

Giới thiệu Yêu Vương Quỷ Phi

Là truyện dị giới, xuyên không khiến bạn đọc lạc vào những miền cảm xúc miên man với những bí ẩn bên trong con người được khám phá.

Đường đường là hoàng tử phong độ hào hoa, nhưng khổ nỗi ánh mắt của hắn lại chẳng như người thường nên bị cho là yêu ma quỷ quái.

Còn nàng là người lạc vào dị giới kỳ bí và cũng có dung nhan chẳng giống như bao người...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quỷ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 1: Quỷ oa oa

Edit: Nhã Vy

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

“Uỳnh uỳnh” một tiếng, một tia chớp màu vàng từ chân trời đánh xuống, xé tan đêm tối dày đặc, phân đôi bầu trời nặng nề, vừa dữ tợn, vừa âm ỉ, giống như con rồng phẫn nộ đang phá tan phong ấn, tiếng động kinh thiên, khiến mọi người phải đóng chặt cửa phòng, xiết chặt chân, ngay cả thờ cũng không dám thờ gấp, chỉ dám bịt kín lỗ tai, lạnh run trong bóng tối.

Giữa màn sấm sét vang dội, có người trốn chạy trong rừng núi sâu, trên tay ôm một đứa trẻ khoảng chừng ba bốn tuổi, tay kia thì bế một đứa bé còn đang mặc tã lót.

Đứa trẻ nắm chặt lấy y phục của nam nhân, hai mắt mở to nhìn về hướng bọn họ đang chạy, mặc kệ cho sấm sét vang dội trên đỉnh đầu, nó vẫn hồn nhiên chưa phát hiện ra, nhếch cái miệng nhỏ nhìn chăm chăm vào hướng đó.

Mà đứa bé kia, lúc này cũng mở to hai mắt, nhìn lên bầu trời bị tia sét bổ ra, lại nhìn nam nhân đang ôm chặt nó trong lòng, sâu trong đôi mắt là một thần thái không nên có ở một đứa nhỏ mới sinh.

Nam nhân chạy rất nhanh, trên đường núi gập ghềnh mà như đạp trên đất bằng, bước chân rơi xuống, thậm chí còn không phát ra âm thanh, nhánh cây ngọn cỏ trước mắt hắn đều chủ động tách ra hai bên, ngay cả góc áo cũng không động chạm một chút nào, càng không phải nói đến hai đứa bé được hắn bảo vệ trong ngực kia.

“Cha, chúng ta không ở cùng một chỗ với mẹ sao?”

Đứa trẻ ba tuổi bỗng nhiên nhẹ nhàng hỏi một câu, lập tức khiến cho toàn thân nam nhân chấn động, cánh tay ôm hai đứa nhỏ bỗng nhiên xiết chặt.

Nhưng hắn cũng không dừng bước, không trả lời câu hỏi của con, thậm chí tốc độ dưới chân còn nhanh hơn, bay vút mà đi.

Một tia sét đánh thẳng từ trên trời xuống, trong mắt đứa bé nằm trong ngực hắn chảy ra hai hàng nước mắt có thể thấy rõ ràng, là màu đỏ tươi thắm.

Trong thâm tâm cô bé mãnh liệt chấn động, từ lúc tỉnh lại cho tới bây giờ, đều luôn hỗn loạn không cách nào kịp phản ứng để suy nghĩ, bây giờ đột nhiên bình tĩnh.

Nàng nhớ rõ ràng nàng đã chết, cũng là vào mùa đông giá rét đầy sấm sét như thế này, tan xương nát thịt, đã chết đến không thể chết lại được nữa. Bây giờ tỉnh lại, cư nhiên lại tới chỗ này? Hơn nữa, chết tiết, còn biến thành một đứa con nít như vậy?

Vừa mới xảy ra chuyện gì?

Nàng chỉ cảm giác toàn thân bị áp xuống, hút kiệt, sau đó rốt cục toàn thân chột nhẹ bằng, nhưng chưa đợi nàng kịp mở to mắt nhìn ánh mặt trời, thì trên mặt đã cảm thấy như bị phồng, nóng rất đau đớn, quả thực giống như bị bàn ủi nung đỏ dán lên mặt nàng.

Sau đó, nàng nghe được một giọng nói dễ nghe của nữ tử, nói để bọn họ rời đi trước, không cần phải mang theo nàng ấy. Nhưng nam nhân không để ý tới, nhất định muốn mang nàng đi cùng, trong mơ hồ, có thể nghe được tiếng người đang không ngừng tới gần.

Nàng ra sức mở mắt, lọt vào tầm mắt lại là một khuôn mặt nhỏ nhắn phần điêu ngọc mài trắng nõn trong bóng tối, trên khuôn mặt đó là một đôi mắt đỏ rực, tựa hồ vẫn còn đang khóc thút thít, còn một bàn tay nhỏ bé khác dùng sức bịt miệng nàng, không cho nàng phát ra một chút âm thanh nào.

Nàng đảo mắt sang bên cạnh, chỉ mơ hồ nhìn thấy bóng dáng một nữ tử, vô cùng suy yếu nằm đó, trên tay có một cây dao găm đang nhỏ máu, ngay thẳng với cổ họng của nàng.

“Mang theo bọn nhỏ, đi mau!” Giọng nàng rất êm tai, nhưng giờ phút này lại vô cùng suy yếu, nói một câu lại dùng sức thở dốc vài tiếng, rồi mới có thể nói thêm, “Cho dù cùng đi, ta cũng không sống được bao lâu, không có ta liên lụy đến hai đứa nhỏ, dùng thân thù của chàng muốn rời đi bình an là không vấn đề gì. Phu quân, đừng để ta phải chết trước mặt chàng ngay bây giờ!”

Nam nhân bỗng nhiên gầm nhẹ một tiếng, thanh âm thê lương, như là mãnh thú bị tổn thương.

Hắn cuối cùng nhìn nàng thật sâu, sau đó ôm lấy hai đứa nhỏ, không quay đầu mà vọt vào bóng tối.

Tại thời khắc cuối cùng trước khi rời đi, chợt có một tia chớp đánh xuống từ phía chân trời, để nàng rốt cuộc có thể nhìn rõ mặt nữ nhân kia.

Sáng trong như nguyệt, rực rỡ như hoa, bóng mượt như minh châu, tao nhã tuyệt đại!

Chỉ là vết máu dày đặc phía dưới người nàng, cũng nói cho người ta biết, nàng chảy máu rất nhiều, đã không sống được nữa rồi.

Lại ỳnh ỳnh một tiếng, tia sét lần này hung mãnh hơn so với những lần trước, phá quang bầu trời, nam nhân ôm hai đứa nhỏ, đột nhiên từ vách núi nhảy xuống.

Mà cách nơi này khoảng một ngàn dặm, ở một nơi xa hoa phú quý, có một người mở to hai mắt, gắt gao nhìn chăm chăm vào vũ khí sắc bén cắm ở trước ngực mình, sau đó ánh mắt từng chút từng chút một nhìn về phía cánh tay cầm dao găm kia, chuyển dần lên trên.

“Vì sao?” Hắn nhìn thần sắc dữ tợn không còn nửa điểm ung dung của nữ tử trước mặt, có khiếp sợ, có không dám tin, có thương tâm, nhưng cuối cùng tất cả đều biến thành tuyệt vọng, chán ghét mà buông bỏ.

Nàng kia cũng mở to hai mắt, giống như cũng cảm thấy không thể tin được với hành vi của mình, chậm rãi buông tay ra, đột nhiên lao đảo một cái, ngã xuống mặt đất.

Nàng giống như điên rồi, vò tóc, kéo quần áo, sau đó lấy tay che kín khuôn mặt, co lại thành một nhúm, nghẹn ngào nức nở nói: “Ngươi vì sao lại sinh ra trên đời? Ta vì sao lại sinh ra một quái vật giống ngươi? Đều tại ngươi, đều tại ngươi! Ngươi là ác ma, ngươi là yêu quái, ngươi là quái vật... Tất cả đều bởi vì ngươi, Hoàng thượng mới không yêu ta, ta mới phải trở thành trò cười của tất cả mọi người trong thiên hạ, ta tại sao lại sinh ra ngươi? Ngươi tại sao lại sinh ra? Vì sao vì sao...”

Hắn sợ sệt nhìn nàng, trong mắt dần dần phủ lên vẻ mờ mịt, khiến cho đôi mắt màu tím khác với người thường kia càng thêm yêu dị.

Sau đó thân thể hắn nghiêng một cái, mềm oặt té xuống mặt đất, ngất đi.

Một đạo sấm sét bỗng nhiên nổ vang trên bầu trời, dọa nữ tử nhảy dựng lên, thét chói tai điên cuồng, trong lúc bối rối, nàng ta đâm đầu vào một cái cột rồi cũng ngất đi.

Biên cảnh phía nam nước Đại Viêm, một thôn xóm nhỏ nhỏ tên là Tam Trạch, cách phiên chợ của trấn Khánh Phong chừng sáu mươi dặm đường, núi vây quanh tứ phía, trong đó có một ngọn núi cao nhất, gọi là núi Từ Hà.

Nghe nói thật lâu về trước, núi Từ Hà không được gọi như vậy, sở dĩ có tên Từ Hà như bây giờ là vì cách đây rất lâu, có một ngày, Từ Hà Tiên Từ trên trời đi đến ngọn núi kia, chúc phúc cho thế gian, vì vậy từ đó về sau, ngọn núi được đổi tên thành núi Từ Hà.

Ở trong sân, Đoạn Mộc Diễm yên ổn đứng bằng một chân luyện tập cân bằng, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy ngọn núi Từ Hà được mệnh danh là ngọn núi cao nhất kia, cũng nhớ tới hai ngày trước, tại cửa thôn dưới cây nhãn, nàng nghe được những người trong xóm kể lại câu chuyện thần thoại đó.

Đến thế giới này đã hơn sáu năm, ngoại trừ lúc mới sinh được cha ôm chạy suốt một ngày, bọn họ đều ở nơi thôn sơn vắng vẻ này an cư lạc nghiệp, hơn sáu năm nay, thời gian trôi qua cũng thật yên bình.

Đang suy tư, bỗng nhiên có hai đứa trẻ tuổi tác tương đương nàng cuống quýt chạy tới, hô to với nàng: “Diễm Diễm, Diễm Diễm, không hay rồi, cha ngươi lại uống say, còn đánh con của Vương đồ tể, ngươi nhanh cùng ca ca đi xem một chút!”

Nghe được tiếng hô, Đoạn Mộc Cảnh vốn đang nấu cơm trong phòng bếp cũng đi ra, chỉ thấy hán mặt mày tuấn tú, tư thái thanh tao lịch sự, mặc dù quần áo vải thô, nhưng cũng không thể che đi khí chất ưu nhã trên người hắn.

Hắn chậm rãi đi ra, rõ ràng chỉ là tư thế tùy ý, nhưng hết lần này đến lần khác lại khiến người nhìn cảm thấy thật thoải mái ưu nhã, tuổi còn nhỏ mà đã có tiềm chất mị hoặc câu thần như thế.

Nhìn hai đứa nhỏ đứng ở cửa xem, chẳng phải cũng đang nhìn hắn đến ngẩn cả người sao? Nhất là cô bé kia, lại còn đỏ bừng mặt, mắt ngập nước.

Hắn đi đến bên cạnh Đoạn Mộc Diễm, rất tự nhiên dặt tay nàng, nghiêng đầu nhẹ nói: “Chúng ta trước đi gọi cha về đã.”

“Dạ!” Quay đầu nhìn hắn, Diễm Diễm nhẹ nhàng lạnh nhạt lên tiếng.

Hai người đứng chung một chỗ lại giống như tiên đồng ngọc nữ dặt tay nhau, bé trai tuấn tú vô cùng, mà bé gái cũng có bảy phần dung mạo tương tự, đều phần diễm ngọc mại, cảnh đẹp ý vui.

Song khi bé gái quay đầu lại, hình ảnh kia lập tức trở nên vô cùng mê đắm, phàm là người nhìn thấy cảnh này đều không nhịn được nghĩ, đối lập như vậy, không khỏi quá mức tàn khốc.

Thì ra, bên trái gương mặt Đoan Mộc Diễm có một vết bớt màu đỏ dài cực lớn, dường như bao trùm lên khuôn mặt nàng, đỏ tươi ướt át, nhìn thế nào cũng thấy dữ tợn, quý khí tán loạn, vết bớt màu đỏ nổi bật này, khiến cho dung mạo tuyệt thế bên mặt phải kia lập tức liền trở nên vô cùng nhỏ bé.

Hơn sáu năm trước, lúc bọn họ vừa đến thôn Tam Trạch, trong thôn mọi người đều gọi nàng là quý oa oa, nhưng bị cha nàng túm lấy mấy người mà đánh, về sau... xưng hô này cũng không xuất hiện trước mặt Đoan Mộc Diễm nữa.

Đoan Mộc Cảnh cùng Đoan Mộc Diễm hai huynh muội đi theo hai đứa bé kia đi ra ngoài.

Tại cửa thôn, bên cạnh cây nhãn cực lớn chỉ có duy nhất một tiệm tạp hóa nhỏ, bình thường bán một ít dầu muối tương dấm, vật phẩm may vá nhỏ vụn, đương nhiên cũng có rượu, là nơi náo nhiệt nhất của thôn Tam Trạch, bất kể là người lớn hay trẻ nhỏ đều thích đi vào, nói chuyện phiếm, chơi đùa.

Người mở tiệm là một quả phụ, trong nhà có một đứa con tám tuổi, chính là đứa bé trai vừa chạy tới nhà Đoan Mộc Diễm thông báo kia.

Người trong thôn đều gọi nàng ấy là Hắc quả phụ, đơn giản là vì nàng cực kì đánh đá hung hãn, luận về đánh nhau, những nam nhân trong thôn chưa chắc đã là đối thủ của nàng. Chỉ là nàng đối với những đứa nhỏ trong thôn không tệ, bình thường đi lên thị trấn lấy hàng đôi khi còn mang ít kẹo về, phân cho mấy đứa nhỏ ăn, cho nên những đứa nhỏ trong thôn đều yêu thích nàng.

Lúc hai huynh muội Đoan Mộc đi tới, có một đám người vây dưới gốc cây nhãn, ồn ào, Hắc quả phụ cũng đứng dựa cửa, lạnh mắt nhìn, thỉnh thoảng hừ hừ hai tiếng.

“Mấy tên nam nhân thôi này, nguyên một đám không đi can thi thôi, còn chạy đến đây xem náo nhiệt.”

Nàng lạnh lùng mắng, quay đầu lại thấy huynh muội Đoan Mộc ở ngay trước mặt, liền đứng thẳng người, ngoắc ngoắc với bọn họ, nói: “Bé con, tới đây!”

Đoan Mộc Cảnh kéo muội muội đi tới, nhẹ giọng hỏi: “Thắm à, cha cháu làm sao lại đánh con của Vương đồ tể?”

Nàng nhìn Đoan Mộc Cảnh cười rạn rở, song vừa nghe đến câu hỏi liền biến sắc, bữu môi nói: “Còn không phải là tiểu tử kia miệng thối, mắng Diễm Diễm là quý oa oa, bị cha cháu nghe được.”

Đoan Mộc Diễm nhếch mày suy nghĩ, trong lòng âm áp.

Những năm gần đây, phụ thân càng ngày càng sa sút tinh thần, giống như cam chịu, tự mình đẩy dọa mình, trong ngày không phải uống rượu thì chính là mượn rượu làm cân, thậm chí Đoan Mộc Diễm có đôi khi nhìn không được hoài nghi, nếu không phải vì chăm sóc hai người nhỏ tuổi là ca ca và nàng, nói không chừng ông đã sớm không còn lưu luyến thế gian nữa.

Bên dưới cây nhãn, tiếng ồn ào không ngừng, nhìn không rõ tình huống bên trong bị họ vây lại như thế nào, Hắc quả phụ lú lo nói, “Hai đứa nhỏ các cháu tuyệt đối đừng xông vào, làm không tốt còn khiến mình bị thương, các cháu đứng ở đây, chờ thêm một lát rồi mang cha các cháu về là được. Có lẽ cũng sắp xong rồi. Ai ôi!!! Không phải ta nói, cha của các cháu người này cũng thật quá đáng rồi, cả ngày chỉ biết uống rượu uống rượu, cũng không biết chăm sóc tốt các cháu, thật là...”

Đoan Mộc Diễm bỗng nhiên quay người đi về phía trong đám đông, Hắc quả phụ sững sờ, muốn thò tay ngăn nàng lại.

Người lớn đang đánh nhau, hai đứa nhỏ đi vào, rất nguy hiểm a.

Nhưng theo bước chân của Đoan Mộc Diễm, Đoan Mộc Cảnh cũng đi lên phía trước, vừa vận cánh tay đang duỗi ra của nàng, hơi gật đầu cười nói: “Cám ơn thăm nhắc nhở.”

Sau đó cũng quay người đi theo muội muội chen vào trong đám đông.

Đám người ồn ào xô đẩy, hay huynh muội lách vào cũng có chút xiêu vẹo, người bị lách ra kia liền tức giận muốn quát lớn, nhưng cúi đầu nhìn thấy hai huynh muội liền ngừng miệng, còn chủ động tránh đường cho bọn họ.

“Ôi!!! Đây không phải Đoan Mộc công tử cùng tiểu thư sao? Các người lại chạy tới đây làm gì? Chẳng lẽ còn muốn giúp cha người đánh nhau?”

Bọn họ tuy sống ở đây hơn sáu năm nhưng dường như cũng không có hòa hợp, hơn nữa chẳng biết tại sao, chẳng biết từ khi nào, người trong thôn luôn gọi bọn họ là công tử cùng tiểu thư.

Có lẽ bởi vì tiểu tử Đoan Mộc Cảnh tuổi còn quá nhỏ nhưng lại một thân quý khí che không hết, có lẽ bọn họ cảm thấy đứa trẻ phấn đấu ngọc mài như vậy khác hẳn với những đứa trẻ trong thôn, mà cũng có lẽ Đoan Mộc Tranh cho dù một thân chán chường, nhưng lại khiến bọn họ cảm thấy... người này cũng không hẳn tầm thường như vậy.

Đương nhiên, cũng có khả năng là vì một nhà ba người này, cho tới bây giờ chưa từng giống những người trong thôn, mỗi ngày bề bộn làm không hết việc nhà nông.

Tóm lại nguyên nhân có rất nhiều, cho tới bây giờ, sợ là ai cũng không biết rốt cuộc nguyên nhân nào mới chính xác, mà nghe nói như vậy, tiếng người

xung quanh vang lên, hai huynh muội chỉ im lặng không nói, vẫn tiến vào đám người.

Đám đông dần dần yên tĩnh trở lại, tất cả mọi người nhìn hai huynh muội ở giữa, thần sắc không giống nhau, có kẻ há hê chờ xem kịch vui, có kẻ cau mày lo lắng cho đôi huynh muội này.

Đoạn Mộc Diễm rất nhanh tìm thấy người nàng muốn tìm, nhưng lại không phải là cảnh nàng muốn chứng kiến.

Vị phụ thân từng ôm nàng và ca ca phá tan ngàn vạn địch nhân vây quanh, vị phụ thân từng chạy trên vách núi dựng đứng như đạp trên mặt đất bằng kia, vị phụ thân đạp tuyết vô ngần, giờ phút này đang ôm đầu cuộn mình nằm trên mặt đất lạnh run, nghẹn ngào nức nở dưới đầm đá của Vương Đồ tể.

Ngực bỗng nhiên vô cùng khó chịu, móng tay đâm thật sâu vào lòng bàn tay mà nàng cũng không phát hiện, bị ca ca nắm tay đau đớn, nàng vẫn vô tri vô giác như cũ.

Bỗng nhiên, nàng ngừng đầu hít một hơi thật sâu, bỏ tay ca ca ra, chạy thẳng về phía Vương đồ tể.

Giờ phút này ở dưới cây nhãn, tất cả mọi người yên tĩnh nhìn nàng, mà ngay cả Vương đồ tể cũng dừng đầm đá, ngừng chửi rủa mà quay lại nhìn nàng.

“Quý oa oa, mày muốn chết sao?”

Hắn trừng mắt ồm ồm nói, trong chớp mắt kia, Đoạn Mộc Diễm yên lặng nhìn phụ thân vốn đang nằm co rúm nức nở nghẹn ngào trên mặt đất, chợt ngưng lại một chút.

Nàng bỗng nhiên bước nhanh hơn, vọt tới trước khi phụ thân kịp đứng lên, đưa tay đỡ ông, nhẹ giọng nói: “Phụ thân, chúng ta về nhà đi.”

Một mùi rượu nồng nặc đập vào mặt, nhưng nàng không thêm để ý, Đoạn Mộc Tranh tạm ngừng một chút rồi cũng lung la lung lay đứng lên, không để ý tới bất cứ kẻ nào, chỉ đi theo nàng ra khỏi đám người.

Vương đồ tể ngừng chửi rủa, hắn cảm thấy như hai cha con này quả thực không để hắn vào mắt, lúc này liền tiến lên giận dữ hét: “Đứng lại! Ngươi cái đồ phế vật này, lão tử có nói để ngươi đi hay chưa? Đừng tưởng rằng đánh con của lão tử xong rồi có thể đi như vậy! Hôm nay nếu ngươi không quỳ xuống nói xin lỗi ta, ta liền đánh chết ngươi mới thôi!”

Đoạn Mộc Diễm bỗng nhiên dừng bước, “vù” một tiếng mạnh mẽ quay đầu lại, gắt gao nhìn hắn.

Giờ khắc này, trên người nàng bỗng nhiên bộc phát ra một cỗ hơi thở hắc ám nồng đậm, sợi tóc không gió mà bay, càng giống một quý oa oa.

Mà Vương đồ tể trên trấn Khánh Phong vốn nổi danh đồ tể, lúc bình thường đều ở lại trên trấn, lâu lâu mới trở về một lần, tính tình quái đản, lại biết đánh nhau, nên mọi người trong thôn đều sợ hắn.

Hắn luôn luôn hoạch họa người ở quê, cho tới bây giờ chưa từng có ai dám đại động vào hắn, đừng nói đến đánh con hắn.

Đó là đứa con độc nhất của hắn, dĩ nhiên là cưng cực kỳ, vừa nghe nói phế vật Đoạn Mộc Tranh đánh nó, hắn làm sao buông tha được? Mà giờ phút này đối mặt với ánh mắt của Đoạn Mộc Diễm, chẳng biết làm sao lại có cảm giác như bị ác quỷ nhìn chằm chằm, toàn bộ sau lưng đều nổi gai ốc.

Hắn vô thức dừng bước chân, nhưng ngay sau đó liền phản ứng lại, phát hiện mình bị một đứa con nít hù dọa không khỏi thẹn quá hóa giận, sai bước vọt lên lần nữa.

Cùng lúc này, Đoạn Mộc Cảnh lao đến. Nhắc chân nhắm ngay đầu gối của Vương đồ tể mà đá một cái, khiến hắn lao đảo, sau đó một tiếng vang “ầm ầm” thật lớn, Vương đồ tể ngã thành một đồng trên mặt đất,

Hắn còn ngại không đủ, nhanh chóng vọt tới trước mặt Vương đồ tể, nhắc chân đặt trên người y, hai tay trắng nõn làm việc cùng lúc, “Bóp bóp” liên tiếp mấy cái tát.

Tất cả mọi người ngây ngốc trừng to mắt nhìn Đoạn Mộc Cảnh vốn là một tiểu tử ôn hòa vô cùng thân thiện, giờ phút này lại dạng chân ngồi trên người Vương đồ tể, tát liên tiếp, chỉ mấy cái đã đánh cho mặt Vương đồ tể vốn đã nở hoa, lại càng nở hoa hơn.

Thật lâu sau, hắn mới dừng tay lại, thần nhiên đứng lên từ trên người Vương đồ tể, phúi phúi góc áo đi từng bước ưu nhã đến bên Đoạn Mộc Tranh, thò tay vịn Đoạn Mộc Diễm cười nói: “Chúng ta về nhà thôi.”

Khóe miệng Đoạn Mộc Diễm bỗng nhiên khẽ cong lên một chút, cúi đầu nở nụ cười nhẹ, gạt đầu, sau đó đỡ cha đi ra bên khỏi đám người.

Mãi đến khi bọn họ đi được một đoạn dài, Vương đồ tể bị Đoạn Mộc Cảnh đánh thành đầu heo rớt cục mới khôi phục tinh thần, chỉ nghe thấy tiếng gầm giận dữ nổ vang sau lưng, còn cả tiếng ồn ào náo nhiệt của thôn dân đang xem náo nhiệt kia.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 2: Quỳ xuống

Edit: Nhã Vy

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Sau khi về đến nhà, Đoan Mộc Diễm đỡ phụ thân ngồi trên ghế, rồi ra ngoài sân lấy nước sạch, cẩn thận lau vết bẩn trên người phụ thân, sau đó lại lấy thuốc trị thương bôi lên vết máu bầm trên người ông, dùng sức xoa bóp.

Đoan Mộc Tranh đỡ đỡ ngồi trên ghế, không hề cảm thấy để cho một đứa trẻ bảy tuổi thay hắn làm những việc này là có gì không ổn.

Đứa con gái này của ông, từ nhỏ đã không giống người bình thường, so với ca ca hơn nàng ba tuổi còn hiểu chuyện hơn, cũng khiến ông có thói quen cho rằng trẻ con vốn nên như vậy.

Cúi đầu, nhìn con gái đang xoa bóp thuốc trị thương trên cánh tay mình, lại nhìn đến cái bốt cực lớn bên mặt trái, đôi mắt chợt sâu thêm mấy phần, thò tay khẽ vuốt lên, thì thào nói: “Diễm Diễm, không đau.”

Đoan Mộc Diễm sững sốt, ngẩng đầu nhìn, cũng không nhìn thấy vẻ thâm trầm lướt qua trong mắt ông, còn tưởng rằng ông đang nói với nàng vết thương không đau, không khỏi nhẹ chau đôi mi thanh tú, làm nổi lên đôi mắt đẹp, mím môi hừ nhẹ một tiếng, động tác xoa bóp cũng đột nhiên dùng sức hơn.

Nhưng một chút đau đớn này đối với Đoan Mộc Tranh mà nói, ngay cả nhũ mây cũng chẳng buồn làm, ông lại thu liễm thần sắc, đỡ đỡ ngồi ở trên ghế.

Mãi cho đến khi mùi đồ ăn nhẹ nhàng truyền đến, Đoan Mộc Cảnh bê mâm đồ ăn bước vào, đặt trước mặt hai người, lại quay ra bê một chén canh, rồi lần thứ ba bước ra ngoài đem ba chén cơm vào.

“Cha, muối muối. Nên ăn cơm trưa rồi.”

Hắn nhẹ nhàng mềm mỏng nói, để đĩa trên bát cơm đặt trước mặt Đoan Mộc Tranh cùng Đoan Mộc Diễm, động tác cẩn thận, thần sắc ôn hòa, nói để nghe là ôn nhã, nói khó nghe chính là nguội lạnh.

Đoan Mộc Diễm nhanh chóng thu hồi thuốc trị thương, chạy vào trong sân rửa sạch tay rồi mới chạy về phòng.

Cùng một động tác, nhưng so với Đoan Mộc Cảnh lại là hai loại đối lập, tựa như trong nháy mắt, nàng đã làm xong hết thảy, có điều thoạt nhìn không thô tục, trái lại khiến người xem cảm thấy rất dứt khoát.

Một nhà ba người ngồi vây quanh bên chiếc bàn vuông, cúi đầu ăn cơm, không ai nói gì.

Trên mặt bàn là những món đơn giản, một bát canh, một đĩa khoai tây rán, một đĩa đậu phụ trộn, còn có một chén súp rau dại, thoạt nhìn không có chút chất béo nào, nhưng ở thôn Tam Trạch này, có thể trong ngày bình thường dọn ra nhiều đồ ăn như vậy, tuyệt đối đếm không quá đầu ngón tay, hơn nữa bọn họ còn ăn cơm trắng.

So ra mà nói, thôn Tam Trạch cũng không nghèo, chỉ cần no bụng đã a di đà phật, nên cảm tạ trời xanh rồi, nhưng trong thôn Tam Trạch nơi bọn họ sống bây giờ, người ta bụng lúc nào cũng không được no, ăn hết bữa nay thì bữa sau sẽ không có nữa.

Sở dĩ nhà Đoan Mộc Diễm có thể ăn ngon hơn nhà người khác, là vì phụ thân nàng tuy cả ngày uống say bí tỉ, cũng không quản đến bọn họ làm cái khi gió gì, nhưng lại tinh thông y thuật, ở mấy thôn chung quanh đều rất nổi tiếng, mọi người bình thường bị bệnh nhỏ hay đau đầu đều chạy đến đây nhờ ông xem giúp.

Một miếng thịt mỡ đột nhiên bay tới, rơi vào bát của Đoan Mộc Diễm, nàng ngẩng đầu lên, liền thấy ca ca ngồi ở đối diện đang nháy mắt với nàng, thoáng lặng yên một chút, sau đó lại vung chiếc đũa lên, miếng thịt mỡ bay vào trong bát phụ thân.

“Muội không thích ăn thịt mỡ!” Nàng không chút biểu tình nói.

Đoan Mộc Tranh hơi dừng đũa, rồi kẹp miếng thịt mỡ bỏ vào miệng.

Thịt là thứ xa xỉ, phần lớn thịt bán đi đều muốn chọn một khối thịt béo nhất, bởi vì đối với dân chúng bình thường mà nói, trong năm khó có dịp được ăn mặn, đương nhiên càng béo càng vừa lòng bọn họ.

Khối thịt mỡ vừa rồi, ẩn sâu phía dưới đĩa khoai tây, là do mấy hôm trước Đoan Mộc Cảnh chạy sáu mươi dặm đường núi đi lên thị trấn Khánh Phong, dùng gần nửa giỏ thảo dược đổi lấy, một mực dè sẻn ăn đến bây giờ, từ trong đĩa khoai tây thiên tân vạn khổ mới tìm ra miếng cuối cùng.

Hắn đương nhiên biết rõ muối muối không thích ăn mỡ, nhưng nếu hắn gấp, phụ thân đều sẽ không ăn.

Ăn đến hạt cơm cuối cùng trong bát, hắn nhẹ nhàng buông bát đũa, ngẩng đầu nói với Đoan Mộc Diễm: “Muội muội, hôm qua huynh làm bầy ở sau núi, lát nữa cùng huynh đi xem xem có con mồi nào dính bẫy hay không.”

“Được!”

Đoan Mộc Tranh ngẩng đầu, nhìn về phía con nói: “Công phu luyện đến đâu rồi?”

Cha lại hỏi thăm độ tiến triển công phu của hắn? Đoan Mộc Cảnh lập tức thụ sủng nhược kinh, vội trả lời: “Đã luyện đến tầng thứ ba, chỉ là mấy ngày gần đây trì trệ không có tiến bộ, cũng không biết xảy ra chuyện gì.”

Ông cũng buông bát đĩa xuống, nói: “Nói nghe xem.”

Đoan Mộc Diễm chủ động đứng lên thu dọn bàn, bê chén bát ra ngoài, trong phòng, Đoan Mộc Cảnh nói về khốn cảnh hắn gặp phải, lúc này đột nhiên truyền đến một loạt tiếng bát đĩa rơi xuống đất, còn có tiếng thét kinh hãi của Diễm Diễm.

Trong lòng hai cha con chết lặng, sau đó Đoan Mộc Cảnh nhảy dựng lên, quay người bay ra ngoài.

Nhìn thân hình bay vút đi của con trai, ánh mắt Đoan Mộc Tranh thoáng giật mình, sau đó không nhanh không chậm đứng lên đi ra ngoài.

Trong sân bây giờ chật kín người, người dẫn đầu chính là Vương đồ tể bị Đoan Mộc Cảnh dùng N bàn tay đánh xuống, đi theo sau là những người Vương đồ tể gọi tới, cũng có nhiều thôn dân đến xem náo nhiệt.

Đoan Mộc Diễm đang ngồi ngã trước mặt Vương đồ tể, trên mặt đất đầy mảnh chén vỡ, tay của nàng còn bị một vết rách, máu tươi chảy đầm đìa.

“Muội muội, muội sao rồi?” Đoan Mộc Cảnh bay đến bên người nàng đỡ nàng đứng lên, nhìn thấy vết thương trên tay nàng, sắc mặt lập tức trầm xuống, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Vương đồ tể.

Vương đồ tể bị hắn nhìn hơi rụt cổ, song nghĩ đến vừa rồi tiểu tử này xông đến, một cước đá hắn té xuống, đầu gối đến bây giờ vẫn ê ẩm đau, đi tới đây còn phải cà nhấc.

Lại nhớ tới tiểu tử này dám cười trên người hắn đánh hắn thành đầu heo, tức giận trong nội tâm liền trỗi dậy, hung ác thò tay tóm Đoan Mộc Cảnh qua.

“Tiểu tử, hôm nay nếu lão tử ta đây không giáo huấn ngươi một chút, thì họ của lão tử ta sẽ viết ngược lại.”

“Họ của ngươi viết ngược lại hay không cũng vẫn là chữ kia.” Đoan Mộc Diễm ôm vết thương trên mu bàn tay, lạnh lùng nhìn Vương đồ tể nói, “Quả nhiên đầu óc ngu si tư chí phát triển, loại lời này mà ngươi cũng nói ra được? Ngay cả tên mình viết thế nào cũng không biết?”

(Nhã Vy: Họ của Vương đồ tể trong tiếng trung là 王. Vì thế nên dù viết ngược cũng vẫn như thế)

Đoan Mộc Cảnh kéo muội muội lùi về phía sau hai bước, vừa vặn tránh được móng vuốt của Vương đồ tể, nghe thấy những lời này của muội muội không khỏi “phì” một cái cười ra tiếng, quay đầu nhìn nàng dịu dàng nói: “Hắn cùng lắm chỉ là một tên đồ tể mà thôi, cho dù không nhận được tên của mình cũng không có gì lạ, muội hà tất phải phí lời với hắn?”

Vương đồ tể bất huyệt một cái, lại bị hai huynh muội nói như vậy, càng tức điên lên, gầm lên một tiếng trực tiếp vọt về phía hai người.

“Ranh con, lão tử giết các ngươi!”

Động tác vọt tới của hắn chợt im bất động lại, không biết Đoan Mộc Tranh từ lúc nào đã đứng bên cạnh hai huynh muội, giờ tay bắt lấy tay của Vương đồ tể.

“Ngươi muốn giết ai?”

Vương đồ tể sững sờ, cảm thấy con ma men vừa rồi cùng với người trước mặt bây giờ có chút không giống, nhưng hắn cũng không thèm để ý.

Dùng sức giật tay một chút, định thoát khỏi kiềm chế của y, nhưng một chút cũng không kéo được, cánh tay chộp lấy cổ tay hắn kia giống như xích sắt, gắt gao kiềm chế động tác của hắn.

Sắc mặt hắn rốt cục thay đổi, nhưng cũng chưa hết hy vọng, vẫn dùng sức lôi kéo giấy giữa, ngoài miệng hùng hùng hổ hổ nói: “Ngươi cái đồ phế vật này, nhanh buông lão tử ra! Đã dám đánh con lão tử lại còn định đánh lão tử nữa, việc hôm nay không thể để yên, các ngươi hoặc là quỳ xuống dập đầu từ đây đến nhà ta, hoặc là để lão tử đánh gấp đôi bù lại!” (Nhã Vy: hừ... mạnh miệng!)

Thần sắc đờ đẫn của Đoan Mộc Tranh chậm rãi trầm xuống, lạnh lùng nói: “Ai là lão tử?”

“Lão tử...”

Ngay tại lúc này, hai huynh muội Đoan Mộc Cảnh cùng Đoan Mộc Diễm bỗng nhiên lách mình, một trái một phải hướng về phía đầu gối của Vương đồ tể, hung hăng dùng sức đạp xuống.

Chỉ nghe Vương đồ tể rên một tiếng, sau đó “bịch” một cái, đầu gối khê cong, thẳng tắp quỳ xuống trước mặt Đoan Mộc Tranh.

Biến cố như thế, ngay cả Đoàn Mộc Tranh cũng không khỏi sửng sốt, cúi đầu nhìn Vương đồ tể quỳ trước mặt mình, khoe miệng chột cong lên. Đám thôn dân đến xem náo nhiệt cũng xôn xao, nhìn về phía hai huynh muội Đoàn Mộc, ánh mắt dần khác thường.

Ngay cả mấy người Vương đồ tể gọi tới thị uy nhìn thấy tình huống như vậy cũng như bị giáng một cú, ngay cả hừ cũng không dám, yên lặng lùi về phía sau từng bước, chen vào giữa đám thôn dân đi xem náo nhiệt.

Bọn họ chẳng qua chỉ là thôn dân bình thường mà thôi, chưa từng nhìn thấy hai đứa trẻ nào “hung tàn” như vậy. Liếc nhìn thôi đã bị dọa không ít rồi, bọn họ cũng không muốn giống như Vương đồ tể, bị hai đứa trẻ con bạt tai, đánh thành đầu heo đầu vượn!

Vẫn là đứng ở chỗ này xem náo nhiệt tốt hơn~.

Ầm ầm quỳ xuống như vậy, chính Vương đồ tể cũng bị dọa ngốc, đến khi đầu đơn từ hai đầu gối kích thích đại não truyền tới thần kinh cảm giác, mới khiến hần đau nhức mà tỉnh lại.

Cái loại đau nhức này, là do bị hai đứa trẻ giẫm, mà cũng là do quỳ xuống, bị va với mặt đất tạo thành.

Hần vừa then vừa giận, khiến cho bộ mặt sưng vù kia cũng sưng thêm một vòng, hiện ra bộ mặt dữ tợn vằn vện thành một nhúm.

Hần chống tay định dùng sức đứng lên, không ngờ hai huynh muội Đoàn Mộc lúc này lại vô cùng ả ý thò chân ra, một lần nữa đá hần khiến cho đầu gối vô tình bị chà đạp một lần nữa.

“Rõ ràng chính là người quản con không tốt, để cho đứa con miệng thối của người mắng muội muội ta!”

“Cha ta chỉ là giáo huấn đứa con miệng thối kia của người, người lại chạy tới thừa dịp cha ta say rượu mà ẩu đả nhục mạ, chúng ta không muốn tranh chấp với người, người còn thấy chết không sợ, bị ca ca ta đánh thành đầu heo đúng là đáng đời!” Đoàn Mộc Diễm nhắc chân lên, “bịch” một tiếng dẫm lên đầu gối Vương đồ tể.

“Chúng ta không muốn náo loạn với người, coi như qua chuyện, về sau cũng không xảy ra chuyện gì, mọi người đều là quê nhà hương thân, có thể hòa thuận thì cũng đừng làm mất mặt nhau. Người lại dám chạy tới nhà ta, đụng ngã muội muội ta, làm vỡ chén nhà ta, còn hại muội muội ta bị thương.” Đoàn Mộc Cảnh tăng thêm lực ở chân, chỉ nghe tiếng “rắc rắc” truyền tới từ đầu gối Vương đồ tể.

“Người miệng còn không sạch sẽ, lúc nào cũng tiểu tử, lão tử, ranh con, còn một kêu đánh một kêu giết với hai huynh muội ta, ra về lão tử người thiên hạ không ai dám đánh, làm ta không thoải mái, còn dám hung hăng can quấy, người thật nghĩ là trên tay người có dao mổ, giết qua vài đầu heo dê bò, thì ai cũng sẽ sợ người, ai thấy người cũng đều nhường bộ lưu binh cho người chặc?” Đoàn Mộc Diễm day cổ chân một cái, hung hăng giẫm lên đầu gối của hần, “rắc” một tiếng, giống như có cái gì đó đã gãy rồi.

Sắc mặt Vương đồ tể từ tái nhợt chuyển qua xanh mét, mồ hôi to như hạt đậu cuộn cuộn chảy xuống, dĩ nhiên không nghe rõ hai đứa nhỏ nói gì, nhưng hần cũng kiên cường, vừa rồi còn vì bị đá xuống mà rên lên, bây giờ chịu đựng đau đớn nhiều hơn mà hần lại cắn răng không rên một tiếng.

Đoàn Mộc Tranh vẫn dờ dẩn đứng nhìn ở đằng kia, ánh mắt bỗng chột lóe, thò tay nhẹ nhàng đặt lên vai con gái.

Đôi khi ông có cảm giác, hơi thở hắc ám trên người con gái so với ông từng hành tẩu trong gió tanh biển máu còn dày đặc hơn, giống như hành vi của chúng nó bây giờ, ngay cả hần lúc ở tuổi này cũng chưa từng làm qua chuyện tàn nhẫn như vậy.

Là bẩm sinh đã thế, hay là bị nhiễm từ đêm huyết lệ hắc ám hôm đó?

Theo động tác của bọn họ, sắc mặt của Vương đồ tể lúc này càng khó coi, hần có thể xác định, sợ là đã bị hai đứa nhỏ này làm tổn thương kinh mạch trên đùi rồi, bây giờ dù cho không ai áp chế, hần cũng không thể tự mình đứng dậy.

Người xem náo nhiệt xung quanh giờ phút này cũng một mảnh yên tĩnh, mở to hai mắt há hốc miệng, ngơ ngác nhìn Đoàn Mộc Cảnh vốn ôn hòa chưa từng phát giận cùng với quý oa oa sắc mặt lạnh lùng Đoàn Mộc Diễm, giờ phút này nhìn bọn họ, ngay cả người say bí tỉ cả ngày, không có việc gì thì ẻ oải, Đoàn Mộc Tranh kia, bây giờ tựa hồ cũng không giống lúc trước.

Có người từ đằng xa chạy tới, giống như điên chen lên trước đoàn người, nhìn thấy Vương đồ tể quỳ gối trong sân, lập tức to giọng khóc lóc mà nhào tới.

“Đương gia, chàng làm sao vậy? Làm sao lại thành thế này hả?” Nàng vịn Vương đồ tể, muốn kéo hần đứng lên nhưng kéo mãi hần cũng không nhúc nhích, nàng ta càng thêm kích động, “vèo” một cái quay đầu nhìn Đoàn Mộc Tranh, chỉ thẳng vào ông chửi ầm lên, “Người cái đồ phế vật vô liêm sỉ đáng chém ngàn đao này, đánh con lão nương chưa tính, còn xui đại đám con vô sỉ nhà người đánh đương gia nhà ta, bây giờ các người còn muốn làm gì với tướng công ta? Các người...”

Đây đúng là điển hình phụ nữ nông thôn, bộ dáng tròn tròn mắt vung tay múa chân, nước bọt văng tung tóe, tầng tầng lớp lớp từ ngữ chửi rủa lải nhải lặp đi lặp lại, tất cả đều làm nổi lên sự hung hãn đánh đá, tục xưng~~~~ người đàn bà chanh chua của nàng ta!

Đoàn Mộc Tranh đối mặt với loại nữ nhân hung hãn đánh đá này, thần sắc vốn còn có chút tức giận, thoáng cái đã dờ dẩn.

Ông mặc dù sống ở đây hơn sáu năm, cũng được chứng kiến nhiều người chửi đồng, nhưng đến nay chưa từng có thói quen đối mặt với người dữ tợn như vậy. Thường ngày ông đều trực tiếp lách qua, nhưng hôm nay nàng ta lại quẩn lầy không tha.

Phu nhân của ông vốn là thiên kim tiểu thư tri thức, hiểu lễ nghĩa, mặc dù đôi khi nghịch ngợm bướng bỉnh khốc lóc om sòm, nhưng cũng khiến người ta cảm thấy ngây thơ đáng yêu, tuyệt đối không thể là loại thần sắc vận vẹo dữ tợn, miệng mở lớn không kiêng nể gì mà phun nước miếng như thế.

Vì vậy, Đoan Mộc Tranh vẫn chờ người nhìn nương tử của Vương đồ tể không liêm sỉ chửi rủa, ngây ngốc.

“Ngươi mắng đủ chưa?” Đoan Mộc Diễm lạnh lùng nhìn nàng mở miệng, nhất là khi nhìn thấy thần sắc càng ngày càng dờ dẩn của phụ thân, trong lòng con giận khó tả chợt xông lên, sắc mặt càng hờ hững lạnh như băng nói: “Còn mắng nữa, ta liền khiến ngươi quỳ xuống giống như nam nhân của ngươi.”

“Ngươi cái đồ...”

Nương tử của Vương đồ tể nổi giận, chỉ tay về phía Đoan Mộc Diễm định mắng, lại đối diện với con mắt trong trẻo lạnh lùng hờ hững kia, cùng vết bót màu đỏ kiêu kiêu ướt át, trong lòng nàng ta đột nhiên rung mình, miệng co rúm lại, chỉ dám nhìn Đoan Mộc Diễm, hung dữ đứng đấy.

Lại có một người béo mập chạy không kịp thở vào sân nhỏ nhà nàng, vung hai tay tách đám người ra, sau đó một cục thịt tròn liền xuất hiện trước mắt mọi người.

Nhìn thấy tình cảnh trong sân, hán cũng ngẩn ngơ một chút, sau đó chạy như điên vọt về phía Vương đồ tể, lòi lòi y mà hét: “Cha, sao cha lại quỳ ở đây? Đã xảy ra chuyện gì?”

Đây rõ ràng chính là con của Vương đồ tể, kẻ gọi Đoan Mộc Diễm là quý oa oa bị Đoan Mộc Tranh nghe được, đánh cho một trận, trên mặt hán hiện vẫn còn lưu lại dấu tay.

Ánh mắt Đoan Mộc Tranh dừng một chút ở dấu đỏ trên mặt hán, sau đó im lặng dời mắt, kéo Đoan Mộc Cảnh cùng Đoan Mộc Diễm lại.

Hán đưa tay cho Vương Đồ tể, muốn kéo y đứng dậy, nữ nhân kia thấy thế cũng vội vuron tay ra vịn, thêm hai người này, một người là nữ nhân, một người còn là trẻ con, song Vương đồ tể lại rất nặng, một bên vừa đỡ vừa kéo mới có thể kéo y đứng lên.

Người đàn bà kia lúc này còn định mắng to, nhưng trái lại cục thịt béo kia lại thận trọng, thấy sắc mặt cha không đúng, liền nói với mẹ hán: “Mẹ, trước hết đừng mắng vội, cha hình như bị thương rồi.”

Nữ nhân kia sững sờ, rồi đột nhiên đặt mông ngồi bệt xuống, vỗ tay đập đất... bắt đầu khóc rống.

Cái này, ngay cả Đoan Mộc Diễm cũng không khỏi ngây người.

Về mặt của cục thịt béo ngược lại bình thường, chỉ sốt ruột lo cho chân của cha hán, vòng vo mãi, bỗng nhiên nói với Đoan Mộc Tranh: “Đoan Mộc thúc thúc, cháu không nên nói bậy về Diễm Diễm, là cháu không tốt, thúc đừng tức giận. Van xin thúc, chữa trị cho cha cháu một chút, có phải chân của ông ấy bị thương hay không?”

Cuối cùng cũng là tính tình trẻ con, vừa rồi còn hận Đoan Mộc Tranh thấu xương, đảo mắt đã quên, nhưng hán nói như vậy, ngược lại khiến Đoan Mộc Tranh nhìn hán một cái, sau đó thò tay vịn Vương đồ tể lên.

Kkhông ngờ Vương đồ tể lại bỏ qua tay ông, cổ nén đau đón cắn răng nói: “Lão tử còn chưa chết, không cần ngươi mè nheo khóc chuột!”

Đoan Mộc Tranh thu tay về, dờ dẩn nói: “Bị thương kinh mạch, bôi rượu thuốc chậm sẽ làm ú vết thương, về sau chỉ sợ không hoạt động linh hoạt được nữa.”

Trong lúc giằng co, đột nhiên lại có người từ bên ngoài xông vào, nhưng lần này lại “phì phò” mấy tiếng lớn, nhìn những người kia, xem ra là thôn dân thôn bên cạnh.

Bọn họ vừa tiến vào liền sốt ruột cuồng quát hô: “Đoan Mộc đại phu có ở đấy không? Có người trên núi gặp phải mãnh thú, bị thương rất nghiêm trọng!”

Người trong thôn Tam Trạch đang vây quanh xem náo nhiệt xôn xao mở đường, nhìn người được thôn dân khiêng vào, có người kinh ngạc hỏi: “Ai nha, nghiêm trọng như vậy sao? Đây là gặp mãnh thú ở đâu vậy?”

“Núi Từ Hà...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 3: Núi Từ Hà

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Đột nhiên xuất hiện người bị thương, khiến cho những người vây quanh không còn tâm trí nào xem náo nhiệt nữa, ngay cả Vương đồ tể cũng yên tĩnh trở lại, được mấy người dân trong thôn kéo vào trong nhà, để y ngồi xuống ghế, còn đám dân thôn bên kia thì đặt người bị thương xuống giường trúc.

Người nọ bị thương rất nặng, toàn thân da tróc thịt bong, máu tươi đầm đìa, sớm đã hôn mê, hơn nữa hôn mê còn không được an ổn, sắc mặt vắn vẹo như đang giấy dựa cái gì đó, thỉnh thoảng trong miệng phát ra tiếng rên, nhưng ai cũng không nghe rõ rốt cục hắn nói cái gì.

Hắn không chỉ bị thương nghiêm trọng, mà trước khi hôn mê dường như còn bị kích thích rất lớn.

Đoan Mộc Tranh đi tới trước giường trúc, thò tay xốc quần áo cơ bản đã bị nghiền nát của người này lên, bên cạnh có hai thôn dân đứng giúp một tay, nhìn thấy tình trạng bên dưới lớp quần áo, liền lập tức hít một hơi lạnh.

Đại đa số những người khác đều bị đuổi ra ngoài cửa, nhưng tất cả vẫn đứng trong sân, không có ý rời đi, mồm năm miệng mười hỏi đám dân thôn bên cạnh âm ỉ.

Song dường như cũng không hỏi được gì, bởi vì bọn hắn cũng chỉ tìm được người kia ở chân núi, lúc tìm được hắn thì hắn đã như vậy rồi, chỉ biết là ngày hôm qua hắn đi cùng những thôn dân khác tới núi Từ Hà, nhưng tới bây giờ mới tìm được một mình hắn.

“Ai ôi!!! Bọn họ không có việc gì thì chạy tới núi Từ Hà làm cái gì chứ? Chỗ đó mấy năm gần đây rất quý quái.” Có một bác gái khỏe mạnh lắc đầu cảm thán nói.

Bên cạnh lập tức có người hòa theo, nói: “Chỗ đó trước kia có rất nhiều mãnh thú, người bình thường cũng không dám tới gần, cũng thật là lớn gan, mới dám đi vào nơi đó, đây chính là việc cứu tử nhất sinh mà! Mấy năm gần đây, nơi đó càng ngày càng quái lạ, toàn bộ những thôn làng chung quanh, tổng cộng cũng có mấy người đi vào đó mà chưa ai về nhà. Hơn nữa ta nghe người ta nói ở đó có quỷ, hơi tới gần một chút thôi là có thể nghe được tiếng quỷ kêu.”

“Đứng rồi đứng rồi, lần trước ta lên núi đốn củi, xa xa còn nghe được thanh âm truyền đến từ núi Từ Hà đấy, thật sự đúng là tiếng quỷ kêu, quá dọa người rồi! Lúc ấy ta nghe xong, cảm giác cái đầu như muốn nổ ra, liền buộc chặt củi, bỏ chạy trở về, từ sau không dám tới đó nữa!” Có người hiện tại mới nói, vẻ mặt vẫn còn sợ hãi.

“Tân Từ này cũng không phải to gan lớn mật, ấy thế mà làm sao đột nhiên lại chạy tới núi Từ Hà?” Có người bắt đầu nghi ngờ, Tân Từ trong miệng hắn, chính là người bị thương vừa được khiêng đến.

Có người thôn bên cạnh lại nói: “Còn không phải tại nàng dâu nhà hắn sao, không biết nghe tin ở đâu, nói là trong thành có quý nhân dùng số tiền lớn mua mặt gấu, nàng liền nhao nhao bắt y đi săn gấu.”

Đám người yên lặng, sau đó có người nặng nề thở dài: “Ai, đúng là làm bậy mà!”

Còn không phải làm bậy sao?

Ở trong phòng, Đoan Mộc Tranh giống như căn bản không nghe những người bên ngoài nói chuyện, từng chút một đem lớp quần áo dính trên người người kia lột xuống, toàn thân máu tươi đầm đìa, miệng vết thương dữ tợn, ông nhìn những vết thương này, tay bỗng nhiên thoáng dừng một chút.

Ông cúi thấp đầu, cho nên những người bên cạnh không nhìn thấy được tia kinh nghi hiện lên trong mắt ông, sau đó ông lại khôi phục lại bình tĩnh, khuôn mặt đỏ đần không biểu cảm tiếp tục động tác trên tay, giống như vết thương ghê rợn máu tươi đầm đìa kia không tạo chút ảnh hưởng nào tới ông.

Bên kia, Đoan Mộc Cảnh bôi thuốc lên tay muội muội, sau đó đi đến trước mặt Vương đồ tể, xúc thuốc lên đầu gối bị muội muội giẫm kia của hắn, dùng sức xoa bóp.

Vương đồ tể vừa nãy còn cắn răng không ho ra một tiếng, giờ phút này cũng hít lấy một hơi lạnh, nưong từ bên cạnh hắn trừng mắt Đoan Mộc Cảnh, ngược lại cục thịt béo lại rụt cổ đứng bên, thỉnh thoảng liếc nhìn phía Đoan Mộc Điềm.

Lại nói, chuyện hôm nay, đều là vì một câu “Quý oa oa” kia của hắn khơi dậy, nếu không phải tại miệng hắn bản thủ, nếu như không phải hắn ở trước mặt Đoan Mộc thúc thúc thổi mồm, thì cha sẽ không đi tìm Đoan Mộc thúc thúc tính sổ, cũng sẽ không bị Đoan Mộc Cảnh đánh sưng mặt, càng sẽ không nuốt không trôi cục tức mà chạy tới đây tính sổ, kết quả ngược lại lại bị thương, hiện tại còn phải mất mặt để tiểu tử Đoan Mộc Cảnh này cứu giúp.

Ách, sắc mặt cha thật là khó nhìn.

Cái cục thịt béo này tên là Vương Thông, nói hắn là đứa nhỏ, kì thật cũng không nhỏ, so với Đoan Mộc Cảnh lớn hơn hai tuổi, năm nay mười hai tuổi, đã vượt qua tuổi hiểu chuyện, chỉ bởi vì trong nhà cha mẹ chiều chuộng, làm hư hắn, bản tính trái lại cũng không xấu, nếu không lúc này hắn đã không nói như vậy với Đoan Mộc Tranh.

Hắn dịch chân một chút, bộ dáng như muốn nói gì đó với Đoan Mộc Điềm, nhưng đúng lúc này, sau lưng mấy người, người đang nằm trên giường trúc kia bỗng nhiên thét lên, kịch liệt vùng vẫy.

Hắn hoảng sợ xoay người lại, thịt mỡ trên người cũng rung động theo, những người khác cũng nhìn về phía giường trúc, liền thấy người nọ đột nhiên thét chói tai, còn giãy dụa, nhìn hai người lưu lại trong phòng giúp đỡ áp chế hắn trên giường không dám buông lỏng, nhìn Đoàn Mộc tiên sinh trái lại đứng bên cạnh, không làm gì.

Ai cũng không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, mắt thấy hai người kia áp chế không nổi người trên giường nữa, Vương đồ tể ngồi trên ghế bỗng nhiên nhảy dựng lên bằng một chân, trực tiếp nhào tới.

Chỉ thấy hai tay hắn ấn vai người kia một cái, thoát một chút lại áp chế y.

Hắn quay đầu lại, hung hăng trừng mắt với Đoàn Mộc Tranh, nói: “Người cái đồ lang băm này, sao chỉ đứng đấy giường mắt không làm gì như thế?”

Đoàn Mộc Tranh hờ hững liếc hắn một cái, lãnh đạm như cũ nói: “Ta vốn chỉ hơi hiểu y lý, lý thuyết y học, thương thế nghiêm trọng như thế, ta cũng chỉ có thể nỗ lực hết sức, về phần cứu được hắn hay không chỉ có thể xem mệnh của hắn.”

Vương đồ tể không khỏi trừng mắt, cố tình muốn mắng thêm vài câu, lại bị những lời này của Đoàn Mộc Tranh làm nghẹn họng, không biết có nên mắng nữa hay không.

Tân Tử kia bị ba người áp chế, vẫn còn đang giãy dụa, những lời gào rú trong miệng bỗng nhiên biến thành những lời nói rõ ràng dị thường: “Quý, quý... Cút đi, cút đi, đừng lại gần ta... Quái vật, yêu quái, quái vật! AAA...”

Sau đó hắn lại bắt đầu thét lên, giãy dụa càng thêm kịch liệt, khiến cho những vết thương đã hơi đóng vảy trên người lại toác ra máu tươi.

Mà những lời trong miệng hắn lập tức rơi vào tai tất cả mọi người ở đây, khiến cho mọi người giật mình, trong lòng phát lạnh, nhất là những người vừa rồi mới thảo luận chuyện quái dị trên núi Tử Hà kia, càng thêm rung mình, có người quay đầu nhìn về phía núi Tử Hà, trong mắt tràn đầy kinh sợ.

Tên Tân Tử đi vào núi Tử Hà này cũng không phải người to gan lớn mật gì, nhưng cũng là thợ săn nổi danh ở những khu quanh đây, muốn tìm người tốt hơn hắn, chỉ sợ cũng rất khó. Rốt cuộc chuyện kinh khủng gì mà lại có thể dọa một thợ săn ưu tú thành bộ dáng điên cuồng như vậy?

Quý? Yêu quái? Quái vật?

Mắt thấy nếu để hắn tiếp tục giãy dụa như vậy, khiến miệng vết thương kia rách ra, thì sợ là thần y cũng khó mà cứu sống được hắn. Bất kể là ba người trong phòng đang áp chế hắn hay là những thôn dân đang đợi trong sân kia đều không khỏi tỏ vẻ lo lắng.

Ánh mắt Đoàn Mộc Tranh hơi lập lờ, có chút kinh nghi bất định, ông bỗng nhiên thò tay, nhẹ nhàng điểm trên người người nọ một cái, người nọ vừa rồi còn kịch liệt giãy dụa, thoáng cái đã yên tĩnh trở lại, giống như hôn mê, lại giống như đã nặng nề ngủ.

Vương đồ tể cùng hai thôn dân lực lưỡng ở thôn bên không khỏi sửng sốt, nhưng rất nhanh, tầm mắt của bọn họ đã bị chỗ máu tươi đầm đìa hấp dẫn.

Mãi một lúc sau, Đoàn Mộc Tranh mới ngừng động tác trên tay, trên giường trúc, người bị thương giống như một cái xác ướp, yên tĩnh nằm đó, không giãy dụa nói mê nữa.

Vợ người bị thương đã chạy tới từ thôn bên, ôm theo hai đứa con nhỏ, đằng sau là một tiểu cô nương mười mấy tuổi đang lôi kéo một thằng bé bốn năm tuổi, đằng sau nữa lại có một thằng bé bảy tám tuổi chật chội đi theo.

Bọn họ cứ quy mô lớn như vậy mà lao đến, nhưng lại bị các thôn dân ngăn ở trong sân, không cho đi vào quấy rầy Mộc đại phu chữa bệnh, sau đó năm mẹ con bọn họ túm lại trong sân, khóc như chết cha chết mẹ.

Đoàn Mộc Diễm đứng ở cửa chính, thần sắc lạnh nhạt nhìn, bên cạnh, nương tử của Vương đồ tể hung hăng háp háp cái mũi, ghé mắt ngạo nghễ vòng qua, nói: “Ai ôi!!! Ta nói người này nha đầu kia, thế nào mà tâm địa lại sắt đá như vậy? Vợ Tân Tử cũng là người đáng thương mà!”

“Không đáng thương.” Đoàn Mộc Diễm mí mắt cũng chẳng thêm giờ lên, hờ hững nói, “Người thôn bên ai cũng biết trên núi Tử Hà có gấu qua lại, cũng biết núi Tử Hà rất nguy hiểm, không lý nào nàng ta lại không biết, nhưng nàng ta lại vì ham tiền tài mà ép Tân Tử đại thúc đi săn gấu, mới tạo nên cục diện ngày hôm nay, trách được ai?”

Nương tử Vương đồ tể ngẩn ngơ, theo thói quen giận mắng một câu: “Ai, người cái người này...”

Này cái gì? Nàng lại không thể nói gì thêm nữa, giống như cảm thấy Đoàn Mộc Diễm nói rất có lý, song lại không muốn thừa nhận, dù sao thì bọn họ cũng vừa mới cãi nhau, hình như vẫn đang ồn ào chưa xong đâu.

Nàng móc khăn tay ra, nhéo nhéo cái mũi, rầm rì nói: “Nàng kia cũng suy nghĩ cho gia đình, cho bọn nhỏ thôi, phải có tiền mới có thể ăn ngon mặc đẹp. Hơn nữa nhà bọn họ đông con, đảo mắt lại có một đứa sắp đi ra từ trong bụng nàng rồi.”

Đoàn Mộc Diễm lúc này mới phát hiện, bụng của người kia thật sự rất tròn, giống như đang mang thai. Điều này không khỏi khiến nàng có chút im lặng, thầm nghĩ người này không khỏi quá thích sinh con đi, hơn nữa tuổi của nàng thoát nhìn cũng không lớn, cứ sinh như vậy, chẳng phải rất nhanh sẽ có một đội bóng rỗi sao?

Nàng giật giật khóe miệng, không nói gì thêm. Trong lòng lại vẫn không cho là đúng, bởi vì nhìn cách ăn mặc trên người họ có thể nhìn ra, nhà bọn họ so với gia đình bình thường vẫn giàu có hơn một chút, vẫn chưa tới mức phải đi núi Tử Hà mạo hiểm vì tiền.

Nói đi nói lại, vẫn là lòng tham quấy nhiễu.

Hai người thôn bên cạnh từ trong nhà đi ra, Vương đồ tể cũng nhảy lò cò một chân ra ngoài, lúc đi qua người Đoan Mộc Diễm, còn hung hăng trợn mắt với nàng.

Nha đầu kia quả nhiên tàn nhẫn, một cước đạp xuống như vậy, khiến cho hắn cảm thấy như chân bị giẫm gãy rồi! Hiện tại tuy đỡ hơn một chút, nhưng vẫn như cũ không bỏ được cảm giác đau đớn.

Đoan Mộc Diễm làm như không thấy, quay đầu nhìn về phía phụ thân đi sau bọn họ.

Ánh mắt những người khác cũng dừng trên người ông, cô vợ kia cũng ôm con bước lên phía trước vài bước, mắt đã khóc đến đỏ bừng, cấp thiết hỏi: “Đoan Mộc đại phu, Tân Từ nhà ta thế nào rồi?”

Đoan Mộc Tranh vẫn là bộ mặt thần thờ, nghe vậy bình thản nói: “Không nên đi động, tạm thời để hắn ở lại chỗ này, có thể vượt qua được hay không, liền phải xem chính hắn.”

Nói xong, ông trực tiếp quay người bước vào phòng nhỏ bên cạnh, nàng dâu kia thần sắc càng thêm thảm thiết, những thôn dân bên cạnh cũng chỉ thờ dài.

“Ta nói vợ Tân Từ à, người sao lại hồ đồ như vậy? Người cũng không phải không biết núi Từ Hà kia nhiều nguy hiểm, mấy năm gần đây lại tà môn vô cùng, người sao có thể để chồng đi vào đó chứ?” Vẫn là bác gái khỏe mạnh kia, thần sắc không ngờ cũng trách cứ.

“Đúng vậy nha, ta nói cái vị quý nhân trong thành kia ra bao nhiêu tiền mua mặt gấu, mà khiến cho người hành hạ chồng như vậy?” Lại có người khác tiến đến gia nhập.

Vợ Tân Từ nức nở, lúng túng nói: “Ta đây không phải sốt ruột sao? Mắt thấy con lại sắp sinh rồi, mà ăn chưa đủ no miệng. Ta nghe đại thúc trong thôn vài người trước còn vào núi Từ Hà tìm nhân sâm, bán được một lượng tiền, ta còn tưởng là núi Từ Hà kia có lẽ cũng không có gì nguy hiểm, ai biết... Hu hu!”

Đoan Mộc Diễm ngẩng đầu nhìn đám thôn dân túm lại trong sân nhà nàng không chịu rời đi, nghe những lời kia, từ chối cho ý kiến, gầy nhẹ lông mày, sau đó liền xoay người đi theo phụ thân vào phòng nhỏ.

“Cha, cha đang tìm cái gì?”

“Có vài chỗ miệng vết thương quá sâu, cứ rướm máu mãi, tìm chút Bạch Cập cùng Tử Châu, cầm máu cho hắn.”

Trong phòng nhỏ này cất chút thảo dược bình thường, còn có ít đồ thượng vàng hạ cám, Đoan Mộc Diễm “à” xong một tiếng, rồi ngồi xuống ghé đầu bên cạnh, nhìn thân ảnh phụ thân chôn trong đồng cỏ thảo dược tìm kiếm.

Bên ngoài sân vẫn náo nhiệt như vậy, thậm chí ở trong này cũng nghe thấy được.

Đoan Mộc Cảnh tiến vào trong phòng, ngồi xuống bên cạnh nàng, nhẹ giọng nói: “Cũng không biết núi Từ Hà đến cùng là có cái gì mà lại nguy hiểm như vậy.”

“Trời đất bao la không thiếu gì cái lạ, nhất là sâu bên trong rừng núi, còn nhiều thứ mà mọi người thậm chí ngay cả nghĩ cũng không nghĩ đến được, ăn người không nhả xương, cái này có gì là kỳ quái?”

“Muội nha! Cô nương trong nhà, đừng có cả ngày nói mấy thứ khủng bố đó.” Đoan Mộc Cảnh mỉm cười, không khỏi thò tay nhéo nhéo mặt nàng, vừa cười vừa nói.

Đoan Mộc Diễm nghiêng đầu, bất mãn trừng mắt liếc hắn một cái, quay đầu lại nhìn về phía phụ thân, hỏi: “Cha, cha có từng đi núi Từ Hà kia chưa? Chỗ đó có phải nguy hiểm lắm không?”

Dừng động tác trên tay, Đoan Mộc Tranh xoay đầu lại, đôi mắt nhìn nàng hơi lóe sáng, khép hờ mí mắt, mặt không biểu tình nói: “Ta đi vào đó làm cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 4: Lên núi hái thuốc

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Đề tiện chiếu cố người bị thương, vợ Tân Từ cũng ở lại, Đoan Mộc Cảnh tìm cho nàng một chiếc ghế nằm đặt ở giữa nhà, bên cạnh giường trúc để nàng nghỉ ngơi. Cũng may bây giờ đầu thu, mặc dù buổi tối song thời tiết cũng không lạnh lắm.

Hiện tại đã là ban đêm, Đoan Mộc Cảnh cùng Đoan Mộc Diễm ở trong phòng, hai huynh muội vẫn chưa ngủ, đi chân trần trên sàn nhà cứng ngắt, duỗi tay ra nhẹ nắm hai tay, đang luyện... Thái Cực quyền!

Một bức tường ngăn cách nhà chính bên cạnh, thỉnh thoảng có ầm ầm tiếng khóc nhỏ truyền đến, nhưng hai huynh muội vẫn làm như cái gì cũng không nghe thấy, nhếch nhếch cái miệng nhỏ nhắn, nghiêm trang huynh tới muội lui.

“Muội muội, Thái Cực Quyền này của muội rốt cuộc là học được từ đâu vậy? Có chút kì quái.”

Đoan Mộc Cảnh nhẹ giọng hỏi, song Đoan Mộc Diễm ngay cả mí mắt cũng chẳng thèm nhấc lên, đạm mạc nói: “Muội nói đây là lúc muội sinh ra đã có ở trong đầu muội đấy, huynh tin sao?”

“Huynh tin.” Khóe miệng co rút, hần trợn mắt nói dối. (Nhã Vy: Bị cuồng anh Cảnh. :3)

Đoan Mộc Diễm ngay sau đó ngẩng đầu nhìn hần, nói: “Vậy thì bớt nói nhảm đi, luyện là được rồi, hiệu quả thế nào?”

“Rất tốt, vốn dĩ kinh mạch trong người có chút tán loạn cũng bình thường trở lại rồi, nhưng lại tạo thành mạch tuần hoàn kì lạ không giống trước.”

Vốn mấy hôm trước, Đoan Mộc Cảnh luyện công đến ngã rề, thì nội lực xông loạn vào trong gân mạch, lúc ấy là buổi tối, phụ thân không biết đã uống say chạy đi đâu, Đoan Mộc Diễm dùng nội lực đồng cân đồng nguyên giống ca ca bình phục lại, kết cả là ngay cả nội tức của nàng cũng bị hần quấy loạn.

Vốn dĩ đó cũng không phải chuyện gì quá nguy hiểm, bởi vì bây giờ còn nhỏ, công lực thấp, cho dù luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, thì tối đa cũng chỉ bị thương nhẹ, tu dưỡng vài ngày sẽ hồi phục. Nhưng có thêm Đoan Mộc Diễm gia nhập vào như vậy, tình huống liền thoáng cái trở nên nguy hiểm.

Lúc ấy cũng không biết chuyện gì xảy ra, trong đầu nàng tự động nhớ lại Thái Cực tâm kinh trong kiếp trước, liền luyện theo, không ngờ nội tức toán loạn kia thực sự từng chút một bình tĩnh lại.

Kiếp trước nàng học qua rất nhiều công phu trên toàn thế giới, nhưng chủ yếu nhất vẫn là võ thuật cổ đại Trung Hoa, song kiếp trước tuy nàng luyện nhiều năm, nhưng cũng chỉ là cường sinh kiện thể, chiêu thức lợi hại, chưa bao giờ luyện được thứ nội lực trong truyền thuyết.

Nội lực, đó là thứ tồn tại trong truyền thuyết, trong tiểu thuyết võ hiệp, mãi cho đến sau khi xuyên không, sống lại ở thế giới này, nàng mới phát hiện, thì ra loại nội lực nàng cho rằng chỉ xuất hiện trong truyền thuyết lại thật sự tồn tại.

Về sau nàng liền mỗi ngày cùng ca ca luyện tập, rất nhanh phát hiện Thái Cực tâm kinh nếu luyện cùng công pháp mà bọn họ luyện trước kia có thể gia tăng tốc độ vận chuyển nội lực trong kinh mạch, so với việc tu luyện công pháp đơn thuần, thì quả thật vô cùng hiệu quả.

Cái này thật sự là niềm vui ngoài ý muốn.

Trong màn đêm yên tĩnh, đột nhiên vang lên một tiếng “choang” giống như có vật gì rơi vỡ xuống mặt đất, hai huynh muội ngừng động tác, sau đó liếc nhau chạy ra ngoài cửa.

Thanh âm này đối với bọn họ mà nói, lại vô cùng quen thuộc, sáu năm qua, luôn luôn có thể nghe thấy, thậm chí là liên tục không ngừng.

Lúc bọn họ chạy ra khỏi cửa phòng, vừa vặn gặp nàng dâu kia hình như bị tiếng động này dọa sợ, đang không biết làm gì đứng ở đó, thấy bọn họ chạy ra, liền vô thức quay đầu nhìn theo.

Đoan Mộc Diễm liếc cũng không liếc nàng một cái, trực tiếp chạy tới trước cửa phòng ngủ bên nhà chính, thò tay đẩy cửa đi vào, Đoan Mộc Cảnh trái lại lễ phép gật đầu với nàng, rồi cũng chạy theo muội muội vào phòng.

Bước vào trong phòng, trước mặt tràn ngập mùi rượu nồng nặc, lọt vào tầm mắt, cái họ nhìn thấy cũng chính là tình cảnh mà bọn họ cơ hồ ngày nào cũng trông thấy trong mấy năm nay.

Đoan Mộc Tranh ôm bình rượu, say bí tỉ co quắp gối dưới đất, bên cạnh lán lán mấy bình, mặt khác trên mặt đất lại có rất nhiều mảnh vỡ.

Ông cuộn mình ngồi dưới đất, cúi đầu thì thảo nói gì đó, giống như căn bản vẫn không phát hiện được có người tiến đến.

Đoan Mộc Diễm nhú nhú mày, nhưng nàng cái gì cũng không nói, chỉ là đi qua ngồi xổm xuống bên cạnh ông, thò tay muốn lấy bình rượu trong lòng ông ra.

Cánh tay ôm vò rượu đột nhiên ôm chặt hơn, ông cũng không nói chuyện, thân thể chỉ xê dịch sang bên cạnh, giống như muốn tránh khỏi bàn tay muốn lấy vò rượu của con gái.

“Cha, đã muộn rồi, đại thúc bị thương bên ngoài vẫn còn hôn mê, không biết có thể có biến cố gì hay không, rượu này đợi ngày mai hãy uống đi.”

Nàng cho tới giờ cũng chưa từng ngăn cản phụ thân uống rượu, có lẽ là bởi vì nhìn rõ sự việc lúc mình mới sinh ra, cho nên mỗi khi nhìn thấy bộ dạng này của phụ thân, nàng chỉ biết đau lòng thay ông, làm sao có thể nhẫn tâm tước đoạt cơ hội uống rượu giải sầu của ông chứ?

Tuy nói là mượn rượu giải sầu, sầu càng sầu, nhưng nàng lại cảm thấy tâm phụ thân cũng sớm đã chết rồi, nếu không uống say, khiến bản thân thần trí không rõ ràng, thì sẽ càng khổ sở, thậm chí nói không chừng sẽ...

Vội lắc đầu đem ý niệm đáng sợ đột nhiên nổi lên này ném ra, dùng sức túm lấy bình rượu trong lòng ông, giọng nói không tự chủ được nhu hòa một chút, nói: “Cha, cha nhìn trời cũng đã tối đen, hôm nay uống đến đây thôi, con đi cha lên giường nghỉ ngơi nha?”

Ông vẫn như cũ dùng sức ôm vò rượu, nghe vậy còn hơi vùng vẫy mấy cái, nhưng Đoàn Mộc Diễm vẫn kiên trì dùng sức lấy vò rượu ra, Đoàn Mộc Cảnh đứng ở bên cạnh cũng không giúp đỡ được.

Cha trước giờ chỉ không phát giận với muội muội, cho nên hiện tại việc này cũng chỉ có muội muội mới làm được, hấn nếu đi lên, cha sẽ không nê hà nện bình rượu vào đầu hấn.

Giằng co một hồi lâu, Đoàn Mộc Tranh rốt cuộc vẫn phải chậm rãi buông tay ra, chờ dẫn tùy ý con gái lau mặt cho ông, sau đó lung la lung lay lên giường, Đoàn Mộc Cảnh đi theo bên cạnh, phòng khi muội muội đi không được sẽ đưa tay ra giúp.

Mãi cho đến khi con gái đi ra ngoài, Đoàn Mộc Tranh thần trí không rõ nằm ở trên giường bỗng nhiên cuộn người lại gất gao nắm lấy góc chăn nhẹ giọng nức nở.

Tân Từ lúc hùng đông có tỉnh lại, nhưng thần trí mông lung, vẻ mặt kinh hoàng, trong miệng còn không ngừng nói gì đó, nằm trên giường trức cũng không an phận, giống như giấy dựa xua đuổi cái gì.

Đoàn Mộc Tranh bị ép tỉnh, sắc mặt khó coi, không biết là do bị quấy rầy giấc ngủ hay là do uống rượu say có chút không thoải mái.

Mãi cho đến hùng đông, có thôn dân thôn bên cạnh tới đây thăm Tân Từ, hình như là huynh đệ của hấn, nhìn thấy Tân Từ mặc dù đã tỉnh, nhưng chỉ là nhai mê sảng, giống như chịu kích thích quá độ nên đầu óc không được minh mẫn, cơ hồ nhất thời không tiếp nhận được.

“Các người có thể đem người về.” Đoàn Mộc Tranh đối với bọn họ làm như không thấy, ngồi bên cạnh phối hợp uống cháo, một chén nóng hổi đi vào bụng, sắc mặt lúc này mới dễ nhìn một chút, nói thêm, “Mỗi ngày bồi dưỡng cho hấn một lần, vết thương rất nhanh sẽ kết vảy khỏi hấn.”

Tuy đã qua một đêm, nhưng người ông vẫn còn mùi rượu, vợ Tân Từ cũng nói với những người này chuyện tối hôm qua, sắc mặt họ liền có chút khác thường, lục tục đồng ý.

“Tối hôm qua đã làm phiền nhiều, chúng ta lập tức đưa đại ca về nhà. Lần này đại ca ta được cứu, thật sự là may nhờ có Đoàn Mộc đại phu.”

Đoàn Mộc Tranh gật gật đầu, cái gì cũng không nói, giống như chấp nhận.

Sau đó bọn họ tìm thêm ba thôn dân, ba chân bốn cẳng khiêng Tân Từ về, việc này làm sân nhỏ ầm ĩ một đêm, rốt cuộc xem như cũng an tĩnh lại rồi.

Đoàn Mộc Tranh chậm rì rì uống cháo, không có bất kỳ biểu hiện nào, Đoàn Mộc Cảnh cũng chỉ ghé mắt liếc những người kia, Đoàn Mộc Diễm ngay cả chút biểu cảm cũng không có, nhanh chóng uống xong hai chén cháo nhỏ, rồi đặt bát xuống, lau khước miệng, nhảy từ trên ghế xuống nói: “Cha, hôm nay con lên núi hái thảo dược. Trong nhà đã gom được một ít rồi, con đi hái thêm chút nữa gom vào lên thị trấn mua đồ.”

“Ừ.” Ông đồ dẫn gật đầu.

Nàng đi ra ngoài sân, vác cái sọt lên lưng, ca ca liền từ trong nhà chính đi ra, cõng trên lưng một cái sọt nhỏ khác, nghiêng đầu nói với nàng: “Huynh đi với muội, vừa hay có thể đi xem mấy cái bầy ngày hôm qua.”

Đi ra từ trong nhà chính, Đoàn Mộc Tranh nhìn hai đứa trẻ cõng sọt trên lưng, ánh mắt lập lòe tia sáng, sau đó ngẩng đầu, nhìn về phía ngọn núi cao đặc biệt như hạc giữa bầy gà trong tầng tầng lớp lớp những ngọn núi ở xa xa kia.

Mà huynh muội Đoàn Mộc Diễm sau khi ra khỏi nhà liền đi tới hậu thôn, dọc theo đường đá nhỏ nhỏ cong cong, rất nhanh đi tới chân núi, cũng thấy được Vương Thông đang cong mông đào cua trong suối nhỏ bên chân núi, đứng cùng hấn là hai đứa nhỏ tuổi tương đương, cũng là con cái nhà dân trong thôn.

Vương Thông nhìn thấy bọn họ, liền rung rinh thịt trắng mập chạy vội tới, cười tùm tùm nói: “Các người muốn lên núi hái thuốc à! Ai ai, thật là lợi hại, còn có thể biết được nhiều thảo dược như vậy, nếu là ta khẳng định sẽ xem như cỏ dại mà giẫm nát hết rồi.”

“Người có chuyện gì sao?”

“Có muốn cùng mò cua không? Cua bây giờ rất nhiều, hơn nữa vừa lớn vừa mập, về nhà dùng nước nấu với dấm khẳng định sẽ rất ngon.”

“...”

“Ách?” Thấy hai huynh muội đều là biểu lộ chờ đợi, hắn có chút 囧, thò tay gãi gãi đầu, bỗng nhiên nhớ, “Ngày hôm qua... Cái kia, chuyện ngày hôm qua...”

“Người muốn thay cha người tìm chúng ta tính sao?”

“A? Không có... Không có đâu!”

“Vậy là tốt rồi, chúng ta còn có việc, không thể ở đây nói chuyện tào lao với người nữa.” Nói xong, Đao Mộc Diễm kéo tay ca ca lướt qua người Vương Thông, đi về phía trên núi.

Vương Thông đứng nguyên tại chỗ nhìn bóng lưng hai người rời đi, ngẩn ngơ, sau đó rốt cục cũng phản ứng, không nhịn được giơ chân, chỉ vào bóng lưng hai người thờ hồng học hét: “Nha đầu chết tiết kia, người đây là cái thái độ gì? Một ta còn muốn nói xin lỗi người chuyện hôm qua, phi, đồ quý oa oa nhà người!”

Sau khi mắng xong, hắn lại vô thức nhìn trái nhìn phải, không thấy có ai xuất hiện tất mình một cái lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, rồi lẩm bầm hùng hổ như điên trở lại dòng suối nhỏ tiếp tục đào cua. (Nhã Vy: Bọn Thông béo này cũng thật là buồn cười.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 5: Đao Mộc Thân

Edit: Nhã Vy

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Đao Mộc Diễm cùng ca ca đi lên núi, hai người đều không định dừng ở chân núi lâu, liền đi thẳng tới chỗ Đao Mộc Cảnh bố trí bẫy thú.

Hắn nói là bẫy, nhưng kỳ thật chính là một cái bẫy liên hoàn, được bố trí vô cùng âm hiểm xảo trá, phạm là bất cứ con vật nào chạy tới phạm vi đó, muốn bình yên chạy ra chỉ sợ là không có khả năng, hơn nữa vì phòng ngừa thôn dân bên cạnh núi đi vào đâm phải, hắn còn cố ý để chút lời nhắc bên ngoài.

Từ rất xa, hắn liền nhìn thấy cái bẫy kia đã sập rồi, đôi mắt không khỏi sáng ngời, mặt mày hớn hở nói với Đao Mộc Diễm: “Muội muội, xem ra hôm nay chúng ta có lộc ăn món thịt mới tươi sống rồi.”

Đao Mộc Diễm gật gù đầu, cũng có chút chờ mong, bước chân không khỏi nhanh hơn, tiến vào phạm vi bẫy.

Cái bẫy này quả thật đã bị động qua, hơn nữa còn lưu loát đứt khoát sập từ đầu đến đuôi, xem ra là mãnh thú lợi hại bị sập bẫy rồi.

Đao Mộc Cảnh trực tiếp đi đến chỗ khâu bẫy cuối cùng, cúi đầu nhìn lại đột nhiên ngẩn ngơ, khoe miệng chân mày vốn cong cong giờ cũng cứng ngắt, sau đó thần nhiên quay người cẩn thận kiểm tra bẫy.

Xem phản ứng của hắn là rõ, con mồi kia đã chạy rồi, điều này khiến Đao Mộc Diễm không khỏi có chút ngoài ý muốn, quay đầu cẩn thận nhìn khắp bẫy rập, bỗng nhiên ánh mắt tập trung vào một chỗ, vô ý thức vươn tay ra, giống như cùng lúc, Đao Mộc Cảnh cũng phát hiện, cánh tay vươn tới.

“Đây là cái gì?”

“Hình như là mảnh quần áo”

“Sao ở đây lại có thứ này được?”

“Chẳng lẽ xông vào bẫy không phải mãnh thú, mà là người?”

“Người nào dám như vậy bước vào đây? Chẳng lẽ mắt mù không nhìn thấy cảnh cáo bên ngoài à? Coi như mù chữ thì cũng phải nhìn ra được ý tứ chứ.”

“Quả thật là xui xẻo, thôi bỏ đi, chờ huynh sắp xếp bẫy lại như cũ, chắc chắn có thể săn được. Khu này có không ít thú hoang. Cũng không biết người không cẩn thận xông vào kia có bị thương hay không.”

“Bị thương cũng đáng đời!”

“...”

Ngay tại suối nước cách bọn họ không xa, có người đang mở lọ vải quần quanh cánh tay, lấy một ít nước rửa lên miệng vết thương, xoa lung tung một

ít thảo được, rồi lại băng bó lần nữa. Sau đó hắn cúi thấp xuống dùng một tay lấy nước suối lau mặt, đang định đứng lên nhưng động tác vịn đầu gối lại vô thức động đến vết thương trên cánh tay, khiến hắn không khỏi cứng đờ, hít nhẹ một hơi.

Hắn vẽ mặt phiền muộn cúi đầu nhìn về phía cánh tay bị thương, méo miệng nhỏ giọng thầm nói: “Chết tiệt, đúng là xui cực độ mà! Tốt nhất đừng để cho bọn công tử biết ai làm ra cái bầy liên hoàn âm hiểm như vậy, nếu không nhất định phải lột da hủy xương hắn, nấu thịt kho tàu cho chó ăn! Không phải săn dã thú sao? Quanh đây cũng lắm cũng chỉ có thỏ!”

Lắm bầm xong, hắn liền chậm rì rì đứng lên, cả người rớt cục hoàn toàn lộ ra, mới biết hóa ra chỉ là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, bộ dáng môi hồng răng trắng, lông mày đen đôi mắt đẹp, nhìn thế nào cũng có chút hương vị tiểu bạch thỏ.

Hắn đứng ở đó đưa mắt nhìn quanh tứ phía, rồi lại cúi đầu nhìn mặt đất suy sụp, sâu kín thờ dài một hơi, tự nhủ: “Thiên hạ to lớn, nơi này lại là sơn dã mệnh mông, ta biết đi đâu tìm bóng dáng đại ca đây? Đao Mộc Thần ơi Đao Mộc Thần, nếu không tìm được đại ca mang về, ngươi liền đợi bị người ta lột da hủy xương làm thịt kho tàu cho chó ăn đi!

Tuy lời nói ra như vậy, nhưng hành động cùng vẻ mặt của hắn lại cơ hồ ngược lại.

Chỉ thấy hắn đứng nguyên tại chỗ nhìn quanh, “vù” một cái liền nhảy lên một tảng đá bên cạnh, sau đó nằm xuống, tròn to mắt thưởng thức bầu trời trên đỉnh đầu, chân đung đưa nhịp nhịp ngân nga điệu hát dân gian không biết tên.

Không biết qua bao lâu, mơ hồ từ trong rừng truyền tới tiếng bước chân sột soạt, còn ngẫu nhiên vang lên vài câu nói nhẹ nhàng.

“Muội muội, bầy đã bố trí lại xong rồi, lần này chắc chắn sẽ không có ai xông vào, chúng ta ngày mai tới xem chút, kể bên này hình như vẫn còn nhiều thú hoang lắm.”

“Ừ”

“Chúng ta bây giờ đi hướng kia đi, mấy hôm trước lúc huynh lên thị trấn, có trông thấy một tiệm thuốc thu mua rễ đằng lê, huynh nhớ hai tháng trước chúng ta còn hái quả đằng lê ở bên đó.”

“Ừ”

Hai huynh muội bình thường ở chung đều như thế, Đao Mộc Cảnh tính tình ôn hòa, bình thường không nói nhiều nhưng ở trước mặt muội muội lại không nhịn được lải nhải, cái này không thể trách hắn, thật sự! Chỉ là bình thường nếu không có gì đặc biệt hào hứng, thì muội muội nhà hắn đúng là quá ít quá ít lời rồi.

Giống như lúc này, hắn nói nhiều như vậy, nhưng nàng chỉ dùng chút âm điệu đáp lại hắn, giống như đang nói với hắn, nàng có nghe hắn nói.

Hai người nói xong liền đi về hướng Đao Mộc Cảnh chỉ, bỗng nhiên cảnh lá bên cạnh lắc lư, bóng người lập lờ, sau đó trước mặt bọn họ xuất hiện một bóng người. Người vừa xuất hiện đằng đằng sát khí chỉ một ngón tay về phía họ, kêu gào nói: “Giỏi lắm, thì ra cái bầy liên hoàn âm hiểm kia là do tiểu tử ngươi làm ra, ông trời có mắt, nhanh như vậy đã để cho bản công tử ta đây gặp được ngươi, ngươi đợi mà gọi ông nội đi!”

Đao Mộc Cảnh ngay khi y đột nhiên xuất hiện đã vô thức bước sang ngang, che muội muội ở phía sau, hiện tại nghe được lời y thì không khỏi sững sờ, lại nghe muội muội ghé vào lỗ tai hắn nhẹ nói: “Ca ca, huynh nhìn y phục của hắn kia.”

Hắn nghe vậy nhìn sang, chỉ thấy người này cao lớn như ngọc thạch, một bộ cẩm bào tinh xảo màu đỏ nổi bật khiến y có một loại cảm giác dung mạo tựa phù dung, giờ phút này cẩm bào bị buộc cao nhét vào thắt lưng, chắc là để tiện đi đường núi, mà ở ống tay áo bên trái, có một lỗ hồng như bị xé rách, nhìn vào bên trong cơ hồ có thể thấy mảnh vải quần cánh tay y.

Đao Mộc Cảnh chớp chớp mắt, cảm thấy y phục của người này khá giống với mảnh vải rách bọn họ mới tìm được, màu sắc chất liệu thoạt nhìn giống nhau, hơn nữa mảnh vải này giống như có thể vừa vụn lấp vào lỗ hồng trên ống tay áo kia.

Khỏe miệng hắn hơi hơi co quắp, tiếp tục hướng ánh mắt dời lên trên, rốt cục nhìn thấy bộ dáng người này.

Đây là một thiếu niên, thoạt nhìn khoảng mười lăm mười sáu tuổi, bề ngoài môi hồng răng trắng, lông mày đen, đôi mắt nhìn rất đẹp, chỉ là bây giờ trên khuôn mặt dễ nhìn lại là con giận dữ đằng đằng sát khí.

Nhưng mà nhìn thấy khuôn mặt này, Đao Mộc Cảnh chẳng biết tại sao chợt sùng sốt, chỉ cảm thấy người này hình như đã gặp ở đâu rồi, thoạt nhìn rất quen.

Đây tất nhiên chính là công tử Đao Mộc Thần, hắn ở bên kia tảng đá lẩm nhẩm hát, vừa vụn nghe được đoạn đối thoại của hai huynh muội này, liền kích động lao đến, không chút suy nghĩ, nhìn cũng chưa nhìn rõ đã phun ra một tràng như vậy.

Bây giờ hắn mới nhìn rõ ràng ở trước mặt hắn là hai đứa nhỏ, không khỏi ngạc nhiên, giống như cảm thấy cái bầy âm hiểm xảo trá làm hắn bị thương kia thế nhưng do một đứa nhỏ không quá mười mấy tuổi này làm, có chút khó tin, lại giống như ở nơi sơn dã xô xối này nhìn thấy hai đứa nhỏ phần điều ngọc mài, linh khí bức người như vậy, nên bị giật mình.

Lại nhìn kĩ, nhất là Đao Mộc Cảnh đứng phía trước, hắn chậm rãi nhíu mày, trong mắt hiện lên vẻ nghi ngờ.

Làm sao lại cảm thấy đứa nhỏ này nhìn quen mắt như vậy, giống như đã từng gặp ở đâu đó?

Hồ nghi một lúc, khi thể vừa lúc lao tới bị chìm xuống bảy tám phần, cũng không biết hẳn nghĩ tới thứ gì, trong mắt bỗng nhiên tỏa sáng, sau đó chung ra khuôn mặt tươi cười, từng từng hỏi: “Xin hỏi, hai người tên gọi là gì?”

Song nụ cười này của hẳn rơi vào trong mắt huynh muội Đoan Mộc, nhìn thể nào cũng thấy gian trá, hơn nữa vẻ mặt hẳn trước sau biến hóa không khỏi quá lớn đi, Đoan Mộc Diễm vốn không phải đứa nhỏ thực sự, Đoan Mộc Cảnh cũng không phải đứa nhỏ bình thường, cho nên hai người liếc nhau một cái xong, ai cũng đều không có ý muốn trả lời vấn đề này.

Mà bọn họ liếc mắt như vậy, lộ ra nửa khuôn mặt của Đoan Mộc Diễm, cái bốt đỏ tươi thoáng cái hiện ra trước mắt Đoan Mộc Thần.

Đột nhiên có âm thanh hít khí trùng trùng điệp điệp vang lên, Đoan Mộc Thần mở to mắt nhìn cái bốt kia, sắc mặt kinh hãi.

Bởi vì góc nhìn, nên hẳn chỉ nhìn thấy một nửa mặt bên phải của Đoan Mộc Diễm, cái kia thật sự là phần điều ngọc mài linh khí bức người, không ngờ tới nửa mặt bên phải của nàng lại dữ tợn như vậy.

Đoan Mộc Diễm ngược lại không có phản ứng gì, nhưng phản ứng này của hẳn làm cho ánh mắt Đoan Mộc Cảnh hơi trầm xuống, hừ nhẹ một tiếng kéo muội muội quay người đi vào khu rừng bên cạnh.

Mãi cho đến sau khi bọn họ đi sâu vào rừng, Đoan Mộc Thần mới kịp phản ứng, đột nhiên thò tay vỗ lên mặt mình, thần sắc ảo não, sau đó quay người đi vào rừng.

“Ai ai, các người chớ đi mà, vẫn chưa trả lời vấn đề của ta mà!” Tạm ngừng một chút, hẳn lại kêu lên, “Chậm một chút, chờ ta với, ta không quen nơi này, lần đầu đến đây không biết đường, đã loay quanh ở đây mấy ngày rồi, các người có thể mang ta ra ngoài không? Tùy tiện dẫn ta tới thành nhỏ trong trấn nhỏ cũng được mà!”

Chỉ đáng tiếc, mặc kệ hẳn hô hét cả yết hầu, cũng không có ai để ý tới hẳn.

Đoan Mộc Diễm vốn không phải người nhiệt tình gì, hơn nữa người này tính ra còn có điểm thù hận với bọn họ, lúc vừa lao ra bộ dáng đờ đờ sát khí như vậy, nàng mà để ý tới mới là lạ.

Ngược lại Đoan Mộc Cảnh vốn là đứa trẻ tốt bụng, nhưng bất đắc dĩ bị phản ứng của người này sau khi nhìn thấy nửa mặt phải muội muội nhà hẳn chọc cho tức giận, nên liền bỏ qua tiếng la phía sau, ngược lại còn lôi kéo muội muội đi càng sâu vào trong rừng.

Đoan Mộc Thần công tử hình như đứng như lời hẳn nói, hẳn đối với nơi này không quen, lần đầu tới đây căn bản không biết đường, mà hai tiểu tử tông phía trước coi nơi này như hậu viện nhà mình, mặc dù tuổi nhỏ, nhưng thân mang thần công, cho nên sau nửa canh giờ, Đoan Mộc Thần công tử chẳng những bị mất dấu, mà chính hẳn cũng triệt để bị lạc trong rừng sâu không tìm được đường về!

“Ranh con, các người tốt nhất cầu nguyện sau này không bị ta nhìn thấy, bằng không công tử ta đây gặp một lần đánh một lần!” Đoan Mộc Thần đứng trong rừng, quay đầu nhìn quanh đều là đại thụ che trời, dưới chân không có đường, nhớ tới nửa canh giờ này, không khỏi bị phần thẹn quá hóa giận, chỉ tay lên trời mắng.

Mắng được hai câu, hẳn bỗng nhiên ngừng lại, hơi cúi đầu thò tay nâng cảm lạnh lạnh trầm tư, vẻ mặt một hồi lập lòe bất định.

Mà lúc này, Đoan Mộc Cảnh cùng Đoan Mộc Diễm đã sớm đi tới chỗ muốn đi, Đoan Mộc Diễm bỗng nhiên dừng bước, nhìn xuống bên dưới một cái, sau đó xoay người bỏ xuống.

“Muội muội, phía dưới có gì vậy?”

“Hình như là một cây Long Đằng thảo, muội xuống dưới xem một chút.”

“Cẩn thận một chút!”

“Dạ.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 6: Tiếng quý kêu trên núi Tử Hà

Edit: Nhã Vy

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Trời bắt đầu ngã về tây, sốt thuốc trên lưng Đoan Mộc Diễm đã đầy quá nửa, sau lưng Đoan Mộc Cảnh, ngoại trừ cái sốt cũng quá nửa, còn khiêng một bó lớn rễ đẳng lê, chuẩn bị xong là có thể xuống núi.

“Muội muội, đợi đem thảo dược hong khô xong, chúng ta có thể lên thị trấn rồi, mấy ngày nữa là trung thu, hôm đó chúng ta lên thị trấn xem một chút, trung thu năm trước rất náo nhiệt.”

Hắn cảm thấy phải đưa muội muội đến mấy nơi náo nhiệt, miễn cho nàng suốt ngày lạnh tanh như vậy.

Đoan Mộc Diễm chỉ nhàn nhạt gật đầu, “Dạ”

Ngẩng đầu lên, hai người chợt sững sốt dừng lại, thì ra bọn họ trong lúc không để ý đã tới gần núi Từ Hà, đi về phía trước một lát là vào phạm vi núi Từ Hà rồi.

Núi Từ Hà hôm nay cũng không vắng vẻ như ngày thường, đứng ở chỗ này có thể nghe thấy tiếng nói chuyện cùng tiếng gọi nhau í ới, nhưng bọn họ cũng chỉ đứng ở bên rìa, không có ai dám đi vào.

“Những... những người này hẳn là mấy đại thúc lên núi cùng Tân Từ đại thúc, nghe nói mấy hôm trước lên núi ngoài Tân Từ đại thúc còn có ba người nữa, nhưng đến bây giờ vẫn không có chút tin tức nào.”

Nàng nghe ca ca nhẹ nhàng nói xong, từ chối cho ý kiến, chỉ hơi gật đầu, ánh mắt vẫn hướng về phía kia, tiến lên một bước.

Cánh tay bỗng nhiên bị xiết chặt, ngăn nàng đi về phía trước, nàng khẽ giật mình quay đầu, liền thấy lông mi Đoan Mộc Cảnh khẽ nhú, trên mặt khăn trương nhìn nàng, tay giữ cổ tay nàng càng kéo mạnh hơn, song ngữ khí vẫn ôn hòa như cũ, nói: “Mặt trời sắp xuống núi rồi, chúng ta vẫn nên trở về nhà nhanh thôi.”

Đoan Mộc Diễm hơi hơi sững sờ, khóe miệng cong lên yếu ớt nói: “Muội không định đi đâu.”

Không ngờ được nàng lại nói ra câu này, lông mày Đoan Mộc Cảnh càng nhíu chặt hơn, khóe miệng cũng rũ xuống mấy phần, vẻ mặt hiện lên chút tàn khốc hiếm thấy, nói: “Mỗi khi muội nhìn núi Từ Hà, đôi mắt đều lờ lờ tỏa sáng, còn nói muội không muốn đi sao?”

“...”

Có sao? Sao nàng ngược lại không biết chuyện này?

Đưa tay sờ sờ mắt, Đoan Mộc Diễm hơi hơi quỳnh lên.

Quả thực nàng đối với núi Từ Hà có chút tò mò, nhưng nàng xác thực không định mạo hiểm, nên nghĩ mãi cũng không hiểu tại sao mắt mình lại tỏa sáng, còn bị ca ca nhìn ra.

Ghé mắt thấy sắc mặt ca ca biến thành màu đen, nàng giật giật khóe miệng dưới, nắm tay hắn, quay người đi về phía ngược lại nói: “Chúng ta về nhà thôi.”

Sắc mặt Đoan Mộc Cảnh lúc này mới hòa hoãn một chút, hai huynh muội nắm tay nhau về nhà.

Song bọn họ vừa nhắc chân, trên núi Từ Hà phía sau đột nhiên vang lên một tiếng gào thét thê lương, giống như tiếng quỷ hay con gì đó kêu gào.

Trong chớp mắt, giống như có vô số tiếng rít của quỷ hồn thổi qua, trong rừng bỗng chốc bao trùm quỷ khí u lạnh âm u, ngay cả mặt trời trên đỉnh cũng bị hào quang che lại, ánh sáng không chiếu nổi tới mặt đất.

Hai người vội dừng bước, trong chốc lát như bị tạt qua nước lạnh, khiến bọn họ hít thở không thông, rừng mình một cái, lông mao toàn thân dựng đứng, nổi da gà.

Liếc mắt nhìn nhau, hai huynh muội hoảng sợ quay đầu nhìn lại phía lưng.

Sau lưng là một mảnh tĩnh lặng, cây cối thom nồng, cỏ xanh lay động, chim chóc uyển chuyển khẽ hót, ngẫu nhiên lại có một hai con chim bay qua bay lại, rất nhanh lại ẩn vào một tán cây sum xuê của một cây cổ thụ khác.

Rìa núi Từ Hà, có tiếng người hò hét, thôn dân vẫn đang đốc sức tìm người mất tích, mặc dù trong lòng mọi người đều biết ba người kia lành ít dữ nhiều rồi.

Toàn bộ không có gì khác biệt, thật giống như tiếng gào thê lương không có thiên lý, cùng cảm giác u lạnh sờn hết cả gai ốc vừa rồi của hai huynh muội chỉ là ảo giác, cho tới bây giờ cũng chưa từng thực sự tồn tại.

Có gió mát thổi ra từ trong rừng, Đoan Mộc Diễm chợt rừng mình, mới phát hiện chỉ trong nháy mắt như vậy, quần áo sau lưng nàng đã ướt mồ hôi lạnh, gió thổi qua mang cảm giác lạnh lẽo.

Trong bàn tay cũng thấm ướt một mảnh, không biết là mồ hôi lạnh của nàng, hay của ca ca.

“Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?” Sắc mặt Đoan Mộc Cảnh tái nhợt, bất kể nói thế nào, hắn vẫn chỉ là một đứa nhỏ mười tuổi, không thể so với sinh vật ngoài hành tinh khoác lên lớp da của đứa trẻ bảy tuổi như Đoan Mộc Diễm.

Hướng hồ, cho dù là Đoan Mộc Diễm, trong nháy mắt đó cũng ứa mồ hôi lạnh.

Đoan Mộc Diễm hơi nheo mắt, lạnh lùng nhìn về phía núi Từ Hà.

Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Là ảo giác sao? Huynh muội bọn họ lại cùng lúc sinh ra ảo giác giống nhau sao? Nếu không phải, thì nên giải thích thế nào về cảnh tượng yên bình hiền hòa trước mặt? Giống như tình cảnh quý dị kia chỉ có hai huynh muội cảm thấy được.

Vô ý thức tiến lên một bước, lại ngay lập tức bị kéo trở về, vừa quay đầu liền thấy con mắt trầm ngưng của Đoan Mộc Cảnh, nói: “Không cho phép đi! Chúng ta bây giờ lập tức rời khỏi đây, về nhà!”

Hắn lấy lại bình tĩnh nhanh như vậy? Đoan Mộc Diễm cũng không khỏi kì lạ một chút, định nói gì đó, nhưng nhìn đến ánh mắt của hắn lại không nói nữa.

Chẳng biết tại sao, quay mắt nhìn về phía ca ca không quá mười tuổi, cơ hồ đều là nàng nói gì nghe nấy, nhưng nàng bỗng nhiên sinh ra một chút cảm giác e sợ khó hiểu.

E sợ sao? Nàng ngạc nhiên, nhưng rất nhanh đem ý nghĩ đó ném ra ngoài.

Nhẹ nhắc khoe môi, nàng cũng không kiên trì muốn lên núi Từ Hà nữa, thuận theo ý Đoan Mộc Cảnh để tùy hắn kéo đi, cơ hồ là chạy xuống núi.

Bỗng nhiên, sau lưng lại truyền tới tiếng rít thê lương dữ tợn, vừa nghe đã khiến người ta không nhịn được phát lạnh, da đầu run lên, không biết rốt cục là thứ gì mà phát ra âm thanh như thế.

Đoan Mộc Diễm vô ý ngừng bước. Nhưng Đoan Mộc Cảnh không hề quay đầu, nắm tay nàng càng chặt, ba chân bốn cẳng đi nhanh hơn, có chút lao đao hốt hoảng.

“Ca ca, huynh đi chậm một chút.”

Đường núi xóc nảy, chạy nhanh như thế đối với Đoan Mộc Diễm vốn không có vấn đề gì, nhưng do trên lưng vác một sọt thuốc, xóc nảy va chạm khiến cho cái mông nhỏ rất đau!

Nàng cũng biết là hắn lo lắng cho nàng, lo lắng nàng không nhịn được hoảng sợ, hơn nữa nghe được tiếng rít thê lương như vậy, gặp tình cảnh quý dị như vậy, càng bị hù cho hoảng sợ rồi.

Cho dù hắn ngày thường ra vẻ ông cụ non hiểu chuyện, nhưng chung quy vẫn chỉ là một đứa nhỏ mười tuổi, ngày hôm qua còn trông thấy Tân Từ máu thịt mơ hồ được khiêng tới, nghe nhiều chuyện kể lại, hơn nữa lại nghe nói núi Từ Hà tà môn nên sinh lòng sợ hãi, càng muốn kéo muội muội chạy ra khỏi nơi này.

Đoan Mộc Diễm nhẹ mím môi, nhìn không được quay đầu nhìn núi Từ Hà.

Ngày hôm qua nghe thôn dân nói, hắn từng ở gần núi Từ Hà nghe được tiếng quỷ kêu truyền tới từ trên núi, có phải giống như hai tiếng bọn họ vừa nghe hay không? Nhưng vì sao, những thôn dân tìm người ở rìa núi kia lại hồn nhiên không phát hiện ra?

Trong rừng phía trước chợt có bóng người lập lòe, sau đó một thân ảnh đỏ chót bay bổng rơi xuống trước mặt bọn họ, thấy bọn họ sùng sột, lập tức lộ vẻ vui mừng, chỉ vào bọn họ cười nói: “Ha ha, giỏi lắm, thì ra các người chạy tới đây, hắc hắc, ông trời hôm nay thật sự là đặc biệt mờ to mắt, không ngờ lại để bọn công tử bắt được các người rồi!”

Đột nhiên nhìn thấy gã gia hỏa bị bọn họ bắt đuôi, hai người cũng sững sờ một chút, sau đó Đoan Mộc Cảnh nhướn mày, bảo hộ muội muội sau lưng, rút dao bầu hướng về phía đối phương, nghiêm mặt lạnh lùng nói: “Tránh ra!”

Đoan Mộc Thần sững sờ, nhìn dao bầu chỉ vào mình, sau đó ánh mắt lại rơi xuống mặt Đoan Mộc Cảnh, chớp mắt mấy cái, bỗng nhiên nhảy lên, liên tục khoát tay nói: “Đừng kích động, đừng kích động, ta không tính toán chuyện bấy rập kia, rộng lượng tha cho các người đó! Xem như ta tài nghệ không bằng mấy người có được chưa?”

“...” Cái người này tư duy cũng không khỏi quá nhanh nhẹn đi!

Nhìn hai huynh muội ai cũng không có ý định đáp lời hắn, hắn liền im lặng đứng đối diện đánh giá bọn họ, lại ngẩng đầu nhìn về phía núi Từ Hà, cười tủm tỉm nói: “Ai nha, đúng rồi, ta hỏi một chút, các người vừa rồi có nghe thấy thanh âm kì quái gì không? Là từ sau lưng các người truyền đến đấy, nhưng mà khoảng cách còn khá xa, ta nghe được âm thanh kia nên mới chạy tới đây.”

Bị hắn tuôn một tràng như vậy, Đoan Mộc Cảnh vốn bị tiếng động kia hù sợ nên phản ứng hơi quá khích giờ cũng đã hòa hoãn xuống.

Nghe được những lời này hắn không khỏi quay đầu lại liếc muội muội, rồi gật đầu với Đoan Mộc Thần: “Quả thực có nghe được âm thanh kỳ quái, giống như là ảo giác, bên kia có mấy thôn dân còn ở gần núi hơn chúng ta, nhưng lại không phát hiện được gì.”

“Vậy sao?” Giọng nói của Đoàn Mộc Thần hơi dừng lại rồi đẩy mắt chột lóe lên kim quang khó hiểu, sáng quắc nhìn bọn họ, sợ hãi ca thán nói, “Không ngờ các người nhỏ tuổi như vậy mà đã có nội lực thâm hậu nhường này, âm thanh kia vang đi rất xa, cũng không phải tiếng rít bình thường, người thường không nghe được cũng không phia chuyện lạ.”

Vậy sao?

Nghe hắn giải thích như vậy, hai người cẩn thận suy nghĩ, hình như quả thực có thể có chuyện như vậy, áp lực trong lòng lập tức hòa hoãn xuống.

“Ta nghe nói trong làng của chúng ta trước kia cũng có người nghe được âm thanh kì quái này, nhưng hắn không có nội lực gì.” Đoàn Mộc Diễm đột nhiên mở miệng nói.

“Cái kia nói không chừng hắn lúc ấy vừa vận ở khoảng cách không xa, nên mới nghe được!”

“...”

Nhìn hai đứa nhỏ trầm lặng không nói, chỉ lẳng lặng nhìn mình, Đoàn Mộc Thần giật giật khóe miệng, sờ sờ đầu, sau đó trưng ra một khuôn mặt tươi cười, nói: “Cái kia, chuyện lúc trước chúng ta cho qua không quan nữa có được không? Tuy là ta có thể đã dọa tới các người, còn vô lễ với tiểu muội muội, nhưng các người cũng đã đặt bẫy làm ta bị thương rồi mà đúng hay không?”

“Đó là do người ngu dốt.” Đoàn Mộc Diễm vô tình phản kích.

“...” Đoàn Mộc Thần công tử hít sâu một hơi, không ngừng tự nói với mình phải tỉnh táo, mình đường đường là Thần công tử nếu so đo với đứa nhỏ thì thật quá mất phong phạm, huống hồ bây giờ còn đang phải cầu bọn họ, đợi khôn cảnh trước mắt giải quyết xong, rồi theo chân bọn họ chậm rãi tính sổ cũng không muộn.

Nghĩ như vậy, hắn lại tươi cười, chấp tay nói: “Được được được, ta đây lúc trước mạo phạm hai vị, tại đây xin lỗi. Như vậy, các người có thể dẫn ta rời khỏi cái nơi quỷ quái này không? Tùy tiện đến thôn nhỏ thị trấn nhỏ hay thành nhỏ cũng được.”

“Người lạc đường?”

“...Phải!” Thần công tử cắn răng, dứt khoát thừa nhận cái việc khiến cho hắn mất hết mặt mũi này.

Đoàn Mộc Diễm không khỏi cong môi, cảm thấy người này ngược lại cũng có chút thú vị, hơn nữa chẳng biết tại sao nàng lại sinh lòng hảo cảm, nhìn cũng quen quen, hình như đã gặp ở đâu rồi.

Nàng không khỏi chau mày, thu lại vẻ mặt, thản nhiên nói: “Vậy thì người phải đuổi kịp nha.”

Sau đó trở tay kéo ca ca xuống núi.

Đoàn Mộc Thần ở sau lưng nhẹ nhàng thở ra, quay đầu nhìn hai thân ảnh nho nhỏ song vai mà đi, trong mắt bỗng xẹt qua một tia sáng khó hiểu, sau đó vui vẻ cất bước đi theo.

Núi Tử Hà sau lưng bọn họ, sâu trong hang động u ám là một mùi tanh hôi nồng nặc, bên trong chỗ tanh hôi tĩnh mịch như vậy, giờ phút này lại có tiếng cấn xé nhám nuốt nhỏ vụn làm người ta sờn gai ốc.

Trong bóng tối, mơ hồ có thể nhìn thấy thứ gì đó từ trong đám máu thịt chậm rãi ngẩng đầu lên, bên trong một màu máu đen chông chênh, có hai tia sáng tím đột nhiên bắn ra, dày đặc mà chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 7: Ta là thúc thúc của người

Edit: Nhã Vy

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Đường xuống núi cũng không gần, đi được một lúc, đến khi bọn họ tới chân núi, nhìn thấy thôn xóm phía dưới đã là một canh giờ sau. Mặt trời ở xa xa chỉ còn lại một ánh chiều tà cuối cùng.

Đứng trên đỉnh núi, Đoàn Mộc Diễm đưa tay chỉ về một phía, nói với Đoàn Mộc Thần: “Người đi bên này, khoảng ba dặm sẽ có một con đường, chỉ cần đi thẳng theo con đường đó, rất nhanh có thể đến trấn Khánh Phong.”

Đoan Mộc Thần sừng sốt chớp mắt mấy cái, vẻ mặt vô tội, giống như không hiểu ý tứ của Đoan Mộc Diễm.

Nhưng Đoan Mộc Diễm nói xong liền không để ý tới hắn, đi thẳng về phía thôn xóm dưới núi.

Đi được hai bước, nàng bỗng nhiên dừng lại, quay đầu, nhìn Đoan Mộc Thần cũng đi theo nàng hai bước, hỏi: “Chúng ta đã mang người ra khỏi núi, người còn đi theo chúng ta làm gì?”

“Tiểu muội muội.” Hắn đảo tròn mắt nói: “Muội xem mặt trời cũng xuống núi rồi, rất nhanh sẽ tối, các người chẳng lẽ không thể cho ta ở nhờ một buổi tối, đợi sáng mai hẵng đuổi đi sao? Bằng không một người chưa quen với chỗ này như ta, đêm hôm khuya khoắt còn đi đường núi, lỡ may lại lạc đường thì làm thế nào?”

Đôi mi thanh tú lập tức nhú lại, hờ hững nói: “Nhà của ta nhỏ, chúng ta ở đã chật rồi, làm sao nhét được người vào nữa?”

“Kia... Vậy giúp ta hỏi những nhà khác trong thôn một chút được không?” Vừa thấy nàng không vui, Đoan Mộc Thần vội vươn tay lực lại trên người một lát, ngoài miệng nói, “Yên tâm yên tâm, ta sẽ trả tiền thuê nhà. Người xem chung quanh đây đều là núi, ta một mình đêm hôm khuya khoắt đi đường sẽ rất sợ hãi.”

Vừa nói, hắn vừa lấy một túi tiền ra, hai tay nâng tới trước mặt Đoan Mộc Diễm, đôi mắt chớp chớp, ngập nước.

Mặt Đoan Mộc Diễm nhìn không được roi đầy hắc tuyến, thầm nghĩ tên này sao mà giống cao da chó vậy, dính lên rồi thế nào cũng gỡ không ra?

“Từ nơi này đi qua, cũng không quá sáu mươi dặm...” Dùng công lực của hắn, nếu toàn lực chạy đi, có thể đuổi tới đó trước khi trời tối hẳn.

Nhưng câu nói kế tiếp của nàng chưa kịp nói ra, thì Đoan Mộc Thần mới chỉ kịp nghe ba chữ “sáu mươi dặm” đã nhảy căng lên, hoảng sợ nói: “Sáu mươi dặm? Vậy là còn sáu mươi dặm đường núi nữa?”

Hò hét xong, hắn bỗng nhiên mềm nhũn nằm xuống đất, co quắp, một tay nâng trán một tay đỡ eo, thần sắc buồn bã tiều tụy rên rỉ nói: “Không được không được, ta toàn thân đã không còn chút sức lực nào nữa rồi, lại đi nữa sợ là mạng cũng không còn.”

“...”

Giờ phút này Đoan Mộc Thần cũng mặc kệ việc hắn khóc lóc om sòm với hai đứa nhỏ tuổi cộng lại cũng không lớn hơn mình bao nhiêu, có mất đi phong phạm quý công tử của hắn hay không, chỉ nghĩ tới phía trước còn sáu mươi dặm đường núi chờ hắn, hắn đã cảm thấy đầu váng mắt hoa, suy yếu không chịu nổi, xụi lơ trên mặt đất không còn tí sức lực nào.

Đoan Mộc Diễm mặt đầy hắc tuyến, mà Đoan Mộc Cảnh vốn ôn hòa thân thiện cũng không khỏi khóe miệng co quắp, sau đó Đoan Mộc Diễm bỗng nhiên thở tay, lấy túi tiền trên tay hắn rồi theo đường mòn đi xuống núi.

Sừng sờ mắt một lát, Thần công tử chỉ cảm thấy đầu hết choáng, chân không đau, toàn thân lại tràn trề khí lực, nhanh chóng nhảy dựng khỏi mặt đất vui vẻ đi theo sau.

“Đây là nhà các người à? Thoạt nhìn cũng không phải nhỏ nha, chẳng lẽ nhà các người có nhiều người sao?”

Bọn họ rất nhanh đã vào thôn, đứng ở cửa sân, Đoan Mộc Thần đưa mắt nhìn quanh, thấy mấy gian phòng trong nhà, tùm tùm cười nói.

Đoan Mộc Diễm không thèm để ý tới hắn, đẩy hàng rào đi vào, trong phòng rất yên tĩnh, lấy cảm giác cùng thính lực của nàng, liền nghe được ở nhà chính có vài tiếng vang nhỏ vụn, còn có mùi rượu.

Phụ thân lại đang uống rượu rồi.

Nàng buông sọt thuốc xuống, quay người bước vào nhà chính, Đoan Mộc Thần cũng đi theo.

“Phụ thân, con về rồi.”

Đoan Mộc Tranh an vị bên trong, nghe tiếng ngẩng đầu nhìn nàng một cái rồi lại nằm sấp lên mặt bàn, đối với việc sau lưng con gái là một người lạ dường như cũng không để ý.

Đoan Mộc Thần đi theo Đoan Mộc Diễm, nhìn người trong nhà, đáy mắt nhanh chóng xẹt qua một tia khó hiểu, bỗng nhiên tiến lên một bước nhìn ông chăm chăm, giống như đang xác nhận cái gì đó.

Thật lâu sau, hào quang trong mắt hắn từng chút lịm đi, bị thất vọng bao trùm.

Đại ca chính là người kinh thái tuyệt điểm nhất Đại Viêm, phong thần tuần tú phiêu dật ngọc thụ lâm phong, văn võ song toàn đa mưu túc trí, là tuyệt đại nhân vật có thể bề nghề tung hoành trong thiên quân vạn mã, làm sau có thể là nam nhân say gần chết, uể oải trước mắt này chứ?

Hơn nữa người này tuy mang một thân nội lực, nhưng nội tức hỗn loạn, đã ở biên giới tẩu hỏa nhập ma.

Xác nhận xong, Đoan Mộc Thần tuy hơi thất vọng, nhưng cấp bậc lễ nghĩa vẫn phải có, đành chấp tay thờ dài nói: “Tạ hạ Đoan Mộc Thần, một đường

tìm kiếm người thân tới đây, không ngờ lạc trong núi, vinh hạnh được hai vị tiểu bằng hữu trợ giúp mới ra được. Hôm nay sắc trời đã tối, muốn ngủ nhờ lại một đêm, nếu có chỗ quấy rầy xin hãy thứ lỗi.”

Đoan Mộc Tranh vốn gục xuống bàn say không biết gì, đột nhiên ngón tay nhẹ run lên, rồi lại như không nghe thấy, gục ở trên bàn không nhúc nhích như cũ.

Ở bên cạnh, Đoan Mộc Diễm lúc nghe tên liền giật mình, nhìn phụ thân, lại nhìn Đoan Mộc Thần, trong mắt bỗng lưu chuyển một tia sáng quý dị, rồi chậm rãi hạ mắt xuống.

Đoan Mộc Thần? Đoan Mộc?

Nàng rót cục cũng hiểu tại sao lúc lần đầu liền nhìn người này liền có cảm giác quen thuộc, bởi vì người này cùng phụ thân lớn lên rất giống nhau. Nhưng những năm gần đây phụ thân tinh thần sa sút, cả ngày làm bạn với rượu, không chăm sóc tốt mình, quanh năm tóc tai bù xù, khiến đứa con gái là nàng cũng không nhớ rõ tướng mạo ông nữa rồi, mới có thể không lập tức nhận ra, chỉ cảm thấy Đoan Mộc Thần quen mắt, trong lòng sinh ra cảm tình khó hiểu.

Không có nửa chữ đáp lại, Đoan Mộc Thần hơi sững sờ, hẳn thật ra cũng không thật sự hết hi vọng, cho nên mới chủ động báo tên, muốn nhìn một chút xem người nọ có phản ứng gì hay không.

Bỗng nhiên có một bàn tay từ bên cạnh duỗi qua, nắm cổ tay hắn, hắn quay đầu nhìn sang, liền thấy tiểu cô nương nhũn mày nhìn hắn, có chút không kiên nhẫn nói: “Người người này nói nhảm nhiều như vậy làm gì? Đừng quấy rầy cha ta nghỉ ngơi, bằng không ta đuổi người ra ngoài!”

Ánh mắt Đoan Mộc Thần đảo một vòng trên mặt nàng, vẫn không tìm được chút thần sắc nào hắn chờ mong, âm thầm thở dài trong lòng, lúc này mới thật sự hết hi vọng.

Nhưng hắn lại lập tức trung ra bộ dáng tươi cười, nói với Đoan Mộc Diễm: “Ta đây không phải muốn chào hỏi người lớn nhà ngươi sao? Dù sao cũng quấy rầy các ngươi một buổi tối.”

“Người hiện tại có thể đi, liền không quấy rầy.”

“Đừng đừng, bên ngoài sắc trời cũng tối rồi, muội muội đây không phải muốn ta ngủ ngoài trời hoang dã chứ?”

Đoan Mộc Diễm liếc mắt nhìn hắn, sau đó kéo tay hắn xoay người ra khỏi phòng, thân nhiên nói: “Đi giúp ca ta nấu cơm, muốn có đồ ăn thì phải tự mình vào bếp.”

“Ai ui!!! Đừng kéo đừng kéo, ta tự mình đi!” Hắn bị nàng kéo đứng cánh tay bị thương, lập tức kêu đau, cứu cánh tay khỏi tay của tiểu nha đầu, rồi đảo tròn mắt nói: “Ta nói tiểu muội muội à, muội bây giờ biết tên ta rồi, có phải cũng nên nói tên cho ta biết không?”

“Khuê danh của nữ hài tử là cái người có thể tùy tiện hỏi sao?”

“Được được được! Ta không hỏi! Thật là, không phải chỉ là một tiểu nha đầu thôi sao?” Hắn nhỏ giọng lầm bầm, rồi lại chuyển chủ đề, hỏi, “Ta muốn hỏi thăm một người có được không? Muội có biết gần đây có ai tên là Đoan Mộc Tranh không?”

“Chưa nghe nói qua.”

“Ách, kể bên có nam nhân nào vừa tới đây từ mấy năm trước không? Đại khái chừng ba mươi tuổi, bên cạnh còn mang theo một đứa bé trai khoảng mười mấy tuổi, thậm chí có thể còn có một đứa bé sáu bảy tuổi, cũng không biết là nam hay nữ.”

Đoan Mộc Thần bỗng nhiên không nói gì nữa, cúi đầu nhìn Đoan Mộc Diễm, lại quay đầu nhìn Đoan Mộc Cảnh đang bận rộn trong phòng bếp nhỏ, xong quay đầu nhìn về phía nhà chính, hơi ngưng thần.

“Người thật là kì quái!” Lại nghe Đoan Mộc Diễm trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn hắn nói, “Một nam nhân ba mươi tuổi mang theo một đứa nhỏ mười mấy tuổi, cái này không phải là ở đâu cũng có sao? Nhà ta cũng như vậy đây. Ủ, người đến tìm chúng ta có chuyện gì?”

“Ách?”

Nhìn nàng vẻ mặt bình tĩnh, không chút khác lạ, Đoan Mộc Thần không khỏi chần chờ, chẳng lẽ là hắn nghĩ nhiều? Hay là tiểu nha đầu này kĩ xảo cao siêu, tuổi nhỏ mà đã biết đổi trắng thay đen, chỉ hươu bảo ngựa mặt không đỏ sắc?

“Vậy muội nói xem, muội họ gì?”

“Mộc, Mộc trong đầu gỗ!”

Đang nói, bỗng nhiên ngoài cửa có một người đàn ông khôi ngô vạm vỡ “ào ào” vọt vào, nhìn kĩ lại chính là Vương đồ tể.

Chân ngày hôm qua bị Đoan Mộc Diễm giẫm bị thương hình như vẫn còn đau, nhưng hiện tại hắn bắt chập, ôm con hắn Vương Thông bay thẳng vào, la lớn: “Đoan Mộc đại phu, con ta bị rắn độc cắn, ngài nhanh xem cho nó với!”

Đoan Mộc Diễm: “...”

Đoan Mộc Thần: “...”

“Muội nói, muội họ Mộc?” Đoan Mộc Thần thu nụ cười, ngưng thần, ánh mắt nhìn nàng lại nóng hừng hực.

Khóe miệng Đoan Mộc Diễm nhẹ run run, thầm nghĩ Vương đồ tể này cũng không khỏi tới quá đúng lúc đi, chẳng lẽ vì hôm qua hung ác giẫm chân hấn, nên hôm nay hấn chủ tâm đến báo thù sao?

Mặc dù nghĩ vậy, nhưng trên mặt lại không hề lộ ra chút thần sắc nào, hờ hững nói: “Thì sao?”

Đoan Mộc Thần nhìn nàng hí hí mắt, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Đoan Mộc Cảnh nghe được động tĩnh của Vương đồ tể, đang đi ra từ phòng bếp mà hô: “Đoan Mộc Cảnh!”

Đoan Mộc Cảnh nghe tiếng quay đầu ra, nhìn Đoan Mộc Thần có chút ngoài ý muốn, nói: “Làm sao ngươi biết tên ta?”

Đoan Mộc Diễm trước mắt tối sầm, duỗi tay chụp trán. Mà Đoan Mộc Thần thì nhếch miệng, lộ ra hàm răng sáng choang, cười đến âm trầm dữ tợn, cắn răng hung ác nói: “Ta là tiểu thúc của ngươi!”

Ở trong nhà chính, Đoan Mộc Tranh bỗng than nhẹ một tiếng, sau đó lắc lư đứng lên đi ra cửa.

Mà Vương đồ tể đúng lúc này ôm Vương Thông trực tiếp nhảy vào sân, một đường vọt vào trong phòng, thiếu chút nữa đụng vào Đoan Mộc Tranh.

“Đoan Mộc đại phu, tiểu tử này bị rắn độc cắn, ngài tranh thủ thời gian xem cho nó một chút đi, chuyện ngày hôm qua là ta không đúng, ta xin lỗi ngài, ngài đại nhân đại lượng đừng chấp loại tiểu nhân thô bạo như ta, chỉ cần ngài có thể cứu con ta, sau đó muốn xử trí ta thế nào cũng không thành vấn đề!”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 8: Cổ ngữ có câu

Edit: Nhã Vy

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Vương đồ tể ôm con trai bị rắn độc cắn lao đến, Vương Thông lúc này ý thức đã mơ hồ, môi tím ngắt, hấp hối.

Đoan Mộc Tranh để Vương đồ tể thả người xuống giường trúc xong, liền luôn tay chữa trị. Đoan Mộc Thần mặc dù trong lòng kích động, nhưng cũng biết bây giờ không phải lúc để dây dưa, không cần thận trọng chữa trị cho nhóc béo này, hại nó đi đời nhà ma, thì tội của hấn sẽ rất to.

Hấn đứng bên cạnh, chăm chú nhìn Đoan Mộc Tranh, giống như sợ y sẽ biến mất, hơn nữa, từ trong mái tóc rối bù kia, hấn rút cuộc cũng tìm được dấu vết quen thuộc.

Trong lòng hấn thầm run rẩy, không thể tưởng tượng được đại ca tư thái phong độ trác tuyệt lại biến thành bộ dáng chán chường như vậy, khiến hấn nhìn mà mũi chua xót, hốc mắt hơi nóng, có chút muốn khóc.

Bảy năm trước, hấn cũng mới chỉ là một đứa nhỏ tám tuổi, bây giờ nhớ lại chuyện năm đó đều mơ mơ hồ hồ, nhưng hấn vẫn nhớ rõ bộ dáng của đại ca, mỗi lần nhìn đại ca hấn đều mừng rỡ cùng ngưỡng mộ từ đáy lòng, đến nay cảm giác ấy chưa từng vì thời gian mà biến mất, ngược lại càng sâu đậm.

Phụ thân hấn lúc hấn hai tuổi đã chết ở chiến trường, cho nên trong trí nhớ, hấn cơ hồ không có bộ dáng của phụ thân. Đại ca mười lăm tuổi của hấn giống như phụ thân chăm sóc hấn lớn lên, cũng làm cho hấn cảm thấy, bộ dáng của phụ thân cũng giống như đại ca.

Loại chấp niệm này vừa xuất hiện, đến bây giờ cũng chưa từng biến mất.

Đại ca là niềm kiêu ngạo của gia tộc, thậm chí là niềm kiêu ngạo của toàn bộ Đại Viêm, nhưng mà kiêu ngạo ấy bảy năm trước đột nhiên đã biến mất, một trận biến cố kia, cơ hồ khiến triều đình Đại Viêm rung chuyển kịch liệt.

Những năm gần đây, bất kể là Hoàng Thượng, hay người trong nhà đều chưa từng buông tha việc tìm kiếm đại ca, thời gian trước, hấn nghe nói gần đây có một người hư hư thực thực giống đại ca, lúc đấy hấn đứng ngồi không yên, chạy khỏi kinh thành, bên tai còn vọng lời của mẫu thân trước khi đi.

Người nói, con không nghe lời nhất định đòi đi, vậy mẹ liền nói cho con biết, lần này nếu con tìm không được đại ca trở về, thì con cũng không được về!

Nếu dám về, chân trái bước vào cửa mẹ liền đánh gãy chân trái của con, đùi phải bước vào cửa mẹ liền đánh gãy đùi phải của con!

Những năm gần đây, bọn họ cơ hồ đã lật tung Đại Viêm mấy lần, bên ngoài Đại Viêm cũng không thiếu lần tìm người, mỗi lần nghe nói có người tương tự đại ca, đều dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới, nhưng mỗi lần luôn là kỳ vọng rồi thất vọng trở về.

Không nghĩ tới vận khí của hắn lại tốt như vậy, lần đầu tiên ra ngoài tìm kiếm, đã thực sự tìm được người rồi. Chỉ là những gì hắn chứng kiến, lại khiến cho hắn khó có thể chấp nhận.

Hắn bỗng nhiên ngẩng đầu hít một hơi thật sâu, bình ổn tâm tình kích động, sau đó xoay người cười tủm tỉm nhìn về phía hai tiểu bằng hữu đứng bên cạnh.

Đoan Mộc Diễm vô ý thức lui về phía sau một bước, song một bàn tay đột nhiên rơi xuống vai nàng, khẽ kéo, thoáng cái liền lôi nàng tới, bị lôi qua còn có Đoan Mộc Cảnh vẫn đang ngơ ngác bởi câu nói kia của Đoan Mộc Thần.

“Cháu trai cháu gái ngoan, đi, tiểu thúc đưa các cháu đi trau dồi tình cảm!”

Hắn cứ như vậy mang theo một cháu trai một cháu gái đi ra ngoài, Đoan Mộc Diễm cũng không giầy dụa, không biết là không muốn giầy dụa hay là biết rõ mình không phải đối thủ của người này nên không thêm lãng phí sức lực.

Đoan Mộc Tranh đang trị độc cho Vương Thông động tác trên tay hơi ngừng lại, dưới mí mắt thoáng cái như có gì đó im lặng xẹt qua.

Đoan Mộc Thần dẫn hai đứa nhỏ ra cổng chính, để bọn chúng ngồi trong sân xong, hắn cũng ngồi xổm xuống, nhìn Đoan Mộc Cảnh nói: “Tiểu Cảnh, cháu có ấn tượng gì với ta không?”

Bảy năm trước, nó cùng lắm chỉ mới ba tuổi, bảy năm qua đi, chuyện trước kia e rằng sớm đã không còn chút ấn tượng nào.

Lại không ngờ Đoan Mộc Cảnh nghe vậy nhẹ gật đầu nói: “Nhớ rõ, cháu vẫn nhớ rõ chuyện khi đó.”

Đoan Mộc Thần sững sờ, đột nhiên sắc mặt thay đổi, dùng sức nắm tay hắn, nói: “Tiểu Cảnh, mẹ của cháu ...”

“Chết rồi.” Đoan Mộc Cảnh chậm rãi nói nhỏ, thần sắc bình tĩnh, nhưng đôi mắt lại hơi u ám, thấp giọng lầm bầm nói, “Cháu nhớ được mẹ chảy rất nhiều máu, nói mẹ không sống nổi, bảo chúng cháu nhanh chạy đi. Về sau cha một mực mang theo cháu và muội muội chạy, rồi liền tới đây.”

Đoan Mộc Diễm kinh ngạc nhìn hắn, không ngờ hắn vẫn có thể nhớ rõ ràng như vậy, lúc ấy hắn cũng chỉ chưa quá ba tuổi mà thôi.

Là thiên phú dị bẩm, hay là vì chuyện năm đó quá kích thích hắn, cho nên trong tâm hồn nhỏ bé vẫn chôn sâu tại đó không cách nào xóa nhòa?

Đoan Mộc Thần cũng lộ ra vẻ bất ngờ, đáy mắt nhanh chóng xẹt qua chút đau lòng, rồi lại trở về bộ dáng cười hi hi không đứng đắn, đưa tay chỉ chỉ mình hắn, hỏi: “Vậy cháu cũng nhớ rõ tiểu thúc ta rồi?”

Đoan Mộc Cảnh gật đầu, lại lắc đầu.

“Ách, Tiểu Cảnh, cháu gật đầu rồi lắc đầu, là có ý gì?”

“Nhìn có chút quen mắt, nhưng mơ hồ không ấn tượng lắm.”

Mặc dù chỉ vồn vện như vậy, nhưng Đoan Mộc Thần vẫn cười cong mắt, rồi cũng không tiếp tục dây dưa chủ đề này, quay đầu nhìn cháu gái đứng bên kia, từ đầu đến cuối vẻ mặt hồ hững, bảy năm nay hắn cũng là lần đầu tiên gặp mặt, lúc trước cũng không biết nàng là cháu trai hay cháu gái, hay thậm chí có tồn tại hay không cũng không thể xác định được.

Hắn cười như nắng xuân rực rỡ, nhìn kỹ, lại giống như có chút bi ối, tiến tới trước mặt Đoan Mộc Diễm, nói: “Cháu gái à, hiện giờ cháu nói tên của cháu cho thúc biết được không? Ai ai, ta nói nha, cháu cho tôi bây giờ mặc kệ thúc hỏi thế nào cũng không chịu nói. Đây là vì không biết ta là thúc thúc của cháu, hay là cháu cố ý không muốn cho thúc biết hả?”

“Chính thúc cũng không có báo tên trước?”

“Ách, được được được, việc này là thúc không đúng, thúc đây không phải là cảm thấy hai tiểu gia hỏa các cháu nhìn quen mắt, lại nghe đồn gần đây có người giống đại ca, nên nghĩ sợ nói tên sẽ dọa các cháu chạy mất hay sao?” Hắn không đếm xỉa giải thích, tròn mắt chuyển loạn tròn tròn nhanh như chớp, còn nói thêm, “Nhưng mà, cháu gái à, cháu vừa rồi dám gạt ta nói cháu họ Mộc! Cháu có biết Đoan Mộc gia chúng ta có tổ huấn, đại trượng phu hành tẩu ở giang hồ, đi không đổi tên ngồi không đổi họ hay không?”

“Cháu là tiểu nữ tử.”

“Ách...”

Đoan Mộc Cảnh đứng bên cạnh, nghe đến đó liền nhin không được “phì” cười, muội muội của hắn bình thường hơi hồ hững không thích nói chuyện, nhưng tư duy lại nhanh nhạy, mồm miệng lanh lợi, người bình thường căn bản nói không lại nàng.

Đoan Mộc Diễm quay đầu nhìn hần, nói: “Ca ca, muội đói.”

Đoan Mộc Cảnh vội vàng gạt đầu, nhìn nàng, sắc mặt tràn đầy sùng nịnh, ôn nhu nói: “Huynh đi làm cơm tối, vừa nãy đã chuẩn bị kha khá rồi, rất nhanh là xong.”

Quả thực đã chuẩn bị kha khá rồi, nếu không phải Vương đồ tể ôm Vương Thông xông tới, nếu không phải đột nhiên xảy ra chuyện Đoan Mộc Thần, thì bây giờ chắc cũng đã ăn xong rồi.

Hần quay người vào phòng bếp, thấy thế, Đoan Mộc Thần không khỏi trừng mắt, nhìn cháu gái thần sắc trong trẻo lạnh lùng, lại nhìn không được, tâm ngứa ngáy muốn trêu chọc nàng.

“Ta nói cháu gái à, chuyện nấu cơm này, chẳng lẽ không phải do con gái làm sao?”

“Ai quy định?”

“Cổ ngữ có câu, con trai tránh xa nhà bếp...”

“Cổ ngữ có câu, chỉ có nữ tử và tiểu nhân là khó nuôi! Cháu là nữ tử, cũng là tiểu nhân.”

“...”

(TNN: ở đây là Diễm Diễm chơi chữ nhé, ‘tiểu nhân’ trong tục ngữ ý chỉ kẻ bỉ ổi hẹp hòi, còn ‘tiểu nhân’ trong câu của Diễm Diễm ý chỉ người nhỏ bé.)

Đoan Mộc Diễm lãnh lạnh liếc hần một cái, bỗng nhiên quay người nói với ca ca đang bận rộn trong phòng bếp: “Ca ca, huynh chỉ cần chuẩn bị phần cơm cho ba người chúng ta như ngày thường là được, không cần để ý người thừa rảnh rồi kia làm gì. Chỉ xin ngủ lại một đêm thôi, cũng không nói muốn lấp đầy bụng.”

Đoan Mộc Cảnh không khỏi mỉm cười, gạt đầu, nói: “Được.”

Thần công từ lúc này mới kinh hãi, nhào tới, bắt lấy Đoan Mộc Diễm đang định quay người đi không biết làm cái gì, về mặt tràn đầy bi phẫn nói: “Một đêm hai món, tùy tiện rau dưa cũng được mà cháu gái! Lại nói, chúng ta hiện tại là quan hệ thế nào chứ? Cháu chẳng lẽ nhẫn tâm bỏ mặc thúc ruột mình, đợi tới sáng mai liền để thúc đói khổ lạnh lẽo đuổi ra ngoài cửa sao?”

Hần xem như đã hiểu, trong nhà này, đương gia chủ mẫu chính là cháu gái mà hần đang ôm trong ngực, đắc tội ai cũng không thể đắc tội nàng.

Cổ ngữ có câu: Thà đắc tội quân tử, cũng không thể đắc tội tiểu nhân.

Huống chi cháu gái hần đây là nữ tử cùng tiểu nhân hợp thể, càng không thể đắc tội dù chỉ một chút!

Từ nhà chính phía sau đi ra hai người, Vương đồ tể ôm con trai đã tỉnh, độc tính hình như đã được giải, thiên ân vạn tạ với Đoan Mộc Tranh, hoàn toàn đã không còn vẻ hung hăng can quấy, ngang ngược vô lý ngày hôm qua.

Đoan Mộc Tranh ngay cả mí mắt cũng không nâng, chỉ lạnh lùng nói: “Cũng không phải rắn độc gì lợi hại, chỉ là bị trì hoãn lâu một chút, sau khi trở về nghỉ ngơi cho tốt, hai ngày sau sẽ không có việc gì.”

“Dạ dạ dạ, đa tạ Đoan Mộc đại phu. Cái kia... cái kia, chuyện ngày hôm qua đều là ta không tốt, ngài ngàn vạn lần đừng để trong lòng. Hôm nay ta mang tiểu tử này về trước, ngày mai lại tới cảm tạ ngài.”

Đoan Mộc Tranh không có nửa điểm phản ứng, đối với Vương đồ tể cũng không phải là xem nhẹ, không để ý tới hay miệt thị như ngày hôm qua nữa, quanh đây, ai mà không biết Đoan Mộc đại phu tính tình chất phác lãnh đạm?

Vương đồ tể ôm con trai về nhà, Đoan Mộc Tranh đứng ở cửa nhà chính, chậm rãi quay đầu nhìn về phía Đoan Mộc Thần.

Đoan Mộc Thần lúc này chợt thu hồi vẻ tươi cười, buông Đoan Mộc Diễm, tới trước cửa phòng, ngẩng đầu nói với Đoan Mộc Tranh: “Đại ca, huynh...”

Lời vừa nói ra, Đoan Mộc Tranh liền đột nhiên ra tay, động tác lặng yên không một tiếng động, phong trì điện sát, căn bản còn không thấy rõ động tác của ông, Đoan Mộc Thần đã bị điểm huyết, đứng im không thể động đậy.

“Phụ thân?” Đoan Mộc Diễm cũng không bắt ngờ, nhìn ông nghi hoặc nói.

Ông tiện tay bắt lấy Đoan Mộc Thần chỉ có thể chuyển loạn con mắt, cúi đầu nói với con gái: “Cơm tối các con ăn trước, không cần chờ cha.”

Nói xong cũng không đợi con gái trả lời, liền ôm Đoan Mộc Thần đi ra khỏi sân, bóng dáng nhanh chóng biến mất.

Đoan Mộc Diễm giật mình sững sờ nhìn phía bóng người xa xa, không biết nghĩ cái gì, chậm rãi hạ mi mắt, khoe miệng khẽ cong lên, vẽ ra một độ cong đường như vô cùng sung sướng.

Đoan Mộc Cảnh lúc này từ trong phòng bếp thò đầu ra, hỏi: “Muội muội, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không có việc gì, phụ thân cùng tiểu thúc ra ngoài rồi, nói chúng ta ăn cơm trước, không cần chờ.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 9: Cháu gái, cháu thật khéo tay!

Edit: Cố Diệp Hàn

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Lúc trở lại, Đoan Mộc Thần chính là được khiêng trở về, mặt mũi bầm dập, toàn thân xụi lơ trên vai Đoan Mộc Tranh, sau đó giống như đồ vật tùy ý bị ném xuống đất.

‘Bịch’ một tiếng thân thể rơi xuống đất, song chỉ làm cho Đoan Mộc Diễm ngẩng đầu lãnh đạm nhìn thoáng qua, Đoan Mộc Cảnh thì chạy ra ngoài, bưng đồ ăn nóng lên, dọn ra trước mặt Đoan Mộc Tranh.

Quả nhiên là không có phần của Đoan Mộc Thần!

Đoan Mộc Thần thật vất vả từ dưới đất dậy dựa bò lên, nhìn thấy tình cảnh này lập tức trước mắt tối sầm, kèm theo một tiếng rên rỉ thảm thiết, hần lại ngã quy xuống đất.

“Tự tới phòng bếp tìm!”

Đoan Mộc Tranh ngay cả liếc cũng không thèm liếc hần một cái, chỉ cúi đầu ăn cơm, lạnh lạnh nói một câu như vậy.

Thần công tử ủy khuất bĩu môi, nhưng vẫn cố đứng dậy lần nữa, xiêu xiêu vẹo vẹo bước ra ngoài, bất chợt còn vang lên tiếng hít thở thô gấp, dường như là bị đánh không nhẹ.

Trong nhà chính chỉ còn lại một nhà ba người, Đoan Mộc Diễm rút cuộc ngừng khâu vá lại, ngẩng đầu nhìn về phía phụ thân đang cúi đầu ăn cơm, nói: “Phụ thân...”

Nhưng lời vừa ra đến miệng, Đoan Mộc Tranh không ngẩng đầu lên đã nói: “Đừng nghĩ nhiều, trước kia thế nào thì sau này cũng vẫn vậy.”

“Vâng, được!” Thở ra một hơi, nàng nhẹ nhàng gật đầu, cho dù không biết phụ thân vừa mang Đoan Mộc Thần ra ngoài làm gì nói gì, nhưng nàng cũng không muốn biết cụ thể, chỉ cần biết nàng hài lòng với kết quả này là được rồi.

Mặc dù không rõ, nhưng bất kể là nhìn về khía cạnh nào, đều có thể thấy được, Đoan Mộc Tranh xuất thân cao quý, thậm chí còn có thể là người quyền cao chức trọng, cái này không khác gì đang nói, chính nàng cũng là xuất thân cao quý, hiển hách.

Nhưng so sánh với gia thế hiển hách, vinh hoa phú quý kia, nàng lại càng nguyện ý ở lại thôn Tam Trạch yên lặng sống qua ngày hơn, cả nhà ba người, không cần để ý tới mưa gió bên ngoài, mặc kệ thế gian sống gió, cũng không muốn bị liên lụy tới những chuyện kia.

Cuộc sống kịch liệt nàng đã trải qua rồi, cơ hội trọng sinh là kỳ tích hàng tỷ lần cũng khó có được một lần, vậy mà lại xuất hiện trên người nàng, hơn nữa còn khiến nàng có thể sống lại cả đời, nàng chỉ nguyện sống như sáu năm nay, bình an, không quan tâm thế sự, chỉ quan tâm tới mắm muối dưa cà, quan tâm tới người thân xung quanh.

Nghĩ đến đây, trong lòng khẽ dao động, quay đầu nhìn về phía Đoan Mộc Cảnh đang ngồi cạnh phân loại thảo dược.

Hần chung quy cũng không phải nàng, mà chỉ là một tiểu hài tử, tuy so với tiểu hài tử khác thì thành thực hơn, hiểu chuyện hơn, thông minh hơn, tài năng hơn, nhưng những điều này cũng không thể phủ nhận rằng hần thực ra chỉ là một tiểu hài tử bình thường.

Đoan Mộc Diễm có thể bình an hưởng thụ, cam tâm tình nguyện hưởng thụ, nhưng nàng là trường hợp đặc biệt trong đặc biệt, nàng làm sao có thể yêu cầu vị ca ca vẫn luôn yêu thương, cưng chiều nàng đây cũng phải sống bình thân yên ổn giống nàng?

Cảm giác được mình đang bị nhìn chăm chú. Đoan Mộc Cảnh hơi ngoảnh đầu sang, cười dịu dàng với nàng, không có gì khác với ngày thường.

Cùng lúc ấy, Đoan Mộc Thần thân thể xiêu vẹo tập tễnh từ ngoài cửa đi đến, quay đầu nhìn Đoan Mộc Diễm, vừa vịn bờ lề đôi mắt Đoan Mộc Cảnh chợt tối lại.

“Đại ca, tốt xấu gì đệ cũng là khách nhân đường xa đến thăm, huynh chỉ dùng cái này thiết đãi đệ thôi sao?” Đoan Mộc Thần ngã vào bên cạnh bàn, bưng một chén cơm trắng, nhìn trên bàn hai món ăn không có nửa miếng thịt, bất mãn hằm hừ bỏ vào miệng.

Tay vừa cầm đũa tựa hồ lại động đến miệng vết thương trên người, hần lập tức cứng đờ, hít vào một hơi lạnh.

Đoan Mộc Tranh mí mắt cũng không nâng, chỉ chăm chú ăn cơm, lạnh lùng nói: “Ngày mai đệ trở về!”

Thần công tử giật mình một cái, sau đó liền mặc kệ toàn thân đau đớn, nhảy dựng lên, khoa chân múa tay, giương nanh múa vuốt gào lên: “Đệ không về, không về! Mẫu thân đại nhân đã nói, nếu đệ không thể mang theo huynh trở về... thì chân trái bước vào cửa bà sẽ đánh gãy chân trái của đệ, đùi phải tiến vào bà sẽ đánh gãy đùi phải của đệ. Cho nên huynh đừng bắt đệ trở về, trừ phi huynh về cùng đệ!”

Đoan Mộc Diễm ngồi bên cạnh nghe một tràng như vậy, nhất thời 囧, thầm nghĩ vị tổ mẫu kia thật đúng đắn.

Ở thời đại này, nữ tử phải hùng hãn cỡ nào mới có thể nói ra được lời như vậy?

Mà Đoan Mộc Tranh đối với những lời này cũng không khỏi dừng động tác một lúc, trong mắt xẹt qua chút cảm xúc gì đó, rồi lãnh đạm thông thả nói: “Vậy đệ cứ ở đây đi.”

Thần công tử bĩu môi, coi như đồng ý, vừa rồi nhảy dựng lên liền thoáng một tràng, làm động tới miệng vết thương, hần hừ hừ, lại nằm bò lên bàn, ánh mắt u oán nhìn đại ca.

Con mắt xoay chuyển, thấy được Đoan Mộc Diễm ngồi bên cạnh đang thêu thùa may vá, lập tức ngẩn ngơ, giống như cảm thấy trên người nàng cư nhiên xuất hiện hành động như vậy, chính là vô cùng không bình thường.

Thần công tử liền bùng bát cơm tiến đến, duỗi ra hai ngón tay túm một góc vải trên đầu gối nàng lên, trêu ghẹo nói: “Ồi!!! Cháu gái nhỏ, cháu còn có thể làm nữ công cơ à?”

“Có gì kỳ quái sao?”

Nàng ngẩng đầu liếc hần một cái, rồi lại cúi đầu, trên tay vẫn khâu thoăn thoắt, nhẹ nhàng nói, “Quần áo của phụ thân và ca ca đang mặc đều do cháu làm đấy.”

“Lợi hại như vậy?”

“Tiểu thúc, cháu thấy quần áo của thúc hình như hư rồi, muốn cháu giúp thúc sửa lại một chút không?”

“A? Được được, cháu gái nhỏ, cháu thật sự là bé gái thông minh, lanh lợi, tốt bụng nhất trên đời này đấy!”

“...”

Nàng có thể thu hồi lại lời nói muốn giúp hần sửa quần áo được không? Lại nói, cái người này thực sự là thúc thúc của nàng sao? Là em ruột của cha nàng sao? Làm sao một điểm cũng không giống?

Đoan Mộc Diễm âm thầm trợn trắng mắt, không thèm để ý tới hần nữa, đem toàn bộ tâm tư đặt lên công việc đang dở trên tay.

Việc này vốn cũng không phải quá khó, năm đó sau khi phụ thân mang theo nàng cùng ca ca ổn định sống ở thôn Tam Thạch, trên người không còn tiền, nên có rất nhiều đồ phải tự mình làm ra.

Nàng tận mắt trông thấy phụ thân trốn ở trong phòng may quần áo cho nàng cùng ca ca, một người võ công xuất sắc như vậy, lại bị kim may quần áo đâm cho tay nổi đầy điểm đỏ, cuối cùng quần áo may ra cũng vô cùng thô thảm.

Khi đó nàng vừa vịn trốn ở ngoài cửa, nhìn bộ dáng chật vật kia, mắt liền đỏ, cảm thấy đây chính là phụ thân của nàng, là cha ruột của nàng, lẽ ra nàng phải chăm sóc ông tốt hơn mới đúng.

Vì vậy, đợi đến khi lớn hơn một chút, nàng tự đi tìm các phụ nhân trong thôn, nhờ các nàng dạy nàng may quần áo, làm giày.

Trong thôn, bởi vì trên mặt nàng có vết bớt nên mọi người có chút sợ hãi, nhưng nàng gần gũi, thông minh, lanh lợi, lại rất hiểu chuyện, cũng không tiếc lời nói ngọt với các nàng, gọi a thăm đại nương, tỷ tỷ đại tẩu, thường xuyên qua lại làm giảm bớt sợ hãi của họ đối với nàng, sau đó họ cũng sẵn lòng chỉ bảo cho nàng cách may quần áo, cách cắt thêu giày, cách khâu đế giày.

Nàng vốn thông minh tuyệt đỉnh, lại không phải tiểu hài tử tầm thường, chỉ cần vài bộ quần áo có thể mặc được, không cần quá đẹp, nên rất nhanh nàng đã thành thạo nắm được cách làm quần áo.

Về sau, quần áo, giày trên người phụ thân cùng ca ca, gần như toàn bộ đều do nàng quản lý, kinh nghiệm cũng vì vậy mà tăng lên, tay nghề càng ngày càng tốt, hiện tại thậm chí kiểu dáng quần áo bọn họ mặc, cũng hơi khác biệt với loại trang phục của thế giới này.

Đêm dần dần khuya, trong thôn Tam Thạch, phần lớn mọi người đều đã tắt đèn, lên giường nghỉ ngơi rồi, nhưng ở Đoan Mộc gia, lại vẫn còn chút ánh đèn mờ nhạt hiện ra.

Trong phòng, Đoan Mộc Thần lật tay tìm tòi trên bộ quần áo, đuôi mày khòe mắt, đều tràn đầy vẻ thỏa mãn, tâm đắc tán thưởng: “Cháu gái ngoan, cháu

thật khéo tay nha, quần áo này sửa chữa xong quả thực như mới, ngay cả dấu vết cũng không có a!”

Vốn hần không quá để ý một bộ quần áo, huống hồ với thân phận của hần cũng tuyệt đối không mặc lại một bộ đồ hư đã qua sửa chữa, nhưng hiện tại không phải là tình huống đặc biệt hay sao? Hần cũng không dám bắt bẻ a! Song tay nghề của cháu gái nhỏ đã khiến hần quá kinh hỉ rồi, trong lòng cũng có chút ít an ủi.

Đoan Mộc Điềm căn bản không để ý tới hần, sắp xếp rõ đựng kim chỉ rồi trở về phòng ngủ, nhưng không ngờ Đoan Mộc Thần cũng đứng lên đi theo sau.

“Thúc đi theo làm gì?”

“Ngủ a!” Hần ra vẻ đương nhiên nói.

Mặt Đoan Mộc Điềm lập tức đen lại, quay người lạnh lạnh nhìn hần nói: “Mặc dù thúc nói thúc là thúc thúc, nhưng dù sao cũng là nam nhân, thúc không có nghe nói ‘nam nữ thụ thụ bất thân’ sao?”

“Tiểu Cảnh không phải nam nhân sao? Hai đứa cùng ngủ cùng phòng nhiều năm như vậy còn gì!”

“Huynh ấy là ca ca, hơn nữa chúng ta cũng là phân giường ngủ.”

Đoan Mộc Thần thò tay, búng lên trán nàng một cái, nói: “Cháu cũng không phải vẫn còn là tiểu nha đầu sao, ở đâu ra nhiều quy củ như vậy? Không cần lo, ta cũng Tiểu Cảnh ngủ giường lớn là được, đúng không Tiểu Cảnh. Tiểu Cảnh?”

Đã thấy Đoan Mộc Cảnh lắc mình một cái tiến vào trong phòng, dường như căn bản không có nghe thấy những lời đối thoại vừa rồi.

Sắc mặt Đoan Mộc Thần đen lại, sau đó cũng không có biểu hiện giận dữ dư thừa, không thương tiếc thò tay ôm lấy Đoan Mộc Điềm, thẳng hướng xông vào phòng của bọn họ.

Đoan Mộc Điềm: “.....”

“A đúng rồi, cháu gái ngoan, Tiểu thúc đến bây giờ vẫn chưa biết tên cháu là gì nha?”

“....Đoan Mộc Điềm”

“Đoan Mộc Điềm (*)? Ngọt ngào? Ta như thế nào cảm thấy một chút cũng không ngọt?”

“....Điềm trong điềm tĩnh.”

“À, cũng không....Ai uiiii!...”

(*) Chữ Điềm (恬) cùng chữ ngọt (甜) phát âm giống nhau đều là Tián.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 10: Xoa bóp

Edit: Nhã Vy

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Trong bóng tối, bỗng nhiên vang lên một tiếng thét, âm thanh thê lương, tựa như gào khóc thảm thiết.

Khó có được hôm không uống rượu, Đoan Mộc Tranh đứng bên cửa sổ trong nhà chính, nhìn ra cảnh đêm vô biên bên ngoài, không biết nghĩ gì, nghe âm thanh này không khỏi nâng mi, nhưng sau đó quay người, cất bước ưu nhã nhẹ nhàng, đi đến nằm lên giường, nhắm mắt ngủ.

Trong gian phòng cách xa nhà chính kia, Đoan Mộc Thần nằm lý trên giường, trên lưng là Đoan Mộc Điềm nửa mặt thiên sứ nửa mặt ma quỷ, nàng một tay gác qua cổ hần, một tay để sau ót hần, nhẹ nhàng nhéo một cái, lập tức tiếng vang “rắc rắc” không dứt một hồi truyền ra từ cổ Thần công tử, đồng thời còn có tiếng thét chói tai.

“Áaaaaa~”

Đoan Mộc Điềm như không nghe thấy, buông tay, nửa ngồi nâng một chân lên, đem đầu gối giẫm vào lưng hần, hai tay túm tay phải của hần lên, dùng

sức kéo một phát, xoay tròn một cái, tiếng xương cốt răng rắc liên tiếp vang lên.

Thần công tử lại há mồm, định hét, thì chợt có một mảnh vải không biết từ đâu ra nhét vào miệng, ngăn tiếng hét của hắn xuống cuống họng.

Hắn tròn mắt nhìn. Đã thấy tiểu gia hỏa Đoan Mộc Cảnh nhu hòa hiền lành nhìn hắn, nhỏ nhẹ nói: “Tiểu thúc, thúc kiên nhẫn một chút, thủ pháp này của muội muội tuy hơi đau đớn, nhưng hiệu quả lại tốt vô cùng. Không chỉ giảm bớt tổn thương trên người nhanh hơn, mà còn cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm thoải mái. Thúc thấy đau đớn khó nhìn thì cứ kêu lên đi, có điều đừng cắn đầu lưỡi.”

Thần công tử thật sự cảm động đến rơi nước mắt, thì ra đứa cháu nhỏ này sợ hắn đau quá hét lên sẽ không cẩn thận cắn phải đầu lưỡi, thật sự là đứa trẻ ngoan, thật là đứa cháu nghe lời, thật sự là... ta nhờ vào!

Vì sao hắn lại cảm thấy tiểu tử ôn nhuận này cười đến âm hiểm như vậy?

Vì sao hắn cảm thấy, những lời hợp tình hợp lý này... Kỳ thật chỉ là vì nó không muốn bị ma âm làm thủng màng nhĩ?

Thần công tử nổi giận, hắn cảm thấy đây đúng là hồ xuồng đồng bằng bị chó bắt nạt mà!

Đang muốn nhổ miếng vải rách trong miệng ra, thì đúng lúc này, tiếng “răng rắc” lại đột nhiên vang lên, theo tiếng vang đó chính là đau đớn kịch liệt trên bả vai.

Hắn cảm thấy vai của hắn nhất định đã bị xẻ ra rồi.

Thần công tử tròn mắt, mồ hôi lạnh “ào” một cái liền xông ra.

Nha đầu kia, nàng tuyệt đối là mượn công trả thù tư, trả thù hắn vừa rồi nói tên nàng không dễ nghe!

Mà Đoan Mộc Diễm lúc này đã đứng dậy, một chân đạp trên ván giường, chân còn lại thì giẫm nát lưng hắn, mắt cá chân nhấn một cái, sức mạnh lập tức phát đến mũi chân, sau đó nhanh chóng di chuyển từ sau gót lên, dùng sức dẫm mạnh.

“Răng rắc” một tiếng, Thần công tử lập tức toàn thân cứng đờ, sau đó chậm rãi xụi lơ, thân thể còn run lẩy bẩy không ngừng.

Eo... của hắn a~~~~~!

Đoan Mộc Cảnh đứng bên bỗng giật giật khóe miệng, trong mắt nhanh chóng xẹt qua vẻ “thật đau”, tựa như hắn đã từng cảm thụ qua, cũng chỉ có một lần duy nhất bị chà đạp như thế thôi, giật bắn người, rung mình một cái.

Có điều lúc làm xong cảm giác quả thực vô cùng thoải mái, giống như ngay cả linh hồn cũng trở nên nhẹ nhàng hơn, nhưng về sau muội muội không còn chính gân cốt cho hắn như thế nữa, nói là tuổi quá nhỏ, xương cốt mới bắt đầu phát triển, không nên động tý là chính lại, lần đó nếu không phải hắn va chạm bị thương đầy người trở về, thì nàng cũng không động thủ.

Hắn cũng không biết muội muội học được những thứ này ở đâu, song mỗi lần hỏi, câu trả lời của nàng đều là trời sinh đã có, dần dà hắn cũng không hỏi nhiều, giống như tập mãi thành quen rồi.

Coi như nàng khác hắn với những người bình thường, trời sinh bất đồng với người khác, dù sao bất kể thế nào, nàng vĩnh viễn vẫn là muội muội của hắn không thay đổi!

Một phút sau, Đoan Mộc Thần công tử xụi lơ trên giường chỉ còn có thể hừ hừ, có điều không thể thâm như lúc đầu, hiện giờ hắn cảm thấy toàn thân rất thoải mái, ngay cả đau đớn bị đại ca đánh lúc trước, cũng đã giảm hẳn.

Hắn cảm thấy cả người hiện tại như đang phiêu phiêu mềm nhũn trên mây, khiến cho hắn thậm chí cứ nằm sấp như vậy mà ngủ cũng được, không cần đứng dậy nữa.

Đoan Mộc Diễm trôi qua người hắn bước xuống giường, đi ra ngoài lau sạch hết mồ hôi trên người, cũng không để ý tới ai nữa, leo lên giường đi ngủ.

Ngày hôm sau, vẫn là nắng xuân rực rỡ, một ngày cuối thu, thôn Tam Trạch cũng không vì nhiều hơn một Đoan Mộc Thần không rõ lai lịch mà thay đổi, thay đổi chính là sáng sớm Đoan Mộc Diễm vừa tỉnh lại liền thấy một khuôn mặt tươi cười sáng lạn dị thường, hơn nữa trong lúc nàng thay quần áo, rửa mặt, ăn điểm tâm, thân ảnh đỏ chót này cứ lướt qua lướt lại trước mắt nàng.

“Tiểu thúc, có chuyện gì sao?” Rốt cuộc nhìn không được, Đoan Mộc Diễm buông bát đĩa nhìn hắn hỏi, bằng không nàng rất nghi ngờ sẽ bị hắn nhìn chăm chăm đến mức ăn không tiêu.

Thần công tử lập tức giống như toàn thân không xương, bay đến bên cạnh nàng, nửa ti lên mặt bàn, đem một tay ra trước mặt nàng, cười đến mức không thấy mắt mũi nói: “Tiểu Diễm Diễm, tay thúc rất đau, cháu giúp ta ấn vài cái đi?”

“...”

Hắn xưng hô như thế khiến lông mao toàn thân nàng dựng đứng, nhìn không được rung mình một cái, sau đó cúi đầu cầm đĩa bới cơm, lạnh lùng nói: “Thúc là con nít hả?”

Sét đánh giữa trời quang a~

Thần công tử ngay lập tức giống như bị nện cho thương tích đầy mình, hấn lại bị đứu cháu gái gần bảy tuổi thuyết giáo, còn nói hấn là con nít!

Mặc dù tuổi hấn quả thực không lớn lắm, cùng lắm mới chỉ mười lăm tuổi, còn là thiếu niên vừa dậy thì, nhưng dù sao, hấn cũng là thúc thúc của nàng nha, là chú ruột nha!

Ngượng ngùng thu tay về, đôi mắt hấn xoay tròn, thò tay ôm nhẹ lấy nàng, cười tủm tỉm nói: “Tiểu Diễm Diễm, cháu hôm nay định đi đâu? Làm gì?”

“Lên núi, hái thuốc.”

“...Không còn chuyện gì nữa hả?”

“Thúc cảm thấy thế nào?”

Thần công tử trừng mắt nhìn, lại đảo mắt nhìn chung quanh một lượt, rốt cục bắt đắc dĩ tiếp nhận một sự thật, đây không phải là kinh đô phồn hoa, trước mặt hấn cũng không phải công tử thiên kim quý tộc nhà cao cửa rộng.

Nghĩ đến đó, hấn bỗng nhiên không nhịn được hốc mũi cay cay, ai nói người trước mặt hấn không phải công tử thiên kim quý tộc nhà cao cửa rộng? Ai có thể nói? Ai dám nói?

Đoan Mộc Tranh lúc này dờ dẩn từ trong phòng đi ra, bộ dáng vừa tỉnh ngủ còn mơ mơ màng màng, Đoan Mộc Diễm cùng Đoan Mộc Cảnh quay đầu nhìn ông, cùng nói: “Phụ thân.”

Đoan Mộc Thần cũng quay đầu, nhưng thần sắc vui cười chợt thu lại, nói: “Đại ca, cho dù huynh tình nguyện ở nơi nghèo khó kham khổ này, nhưng huynh có thể nghĩ cho Tiểu Cảnh cùng Diễm Diễm hay không? Bọn nó còn nhỏ như vậy, thậm chí còn chưa bắt đầu tiếp xúc với thế giới này, huynh hẳn tâm để hai đứa ở nơi này hồ đồ sống qua ngày với huynh sao?”

Động tác ngồi xuống của Đoan Mộc Tranh thoáng dừng lại, rồi lại như không có việc gì điềm nhiên ngồi xuống, dờ dẩn nói: “Ta không ngăn cản, nếu hai đứa đồng ý về với đệ, thì cứ việc đi.”

“Đại ca, sao huynh có thể nói vậy? Bọn nó còn nhỏ như thế, huynh là phụ thân, những năm này chúng đều sống với huynh, quen thuộc với huynh, bọn nó làm sao có thể đồng ý để huynh một mình mà về với đệ chứ?”

Đoan Mộc Tranh dờ dẩn, không trả lời.

Đoan Mộc Thần càng nhũu chặt mày, nói: “Đại ca, sao huynh lại thành ra bộ dáng chán chường như vậy, nếu đại tẩu dưới suối vàng mà biết...”

“Câm miệng!” Đoan Mộc Tranh đột nhiên ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Đoan Mộc Thần, ánh mắt dờ dẩn bấy lâu đột nhiên trong phút chốc bắn ra hai tia sáng lẫm liệt, như kiếm sắc bén, nghiêm nghị sinh uy, khiến cho người ta không dám nhìn thẳng.

Đoan Mộc Thần giật mình, há miệng, hừ nhẹ một tiếng trừng mắt, rồi nhìn về phía Đoan Mộc Diễm, trưng ra khuôn mặt tươi cười, dụ dỗ nói: “Tiểu Diễm Diễm, tiểu thúc mang cháu đi kinh thành được không? Chỗ đó xinh đẹp phồn hoa thú vị, tạp khúc đấu nghệ cái gì cũng có, nếu cháu ngại những thứ này không vui, tiểu thúc còn có thể dẫn cháu đi đồ xúc xắc, đấu dế chơi chim, nếu vẫn không thấy thú vị, thì tự cháu nói ra một cái, tiểu thúc nhất định làm cho cháu.”

“...” Hấn đây là muốn bồi dưỡng nàng thành phế vật quần là áo lượt như hấn sao?

Đoan Mộc Tranh ở bên nghe, sắc mặt cũng không khỏi biến thành màu đen. Hấn mặc dù không yêu cầu con gái là người ôn lương hiền thực tiểu thư khuê các, nhưng cũng không hi vọng nàng thành thiên kim chơi bởi lêu lổng, phế vật quần là áo lượt bất cần đời.

Đoan Mộc Thần căn bản không nhìn sắc mặt mọi người, nói xong lại chuyển mắt đến trên người Đoan Mộc Cảnh, nói: “Tiểu Cảnh à, cháu còn nhớ tổ mẫu không? Lão nhân gia mấy năm nay đều lẩm bẩm tên cháu, cháu có muốn theo tiểu thúc về vấn an người không?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 11: Thệt?

Edit: Cổ Diệp Hàn

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Đổi mặt với đề nghị của Đoàn Mộc Thần, Đoàn Mộc Cảnh rõ ràng giật mình một cái, hiển nhiên, câu này của tiểu thúc làm hắn bất ngờ, cũng không biết nên làm sao cho phải.

Tổ mẫu?

Hắn kỳ thực đã sớm không nhớ rõ hình dáng tổ mẫu rồi, chỉ mơ mơ hồ hồ, nhưng cũng biết được bà là một người rất tốt.

Cho nên sau khi giật mình xong, hắn lắc đầu nói: “Cháu cùng cha và mẹ ở chung một chỗ.”

Đoàn Mộc Thần bất mãn bĩu môi, lại chuyển hướng về phía Đoàn Mộc Diễm nói: “Tiểu Diễm Diễm, chẳng lẽ cháu cũng không muốn trở về với thúc sao? Không muốn đi xem kinh thành phồn hoa? Cũng không muốn về nhà thăm tổ mẫu của cháu sao?”

Giọng điệu này... Giống như nếu nàng lắc đầu nói không, thì cỡ nào vô tình, cỡ nào bất hiếu.

Nhưng nàng vẫn lắc đầu nói: “Tiểu thúc, thúc đừng làm khó cháu, cháu cảm thấy ở đây rất tốt.”

“Nơi này có cái gì tốt? Ăn không no mặc không ấm, còn phải suốt ngày lên núi hái thảo dược, ngay cả quần áo trên người cũng phải tự may, như vậy có cái gì tốt?”

Đúng thật là không có cái gì tốt a.

Đoàn Mộc Diễm hơi ngần ra, rồi khoé miệng không nhịn được cong lên, nghiêng đầu nhìn hắn nói: “Vậy kinh thành kia có cái gì tốt? Trừ vài thứ thúc mới kể ra, còn gì tốt nữa?”

“Chỉ vậy cũng đủ tốt hơn rồi, cháu đây là chưa từng thấy qua thôi, nếu đến đó rồi khẳng định sẽ không muốn trở lại nơi này.”

“Cháu biết rõ, kinh thành phồn hoa, có cẩm y ngọc thực, vinh hoa phú quý, thậm chí cháu ăn cơm thay quần áo cũng đều có người hầu hạ. Đi ra ngoài không cần đi bộ, luôn có kiệu hoặc xe ngựa, trời mưa không cần bưng dù, đều có hạ nhân che mưa hộ. Mỗi ngày có thể hết ăn lại ngủ, rảnh rỗi thì đi dạo phố, muốn gì mua nấy, nếu không muốn gì thì cũng có kẻ tự động dâng tới trước mặt, cho tới khi nào vừa ý mới thôi.”

Đoàn Mộc Thần ngờ ngác nghe, không ngờ nàng lại biết rõ ràng như vậy, giống như chính nàng đã từng trải qua.

Đoàn Mộc Diễm thu hồi ánh mắt, tiện tay bới cơm trong bát, lại nhẹ giọng nói: “Nhưng mà tiểu thúc, những thứ này có cái gì tốt? Cháu có tay có chân, không cần ai hầu hạ, bên cạnh có nhiều người như vậy thậm chí còn làm cháu thấy không được tự do. Cháu chỉ có một cái miệng, không ăn được quá nhiều sơn hào hải vị, hơn nữa ăn nhiều cũng chán, ăn thanh đạm chút tốt với cơ thể hơn. Mà nếu cháu muốn cái gì, cháu sẽ tự nghĩ biện pháp đạt được, cho dù không ở kinh thành cũng vậy. Tiểu thúc, ở kinh thành có cái gì tốt? Nơi phồn hoa đó có bao nhiêu khắp khiêng? Đằng sau vẻ phú quý là bao nhiêu tranh đấu cường quyền? Tuy cháu không biết thân phận địa vị của chúng ta ở kinh thành ra sao, nhưng mơ hồ cũng có thể đoán được, nhất định không phải tôn quý bình thường, thậm chí còn trên cả tôn quý. Cho nên tiểu thúc, thúc xác định, cháu quay về với thúc sẽ không bị lôi vào những chuyện rối loạn kia? Thúc có thể đảm bảo, cháu trở về sẽ thực sự muốn cái gì liền được cái đó sao?”

Không chỉ Đoàn Mộc Thần, giờ phút này ngay cả Đoàn Mộc Tranh cũng bởi vì lời nói của nàng mà ngần ra, mặc dù tận mắt nhìn thấy, tận tai nghe thấy, nhưng bọn hắn vẫn không thể tin nổi lời nói như vậy lại xuất phát từ miệng một tiểu cô nương bảy tuổi!

Câu chữ như vậy, độ giác ngộ sâu như vậy, cho dù là nhóm quý nhân sống trong kinh thành, cũng không có được a!

Đoàn Mộc Thần bỗng nghẹn lại, hoàn toàn không biết nên trả lời thế nào, cũng không biết nên khuyên giải ra sao.

Hắn cảm thấy cho dù có nói nữa, thì trái lại càng thêm tục tũ, lúc này hắn cứ nhiên lại tự nhận mình là một kẻ tầm thường.

Hít vào một hơi thật sâu, hắn thở dài nói: “Nếu không phải chính tai nghe cháu nói, ta thật không tin nổi lời như vậy lại có thể do một tiểu nha đầu nói ra. Có lẽ cháu nói đều chính xác, nhưng tiểu Diễm Diễm, chỗ đó dù sao cũng là nhà của chúng ta.”

Những lời này quá nặng rồi, Đoàn Mộc Diễm trong lúc nhất thời thiếu chút nữa không gánh được.

Thu lại tâm tư hỗn loạn, nàng nhẹ nói: “Cháu không biết nơi đó, cháu chỉ biết cháu lớn lên ở đây, phụ thân cùng ca ca đều ở đây, nơi này chính là nhà của cháu. Nếu tiểu thúc thúc cảm thấy ở đây cũng không tệ lắm, không ngại thì có thể ở lại mấy ngày.”

“Ừ. Được.” Đoàn Mộc Thần sửng sốt đáp ứng, lại ngần ra, rồi cúi đầu tập trung húp cháo.

Trong lúc nhất thời, không ai mở miệng nói chuyện, không khí có chút nặng nề.

Thẳng cho tới khi có người đi đến gõ to, bốn người trong nhà chính xuyên qua đại môn nhìn ra ngoài, liền thấy Vương đồ tể không biết mang theo thứ gì trên tay nhanh chóng đi đến.

“Đoàn Mộc đại phu mới thức dậy sao?” Hắn gõ to tiến vào nhà, liếc mắt liền thấy được Đoàn Mộc Tranh, rồi lại thấy Đoàn Mộc Thần môi hồng răng trắng, thiếu niên tuấn tú, hơi sững sờ rồi vừa cười vừa nói: “Ồ! Có khách tới rồi sao?”

Hóa ra hôm qua trời đã bắt đầu tối, nên hấn căn bản không phát hiện ra sự tồn tại của Thần công tử.

Hấn đem đồ trên tay đưa tới, cái kia rõ ràng là một khối thịt ngon, chừng hai ba cân.

“Hôm qua tới vội quá, cũng không mang gì cả, nên hôm nay liền mang một khối thịt tới hậu tạ, ngày hôm qua thật may có Đao Mộc đại phu cứu giúp, bằng không tiểu tử nhà ta chỉ sợ lành ít dữ nhiều. Lúc ta nhìn thấy nó thì toàn thân nó đã hóa đen, làm ta còn tưởng là nó sẽ không qua được!”

Một cho bộ dạng dữ tợn, hông to, mặt lớn, lại vẫn có thể cười hiền lành như vậy, không hề thấy được vẻ hung hăng căn quấy của hôm trước khi tới tìm Đao Mộc Tranh tính sổ.

Đao Mộc Tranh còn chưa kịp phản ứng gì, thì Đao Mộc Thần từ trên ghế đã nhảy dựng lên, đi qua nhận lấy khối thịt kia cười tủm tỉm nói: “Ai da, lão huynh cũng quá khách khí rồi, mọi người đều là anh em hàng xóm, giúp đỡ nhau lúc hoạn nạn là chuyện nên làm mà, vị đại ca huynh có muốn ăn chút điểm tâm không? Nếu không ngồi xuống cùng ăn đi?”

Vương đồ tể ngay người, mà ngay cả huynh muội Đao Mộc Cảnh và Đao Mộc Diễm cũng dờ ra nhìn vị tiểu thúc mặt không có da này. Ngược lại Đao Mộc Tranh vẫn trấn định, mí mắt cũng không nâng, thần sắc bình tĩnh.

“Vị này là...”

Vương đồ tể chần chờ, vẻ mặt khó hiểu.

Thần công tử nở nụ cười quen thuộc nói: “Tại hạ là đệ đệ của Đao Mộc đại phu, tìm tới đây nương tựa đại ca, cũng ở lại nơi này một thời gian, về sau coi như hàng xóm rồi, xin chiếu cố nhiều hơn.”

Ánh mắt Vương đồ tể quét một vòng trên người Thần công tử, thấy áo choàng đỏ trên người Thần công tử chính là gấm vóc thượng hạng, lại nhìn khuôn mặt môi hồng răng trắng, lông mày liễu, mắt đẹp, cuối cùng đưa ánh mắt chuyển về phía Đao Mộc Tranh đang ngồi dờ dẩn húp cháo, thần sắc mang thêm vài phần kinh ngạc.

Hấn mặc dù chưa bao giờ gặp những nhân vật lớn, nhưng có thể nhìn ra được vị thiếu niên trước mắt này xuất thân vô cùng tốt, như thế nào lại là đệ đệ của Đao Mộc đại phu?

Hơn nữa, vị đệ đệ này dường như hơi nhỏ một chút a, chẳng nhẽ là biểu đệ, hay đường đệ?

Thật không ngờ Đao Mộc đại phu như vậy mà lại có họ hàng tôn quý.

Đao Mộc Thần đương nhiên không biết, chỉ bởi vì sự xuất hiện của hấn bây giờ, mà sắp tới lại mang cho hấn hậu quả cực kì nghiêm trọng cùng phiền toái, nếu có thể biết trước tương lai, giờ phút này hấn nhất định sẽ trốn, trốn rất xa.

Mà Vương đồ tể nháy mắt đã bị thiếu niên này kéo tới, cùng một chỗ ngồi ăn điểm tâm, không khỏi vội vàng cự tuyệt, liên tục khoát tay nói: “Không cần, không cần, ta đã ăn sáng rồi, hơn nữa còn chút việc, không thể ở lâu, cáo từ.”

Nói xong hấn liền quay người đi ra ngoài cửa, còn Đao Mộc Thần thì cầm khối thịt cười tủm tỉm nghĩ, cũng lắm bẻm nói ra: “Vừa lúc đang định đi kiếm thịt, không ngờ lại có người dâng tới tận cửa. Nên kho tàu, luộc hay là hấp đây?”

“Tiểu thúc, thúc nấu sao?”

Đao Mộc Thần nghe vậy không khỏi ngẩn ra, sau đó di chuyển ánh mắt sâu kín nhìn Đao Mộc Cảnh.

Đã thấy Đao Mộc Cảnh thần nhiên buông bát đĩa, cười đến dịu dàng thân thiết nói: “Tiểu thúc, quân tử tránh xa nhà bếp”

“.....”

Đao Mộc Diễm cũng buông bát đĩa, đứng lên, thời điểm đi qua thoáng dùng sức đụng hấn một phát, đem kẻ chặn đường là hấn đẩy sang bên cạnh, rồi làm như không có chuyện gì xảy ra, cũng không thèm nhìn hấn liền đi ra ngoài.

“Cháu cháu cháu...”

Thần công tử nổi cáu, phát điên rồi, song ánh mắt lạnh như băng của đại ca đột nhiên lờm tới, làm hấn không dám đuổi theo cháu gái nhỏ.

“Muội muội, muội đi đâu vậy?” Đao Mộc Cảnh cũng đứng lên.

Đao Mộc Diễm dưới chân không ngừng bước, lãnh đạm nói: “Lên núi.”

Lời vừa nói xong, liền nhắc cái sọt trong sân khoác lên lưng.

“Huynh cùng đi với muội.”

Đao Mộc Cảnh nghe vậy liền vội vàng đi tới, nhưng lại bị Đao Mộc Thần đuổi theo túm lấy cổ áo phía sau, rồi vị tiểu thúc nào đó đã xuất hiện trước

mặt. Chỉ thấy hần nghiêng rặng, hung dữ nói: “Tiểu Cảnh, cháu hôm nay liền ở nhà cùng thúc thúc đi.”

“Ách, tiểu thúc...”

“Bớt nói nhảm, mau nhanh đi nấu thịt cho ta, ta muốn ăn thịt!”

Đoan Mộc Diễm nhàn nhạt nhìn bọn họ, rồi đeo sọt trực tiếp đi ra khỏi sân, dường như còn nghe thấy tiếng ca ca gọi nàng, nhưng nàng chỉ nhẹ nhàng trừng mắt liếc một cái, liền không nghe thấy gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 12: Tiến vào núi Tử Hà

Edit: Nhã Vy

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Đoan Mộc Diễm vẫn theo đường cũ đi lên núi, lúc sắp tới chỗ ngày hôm qua, liền thấy được Vương Thông đang lén lút thò đầu ra nhìn, không biết đang làm gì, đi cùng hần vẫn là hai nam tử hôm qua.

“Ở đây, ở đây, chỗ này này!”

“Hay cho tên nghiệp chướng nhà ngươi, cuối cùng cũng bị gia gia ta bắt được. Tiểu Lục ngươi qua bên kia, đừng cho nó chuồn mất!”

“Được... Ai ui!!! Con mẹ nó chứ, nó chạy hướng bên kia kia!”

“Ngăn lại ngăn lại! Ta XX... Hồ Tử ngươi bị mộng du hả?”

Sau đó ba người “vèo vèo” chui vào bụi cỏ, từ đầu tới cuối không hề phát hiện Đoan Mộc Diễm đứng đằng sau nhìn họ.

Đoan Mộc Diễm đứng nhìn thân ảnh bọn họ biến mất, suy tư, tên béo này hôm qua còn bị rắn độc cắn cho ý thức mơ hồ, toàn thân biến thành màu đen, vậy mà hôm nay không chịu ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, đã chạy ra đây, hơn nữa nhìn điệu bộ vừa rồi cùng tiếng động từ bụi cỏ truyền ra, thì chẳng lẽ bọn họ đang bắt con rắn ngày hôm qua?

Nàng bị ý nghĩ này làm cho cảm nín hoàn toàn, do dự một lát rồi cũng quay người chui vào bụi cỏ.

Đám Vương Thông cũng không đi xa, ba người đứng thành hình tam giác quay mắt về một phía, thần sắc nghiêm túc, chăm chú nhìn chằm chằm con mồi bị bọn họ vây ở chính giữa.

Theo góc độ của Đoan Mộc Diễm, có thể nhìn thấy một vật màu sắc sặc sỡ chậm rãi nhúc nhích trong bụi cỏ, nàng bất giác nhíu đôi mi thanh tú.

Nàng trước giờ ghét nhất là loại sinh vật mềm nhũn này, tuy không sợ, dù sao cũng từng xông qua xà quật (hang rắn), nhưng chính là ghét thôi, không hề bởi vì không sợ mà trừ bỏ.

Đúng lúc này Vương Thông đứng đối diện, ngẩng đầu trông thấy nàng liền không khỏi kinh ngạc, cười tủm tỉm chào hỏi: “Diễm Diễm, sao ngươi lại ở đây?”

Nghe hần nói, hai người kia cũng quay đầu nhìn nàng, ánh mắt nàng chợt trầm xuống, bởi vì khi bọn họ quay đầu, con rắn kia thừa lúc bọn họ lơ là liền định công kích.

“Coi chừng!” Nàng mau chóng tiến lên một bước, nhìn con rắn con người, rồi nhanh chóng bật lên không trung, mở ra cái miệng còn to hơn đầu nó, cắn tới phía Hồ Tử.

Giờ phút này Đoan Mộc Diễm ở khá xa bọn họ, Hồ Tử kia lại là tiểu tử ngu ngơ, phản ứng không nhanh nhạy, hai người còn lại thì bị biến cố đột nhiên xảy ra này làm hoảng sợ, quay người mãnh liệt bỏ chạy qua nhưng không kịp.

Vừa lúc đó, ngang trời đột nhiên bay ra một chiếc dao bầu đen nhánh, “Vù” một cái liền đánh về phía rắn độc ở giữa không trung đang nhào về phía Hồ Tử, đánh bay nó ra ngoài, cũng “Phịch” một tiếng dính vào mặt cỏ.

Con dao bầu sắc bén kia, vừa vọt chém vào cổ con rắn độc, cắt đứt gân cốt của nó, đầu rắn dữ tợn chỉ dính một tầng da, nó chỉ có thể vặn vẹo gãy dựa.

Ba người Vương Thông ngẩn ngơ, vô thức nhìn về phía con dao bầu vừa phóng tới, lại thấy Đoàn Mộc Diễm bước tới, nhìn con rắn bị cắt đứt phân nửa nhưng vẫn còn nọc độc kia, nhũu mảy, nói: “Các người bắt con rắn này đi đi.”

Tuy bị chặt hơn phân nửa trên cổ nhưng con rắn này vẫn sống nhăn, lúc quần lên tay Vương Thông, thân thể liền nhanh chóng xoắn lại, bị tên béo cầm cái đuôi quất “bốp bốp” vào tảng đá hai cái mới chịu yên xuống, nhưng vẫn không chết.

Đoàn Mộc Diễm đứng bên nhìn đến mặt biển thành màu đen, lúc này mới không xem nữa, cầm con dao bầu cắt vào bên hông, rồi quay người lên núi.

“Diễm Diễm!” Vương Thông lại ở sau lưng gọi nàng, thấy nàng dừng bước chân xoay người sang, liền giơ con rắn độc còn nhúc nhích trong tay lên, quơ quơ về phía nàng, nói, “Chúng ta cùng lột da con nghiệt súc này nấu ăn đi!”

“...”

Nàng quay người định đi, lại nghe Vương Thông hô: “Người muốn ăn thế nào? Nướng hay là chưng lên?”

Nàng dừng bước, hai đầu lông mày hiện lên vẻ suy tư, sau đó quay đầu nói: “Lột da, cắt thành đoạn, để trong nước nấu, cho chút muối, thêm tỏi khử mùi tanh, nấu nửa canh giờ.”

Nghe được câu trả lời của nàng, Vương Thông tựa hồ rất cao hứng, cười tủm tỉm gật đầu nói: “Vậy cũng được, cứ nấu như thế!”

“Ta còn phải đi hái thuốc, các người làm từ từ.”

“Ai... Được, chúng ta chạng vạng tới mới làm, ta sẽ bảo Tiểu Lục mang nồi ra, nhóm lửa bên suối, Diễm Diễm người xuống núi sớm chút nha.”

Nàng hồ hững gật đầu, khoe miệng lại vô thức cong nhẹ, nhưng sau đó xoay người ra khỏi bụi cỏ, đi lên trên núi.

Đây chẳng qua chỉ là việc nho nhỏ chen vào, nàng trước giờ chưa từng nghĩ tới sẽ cùng ai ăn canh rắn bên ngoài, nhưng ngẫu nhiên ăn một chút cũng không tệ.

Lên núi, thân thể nhẹ nhàng nhảy lên, mặc kệ con đường khó đi ghập ghềnh cũng không ngăn được bước chân nàng, rất nhanh, sọt thuốc sau lưng nàng đã đầy quá nửa.

Thảo dược trên núi rất phong phú, nhưng cũng chỉ là chút thảo dược bình thường, một sọt đầy này, cũng không đáng mấy đồng.

Tới giữa trưa, nàng trốn dưới bóng cây gặm lương khô, ngẩng đầu liền nhìn thấy núi Từ Hà cao vút, hơi hơi giật mình, chợt nghĩ tới tiếng rít hôm qua nghe được, lại nhũu mảy, tiếp tục gặm, giống như không hề tính toán đi tới đó dò xét tới cùng.

Ăn uống no nê, nàng lại sửa sang lại thảo dược tán loạn trong sọt, đứng lên, quyết định đi một vòng rồi về, nàng còn nhớ kĩ cái nồi thịt rắn kia.

Tuy nàng chán ghét loại sinh vật mềm mềm nhon nhót, lại rất dài, tương đối buồn nôn kia, nhưng tuyệt đối không hề bài xích hương vị tươi ngon của nó.

Chẳng qua hơn nửa canh giờ sau, nàng bỗng nhiên dừng bước, ngẩng đầu nhìn lại thì đã đứng trước núi Từ Hà rồi, trong mắt lưu chuyển một thần thái khác thường.

Trong vô thức, nàng lại chạy tới đây.

Núi Từ Hà hôm nay yên tĩnh hơn hôm qua nhiều, hiển nhiên là nhóm dân thôn bên đi tìm người đã bỏ cuộc, không muốn lãng phí vô ích nữa.

Đoàn Mộc Diễm nhìn cây rừng xanh lá, phong cảnh tú lệ của núi Từ Hà, mím môi, trong mắt có tia sáng lấp lánh, không biết nghĩ gì, bỗng nhiên lại bước chân đi vào.

Trong bóng tối, có cái gì đó bỗng nhiên ngẩng đầu lên, ánh sáng màu tím lóe ra, chỉ thấy hắc ngửa mặt lên trời há mồm, từ sâu trong yết hầu phát ra tiếng thét dài bén nhọn thê lương. (TNN: màu tím nè *he he*)

Đoàn Mộc Diễm vừa bước vào núi Từ Hà đột nhiên dừng bước, chỉ thấy một trận âm lãnh đập vào mặt, khiến đáy lòng nàng không khỏi rung mình một cái.

Chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn về phía tiếng rít vừa truyền tới.

Mà lúc này Đoàn Mộc Cảnh ở thôn Tam Trạch vừa ăn trưa xong, cũng sọt thuốc muốn lên núi tìm muối muối.

Bị tiểu thúc quần tới tận trưa, cho dù hắc tâm tình tốt cũng thiếu chút nữa trở mặt, hiện tại hắc ngay cả liếc cũng không thèm, vị tiểu thúc kia so với hắc còn giống trẻ con hơn!

Hôm nay nhìn muối muối ra cửa, tâm thần hắc có chút không yên lòng, chỉ cảm thấy sẽ xảy ra chuyện gì đó không tốt, lại nghĩ tới hôm qua nàng nhìn núi Từ Hà, đôi mắt tỏa sáng, dự cảm bất thường trong lòng hắc càng thêm mãnh liệt.

Muối muối sẽ không phải chạy tới núi Từ Hà chứ?

Nhưng hắn còn chưa bước ra sân, đã bị cánh tay sau lưng đuổi ra kéo lại, rồi một cánh tay khoác lên vai hắn, khuôn mặt tươi cười của Đoàn Mộc Thần cũng xuất hiện trước mắt.

“Tiểu Cảnh, cháu không phải là định lên núi chứ? Cháu nhìn mặt trời đi, đến lúc cháu lên núi, chỉ sợ mặt trời cũng đã xuống núi rồi.”

Giấy vôi cái cũng không giầy được cái tay trên vai mình, sắc mặt Đoàn Mộc Cảnh bắt đầu biến thành màu đen, ánh mắt đã gần đến cực hạn, lộ ra chút lạnh lùng, vô lực nói: “Tiểu thúc, cháu có chút lo cho muội muội.”

“Có gì phải lo lắng? Các cháu vừa mới tới đây, hay là Tiểu Diễm Diễm trước giờ chưa từng một mình lên núi? Ta thấy công phu của Tiểu Diễm Diễm một chút cũng không kém cháu. Đến đây đến đây, chúng ta đi bắt cá!”

“...”

“Hôm qua lúc ta xuống núi, nhìn đầu suối đằng kia, nước rất trong, hình như có rất nhiều cá. Chúng ta đi bắt đi, vừa vặn có thể đợi Diễm Diễm xuống núi, buổi tối nấu canh bồi bổ thân thể cho nó!”

“...” Là chính thúc muốn ăn chứ gì?

Nhưng mặc kệ Đoàn Mộc Cảnh có đồng ý hay không, Đoàn Mộc Thần đơn giản lột cái sọt trên lưng hắn xuống, lại đi vài vòng trong sân, cầm lấy cái sọt bắt cá, rồi lôi hắn đi bắt cá.

“Tiểu thúc...”

“Ai nha nha, ta nói tiểu tử cháu sao lại lè mề vậy? Đi mau đi mau!”

Đoàn Mộc Cảnh mặt đầy hắc tuyến, lại giầy không được, chỉ đành bị lôi đi, song không nhìn thấy lúc Đoàn Mộc Thần xoay người, trong mắt xẹt qua một tia giao hoạt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 13: Đôi mắt màu tím

Edit: Nhã Vy

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Rừng thông xanh ngắt, rực rỡ sắc màu, có thái điệp nhẹ nhàng, có chim chóc líu lo, ngay cả không khí cũng đặc biệt tươi mát.

Ánh nắng trời xuyên qua cây rừng rọi xuống, khiến tất cả cảnh sắc đều phủ lên một tầng vàng nhạt, một cơn gió nhẹ nhu hòa thoảng qua, mang theo sắc thái chập chờn, hương thơm bốn phía.

Đây, quả thực chính là tiên cảnh nhân gian!

Đoàn Mộc Diễm đứng bên trên, nhìn dưới sơn cốc cảnh sắc như vẽ, ngẩn ngơ, trong lòng cơ hồ không tìm được di chuyển bước chân, đi vào trong sơn cốc.

Hương hoa càng thêm nồng đậm, làm cho người say mê không muốn tỉnh, nhưng Đoàn Mộc Diễm lại đột nhiên tỉnh táo trở lại, trong lòng run sợ, vô thức ngừng hít thở, vẻ mặt chuyên chú trầm ngưng, bước chân đang đi về phía trước cũng dừng lại.

Nàng vừa bước vào đã nhận ra hương hoa ở đây có tác dụng mê huyền mãnh liệt, người bình thường sợ là không kháng cự được, cho dù là nàng cũng thiếu chút nữa bị mê hoặc.

Mặc dù công lực của nàng còn thấp, nhưng cũng không phải nhân vật tầm thường có thể so sánh, huống hồ nàng từng chịu qua huấn luyện chuyên môn với loại này, tâm thần kiên định hơn người, cho dù là dược mê huyền cũng chưa chắc đã có tác dụng.

Nhưng dù vậy, bây giờ nàng cùng lắm mới chỉ bước tới phụ cận, mà đã ngửi thấy mùi hương này, làm sao có thể khiến nàng không cẩn trọng?

Đứng tại chỗ trầm mặc một lát, nàng thò tay tìm kiếm trong sọt một hồi, tìm một cành cây nhét vào miệng nhai hai cái, lập tức như có một luồng thanh tuyến chảy vào trong não, khiến ý thức nàng thanh tỉnh, lông mày nhẹ nhú lại, bởi vì nàng cảm thấy đầu lưỡi dường như không còn là của mình nữa.

Lấy lại bình tĩnh, nàng tiếp tục đi vào trong sơn cốc.

Mặc dù thả chậm hô hấp, nhưng mùi thơm nồng đậm vẫn thi thoảng chui vào mũi, mùi thơm kia rất nhẹ, ngửi nhiều mà không chán, ngược lại cảm giác rất thoải mái, thoải mái tới mức linh hồn cũng muốn phiêu đảng theo hương thơm... khiến người ta nhìn không được lại càng muốn hướng tới nơi phát ra mùi thơm kia, gần thêm chút nữa.

Đoan Mộc Điềm lại dừng bước, hoàn cảnh trước mắt cũng không khiến nàng biểu lộ chút kinh dị nào, dù sao nơi quý quái hơn nơi này nàng cũng từng đi qua, cũng biết trên đời này có nhiều chỗ mà loài người không cách nào giải thích bằng khoa học được, giống như thứ phát ra mùi hương có tác dụng mê huyễn này, bản thân nàng cũng không phải mới thấy qua một hai loại.

Mà bây giờ nàng dừng bước, chỉ vì nàng nhìn thấy trước mắt xuất hiện một sơn động.

Cửa sơn động kia rất nhỏ, có lẽ đường kính chỉ một mét, có nhiều dây leo màu xanh sinh trưởng tràn vào, nhiều đóa hoa màu đỏ tươi hướng về phía ánh mặt trời, xinh đẹp điểm lệ lộ ra vài phần quý mị tà tử.

Ánh mắt lóe lên, không có bất kì căn cứ nào, nhưng nàng cảm thấy mùi thơm tràn ngập trong sơn cốc này, là từ những bông hoa đỏ thắm kia tỏa ra.

Nàng không nhận ra những bông hoa này, cho tới bây giờ chưa từng thấy qua, lại càng không biết cách giải độc hoa quái dị kia, bởi vì chỉ có thể giới này mới có loại hoa đó.

Lại cúi tay tìm tòi rễ cây trong sọt, ngón tay dùng sức mân mê nó, vắn ra nước rồi dán lên hai bên huyệt thái dương, vừa dán xong, nàng liền bất thành linh rùng mình một cái, ngón tay vừa vắn cây cỏ, cũng có chút lạnh.

Ý thức lúc này có thể thanh tỉnh, nhưng không phải hoàn toàn.

Loại cỏ này tên là Ngưng Thần thảo, là khi nàng tới thể giới này mới phát hiện, cùng với bạc hà kiếp trước có công hiệu tương tự, nhưng kích thích càng mãnh liệt hơn. Hiện tại dán hai bên thái dương, trong miệng còn nhai một ít, nàng có dự cảm, chỉ sợ nếu dùng tiếp, thì ít nhất trong hai ngày, nàng sẽ rất dễ buồn ngủ.

Nàng trước giờ không phải người có lòng hiếu kì cao, thích mạo hiểm, với tình huống trước mắt này, nếu như bình thường nàng nhất định sẽ quay đầu rồi đi. Nhưng hôm nay không biết chuyện gì xảy ra, nàng thậm chí ngay cả ý muốn rời đi cũng không hề xuất hiện.

Tỉnh táo rồi, nàng nhớ hôm qua ca ca nói với nàng, lúc nàng nhìn về núi Từ Hà, đôi mắt đều tỏa sáng, không khỏi mỉm cười.

Hắn là trong núi Từ Hà này có thứ gì đó hấp dẫn nàng chăng?

Câu trả lời ngay cả chính nàng cũng không biết, nàng nhẹ nhàng cười cười, sau đó trực tiếp đi qua sơn động kia.

Càng tới gần, mùi thơm kia quả nhiên càng nồng đậm, lúc đi đến cửa sơn động, mặc dù nàng đã chuẩn bị tâm lý, nhưng tinh thần vẫn không khỏi có chút hoảng hốt.

Đứng ở cửa sơn động nhìn vào bên trong, chỉ thấy một mảnh đen kịt, cái gì cũng không thấy, nhưng nghĩ nghĩ lại, nàng tựa như nghe được chút ít tiếng vang nhỏ vụn.

Đã chạy tới đây, nàng cũng không do dự, lúc này liền cúi người chui vào. Sơn động này cũng không quá nhỏ như ngoài cửa, bên trong tương đối rộng rãi.

Mượn ánh sáng từ cửa động, nàng ngẩng đầu nhìn đám dây leo màu xanh sinh trưởng cùng đám hoa màu đỏ lan sâu vào động kia, càng lúc càng đậm đặc, trong bóng tối càng thêm quý khí um tùm.

Bước vào sơn động, nàng cảm thấy tiếng vang nhỏ vụn kia càng rõ ràng hơn, lúc này liền hít hít mũi, nhìn về chỗ sâu trong bóng tối, cũng không thấy gì, liền chậm rãi đi vào.

Nàng đi không nhanh cũng không chậm, đôi mắt căng thẳng, tinh thần ngưng tụ, cẩn thận đề phòng biến cố có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Sơn động này rất sâu, ngoặt ngoặt rẽ rẽ cũng không biết đi bao lâu, chung quanh đã là một mảnh tối om, nhưng từ phía trên vách động, cây hoa màu đỏ lại tỏa ra chút hào quang, khiến người ta cảm thấy như đang trên đường tới Địa Ngục, mỗi điểm sáng chung quanh như một con mắt của quỷ lạnh lùng nhìn chằm chằm.

Cái này thật sự là một... nơi quái quỷ!

Hương hoa nồng đậm, làm người ta si mê chìm đắm, Đoan Mộc Điềm lại nhai Ngưng Thần thảo trong miệng, ngón tay xoa huyệt thái dương, lập tức gạt mình thanh tỉnh lại.

Bỗng nhiên, nàng dừng bước, nheo mắt nhìn về màn đêm phía trước.

Trong hương hoa nồng đậm, nàng ngửi thấy mùi máu tươi nhàn nhạt, còn có mùi thối rữa tanh hôi.

Thạch bích phía trước điểm chút ánh sáng bắt đầu trở nên thưa thớt, lúc nàng bước lên hơn mười bước liền biến mất triệt để.

Hương hoa vẫn nồng đậm như cũ, nhưng càng vào sâu, thứ nồng đậm hơn hương hoa, chính là mùi máu tươi cùng mùi tanh hôi thối rửa kia.

Nàng đột nhiên cảm thấy có chút lạnh.

Ban nãy cho dù từ phía bị phong bế, nhưng cũng có loài hoa màu đỏ không biết tên kia tỏa ra ánh sáng màu xanh, song ở đây lại đen kịt một mảnh, ảm ảm không biết từ chỗ nào có ánh sáng chiếu vào, chiếu lên sơn động tĩnh mịch u ám, dùng thị lực của Đao Mộc Diễm, mơ hồ, nàng giống như nhìn thấy phía trước có thứ gì đó.

Mới vừa rồi còn có thể nghe được tiếng vang nhỏ vun, giờ đã không thấy, chung quanh rất yên tĩnh, yên tĩnh như thể nàng tiến vào một thế giới u ám khác, thế giới này chỉ có một mình nàng.

Nàng đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, mím chặt miệng, hai mắt nhắm lại, toàn thân cao thấp mỗi dây thần kinh đều bắt đầu chuyển động, coi chừng đề phòng.

Cho dù nàng cái gì cũng không nghe thấy không nhìn thấy, thần thức tản ra cũng không phát hiện bất cứ dị thường nào, nhưng nàng cảm giác được, trong bóng tối dường như có thứ gì đó gắt gao nhìn chăm chăm nàng.

Đó là cảm giác nàng tu luyện được bên bờ sinh tử, từng vô số lần giải cứu nàng lúc nguy nan, cho nên nàng vô cùng tin tưởng.

Nhẹ thở ra một hơi, nàng ổn định lại tinh thần, rồi chậm rãi đi về phía trước, đi tới nơi có thứ mà nàng không biết là thứ gì kia.

Trực giác nói cho nàng biết, đây không phải là thứ tốt gì.

Mùi tanh hôi hình như tỏa ra từ thứ này, nàng rất nhanh đã tới trước nó, lấy ánh sáng mờ mờ không nhìn ra được cái gì, nàng thấy rõ trên mặt đất, thứ ngay trước chân nàng kia, không khỏi biến sắc.

Đúng lúc này, sau lưng chợt có tiếng xiềng xích vang lên, đồng thời có sức gió lao thẳng tới, nàng đột nhiên quay người, lại không nghĩ cái quay người này, liền đối diện với một đôi mắt trắng tấp, một đôi mắt yêu dị lộ ra ánh hào quang màu tím.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 14: Lần đầu gặp mặt

Edit: Nhã Vy

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Đao Mộc Diễm không ngờ ngay lúc nàng quay sang lại nhìn thấy một đôi mắt màu tím, màu tím kia u lãnh mà tàn ngược, lạnh băng mà yêu dị, giống như chỉ cần bị đôi mắt này nhìn một cái, linh hồn lập tức sẽ bị hút đi.

Kinh phong đập vào mặt, sát khí đánh úp lại, đồng thời còn có mùi tanh hôi nồng nặc, Đao Mộc Diễm từ giật mình nháy mắt hoàn hồn, bước chân sang một bên tránh khỏi công kích, không nghĩ tới chân vừa đi chuyển liền đạp lên đồng tanh hôi kia, hai gò má lập tức cứng lại.

Sau khi tới thế giới này sống cuộc sống tĩnh lặng an nhàn, khiến lòng nàng cũng bình thản xuống, nhất thời gặp phải tình cảnh thảm thiết như vậy, tinh thần nàng không khỏi chấn động.

Dưới chân nàng thế nhưng lại là một đồng xương trắng thịt rửa, chỉ thoáng nhìn đã thấy rõ, cái kia không phải của bất kì loài động vật nào, mà là của con người, hơn nữa không chỉ một người.

Nghĩ tới những người tiến vào núi Từ Hà rồi mất tích kỳ mấy năm qua, cùng đám thôn dân vừa biến mất hai ngày trước, trong nội tâm nàng bỗng cảm thấy lạnh lẽo, chấn động, rồi ngưng trọng, hai mắt sắc bén sâu như hàn đấm, lạnh lùng nhìn về phía thân ảnh đứng đối diện, thân ảnh đó không hề công kích tiếp, mà chỉ lạnh lùng nhìn nàng chăm chăm, dùng sức chờ phát động.

Vừa nhìn qua, nàng liền sững sờ một lần nữa.

Ánh sáng trong sơn động quá mờ, cho dù là thị lực của Đao Mộc Diễm, cũng chỉ có thể thấy mờ mờ đại khái, hình như là một bóng người, hơn nữa còn không lớn hơn nàng bao nhiêu, hẳn là một đứa nhỏ.

Trong một tích tắc, nàng chỉ cảm thấy như có một dòng nước lạnh rót lên đỉnh đầu, thẳng từ đỉnh đầu xuống lòng bàn chân, thậm chí sát khí lạnh băng vô tình cũng tiêu tán đi một chút.

Nàng lẳng lẳng nhìn hắn, giống như hắn đang im lặng nhìn nàng chăm chăm, tìm kiếm thời cơ cùng góc độ công kích hắn cho là thích hợp.

“Người là ai? Sao lại bị nhốt ở đây?”

Nàng nghĩ tới tiếng xiềng xích vừa rồi, trong đầu chợt nảy lên một suy đoán hoang đường mà cực kỳ tàn ác, đáy lòng như có mâu thuẫn gì đó gào thét, khiến nàng cảm thấy mình phải làm gì đó.

Người đối diện kia hình như sùng sốt một chút, trong bóng tối hai ánh sáng tím hơi lóe sáng, sau đó lập tức lại u lẫm như cũ, tứ chi hạ xuống, hắn ngồi xồm dưới đất, yết hầu phát ra tiếng gào rú tựa như dã thú, đồng thời còn có một chữ âm lãnh truyền ra từ trong miệng: “Chết!”

Chữ này từ miệng hắn nói ra, trong vô hình mang theo lạnh lẽo cực sâu đậm, như có quỷ phong xoáy lên từ sâu trong lòng đất, muốn hút toàn bộ linh hồn và da thịt của người ta vào trong, trọn đời không được siêu sinh.

Mà chữ này rơi vào tai Đoan Mộc Diễm, không hiểu sao lại cảm thấy vui vẻ, bởi vì điều này chứng tỏ, trước mắt nàng chính là một người, hơn nữa giọng nói còn pha chút non nớt, hiển nhiên là một đứa bé chưa trưởng thành.

Một đứa bé, lớn hơn nàng không bao nhiêu, lại bị xích trong sơn động quỷ mị này, dùng hương hoa mê huyễn khiến con người hoặc động vật tới đây, cũng coi như là vì sinh tồn.

Đoan Mộc Diễm chậm rãi nắm chặt tay, hơi lạnh trên người hung tàn phát ra, cuộc đời này, chưa bao giờ nàng có sát khí cuộn cuộn như lúc này.

Đó là hơi thở nàng tích lũy từ địa ngục hắc ám, từ đồng người chết, từ gió tanh biển máu, loại hơi thở chỉ thuộc về nàng, hắc triều quay cuồng, hung thần quỷ lệ, có thể đem linh hồn người ta trực tiếp chôn vùi.

Khí tức như vậy, cũng làm cho người đối diện khản trương một hồi, sau đó bay nhào lên, công kích nàng.

Theo động tác của hắn, còn có tiếng xiềng xích chạm đất vang lên.

Lúc này đây, Đoan Mộc Diễm nhìn rõ ràng rồi, xác thực là có xích sắt ngăm đen kéo trên mặt đất, một đường vây đến cổ người nọ, giống như rắn độc.

Công kích đã tới trước mắt, lẳng lẹ ác liệt như thế khiến nàng không dám xem thường, vội vàng tránh đi, cũng vươn tay ngăn cản cánh tay đang vung đến kia.

Chỉ nghe một tiếng “hít—”, Đoan Mộc Diễm bỗng nhiên kêu rên một tiếng, nhanh chóng thu tay về, đã thấy bên tay áo trái đã bị xé rách, mà trên cánh tay, xuất hiện một vết thương dài huyết nhục mơ hồ ghê rợn.

Nàng ôm cánh tay nhú nhú máu, nhưng hắn không muốn cho nàng bất kì cơ hội nào, không hề dừng lại, quay người liền chụp lên nàng.

Nhéch khóe miệng, bước chân Đoan Mộc Diễm bỗng trở nên hư ảo, như quỷ mị, lách lư trước mặt hắn, một cước, dẫm lên xích sắt uốn lượn trên mặt đất kia.

Xích sắt này rất thô, to chừng bằng cánh tay của nàng, hơn nữa mười phần cứng rắn, mũi chân nàng dẫm xuống, chỉ cảm thấy vô cùng nặng nề.

Nhưón máu, đang định nghiên cứu, thì người nọ lại lần nữa vọt tới trước mặt nàng, trong bóng tối hiện ra cái gì đó sắc bén, thẳng tắp hướng cổ họng nàng đâm tới.

“Đinh” một tiếng, chính là tiếng đao kiếm tấn công, Đoan Mộc Diễm trong lúc lâm nguy vô thức lấy ra con dao nàng mang theo lên núi, thứ bị nàng ngăn lại, rõ ràng là một con dao găm u lẫm!

Chân mày nàng lập tức nhảy dựng, ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ thấy dưới đôi mắt màu tím, là sâu thẳm, là lạnh lùng, giống như ánh sáng lân quang trong đêm tối.

“Chết!”

Hắn lại nói một chữ như vậy, trước mắt đột nhiên có ánh sáng lạnh bắn qua, dao găm dùng sức ấn vào của nàng xuống dưới, hung dữ định đâm xuyên qua nàng.

Sức lực của hắn rất lớn, hơn nữa trong cơ thể dường như còn có một luồng nội lực kì quái lưu chuyển trong kinh mạch, truyền đến dao găm trong tay, khiến cánh tay Đoan Mộc Diễm nhin không được run lên một chút, vết thương trên cánh tay trái càng đau, nàng có thể cảm giác được vết thương chảy ra càng nhiều máu tươi.

Dường như ngửi được mùi máu tươi mới lạ khiến hắn vô cùng hưng phấn, trong đôi mắt u lẫm chợt nhiễm lên vài phần điên cuồng.

Nhưng đúng lúc này, Đoan Mộc Diễm đột nhiên nhấc chân, một cước đá vào bụng hắn, trực tiếp đá hắn bay ngược ra ngoài.

Trong bóng tối vang lên tiếng kêu rên, Đoan Mộc Diễm lại không để ý tới hắn, quay người nhanh chóng chạy về phía sau.

Vừa rồi lúc đá bay hắn ra ngoài, nàng lại thấy rõ phần cuối của xiềng xích, hình như là hướng phía trên kia.

Dây xích này rất nặng, xem ra không phải xích sắt bình thường, phải biết muốn chém đứt đầu xích như vậy là không thể, nhưng đồ cứng rắn luôn có nơi yếu kém, đối với xiềng xích trước mắt mà nói, chỗ yếu nhất của nó, có lẽ là ở gần cổ người kia, hoặc là, vị trí đuôi xích ở nơi nối liền với sơn động kia.

Người nọ nhất định sẽ không để nàng tiếp cận, nàng liền đi chỗ khác.

Nhờ ánh sáng mờ mờ, nàng thấy được phần đuôi xích, bị đóng vào trong sơn động, lại dùng thép lỏng đổ vào, thoát nhìn so với dây xích còn chắc chắn hơn.

Con mắt Đoan Mộc Diễm chợt co lại, rốt cục là kẻ điên nào, lại muốn dùng thủ đoạn như vậy trói một đứa nhỏ không hiểu chuyện?

Đứa nhỏ này là ai? Vì sao lại ở đây? Ngay người ở đây bao lâu rồi? Cha mẹ thân nhân của hắn đâu.

Vô số câu hỏi nảy lên trong đầu nàng, nhưng lúc này nàng không rảnh suy nghĩ, ngay cả chính nàng cũng không biết, mắt mình bây giờ thâm lãnh điên cuồng đến thế nào, nội lực không còn nhiều trong cơ thể, nhưng lại không cạn kiệt bắt đầu điên cuồng khởi động hợp đến tay nàng.

Vết thương bên cánh tay trái một lần nữa rách ra, nàng lại như không hay biết, chậm rãi giơ hai tay lên, dùng hết sức lực toàn thân, bỏ xuống xiềng xích kia.

Cùng với tiếng va đập bén nhọn, ánh lửa tóe ra vắng khắp nơi, tiếng động ầm vang trong sơn động tĩnh mịch, đập vào khiến tai ong ong, đầu choáng mắt hoa, ngay cả thân thể cũng không khỏi lay động mấy cái.

Có đá vụn đất rơi từ đỉnh đầu xuống, giống như cả sơn động vì một nhát bổ của nàng mà chấn động, sập sập.

Người bị nàng đá bay ra ngoài vừa đứng lên, lại lần nữa trực tiếp ngã xuống đất, sau đó quay đầu nhìn về phía Đoan Mộc Diễm, hai mắt bỗng nhiên lóe sáng lập lòe.

“Ngươi... Ngươi đang làm gì?”

Đây là lần thứ ba hắn mở miệng, tuy ngữ khí không lưu loát, giống như đã quá lâu không nói chuyện rồi, nhưng giọng hắn giờ phút này phập phồng, rõ ràng cũng xuất hiện một chút cảm xúc mà con người nên có.

Nhưng tai Đoan Mộc Diễm lúc này ù ù, căn bản không nghe được bất kì âm thanh gì.

Chỉ thấy nàng đứng ở đằng kia lắc lắc đầu, lấy lại bình tĩnh, ổn định thân thể, rồi cũng không để ý đá vụn rơi xuống định đầu, chỉ nhìn chăm chăm lỗ hồng lớn trên vác mũi bị nàng bỏ xuống một đao kia, trong mắt chợt lóe sáng, sau đó một lần nữa giơ con dao trong tay lên.

Hắn bỗng nhiên yên tĩnh lại, ngay cả đá vụn rơi xuống nện vào đầu hắn cũng hồn nhiên không biết, chỉ ngồi yên dưới đất nhìn nàng, đôi mắt tím bất chợt sáng chói.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 15: Sụp đổ

Edit: Nhã Vy

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Đoan Mộc Diễm cảm thấy nàng quả thực điên rồi, nên mới ở chỗ này làm ra loại chuyện tuyệt đối sẽ khiến mình cùng chôn sống.

Nhưng dù vậy, nàng cũng không dùng động tác, nàng cảm giác, mình nhất định phải làm như vậy.

Nàng phải cứu đứa trẻ này, cứu đứa trẻ bị trói, bị tra tấn này. Nàng không muốn trở mắt nhìn hắn khôn khổ, bị trói đến chết ở chỗ này, nàng muốn biết rốt cuộc là kẻ biến thái điên rồ nào mà lại có thể làm ra chuyện tàn ác tới mức này, nàng muốn...

Nàng muốn mang hắn còn sống đi ra ngoài, rời khỏi nơi này!

Trong nội tâm, nguyện vọng mãnh liệt như vậy, nên nàng hồn nhiên quên mất, trên đỉnh đầu nàng đang rơi xuống càng ngày càng nhiều đá vụn, không để ý hai tai ù ù, cũng mặc kệ cơ thể đang dần kiệt sức, chỉ một mực động đao, bỏ xuống!

Sau lưng, hắn chậm rãi bò lên từ mặt đất, kéo dây xích nặng nề, đẩy đá ra, trong sơn động sập nổ tung như thiên băng địa liệt (trời long đất lở), liêu xa liêu xiêu đi về phía nàng.

Vào lúc này, lại một tiếng nổ mạnh kịch liệt hơn vang lên, tình cảnh không khách gì trời sắp sụp xuống, có cái gì đó từ trên thạch bích ầm ầm rơi xuống, hân hoàng sợ ngẩng đầu, liền nhìn thấy xiềng xích trói buộc tự do của hắn, theo đất đá trên thạch bích ầm ầm đổ xuống.

Hắn ngẩn ngơ, còn Đoan Mộc Diễm lại trực tiếp nhảy dựng lên.

Giờ phút này nàng nghe không được thấy không rõ, đầu óc choáng váng, thậm chí còn đứng không vững, nhưng nàng vẫn quay người loạng choạng chạy về phía hắn, phát tay chỉ về hướng nàng vừa tiến vào, hô lên: “Mau đi ra!”

Nàng ù tai mắt kém, hắn cũng không tốt hơn chút nào, may mà hắn nhìn hiểu ý tay của nàng, lúc này liền kéo xiềng xích xoay người chạy ra bên ngoài.

Xiềng xích mặc dù nặng, nhưng vẫn còn ở trong phạm vi hắn có thể kéo, nhưng lúc này còn ở cuối xích, còn có một cục sắt nặng, hắn dù khỏe, song nhất thời cũng bị kéo chặt bước chân, chỉ có thể lùi nó dao động một chút.

Hắn cắn môi, đôi mắt tím đột nhiên tối lại, hai tay cầm lấy xiềng xích trên cổ, từng chút một cố đi ra ngoài.

Đoan Mộc Diễm lúc này chạy tới bên cạnh, cũng không giúp hắn, mà là thò tay lên sờ cổ của hắn.

Thân hình hắn thoáng chốc căng cứng, vô thức buông xiềng xích đưa tay ra định chụp lấy tay nàng, nhưng giữa đường lại đột nhiên dừng lại.

Ngẩng đầu nhìn nàng chau mày, bờ môi khép mở như muốn nói gì đó, cho dù hắn lúc này không nghe được, cũng không biết nàng định làm gì, nhưng hắn vẫn chậm rãi thu tay về, cảm thấy, nàng sẽ không hại hắn.

Trong sơn động rung chuyển càng thêm mãnh liệt, hai người đều bám vào vách mới có thể miễn cưỡng không bị ngã, Đoan Mộc Diễm thò tay nhanh chóng lục lại xiềng xích quấn trên cổ hắn, rốt cuộc động tác ngừng lại, trong mắt thoáng hiện vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Ánh sáng lơ mơ, người lung lay, còn đầy trời đều là mảnh bụi, nàng càng không nhìn thấy rõ tình huống trước mắt, chỉ có thể dựa vào cảm giác làn mồ.

Trong sơn động, nơi bị nàng bỏ ra bắt đầu sụp xuống, ngay cả chính nàng cũng không ngờ mấy đao của mình lại có uy lực như vậy.

Tình huống nguy cấp, nhưng vẻ mặt Đoan Mộc Diễm vẫn bình tĩnh như cũ, không chút bối rối, động tác trên tay nhanh chóng và tinh chuẩn, nhưng lông mày lại chậm rãi nhăn lại.

Nàng mò tới vị trí khóa, có thể là do quá lâu nên bị gỉ thành một cục, dù yếu hơn nơi bị nàng bỏ ra lúc này, nhưng nàng cũng không dám vạy với vị trí này, trừ phi nàng muốn chém đầu hắn.

Trên tay cầm lấy xiềng xích, nàng tiện tay nhổ xuống trăm cái của mình, muốn cạy mở khóa xích đã gỉ kia, bỗng nhiên “két” một tiếng, trăm cái tóc đã gãy!

Mồ hôi lạnh “ào” cái toát ra trên trán, tốc độ sụp đổ của sơn động đang nhanh dần, chấn động găm thét xông về phía bọn họ.

Chẳng lẽ muốn nàng kéo cả cục sắt nặng kia ra ngoài? Như thế không phải là tìm chết sao?

Lúc này hắn đột nhiên nhấc tay, đem thanh đoản kiếm vẫn cầm trong lòng bàn tay đưa cho nàng.

Đoan Mộc Diễm không khỏi sửng sốt, lúc hắn vừa động nàng còn tưởng hắn muốn ra tay với mình, cũng đã phòng bị tốt, không ngờ hắn lại đưa một thanh hung khí sắc bén như vậy cho nàng.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy ánh sáng tím nhạt lấp lánh, lộ ra vẻ thâu triệt khác thường.

Nàng không có thừa thời gian để làm những chuyện không cần thiết, lúc này liền nắm lấy con dao găm trong tay hắn, tiếp tục nạy khóa ra.

Dao găm rất sắc bén, mặc dù ở nơi sơn động âm u tĩnh mịch đầy hơi tanh này nhiều năm, nhưng không hề có chút vết gỉ nào, vẫn sắc bén như cũ làm lòng người lạnh ngắt.

Lúc này khóa không cẩn thận khiến cổ hắn xuất hiện vài vết máu, hắn chỉ cứng người, cũng không có bất kỳ động tác nào khác.

Hắn đang nhìn nàng, nhìn khuôn mặt mơ hồ không rõ lắm của nàng, giờ phút này tóc tai rối bù, đôi mắt màu tím tàn ra hào quang thâu triệt sạch sẽ, không có tâm tư thương tổn, không có tuyệt vọng, không có khó hiểu, không có tĩnh mịch thâm lãnh, ngược lại khiến cho người ta cảm thấy... rất ôn nhu.

Nàng đang cứu hắn! Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu liền khiến thân thể hắn không ức chế được mà hơi run rẩy.

Từ nhỏ, hắn đã là một quái vật, khiến tất cả mọi người hắn quen đều sợ hãi hắn, không ai thích hắn, không ai nguyện ý tới gần hắn, thậm chí bọn họ đều hận không thể làm hắn chết đi, ngay cả mẹ ruột cũng chán ghét căm hận hắn.

Năm ba tuổi, hắn bị mẫu thân đâm một đao trên ngực, khiến hắn nằm liệt giường một tháng mới có chuyển biến tốt hơn, thanh đoản kiếm ấy hắn vẫn giữ, không dám vứt bỏ, chính là đoản kiếm đang không ngừng dao động trên cổ hắn kia.

Năm bảy tuổi, hắn bị mẫu thân giao cho một nam nhân, từ đó về sau chưa từng nhìn thấy bà, mà hắn bị trời ở nơi âm u này, ăn tươi nuốt sống động vật bị mùi thom kỳ quái kia dẫn tới, thậm chí là thịt người.

Hắn không biết đã qua bao lâu, chỉ biết mình đang giẫy dụa trong bóng tối, thống khổ vạn vạ, trong hỗn độn quên đi chính mình.

Hiện tại nhìn người trước mắt này, ý thức hỗn độn kia đột nhiên trở nên rõ ràng, từng chút từng chút một, cũng nhớ lại rất nhiều chuyện.

Thân thể hắn run rẩy càng mãnh liệt hơn, đôi mắt màu tím cũng trở nên hốt hoảng, các loại cảm xúc xoắn xuýt lại với nhau, khiến hắn nhìn không được mà khóc ra tiếng.

Chưa từng có, cho tới bây giờ chưa từng có một ai nói hắn phải sống, chưa từng có ai nghĩ phải cứu hắn, điên cuồng như vậy, liều lĩnh như vậy, nhất định muốn cứu hắn!

Phát hiện thân thể hắn run rẩy, Đoan Mộc Diễm không khỏi ngẩng đầu nhìn, lại thấy trong đôi mắt màu tím mông lung trước mắt như bị phủ lên một màn sương mỏng, chất lỏng óng ánh chảy xuống từ mắt hắn, cọ rửa thành hai khe rãnh giữa khuôn mặt đen sì sớm đã không nhìn ra hình dáng của hắn.

Nàng ngẩn ngơ, “Người khóc cái gì?”

Chung quanh tiếng vang càng ngày càng lớn, nàng tạm thời không nghe thấy gì, lời này ngay cả chính nàng cũng không nghe được, mà lúc này trên tay nàng chột nhẹ, cái khóa gì chết kia đã được mở ra.

Nàng bất chấp tất cả, nhanh chóng giắt xiềng xích trên cổ hắn xuống, sau đó kéo hắn xoay người chạy ra khỏi sơn động, tốc độ cực nhanh, quả nhiên là toàn bộ sức mạnh đều xuất ra hết rồi.

Một khối đá vụn rơi xuống từ đỉnh đầu, “rầm” một cái liền đập vào gót chân nàng, khiến cho nàng lao đảo sắp ngã, song chột có sức mạnh từ trên tay truyền đến, đem nàng kéo dậy, rồi cầm ngược lấy tay nàng, chạy ra ngoài sơn động.

Cái tay kia nắm tay nàng, rất chặt rất chặt, khiến cho nàng đau đớn.

Sơn động tĩnh mịch cong cong rẽ rẽ, hoa hồng lóa ra chút hào quang, còn có hương hoa nồng đậm xông vào mũi.

Nhưng giờ khắc này, ngay cả mùi thơm nồng đậm cũng không thể mê hoặc được hai người đang trốn chạy khỏi cái chết này, dây leo dưới chân ngón ngang, khiến bọn họ gặp chướng ngại, nhưng may mà, cái dây leo xoắn xuýt cũng làm chậm tốc độ đá rơi xuống.

Rốt cục, phía trước có ánh sáng xuất hiện, đôi mắt hai người đều sáng ngời, dùng chút sức cuối cùng chạy như điên.

Sơn cốc như tiên cảnh kia, lúc này đang nhẹ nhàng rung chuyển, giống như động đất.

Chung quanh đỉnh núi, không hiểu sao lại chậm rãi rạn nứt sụp đổ, chính ở thời khắc này, chột có hai bóng người bị hoa hồng quấn quanh phi ra từ trong sơn động, đi ra rồi vẫn không ngừng bước chân, tiếp tục chạy, mãi đến khi “tỳnh” một tiếng, sơn động kia triệt để sụp đổ, áp suất khổng lồ ném bay hai người lên.

Hắn bị bay đi rồi nện xuống đất, nhưng lại hồn nhiên không biết đau nhanh chóng bò dậy, quay đầu nhìn về phía Đoan Mộc Diễm bị tung ra xa mà hắn không kịp bắt lấy kia.

Vừa quay đầu, đã nhìn thấy nàng ở bên đồi có cách hắn không xa, đang ho nhẹ chậm rãi đứng lên.

Hắn không khỏi vui vẻ, định đi qua, thì đột nhiên lúc này sắc mặt nàng đỏ lên, sau đó “phốc” một tiếng phun ra một ngụm máu lớn, cả người mềm nhũn ngã xuống đồng cỏ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 16: Ta công người

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Đoan Mộc Diễm đột nhiên học máu dọa hắn nhảy dựng, vội vàng chạy tới định nâng nàng dậy, duỗi tay ra, lại nhìn đến bàn tay mình dơ bẩn, không chỉ trên tay, còn trên người trên mặt, toàn bộ đều là vết bẩn tăn ra mùi hôi thối.

Mà nàng, tuy giờ phút này tóc tai bù xù, có vẻ chật vật nhưng nhìn kỹ vẫn trắng trắng sạch sạch như cũ, ngay cả vết bớt màu đỏ trên mặt cũng tăn ra hào quang trắng mịn.

Hắn chột rụt tay lại, không dám nhìn nàng.

Lúc này đã là hoàng hôn, ráng chiều đỏ rực, chiếu rọi lên sơn cốc, khiến mọi vật ánh lên một tầng ảm áp sáng rọi, hắn ngơ ngác nhìn nàng dưới ánh hoàng hôn toả ra về nhu hoà, sau đó lại rụt người lại một chút nữa.

“Ngươi... Ngươi làm sao vậy?”

Đoan Mộc Diễm thờ dốc vài cái, hơi hơi nhấc mí mắt lên nhìn hắn, nói: “Ta kiệt sức rồi, người đỡ ta dậy.”

Hắn vội vươn tay, rồi đột nhiên lại rụt về.

Đoan Mộc Diễm ngẩn ra, sau đó ánh mắt chậm rãi chuyển một vòng trên người hắn, nhìn hắn một thân dính đầy thứ hôi tanh, đã không nhìn thấy màu da vốn có, quần áo dính trên người cũng sẫm không rõ màu sắc vài dẹt cùng kiểu dáng, chột hiểu được vì sao hắn như vậy.

Về mặt nàng hơi hơi hoảng hốt, thật lâu thật lâu trước kia, chính mình có phải hay không cũng từng như vậy?

Nâng nâng tay, cầm cánh tay hắn, không quản hắn cả người cứng đờ, mượn lực chậm rãi ngồi dậy, xếp bằng trên đất.

Sau đó mới bỏ hắn ra, duỗi tay chỉ chỉ về phía bên cạnh nói: “Lúc trước ta ở trên sơn cốc nhìn xuống, hình như có thấy một dòng suối, ngươi nếu muốn, có thể tới đó tắm rửa một chút.”

Ánh mắt hắn nhìn nàng loé ra một tia sáng khác thường, nghe vậy lập tức nhảy dựng lên, xoay người đi về phía nàng chỉ.

Đoan Mộc Diễm khoanh chân ngồi, thông thả mà cẩn thận vận chuyển nội lực trong cơ thể, liền cảm thấy kinh mạch ả ả đau, nhưng nội lực lưu chuyển không bị trì trệ, nàng cũng an tâm.

Có lẽ là do tiêu hao nội lực quá lớn, vài ngày sẽ không sao.

Ngẩng đầu lên liền thấy được cái sơn động nàng vừa rời khỏi, bây giờ đã hoàn toàn biến mất không thấy, bụi tay tán loạn, ngay cả ngọn núi phía sau sơn thế, ấy thế mà cũng hơi sụp xuống, thấy vậy nàng không khỏi hoảng hốt.

Là công phu của nàng đã cao tới mức có thể rời sông lấp biển? Hay là vừa rồi nàng vô tình chém trúng điểm tựa quan trọng của ngọn núi kia trong sơn động, khiến sơn động sụp xuống rồi liên lụy cả ngọn núi bị lệch sang một bên?

Nhìn một hồi, nàng thu lại ánh mắt, không nhìn xung quanh nữa, chậm rãi nhắm mắt lại điều tức.

Lúc này đã chạng vạng tối, nàng phải tranh thủ thời gian nghỉ ngơi một chút để khôi phục sức lực, bằng không chi sợ hôm nay sẽ không thể về nhà rồi.

Nội lực vận chuyển hai vòng, đau đớn từ gân mạch đã giảm xuống, trong đan điền rót cuộc lại xuất hiện một luồng khí tức.

Có tiếng bước chân xột xoạt đến gần, nàng mở mắt ra quay đầu lại nhìn, liền thấy dưới ráng chiều, hắn trắng trắng sạch sạch đón ánh tà dương chậm rãi đi tới, ánh mặt trời đỏ rực trên người hắn, tản ra một mảnh sương mù sáng rọi, giống như tiên đồng.

Đoan Mộc Diễm nhìn nhìn không khỏi sùng sốt, ngay cả ánh mắt cũng ngây ra.

Nàng vẫn nghĩ rằng bộ dạng Đoan Mộc Cảnh đã là vô cùng đẹp rồi, bây giờ đã có được dung mạo và khí chất mỹ hoặc như thế, sau khi lớn không biết sẽ biến thành yêu nghiệt hại nước hại dân cỡ nào. Đoan Mộc Thần cũng rất đẹp mắt, không hề kém hơn Đoan Mộc Cảnh, tuấn tú tiêu sái, mặt mày ả ả, vô cùng hấp dẫn nữ nhân.

Nhưng giờ phút này nhìn đến người kia, nàng mới phát hiện, thì ra trên đời này còn có người so với hai người bọn họ đẹp hơn, công tử như ngọc, như khắc như gọt như mài như đẽo, đào chỉ yêu yêu sáng rực kì hoa, giống như hoa nở, làm cho người ta chỉ cần liếc mắt một cái sẽ cảm thấy luyến tiếc rồi đi, hơn nữa đôi mắt kia, màu tím hoa hệ, trong tôn quý ả ả chứa vẻ thần bí thuộc về hắn, một câu tôn quý cao nhã sao đủ để hình dung hắn?

Thật không ngờ, đứa nhỏ bị giam cầm trong bóng tối, phải lấy máu để uống, lấy thịt sống để ăn, sau khi tẩy đi một thân dơ bẩn, lại là bộ dạng yêu nghiệt như vậy.

Quả nhiên là yêu nghiệt!

“Ngươi trông thật đẹp!”

Lấy lại tinh thần, Đoan Mộc Diễm cũng không keo kiệt khen ngợi.

Hắn sùng sốt, còn thật sự nhìn về mặt nàng, chỉ thấy ánh mắt nàng trong suốt, khóe miệng hơi cong cong, cả người lộ ra một cỗ khí tức trong trẻo lạnh lùng, nhưng ở trong mắt hắn lại là nhu hoà.

Hắn bỗng nhiên có chút sợ hãi, hơi hơi hạ mí mắt ý đồ che đi ánh mắt màu tím bên trong, Đoan Mộc Diễm chậm rãi đứng lên, cởi áo khoác của mình ra đưa tới trước mặt hắn, nói: “Ngươi mặc cái này vào đi, ta cũng không thể để ngươi trần như nhộng theo ta về thôn được.”

Hắn giật mình, sau đó chợt nhớ ra mình không mặc gì đứng trước mặt nàng, sắc mặt liền đỏ bừng. Nhận áo của nàng mặc vào, tay chân luống cuống, cuối cùng làm rách luôn cái áo.

Hắn bối rối, càng bối rối lại càng luống cuống tay chân, chiếc áo kia bị hắn kéo qua kéo lại, cuối cùng không mặc nổi nữa.

Đoan Mộc Diễm nhìn mà không khỏi im lặng, trên mặt trượt xuống mấy vạch đen, nhin không được nói: “Ngươi trực tiếp quần lên eo đi, nam hài để lộ nửa người trên cũng không phải chuyện to tát lắm.”

Hắn nghe xong, liền quần chiếc áo lại, nhanh chóng buộc lên thắt lưng, vừa vắn che được trước sau chỗ quan trọng.

Đoan Mộc Diễm không nhìn hắn nữa, quay đầu liếc về phía con đường nàng đi tới.

Mặt trời sắp lặn, nàng phải mau chóng trở về.

Có điều nàng vừa bước vài bước, liền hụt nhẹ một tiếng ngã xuống, hắn thấy thế cả kinh, vội vàng tiến lên đưa tay đỡ nàng, cúi đầu liền thấy gót chân trái của nàng máu tươi đầm đìa.

Hắn nghĩ tới tảng đá nện lên chân nàng lúc bọn họ chạy ra khỏi sơn động, khi đó thấy nàng chạy nhanh như vậy cũng không khác lạ gì hắn còn tưởng tảng đá đó không đập trúng nàng, thì ra không phải như vậy. Ánh mắt hắn chợt trầm xuống, tay cầm cánh tay nàng đột nhiên dùng sức, nói với nàng: “Ta cũng ngại.”

Cồng nàng lên lưng, hắn mới phát hiện trên cánh tay nàng có một vết dử tợn, là do hắn làm.

Hắn bình tĩnh nhìn một lát, sau đó hạ mí mắt, buồn bực đi về hướng nàng chỉ.

Tốc độ của hắn rất nhanh, song Đoan Mộc Diễm nằm trên lưng lại không hề có cảm giác xóc nảy, chẳng qua bình ỗn được một lát, miệng vết thương lại bắt đầu đau đớn kích thích nàng.

“Ta tên là Đoan Mộc Diễm, ngươi tên là gì?” Nàng cảm thấy nên tìm chút chuyện rồi đi lực chú ý, hướng hồ, nàng cũng nên biết một chút về hắn, chung quy không thể cứu hắn mà ngay cả tên cũng không biết.

Hắn im lặng một lát, suy nghĩ rồi mới trả lời: “Quân Tu Nhiễm.”

“Ngươi mấy tuổi?”

“Ta... Bây giờ là năm thiên nguyên thứ bao nhiêu?”

“Thiên nguyên thứ mười hai.”

“Ta mười tuổi.”

Câu trả lời như vậy, khiến Đoan Mộc Diễm sửng sốt, lại hỏi: “Ngươi bị bắt vào sơn động kia lúc nào?”

“Năm bảy tuổi, mùa chín tháng tám.”

Đoan Mộc Diễm nhảy bèn cảm thấy được cơ thể hắn cứng ngắc lại, chợt không tiếp tục hỏi nữa, chỉ im lặng nằm trên lưng hắn, trầm mặc đi xuống núi.

Năm bảy tuổi, mùa chín tháng tám sao? Hôm nay là ngày mười hai tháng tám, nói như vậy, hắn đã ở trong sơn động kia ước chừng đúng ba năm lẻ ba ngày!

“Là kẻ nào, lại đối xử với ngươi như vậy.”

Nàng thì thào giống như đang tự hỏi, hắn cũng không trả lời, chỉ là đột nhiên mím chặt môi.

Trong rừng phía trước chợt vang lên tiếng loạt xoạt, sau đó có hai bóng người loé ra xuất hiện trước mặt bọn họ.

Quân Tu Nhiễm thoáng chốc dừng chân, toàn thân đề phòng, chợt lại có một giọng nói kinh ngạc vang lên: “Mười mười, mười làm sao vậy?”

Người tới, dĩ nhiên là Đoan Mộc Thần cùng Đoan Mộc Cảnh.

Nàng ngẩng đầu nhìn phía trước, cũng kinh ngạc nói: “Tiểu thúc, ca ca, hai người sao lại ở chỗ này?”

Đoan Mộc Thần lại nhìn Quân Tu Nhiễm, vẻ mặt khê biến, trong mắt xẹt qua vẻ kinh ngạc, sau đó nhìn Đoan Mộc Diễm trên lưng hắn, thấy nàng chặt vạt cả người đầy máu, không khỏi kinh hãi, vội hỏi: “Tiểu Diễm Diễm, cháu đây là xảy ra chuyện gì? Vị này là ai?”

“Đây là Quân Tu Nhiễm, vừa rồi trùng hợp gặp được trên núi, xảy ra chút ngoài ý muốn, nhất thời nói không rõ được. Tiểu thúc, thúc tới công cháu đi, hắn cũng bị thương, nên về trước.”

Thời điểm nghe thấy tên ‘Quân Tu Nhiễm’, ánh mắt Đoàn Mộc Thần lại loé lên, sau đó tiếp Đoàn Mộc Diễm chuyển qua lưng mình.

“Cháu gái à, ta nói cháu làm sao lại dễ bị thương khắp người mà trở về đây này?”

“Việc này nói ra dài lắm, nhưng mà tiểu thúc, thúc làm sao lại cùng ca ca lên núi?”

“Vừa rồi chúng ta ở dưới chân núi cảm giác được chấn động truyền tới từ núi Tử Hà, lúc ấy Tiểu Cảnh liền nhảy dựng lên, nói sao cũng đòi lên núi tìm người bằng được, thế nào cũng không lay chuyển nổi, ta đây cũng chỉ đành đi theo hấn. Ai ngờ lại thực sự xảy ra chuyện.”

“Ở dưới chân núi có thể cảm giác được núi Tử Hà chấn động?”

“Đúng vậy, như thế nào, chẳng lẽ các người vừa rồi ở trên núi Tử Hà sao?”

Đoàn Mộc Thần vừa hỏi như vậy, sắc mặt Đoàn Mộc Cảnh bên cạnh lập tức liền thay đổi, nhũn mỳ hung hăng trừng nàng.

Đoàn Mộc Diễm nhất thời khóe miệng giật giật, nằm ở trên lưng Đoàn Mộc Thần rên rỉ nói: “Tiểu thúc, miệng vết thương đau quá, thúc mau dẫn cháu về nhà đi thôi.”

Đoàn Mộc Thần: “...”

Đoàn Mộc Cảnh: “...”

Nàng lại quay đầu nhìn về phía Quân Tu Nhiễm, nói: “Người đi chậm một chút, ta bảo ca ca ta đi cùng người.”

Hắn ánh mắt chợt loé, giống như có chút tình cảm ấm áp loé lên, sau đó nhẹ gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 17: Đau chết gia!

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Đoàn Mộc Thần công nàng nhanh chóng lao xuống núi, lập tức đem Đoàn Mộc Cảnh cùng Quân Tu Nhiễm tụt lại rất xa.

Không đến thời gian uống một chén trà, hấn đã treo đầu lưỡi, trực tiếp vọt tới chân núi sau thôn Tam Thạch, chợt phía trước vọt tới một tiểu đội ba người, một người trong đó còn bụng trên tay một cái nồi, ngẩng đầu khẩn trương nhìn Đoàn Mộc Diễm trên lưng hấn.

“Diễm Diễm, người làm sao lại bị thương nặng như vậy?”

“Chúng ta còn đang chờ người xuống núi để cùng nhau ăn canh rắn đây, đều nấu sắp xong rồi, người xem này!” Nói xong còn định xách cái nồi đen trong tay giờ lên.

“Vừa rồi trên núi phát sinh chuyện gì sao? Chúng ta đều cảm thấy giống như động đất á.”

Đoàn Mộc Diễm từ trên vai tiểu thúc ngẩng đầu lên, nở nụ cười nhợt nhạt nói: “Ta không sao, chỉ là gặp chút chuyện ngoài ý muốn nên bị thương nhẹ thôi, thịt này các người tự ăn đi, ta bây giờ phải về nhà băng bó vết thương đã.”

Bị nàng nhắc nhở, bọn họ nhanh chóng tránh đường, lại thấy Vương Thông lắc đầu nói: “Không được, con rắn này là do người bắt, lúc trước cũng đã nói là cùng nhau ăn rồi, không bằng chúng ta bụng tới nhà người, lát nữa hâm nóng rồi ăn.”

Hai người còn lại cũng liền tục gật đầu, nâng chân đi theo Đoàn Mộc Thần công người mà vẫn bước nhanh như gió, chạy về phía nhà nàng.

Khi đó, Đoàn Mộc Tranh đang đứng trong sân ngẩng đầu nhìn về phía núi Tử Hà, trận chấn động vừa rồi truyền tới đây rất nhỏ, nhưng làm sao có thể thoát khỏi cảm giác nhạy bén của ông?

Chẳng qua ông cũng không nghĩ nhiều, không để ý lắm, thẳng đến khi nhìn thấy Đoàn Mộc Thần công Đoàn Mộc Diễm vọt vào sân, nhìn đến người trên lưng hấn chật vật không chịu nổi, máu tươi nhuộm đỏ, ông mới nhận không được biến sắc, đôi mắt vốn đỏ dần chợt loé ra ánh sáng lạnh băng.

“Sao lại thế này?”

Đoàn Mộc Thần trực tiếp công người ‘vù’ một cái đi xẹt qua ông, chạy vào nhà chính, nhẹ nhàng đặt nàng lên ghế, rồi xoay người chạy ra ngoài cửa, ‘vèo’ một cái bay vào phòng dược liệu, lúc này giọng nói của hấn mới từ trong phòng truyền ra: “Đại ca, huynh đi lấy nước, rửa sạch vết thương cho

Điềm Điềm.”

Đoan Mộc Tranh đã bước một chân vào nhà chính, nghe vậy chợt thu hồi cước bộ, xoay người trở về sân lấy nước, rồi bung vào phòng.

Đoan Mộc Thần tốc độ cũng mau, ngay sau đó từ phòng nhỏ đi ra, lại bước vào nhà chính, trên tay cầm một bó to các loại dược thảo, đi đến trước mặt Đoan Mộc Điềm ngồi xổm xuống, giúp nàng xử lý miệng vết thương.

Đoan Mộc Điềm có chút kinh ngạc, nói: “Thì ra tiểu thúc cũng biết dược lý sao?”

Hắn ngẩng đầu, khinh thường liếc nhìn nàng một cái, lầu bầu nói: “Bản công tử tuy công phu hiện tại so ra kém cha cháu, nhưng ở bản lĩnh xem bệnh trị thương, thì cha cháu không thể sánh bằng ta đâu.”

“Ách... Chẳng lẽ mọi người trong Đoan Mộc gia đều học y thuật sao?”

Chuyện này thực sự rất kì quái, vốn dĩ mấy người tôn quý như bọn họ, sẽ không thể nào lãng phí thời gian đi học mấy thứ này mới đúng, chẳng thể Đoan Mộc gia chính là danh y thế gia sao?

Ách, không có khả năng!

Đoan Mộc Thần lại khinh bỉ nhìn nàng một cái, động tác trên tay lướt nhanh, quả thật so với phụ thân thì thành thạo tinh mỹ hơn nhiều lắm.

Hắn bỗng nhiên cúi đầu thờ dài, sâu kín nói: “Mẫu thân ta tinh thông y lý, từ nhỏ thường dạy chúng ta này nọ, đại ca bề bộn nhiều việc, nên cũng không có hứng thú lắm, vì vậy chỉ học được da lông mà thôi, ta mấy năm gần đây luôn ở bên người mẫu thân, cho dù không muốn, thì mừa dầm thấm đất, chung quy vẫn là học được nhiều hơn một chút.”

“Tổ mẫu?”

“Đúng, chính là tổ mẫu của cháu.” Hắn lại ngẩng đầu cười hi hi nhìn nàng, giọng điệu giống như dụ dỗ con nít, nói: “Thế nào, cháu gái nhỏ, có muốn cùng tiểu thúc trở về gặp tổ mẫu lão nhân gia không?”

“...”

Nhìn khuôn mặt nàng bỗng nhiên lạnh nhạt, Đoan Mộc Thần không khỏi bĩu môi khẽ hừ một tiếng, cẩn thận cời gậy của nàng, lại xé mở ống quần, ngón tay từ mu bàn chân xoa bóp tới bắp chân, niết rất cẩn thận, ngược lại bỏ qua vết thương nhỏ máu đầm đìa ở gót chân nàng.

Xoa bóp một lát, hắn nhẹ nhàng thở ra, nói: “May mắn, không bị thương tổn đến gân cốt.”

Sau đó ánh mắt hắn rơi xuống gót chân nàng, cười tủm tỉm nói: “Chỉ là bị thương ngoài da, tiểu thúc cam đoan một chút sẹo cũng sẽ không lưu lại! Nhưng cháu tốt nhất vẫn nên tĩnh dưỡng vài ngày, đừng tùy tiện xuống đất.”

Nói xong, hắn đưa tay lấy vải bố thấm nước rửa sạch vết thương cho nàng, Đoan Mộc Tranh đưa thuốc đã giã xong qua, hắn thuận tay nhận lấy rồi đắp lên.

Khi thuốc đắp lên miệng vết thương sinh ra cảm giác đau đớn mãnh liệt, cơ thể nàng theo phản xạ co rúm lại một chút, Đoan Mộc Thần xan thuốc xong, ngẩng đầu định dỗ nàng vài câu, đã thấy nàng ngoại trừ hơi nhũn mày ra thì không có biểu tình gì khác.

Hắn không khỏi kinh ngạc, làm sao luôn cảm thấy cháu gái mình không giống người thường đây?

Chợt có chút bất mãn bĩu bĩu môi nói: “Cháu gái à, cháu chẳng lẽ không thể biểu hiện giống con nít một chút sao? Thuốc này đắp lên miệng vết thương đau như thế, cháu hẳn là nên gầy dựa thết chối tai hoặc là hô to khóc nháo mới phải, như thế tiểu thúc mới có thể dỗ dành cháu nha! Giờ cháu cứ im lặng như vậy, làm thúc thật không có cảm giác thành tựu mà.”

“...”

Đoan Mộc Điềm sắc mặt đen thui, nếu không phải lo lắng chân mình sẽ đau hơn, thì nàng thật muốn cứ như vậy đập hắn một cước!

Từ bên ngoài lại có hai người đi tới, chính là Đoan Mộc Cảnh và Quân Tu Nhiễm bị Đoan Mộc Thần cho tụt lại phía sau, ở sau lưng hai người, còn có ba người Vương Thông bê một cái nồi đen leng keng theo sát.

Đoan Mộc Cảnh thở hổn hển, nhìn chân trái muội muội đã bị bọc thành bánh chưng, lại nhìn tiểu thúc đang xử lý vết thương dử tợn trên tay trái nàng, liền biến sắc, bước lên, vội vàng hỏi: “Làm sao lại bị thương nghiêm trọng như vậy? Còn chỗ nào bị thương không?”

“Chỉ có hai nơi này hơi nghiêm trọng một chút, những chỗ khác chỉ bị xước nhẹ, không có chuyện gì.” Đoan Mộc Điềm ngẩng đầu đựng phải ánh mắt thân thiết của ca ca, liền cười cười nói.

Xuyên qua hắn, nàng nhìn về phía Quân Tu Nhiễm, thấy hắn đang thẳng tắp nhìn chằm chằm vết thương trên tay mình, không khỏi hơi mím môi, nói với Đoan Mộc Cảnh: “Ca ca, huynh đi tìm một bộ quần áo của huynh cho hắn thay đi, chuyện trên núi, lát nữa muội sẽ nói tỉ mỉ với mọi người.”

Đoan Mộc Tranh từ lúc lao tới ánh mắt chỉ nhìn con gái, bây giờ mới quay đầu nhìn về phía người vào, thẳng tới khi trông thấy Quân Tu Nhiễm, trong mắt chợt loé lên chút kinh ngạc, rồi trầm ngưng, nhìn thẳng bé xoay người đi theo Đoan Mộc Cảnh về phòng, nhẹ giọng nói: “Nó tên là gì?”

“Hắn nói hắn tên là Quân Tu Nhiễm. Phụ thân, chẳng lẽ cha quen hắn?”

Đoan Mộc Tranh ánh mắt lại loé lên, nghiêng người cùng Đoan Mộc Thần nhìn nhau một cái, sau đó lại nhìn về phía nàng, nói: “Ta mang con vào phòng trong xử lý vết thương trên người.”

Đoan Mộc Điềm sững sốt, sau đó gật gật đầu.

Đây âu cũng là chuyện dễ hiểu, tuy nàng còn bé, nhưng dù sao vẫn là nữ hài tử, vết thương trên tay chân còn có thể cho người ta nhìn, nếu những chỗ khác thì không tốt lắm, dù sao hiện tại ở trong này còn có ba nam hài không có quan hệ thân thuộc gì với nàng.

Chính là phụ thân đột nhiên nói một câu như vậy, lại khiến nàng không khỏi có chút nghi hoặc, nàng cảm thấy cha hình như đang cố nói sang chuyện khác.

Không khỏi quay đầu nhìn về phía phòng đối diện, suy tư.

Mà Đoan Mộc Tranh nói xong đã bế nàng đi về phòng mình, Đoan Mộc Thần cũng vui vẻ cầm chậu nước cùng thảo dược đi theo vào, rồi rất nhanh đi ra.

Mới vừa ra khỏi cửa phòng, hắn đột nhiên ‘ai ui’ một cái, thân mình liêu xiêu như sắp ngã, ba người Vương Thông thấy thế cả kinh, theo phản xạ chạy tới định đỡ hắn, ai dè Thần công tử ngay lập tức đứng vững lại.

Chính là khi hắn xoay người lại, liền nhìn thấy vẻ mặt hắn lúc này như khóc tang, tay phải cầm tay trái, nhẹ răng trợn mắt nói: “Đau chết gia rồi!”

Thì ra vết thương do bầy rập trên tay hắn bởi vì cồng cháu gái chạy một đoạn đường dài, nên vết thương thật vất vả khép lại giờ phút này đã rách ra.

Cũng may hắn có thể chịu được, đến bây giờ mới kêu thành tiếng.

Hắn cầm cánh tay hít từng ngụm khí lạnh, vừa ngẩng đầu đã đụng phải ba cặp mắt đen lúng liếng đang nhìn hắn, ánh mắt kia, nhìn sao cũng khiến hắn khó chịu, giống như đang khinh bỉ hắn đường đường một nữ thiếu niên lại không bằng một tiểu nữ oa như Điềm Điềm.

Hắn nhất thời khóe miệng giật giật, mặt đen lại, tầm mắt trượt tới cái nồi đen trên tay Hồ Tử và Tiểu Lục, vội vàng nói: “Mau mau mau, mau ra ngoài nhóm lửa, không thể để nó nguội, nếu không sẽ mất ngon nha. Nhanh chút, hâm nóng một lát là có thể ăn rồi!”

Nói xong, hắn đã bay tới trước mặt ba người, vron tay phải xua bọn họ đuổi tới phòng bếp.

Trong phòng Đoan Mộc Điềm nghe được động tĩnh bên ngoài, cũng hơi hơi đen mặt, ngẩng đầu nhìn về phía phụ thân, nhin không được hỏi: “Phụ thân, tiểu thúc hắn thật sự là đệ đệ ruột của cha sao?”

Đoan Mộc Tranh khóe mắt giật giật, im lặng không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 18: Tam diện hạ

Edit: Nhã Vy

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Đoan Mộc Thần cùng đám Vương Thông ngồi xôm trong bếp nhóm lửa, hắn vốn là một quý công tử trong kinh thành, bây giờ một chút kiêu ngạo cũng không có, không hề áp lực, thậm chí vô cùng hào hứng ngồi xôm cùng mấy tiểu tử nông thôn, đôi mắt trông mong nhìn chăm chăm cái nồi đã bắt đầu tỏa ra mùi thơm mê người, yên lặng nuốt nước miếng.

Cửa phòng mở ra, Đoan Mộc Cảnh cùng Quân Tu Nhiễm bước tới, Đoan Mộc Thần ngồi xôm trong phòng bếp nhìn sang bên này, thấy Quân Tu Nhiễm mặc một thân quần áo của Đoan Mộc Cảnh, bất ngờ huyết sát, cười hi hi nói: “Ai da, người tiểu tử này, mặc quần áo xong bốn công tử đúng là nhận không ra người nha.”

Quân Tu Nhiễm lẳng lặng nhìn hắn, sau đó xoay người một chút, gọi một tiếng: “Tiểu thúc.”

Đoan Mộc Thần ngẩn ngơ, rồi “vụt” một cái nhảy dựng lên, liên tục khoát tay nói: “Không dám nhận không dám nhận, người trực tiếp gọi tên ta là được

rồi, gọi ta Đoàn Mộc Thần.”

Nhìn đầy mắt Thần công tử nhanh chóng xẹt qua một tia dị sắc, hần chậm rãi hạ mí mắt, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Cả người lộ ra vẻ trầm lắng, nặng nề giống như mang theo một lượng tử khí, mãi cho đến khi cửa phòng đối diện mở ra, khí tức trên người hần mới chợt tươi mới lên, quay đầu nhìn sang, nhìn Đoàn Mộc Diễm được cha bế ra, vết thương trên người cũng đã băng bó cẩn thận, hần không khỏi tiến lên hai bước, nhìn nàng chăm chăm.

Đoàn Mộc Diễm cũng ngẩng đầu nhìn hần, trên mặt thanh đạm không có biểu hiện gì, mở miệng nói: “Ta không sao.”

Vừa rồi lúc trên núi nàng đã biết rõ hần rất gầy, nhưng bây giờ nhìn hần mặc quần áo của Đoàn Mộc Cảnh cùng tuổi, lại có vẻ trống rỗng như trong quần áo căn bản không có gì, thật ngoài dự đoán của nàng.

Nhìn nhìn, làm sao lại có cảm giác như ca ca là một người béo vậy?

Bên ngoài vang lên tiếng gào to của Đoàn Mộc Thần: “Được rồi được rồi, còn nấu nữa, sẽ nát ra mất!”

Sau đó vang lên mấy tiếng “phần phật”, bốn người mang cái nồi ra khỏi phòng bếp, vọt vào trong phòng.

Đoàn Mộc Diễm lại lần nữa mặt đầy hắc tuyến.

Lại nói, cái người này làm sao lại không biết điều thế chứ? Hần thực sự là quý công tử hào phú đến từ kinh thành sao?

Tu đường của hần đâu? Phong độ của hần đâu? Quy củ lễ nghi của hần đâu?

Kết quả, bữa tối diễn ra cực kỳ náo nhiệt, ba người Vương Thông cũng ở lại ăn cùng, Đoàn Mộc Thần theo chân bọn họ ồn ào, nhưng bất kể là Đoàn Mộc Tranh hay Đoàn Mộc Thần, đều không có đề cập đến chuyện liên quan tới Quân Tu Nhiễm, trái lại đám Vương Thông lại hỏi Đoàn Mộc Diễm mấy câu về chuyện trên núi, nhưng đều bị Đoàn Mộc Thần khai sang đề tài khác.

Mà đối với đôi mắt không giống người thường của Quân Tu Nhiễm, bọn họ cũng không quá để ý, chỉ hơi ngạc nhiên lúc ban đầu, về sau cũng không có cử chỉ kỳ quái gì.

Những hài tử trong thôn này, so với bất luận kẻ nào đều đơn giản hơn rất nhiều.

Quân Tu Nhiễm một mực cúi đầu buồn bực ăn cơm, đĩa rau vơi dần, ít hơn hai bát thịt kia rõ ràng, nhưng hần lại giống như có ý lảng tránh.

Bát cơm trước mặt bỗng nhiên nhiều thêm một cọng rau, hần sững sờ ngẩng đầu nhìn Đoàn Mộc Diễm ngồi đối diện, thấy nàng yên tĩnh ăn cơm, trên mặt thanh lãnh không có nhiều biểu lộ, cũng không hề nhìn hần.

Hần lại cúi đầu, càng vui vẻ đầu vào chén cơm.

Sau khi ăn xong, ba người Vương Thông mang nồi cháo từ đi ra, bên cạnh bàn ăn, Đoàn Mộc Thần bỗng nhiên chỉ một ngón tay vào Quân Tu Nhiễm, nói: “Người đi rửa chén!”

Đoàn Mộc Diễm ngạc nhiên ngẩng đầu, đã thấy hần bắt chéo chân, miệng vênh lên lầm bầm nói với Quân Tu Nhiễm: “Người chẳng lẽ muốn ăn chùa ở không hả? Chỉ đi rửa mấy cái bát thôi, cái này vốn là bổn phận người nên làm.”

“Tiểu thúc, thúc không thể vì buổi trưa hôm nay bắt thúc rửa chén mà ghi hận trong lòng, muốn tùy thời trả thù người khác.” Đoàn Mộc Cảnh cười nhẹ nói, nhưng thân hình ngồi trên ghế lại không nhúc nhích, chỉ mỉm cười nhìn Đoàn Mộc Thần, lại quay đầu nhìn về phía Quân Tu Nhiễm.

Quân Tu Nhiễm “...”

Đoàn Mộc Diễm cúi đầu, lầm bầm nói: “Ta ghét rửa bát.”

Vì thế hần tự giác đứng lên, bắt đầu thu thập bát đĩa, tuy nói Đoàn Mộc Tranh không chút biểu thị, nhưng dường như mọi người ai cũng không kỳ vọng ông sẽ biểu thị cái gì, song Quân Tu Nhiễm lại phát hiện ra nam nhân này vô cùng ít nói, thần sắc đờ đẫn, đối với bất kỳ chuyện gì, bất kỳ ai cũng đều thờ ơ.

“Người cẩn thận một chút, đừng làm rơi chén bát, bằng không roi một cái liền bát rửa bát ba ngày.”

“Tiểu thúc, trưa nay lúc thúc rửa bát, có phải là cũng làm rơi vỡ vài cái?”

“...”

Thần công tử cúi đầu, cẩn thận gãi móng tay.

Thần công tử hần lớn như vậy, cho tới giờ cũng chưa từng làm loại việc nặng như rửa chén bát này!

Quân Tu Nhiễm bê bát đũa ra ngoài, trong nhà chính nháy mắt yên tĩnh lại, ánh mắt ba người đều rơi lên người Đoàn Mộc Diễm, Đoàn Mộc Thần cũng không tiếp tục gảy móng tay nữa.

Đoàn Mộc Tranh ngừng đầu nhìn nàng, hỏi: “Diễm Diễm, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Biết ngay là bọn họ có ý đuổi Quân Tu Nhiễm đi, để tiến hành tra hỏi nàng mà.

Đoàn Mộc Diễm trầm ngâm, đem chuyện xảy ra trên núi hôm nay nói tỉ mỉ, dù sao cũng không phải chuyện không thể nói cho ai, một lần nói rõ ra miễn cho bọn họ nghi ngờ.

Theo lời kể của nàng, sắc mặt ba người không ngừng biến hóa, khi nghe nàng kể lại vụ tiến vào sơn động kỳ quái kia, Đoàn Mộc Cảnh nhíu mày, nghe tới nàng nói sự tình quỷ dị trong sơn động, cùng với huyết tinh tanh hôi bên trong, sắc mặt Đoàn Mộc Thần trắng bệch, nói đến khi Quân Tu Nhiễm đánh trực diện nàng, rồi khi nàng quay người giờ dao chém về phía xiềng xích, thì ngay cả Đoàn Mộc Tranh cũng nhíu mày.

“Muội muội, muội điên rồi! Sao muội có thể không cân nhắc hậu quả mà làm ra loại chuyện này?” Đoàn Mộc Cảnh chợt nhảy dựng lên, vẻ dịu dàng ôn hòa thường ngày đều biến mất không còn dấu vết.

“Ngồi xuống!” Đoàn Mộc Tranh hờ hững nói, lông mày giãn ra, sắc mặt cũng hòa hoãn dần, quát con trai xong, lại quay đầu nhìn con gái, nói: “Việc này vốn có biện pháp giải quyết rất tốt, con cho dù muốn cứu hắn, cũng không cần nhất thời nóng lòng như thế, đại khái có thể thương lượng với hắn trước để hắn buông bỏ phòng bị với con, sau đó mở khóa cho hắn.”

Đoàn Mộc Thần ở bên cạnh cũng liên tục gật đầu, nhìn nàng bằng ánh mắt tràn ngập không đồng ý, nói: “Đại ca nói đúng, Diễm Diễm, ta nghĩ cháu không phải là người xúc động như vậy.”

Đoàn Mộc Diễm sững sờ, sau đó cúi đầu, khóe miệng cong lên, nói: “Lúc đó không nghĩ nhiều như thế, chỉ cảm thấy muốn cứu hắn.”

“Vì sao muốn cứu hắn?”

“Muốn chính là muốn, ở đâu ra nhiều cái vì sao như vậy?”

“Cháu không biết là...” Giọng Đoàn Mộc Thần chợt có chút hoảng hốt, mang theo vài phần quanh co hỏi, “Cháu không biết ánh mắt của hắn rất kỳ quái sao?”

“Có sao?” Đoàn Mộc Diễm ngạc nhiên ngừng đầu, thực ra, đối với người ở thời đại này mà nói, màu mắt như vậy đúng là làm cho bọn họ khó có thể tiếp nhận, thậm chí, không chừng còn có thể vì thế mà... Nàng nhẹ nhàng thu hồi ánh mắt, thì thảo nói, “Con mắt màu tím, quả thực không giống người thường, nhưng đây cũng không phải là chuyện gì đáng lo.”

Thần công tử kinh ngạc, “Không phải là chuyện đáng lo?”

“Tiểu thúc, thúc không thể nhận định thiên hạ mọi người đều phải giống nhau, giống như có người da trắng, có một số người trời sinh da lại ngăm đen, phần lớn mọi người có màu tóc đen hoặc nâu, nhưng chắc chắn sẽ có một phần nhỏ có màu tóc khác, như màu trắng, màu vàng. Hơn nữa mắt người vốn không phải đen nhánh, đều có sự khác nhau, chỉ bởi vì khác nhau không lớn, nên đều bị cho thành màu đen.”

Trong thôn Tam Trạch này cũng có một số người trời sinh tóc vàng, ngoại trừ từ nhỏ có biệt danh tóc vàng ra, cũng không bị đối đãi quá khác biệt gì.

Có lẽ bởi vì con mắt này quá mức khác lạ, quá mức đặc biệt chẳng.

Trong nhà bỗng chốc yên tĩnh, sau đó Đoàn Mộc Thần lắc đầu cười nói: “Tiểu Diễm Diễm, lý luận của cháu luôn khác người nha.”

“Cái này chẳng lẽ không phải sự thật sao?”

“Ách, quả thực đúng là có chuyện như thế, kỳ thật nhìn lâu rồi cũng quen, còn cảm thấy đẹp nữa. Cháu gái à, giống như cháu mới nói, không thể nhận định người trong thiên hạ đều có bộ dáng giống nhau, thậm chí là đôi mắt kỳ quái như của hắn. Cháu có biết, năm đó lúc hắn vừa sinh ra, chính vì cặp mắt kia mà bị cho là yêu ma chuyển thế? Nếu không có thân phận đặc thù thì đã bị đánh chết tại chỗ rồi.”

“Cũng chỉ vì cặp mắt kia?”

“Đúng, chính là vì cặp mắt kia!”

Đoàn Mộc Diễm hơi hơi cắn môi, vẻ mặt bỗng dưng lạnh băng, khí lạnh dày đặc nói: “Cháu ngược lại cảm thấy, những kẻ bởi vì đôi mắt người ta không giống người thường liền cho rằng đó là yêu ma, thậm chí muốn đánh chết một đứa nhỏ vô tội còn tự cho là vì dân trừ hại, vì bản thân tàn nhẫn mà đặc chỉ tự cho là đúng, chính những kẻ đó mới là kẻ quái dị, nghi thần nghi quỷ, không có kiến thức, mới chính là yêu ma chuyển thế.”

Một câu nói kia, ngữ khí êm dịu không vấp vấp, không thở gấp lấy một cái, khiến cho ba người đều ngẩn ngơ, sau đó Thần công tử bỗng nhiên phụt một tiếng bật cười.

Đoàn Mộc Diễm lãnh lãnh liếc nhìn hắn một cái, nói: “Mọi người còn có vấn đề gì sao? Nếu không, thì đến phiên con hỏi.”

“Tiểu Diễm Diễm, cháu muốn hỏi cái gì?”

“Phụ thân cùng tiểu thúc, hình như biết rõ thân thế của Quân Tu Nhiễm.”

Sắc mặt Thần công từ đột nhiên cứng đờ, chậm rãi đảo mắt, liếc về phía đại ca.

Đoan Mộc Tranh lại ngẩng đầu, nhìn về phía ngoài cửa, nói: “Cha nghĩ nếu hần đã có thể nhớ rõ tên của mình, thì chắc cũng sẽ không quên thân thế, đúng không, Tam điện hạ?”

Đoan Mộc Diễm khẽ giật mình quay đầu lại, liền nhìn thấy Quân Tu Nhiễm nấp ở cửa nhà chính đi ra, từ chỗ nàng nhìn sang, có thể thấy hốc mắt hần ửng đỏ, càng nổi bật đôi mắt màu tím tươi sáng.

Hần chậm rãi ngẩng đầu, nhìn qua ba người trong nhà chính, cuối cùng ánh mắt dừng trên người Đoan Mộc Diễm, bỗng nhiên cong khóe miệng, lộ ra một nụ cười tuyệt thế tao nhã, điên đảo chứng sinh, ánh mắt màu tím chói sáng, lóe ra thần thái vô cùng ôn nhu.

Đoan Mộc Diễm không khỏi ngẩn ngơ, trong lòng giống như có cái gì đó bỗng nhiên xẹt qua, làm mặt hồ vốn bình tĩnh trong tim nàng gợn sóng lăn tăn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 19: Lạc đường? Vứt bỏ?

Edit: Nhã Vy

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Đoan Mộc Diễm không nghĩ tới hần lại ở ngoài cửa, vừa rồi cũng không tận lực dò xét, bây giờ nhìn thấy hần từ ngoài cửa đi vào không khỏi có chút ngoài ý muốn.

Hơn nữa, phụ thân vừa gọi hần là gì? Tam điện hạ?

Nàng bị nụ cười của hần làm cho hoảng hốt, một lúc sau liền nhanh chóng phản ứng lại, nhìn hần bước vào từng bước một, đuôi lông mày nhẹ nhếch lên nói: “Tam điện hạ? Chẳng lẽ ngươi còn là hoàng tử sao?”

Hần nhẹ gật gù đầu, sau đó nhìn về phía Đoan Mộc Tranh, cúi đầu khom người lấy một cái thật sâu.

Ánh mắt Đoan Mộc Tranh chợt lóe lên, nhưng vẫn ngồi yên ở đó, không hề có chút ý tứ né tránh nào, thậm chí cũng không có ý muốn cho hần đứng dậy, chỉ nhìn hần chằm chằm, trong mắt có thần thái khác thường chậm rãi tản ra.

“Ngươi vì sao lại ở trên núi Từ Hà?”

Hần cũng không đứng dậy, vẫn khom người như cũ, bảo trì tư thế bái hạ kia, nghe đến vấn đề này toàn thân chợt run lên, nhưng ngay sau đó, động tác và ngữ khí đều bình tĩnh trở lại.

“Ngày sinh nhật bảy tuổi, mẫu phi lần đầu tiên tới tìm ta, nói rằng tuy ta lớn lên có chút khác người, nhưng nàng cũng không đành lòng oán hận nữa, bất kể thế nào, ta cũng là con trai ruột của nàng, làm sao có thể thật sự nhẫn tâm vứt bỏ ta không để ý? Nàng dẫn ta xuất cung, nói muốn tổ chức sinh nhật cho ta, ta... ta đi theo nàng, song vừa xuất cung liền nhìn thấy một nam nhân, hần tới bắt ta, ta muốn tránh, lại không ngờ mẫu thân ở sau lưng đã đẩy ta về phía hần, về sau ta bị nam nhân đó dẫn tới một sơn động, cho đến ngày hôm nay mới đi ra.”

Đôi mắt Đoan Mộc Diễm theo lời hần nói mà dậy sóng, sau đó nhanh chóng bình tĩnh trở lại, nhưng so với lúc trước, vẫn nhiều hơn một phần tối tăm phiền muộn, tình tịch, màu đen nồng đậm xoay quanh nơi đáy mắt, như muốn thôn tính người ta.

Đoan Mộc Thần ở bên mảnh liệt hít một ngụm khí lạnh, kinh hô một tiếng, nói: “Sao lại như thế được? Ba năm trước rõ ràng Đức Phi nương nương nói là ngươi bị lạc, lúc mẫu thân ta tiên cung thăm hỏi, còn nghe Đức Phi nương nương khóc lóc kể lể, nói không nên vì muốn an ổn tổ chức sinh nhật cho ngươi mà tự tiện mang ngươi xuất cung, kết quả lạc mất ngươi. Về sau Hoàng Thượng còn phái một vạn cấm vệ quân tìm khắp toàn thành, cuối cùng không tìm được ngươi, Đức Phi nương nương cũng vì thế mà bệnh nặng một hồi, cũng vì vậy mà...”

Nói đến đây, hần bỗng nhiên ngừng miệng, trên mặt nhanh chóng hiện lên vẻ không dám tin, cuối cùng hần đã hiểu, song biểu lộ trên mặt cũng càng nặng nề hơn.

“Làm sao có thể như vậy?” Hần cúi đầu thì thào nói, khiến Đoan Mộc Diễm chú ý, quay đầu nhìn hần, hỏi: “Là thế nào?”

Hần quay đầu nhìn nàng, trong thần sắc còn vài phần mờ mịt, ấp úng nói: “Ba năm trước đây, Tam điện hạ lạc đường ngoài cung, Đức Phi nương nương

thương tâm gần chết, hồi hận lo lắng mà bệnh nặng một trận, Hoàng Thường vì trấn an nàng, cũng tán thưởng Đức Phi nương nương tâm địa từ mẫu, còn... ách, hai năm trước, Đức Phi nương nương sinh hạ Lục công chúa. Lục công chúa rất đáng yêu, rất được Hoàng Thường sủng ái.”

Câu nói cuối cùng kia, đã có thể nói rõ rất nhiều vấn đề.

Quân Tu Nhiễm đột nhiên run rẩy kịch liệt, song lúc này, giọng nói Đoan Mộc Tranh lại vang lên trên đỉnh đầu: “Ngươi có tính toán gì không?”

Hắn ngẩng mạnh đầu lên, nhìn về phía Đoan Mộc Tranh ngồi đó, một chút biểu lộ cũng không hề mảy may biến hóa, ánh sáng tím trong mắt chột lóe, lộ ra chí khí lãnh liệt bạo ngược hung tợn, ngậm chặt miệng, cắn răng nói: “Ta phải về kinh, xin Vương thúc tương trợ!”

Wương thúc?

Hai huynh muội Đoan Mộc Cảnh cùng Đoan Mộc Điềm không khỏi kinh ngạc, quay đầu nhìn nhau, sau đó cùng nhìn về phía phụ thân.

Chỉ thấy ông thờ ơ như cũ, đến mí mắt cũng không thèm liếc nhìn Quân Tu Nhiễm, hờ hững nói: “Ta đã sớm rời đi, cũng không có ý muốn quay trở về, chỉ mong yên tĩnh đến cuối đời, không giúp được người.”

Quân Tu Nhiễm cũng không thất vọng, không kích động, chỉ khom người ngẩng đầu chăm chú nhìn ông.

Trực diện nhìn chăm chú như vậy, Đoan Mộc Tranh vẫn mặt không biểu cảm như cũ, sau đó quay người đi vào căn phòng bên cạnh nhà chính.

“Rầm” một tiếng đóng cửa lại, khiến cho biểu tình bốn người trong nhà chính không khỏi chấn động, Quân Tu Nhiễm cũng chậm rãi cúi đầu.

Trên mặt đất trước mặt xuất hiện một đôi giày vải, sau đó một cánh tay đưa qua kéo hắn lên, là Đoan Mộc Cảnh.

“Sắc trời không còn sớm, ngươi còn bị thương, sớm nghỉ ngơi đi.”

Hắn liếc nhẹ một cái, khẽ gật đầu.

Song, lại gặp phải vấn đề — bọn họ ngủ thế nào đây?

“Tiểu Điềm Điềm, tiểu thúc ngủ với cháu nha!” Đoan Mộc Thần nhanh lẹ cười tùm tùm bu lại, vẻ mặt hưng phấn chờ mong.

Khuôn mặt Đoan Mộc Điềm tối sầm, không chút do dự cự tuyệt nói: “Không muốn!”

Thần công tử lúc này hai mắt ngập nước, chăm chăm nhìn nàng lấp bắp nói: “Vậy cháu muốn ngủ cùng ai? Nói trước, ta không ngủ cùng tiểu tử họ Quân kia đâu, tuy nói là điện hạ, nếu ta có thể thừa dịp trong mộng đánh hắn một trận, khẳng định sẽ rất có cảm giác thành tựu đấy, nhưng mà ta rất sợ hắn nửa đêm quen thói sẽ giết ta nha.”

“...Cháu ngủ cùng hắn.”

“Ai ai ai? Tiểu Điềm Điềm cháu là nữ hài tử nhà người ta đấy, làm sao lại không biết rụt rè như vậy hả? Vậy mà nói không muốn cùng một nam hài tử không có bất kỳ quan hệ huyết thống nào ngủ cùng một chỗ!”

“...”

Nàng có thể đánh hắn không?

Phát hiện khí tức trên người nàng thay đổi, Thần công tử chớp mắt một cái, hơi dịch người ra sau một chút, lại bĩu môi vẻ mặt vừa vô tội vừa bất mãn.

Sự tình giống như cứ bị nàng một lời định đoạt như thế, tuy Thần công tử bụng đầy oán niệm, Đoan Mộc Cảnh cũng có chút không ngờ, tựa hồ cảm thấy như thế không ổn, nhưng trái lại, nàng thực không để ý nhiều chuyện như thế.

Đêm dài tĩnh lặng, phòng mấy người Đoan Mộc Điềm còn có một ngọn đèn mờ lập lờ, bên trong, Đoan Mộc Cảnh ngồi xếp bằng trên giường mình luyện công, Đoan Mộc Thần đưa tay kê lên cổ tay Quân Tu Nhiễm, lông mày khẽ chau lại, Đoan Mộc Điềm nửa nằm trên giường, đang sửa lại mấy bộ đồ.

Cuối cùng, Đoan Mộc Thần cũng thu tay về, ngẩng đầu nhìn về phía Quân Tu Nhiễm, vẻ mặt bình tĩnh, nói: “Ngươi biết rõ tình trạng thân thể của ngươi không?”

“Hình như là bị hạ độc.” Hắn vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng nói đến việc hạ độc, không biết lại khiến cho hắn nghĩ đến việc gì khác, chột biến sắc, nói: “Ta vừa rồi quên nói với mọi người một chuyện.”

Đoan Mộc Thần thấy sắc mặt hắn cũng khẽ nhượng mảy, “Thế nào?”

“Nam nhân kia.” Trên mặt Quân Tu Nhiễm ánh lên một tia sợ hãi, thì thào nói, “Hắn cứ cách một khoảng thời gian lại đến xem ta, nếu như hắn phát hiện son động kia sụp đổ, ta cũng không thấy đâu thì...”

Lời này khiến Đoan Mộc Thần không khỏi biến sắc, “vụt” một cái liền nhảy dựng lên, nhìn hần nói: “Thế này là sao? Chẳng lẽ không phải hần ném người ở đó tự sinh tự diệt sao?”

Quân Tu Nhiễm lắc đầu, nói: “Không phải, hần sẽ thường xuyên tới, ép ta ăn một số thứ kỳ quái gì đó.”

“Cái gì? Ta nói thân thể người làm sao lại kỳ quái như vậy, hóa ra là bị hần cho ăn. . .mấy thứ đồ loạn thất bát tao kia suốt ba năm? Nam nhân kia rốt cuộc là ai?”

“Ta không biết.”

Đoan Mộc Diễm ngồi trên giường thay đổi tư thế, chuyển cái chân có chút cứng ngắc sang một bên, cũng không ngẩng đầu lên, hờ hững nói: “Quản hần là người khi gió nào? Nếu hần dám tìm tới đây, giết hần đi là được!”

Quân Tu Nhiễm khẽ giật mình, quay đầu nhìn về phía nàng, trong mắt bắt gặp nổi lên một chút ánh sáng nhu hòa.

Thần công tử sắc mặt biến thành màu đen, ngẩng đầu im lặng, cuối cùng nhịn không được nói: “Tiểu Diễm Diễm, người giết được người ta sao?”

Có thể được Đức Phi phó thác, có thể mang được một hoàng tử trốn thoát khỏi tầng tầng thị vệ, chạy tới nơi biên giới này, có thể làm ra việc hành hạ người điên cuồng như vậy, há lại dễ đối phó như vậy sao?

Trong đêm tối, núi Từ Hà chợt có bóng người bay vun vút trong rừng, y như quỷ mị, phiêu phiêu bất định.

Mới mười hai mà ánh trăng đã rất tròn, ánh trăng sáng chiếu xuống, như phủ lên rừng núi một tầng lụa mỏng, cũng đem bóng người kia chiếu thành một bóng ma.

Tốc độ của hần rất nhanh, dường như chớp mắt đã bay vào một chỗ rất sâu trong núi Từ Hà, cuối cùng rơi vào một nơi trong sơn cốc.

Sơn cốc này có có loài hoa hồng xanh, có hương thơm xông vào mũi khiến người ta mụ mị, nhưng ở đây dường như đã phát sinh chuyện ngoài ý muốn nào đó, khắp nơi chất đầy đá vụn, ngay cả chỗ nối liền với ngọn núi cũng hơi sụp xuống.

Nơi này, chính là sơn cốc mà ban ngày Đoan Mộc Diễm đã tới, cũng là nơi nhốt Quân Tu Nhiễm ba năm.

Người kia đứng ở vị trí sơn động, nhìn một mảnh bừa bộn trước mắt, thần sắc không rõ, chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt dưới ánh trăng lộ ra ánh sáng lạnh lẽo âm u.

Hần nhìn nhìn một hồi, rồi bắt đầu quay người cẩn thận xem xét chung quanh, tựa như ánh trăng mỏng lung cũng không thể quấy nhiễu tới thị lực của hần.

Hần rất nhanh đã tìm thấy một bộ quần áo sớm không nhìn ra màu sắc chất liệu kiểu dáng bên dòng suối, cũng nhận ra đây là quần áo còi ra từ trên người Quân Tu Nhiễm, hần còn tìm được một cái sọt bị chôn dưới đá vụn, do Đoan Mộc Diễm còi xuống đặt trước sơn động, nhưng lúc sơn động bị sụp đã bị đá vụn chôn vùi.

Dưới ánh trăng mù mịt, chợt nghe tiếng hần khặc khặc nở nụ cười, như cú vọ, lại giống như quỷ lệ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 20: Hội chùa ngày trung thu

Edit: Nguyệt Mai

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Qua một đêm yên bình. Sáng sớm hôm sau, Đoan Mộc Diễm bị một ánh mắt vô cùng mãnh liệt làm tỉnh lại, mở mắt liền thấy một đôi mắt màu tím đang nhìn mình, hình như hần không ngờ nàng lại đột nhiên mở to mắt, nên kinh ngạc một chút rồi nhanh chóng chuyển tầm mắt qua chỗ khác.

Lúc này, Quân Tu Nhiễm đang khoanh chân ngồi phía mép ngoài giường, trên người mặc quần áo cũ của Đoan Mộc Cảnh mà Đoan Mộc Diễm đã sửa lại đêm qua, mặt hướng về phía nàng, không biết đã nhìn nàng ngủ bao lâu.

Đoan Mộc Diễm hơi có chút mất tự nhiên, không khỏi suy tư một chút, hình như tướng ngữ của mình cũng không khó coi lắm, không nói mở hay quơ tay quơ chân lung tung, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, sau đó dụi mắt ngồi dậy.

“A” một tiếng, nàng đã quên trên tay trái có vết thương, vừa rồi khẽ động chắc đã bị rách ra một ít, lập tức hít một ngụm khí lạnh.

Quân Tu Nhiễm thấy thế đưa tay đỡ nàng, ánh mắt đảo qua cánh tay trái của nàng, nhẹ giọng nói: “Thật xin lỗi.”

Nàng cũng không để ý, giống như căn bản không nghe thấy, ngồi trên giường nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ, hình như còn sớm, ngay cả mặt trời còn chưa mọc, mà ca ca cùng tiểu thúc đều đã rời giường đi ra ngoài.

Lại quay đầu nhìn hấn, hỏi: “Sao người dậy sớm vậy? Ngồi đây là muốn nói gì với ta sao?”

Mặt hấn ửng đỏ, cúi đầu lắc lắc, chẳng lẽ nói cho nàng, hấn ngồi đây chỉ vì muốn ngắm nàng thôi sao?

Đoan Mộc Diễm lại nhìn hấn, dù không rõ cũng không hỏi lại, đưa tay với lấy quần áo bên cạnh, chợt có một bàn tay khác nhanh hơn, cầm quần áo nhìn nàng, nói: “Chân tay người đều bị thương, để ta giúp người.”

Nàng sửng sốt gật đầu, một chút từ chối cũng không có, thế nên khi ca ca đi vào, đã nhìn thấy Quân Tu Nhiễm giúp nàng mặc quần áo, mặt không khỏi đen lại, nàng còn không hiểu gì nhìn hấn một cái.

“Muội muội, sao muội lại để hấn giúp muội mặc quần áo vậy?” Sau khi ăn sáng, ở trong sân, hai huynh muội ngồi cạnh nhau sửa sang lại thảo dược, rốt cục Đoan Mộc Cảnh nhin không được đưa ra ý kiến về chuyện sáng nay, nói: “Tuy hai đứa còn nhỏ, nhưng dù sao nam nữ khác biệt.”

Nghe vậy Đoan Mộc Diễm liền ngẩng đầu, thản nhiên nhìn hấn một cái.

Ánh mắt thản nhiên này, giống như là đang nói, tư tưởng của ca ca thật sự rất đen tối!

Đoan Mộc Cảnh lại đen mặt, sau đó nhẹ nhàng rút cổ ngâm miệng, lẳng lặng cúi đầu hờn dỗi.

Quân Tu Nhiễm ôm một bọc dược thảo đứng ở cửa phòng, không biết có nghe được gì hay không, mà ánh mắt nhìn Đoan Mộc Cảnh xẹt qua một tia lạ thường, sau đó cúi đầu nhẹ nhàng cong khóe miệng, giống như không có việc gì ôm dược thảo đi qua đặt trước mặt bọn họ, ngồi xổm xuống cùng bọn họ sửa soạn.

Đoan Mộc Thần ngâm cổ đi vào, trông thấy ba tiểu hài tử chụm đầu sửa sang thảo dược, không khỏi nhàm chán bĩu môi, sao hấn thấy ba đứa nhỏ này đều có vẻ từng trải như vậy? Cho nên lúc ở cạnh bọn họ, hấn mới có một cảm giác mãnh liệt rằng mình mới là tiểu hài tử đấy.

Thần công tử không khỏi buồn bực, con mắt đảo một vòng rồi nhẹ nhàng bước tới, chọc chọc vai Đoan Mộc Cảnh cười đến hèn mọn nói: “Tiểu Cảnh, ở gần đây có gì chơi vui không?”

Không may là Cảnh công tử đang bận hờn dỗi, nghe vậy học bộ dáng thản nhiên của muội muội liếc nhìn hấn một cái, nói: “Tiểu thúc, nếu muốn chơi vui, thúc không nên tiếp tục ở chỗ này, về kinh thành của thúc đi!”

“Ách?”

Sao lại thế này, hình như cháu trai Tiểu Cảnh của hấn tâm tình không được tốt?

Thần công tử vô tội chớp mắt mấy cái, lại dời ánh mắt lên người Đoan Mộc Diễm, tầm mắt đảo quanh tay chân bị băng thành bánh chưng của nàng, bĩu môi rồi trực tiếp bỏ qua, nhìn sang phía Quân Tu Nhiễm, ngồi xổm bên cạnh hấn, cười híp mắt nói: “Tam điện hạ, như thế này ngài có thấy chán không?”

Quân Tu Nhiễm ngay cả mí mắt cũng không nâng, lắc đầu nói: “Không!”

“...”

Thần công tử buồn bực ngâm cổ, khóe mắt liếc nhìn dược thảo trong tay bọn họ, thật giống như nhìn tình địch.

Tiện tay gạt xuống, khinh thường nói: “Chỉ là một chút thảo dược tầm thường, cũng không quan trọng gì.”

“Đây chỉ là thảo dược tầm thường, nhưng đồ ăn thức uống hai ngày nay của tiểu thúc là nhờ nhờ nó mà ra, ngay cả quần áo thúc đang mặc, cũng là dùng nó dệt lấy.”

“Ách?” Thần công tử không khỏi sờ sờ cái mũi, chậm rãi nói, “Ta nhớ lúc trước có cho các cháu bạc mà? Ai đúng rồi, cháu gái, bạc của ta đâu? Cháu cầm bạc rồi thì không nên nhắc tới chuyện này nữa chứ!”

Đoan Mộc Diễm ngẩng đầu lạnh nhạt nhìn hấn, nói: “Đó không phải là phí ở trọ của thúc sao?”

“Tiểu Diễm Diễm, cháu có ý gì đây? Ta là tiểu thúc của cháu, vậy mà cháu không biết thẹn đi thu tiền ở trọ của tiểu thúc mình sao?”

“Tiểu thúc.” Bỗng nhiên khóe miệng Đoan Mộc Diễm cong lên, nở ra một nụ cười cực kì kinh diễm, nói, “Thúc là trưởng bối của cháu và ca ca, đây là lần đầu tiên gặp mặt, ngài là trưởng bối sao không có quà gặp mặt vậy?”

“...”

Đoan Mộc Cảnh nhin không được bật cười, chút hờn dỗi vừa rồi cũng bởi vậy mà tiêu tán sạch sẽ, quay đầu nhìn về phía tiểu thúc của bọn họ.

Thần công tử nhất thời cứng ngắc, theo bản năng đưa tay sờ sờ trên người, giống như muốn lấy lễ gặp mặt ra.

Có mấy cái đầu từ ngoài sân thò vào, chính là ba người Đám Vương Thông, nhìn thấy mấy người Đao Mộc Diễm đang ở trong sân nhặt được thảo, liếc nhau một cái rồi đẩy nhau đi vào.

Thần công tử vừa trông thấy bọn họ đến liền vui vẻ, nhìn Vương Thông nói: “Ta nói tên mập này, sao bị rắn độc cắn mà đảo mắt cái đã hoạt bát trở lại rồi? Ngày hôm qua không ở nhà nghỉ ngơi cho tốt lại chạy đi bắt rắn báo thù, hôm nay còn chạy đến đây?”

Sắc mặt Vương Thông còn hơi tái nhợt, nhưng tinh thần rất tốt, nghe được lời Thần công tử thì cười cười, vỗ ngực nói: “Bị thương chút xíu như vậy thì tính gì, ăn thịt nghiệt súc đó xong cháu cảm thấy tốt lắm rồi!”

“Ừ, vậy cháu chạy đến nhà ta làm gì?”

Nói đến đây, sắc mặt Vương Thông nhất thời nghiêm chỉnh, quay đầu nhìn về phía Đao Mộc Cảnh, nói: “Tiểu Cảnh, hai ngày nữa là Trung thu, trên trấn có hội chùa, người có muốn đi cùng chúng ta không? Cha ta nói, chúng ta lên trấn rồi trực tiếp tìm cha, cha sẽ sắp xếp chỗ ở cho chúng ta.”

Nghe nói vậy, người phản ứng đầu tiên chính là Thần công tử, “Hội chùa? Trung thu ở đây còn có hội chùa sao? Trong hội chùa có cái gì? Chơi vui không?”

Hắn chán đến sắp mọc lên rồi!

Mà lời này vừa dứt, vẻ mặt Vương Thông cũng kích động, nhanh chóng nói: “Đương nhiên là chơi vui rồi! Ngoại trừ cầu thần bái phật, trên đường còn bày rất nhiều quầy hàng, đồ chơi đầy đủ cả!”

“Cháu nói một chút xem có gì vui?”

“Có xiếc, chơi gà, nặn tò he, mỗi sáng còn có thể xem múa lân, pháo hoa...”

Tuy những thứ này đối với Thần công tử chỉ là trò trẻ con, nhưng hắn nghe được mùi ngon, ánh mắt liền sáng quắc, mang một bộ dáng nóng lòng muốn thử, lại hỏi: “Hội chùa có mấy ngày?”

“Ba ngày! Tính từ hôm nay, mười ba, mười bốn, mười lăm!”

“Chỉ có ba ngày thôi?” Lúc này Thần công tử “xoẹt” một cái quay đầu, nhìn về phía cháu gái.

Trong hai ngày nay, hắn đã rõ ở trong nhà này, mặc kệ có chuyện gì, chỉ cần cháu gái gật đầu, cơ bản không có người phản đối.

Đao Mộc Diễm lại thờ ơ, đối với trường hợp nào nhiệt kiểu này luôn luôn không có hứng thú đặc biệt.

Ở thôn Tam Thạch nhiều năm như vậy, đương nhiên nàng biết hàng năm trên trấn Khánh Phong vào dịp Trung thu đều có hội chùa, nhưng cho đến bây giờ, nàng cũng mới đi qua một lần, chỉ nhìn qua loa rồi trở về.

Nhưng rất nhanh nàng liền ngẩng đầu lên, không biết nghĩ cái gì, nhìn Vương Thông hỏi: “Người nói cha người sẽ giúp chúng ta an bài chỗ ở?”

Lần trước đi, là rạng sáng xuất phát, trở về trong ngày.

Vương Thông gật đầu nói: “Cha ta nói như vậy, nói là trước kia Đao Mộc đại phu không ngại ra tay cứu ta, bằng không mạng nhỏ của ta sợ đã không còn, cho nên nếu các người đi hội chùa, hắn sẽ chuẩn bị tốt chỗ ở, ở lại một ngày, có thể đi chơi nhiều một chút.”

“Vậy đi thôi.”

“Tiểu Diễm Diễm, cháu cũng đi sao?”

“Có vấn đề?”

“Chân của cháu không tiện đi đường.”

“Vậy tiểu thúc công cháu đi.”

“...”

Hồ Tử ở bên cạnh việc nói: “Không cần cồng không cần cồng, mẹ ta nói một lát sẽ lên trấn trên, có thể ngồi xe ngựa nhà ta!”

Hồ Tử này chính là con của Hắc quả phụ có cửa hàng dưới tầng cây, nhà hắn có một con ngựa già, bình thường Hắc quả phụ đều để nó kéo xe đi nhập hàng từ trấn trên.

“Tiểu Diễm Diễm, ta nghĩ cháu không phải là người ham vui, sao tay chân như vậy mà còn muốn đi chơi?” Thần công tử bên cạnh liếc xéo nàng nói.

Đoan Mộc Diễm liếc nhìn hần một cái, đối với vị tiểu thúc nghịch ngợm này, nàng đã không còn gì để nói.

Quay đầu, nhìn về phía Hồ Từ: “A thăm nàng trở về trong ngày sao? Hay ở lại trấn trên một ngày?”

“Mẹ ta nói muốn mở một quán nhỏ trong dịp hội chùa, nói không chừng có thể kiếm thêm ít bạc, cho nên sẽ không trở về trong ngày.”

“Thì ra như vậy... Hồ Từ này, người có thể về nhà, gọi mẹ người qua đây được không? Ta có chuyện muốn thương lượng với nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 21: Chiếm trước chỗ

Edit + Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Nói là xe ngựa nhưng thật ra không phải loại xe ngựa thực sự kia, mà chẳng qua chỉ là một con ngựa kéo một cỗ xe trở hàng ba bánh mà thôi, không lều không chóp, ngay cả dưới đáy xe cũng rách nát không bằng phẳng, chỉ lót một ít cỏ tranh lên trên, để người ngồi không cảm thấy quá mức xóc nảy.

Trên một chiếc xe như vậy, thế nhưng lại chen chúc đầy người, nào Đoan Mộc Diễm, Đoan Mộc Cảnh, Đoan Mộc Thần, Quân Tu Nhiễm, Vương Thông, Tiểu Lục, còn có Hồ Từ và mẹ hần, tổng cộng tám người.

Hồ từ ngồi ở càng trước xe, trên xe ngựa, Hắc quả phụ cứ cằn nhằn liên miên: “Diễm Diễm à, cháu nói cái này thật sự có thể được sao? Không phải lừa a thăm chứ?”

Đoan Mộc Diễm đem chân trái bị thương gác lên chân phải, tránh cho xóc nảy mà đụng tới vết thương, nghe vậy lạnh nhạt nói: “Đúng là lừa thăm đấy, thăm thử xem cũng không sao, cùng lắm thì lãng phí nửa ngày thời gian thôi.”

Thần công tử ngồi bên, trái sờ phải ngắm với vẻ mặt mới lạ, nhưng rất nhanh đã quen được với xe ngựa, bắt đầu đưa mắt nhìn khắp nơi, bất mãn than thở: “Làm sao còn chưa tới a? Ngay cả bóng dáng cũng không thấy đâu! Ngựa này cũng đi quá chậm rồi, còn không nhanh bằng ta đi bộ nữa!”

Hắc quả phụ nghe xong nhất thời mất hứng, lông mày dựng thẳng lên, thờ phỉ phò nói: “Vậy người xuống đất đi bộ a, xe ngựa đi chậm như vậy còn không phải bởi vì chở thêm tên tiểu tử to xác như người! Ta nói người lớn như vậy rồi, còn không biết xấu hổ chen chúc cùng một chỗ với đám tiểu oa nhi?”

Bị một phụ nhân hương đã răn dạy như vậy, đối với Thần công tử mà nói tuyệt đối là chưa từng gặp qua, nhưng xét hần gần đây không mặt không da, dường như cũng không so đo việc nhỏ này quá nhiều, nghe vậy chỉ bất mãn rầm rì hai tiếng: “Xuống thì xuống.”

Sau đó liền “Vù” một cái xoay người nhảy xuống khỏi xe ngựa, dọa Hắc quả phụ sợ tới cứng người, thì hần đã bình yên đứng trên đất, xoa nắm đấm, chà chà tay, đứng tại chỗ nhảy nhảy hai cái, rồi “vù” một tiếng nữa, hần bỗng nhiên chạy mất, ngay lập tức liền vượt qua tốc độ của xe ngựa, đảo mắt đã không thấy bóng dáng đâu.

Hắc quả phụ lại ngẩn ngơ, đưa tay chỉ vào phương hướng hần biến mất, quay đầu nhìn Đoan Mộc Diễm, vẻ mặt khiếp sợ tới mức nói chuyện cũng hơi lắp bắp: “Hần hần hần.....”

Vương Thông cùng Tiểu Lục nằm úp sấp ở đằng kia nhìn theo thân ảnh chạy xa của hần, sợ hãi than lên: “Oa!”

Liền ngay cả Hồ Từ vốn chuyên chú điều khiển xe ngựa, nay tâm tư cũng bị hấp dẫn.

“Tiểu thúc của cháu chạy trốn có vẻ mau, a thăm không cần kinh ngạc.” Đoan Mộc Cảnh ở bên cười nói, vẻ mặt bình tĩnh như chuyện đương nhiên.

Mà Đoan Mộc Diễm tức thì xê dịch người, tư thế ngồi như vậy trên cái xe ngựa đơn sơ xóc nảy này, thật sự không hề thoải mái chút nào.

Bỗng có người ngồi tới gần, đưa tay nâng chân của nàng lên, đem đệm của hần kê ở dưới chân nàng.

Đoan Mộc Diễm ngẩn ra ngược đầu lên, liền thấy Quân Tu Nhiễm cúi đầu ngồi bên cạnh, nắm chân nhỏ của nàng đặt lên đệm xong cũng không buông ra, mà nhẹ nhàng xoa bóp.

Người này...

Đoan Mộc Diễm cũng không khỏi hơi hơi ngượng ngùng, muốn né chân ra thì bị hần nắm chặt, lúc này lại nghe Hắc quả phụ nói: “Ây da, tiểu tử này trông vậy mà cẩn thận thật đó, còn biết làm như thế sẽ khiến Diễm Diễm thoải mái hơn. Diễm Diễm à, đây cũng là thân thích của nhà cháu sao?”

“Không phải, hẳn là do cháu tình cờ gặp được ở trên núi hôm qua, bị lạc đường không tìm thấy đường về nhà, nên cháu mang hẳn về nhà trước, là bằng hữu.”

Quân Tu Nhiễm cúi đầu xoa chân cho nàng, trong mắt bỗng lóe lên tia sáng tím, sau đó về ôn nhu lan tràn.

Bằng hữu sao?

Sáu mươi dặm đường núi, bọn họ đi suốt hơn một canh giờ, ven đường gặp được nhiều người ở các thôn gần đó cũng đi về phía trấn Khánh Phong, có người đi bộ, có người cưỡi ngựa, đương nhiên cũng có người ngồi xe giống bọn họ, khi xe ngựa, khi xe trâu, một đám ai nấy đều hướng trí muốn tới hội làng mua đồ.

Chờ tới khi bọn họ rốt cuộc đến được trấn Khánh Phong, đã là sắp giữa trưa, chính là thời điểm náo nhiệt nhất trong ngày.

Vừa xuống xe ngựa, đã có người giống như tiên nhi lướt qua, trên người treo đầy vật nhỏ đủ màu, bữu môi bất nhẫn nói: “Chậm muốn chết, ta cũng đã đi dạo được một vòng rồi đó.”

Chính là Đoàn Mộc Thần chạy đến trước một đoạn.

Hắc quả phụ nhìn hẳn ngắn người hồi lâu, chợt nói: “Người thẳng nhóc này, chạy cũng thật mau nha!”

“Đương nhiên! Cũng không nhìn xem ta là ai?”

“Tiểu thúc, cái đuôi vênh lên rồi.”

Xem bộ dáng tiện tiện này của hẳn, luôn làm cho Đoàn Mộc Diễm nhìn không được nảy sinh xúc động muốn hung hăng chèn ép hẳn. Mà đối với chuyện này, Thần công tử luôn một vẻ người lớn không thèm chấp trẻ con, hơn nữa, cho dù đắc tội ai cũng không thể đắc tội cháu gái nhỏ không phải sao?

Sờ sờ cái mũi, lặng lẽ cười, đi qua ôm lấy Đoàn Mộc Diễm vẫn còn ngồi trên xe, liếc mắt đánh giá cái chân bao thành bánh chưng của nàng, rung đùi đắc ý nói: “Cháu gái à, cháu hiện tại thế nhưng đang ở trong tay thúc đó nha, mau mau nịnh nọt lấy lòng đi, bằng không thúc sẽ ném cháu xuống đất đó.”

“Tiểu thúc, thúc thật sự là anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong, phong hoa tuyết đại, người gặp người thích, hoa gặp hoa nò!”

“Ừ, ánh mắt Tiểu Diễm Diễm đúng là vô cùng chuẩn, biết tiểu thúc ta là lê hoa áp hải đường, anh tuấn tiêu sái phong lưu phóng khoáng ngọc thụ lâm phong!”

“...” Nàng có thể đem lời vừa rồi thu hồi không?

Nương tử của Vương đồ tể xuất hiện ở cửa trấn, thấy nhóm người bọn họ liền đi tới, đưa tay nhéo lỗ tay Vương Thông một phát, mắng: “Người tiểu tử thối này, thật đúng là chán sống rồi, cả ngày hôm qua không ở nhà, làm lão nương tìm ngươi suốt nửa ngày mà không thấy bóng dáng. Nói, chạy đi đâu?”

Hắc quả phụ ở bên cạnh vội vàng khuyên bảo, “Được rồi Cúc Hoa, làm gì có trẻ con nhà ai an phận ở nhà chứ? Bây giờ ta đã mang nó về, người cũng mang đến rồi, người cũng nên đưa bọn ta vào nghỉ mới phải, tối nay còn phải quấy rầy các người đây này.”

Vừa nghe đến cái tên “Cúc Hoa” này, Đoàn Mộc Diễm nằm trong lòng tiểu thúc không nhịn được giật giật khóe miệng, tuy sớm biết khuê danh của nàng ta, nhưng mỗi lần nghe được vẫn cảm thấy là lạ.

Đoàn Mộc Thần cúi đầu, không hiểu nhìn cháu gái nhỏ liếc mắt một cái.

Sau đó bọn họ đi theo Cúc Hoa đi vào trong trấn, nhà nàng ở trên trấn là một tiểu viện nhỏ, thường ngày chỉ có Vương đồ tể ở, thỉnh thoảng rảnh rỗi mới đem vợ con kêu tới.

Hôm nay bọn họ thật sự bề bộn nhiều việc, may mà đám người Đoàn Mộc Diễm không cần bọn họ đến chiêu đãi, chỉ đơn giản thu xếp rồi lại ra ngoài, a thẩm Cúc Hoa thấy bọn họ đi ra, hình như có chút kinh ngạc, nhưng sau đó đã bị một đồng công việc bề bộn làm không hết khiến cho không còn tâm trí tò mò.

Trấn Khánh Phong là một trấn nhỏ, chỉ có một con đường cái mà thôi, bởi vì đang có hội chùa nên rộn ràng náo nhiệt hơn rất nhiều, cả đường trật ních người, hai bên phố bày đủ loại hàng rong, cái gì cũng có.

Dọc đường nhìn thấy một quầy hàng bán cao da chó, Thần công tử kích động sấn tới, thứ này vốn không hề có ở kinh thành. Chẳng qua rất nhanh sau đó hẳn liền về mặt nguyệt ngừng bị đuổi đi, đứng tại chỗ kêu la: “Thứ này của người cần bản là một chút tác dụng cũng không có, đi ra ngoài gạt người còn không cho người ta nói à?”

Đám người Đoàn Mộc Diễm đột nhiên đồng loạt quay đầu sang một bên, bước nhanh về phía trước, một bộ ai cũng không quen biết người này.

“Đằng kia có một chỗ trống, nhanh nhanh, chen vào đi!” Đoàn Mộc Diễm nằm trên lưng ca ca, bỗng nhiên chỉ hướng bên cạnh, hô lên.

Giờ phút này một nhóm người khác cũng phát hiện ra khe hở kia, đang đi về phía đó, hơn nữa khoảng cách gần hơn bọn họ rất nhiều.

“Nhanh chút nhanh chút!” Đoan Mộc Diễm ở trên lưng ca ca hô, ở nơi náo nhiệt thế này, muốn tìm được một chỗ trống thật không dễ dàng, hơn nữa vị trí chỗ kia hình như không tệ lắm.

Mất thấy những người đó sắp chiếm được vị trí vắng và lắm mới tìm được, ở phía sau bỗng nhiên ‘vù’ một cái, chỉ thấy bóng người chọt lóe, Quân Tu Nhiễm vốn trầm mặc đi theo bên cạnh Đoan Mộc Diễm chọt biến mất tại chỗ, trong chớp mắt đã xuất hiện ở vị trí kia.

Những người kia sừng sốt, nhìn đứa nhỏ đột nhiên chiếm trước vị trí của mình, lại nhìn thấy hắc thủ ‘đình đình đang đang’ trong tay xuống chỗ trống kia, lúc này mới phản ứng lại.

“Này tiêu tử, chỗ này là chúng ta phát hiện trước.”

Trong đó có một người cao gầy nhảy ra, đưa tay định tóm Quân Tu Nhiễm lên, muốn đẩy hắc ra khỏi chỗ trống kia.

Nhưng thò tay đẩy thế nào cũng không được, ngược lại còn làm cho hắc không thu được lực mà lao đảo, song Quân Tu Nhiễm vẫn cúi đầu sửa sang mấy thứ dưới chân, sắp xếp chúng ngay ngắn trên mặt đất.

Hắc sừng sốt, đám bạn bên cạnh cũng ngăn ra, sau đó một nam nhân khác mắng tên cao gầy kia: “Ngươi mù sao?”

Nói xong liền tiến lên, đưa tay định gạt Quân Tu Nhiễm ra.

Mà phía sau, đám người Đoan Mộc Diễm rút cục chạy tới, mất thấy tình cảnh này, Hắc quả phụ không chút suy nghĩ lao ra, mãnh liệt chen vào giữa hai người, trực tiếp gân cổ chửi ầm lên: “Ngươi muốn làm gì? Bắt nạt con nít à? Uống cho ngươi mang bộ dáng giống người, vừa bị một đứa trẻ đoạt trước thế nhưng đã muốn động tay động chân, ngươi không thấy mất mặt hả? Muốn đánh nhau sao? Đến a đến a, lão nương ta đây còn sợ ngươi sao chứ?”

Nói xong, nàng đã bắt đầu xắn tay áo, tư thế như chuẩn bị đại chiến một hồi, Đoan Mộc Cảnh buông muội muội xuống, Quân Tu Nhiễm ngay lập tức lấy ra một cái ghế nhỏ, đỡ nàng ngồi xuống, rồi cùng đám Hồ Tử, Tiểu Lục tránh ở phía sau Hắc quả phụ, co rúm lại giống như bị người ta bắt nạt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 22: Người thần bí xuất hiện

Edit + Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Hắc quả phụ thật không hổ là Hắc quả phụ, thái độ bư hãn này, trực tiếp làm ba nam nhân đối diện không khỏi sinh lòng sợ hãi, nhịn không được lui về phía sau từng bước.

Bên này tranh cãi ồn ào hấp dẫn sự chú ý của người qua đường cùng mấy quán hàng rong bên cạnh, vừa thấy một bên là ba đại nam nhân, mà bên này là một nữ nhân cùng một đám trẻ con, tâm tư ngay lập tức liền hướng về phía bên này, đồng loạt lên tiếng chỉ trích ba đại nam nhân kia.

Thời điểm nhón nháo nhất, rốt cuộc Thần công tử cùng khoan thai bước tới, không biết cùng người bán cao da chó kia có trao đổi ra cái cảm tình gì hay không.

Vừa thấy trận chiến trước mắt hắc ngay lập tức liền nhảy ra ngoài, một bộ ra vẻ không quen đám người Đoan Mộc Diễm, chỉ thẳng vào ba nam nhân kia hô lên: “Ta nói ba đại nam nhân các ngươi mắc phải bệnh tiện gì đấy? Thế nhưng tranh chỗ với một nữ nhân và đám trẻ con, cố ý muốn cho mọi người biết nhân phẩm các ngươi có bao nhiêu thấp kém, đức hạnh có bao nhiêu bại hoại sao?”

Đoan Mộc Diễm khoe miệng giật giật, len lén nhìn tiểu thúc nhà mình, thầm nghĩ, cái người đề tiện nhất kia, còn không phải là thúc sao?

Chẳng qua một phen chửi mắng của hắc lại nổi lên tác dụng to lớn, đám người vốn chỉ nhỏ giọng nghị luận chỉ trích xung quanh, giọng nói ngay lập tức vang dội lên, cuối cùng làm cho ba nam nhân kia chịu không nổi thế công như thế, hung hăng trừng Hắc quả phụ một cái rồi xoay người đi tìm chỗ trống khác.

Phía sau, đám trẻ con Đoan Mộc Diễm cũng đã dựng xong quầy hàng, nhóm lửa, “xoẹt xoẹt” bắt đầu nướng.

Mùi thức ăn nồng đậm phiêu tán ra ngoài, hấp dẫn đám dân chúng vây xem còn chưa kịp tản đi, lúc này lại nghe Hồ Tử há mồm thét lớn: “Đến đến đến, mọi người mau đến xem, xâu nướng mới ra lò đây! Xâu nặn một đồng một xâu, xâu chay một đồng hai xâu! Ngần vạn lần đừng bỏ qua a~”

Đoan Mộc Diễm nhất thời khoe miệng co quắp, im lặng không nói gì.

Lời chào hàng này là do nàng nghĩ ra, nhưng lúc này nghe Hồ Tử hét to như thế, đột nhiên có chút hưng phấn khó hiểu.

Hiện tại đã sắp giữa trưa, mọi người đều bắt đầu cảm thấy đói bụng, nhưng còn chưa đến thời gian ăn cơm, nên mùi thơm nồng đậm như vậy nhất thời

hấp dẫn phần đông ánh nhìn của mọi người, đám người vốn định tản ra cũng ‘vùn vụt’ kéo tới, sắp lại nhanh nhất, rõ ràng chính là Thần công tử.

Giống như chớp mắt một cái, hắn đã đứng trước mặt bọn họ, cúi đầu nhanh chóng nhìn chăm chăm vào xâu nướng đang cháy trên lửa, mùi hương quyến rũ, hai mắt lóe sáng về mặt thềm nhỏ dài.

“Tiểu thúc, hỗ trợ!” Đoan Mộc Diễm vô tình dập tắt vẻ thềm thường của hắn, muốn ăn chùa sao? Chuyện đó tuyệt đối là không có khả năng!

Đúng vậy, chuyện, Đoan Mộc Diễm muốn làm chính là bán xâu nướng tại hội chùa.

Trung thu qua đi, thời tiết cũng càng ngày càng lạnh, nếu bây giờ không nhanh chóng chuẩn bị sẵn sàng cho mùa đông, thì khi đông đến sẽ vô cùng vất vả.

Nàng vốn định lên núi vài lần, chọn thêm vài món thảo dược, đổi lấy gạo và vải bố cho mùa đông, nhưng lời Vương Thông nói ngày đó đã khiến nàng nảy lên suy nghĩ này, nghĩ tới lần trước nàng đi tham gia hội chùa, tuy chỉ dạo qua một lần, nhưng cũng đã đi khắp đường phố, cảm thấy đường như trên phố cũng không có mấy món đồ ăn vặt thông dụng như ở hội chùa kiếp trước.

Chẳng qua chỉ là nhất thời tâm huyết dâng trào, nhưng hiệu quả lại vô cùng tốt, nhìn Hắc quả phụ rao bán không dứt miệng là biết.

Xa xa trong đám người có một tiểu tử mập mạp thò đầu nhìn quanh, không biết tìm cái gì, khi nhìn thấy nơi bị mọi người vây quanh thành từng vòng liên hồi sừng sốt, rồi tò mò chen vào, sau khi nhìn kĩ thì hoảng sợ kêu lên:

“A thăm, làm sao lại là các người nha?”

“A, tiểu phi, cháu chạy đến rồi hả, là mẹ cháu cho cháu ra ngoài chơi sao?”

Vương Thông nhất thời sắc mặt ngưng ngững, xoa đầu nói quanh co, liếc mắt nhìn Hồ Tử cùng Tiểu Lục một cái, giống như muốn nói gì, nhưng bị Hắc quả phụ dọa cho không dám mở miệng.

Song dường như nàng lại đoán được hắn định nói gì, sắc mặt nhất thời khó coi mắng: “Làm sao? Lại muốn tới tìm Hồ Tử nhà ta đi chơi với người sao? Các người nhìn Tiểu Cảnh và Diễm Diễm đi, còn có ách, vị đệ đệ này nữa, người ta đều nhỏ hơn các người đấy, vậy mà còn hiểu chuyện hơn các người, người tên nhóc mập này, cha mẹ người mấy hôm nay làm việc đến chân không chạm đất, thế mà người còn dám chạy tới đây. Trở về trở về!”

“Ai đừng mà, a thăm, một năm cũng chỉ có một lần hội chùa thôi, không thể bắt cháu chỉ làm việc mà không được chơi chút nào chứ? Aiz các người bán xâu nướng này thế nào? Ta cũng mua hai xâu!”

Đoan Mộc Diễm trực tiếp lấy hai xâu chưa nướng nhét vào tay hắn, nói: “Tự mình nướng, sẽ không thu tiền.”

Sự thật chứng minh, hành động này của Tiểu Diễm Diễm quả thật vô cùng sáng suốt, bởi vì Vương Thông rất nhanh liền phát hiện, nướng thịt ở chỗ này so với làm việc ở nhà thú vị hơn, còn có thể thỉnh thoảng ăn một vài xâu nướng khiến hắn thềm nhỏ dài.

“Tiểu Diễm Diễm, cháu thực âm hiểm.” Thần công tử ghé vào bên tai cháu gái nhỏ nhẹ giọng nói, hắn cảm thấy cháu gái nhà hắn đưa xâu nướng cho tiểu mập mạp, bắt hắn tự nướng chính là có dự mưu, có mục đích đấy.

Đoan Mộc Diễm liếc hắn một cái, không tiếng động thừa nhận.

Khi màn đêm buông xuống, người đi trên đường đều trở về ăn cơm chiều, thoáng cái liền thưa thớt hẳn, Hắc quả phụ cười tủm tỉm sắp tới hỏi: “Diễm Diễm a, ta hôm nay buôn bán lời bao nhiêu?”

Việc thu tiền là do Đoan Mộc Diễm phụ trách, cho dù lúc đầu Hắc quả phụ vẫn còn chút lo lắng.

Đoan Mộc Diễm ước lượng túi tiền nặng trĩu bên chân, nói: “Cụ thể phải đếm mới biết chính xác được, nhưng hắn là có tới hơn một ngàn đồng đi.”

“Ai da, nhiều như vậy à?” Hắc quả phụ ngay lập tức vui vẻ hân hoan, tinh thần tỏa sáng, nhưng khéo mắt lại liếc tới số xâu thịt chưa nướng còn sót lại, nói: “Xem ra ngày mai chúng ta phải chuẩn bị nhiều hơn chút. Hôm nay trước hết tạm thế này đã, số còn lại này chúng ta tự mình nướng ăn, đám tiểu tử kia coi bộ đã thềm lắm rồi.”

“Hay quá!”

Vương Thông ở bên cạnh hoan hô đầu tiên, người tiếp đó nhảy dựng lên không phải là Hồ Tử hay Tiểu Lục, mà là Thần công tử!

Đoan Mộc Diễm cảm thấy vô cùng mất mặt thay vì tiểu thúc này, nhưng Thần công tử người ta lại không thềm để ý, cái gì phong độ cái gì phong phạm, quy củ lễ nghi bát nháo gì đó, hết thấy đều gặp quý đi, hắn đã muốn ăn đồng xâu nướng này lâu lắm rồi!

Tốc độ thu thập quầy hàng tuyệt đối là nhanh kinh người, chỉ trong nháy mắt, Đoan Mộc Diễm thậm chí còn chưa kịp đóng xong miệng túi tiền, thì bọn họ đã thu thập xong, chỉ chờ đi về.

Đoan Mộc Thần trực tiếp đeo cái túi tiền nặng hơn mười cân kia lên lưng, lướt nhẹ bay đi như một con gió.

Đoan Mộc Diễm nằm trên lưng ca ca, để hắn công trở về, nhẹ giọng nói: “Thật mất mặt.”

Đoan Mộc Cảnh tùm tùm cười khẽ, Quân Tu Nhiễm bỗng xoay người, nhìn thoáng về phía sau.

Có một bóng người đứng dưới góc khuất, vẻ mặt sâm lãnh, ánh mắt âm u tĩnh mịch, đánh giá người đi trên đường, giống như đang tìm kiếm cái gì.

Thời điểm Quân Tu Nhiễm nhìn thấy người này chợt biến sắc, rồi đột nhiên xoay người lại, cúi đầu thu liễm, đem thân thể tận lực giấu vào trong bóng người bên cạnh.

“Nam nhân kia đến.”

Hắn thấp giọng chỉ đề mình và hai huynh muội bên cạnh nghe được, Đoan Mộc Cảnh cùng Đoan Mộc Điềm nghe vậy không khỏi sùng sốt, sau đó Đoan Mộc Điềm bỗng nhiên nhảy khỏi lưng ca ca, nhào lên lưng hắn nhẹ giọng nói: “Đi mau, đừng quay đầu lại.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 23: Nhân dịp trời tối rồi đi

Edit + Beta: Tiểu Ngọc Nhi

“Ta nói thật mới lạ nha, chỉ vài món, mà trong nửa ngày, các người đã buôn bán lời nhiều tiền như vậy? Ta còn tưởng là các người đi đánh cướp đấy!”

Trở lại tiểu viện, đang kiểm kê tiền, thì a thẩm Cúc Hoa đi vào, vừa thấy nhiều tiền như thế liền ngậy ra, sau khi nghe xong mọi chuyện lại sợ hãi ca thán một phen, ngữ khí sắc mặt khó nén khỏi nuôi tiếc và hâm mộ.

Chỉ trong nửa ngày liền có thể kiếm được nhiều như vậy, quả thật là làm cho người ta có chút không dám tin.

Đoan Mộc Điềm lấy ra một trăm văn tiền, đưa cho nàng nói: “A thẩm, Vương Thông hôm nay cũng giúp việc, đây là phần của hắn, thẩm thu thay hắn một chút.”

“Ai u Điềm Điềm cháu cũng quá khách khí rồi, tiểu tử này có thể hỗ trợ cái gì chứ, không quấy rối là tốt lắm rồi.”

Tuy nói vậy, nhưng nàng vẫn đưa tay vui mừng nhận tiền, Vương Thông thấy thế sán qua, bất mãn nói: “Mẹ, đây là của con mà, con vất vả nửa ngày, trên tay còn bị bỏng vài chỗ, mẹ không thể nuốt riêng như vậy.”

“Được rồi được rồi, mẹ bảo quản trước cho người thôi.” Nàng cười cười, lại đếm ra mười đồng đưa cho hắn nói: “Nha, cho con trước mười văn tiền, lên hội chùa xem cái gì thích mua thì mua.”

Vương thông cầm mười văn tiền, bất mãn bĩu bĩu môi.

Đoan Mộc Điềm tất nhiên không đề tới chuyện này, nàng phân ra một trăm văn tiền khác đưa tới trước mặt Tiểu Lục đang trông mong nhìn, nói: “Đây là của người.”

Hắn thoáng cái liền cười sán lại, đang định đưa tay tới nhận, thì Hắc quả phụ ở phía sau vron tay lên, đề lấy tay Tiểu Lục nói: “Tiểu Lục, tiền này a thẩm thay cháu thu trước, chờ trở về thôn rồi sẽ giao tiền đó cho ông nội cháu, cháu nói được không?”

Tiểu lục sùng sốt, sau đó gật đầu nói: “Vâng, cảm ơn a thẩm.”

Cha mẹ của Tiểu Lục đã sớm mất, hắn được ông bà nuôi lớn, tính ra còn có chút quan hệ thân thích với Hắc quả phụ, bình thường hay giúp đỡ, một màn trước mắt này cũng là hợp tình hợp lý.

Nàng cũng giống Cúc Hoa đưa cho hắn mười văn tiền, nói: “Khó có khi Tiểu Lục nhà ta có thể kiếm tiền, ông bà nội cháu biết được không biết sẽ cao hứng thế nào đấy, mười văn tiền này cháu cầm lấy, lên hội chùa muốn chơi muốn ăn gì, cũng không đến mức chỉ có thể thòm thèm nhìn xem.”

Nhìn bọn họ đã phân chia xong, Đoan Mộc Điềm mới nói thêm: “A thẩm, ở trong này hiện còn lại chín trăm tám mươi sáu văn tiền, chúng ta nhiều người, chuyện này do cháu nghĩ ra, nhưng đồ ăn lại là của các thẩm, cho nên cháu lấy năm trăm văn, còn lại cho a thẩm, thẩm không có ý gì chứ?”

“Ôi, mấy thứ đồ ăn sáng kia đáng mấy đồng a? Chia như vậy ngược lại khiến Điềm Điềm các cháu chịu thiệt rồi.” A thẩm Cúc Hoa nghe vậy không khỏi nói.

Gần năm trăm văn tiền, cùng lắm mới chỉ cần nửa ngày, chắc chắn!

Hắc quả phụ này thật là may mắn, làm sao lại gặp được chuyện tốt như vậy chứ? Hơn nữa cũng không phải chuyện ghé gớm gì, trước kia mình làm sao

lại không nghĩ ra cách kiếm tiền như vậy chứ?

Mà bị a thăm Cúc Hoa nói như vậy, Hắc quả phụ cũng không khỏi ngượng ngùng, xua tay nói: “Cái này sao được? Ta cùng lắm chỉ là đi theo xem náo nhiệt thôi, không thể lấy nhiều tiền như vậy.”

“Nếu a thăm không ý kiến, vậy liền quyết định như thế đi.” Nàng trực tiếp cầm lên năm trăm văn tiền, rồi như không chút để ý nói: “Đáng tiếc hôm nay mang thiếu, nếu không buổi tối còn có thể kiếm không ít đâu, ba ngày hội chùa này, buổi tối cũng cực kì náo nhiệt nha.”

A thăm Cúc Hoa nhất thời thay đổi vẻ mặt, nói: “Kia còn không phải đơn giản sao? Bây giờ bắt đầu chuẩn bị cũng kịp mà, vừa khéo có thể kịp phiên chợ tối.”

Hắc quả phụ cũng dao động, dù sao đối với các nàng mà nói, cho dù một văn tiền, cũng là trân quý.

Đoan Mộc Diễm liền nói: “Vậy được, a thăm các thăm đi chuẩn bị đi, buổi tối có thể đi bán, chúng cháu sẽ không đi.”

“Các cháu không đi?”

“Vâng, một năm cũng chỉ có một lần hội chùa, trước kia cháu nghe nói buổi tối ở đây còn náo nhiệt hơn ban ngày, nên muốn đi xem, thuận tiện còn có thể mua chút vải vóc mang về, mua đông sắp tới rồi, cháu phải mau chóng chuẩn bị vài món quần áo rét cho mọi người trong nhà mới được.”

Đối với người trong sơn thôn như bọn họ, năm trăm văn tiền đã là khoản tiền lớn, có thể mua rất nhiều thứ.

“Diễm Diễm thật hiểu chuyện, ta thật muốn có một khuê nữ ngoan ngoãn như vậy nha, cho dù năm mơ cũng cười tỉnh đó. Đáng tiếc lại sinh ra một tiểu tử thối suốt ngày chỉ biết chạy loạn khắp nơi!”

Thần công tử ở bên cạnh không khỏi ghé mắt, vô nghĩa! Cháu gái nhỏ nhà ta, người bình thường có thể so với sao?

Hai vị a thăm vội vàng đi ra ngoài chuẩn bị cho nghiệp lớn kiếm tiền, Vương Thông Hồ Tử và Tiểu Lục đều bị kéo đi, trong phòng nhất thời chỉ còn lại ba người Đoan Mộc gia và Quân Tu Nhiễm.

Đoan Mộc Diễm bỗng nhiên thu lại vẻ nhu hòa trên mặt, quay đầu nhìn Quân Tu Nhiễm, nghiêm túc hỏi: “Ngươi thấy rõ sao? Thật sự là nam nhân kia? Hẳn xuất hiện ở trấn Khánh Phong?”

“Là hán không sai, hơn nữa nhìn dáng vẻ của hán, hình như là đang tìm người.” trong mắt Quân Tu Nhiễm lóe lên ánh tím, hơi ừ đột, khóe miệng mím chặt thành một đường thẳng, có chút sát ý lãnh liệt cũng có chút kinh sợ.

Đoan Mộc Thần kinh ngạc, vừa rồi hán chạy về trước, hiện tại mới biết được còn có chuyện như vậy, không khỏi như rụng mảy, nói: “Chẳng lẽ lại đúng dịp hán đi qua núi Từ Hà như vậy? Còn phát hiện người vẫn chưa bị chôn sống ở núi Từ Hà, ngược lại đã chạy thoát?”

“Trong sơn cốc nhất định là có chút dấu vết, muốn phát hiện không khó.” Đoan Mộc Diễm nói, “Chẳng qua hôm qua người mới vừa rời đi, hôm nay hán đã tìm được đến trấn Khánh Phong, rất hiển nhiên là tối qua hoặc sáng nay hán mới vừa khéo đi qua núi Từ Hà.”

“Hán bình thường bao lâu lại đi tìm người một lần? Mỗi lần tìm người đều làm chút gì nói gì? Hán rốt cuộc là loại người nào?” Đoan Mộc Thần vừa hỏi liền hỏi liên tục ba cái, còn nói thêm, “Người đem những điều người biết nói hết ra đi, chúng ta hiểu rõ hơn một chút, sẽ nắm chắc đối phó với hán hơn.”

Lúc cơm chiều, nhà Vương đồ tể vô cùng nhiệt tình chiêu đãi bọn họ, đồ ăn rất là phong phú, sau đó, a thăm Cúc Hoa và Hắc quả phụ liền vội vàng ra ngoài đi bày quán, Vương Thông vốn định chuẩn êm, thì bị mẹ hán véo lỗ tai túm trở về, còn Hồ Tử và Tiểu Lục lại rất nghe lời, ngoan ngoãn đi theo các nàng bày quán.

Đám người Đoan Mộc Diễm cũng theo ra cửa, bọn họ dù sao cũng không thể ngồi chờ chết, càng không thể dẫn một kẻ tâm ngoan thủ lạt, âm hiểm tàn nhẫn đến phát cuồng tới đây được.

Bọn họ đi ra ngoài rồi vòng một vòng trên đường, lại không thấy người kia nữa, thật giống như người nợ chỉ là Quân Tu Nhiễm ảo giác nhất thời.

“Muội muội, làm sao bây giờ?” Đoan Mộc Cảnh nhìn phiên chợ náo nhiệt, hơi nhú mảy.

Đoan Mộc Diễm nằm trên lưng tiểu thúc, híp mắt không biết suy nghĩ cái gì, đột nhiên nói: “Chúng ta trở về!”

“Trở về?”

“Phải, trở về thôn Tam Thạch!”

Thần công tử nhất thời lão đảo một cái, xoay cổ nhìn nàng, nói: “Tiểu Diễm Diễm, sáu mươi dặm đường đó!”

“Thúc coi như chạy marathon đi!”

“Chạy Marathon?”

“Ách... Chính là chạy bộ, lấy tốc độ của thức thì cho dù người thường cưỡi ngựa cũng không bằng, sáu mươi dặm đường dùng toàn lực chạy đi, cùng lắm chỉ nửa canh giờ thôi.”

Thần công tử bữu môi, nói: “Ta đói bụng!”

“...”

Chẳng qua chuyện này hình như không quan hấn có nguyên ý hay không, sau khi Đoan Mộc Diễm hạ quyết định, Thần công tử cho dù đói chết trên đường, cũng không thay đổi được điều gì.

Lúc này, Đoan Mộc Cảnh tìm được quán của Hắc quả phụ trên đường, chào hỏi bọn họ một câu, nói là bọn hắn phải trở về thôn Tam Trạch, sau đó cũng không quan bọn họ kinh ngạc khó hiểu cỡ nào, xoay người liền chạy ra khỏi trấn Khánh Phong.

Bọn họ đều là người mang nội lực, còn Quân Tu Nhiễm, khi tốc độ của hắn hoàn toàn triển khai, mới phát hiện kinh công của hắn thế nhưng vô cùng tốt, cũng không biết rốt cuộc hắn tu luyện như thế nào.

Đoan Mộc Thần công Diễm Diễm, ba người ra khỏi trấn Khánh Phong rồi liền cực nhanh lao về hướng thôn Tam Trạch, trong đêm đen làm cho người ta phân không rõ bóng hình, chỉ cảm thấy có một bóng dáng đột nhiên phật qua.

Không biết từ khi nào, bên ngoài trấn Khánh Phong xuất hiện một thân ảnh như quỷ mị, âm u nhìn chằm chằm về hướng thôn Tam Trạch, rồi đột ngột nháy dưng lên khỏi mặt đất, trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 24: Hồ ly mắt xanh

Edit + Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Màn đêm u ám, ánh trăng tĩnh lạnh, trong núi rừng bóng cây trùng trùng điệp điệp như quỷ mị, không biết từ đâu thổi tới một cơn gió nhẹ, tùy ý đùa bỡn cành lá mềm mại, có hai bóng hình chợt từ trong đường núi lóe qua, giữa rừng núi càng giống quỷ mị hơn.

Bọn họ bay vút qua không trung, làm cành lá vốn chấp chôn theo gió “vù” một cái bị cuốn theo một phương hướng thẳng băng, rồi chậm rãi khôi phục bộ dáng ban đầu, theo gió nhẹ lác lác, phát ra tiếng ‘lao xao’ nho nhỏ, trong bóng đêm khôi phục về yên tĩnh thuộc về mình.

Tối nay, dường như sẽ là một đêm không thể an tĩnh.

Trong rừng cây u ám vang lên tiếng cú vọ, sao đó có tiếng ‘phạch phạch phạch’ của thứ gì đó vỗ cánh phóng lên trời.

Đoan Mộc Diễm nằm trên lưng tiểu thúc, theo hắn công bay vút về phía trước, bỗng nhiên quay đầu nhìn thoáng qua phía sau, nhẹ nhàng nói một câu: “Đến rồi!”

Một câu này cực nhỏ, trong đêm đầy gió không truyền đi xa lắm, nhưng Đoan Mộc Thần vẫn dừng bước lại, người bên cạnh tức thì yên tĩnh lại không một tiếng động, nhào người vọt vào rừng cây bên cạnh.

Gió đêm nhẹ nhàng phe phẩy, trong ánh trăng càng thêm âm lãnh, bốn phía yên tĩnh không chút tiếng động, Đoan Mộc Thần xoay người, không biết nhìn bao lâu, dưới ánh trăng rốt cục nhìn thấy xa xa có một người phá không mà đến, nhìn như quỷ mị.

Cánh tay đỡ hai chân nàng đột nhiên căng thẳng, chỉ mới nhìn thân hình người nọ, mà Thần công tử đã lập tức khơi dậy toàn bộ tinh thần.

Trực giác võ giả nói cho hắn, người đối diện, tuyệt đối là cao thủ!

Đoan Mộc Diễm buộc chặt cánh tay vòng trên cổ hắn, ghé vào tai hắn nhẹ giọng nói một câu, hắn gật gù đầu, vẫn như cũ nhìn bóng người không ngừng tới gần kia, chỉ không hiểu sao hơi nghiêng người.

Thân ảnh kia rốt cuộc tới gần, có thể nhìn thấy rõ ràng đối phương, y bỗng nhiên dừng chân, nhìn hai người trước mặt kinh ngạc “ồ” một tiếng.

“Người là người phương nào? Vì sao một đường đuổi theo hai chú cháu ta?” Đoan Mộc Thần nhìn chằm chằm hắn, chất vấn.

Dưới ánh trăng, có thể nhìn rõ ràng khuôn mặt người đối diện.

Đây là một nam nhân thoát nhìn khoảng hơn ba mươi tuổi, thân hình cao to, khuôn mặt ngoài ý muốn lại có nét ôn hòa, đúng vậy, chính là ôn hòa. Nhưng phần ôn hòa này lại bị một đôi mắt âm lãnh của y phá hỏng đến hầu như không còn.

Ánh mắt này nên hình dung như thế nào đây?

Quý khí dày đặc, u lãnh hung tàn, dưới ánh trắng tựa hồ tản ra ánh sáng lạnh lẽo, như sói... Không, mặc dù sói hoang là loài hung tợn nhất, nhưng nếu bị ánh mắt này của y nhìn chăm chú, e là đều sẽ hoảng sợ chạy trốn chết.

Đôi mắt của y rất dài rất dài, tà tà kéo dài chếch về phía hai bên thái dương, giống như ở trên mặt y dùng dao khắc hai đường chéo, nhìn như vậy, liền làm cho người ta cảm thấy rét run từng đợt, giống như bị thứ quỷ mị nào đó dõi theo. (TNN: hix tưởng tượng cái mắt này mà rùng cả mình T___T)

Đoan Mộc Diễm nhìn ánh mắt này thật lâu, như thế nào cũng cảm thấy quen thuộc, dường như đã từng gặp qua hay nghe nói qua ở đâu đó, mãi cho đến khi trong mắt y chợt xẹt qua một tia sáng xanh, thì nàng mới đột nhiên bừng tỉnh, đây không phải là hồ ly mắt xanh trong truyền thuyết sao?

Nghe nói người có đôi mắt dài hẹp như vậy bẩm sinh hung tàn lãnh khốc, lại xảo hoạt hơn cả hồ ly, vô tình vô nghĩa tâm ngoan thủ lạt, thậm chí là điên cuồng giết người mất hết nhân tính.

Nàng trước kia luôn không tin lời đồn như vậy, chỉ cảm thấy đó nhất định là do mọi người không chấp nhận một đôi mắt không giống người thường, nên khoa trương nói thậm chí là thần thánh hóa, giống như đôi mắt màu tím của Quân Tu Nhiễm, khiến cho hần bị thế nhân nghĩ là yêu ma chuyển thế, kì thật ở trong mắt Đoan Mộc Diễm, đó chẳng qua chỉ là bộ dáng khác với người thường mà thôi.

Làm sao có thể bởi vì một đôi mắt liền nhận định bản tính của một người, thậm chí hoang đường tới mức nói hần là yêu ma chuyển thế gì gì đó?

Nhưng giờ phút này nhìn đến người nọ, thấy được đôi mắt nàng chỉ nghe qua trong truyền thuyết này, nàng bỗng nhiên có chút tin tưởng lời phỏng đoán đối với chủ nhân của đôi mắt này.

Hung tàn lãnh khốc, điên cuồng, mất sạch nhân tính!

Nếu không phải như thế, y làm sao có thể làm ra được loại chuyện này?

Hần mặc một bộ trường bào màu xanh lục, ống tay áo rộng thùng thình, dưới ánh trắng nhìn sao cũng giống màu đen, tay áo rộng theo gió đung đưa, xếp thành từng nếp, mơ hồ có một mùi hương truyền tới.

Đoan Mộc Diễm chợt nâng tay, bưng kín miệng mũi Thần công tử.

Người đối diện cũng đột nhiên ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn về phía nàng.

Đoan Mộc Thần lại nghiêng người, gỡ bàn tay đang bịt kín miệng mũi mình ra, nói: “Cháu gái ngoan, yên tâm, chẳng qua chỉ là mộng hân được (thuốc mê) bình thường mà thôi.”

Mộng hân được? Một cho thức còn có thể nghĩ ra cái tên này!

Trong mắt người nọ hiện lên tia sáng lạnh lạnh, làm cho người ta bất giác lạnh lẽo trong lòng. Y nhìn Đoan Mộc Thần, cũng không trả lời vấn đề kia, mà hỏi ngược lại: “Hai người khác đâu?”

“Hai người khác nào?” Đoan Mộc Thần nhủ mảy, vẻ mặt vô tội, nói, “Nơi này cũng chỉ có hai chú cháu ta, làm sao có thêm hai người nữa? Chẳng lẽ là cô hồn dã quỷ? Cháu gái ta nhất gan, người đừng có dọa nàng.”

Y bỗng nhiên thấp giọng nở nụ cười, tiếng cười âm khiết, như một trận gió kì dị nổi lên trong đất bằng, lao thẳng về phía người đối diện.

Sau đó, tiếng cười chợt ngừng, y ngẩng đầu lạnh lùng nhìn chăm chăm Đoan Mộc Thần, nói: “Nhìn dáng vẻ của ngươi, không giống như người trong núi rừng hoang dã này, ngươi là người phương nào? Đến đây làm gì?”

Hai mắt Thần công tử đảo qua trên người y một vòng, bỗng nhiên nghiêm mặt, khóe miệng cong lên, hơi nâng cằm kiêu căng nói: “Bản công tử vì sao phải nói cho ngươi biết? Ngươi có tư cách này sao?”

Trước mặt người khác, Thần công tử vẫn luôn nhảy nhót tung tăng, chưa từng kiêu ngạo, bình dị gần gũi, thậm chí là không mặt không da, đây là lần đầu tiên Đoan Mộc Diễm nhìn thấy tiêu thức bày ra tư thế quý công tử, khuôn mặt lạnh lùng, vẻ mặt kiêu căng, rõ ràng lại là một loại phong cách khác.

Đoan Mộc Diễm nghiêng đầu nhìn hần, ánh mắt không khỏi lóe lóe.

Mà hồ ly mắt xanh đối diện thấy vậy, hàn quang trong mắt nhất thời đại thịnh, sát khí hung tợn lao thẳng tới, lạnh lùng nói: “Mặc kệ ngươi là ai, động vào người không nên động, mạng nhỏ cũng sẽ không còn là của ngươi.”

“A, vậy bản công tử càng muốn nhìn, xem ngươi làm sao lấy được mạng của bản công tử!”

“Muốn chết? Ngươi cho là trên đời này có chuyện đơn giản như vậy sao?”

“Thì ra ngươi muốn đem bản công tử xích lại trong sơn động, giãy dụa giữa sự sống cái chết, bị nơi đen tối và huyết tinh tra tấn. Ngươi cho là bản công tử cũng là đứa nhỏ bảy tuổi sao? Có phải ngươi cho rằng, ngay cả tam điện hạ của Đại Viêm ta cũng bị người tra tấn, nên ngươi thực sự có thể tra tấn

bất kì kẻ nào sao?”

Thời điểm nói xong câu cuối cùng, trên người Đoàn Mộc Thần chợt bộc phát ra sát khí cực kì sắc bén, luồng khí tức này tựa như đã nghẹn trong lồng hân hoi lâu, bây giờ mới tìm được cơ hội bùng nổ, vừa bùng nổ, liền không thể vãn hồi.

Hồ ly mắt xanh đối diện với sát khí sắc bén như vậy, rốt cuộc thay đổi sắc mặt, ánh mắt y lóe lên hàn quang, trầm trọng nói: “Người rốt cuộc là ai?”

“Người chỉ cần biết rằng hoàng tử điện hạ của Đại Viêm ta là thân phận bậc nào tôn quý, cho dù hân thực sự là yêu ma chuyển thế gì đó, thì một kẻ đề tiện như người cũng không được phép tùy tiện vũ nhục khi dễ!”

Hân nhẹ nhàng thả lỏng tay, buông Đoàn Mộc Diễm trên lưng xuống, tay vòng qua hông một chút, liền rút ra một thanh nhuyễn kiếm lóe sáng hàn quang.

Nhuyễn kiếm này hình dáng cũng kỳ lạ, không tròn nhẵn giống nhuyễn kiếm bình thường, mà tựa như có hoa văn gì đó bên trên, hơn nữa còn màu đen.

Thời điểm hồ ly mắt xanh nhìn thấy thanh nhuyễn kiếm liền sùng sốt, ngẩng đầu nhìn chăm chăm Đoàn Mộc Thần, trong mắt chợt lóe sáng nói: “Người là Đoàn Mộc Thần?”

Trong giọng nói, dường như có vài phần kinh sợ cẩn trọng.

Thần công tử lập tức liền vui sướng, vẻ kiêu căng không còn, lại khôi phục bộ dáng cả lợ phát phơ, ngả ngón nhưống mày nói: “Không nghĩ tới bản công tử nổi danh như vậy, ngay cả kẻ ti tiện chuyên lánh một bên vụng trộm bắt cóc tra tấn trẻ con như người cũng biết bản công tử!”

Nhận ra Đoàn Mộc Thần, hồ ly mắt xanh lập tức có vài phần muốn rút lui, ngay cả bị nói như vậy cũng chỉ chợt lóe qua phần nộ.

Bởi vì y vô cùng rõ ràng người trước mắt này không phải là tiểu nhân vật râu ria, cũng không phải quý tử bị nhiều người oán hận chán ghét, thậm chí ngay cả mẹ ruột cũng bài xích hận không thể khiến hân biến mất như Quân Tu Nhiễm.

Người này phân lượng quá nặng, nếu y thực sự dám đụng vào hân, thì không nói tới Đức phi, cho dù được hoàng thượng che chở, chỉ sợ cũng sẽ bị đuổi giết ngàn dặm, loạn đao phanh thây!

Cho nên y nói: “Nể mặt người là công tử của Đoàn Mộc gia, chỉ cần người giao trả người, việc này sẽ coi như chưa từng phát sinh, nói cách khác... người nên rõ ràng, người không phải là đối thủ của ta!”

Đoàn Mộc Thần nghe vậy quơ quơ nhuyễn kiếm trong tay, cười nhẹ nói: “Người đây là muốn làm cho liệt tổ liệt tông của Đoàn Mộc gia đều từ âm tào địa phủ xông lên quần áo bản công tử sao?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 25: Cản đường

Edit: Nhã Vy

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Không khí bỗng nhiên trở nên kì quái.

Hồ ly mắt xanh kiêng kị thân phận của Đoàn Mộc Thần, lại không chịu buông tha cho Quân Tu Nhiễm, mà Đoàn Mộc Thần đương nhiên cũng biết hân hiện tại không phải là đối thủ của nam nhân trước mặt, song tuyệt đối không thể giao Quân Tu Nhiễm ra, trong lúc nhất thời, hai bên giằng co, ai cũng không chịu nhường một bước.

Đoàn Mộc Diễm dịch chân trái lui về phía sau, miễn cho lát nữa nếu có đánh nhau thật thì cũng sẽ không ảnh hưởng đến tiểu thúc mình, tuy võ công của không tệ, nhưng đối mặt với cao thủ chân chính vẫn kém một chút, tối thiểu hồ ly mắt xanh trước mắt này không phải là người nàng có thể đối phó được.

Dù sao thì, chênh lệch tuổi tác vẫn còn đó.

Động tĩnh lùi về sau của nàng lại hấp dẫn lực chú ý của hồ ly mắt xanh, ánh mắt y nhìn nàng lóe lên, nói: “Người nói xem, tiểu nha đầu này là cháu gái của người? Sao cho tới bây giờ chưa từng nghe nói qua Đoàn Mộc gia lại có một vị tiểu thư dung nhan giống quý như vậy?”

Sắc mặt Đoàn Mộc Thần lập tức trầm xuống, lại nghe giọng tiểu Diễm Diễm vang lên sau lưng: “Trong nhà cho rằng dung mạo ta xấu xí như vậy, nếu truyền ra ngoài thật sự sẽ làm mất hết mặt mũi Đoàn Mộc gia, cho nên từ lúc ta còn nhỏ đã đưa ta đến thôn nhỏ trong nơi sơn dã này, không để cho người ngoài biết.”

Giọng nói của nàng chậm rãi, nhẹ nhàng du dương, giống như không phải đang nói chuyện của mình, cũng giống như không hề để ý tới dụng mạo như quý của bản thân, khiến cho Đoan Mộc Thần sững sờ, đôi mắt của hồ ly mắt xanh nhú lại, cặp mắt vốn cực kỳ hẹp dài kia càng giống hai sợi tơ khảm trên khuôn mặt.

Y dường như rất hứng thú với nàng, ánh mắt nhìn nàng lạnh lạnh âm u, vẻ tươi cười chậm rãi hiện lên trên mặt.

Đoan Mộc Thần chợt dịch chân chắn tầm mắt của y, nhuyển kiếm màu đen trong tay bỗng nhiên thẳng băng, nghiêng nghiêng chỉ về hướng y, lạnh lùng nói: “Ngươi tốt nhất nên thu hồi ý nghĩ kia đi, nếu dám làm tổn thương đến cháu gái của bốn công tử, Đoan Mộc gia ta nhất định sẽ cùng ngươi không chết không ngừng!”

Hồ ly mắt xanh đột nhiên nở nụ cười, âm thanh khắc khắc, lộ ra vẻ thâm lãnh vô tận, nói: “Đây là nơi hoang vu dã ngoại, ta giết các ngươi thì nào có ai biết?”

“Ngươi phải biết, tất cả những kẻ giết người trên thế gian này, bình thường đều ra tay ở nơi không ai thấy, nhưng đến cuối cùng vẫn bị người ta tra ra. Hơn nữa ngươi chẳng lẽ không phát hiện chúng ta thiếu mất hai người? Ngươi biết bọn họ đang làm cái gì sao?”

Tiếng cười ngừng lại, y âm trầm nhìn hai người trước mắt, nói: “Có thể khiến thiếu gia và tiểu thư của Đoan Mộc gia chôn cùng ta, ta dường như cũng không lỗ.”

“Ngươi xác định cam lòng chết cùng chúng ta?”

Đoan Mộc Diễm ở sau lưng tiểu thúc không khỏi cau khóe miệng cười nhẹ, thầm nghĩ bình thường mặc dù tiểu thúc có chút không biết điều, hơn nữa vẫn chỉ là một đứa trẻ mười lăm tuổi, nhưng lúc chính thức gặp chuyện, biểu hiện lại vô cùng tốt.

Tất cả những kẻ như hồ ly mắt xanh, đều rất tiếc mạng, tuyệt đối sẽ không cho rằng việc lôi kéo hai người có thân phận tôn quý chết cùng mình là được lời. Không đến thời khắc cuối cùng, bọn họ sẽ không nguyện ý cá chết lưới rách.

Mà giờ đây thân phận của Đoan Mộc Thần đối với y chính là một loại sợ hãi. Mặc dù Đoan Mộc Diễm đến tận lúc này vẫn không biết Đoan Mộc gia rốt cuộc có quyền thế bối cảnh như thế nào.

Không khí trầm xuống, hồ ly mắt xanh vẻ mặt u lãnh nhìn chằm chằm Đoan Mộc Thần, bỗng nhiên trên mặt dần dần nổi lên một tầng màu đen, đột ngột bật lên khỏi mặt đất, lao thẳng tới.

Đoan Mộc Thần cả kinh, không ngờ y lại đột nhiên động thủ, chẳng lẽ hẳn đã phỏng đoán sai tính tình của người trước mắt này rồi sao?

Nhưng bây giờ không phải là thời điểm nghĩ đến những thứ này, Đoan Mộc Thần hừ lạnh một tiếng, giờ kiếm vung lên một cái, thanh nhuyển kiếm sắc bén xẹt qua, dường như cả không khí cũng bị cắt đứt, mắt thường có thể nhìn thấy được luồng khí rung động tương như nhu hòa nhanh chóng lao về phía hồ ly mắt xanh.

Thân hình hồ ly mắt xanh đột nhiên đình trệ, mà Đoan Mộc Thần lúc này phi người xông tới.

“Keng” một cái, tiếng đao kiếm tấn công vang vọng trong rừng núi tràn ngập ánh trắng, sau đó âm thanh giao kích càng lúc càng dồn dập vang lên không ngừng, Đoan Mộc Thần cùng nhau đấu với hồ ly mắt xanh kia.

Trên đường núi chật hẹp, chỉ thấy bóng người lập lờ, màu đỏ cùng màu xanh sẫm quấn lại với nhau, khó mà phân ra.

Đoan Mộc Thần tuy kinh nghiệm không bằng hồ ly mắt xanh, công lực cũng không thâm hậu bằng y, nhưng công pháp Đoan Mộc gia lại là số một trên đời, cho dù đánh không lại hồ ly mắt xanh, thì trong thời gian ngắn cũng sẽ không bị rơi vào thế hạ phong.

Đoan Mộc Diễm bắt đầu chậm rãi lui về phía sau, sau lưng chợt có tiếng bước chân rất nhỏ vang lên, nàng hơi ngừng một chút, rồi chệch hướng đi chuyển về phía rừng, thẳng đến khi sau lưng dán lên một bàn tay.

“Đi mau!” nàng nhẹ giọng nói.

Người đứng phía sau tạm dừng lại, rồi xoay nàng lại, vác lên lưng chạy đi.

Đoan Mộc Diễm sững sờ, bối rối nói: “Bảo ngươi đi mà, mục tiêu của hẳn là ngươi, chỉ cần ngươi đi...”

“Không, hẳn ta sẽ giết ngươi!” Hẳn cất ngang lời nàng, sau đó tiếp tục công nàng xông vào rừng.

Hồ ly mắt xanh đang giao thủ cùng Đoan Mộc Thần bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía này, dưới ánh trắng chỉ thấy trong núi có cái gì đó chạy vụt qua, ánh mắt y lóe lên, lại đảo mắt nhìn thẳng về phía Đoan Mộc Diễm đứng, đã không thấy bóng người.

Khóe mắt chợt hiện lên hắc quang, khí tức kịch liệt đập vào mặt, nhuyển kiếm màu đen hung hãn cực kỳ không hợp với bản thân nó bỏ về phía hẳn.

“Ngươi tốt nhất nên tập trung vào, nếu không bốn công tử không cẩn thận giết ngươi, nói không chừng sẽ đau lòng đấy.”

Giọng Đoan Mộc Thần vang lên, y hừ lạnh một tiếng, nhanh chóng quay người chống lại khí thế hung hãn của nhuyển kiếm đen.

Hai người vừa va chạm, hồ ly mắt xanh liền mượn lực của Đao Mộc Thần, lui về phía sau, nhanh chóng lao vào trong rừng.

Chợt có bóng người lập lờ, bên cạnh y đột nhiên thoáng hiện lên một thân ảnh màu đỏ, lại nghe Thần công tử nói: “Chỉ bằng ngươi cũng xứng so khinh công với bốn công tử sao? Vừa rồi chẳng qua là phải đợi mấy tiểu tử kia nên mới có thể bị ngươi đuổi kịp.”

Theo lời hắn nói còn có một tấm lụa màu đen và một cái vung trắng tới sau lưng hồ ly mắt xanh.

Bên kia, Quân Tu Nhiễm công Đao Mộc Diễm trên lưng bay tán loạn trong rừng, ánh trăng mờ lung theo cành lá chiếu xuống, chiếu lên hai người điểm sáng loang lổ, bóng cây xung quanh lắc lư, như gương nanh múa vuốt với bọn họ, hai người lại phảng phất như không thấy, Đao Mộc Diễm ở trên lưng hắn bỗng nhiên chỉ một ngón tay, nói: “Đi hướng bên này!”

Chung quanh rừng núi này, Đao Mộc Diễm sớm đã vô cùng quen thuộc, đường do nàng chỉ, đều là đường nhanh nhất, tiện nhất, rất nhanh liền tới gần thôn Tam Trạch.

Ngay lúc này, trong lòng Đao Mộc Diễm không hiểu sao bỗng nhiên vang lên một hồi báo động, Quân Tu Nhiễm cũng đồng thời dừng chân, ngẩng đầu thẳng tắp nhìn về phía trước.

Phía trước có tiếng bước chân đạp lên lá rụng, trong bóng cây tà tà, có một người từ từ đi ra.

Người này thân hình to cao, mặc trường bào màu xanh sẫm, ống tay áo rộng, khuôn mặt ôn hòa, song đôi mắt lại mang quý khí âm u, như bị một thanh đao sắc nhọn vạch thành hai đường dài trên mặt, ánh sáng lấp lánh, âm lãnh tàn bạo.

Trông thấy người này, cánh tay ôm cổ Quân Tu Nhiễm bỗng nhiên thu chặt lại, Đao Mộc Diễm ngẩng đầu nhìn y, nói: “Ngươi sao lại ở phía trước chúng ta? Tiểu thúc của ta đâu?”

Hồ ly mắt xanh cười khặc khặc, ánh mắt đảo qua người Đao Mộc Diễm, dừng lại trên người Quân Tu Nhiễm, diễm nhiên nói: “Ngươi cho rằng chặt bỏ xiềng xích, chạy ra khỏi sơn cốc thì có thể thoát khỏi lòng bàn tay của ta sao?”

Quân Tu Nhiễm không khỏi lui về phía sau một bước, chậm rãi buông Đao Mộc Diễm xuống, vẫn che chắn phía trước nàng, nhìn thẳng vào hồ ly mắt xanh nói: “Thả nàng đi, ngươi phải biết, động tới người Đao Mộc gia, đối với ngươi một chút cũng không hề tốt.”

Y lại cười khặc khặc, nói: “Người của Đao Mộc gia sao? Vậy ngươi cho rằng ta bây giờ là làm sao lại xuất hiện ở chỗ này?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 26: Diễm Diễm, chạy mau!

Edit + Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Quân Tu Nhiễm đem nàng bảo vệ chặt chẽ ở phía sau, nhìn hồ ly mắt xanh trước mặt, cả người căng thẳng.

“Ngươi đã làm gì hắn? Đao Mộc Thần không giống ta, cho dù mất tích cũng không có ai hỏi thăm đâu.”

“Đây không phải chuyện cần ngươi lo lắng.” Y tiến lên một bước lại gần Quân Tu Nhiễm, ánh mắt lạnh lẽo, trên mặt còn lóe lên vẻ bạo ngược hung tàn.

Quân Tu Nhiễm mím chặt môi, y tới gần một bước, hắn lại lùi về sau một chút, bất thành linh đưa tay dùng sức đẩy Đao Mộc Diễm ra, đẩy mạnh nàng về phía rừng.

“Chạy mau!”

Hồ ly mắt xanh không khỏi ngừng chân lại, dường như có chút kinh ngạc trước hành động của hắn, quay đầu hứng thú nhìn Đao Mộc Diễm một cái, rồi lại quay lại nhìn về phía Quân Tu Nhiễm.

“Ta vậy mà không biết ngươi vẫn còn lương thiện như vậy đó, tam điện hạ.”

Vừa nói, cặp mắt dài hẹp kia bỗng nhiên mở to hơn, trong phút chốc lóe sáng, lạnh lẽo dự tợn, như muốn nuốt chửng người khác.

Đáy mắt Quân Tu Nhiễm lấp lánh, phần lạnh lẽo trong đó cũng không thua kém y, mím môi quay người chắn ở phía trước Đao Mộc Diễm.

Sau lưng hắn, Đao Mộc Diễm từ từ đứng lên, gót chân bị thương vừa rồi va đập mạnh, có chút đau, nhưng nàng dường như không hề cảm thấy đau đớn, chỉ đứng đó bình tĩnh nhìn bóng dáng gầy yếu cô độc của Quân Tu Nhiễm.

Nhấp máy miệng, nàng bỗng nhiên xoay người chạy vào trong rừng.

Hồ ly mắt xanh không đuổi theo, mà chỉ đứng tại chỗ lạnh lùng nhìn nàng quay người rồi đi, cúi đầu nhìn sang Quân Tu Nhiễm cười lạnh nói: “Xem đi, người quả nhiên vẫn quá ngây thơ rồi. Đây là người người muốn bảo vệ sao? Không thèm quan tâm người gặp nguy hiểm mà chỉ biết xoay người chạy trốn chết.”

Khỏe miệng Quân Tu Nhiễm càng mím chặt, nhưng vẫn đứng nguyên trước mặt y, không hề nhúc nhích.

Hắn muốn nàng rời đi, không muốn nàng rơi vào trong tay kẻ trước mắt này, nhận hết toàn bộ tra tấn, mặc dù nàng thật sự bỏ lại hắn, không quan tâm hắn một mình chạy trốn chết, đây chẳng lẽ không phải đúng theo hy vọng của hắn sao? Hắn không quan tâm bản thân bị bỏ rơi ở chỗ này, không quan tâm nàng xoay người rời đi, không quan tâm... không quan tâm!

Cùng lắm thì trở về cuộc sống trước kia, ít nhất hai ngày qua hắn đã rất vui vẻ, cảm nhận được ôn nhu mà cho tới bây giờ chưa từng có được.

Đã đủ rồi, dù sao hắn vốn chính là quái vật không thể dung thứ trên đời, tựa như người trước mắt này.

Khỏe miệng hồ ly mắt xanh kéo sang hai bên, hiện lên một độ cong lớn, cười đến hung tợn, đưa tay chụp về phía Quân Tu Nhiễm.

Quân Tu Nhiễm vai thật xuống, đang định phản kháng, lại nghe được giọng nói lạnh lẽo bên tai: “Người muốn ta đi bắt tiểu nha đầu kia sao?”

Hắn chợt im lặng, ngoan ngoãn đứng im cho y tóm, rũ mi xuống, cả người lộ ra một cổ tử khí, mãi cho đến khi giọng nói lạnh lẽo kia tiếp tục vang lên: “Đúng là tiểu tử ngây thơ, người cảm thấy ta sẽ để cho một người đã từng nhìn thấy người được bình an chạy thoát sao?”

Cả người Quân Tu Nhiễm cứng đờ, hắn mạnh mẽ xoay cổ lại nhìn chằm chằm y, hơi thở dồn dập. Đôi mắt màu tím trong chốc lát biến thành màu đỏ, hung thần như vậy, dữ tợn như vậy.

“Người đáng chết!”

Hồ ly mắt xanh nắm chặt bả vai Quân Tu Nhiễm, áp chế hành động giãy dụa của hắn, cười đến càng vui vẻ, âm u nói: “Phải, cứ như vậy, về mặt này mới có thể xứng với người.”

Nói xong, y dễ dàng vác hắn lên, xoay người đi về phía rừng, nói: “Đi thôi, mang người đi tìm tiểu tình nhân không lương tâm kia. Ừ, tiểu tình nhân, rất tốt, hay là ta cũng bắt nàng ta, để nàng ta ở cùng với người. Người là hoàng tử điện hạ, bên người sao có thể không có một nữ oa giải buồn chứ? Khắc khắc!”

Quân Tu Nhiễm toàn thân run lên, bỗng nhiên ngẩng đầu, dùng hết sức hô: “Điêm Điêm, chạy mau!”

Trong rừng cây phía trước, Đoan Mộc Điêm chợt ngẩng đầu, sau đó lui vào sau bóng cây, cả người cuộn lại, cho dù ánh trăng xuyên qua cành lá chiếu xuống cũng không thể chiếu tới nàng.

Có tiếng bước chân tới gần, giọng Quân Tu Nhiễm hét to giống như đèn chỉ đường, rõ ràng muốn nói cho Đoan Mộc Điêm biết vị trí hiện tại của bọn họ, mà hồ ly mắt xanh kia cũng không ngăn cản hắn.

Đoan Mộc Điêm càng lúc càng co người lại, giống như nhiều năm trước, nàng cũng từng cuộn mình trong bóng tối như thế này, sau đó...

Giọng Quân Tu Nhiễm ở phía sau đã sắp đến gần, bỗng nhiên kích động điên cuồng hét lên: “Điêm Điêm, chạy đi, đừng trốn nữa!”

Đoan Mộc Điêm cúi đầu nhìn miệng vết thương lại rách ra trên chân, có vết máu không ngừng chảy ra, tạo thành một mùi máu tươi như có như không.

Mùi máu tươi này rất nhẹ rất nhạt, không thể ngửi thấy, nhưng đối với người cực kì mẫn cảm với mùi máu tanh mà nói, lại chính là đèn sáng chỉ đường.

Rất hiển nhiên, hồ ly mắt xanh và Quân Tu Nhiễm đều là người cực kì mẫn cảm với mùi máu tươi.

Khi nàng định đứng lên, thì trước mắt cũng đã xuất hiện một đôi giày màu xanh, cùng một đôi chân treo lơ lửng trên không trung.

“Khử khử khử, người có thể cảm miệng được rồi.”

Giọng nói lạnh lẽo vang lên trên đỉnh đầu, y dường như điểm hai cái trên người Quân Tu Nhiễm, sau đó Quân Tu Nhiễm không thể phát ra âm thanh gì nữa, nhưng thân thể vẫn còn có thể cử động.

Đôi giày màu xanh tiến lại gần thêm vài bước, cách nàng chỉ không đến nửa thước.

Đoan Mộc Điêm chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt sợ hãi mà mờ mịt, tựa như đã bị dọa đến vỡ mắt rồi.

Nàng cứ như vậy mờ mịt nhìn y, tay che lên vết thương, theo bước chân lại gần của y, không khỏi càng co rúm về phía sau.

Quân Tu Nhiễm ở trên tay y kịch liệt giãy dụa, làm cho y có chút không kiên nhẫn, cười lạnh một tiếng ném hắn ra ngoài.

Ngay sau đó, Đoàn Mộc Diễm về mặt mê mang bịt miệng vết thương trên chân, bất thành linh nhảy dựng lên, chân phải dùng sức đạp lên thân cây phía sau, lấy đà cúi đầu lao mạnh về phía y.

“Bình” một tiếng, đầu nàng va mạnh vào ngực hồ ly mắt xanh, y vốn đang chú ý Quân Tu Nhiễm mà quên đề phòng nàng, nên bị một va đập này không khỏi lui về sau từng bước.

Chưa chờ y kịp quay đầu, trong ánh trăng loang lổ, chột có tia sáng trắng lóe lên, sau đó một tiếng ‘phập’ vang lên, đoàn kiếm sắc bén hung hăng đâm vào bụng.

Y đột nhiên cứng đờ, từ mũi truyền ra một tiếng kêu đau đớn, nhưng Đoàn Mộc Diễm vẫn không thả lỏng, đoàn kiếm vẫn đâm trong bụng y, đồng thời hai tay cầm kiếm của nàng dùng sức rạch xuống, ý định muốn phá nát bụng của y.

Hồ ly mắt xanh phản ứng cũng rất nhanh, ngay khi bị nàng rạch bụng liền nhanh chóng lui về phía sau, nhưng bụng vẫn bị khoét to, rạch thành một vết rất dài.

Y đứng vững lại, sau đó mới quay đầu nhìn về phía Đoàn Mộc Diễm, sắc mặt vắn vẹo méo mó, sát khí hiện lên.

Quân Tu Nhiễm bị y ném xuống đất, vừa ngẩng đầu lên đã trông thấy một màn như vậy, nhất thời ngẩn ra, đặc biệt khi nhìn thấy đoàn kiếm trên tay Đoàn Mộc Diễm, liền theo phản xạ đưa tay sờ sờ trong ngực mình, phát hiện đoàn kiếm vẫn mang theo người không biết từ khi nào đã chạy tới tay Đoàn Mộc Diễm.

Hắn giống như hiểu được điều gì, ánh tím trong mắt chột sáng lên như ngọc.

Thì ra không phải Diễm Diễm bỏ mặc hắn không quan tâm!

Mặc dù hắn luôn tự trấn an mình, nói không sao, hắn cũng không để ý, việc Diễm Diễm bỏ chạy là đúng theo hy vọng của hắn, như thật ra, khi nàng không nói lời nào liền xoay người bỏ đi, sâu trong lòng hắn kì thật vẫn có chút mất mát.

Chẳng qua bây giờ hắn hiểu được, sự thật không phải như hắn đã nghĩ, cho dù hắn hơi thất vọng vì nàng không chạy, nhưng vẫn có chút vui vẻ.

Chột hắn nhảy dựng lên khỏi mặt đất, lao thẳng về phía hồ ly mắt xanh đang đưa lưng về phía mình.

Mà bên kia, sau khi Đoàn Mộc Diễm rơi xuống đất lần một vòng xong cũng nhanh chóng nhảy lên, miệng vết thương trên chân trái bởi vì nàng đột nhiên dùng sức mà toác ra, ở trong không trung phụt ra một đường máu.

Rất nhiều năm về trước, nàng cũng từng giống như tối hôm nay, cuộn mình trong bóng đêm tối mịt, sau đó —— diệt tận gốc con mồi mà nàng đang chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 27: Đồ ngốc, giả chết không phải tốt rồi sao?!

Edit + Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Đoàn Mộc Diễm cùng Quân Tu Nhiễm dường như là nhảy lên cùng một lúc, dùng khinh công lao vút về phía hồ ly mắt xanh.

Sau lưng có sát khí đánh tới, phía trước cũng có mũi nhọn lao về, hồ ly mắt xanh bất kể dịch chuyển về bên nào thì cũng sẽ bị một người khác công kích.

Y đứng nguyên tại chỗ, một tay ôm bụng, qua kẽ hở giữa các ngón tay không ngừng tuôn ra máu tươi, thậm chí còn có một đoạn ruột non bên trong vết thương bị kéo ra ngoài, trong mũi máu tươi còn có pha lẫn mùi tanh hôi không chịu nổi.

Một chiều kia của Đoàn Mộc Diễm thực sự vô cùng cay độc xảo trá, đoàn kiếm trong tay cũng cực kì sắc nhọn, mặc dù không thể thành công phá nát bụng y, nhưng cũng đâm rách, lòi ra một chút nội tạng, khiến cho hồ ly mắt xanh bị trọng thương.

Cho nên giờ phút này, hồ ly mắt xanh chặt chẽ nhìn chăm chăm Đoàn Mộc Diễm đang phóng tới, hung quang trong mắt bùng lên, không thèm để ý tới Quân Tu Nhiễm ở phía sau.

Mặc dù bị trọng thương, ruột bị lòi ra nhưng nội lực của hồ ly mắt xanh cực kì thâm hậu, hơi thở vẫn âm trầm, ngược lại càng thêm hung hãn, đưa tay liền đánh thẳng về phía Đoàn Mộc Diễm.

Một chương này khí thế hung tợn, mang theo một luồng hung tàn bạo ngược, làm cho Đoàn Mộc Diễm cảm thấy hít thở không thông, không dám chính

diện đung tới.

Khoảng cách giữa nàng và hồ ly mất xanh vốn gần, động tác phi thân đến trước mặt y chẳng qua chỉ xảy ra trong nháy mắt, khi y đưa tay chụp tới, cũng là lúc nàng đâm đoản kiếm ra.

Một khắc đó, gió mạnh đập vào mặt, nàng chợt cúi đầu định né đi một chương của y, đã thấy y kịp thời lật cổ tay lại, đánh về phía mình.

Chợt có một mũi nhọn hiện ra bên cạnh, đoản kiếm sắc bén vô thanh vô thức đâm vòng qua, chém thẳng vào tay y.

Nếu y muốn bảo trụ tay mình, nhất định phải chuyển hướng, mà một khi y chệch hướng, cho dù chỉ chậm hơn một cái chớp mắt, cũng đủ để Đoan Mộc Diễm đánh tan vòng công kích của y.

Quân Tu Nhiễm ở phía sau cũng bỏ nhào đến, tứ chi giang ra quán chặt lấy người y.

Hồ ly mất xanh hừ lạnh một tiếng, chợt nhấc chân đá Đoan Mộc Diễm ra, đồng thời xoay người đánh Quân Tu Nhiễm một chương, đoản kiếm trong tay Đoan Mộc Diễm cũng ‘xoẹt’ qua cánh tay hắn một cái.

Đối diện đánh tới là một cái chân mang khí thế mãnh liệt, Đoan Mộc Diễm không né tránh, trong mắt chợt hiện lên vẻ lãnh liệt, xoay ngược đoản kiếm đâm thẳng xuống cái chân kia.

Nhưng giây tiếp theo, trước mắt nàng chợt loáng thoáng, rồi một luồng sức mạnh khổng lồ đập vào nơi thất lưng của nàng, một trận đau nhức truyền đến, toàn bộ cơ thể trong nháy mắt bắn ngược trở về, âm âm đập mạnh vào thân cây phía sau, rồi lại bay ngược ra ngã mạnh xuống đất, máu tươi điên cuồng phun trào.

“Diễm Diễm!” Quân Tu Nhiễm gào lên, ánh tím trong mắt lãnh lẽo, hai tay quán trên cổ hồ ly mất xanh dùng sức thắt chặt lại, càng dán chặt lên lưng y, đồng thời hai chân quàng lên phía trước, đá mạnh vào cái tay đang ôm bụng, ngăn cản nội tạng trượt ra ngoài của y.

“Hự!” Hồ ly mất xanh lao đảo, hét lớn một tiếng, một chương đánh về phía sau cũng vì vậy mà lệch hướng.

Quân Tu Nhiễm dùng hết toàn lực, đá mạnh lên miệng vết thương trên bụng y, nội lực trong kinh mạch điên cuồng lưu chuyển, hai tay dùng sức đến nỗi có thể nghe được tiếng xương cốt răng rắc truyền ra từ cổ hồ ly mất xanh.

Hồ ly mất xanh tròn to mắt, ánh xanh trong mắt càng lúc càng đậm, đưa tay nắm lấy cổ chân của Quân Tu Nhiễm, rồi hung hăng ném hắn xuống khỏi lưng mình.

Thân hình bay ra đập mạnh vào cành cây, tiếng ‘bịch bịch’ truyền ra không dứt, thân thể đập qua hết cành này tới cành khác, sau đó đập mạnh xuống đất, giống như một toàn bộ đất đá trong rừng đều bị xói tung lên.

Hắn gãy dựa định đứng lên, song vừa nhúc nhích, áp lực đè nén lúc trước bỗng nhiên phá tan áp chế, chỉ thấy sắc mặt hắn đỏ lên, sau đó ‘phụt’ một cái phun ra máu tươi đỏ chói.

Ói ra một ngụm máu, ngược lại cảm giác thoải mái hơn, gãy dựa bò dậy, xuyên qua cánh rừng nhìn về phía hồ ly mất xanh khuôn mặt giận dữ, ánh tím trong mắt đột nhiên hiện lên ý cười, lau đi vết máu nơi khóe miệng, lạnh lùng nói: “Phế vật, hóa ra ngươi cùng lắm cũng chỉ được đến trình độ này mà thôi, hôm nay ngươi tốt nhất giết ta ở đây, đừng hòng nghĩ tới mang ta về nơi đó tiếp tục hành hạ..”

Hồ ly mất xanh một tay ôm bụng che miệng vết thương, đã bị chọc giận hoàn toàn, khuôn mặt vốn ôn hòa giờ phút này không còn nữa, thay vào đó là vẻ dữ tợn vụn vặt, nhìn chăm chăm Quân Tu Nhiễm, cắn chặt răng rít lên: “Vậy ngươi đi chết đi.”

Dứt lời, y nhảy lên, vọt về phía Quân Tu Nhiễm.

Ngay chính lúc này, Đoan Mộc Diễm vốn bị té xuống đất hơi thở mòng mành, gãy dựa trên đất thế nào cũng không đứng dậy được, bắt chợt nhảy lên, đánh về phía y.

Hồ ly mất xanh cười lạnh, năm ngón tay xòe ra mạnh mẽ chụp tới, khi sắp bắt được nàng thì bỗng nhiên thấy nàng uốn người một cái, tạo thành một tư thế quỷ dị không thể tin được, vừa vặn thoát khỏi tay y, tiếp tục vọt tới.

Y cả kinh, vội vàng bứt ra lui về phía sau, nhưng vẫn bị vật sắc nhọn kia xẹt qua người, xuyên qua xiêm y xanh thẫm, một vết máu phun ra từ thất lưng.

Tia sáng trong mắt y chợt lóe, lạnh lùng nhìn về phía Đoan Mộc Diễm.

Tiểu nha đầu này sao khó chơi vậy? Nhìn bộ dáng nàng cùng lắm mới chỉ sáu bảy tuổi, lại có thể nhiều lần đã thương y, chẳng lẽ huyết thống của Đoan Mộc gia thực sự tốt như vậy, ngay cả một nữ oa bảy tuổi cũng biến thái như thế?

Một chiêu vừa rồi, sắc bén mà xảo quyết, hơn nữa khí thế hung tàn trên người nàng, thậm chí cách nắm bắt thời cơ của nàng, đều tuyệt đối không thể là thứ mà mấy vị tiểu thư công tử ngay cả máu cũng chưa bao giờ thấy qua kia có thể luyện được.

Trong khi tâm tư hồ ly mất xanh xoay chuyển, Đoan Mộc Diễm cũng không dừng lại, mượn lực từ mặt đất tiếp tục vọt lên, góc độ công kích vẫn xảo quyết tàn nhẫn như cũ, là góc độ mà người ta khó lòng phòng bị hay ngăn cản được nhất.

Đây căn bản không phải chiêu thức của thế giới này, mà là chiêu thức được tôi luyện thành qua muôn vàn thử thách ở kiếp trước, đã sớm dung nhập vào linh hồn, là chiêu thức chuyên dùng để giết người, giờ phút này rốt cuộc được thi triển, phối hợp với nội lực mà kiếp trước nàng chưa từng có, cho dù chỉ nhỏ bé không đáng kể so với hồ ly mất xanh, nhưng giờ khắc này, nàng vẫn quyết chí xông lên, ngay cả linh hồn cũng dường như đang vui sướng gào thét.

Lúc này, ở trong mắt hồ ly mất xanh, khí tức toàn thân của tiểu nha đầu đang lao về phía y kia đều đã biến hóa nghiêng trời lệch đất, sắc bén hung hãn, giống như một con dã thú cắn người!

Y nhe răng cười, một lần nữa đưa tay chớp tới. ngang nhiên không hề sợ hãi tiếp lấy đoàn kiếm sắc bén trong tay nàng.

“Đình!”

Tay và đoàn kiếm đụng nhau, nhưng vang lên lại là tiếng kim loại, Đoàn Mộc Diễm ngăn ra, trước mắt chợt lấp loáng, một con đầu đon lướt qua mặt nàng, nàng không hề do dự lui về phía sau, không biết đụng phải đá hay cành cây, mà gót chân bị thương vừa lùi về đã truyền tới đau đớn bén nhọn, làm chân nàng chợt run rẩy một hồi.

Nàng âm thầm kêu không ổn, cái chân bị thương cũng vì chống đỡ không nổi mà ngã xuống.

Có thứ gì đó xẹt qua chớp mũi nàng, gò má đau đớn, gần như vậy khiến nàng rút cuộc nhìn rõ, đó là móng tay, móng tay màu đen.

Móng tay của hồ ly mất xanh, nhưng lại tựa như đoàn kiếm sắc bén, lóe lên ánh sáng đen kịt âm u.

“Người thực nghĩ rằng, chỉ bằng một con nhóc như ngươi là có thể đánh bại ta sao? Vừa rồi chẳng qua là không đề phòng nên mới bị ngươi đánh lên thành công, hiện tại, ngươi chết đi được rồi.”

Hồ ly mất xanh đứng ở trước mặt nàng, khuôn mặt dữ tợn lạnh lùng, dứt lời liền lộ ra năm ngón tay sắc nhọn, đâm thẳng về phía nàng.

Đoàn Mộc Diễm nhìn chằm chằm móng vuốt đang phóng tới kia, muốn xoay người né tránh nhưng lại phát hiện cả người vô lực, chút sức lực cuối cùng đã bị một cái nhảy lên liều mạng kia rút sạch, bây giờ thậm chí một cái nhích người cũng không nổi.

Sát khí đập thẳng vào mặt, nàng mím môi nhìn y, định ngưng tụ chút sức lực trong cơ thể, nhưng tất cả chỉ là vô dụng.

Chẳng lẽ thật sự chết như vậy sao?

Có điều cũng không uống, mấy năm nay, ở thế giới này, nàng thật sự hạnh phúc.

Chuyện cũ trong mấy năm qua nhanh chóng tràn về, nàng chợt cong khốe môi lộ ra nụ cười yếu ớt. Mắt thấy có người lao tới, ngay khi móng vuốt kia sắp đâm vào cơ thể nàng, liền hung hãn ập tới, xoay người bỏ nhào lên thân thể nàng, ôm chặt nàng vào ngực.

Tiếp đó, một tiếng ‘phập’ vang lên, là tiếng móng vuốt đâm vào da thịt, người nọ cứng đờ, ở bên tai nàng nhẹ giọng nói: “Đồ ngốc, cứ tiếp tục giả chết không phải tốt rồi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 28: Phụ thân đuổi tới

Edit: Nhã Vy

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Khóe miệng cứng ngắc cười nhợt nhạt, bọn họ dán sát nhau như vậy, thậm chí nàng có thể cảm giác được rõ ràng tiếng tim đập của hắn truyền tới, còn có cánh tay ôm lấy nàng kia, kiên định mà hữu lực.

Mùi máu tươi nồng đậm nhanh chóng lan ra, tràn ngập chớp mũi.

Mí mắt giật giật, liền thấy ngay trước có một cánh tay lộ rõ xương khớp trắng bệch, năm ngón tay cắm thật sâu vào lưng hắn, máu tươi từ năm lỗ hồng kia không ngừng chảy ra.

Thân thể của hắn hơi cứng lại, hô hấp bất ổn, có cái gì đó từ đáy lòng nàng chậm rãi bay lên, điên cuồng va chạm gào thét, sau đó âm âm vỡ vụn.

Trong cơ thể không biết từ đâu bỗng nhiên sinh ra một luồng sức mạnh kì lạ, nàng vươn tay đánh về phía bàn tay đang cắm vào lưng Quân Tu Nhiễm,

ngón tay xiết chặt mạch môn, khiến hồ ly mắt xanh đau đớn không khỏi hừ một tiếng.

Y kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía Đao Mộc Diễm, không rõ tiểu nha đầu này lúc này rõ ràng còn không có sức lực né tránh, bây giờ vì sao đột nhiên lại khỏe như vậy.

Vừa ngẩng đầu, liền thẳng tắp đối diện với đôi mắt màu đen, ám chìm thâm trầm như địa ngục, đôi mắt tựa như xoáy vào tâm hồn, sự lạnh lẽo, tĩnh mịch, cùng hung tàn âm âm chiếu tới.

Y kinh hãi, không thể tin được, một tiểu nha đầu bảy tuổi sao có thể có được ánh mắt như vậy.

Vô thức lùi về phía sau, nhưng bàn tay nhỏ bé kia trụ vững cổ tay y, quang ảnh hiện lên, rạch nứt sự tối tăm của đêm tối, hung hăng chém về phía tay y.

Trong lòng rung mình, y đột nhiên nhấc chân đá vào lưng Quân Tu Nhiễm, trực tiếp đá hất bay ra ngoài, khiến Đao Mộc Diễm bị liên lụy, mà Đao Mộc Diễm nhất thời u mê không kịp phản ứng, bàn tay buông lỏng, sau đó bay theo Quân Tu Nhiễm văng ra xa.

“Phịch” một tiếng trùng điệp rơi xuống đất, Đao Mộc Diễm không khỏi rên lên, trong cổ ngọt, phun ra một ngụm máu tươi, Quân Tu Nhiễm đã chìm vào trạng thái nửa hôn mê, nhưng cánh tay vẫn khur khur ôm lấy nàng như cũ.

Trên lưng hắt xuất hiện năm lỗ tròn, huyết nhục mờ hồ, chảy ra những giọt máu đen xì.

Đao Mộc Diễm khẽ giật mình, bỗng nhiên nhớ tới cặp móng tay màu đen của hồ ly mắt xanh, không khỏi biến sắc, giãy dụa xoay người, sức mạnh ngưng tụ vừa mới tuôn ra, lại bị cú ngã vừa rồi khiến cho chỉ còn lại chút ít nội lực, nàng nhanh chóng dùng tốc độ nhanh nhất phong bế mấy đại huyệt trên người hắt.

“Quân Tu Nhiễm, ngươi đừng ngủ, mau tỉnh lại!” Vô mặt của hắt, lòng mảy Đao Mộc Diễm nhú chặt, vẻ mặt khẩn trương.

Hắt cố gắng mở to mắt, dưới ánh trăng mờ mờ nhìn khuôn mặt nàng có chút loang lổ, đôi mày nhíu chặt kia, ngữ khí ân cần kia, còn có thân thể mềm mềm dính chặt lấy hắt, hắt đột nhiên cảm thấy thật ấm áp, mà thứ ấm áp này, liền ấm rất nhiều năm.

Nhưng bây giờ cũng không phải lúc nói tới việc này, hồ ly mắt xanh đã đi xuyên qua cây rừng trùng điệp, tới trước mặt bọn họ, từ trên cao nhìn xuống Quân Tu Nhiễm, nói: “Ngươi thể mà lại tình nguyện chết thay nàng, Tam điện hạ, quả nhiên vẫn gấp chưa đủ rắc rối, còn quá ngây thơ, cho nên hiện tại, ngươi chỉ có thể chết.”

Đao Mộc Diễm ngẩng mạnh đầu nhìn chăm chăm y, chỉ thấy y cũng quay đầu nhìn về phía nàng, sắc mặt lại càng hung tợn, chậm rãi giơ lên bàn tay còn dính đầy máu của Quân Tu Nhiễm, nói: “Vừa rồi nếu ngươi tiếp tục nắm đó giả chết thì tốt rồi, nói không chừng nhất thời tâm tình ta tốt lên sẽ tha cho ngươi, kỳ thực ta cũng không muốn giết người Đao Mộc gia các người, nhưng đáng tiếc... Ngươi chết đi!”

Nói xong, tay y liền đâm tới, đôi mắt Đao Mộc Diễm không khỏi co rụt lại, muốn tránh đã không thể, một trảo này nếu rơi lên người Quân Tu Nhiễm, hắt nhất định sẽ chết.

Nàng bỗng nhiên dùng sức ôm chặt hắt, định xoay người lại, nhưng Quân Tu Nhiễm vốn ý thức mơ hồ cũng đồng thời ôm chặt nàng, đè mạnh nàng xuống.

Nàng dường như nghe thấy tiếng xé gió hướng thẳng đến bọn họ, móng vuốt màu đen sắc bén không giống con người kia đã đến gần trong gang tấc, mắt thấy đã sắp cắm vào lưng Quân Tu Nhiễm một lần nữa.

Đao Mộc Diễm cắn chặt môi, đôi mắt càng lúc càng đen, sâu thẳm như một cái đầm xoáy, thân thể bị áp chế dốc sức liều mạng muốn thoát khỏi áp chế của hắt.

Móng vuốt sắc bén cơ hồ đã chạm đến lưng hắt, ngay ở trái tim, song chính thời điểm này, chợt có bóng người từ trong rừng lao ra, thậm chí còn chưa thấy được động tác của cái bóng kia, thì hồ ly mắt xanh đã kêu lên một tiếng thảm thiết, bay ngược ra ngoài.

Đao Mộc Diễm khẽ giật mình, bóng người kia cũng không dừng lại trước mặt nàng, mà đuổi theo theo sát hồ ly mắt xanh kia, trong không trung, có cái gì đó bị hắt nhẹ nhàng ném xuống trước mặt Đao Mộc Diễm.

“Muội muội, muội thể nào rồi?” Thứ bị ném kia, thoáng một cái nhảy xuống đất, vọt tới trước mặt nàng, sau khi nhìn thấy vết thương dữ tợn trên lưng Quân Tu Nhiễm thì ngẩn ra, trên mặt tràn đầy vẻ sợ hãi, thò tay vịn hai người dậy.

“Ca ca?” Đao Mộc Diễm nhìn ca ca đột nhiên xuất hiện, lại quay đầu nhìn về phía thân ảnh đang truy đuổi hồ ly mắt xanh.

Lúc trước bọn họ chia làm hai đường, Đao Mộc Cảnh đi theo đường tắt quen thuộc, về thôn Tam Trạch tìm cứu trợ, chính là bởi vì lo lắng mấy người bọn họ không thể đối phó được người kia, còn ba người Đao Mộc Diễm lại đi dọc theo đường núi, kéo dài thời gian.

Rốt cuộc đã tới rồi sao?

Đao Mộc Cảnh nhìn muội muội bị Quân Tu Nhiễm đè lên, mặc dù không có miệng vết thương dữ tợn nào, nhưng người lại đầy vết máu, lập tức đau lòng nhần mặt, kéo nàng ra khỏi người Quân Tu Nhiễm.

Mà Quân Tu Nhiễm lúc này cũng yên tĩnh trở lại, nặng nề chìm vào hôn mê.

Bên kia, Đoàn Mộc Tranh giống như quỷ mị u linh, thân hình lơ lửng, như hư ảnh liên tiếp trong không trung, chỉ chớp mắt đã đuổi kịp hồ ly mắt xanh, một tay bóp chặt cổ họng y.

Hồ ly mắt xanh một giây trước vẫn còn điên cuồng hành hạ Đoàn Mộc Diễm và Quân Tu Nhiễm, khiến cho bọn họ không thể trở tay, chỉ có thể ngồi chờ chết, ấy vậy mà lúc này bỗng nhiên lại bị đổi thành kẻ bị hành hạ, ở trước mặt Đoàn Mộc Tranh, y không hề có chút năng lực đánh trả nào.

Ở trong tay Đoàn Mộc Tranh, đối diện với nam nhân khuôn mặt không biểu tình, ánh mắt lãnh liệt, hồ ly mắt xanh cảm nhận được rõ ràng cái chết đang dần dần bao phủ trên đỉnh đầu của y, hung hăng phục chế y.

Y mở to hai mắt, nhìn nam nhân chỉ cần một chiêu đã có thể khống chế mình kia, trên mặt rớt cuộc hiện lên vẻ kinh hoàng, hỏi: “Người là ai?”

Y không ngờ rằng trên đời này lại tồn tại người chỉ trong một chiêu đã có thể đánh chết mình, cho dù vừa rồi bị tiểu nha đầu Đoàn Mộc Diễm kia đánh lên trọng thương hai lần, công lực chỉ còn ba phần, nhưng cũng không thể dễ dàng bị người ta làm cho không thể phản kháng như thế này được.

Nam nhân này, là ai?

Đoàn Mộc Tranh căn bản không hề trả lời vấn đề của y, ngón tay dùng thêm lực, hung hăng bóp chặt, sát khí phiêu đẳng trên người, trầm ngưng đến có thể trực tiếp nghiền nát người ta.

Hồ ly mắt xanh giãy dụa, giống như bộ dáng Quân Tu Nhiễm giãy dụa trong tay y lúc này, y gắt gao nhìn chăm chăm Đoàn Mộc Tranh, trong mắt dần dần ánh lên vẻ khiếp sợ điên cuồng, y dường như đã nhận ra người này.

“Đoàn Mộc Tranh, người là Đoàn Mộc Tranh?! Sao người lại ở chỗ này? Vì sao người lại ở chỗ này?”

Phát hiện này khiến cho y hoảng sợ vô cùng, dường như so với việc bị người ta bóp chặt cổ họng còn đáng sợ hơn.

Đoàn Mộc Tranh chán ghét cau mày, lạnh giọng nói: “Người Đoàn Mộc gia, người cũng dám động vào?”

Mặc dù bảy năm trước ông đã rời xa kinh thành, không để ý tới phong ba bên ngoài nữa, nhưng dù sao trong cơ thể vẫn chảy dòng máu Đoàn Mộc gia, huống hồ người mà y muốn giết lại là con gái ông, là đứa con gái ông để ý, quan tâm nhất trên đời này! (TNN: thật ngưỡng mộ tình cảm của cha mẹ Diễm Diễm nha *sụt sùi*)

Đáy mắt không khỏi lạnh lẽo, ngón tay buộc chặt, lúc này bỗng nhiên có cảm giác bị trượt, hồ ly mắt xanh như cá trạch, trơn trượt thoát khỏi tay ông.

Biến cố ngoài dự kiến khiến cho Đoàn Mộc Tranh không khỏi sửng sốt, mà hồ ly mắt xanh kia lại thừa dịp này bỏ chạy ra xa, nháy mắt liền biến mất trong núi rừng hắc ám.

Đoàn Mộc Tranh hừ lạnh một tiếng, thân hình bật lên khỏi mặt đất, nhanh chóng đuổi theo.

Có tiếng kịch liệt vang ra từ trong núi rừng, nhưng rất nhanh, theo một tiếng kêu thê lương thảm thiết, tất cả quay về vẻ yên tĩnh.

Lúc này, Đoàn Mộc Diễm rốt cục thả lỏng người, nhìn phụ thân bình tĩnh đi ra từ trong rừng, trên người không có một vết máu nào, đi thẳng đến trước mặt nàng, ngồi xổm xuống, nhẹ giọng hỏi: “Có bị thương chỗ nào không?”

Giọng điệu bình tĩnh bằng phẳng, căn bản không giống vẻ lo lắng khẩn trương, nhưng chỉ như vậy, lại khiến Đoàn Mộc Diễm không hiểu sao mũi cay cay, rồi “Oa” một tiếng khóc âm lên.

Đoàn Mộc Cảnh giật mình ngẩn ra, đã lớn như vậy rồi, cũng chưa từng nhìn thấy muội muội khóc đâu, cái này... cái này... Đây là làm sao vậy?

Đoàn Mộc Tranh thì có vẻ càng hoảng sợ hơn, lập tức đưa tay kéo thân thể nhỏ nhỏ của nàng vào trong ngực, nhẹ nhẹ vuốt lưng nàng.

Nàng cảm thấy mát mặt cực kỳ, hai đôi cọng lại cũng chưa từng mát mặt như vậy, nước mắt không biết vì sao cứ như thế tuôn ra ngoài, dùng không được.

Vò đã sút rồi thì dứt khoát cho mẹ luôn đi, nghĩ vậy Đoàn Mộc Diễm liền trực tiếp ôm phụ thân khóc thống khoái.

Trong rừng chợt truyền đến tiếng bước chân xột xoạt, ở nơi yên tĩnh chỉ nghe tiếng người nào đó khóc lớn này đặc biệt rõ ràng, khiến Đoàn Mộc Diễm không khỏi ngẩng đầu lên, từ trong ngực phụ thân nhìn về phía kia.

Cảnh là lác lác, có người nghe răng trợn mắt chui ra, nhìn phía bên này rồi lập tức vui vẻ, nói: “Cháu gái à, cháu làm cái sao vậy? Ai lại bắt nạt cháu rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 29: Thêm một hồ ly mắt xanh

Edit: Nguyệt Mai

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

“Tiểu thúc?” Đoàn Mộc Diễm không ngờ người đi ra lại là Đoàn Mộc Thần, kinh ngạc hỏi, “Sao thúc ở đây?”

“Sao ta không thể ở đây? Ta đánh tên vô liêm sỉ kia xong liền lập tức đuổi theo các cháu, khi này nghe được chút âm thanh kỳ quái liền vội chạy tới, không ngờ lại gặp mọi người!” Nói xong, Thần công tử vui vẻ chạy đến trước mặt Đoàn Mộc Diễm, cúi đầu nhìn mắt nàng ngập nước, trên mặt còn vết nước mắt chưa khô, không khỏi vui mừng nói, “Nước ở đâu thế này? Chẳng lẽ là bị dọa khóc sao?”

Song lời hắn nói lại làm cho Đoàn Mộc Diễm nhất thời không sao hiểu được, ngay cả Đoàn Mộc Tranh và Đoàn Mộc Cảnh vốn không rõ ngọn nguồn cũng nhìn ra điều này không ổn.

Nếu hắn thật sự đánh người xong liền lập tức đuổi theo, vậy làm sao bây giờ mới đến, chẳng lẽ hắn lạc đường nên tới muộn? Hay hắn chỉ nói đùa?

Không đợi mọi người hiểu ra, Đoàn Mộc Thần bỗng nhiên nhìn chằm chằm vào Quân Tu Nhiễm, trông thấy vết thương trên người hắn cũng lập tức nhận ra chuyện không ổn, nét cười trên mặt thoáng chốc không còn, liền ngồi xổm xuống kiểm tra.

“Có chuyện gì vậy?”

“Thúc hỏi có chuyện gì, cháu cũng muốn hỏi thúc đây!” Đoàn Mộc Diễm khẽ nhủ đôi mi thanh tú, nhìn hắn nói, “Chúng cháu chỉ vừa vào rừng không lâu thì bị hồ ly mắt xanh ngăn cản, còn tưởng rằng thúc đã bị y... Sau đó một mực giao chiến, nếu phụ thân không đuổi tới đúng lúc, chỉ sợ bây giờ nằm đây chỉ là hai cỗ thi thể rồi!”

Nàng vừa nói xong, Đoàn Mộc Thần liền hoảng sợ, hô lên: “Không thể nào! Ta đánh với người nọ tới khi này, đại khái hắn cảm thấy nếu đánh tiếp cũng không có kết quả, hiển nhiên ta không thắng được hắn, nhưng hắn muốn đánh bại ta cũng không phải chuyện đơn giản, cho nên liền rút lui, ta cũng lập tức đuổi theo các người, đến bây giờ tuyệt đối không quá thời gian một chén trà!”

Lời nói hai bên thoạt nhìn không khớp, nói xong quay mặt nhìn nhau, không hiểu vì sao.

“Chẳng lẽ, còn có thêm một người nữa?” Đoàn Mộc Diễm lẩm bẩm, dứt lời liền giật mình, không khỏi trợn to mắt, kinh hãi nói, “Căn bản là có hai người, hai người có hình dáng giống nhau như đúc!”

Nói xong, nàng dường như có chút kích động, ảnh hưởng đến thương thể trong cơ thể, nhịn không được che miệng ho khan.

Ho một lần liền đụng tới vết thương, chỉ cảm thấy cả người đau đớn, nội tạng kinh mạch đều đau, chất lỏng dính nhớp nhẹ tuôn ra, theo các kẽ tay chảy xuống, cả người nhịn không được mà hơi co rúm lại.

Phản ứng kịch liệt như vậy nhất thời dọa đến người bên cạnh, Đoàn Mộc Tranh lập tức bế nàng lên, vờn bàn tay dày rộng áp vào lưng nàng, vận công đem luồng khí ấm áp vào cơ thể nàng, hóa giải sự khó chịu trong người.

Đồng thời, ông nhẹ nhàng bước đi, đảo mắt đã xa hơn mười thước, chợt lóe lên rồi biến mất.

“Về trước rồi nói!”

Giọng ông truyền đến từ rất xa, Đoàn Mộc Thần nhìn nhìn cánh tay nhỏ của Đoàn Mộc Cảnh, cam chịu đặt Quân Tu Nhiễm lên lưng, theo sát rồi đi.

Rừng núi nhanh chóng khôi phục vẻ yên tĩnh, không biết qua bao lâu, có một thân ảnh xanh thẫm từ sâu trong rừng đi ra, thấy được xác chết đã bị xả năm xa bảy, y lạnh lùng nhìn, bỗng nhiên cười lạnh lạnh, nhắc chân liền đá cái đầu có khuôn mặt giống mình như đúc ra ngoài, nhanh như chớp lặn vào lùm cây.

“Thế nhưng gặp phải Đoàn Mộc Tranh ở đây, số người thật đúng là không may mắn.” Ngừng lại, y ngẩng đầu nhìn về một hướng khác, thì thào giống như độc thoại, “Xem ra, tiểu nha đầu kia chính là con gái của Đoàn Mộc Tranh, còn tiểu quái vật kia, cũng đã tìm đến Đoàn Mộc Tranh xin cầu trợ, chuyện này không dễ xử lý rồi. Ta lại không có hứng thú tự động chạy tới cho người ta phan thây.”

Nhìn lại đồng thi thể lộn xộn kia một cái, trong mắt y không hề có chút thương tâm bi phẫn nào, giống như kẻ bị phan thây kia không phải người huynh đệ sinh đôi đã từng sớm chiều chung sống suốt vài chục năm, y thậm chí còn không định nhặt xác cho hắn, chỉ xoay người chìm vào bóng đêm.

Mà bên kia, Đoàn Mộc Tranh bế con gái bị thương, bằng tốc độ nhanh nhất trở về nhà bọn họ ở thôn Tam Trạch, Đoàn Mộc Thần công Quân Tu Nhiễm theo sát phía sau, cuối cùng, là Đoàn Mộc Cảnh chậm rì rì đi về.

Trong phòng, trên hai chiếc giường song song, hai đứa nhỏ một người nằm giữa một người nằm sắp, một người vẻ mặt uể oải, một người đã hôn mê.

Đoan Mộc Tranh đỡ nữ nhi ngồi dậy, xoay người khoanh chân ngồi xuống phía sau nàng, bàn tay dán trên lưng nàng cẩn thận giúp nàng độ khí, bên cạnh, Đoan Mộc Thần vội vàng giải độc trong cơ thể Quân Tu Nhiễm.

Móng vuốt của hồ ly mắt xanh hiển nhiên là cực độc, cả người Quân Tu Nhiễm đã bắt đầu hóa đen, Đoan Mộc Thần nhìn cũng không khỏi nhú chặt mày.

Chân trời phía đông bắt đầu trắng dần, trời cũng đã sắp sáng.

Đoan Mộc Cảnh đứng ở cửa chính, ngẩng đầu nhìn trời, trên mặt xuất hiện vẻ thâm sâu không hề hợp tuổi, cũng hoàn toàn không hợp với vẻ ôn hòa trước nay của hắn, không biết là đang suy nghĩ gì.

Trong phòng, lại vang lên tiếng ho khan, sau đó là tiếng thở dốc có vẻ cô sức, ánh mắt hắn khẽ dao động, xoay người đi vào.

“Muội muội, muội thế nào?”

Đoan Mộc Diễm vừa tỉnh lại, có chút uể oải cúi đầu, mỗi một lần hô hấp là một lần đau đớn, nghe thấy tiếng ca ca đi vào hòi, nàng nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

“Chăm sóc muội muội của con cho tốt!”

Đoan Mộc Tranh bỗng nhiên nói với con trai, rồi bước tới bên cạnh Quân Tu Nhiễm.

Đoan Mộc Cảnh vội vàng đỡ muội muội, hai người quay đầu nhìn sang.

Quân Tu Nhiễm vẫn hôn mê như trước, nhưng khí đen trên mặt không tiếp tục lan rộng nữa, Đoan Mộc Thần ngồi sau lưng hắn vận công bức độc, khi dùng lại mồ hôi đã đầy đầu.

Trời dần sáng, bên ngoài bất chợt vang lên tiếng ồn ào ầm ỉ, sau đó nghe thấy giọng Hắc quả phụ hô to bên ngoài: “Đoan Mộc đại phu, Đoan Mộc đại phu có nhà không? Ai da thật là, tối hôm qua mấy đứa nhỏ vội vàng chạy về, cũng không nói rõ là có chuyện gì, bọn nó đã về nhà chưa vậy?”

Mấy người trong phòng ngẩn ra, huynh muội Đoan Mộc Cảnh và Đoan Mộc Diễm liếc nhau một cái, sau đó hắn đỡ muội muội nằm xuống giường, rồi xoay người đi ra cửa.

“A thẩm, chúng cháu đã sớm trở về rồi. Làm thẩm lo lắng, thật ngại quá.”

Có thể nghe được tiếng Hắc quả phụ nhẹ nhàng thở ra, sau đó nói: “Về nhà là tốt rồi, mấy đứa nhỏ các cháu làm sao vậy? Chỉ nói một câu phải về thôn rồi liền xoay người chạy mất, tuy trắng tối qua rất tròn, nhưng cũng không thể lỗ mãng như vậy a.”

“A thẩm dạy phải, là chúng cháu không nói rõ ràng hại a thẩm lo lắng, còn phải đặc biệt đuổi theo.”

“Mấy đứa Diễm Diễm đâu? Còn ngủ sao?”

“Vâng, tối hôm qua chạy cả đêm, đều mệt muốn chết rồi, vẫn không chịu rời giường.”

“Tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Sao đột nhiên trở lại? Có phải có người bắt nạt các cháu không? Đến nói cho a thẩm, a thẩm tìm bọn họ tính sổ!”

“Cám ơn a thẩm, không có ai bắt nạt chúng cháu. Chỉ là Diễm Diễm đau chân, lại không ngủ quen giường, cho nên chúng cháu về nhà.”

“Vậy sao?”

“Vâng!”

Lại tùy ý nói vài câu, Hắc quả phụ liền vội vàng rời khỏi.

Hôm qua nàng đúng là không yên lòng mấy đứa nhỏ này, nên dọn quán xong liền vội vàng chạy về, chỉ sợ trên đường bọn họ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thế thì nàng biết nói sao với Đoan Mộc đại phu đây?

Hiện tại trông thấy Đoan Mộc Cảnh bình yên vô sự, nàng cũng an tâm.

Đoan Mộc Cảnh tiễn nàng xong, liền vào phòng bếp.

Trong phòng dường như cũng không cần hắn giúp, vậy hắn đi chuẩn bị đồ ăn vậy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 30: Con dấu hắc ngọc.

Edit: Cổ Diệp Hàn

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Lần này thực sự bị thương nặng.

Nghiêm trọng đến nỗi ngay cả giường cũng không xuống nổi.

Thậm chí lúc nào muốn ngồi dậy đều phải vịn vào tay người khác mới ngồi được.

Đoan Mộc Diễm nằm trên giường, hơi mê mang, không hiểu sao chợt nhớ tới chuyện kiếp trước hay kiếp này, toàn thân đau đớn, song khoe miệng lại hơi nhếch lên.

Kiếp trước, những khi bị thương đều ngồi một mình trong góc chịu đựng, chưa từng được bất kì ai lo lắng, hỏi thăm.

Cảm giác này....

Nàng thật muốn tát một tát, đập cái người đang âm ỉ om sòm trước mặt này ra ngoài.

“Tiểu thúc, cháu bị thương, rất mệt, rất yếu, cần phải nghỉ ngơi.” Không chịu nổi nữa, nàng mở to mắt, cắn răng gằn từng chữ nói với Thần công tử đang ghé sát trước mặt. Thần công tử trừng mắt nhìn nàng, sau đó nhẹ nhàng mân mê miệng, lẩm bẩm nói: “Ta cũng chỉ quan tâm Tiểu Diễm Diễm thôi mà, cháu không biết bộ dáng nhảm nhí năm im của cháu, thật giống, giống như....”

“Giống như người chết...”

“Ách...”

“Cho nên tiểu thúc, thúc có thể để cháu nghỉ ngơi một chút được không? Nghỉ ngơi tốt thì mới có thể nhìn không giống người chết!”

Trông mặt đảo rồi lại đảo, bất mãn lắm bầm thêm hai tiếng, lúc này hần mới chịu rì rầm đi tới một chiếc giường khác bên cạnh.

“Ài, tam điện hạ à, bây giờ ngài cảm thấy thế nào? Nếu không thoải mái ở đâu thì nhất định phải nói nha, tuy nói 3 năm nay người bị bọn họ cho ăn không ít đồ kì quái nên sinh ra khả năng miễn dịch nhất định, nhưng trong cơ thể vẫn còn rất nhiều thứ hỗn loạn, ai biết khi nào chúng sẽ đột nhiên bùng phát nha.”

Quân Tu Nhiễm vừa mở to mắt, lập tức ‘vèo’ một cái, nhắm mắt lại, bộ dạng giống như ta đang nghỉ ngơi, ai cũng đừng hòng đến quấy rầy.

Sắc mặt Thần công tử đen lại, cuối cùng vẫn không nhịn được vươn tay ra hung hăng chộp Quân Tu Nhiễm hai cái.

Cửa phòng mở ra, Đoan Mộc Cảnh từ bên ngoài đi đến, nhẹ nói: “Tiểu thúc, cha cháu báo thúc đến phòng cha nói chuyện.”

“Làm cái gì? Không thấy bốn công tử đang bận rộn lắm sao?”

“Tiểu thúc, bọn họ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng mới có thể thật nhanh khỏe lại.”

Đoan Mộc Thần ngừng một lát, lại lẩm bẩm một câu, mới chịu xoay người, ung dung nhàn hạ đi ra ngoài, Quân Tu Nhiễm bỗng nhiên mở mắt, nhìn theo bóng lưng hần.

Vừa rồi hần rõ ràng nghe được Đoan Mộc Thần nói: khỏe nhanh như vậy làm gì, bốn công tử còn muốn ở lại đây thêm vài ngày nữa.

Trong mắt thoáng xẹt qua chút dị sắc, quay đầu nhìn về phía Đoan Mộc Diễm đang nằm trên giường bên cạnh, nhẹ nắm chặt bàn tay.

Mà Thần công tử đi tới trước mặt Đoan Mộc Tranh, thần sắc mới vừa rồi còn vui cười giờ phút này vô cùng nghiêm túc, nhìn chằm chằm huynh trưởng đang đứng đối diện, thẳng thắn nói: “Đại ca, cho dù huynh đuổi, đệ cũng không đi.”

Đoan Mộc Tranh:”.....”

Sau đó trông mặt đảo đảo, nói tiếp: “Kinh thành đệ cũng đã ở mười lăm năm, chơi cũng chơi chán rồi, đệ mới không cản trở về nhanh như vậy. Dù sao mẫu thân đã nói, nếu không thể mang huynh trở về, thì đệ cũng đừng hòng quay lại, hắc hắc!”

Gò má Đoan Mộc Tranh không khỏi giật giật hai cái, không chút nào để ý tới nguyện vọng của hần, xòe tay ra, trong lòng bàn tay là một con dấu hắc ngọc nhỏ nhỏ tinh xảo lung linh, sáng long lanh.

Thời điểm nhìn thấy con dấu kia, Đoan Mộc Thần lập tức biến sắc, bỗng nhiên lùi về phía sau một bước, ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Đoan Mộc tranh, hỏi: “Đại ca, huynh đây là có ý gì?”

“Đệ mang theo cái này trở về, mẫu thân sẽ hiểu.”

Thấy đại ca về mặt không đổi nói ra một câu như vậy, Thần công tử cười lạnh một tiếng, ánh mắt cũng lạnh lùng, nói: “Đại ca, huynh có biết mình đang làm gì không?”

Đoan Mộc Tranh thu lại suy nghĩ, chờ đợi nói: “Bảy năm trước, khi ta tới đây, chính ta đã không nghĩ sẽ quay trở về, thứ này ta luôn cất kỹ, định tìm cơ hội trả nó về kinh thành, bây giờ đệ đã tới, vậy đệ liền mang nó về đi. Từ nay về sau, Đoan Mộc gia do đệ thừa kế.”

Từng chút rét lạnh ngưng tụ lại trong mắt, Đoan Mộc Thần hừ lạnh một tiếng, nói: “Bỏ công tử không thèm!”

“Tiểu Thần...”

“Lại nói, huynh cũng không phải là không có con trai, nếu huynh không muốn về, vậy Đoan Mộc gia phải do Tiểu Cảnh thừa kế, huynh đưa con dấu cho đệ, là muốn mưu tính cái gì? Dù sao bỏn công tử cũng không hứng thú, nếu huynh muốn để đệ đệ huynh thừa kế, thì huynh có thể đi tìm người khác, tin rằng sẽ có rất nhiều kẻ muốn đây.”

Trong mắt Đoan Mộc Tranh bỗng lóe vẻ nghiêm nghị, lạnh lùng nhìn Đoan Mộc Thần.

Thần công tử cũng không nhượng bộ, mặc dù trước đây đại ca là người hắn kính trọng nhất, nhưng giờ khác này, gặp phải chuyện này, hắn tuyệt không lùi bước!

Hai huynh đệ lạnh lùng giằng co nhau một lúc, sau đó Đoan Mộc Thần rậm rì một tiếng quay người đi ra ngoài, nói: “Đội thương thế của tiểu tử Quân Tu Nhiễm kia khôi phục một ít, không ngại đi đường, đệ sẽ mang hắn về kinh, về chuyện của huynh, đệ sẽ thành thật bẩm báo với mẫu thân.”

Nhìn bóng lưng hắn, ánh mắt Đoan Mộc Tranh hơi dao động, lại cúi đầu nhìn về phía con dấu hắc ngọc lẳng lẳng nằm trong lòng bàn tay, năm ngón tay nắm chặt lại.

“Tiểu thúc, thúc phải rồi đi sao?” Thời điểm Đoan Mộc Thần rào bước tiến vào phòng, Đoan Mộc Diễm đã nằm ở trên giường nhìn hắn, nhẹ giọng hỏi.

Hắn dừng lại một lúc, chậm rãi nhẹ nhàng gạt đầu, chỉ một ngón tay về phía Quân Tu Nhiễm, nói: “Đội tiểu tử này có thể xuống đất đi lại, ta sẽ dẫn hắn về kinh.”

Nghe vậy, con mắt Quân Tu Nhiễm bỗng tối sầm lại, chậm rãi khép mắt.

Thần công tử thoáng một cái bay tới trước mặt hắn, đặt mông ngồi xuống mép giường, một bụng oán giận hông có chỗ phát tiết, liền vron tay dùng sức chọc chọc mặt hắn, nói: “Làm gì? Ngươi đây là biểu lộ gì? Lúc trước không phải ngươi xin đại ca giúp đỡ ngươi trở về kinh thành sao? Hiện tại chẳng nhẽ lại không muốn về rồi?”

Quân Tu Nhiễm mặc hắn chọc, chậm rãi ngẩng đầu, tươi cười sáng lạn nói: “Làm sao ở lại chứ? Ta còn muốn trở về kinh thành để làm chuyện quan trọng.”

“Chuyện quan trọng?” Thần công tử nhú mày, “vèo” một cái tiến đến trước mặt hắn, cười hi hi nói: “Chuyện quan trọng gì vậy? Đến, nói cho bỏn công tử nghe chút coi!”

“Nếu đã là chuyện quan trọng, sao có thể tùy tiện nói cho người khác nghe?”

“Bỏn công tử cũng là người khác sao?”

“Phải!”

“Vậy ai mới là người một nhà với ngươi?”

Quân Tu Nhiễm đột nhiên câm nín, không nói gì, mi mắt lại nhẹ nhàng hạ xuống.

Đoan Mộc Cảnh thò tay kéo Đoan Mộc Thần, nói: “Tiểu thúc, chúng ta đừng ở đây quấy rầy muội muội và Tu Nhiễm nghỉ ngơi, nên ra ngoài trước đã.”

“Đi ra ngoài làm gì? Ta không đi!”

“Hôm nay là Trung Thu, khó có cơ hội được đoàn tụ với Tiểu thúc, chúng ta cùng nhau đi ra ngoài chuẩn bị một ít thức ăn a.”

Hôm nay là Trung Thu rồi sao?

Đoan Mộc Thần ngẩn ngơ, tính toán thời gian, xác thực hôm nay chính là Trung Thu.

Hắn bĩu môi, thân thể nghiêng một cái liền ngã xuống bên cạnh Quân Tu Nhiễm, rên rí nói: “Không được, không được, ta cũng là bệnh nhân a, đêm hôm trước bỏn công tử thế nhưng mà đánh nhau với tên nam nhân biến thái kia rất lâu đó, thực ra bản thân ta cũng bị trọng thương, chỉ là không muốn các ngươi lo lắng nên mới ra vẻ khỏe mạnh như không có chuyện gì thôi, ta bây giờ đã kiệt sức, không thể nhúc nhích được rồi.”

Dừng lại một lúc, hắn còn nói thêm: “Vẫn là Tiểu Cảnh may mắn nhất, thoải mái nhất, chạy qua chạy lại nhiều như vậy mà ngay cả một chút tổn thương cũng không có, a a, bổn công tử không xong rồi, thật sự rất chóng mặt đau đầu a!”

Mặt ba người còn lại trong phòng lập tức tràn đầy hắc tuyến. Khóe miệng Đao Mộc Cảnh giật giật, đi tới kéo hắn, nói: “Nếu tiểu thúc đã cứng rắn giả bộ không có chuyện gì tới bây giờ, thì xin ngài hãy tiếp tục chịu đựng a.”

“Tiểu Cảnh, sao cháu có thể nhẫn tâm như vậy? Ta là thúc thúc ruột thịt của cháu đó !”

“Cho nên chúng ta là người một nhà, mà người một nhà thì tất nhiên không cần phải khách khí rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 31: Cháo

Edit: Nhã Vy

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Ngủ nguyên một ngày, đến buổi tối, tinh thần Đao Mộc Diễm tốt hơn một chút, Đao Mộc Cảnh cố ý tìm ghế dựa, bên trên phủ nệm thật êm, đặt trong sân cho nàng nằm ngắm trăng, xem bọn họ ở bên cạnh ăn đồ ngon.

Đao Mộc Diễm trong chốc lát im lặng nhìn lên trời, nhất là khi thấy ca ca ôm nàng nằm lên ghế xong liền không để ý đến nàng, mà phối hợp gặm bánh trung thu do Cúc Hoa đại thẩm nhà Vương đồ tể cố ý mang từ trên trần về, còn cắn đến hăng say, lúc ngửi thấy mùi hương đặc biệt kia, nàng không khỏi cong khóe miệng.

Người gì thế này?

Hình như là vẫn còn tức giận, trêu tức nàng vì cứu Quân Tu Nhiễm mà để cho khắp người bị thương, thậm chí thiếu chút nữa không thể gặp lại, cho nên bây giờ hắn rất có địch ý với Quân Tu Nhiễm.

Hắn cảm thấy từ khi tiểu tử này xuất hiện, muội muội liền bị thương không ngừng, lúc trước chỉ trên chân tay, miễn cưỡng có thể xem như bị thương ngoài da, nhưng bây giờ lại nội thương mất máu quá nhiều, rồi giường cũng không thể đứng dậy đi lại, thật là quá đáng mà!

Tính ra, chỉ mới ba ngày, ba ngày a, muội muội hoạt bát của hắn đã vì sự xuất hiện của tên tiểu tử này mà biến thành bộ dáng mảnh mai thế kia.

Cuối cùng, hắn ăn xong nửa cái bánh trung thu liền ngừng lại, quay đầu nhìn về phía nàng cười dịu dàng, nhu hòa hỏi: “Muội muội, có đói không? Có muốn ăn bánh trung thu không?”

Sau đó không đợi Đao Mộc Diễm trả lời, hắn lại mỉm cười nhẹ nhàng nói: “A, thiếu chút nữa quên mất, muội muội bây giờ còn bị thương, không nên ăn những thứ vừa cứng vừa khó tiêu này, vẫn phải húp cháo a.”

Húp, cháo?!

Được rồi, húp cháo thì húp cháo, quả thực ăn thanh đạm, mềm mại một chút cũng tốt.

Vì vậy nàng gật đầu, hắn cũng cầm lên một chén cháo trắng, tới bên cạnh nàng nói: “Độ ẩm vừa vặn, muội nhanh ăn đi.”

Nàng lại gật đầu, nhìn hắn múc một thìa cháo đưa tới trước mặt, sau đó há miệng nuốt vào.

Vừa vào miệng, nàng lập tức cảm thấy toàn thân cứng ngắc lại, thiếu chút nữa nhẹn không được trực tiếp nhổ ra.

Đáng quá!

Nàng nhú nhú mày, lại nghe ca ca ở một bên ôn nhu nói: “Ta bỏ thêm vào một ít dược thảo bồi bổ, có thể khiến thương thế của muội hồi phục nhanh hơn một chút, lúc khỏe lên cũng không để lại di chứng gì.”

Đao Mộc Diễm đá đá lười, một ngụm nuốt xuống miếng cháo hoa đắng vô cùng kia.

Vừa xuống bụng, nàng lập tức cảm thấy trong bụng đều là vị đắng chát, tuyệt đối còn đắng hơn, khó nuốt hơn uống thuốc, cũng không biết ca ca đã bỏ gì vào trong cháo.

Khóe mắt loáng thoáng có ánh tím lập lờ bên cạnh, quay đầu vừa vặn đối mặt với đôi mắt mỉm cười của Quân Tu Nhiễm. Khẽ gạt mình, sau đó cái miệng nhỏ nhếch lên, lại hồ hững quay đầu lại.

Đoan Mộc Cảnh dứt thêm cho nàng ăn một ngụm, rồi quay đầu nhìn về phía Quân Tu Nhiễm nằm sấp bên cạnh mỉm cười nói: “Ta cũng chuẩn bị một phần cho Tam điện hạ, chờ ta dứt cho muội muội xong, sẽ tới hầu hạ ngài.”

Quân Tu Nhiễm sững sờ, lập tức nói: “Không cần, ta tự mình ăn.”

Định ý của người này đối với hắn quá rõ ràng rồi, nhất là sau khi gặp tên nam nhân biến thái khiến Điem Điem bị trọng thương, hắn cũng không dám để hắn ta dứt cho mình ăn.

Đoan Mộc Cảnh nghe vậy gạt đầu, buông chén cháo trong tay xuống, quay người đi vào phòng bếp bê một chén cháo khác ra, nhẹ nhàng đặt xuống trước mặt Quân Tu Nhiễm, cười nói: “Mời Tam điện hạ từ từ dùng.”

Chén cháo này màu sắc mê người, trong trắng có hồng, còn tản ra mùi thơm ngát nhàn nhạt, thoạt nhìn thế nào cũng cảm thấy sẽ ăn ngon.

Quân Tu Nhiễm cũng không dám tùy tiện ăn, nhìn thần sắc biến hóa của Điem Điem sau khi ăn cháo, hắn liền biết hương vị của chén cháo trước mặt tuyệt đối sẽ không kém hơn chén của Điem Điem.

“Tam điện hạ không đói bụng sao?” Đoan Mộc Cảnh nhu hòa cười nhìn hắn, nói, “Sắp nguội rồi, hiện tại uống là tốt nhất.”

Quân Tu Nhiễm khóe miệng co rút, cũng mỉm cười với hắn, thò tay bê chén cháo thơm ngát trước mặt, lúc đặt bên miệng còn cảm thấy rất thơm, thật sự là hương vị mê người, nhưng đợi đến lúc hắn uống một ngụm nhỏ xong, toàn thân bỗng cứng đờ, tay bê chén nhìn không được run rẩy.

Lại nhìn sắc mặt, chỉ thấy trong chớp lát hai gò má đỏ ửng, sau đó lập tức chuyển trắng, chuyển xanh, rồi trực biến thành màu đen, quả nhiên là thiên chân vạn xác.

Thần công từ ở bên cạnh bỗng nhiên “ph” một tiếng, phun ra một ngụm trà.

Hắn rõ ràng tận mắt nhìn thấy, đứa cháu trai của mình bỏ Lang Cân Thảo vào cháo của Quân Tu Nhiễm.

Lang Cân Thảo này kỳ thực không có bất cứ tác dụng nào, chỉ có thể ăn, ép nước có màu hồng nhạt, ăn sống có mùi thơm ngát, hơi ngọt, chỉ khi nào đun sôi xong, hương vị sẽ trở nên cực kì đáng, so với hoàng liên còn đáng hơn gấp bao nhiêu lần.

Bình thường trong trà, chỉ cần cho một chút Lang Cân Thảo thôi đã đáng đến mức khiến người ta nuốt không trôi rồi, mà Tiểu Cảnh lại cho vào chén cháo kia nguyên một vốc.

Trong nhà này, dường như cũng chỉ có Tiểu Cảnh biết làm cơm, hắn không muốn ăn cũng không được!

Quân Tu Nhiễm nằm sấp ở đằng kia gạt gạt mi tâm, một ngụm cháo vào miệng lập tức khiến hắn không còn cảm giác được gì nữa.

“Ca ca?” Đoan Mộc Điem ở một bên nhú mào, có chút bất mãn nhìn về phía ca ca nhà mình.

Đoan Mộc Cảnh điềm nhiên như không có việc gì, xoay người đi đến bên cạnh nàng, lại bê chén cháo lên tiếp tục dứt cho nàng ăn, Quân Tu Nhiễm bỗng nhiên cong khóe miệng cười cười, điềm nhiên nuốt miếng cháo đáng đến tận cùng xuống, mặt không đổi sắc uống cạn, sau đó nhìn về phía Đoan Mộc Cảnh, nói: “Đa tạ, ta chưa bao giờ uống qua cháo nào ngon như vậy.”

“Có thể làm cho Tam điện hạ vừa lòng, là vinh hạnh của ta.”

“Tay nghề như thế, ngự trù hoàng gia so ra cũng kém, nếu mở quán ăn, nhất định đông khách sẽ như mây.”

“Ta đang có ý định này, đến lúc đó kính xin Tam điện hạ cổ động nhiều hơn.”

“Đây là dĩ nhiên.”

“Tất nhiên, chuyện này còn phải nhờ người nhất định phải sống sót tới lúc đó, cũng được để người ta giam lại.”

“Đa tạ quan tâm, việc này nhất định sẽ không phát sinh lần nữa, huống chi ta tin tưởng, ta nhất định có thể sống lâu hơn người.”

“Vốn nên như thế, dù sao ta cũng sinh sớm hơn người mấy tháng.”

“Nếu vậy, ta còn phải gọi người một tiếng đại ca?”

Đoan Mộc Cảnh bỗng nhiên tối sầm mặt, giọng nói nhu hòa mang theo chút nghiêng răng, quả quyết nói: “Không dám nhận!”

Quân Tu Nhiễm cười càng sáng lạng hơn, khóe miệng cong lên, nhìn hắn, sau đó di chuyển ánh mắt, nhìn về phía Đoan Mộc Điem đang hồ hững im lặng nhìn trời vì cuộc đối thoại của bọn họ, ánh sáng tím nhu hòa, nhẹ nhàng lưu chuyển một thần thái khác thường.

Bỗng nhiên “vèo” một cái, Đoan Mộc Cảnh nhẹ nhàng dịch chân, dùng thân thể chặn lại ánh mắt nhìn Đoan Mộc Điềm của hắn.

Đoan Mộc Thần ngồi bên cạnh, sờ cằm như có điều suy nghĩ, Đoan Mộc Tranh cũng ngưng mắt, bỗng nhiên nói: “Sau khi trở về kinh thành, không cho phép quay lại thôn Tam Trạch!”

Quân Tu nhiệm lúc này đột ngột cả kinh ngẩng đầu nhìn ông, Đoan Mộc Tranh quay đầu đi, sắc mặt thay đổi, như nói với Đoan Mộc Thần: “Ta đã nói rồi, ta không có ý định trở về, Tiểu Cảnh cùng Tiểu Điềm Điềm thế nào, đều xem ý tứ của bọn nó. Các người sau này rồi đi, không được tới đây quấy rầy nữa. Ta ở đây đã vài năm, không muốn phải đi tìm một nơi yên tĩnh khác.”

Lời này ý tứ đã rất rõ ràng, nếu lại đến phiền ông, ông sẽ lập tức rời đi, khiến cho bọn họ muốn tìm cũng không thấy.

Sắc mặt Thần công tử hơi lúng túng, nhưng hắn chỉ hừ hừ hai tiếng, miễn cưỡng nằm sấp xuống bàn.

Mà Quân Tu nhiệm thì cúi đầu nhủ mảy, hai tay nắm chặt.

Ngoài sân có tiếng bước chân, đại thẩm nhà Vương đồ tể cùng Hắc quả phụ cùng nhau đi tới, sau lưng còn có Vương Thông và Hồ Tử vui vẻ đi theo.

Đi đến trước cửa, Vương Thông và Hồ Tử thò đầu vào nhìn, thấy hai người một nằm ngửa một nằm sấp trong nhà liền không khỏi ngẩn ngơ, vội vàng chạy tới hỏi: “Các người làm sao vậy?”

“Không có việc gì, hôm qua lên núi không cẩn thận bị ngã cho nên thành như vậy.” Đoan Mộc Cảnh sắc mặt không đổi trọn mắt nói dối, lại nhìn Cúc Hoa đại thẩm cùng Hắc quả phụ, hỏi: “Các thẩm tới nhà có chuyện gì không?”

Hồ Tử gãi gãi đầu, lẩm bẩm nói: “Ta nào biết? Là Cúc Hoa đại thẩm tới tìm mẹ ta, sau đó các nàng liền cùng tới tìm cha người, chúng ta cũng đi theo. Ai, ngã thế nào? Có nghiêm trọng không?”

“Không sao, chỉ bị thương ngoài da, nhìn nghiêm trọng thế thôi, nghỉ ngơi vài ngày liền không có việc gì.”

Cũng không thể ăn ngay nói thật với bọn họ nha? Nói thật chính là hù chết người đấy.

Cúc Hoa đại thẩm cùng Hắc quả phụ trông thấy bộ dáng của hai người cũng cả kinh, vội vàng hỏi thăm, nhận được câu trả lời mây trôi nước chảy của Đoan Mộc Cảnh, cũng không nghi ngờ gì, chỉ an ủi vài câu.

Sau đó các nàng tự ngồi xuống ghế, hai mắt bỗng nhiên đồng loạt rơi xuống người Thần công tử.

Thần công tử trong lòng lập tức sợ hãi, trực giác cho rằng nhất định có chuyện không hay.

“Hai vị... đại thẩm, nhìn ta như vậy là muốn làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 32: Làm mối?

Edit: Nhã Vy

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Hai vị đại thẩm cũng không lập tức trả lời vấn đề của Thần công tử, mà dùng một loại ánh mắt khiến cho người ta sợ hãi, giống như đang lựa hàng hóa đánh giá cao thấp trái phải trước sau của Thần công tử, sau đó liếc mắt nhìn nhau, trao đổi ánh mắt chỉ có hai người mới hiểu, rồi lại bỗng nhiên không hiểu sao thần kinh mở miệng cười hai tiếng.

Tiếng cười tỉnh tể như thế, lại khiến cho da đầu người ta run lên, ít nhất là Thần công tử cũng cảm thấy da đầu run lên thật rồi.

Rốt cục, các nàng im ắng trao đổi ánh mắt xong, mới quay lại nhìn về phía Thần công tử, trên mặt vẫn là nụ cười tủm tỉm, thoạt nhìn hòa ái dễ gần, nhưng trong mắt Thần công tử, vẫn chỉ khiến cho da đầu hắn run lên càng thêm lợi hại.

Người mở miệng đầu tiên, chính là Cúc Hoa đại thẩm, nhưng đối tượng nàng nói chuyện lại là Đoan Mộc Tranh.

Chỉ nghe nàng nói: “Đoan Mộc đại phu, chàng trai này là đệ đệ của người?”

Đoan Mộc Tranh cũng không rõ lắm, nhưng khuôn mặt dờ dẩn vẫn không biểu lộ gì, chỉ nhẹ gật đầu.

Hắc quả phụ lại hỏi: “Sao trước kia chưa từng nghe nói qua Đao Mộc đại phu có đệ đệ vậy?”

“...”

Chẳng lẽ lại nói cho các người biết bản thân trốn nhà rồi đi, không hề có liên hệ gì với người trong nhà nữa?

Đao Mộc Tranh đương nhiên không nói những loại lời đó, vì vậy trực tiếp dùng phương pháp dứt khoát đáp lại vấn đề này của các nàng, chính là trầm mặc!

Đáng tiếc hai vị đại thẩm không hề để ý, hoặc là đã sớm tập thành quen đối với vẻ thờ ơ trầm mặc của Đao Mộc Tranh, lại hỏi tiếp: “Không biết đệ đệ này của người năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

Vấn đề này có thể trả lời.

“Mười lăm.”

“Cũng đã mười lăm rồi à, vậy không phải rất tốt sao? Không biết có hôn phối hay không?”

“...”

Đao Mộc Tranh quay đầu nhìn về phía Thần công tử, ông dường như biết rõ hai vị này đêm hôm khuya khoắt chạy tới nhà ông làm cái gì rồi.

Thần công tử cũng sợ hãi cả kinh, nghĩ hôm nay lúc ban ngày đi cùng cháu trai ra ngoài gặp được tiểu cô nương đối với hắn e sợ xấu hổ, cùng mấy vị đại thẩm đại thúc, lập tức “tích” một cái, mồ hôi lạnh chảy đầy trên trán.

Hắn dường như cũng hiểu ra hai vị đại thẩm chạy tới làm gì, lúc này tại sao lại dùng ánh mắt như thể nhìn hắn rồi.

Bà mẹ nó!

Đùa nhau à!

Hôn sự của bốn công tử há có thể để các người động vào hay sao?

Đao Mộc Tranh liếc nhìn hắn một cái, sau đó lập tức thu ánh mắt về, hờ hững nói: “Hôn sự của tiểu đệ, đã có mẫu thân trong nhà làm chủ, còn chưa tới phiên ta làm nhiệm vụ.”

“Đao Mộc đại phu, lời này của người không đúng rồi, ta lại nghe nói, người là ca ca ruột của hắn. Cái này gọi là huynh trưởng như cha, người quan tâm chuyện hôn nhân đại sự của hắn cũng là chuyện nên làm.” Cúc Hoa đại thẩm nói.

Hắc quả phụ cũng hòa vào, nói: “Đúng vậy, mười lăm tuổi cũng không nhỏ, nên kết hôn rồi. Ta có một người rất tốt, là cô nương dịu dàng ngoan ngoãn, có tri thức hiểu lễ nghĩa, hôm nay còn có ý cùng cha mẹ qua đây nhìn chàng trai này một chút, ai ôi!!! Lúc trở lại ấy à, chính là một mặt phẩm hoa đào nha.”

“Đúng vậy nha, cái này còn phải nhờ có trượng phu nhà ta nữa. Lần trước đến nhà Đao Mộc đại phu thấy tiểu tử này, cảm thấy vóc người thực tuấn tú, về sau nói chuyện với người ta lại nhẹn không được tán thưởng, kết quả liền hấp dẫn người ta đến đây, chính là Lưu tài chủ trấn Khánh Phong, muốn kén con rể tốt.”

“Lưu tài chủ kia ở trên trấn Khánh Phong ấy thế mà cũng là người phú quý số một số hai nha, nếu có thể thành, vậy sau này nhất định có thể ăn ngon mặc đẹp, vinh hoa phú quý hưởng không hết nha!”

“Đúng vậy đúng vậy...”

Hai vị đại thẩm liên tục lái nhai, Đao Mộc Tranh dứt khoát dùng ánh mắt không ánh sáng, thần thái thờ ơ rồi, còn sắc mặt Đao Mộc Thần thì ngày càng đen, mi tâm run rẩy, khóe mắt giật giật, hai gò má run run, một bộ dáng lúc nào cũng có thể phát điên.

Còn cố ý chạy tới nhìn Thần công tử hắn? Lúc trở về trên mặt còn hiện hoa đào? Còn Lưu tài chủ? Còn được ăn ngon mặc đẹp, vinh hoa phú quý hưởng không hết? Còn còn... còn kén rể!

Con mẹ nó chứ!

Đây quả thực là vô cùng nhục nhã!

Thần công tử bỗng nhiên “trầm” một cái vỗ lên mặt bàn, dọa đến hai vị đại thẩm đang nói rất cao hứng, nường miếng tung bay, hai người lập tức im bặt, đồng loạt quay đầu nhìn qua.

Hắn đứng lên, trên mặt vẫn tươi cười, tuy có chút cứng ngắc nhưng cũng không khó xem.

Hắn nhìn về phía các nàng, cong khóe miệng nói: “Đa tạ hai vị đại thẩm quan tâm ta như vậy, chỉ là ta còn nhỏ, không muốn thành hôn sớm.”

Thấy hấn nói như thế, hai vị đại thẩm nhẹ nhàng thờ ra, sau đó Cúc Hoa đại thẩm nói: “Lời này của ngươi không đúng nha, trai lớn lấy vợ gái lớn gả chồng, ngươi cũng đã mười lăm tuổi rồi, nếu không tranh thủ thời gian tìm cô nương tốt, sau này lớn tuổi, muốn tìm cũng rất khó khăn.”

Khóe miệng Đoan Mộc Thần lại giật giật, lông mày nhíu lại, nụ cười trên mặt cứng thêm vài phần, nói: “Cho dù muốn tìm vợ thật, cũng là do mẫu thân của ta quản, hai vị đại thẩm không cần phí tâm.”

“A, lời này của ngươi là nói chúng ta xen vào việc của người khác sao?”

“Không dám không dám, hai vị đại thẩm đều là hảo tâm, ta làm sao dám trách hai vị xen vào chuyện người khác chứ? Nhưng chuyện chung thân đại sự này, cũng không thể nói qua loa rồi liền quyết định như thế, nhất định phải được mẫu thân ta đồng ý.”

“Lời này có lý, vậy không bằng mời mẹ ngươi tới một chút, thương lượng chuyện này?”

“Mẫu thân của ta còn rất bận, làm sao có thể vì chút chuyện như vậy mà chạy tới đây chứ?” Nụ cười trên mặt hấn đã không thấy đâu, bảo trì không nổi nữa.

“Việc này sao có thể là việc nhỏ chứ?”

“Đối với mẫu thân của ta mà nói, đây vốn là việc nhỏ, bởi vì bà tuyệt đối sẽ không đồng ý để ta đi ở rể! Cho nên mới không cần tới đây.”

“Ách...”

Khóe miệng của hấn lại cong lên, nhếch mày nói: “Hai vị đại thẩm bớt thời gian đoàn viên ngày trung thu tới làm mối cho ta, thật khiến ta cảm động, nhưng hôm nay không phải ngày tốt để làm mối, hai vị đại thẩm hay là ăn bánh trung thu, ngắm trăng đi vậy.”

“Ánh trăng có gì đẹp mà ngắm chứ? Chẳng phải cũng chỉ hình tròn thôi sao?” Hắc quả phụ bất mãn phát phát tay, lại quay đầu nhìn về phía Đoan Mộc Tranh, chưa từ bỏ ý định hỏi, “Đoan Mộc đại phu, ngươi đối với việc này có ý kiến gì không?”

Mí mắt Đoan Mộc Tranh thoáng bất động, liếc mày nhìn bàn, nói: “Đệ đệ này của ta tính tình không được tốt, giận lên liền thích đánh người, tính khí từ nhỏ đã thế, cũng không biết tiểu thư nhà Lưu tài chủ kia có chịu nổi một cái tát của hấn hay không.”

Giống như đáp lại những lời này của ông, cái bàn lúc nãy mới bị Đoan Mộc Thần vỗ một cái bỗng nhiên “rắc rắc” một tiếng, gãy vụn rơi la tả xuống đất.

Hai vị đại thẩm lập tức nhảy dựng lên, nhìn mảnh gỗ rơi khắp mặt đất, tròn tròn mắt.

Hắc quả phụ cười xòa nói: “Xem ra đúng là chúng ta xen vào việc của người khác rồi, ta đã nói, tiểu tử này có chút không giống những người bình thường chúng ta, hôn nhân đại sự đâu tới phiên chúng ta quan tâm?”

Cúc Hoa đại thẩm cũng ngượng ngùng nói: “Ta còn tưởng sẽ thành đoạn nhân duyên tốt, Lưu tiểu thư kia cũng là cô nương dịu dàng ngoan ngoãn, không nghĩ tới lại như vậy.”

Hắc quả phụ thoáng giật nàng một cái, lại cười nói: “Chúng ta đây cũng không quấy rầy nữa, hôm nay là trung thu, lẽ ra phải ở cùng người trong nhà mới phải.”

Nói xong liền kéo con trai đang ngồi xổm một bên xem trò hay đi ra.

Trong sân thoáng một cái liền yên tĩnh lại, sau đó chợt “Phụt” một tiếng, ai đó nhịn không được rốt cục bật cười.

Thần công tử mảnh liệt quay đầu, liền nhìn thấy cháu gái thanh thanh lãnh lãnh nhà mình giờ phút này cười đến run rẩy cả người, khóe mắt ngập nước.

Mặt hấn đen sì, thò tay gõ lên đầu nàng một cái, cả giận nói: “Không cho cười! Còn cười nữa, có tin ta sẽ đánh cháu hay không?”

Đoan Mộc Điềm liếc hấn một cái, căn bản không thèm để ý đến uy hiếp của hấn, thò tay chùi chùi nước mắt, tiếp tục cười run bả vai.

Nàng cảm thấy, chuyện này quả thực kỳ thú vị.

Vốn nghĩ chuyện này tới đây là xong, nhưng chẳng ai ngờ, vị Lưu gia tiểu thư kia lại đích thân tìm tới tận cửa.

Đó là buổi sáng ngày hôm sau, Đoan Mộc Điềm đang nằm phơi nắng trong sân, có một cô nương mười ba mười bốn tuổi mang một nha hoàn cũng tầm đó xuất hiện ở ngoài cửa sân nhà nàng, khuôn mặt đỏ ửng, nhẹ giọng hỏi: “Xin hỏi, Đoan Mộc công tử có ở nhà không vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 33: Lưu Tiểu Thư

Edit: Nhã Vy

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Cô nương này thoát nhìn mới mười ba mười bốn tuổi, da thịt mềm mịn, trong trắng lộ hồng, tựa như... chén cháo Lang Gân Thảo Quân Tu Nhiễm uống tối qua.

Nàng đứng ở đó, đầu cúi thấp, tay xoắn xoắn khăn, bộ dáng mảnh mai lo sợ bất an xấu hổ làm cho người ta trù mến.

Mười ba mười bốn tuổi, cũng chỉ mới là đứa trẻ chưa lớn, nhưng ở thời đại này lại có thể lập gia đình rồi.

Mọi người đều nói nữ tử mười lăm cập kê mới là trưởng thành, rồi lập gia đình, nhưng trên thực tế, cũng có người vừa mười ba mười bốn, kể cả mười một mười hai đã lập gia đình, nhất là ở trấn nhỏ, thôn nhỏ, hoặc là những đứa trẻ gia đình bình thường.

Đoan Mộc Diễm ngồi trên ghế nhìn tiểu cô nương mặt mũi thẹn thùng trước mắt, không khỏi thở than một tiếng, người cô đại trưởng thành thực là sớm a, kiếp trước của nàng, lúc bằng tuổi này, phần lớn còn chưa tốt nghiệp trung học nữa, ở đây là đã trực tiếp đến tìm nam nhân rồi.

Chẳng qua nàng một mực cúi đầu, giống như không dám ngẩng lên, khiến người ta nhìn không rõ khuôn mặt.

Ở đối diện, Thần công tử mặt mũi đen sì, khóe miệng giật giật, vốn định nặn ra chút tươi cười, nhưng bất đắc dĩ kéo mãi mà không thành.

Đây là chuyện gì vậy?

Hắn nhận ra rồi, tiểu cô nương trước mắt này đúng là người đứng cùng mấy vị trung niên hôm qua hắn gặp được, còn vụng trộm dò xét hắn, là... con gái Lưu tài chủ kia?

Trên trán nhin không được toát mồ hôi lạnh, hắn cảm thấy hắn chưa bao giờ gặp chuyện gì khó hơn chuyện này.

Mắng nàng ấy sao, nàng chỉ là một tiểu cô nương, còn có bộ dáng ngượng ngùng nhu mì như thế, hắn thật không mắng được.

Nhưng không mắng không chửi, trong lòng hắn lại không thoải mái!

Quả thực là nghiệp chướng mà!

Hắn nhíu nhíu mày, lại sờ sờ cằm, ngẩng đầu lên trời làm bộ dáng trầm tư, sau đó cúi đầu suy nghĩ, trong nội tâm ân cần hỏi han mười tám đời tổ tông Vương đồ tể đầu sỏ gây chuyện kia mấy lần, nếu như không phải người nợ lắm miệng nói lung tung, hắn có thể dính vào chuyện phiền phức như vậy sao? Mà nếu hắn sớm biết sẽ phát sinh chuyện này, ngày đó căn bản sẽ không xuất hiện trước mặt tên hỗn đản Vương đồ tể kia!

Làm mới? Kết hôn? Tiểu cô nương bị cự tuyệt còn tìm tới tận cửa?

Bà nội nó chứ!

Hôn sự của bốn công tử há lại có thể quyết định đơn giản như vậy sao? Vợ của bốn công tử há có thể để người khác quyết sao? Đùa sao!

Trong sân vẫn yên tĩnh như không có nửa bóng người, mấy tiểu tử tiểu nha đầu vô si ở bên cạnh xem cuộc vui cũng vô thức hít thở nhẹ nhàng, cố gắng giảm bớt cảm giác hiện hữu của mình xuống.

Thần công tử trong lòng mắng to, suy nghĩ kỹ rồi đột nhiên ngẩng đầu nhìn nàng, nói: “Vị cô nương này, người đến tìm ta có việc gì không?”

Khóe miệng Đoan Mộc Diễm lập tức co lại, im lặng.

Tiểu thúc, thúc đây là giả vờ không biết, đồng thời đem cái khó đổ lên đầu cô nương nhà người ta sao?

Lưu tiểu thư kia nghe nói vậy quả nhiên sững sờ, ngẩng đầu đụng phải ánh mắt của hắn lại lập tức cúi đầu, mặt càng đỏ lên, quanh co nói: “Tiểu nữ... tiểu nữ Lưu... Lưu Thị Niệm Như, bái kiến Đoan Mộc công tử.”

“A, Lưu tiểu thư, tiểu thư tìm ta có chuyện gì không?”

“Ách...”

Nàng cho rằng hắn biết, nhưng hắn phản ứng giống như không hề quen nàng, bảo nàng phải làm sao cho tốt đây?

Ngón tay xoắn chiếc khăn càng mạnh hơn, lấp bắp ấp úng không biết nên nói thế nào, ngược lại nha hoàn bên cạnh, dường như có chút tức giận, nói với Thần công tử: “Người như vậy là sao? Rõ ràng biết tiểu thư nhà ta là ai, lại còn bày ra bộ dáng không biết?”

Đoan Mộc Diễm ở bên nghe xong không khỏi thầm than một tiếng, xem ra ở cổ đại, có nhiều nha hoàn dường như còn xuất sắc hơn cả tiểu thư nha!

Cầm kỳ thi họa có cái rắm gì hữu dụng? Biết cách đối nhân xử thế, biết mưu sinh, đó mới là chính đạo nha!

Thần công tử nghe lời nha hoàn kia nói, lông mày lập tức nhíu lên, đáp trả: “Cái này lạ nha, ta làm sao biết các ngươi tới đây làm gì? Chúng ta trước kia đã gặp qua hay đã từng quen biết vậy?”

“Này... Ngươi... Ngươi ngày hôm qua không phải đã gặp tiểu thư nhà ta rồi sao?”

“Ngày hôm qua?” Hắc khê nâng đầu, nhướn mày suy tư nói: “Hôm qua quả thực hình như đã gặp ai đó, nhưng không nhớ rõ bộ dáng người ta ra sao, thì ra chính là tiểu thư nhà ngươi? Vậy, không biết tiểu thư nhà ngươi tới tìm ta, là có chuyện gì?”

Sắc mặt Lưu Niệm Như kia lập tức trắng bệch, thân là nữ tử lại tới nhìn lên nam nhân, đây là loại hành vi đáng xấu hổ đến cỡ nào chứ, Đoan Mộc công tử là đang muốn chỉ trích nàng sao?

Nàng nghĩ vậy, hốc mắt đỏ lên, nước mắt như muốn rơi xuống.

Thần công tử cũng bị dọa, nếu nàng thật sự khóc, hắn không biết làm sao cho tốt nha.

Nha hoàn kia vừa thấy bộ dáng tiểu thư nhà mình như vậy, cũng lập tức luống cuống, liền chỉ ngón tay vào Thần công tử, nói: “Ngươi tên tiểu tử vô liêm sỉ không biết tốt xấu này, tiểu thư nhà ta nguyện ý gả cho ngươi đã là phúc tu mấy đời của ngươi rồi, ngươi không lĩnh tình thì thôi, còn bắt nạt tiểu thư nhà ta! Lại nói, ngươi là cái thá gì chứ, chỉ là một tiểu tử nông thôn thôi.”

Thần công tử không mặt không da kia cũng chỉ khi ở trước mặt những người đặc biệt, tình huống đặc biệt mới không mặt không da, dù sao hắn cũng là công tử phú quý, có ngạo khí bẩm sinh, không cho phép người khác tùy tiện khiêu khích, cho dù hắn gần đây không thích cùng người khác so đo, nhưng lúc này bị một tiểu nha hoàn chỉ thẳng vào mũi mũi, thì không khỏi chạm đến tính nóng của hắn rồi.

Đêm qua Đoan Mộc Tranh từng nói, đệ đệ này tính tình không tốt lắm, lúc ấy mấy người Đoan Mộc Diễm chỉ cho rằng đây là một cái cớ của ông mà thôi, nhưng lúc này mới phát hiện, hình như không phải như vậy.

Sắc mặt Thần công tử thoáng lạnh, nhìn chằm chằm tiểu nha hoàn không biết tốt xấu kia, tiến lên một bước, “chát” một cái giáng xuống một cái tát.

Tiểu nha hoàn bị lực đạo cực lớn tác động lên mặt, hét chói tai rồi bay ra ngoài, hắn còn ngại chưa đủ, theo sát vài bước, một cước đá văng nha hoàn vừa chạm mặt đất kia bay ra ngoài không trung.

“Ngươi là cái thá gì chứ? Thực cho rằng bốn công tử tính tình rất tốt hay sao?” Hắn lại tiến lên vài bước, nhắc chân dùng sức đạp một cái vào sau ót nàng, liền giẫm đầu nàng ta dính sát xuống nền đất.

Tất cả mọi người đều bị hắn dọa phát hoảng, Đoan Mộc Cảnh nhanh chóng nhảy dựng lên ôm chặt eo hắn, kéo hắn về nói: “Tiểu thúc, thúc làm cái gì vậy? Nàng ta cũng chỉ là một nha hoàn thôi mà.”

Thần công tử cười lạnh, đứng ở đó không hề lung lay nói: “Chỉ một nha hoàn, lại dám chỉ vào mũi bốn công tử hô to gọi nhỏ? Cháu trai, cháu có biết những người trước đây dám đối xử như thế với bốn công tử về sau thế nào không?”

Đoan Mộc Cảnh cảm miệng, không dám trả lời vấn đề này.

Thần công tử bỏ qua vẻ trầm mặc của hắn, lạnh lùng vô tình nói: “Đều đến thế giới khác sống rồi.”

Hắn có thể mặt dày nạt nộ với Đoan Mộc Tranh, bởi vì đó là đại ca hắn, hắn có thể để yên cho Đoan Mộc Cảnh cùng Đoan Mộc Diễm vô lễ chà đạp, bởi vì đó là cháu trai cháu gái của hắn, hắn cũng có thể không so đo Hắc quả phụ ngày đó chỉ trích hắn trên trán, bởi vì nàng ấy không có ác ý, ngược lại còn mang theo chút thân thiết hài hòa.

Nhưng kẻ trước mắt này, là cái thá gì? Dám tới mắng Thần công tử hắn?

Lưu Niệm Như rốt cục cũng có phản ứng, nhanh chóng quay người chạy tới, nhìn đầu nha hoàn bị dẫm vào bùn đất, đang liều mạng giãy dụa, nước mắt lập tức tuôn ra.

“Đoan Mộc công tử, ngươi... ngươi thả Thanh Nhi ra đi, nàng không phải cố ý mắng ngươi đâu.”

Đoan Mộc Thần lạnh lùng liếc nàng ta, nhưng rốt cục vẫn thu chân về, hừ lạnh một tiếng quay người vào phòng.

Đoan Mộc Diễm ngồi yên tĩnh ở đằng kia, nhìn Lưu Niệm Như đưa tay nâng nha hoàn dậy, híp híp mắt, lạnh nhạt nói: “Lưu tiểu thư vẫn nên về nhà nhanh thôi, tiểu thúc nhà ta đối với việc ở rể này một chút hứng thú cũng không có.”

Lưu Niệm Như dừng lại, quay đầu nhìn nàng.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn Đoan Mộc Diễm, cho dù trước đây cũng có nghe người ta nói đây là người bị âm thầm gọi là Quý oa oa, nhưng khi tận mắt nhìn thấy vết bớt đỏ tươi trên mặt kia, nàng vẫn có chút hoảng sợ.

Vội vàng thu lại ánh mắt, lúng túng nói: “Không... Không phải như thế. Ta... ta hôm nay tới, chỉ là muốn nói, cha ta ông... ông không có... ý định kén rể.”

Chợt nghe “rầm” một tiếng, giống như có cái gì nện mạnh xuống đất, sau đó Thần công tử từ trong nhà đi ra, nhìn Luru Niệm Như hỏi: “Luru tiểu thư đây chẳng lẽ đang nói... muốn gả cho ta?”

Nàng đỏ mặt, vô thức lắc đầu, cảm thấy không đúng, lại gật đầu, cũng không đúng, đành trực tiếp cúi đầu, lúng túng nói: “Ta... ta cáo từ trước.”

Sau đó vịn nha hoàn đã đứng không vững, quay người rời đi.

Đoan Mộc Diễm quay đầu nhìn về mặt người nào đó trầm tư đứng ở cửa chính, nói: “Tiểu thúc, Luru tài chủ kia hình như là muốn gả con gái cho tiểu thúc đây.”

Ánh mắt Đoan Mộc Thần phát lạnh, khóe miệng lạnh lùng nở nụ cười, nói: “Luru... tài chủ! Bỏ công tử ngược lại muốn xem, hán rốt cuộc có ý gì!”

Nói xong, thân ảnh lóe lên rồi khỏi sân nhỏ, không biết định làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 34: Không nói cho cháu

Edit: Nhã Vy

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Thần công tử còn chưa trở về, thì Luru Niệm Như lại xuất hiện trước mặt Đoan Mộc Diễm, đi cùng nàng ngoại trừ nha hoàn bị Thần công tử chà đạp đến mức đứng không vững, còn có một nam tử trung niên râu dê, và mấy nam nhân cường tráng dường như gia đình.

Thấy những người này, Đoan Mộc Diễm không khỏi giật nhẹ đuôi lông mày, hồ hững hỏi: “Các người có chuyện gì không?”

Luru tiểu thư vẫn một mực cúi thấp đầu như cũ, đi theo sau lưng nam nhân trung niên râu dê kia, nghe Đoan Mộc Diễm nói vậy liền ngẩng đầu sợ hãi nhìn nàng một cái, trên mặt vẫn còn vết nước mắt, hiển nhiên là vừa khóc xong.

Đoan Mộc Diễm không khỏi 囧, đây là định tiếp tục chuyện vừa rồi sao?

Nam tử có chòm râu dê vừa tiến vào sân đã nhìn trái nhìn phải một hồi, bộ dáng như đang tìm người, cuối cùng mới miễn cưỡng rời tầm mắt rơi xuống trên người Đoan Mộc Diễm đang nằm phơi nắng, ôn hòa cười cười, nói: “Vị này chính là Đoan Mộc tiểu cô nương sao? Không biết tiểu thúc cháu có ở nhà không?”

“Thúc ấy đi ra ngoài rồi.”

“Vậy, không biết bao giờ hắn trở về?”

“Không biết.”

Đoan Mộc Diễm trên cơ bản là mặt không biểu tình, ánh mắt đảo qua trên người nha hoàn kia, như có điều suy nghĩ.

“Các người tới đây là muốn đòi lại công bằng cho nha hoàn bị đánh nhà các người sao?”

Chòm râu dê khẽ giật mình, vội vàng khoát tay nói: “Không không không, việc này rõ ràng là nha đầu chết tiết không hiểu quy củ, động tới Đoan Mộc công tử, cho dù bị đánh chết cũng đáng đời. Chúng ta không phải muốn Đoan Mộc công tử bồi tội.”

Đoan Mộc Diễm bỗng nhiên thở sâu một hơi, lười biếng ngồi sâu vào trong ghế, ánh mắt càng thêm thờ ơ vô thần, đạm mạc nhìn hắn, nói: “Việc này thật lạ nha, các người là nhà phú quý số một số hai trấn Khánh Phong, chúng ta chỉ là gia đình dã nông ở xóm này, nào dám không bồi tội với các người?”

Sắc mặt chòm râu dê hơi ngưng ngững, xoa xoa tay nói: “Đoan Mộc cô nương nói gì vậy? Bất kể thế nào, ta nói không chừng sau này chúng ta thành người một nhà rồi, một nha hoàn lại dám quả trách Đoan Mộc công tử, thật sự quá can rở. Cho nên ta hiện tại mang người tới, mặc cho Đoan Mộc công tử xử trí.”

Nha hoàn kia nghe vậy toàn thân lập tức run lên, Đoan Mộc Diễm lại chỉ đạm mạc liếc nàng một cái, rồi nói với chòm râu dê: “Người hình như biết chút

gi đó, cho nên mới có hứng thú nịnh nọt tiểu thúc của ta, còn muốn gả con gái cho tiểu thúc ta.”

“Ách, cái này... Không dám gạt Đao Mộc cô nương, năm trước tại hạ từng đi qua kinh thành, may mắn trên đường gặp được Đao Mộc công tử.”
Hắn chợt thấy trong mắt Đao Mộc Điềm lóe lên, liền vội vàng nói thêm, “Đao Mộc cô nương yên tâm, tại hạ tuyệt đối sẽ không mang chuyện của các người đi nói linh tinh, cũng không nhắc tới chuyện này với bất cứ ai.”

Người này, quả nhiên đã biết cái gì đó, cho nên mới phải trông mong như vậy.

Ánh mắt Đao Mộc Điềm hơi di chuyển, nhìn về phía Quân Tu Nhiễm vẫn một mực yên tĩnh ở bên cạnh, nhớ tới lúc trước hắn từng hành đại lễ với phụ thân, kêu một tiếng “Vương thúc”, ánh mắt không khỏi lóe lóe.

Kỳ thật đến tận bây giờ nàng vẫn chưa biết tình huống cụ thể của Đao Mộc gia, cũng không biết quyền thế trong triều thế nào, nhưng theo một số câu nói vụn vặt có thể đoán được đại khái.

Vương thúc? Nói vậy phụ thân hắn là một Vương gia sao? Nhưng lại không phải Vương gia bình thường, bằng không làm sao có thể đảm đương nổi đại lễ của hoàng tử điện hạ cùng với một tiếng Vương thúc kia.

Suy tư một chút, nàng lại quay đầu nhìn về phía chòm râu dê, nói: “Người đã biết rõ thân phận của tiểu thúc, vậy cũng nên hiểu, thúc ấy không thể nào lấy con gái người làm vợ.”

Hắn khẽ giật mình, liền tiếp khoát tay nói: “Không dám không dám, Đao Mộc cô nương hiểu lầm, tại hạ chỉ mong đưa con gái này có thể hầu hạ Đao Mộc công tử, là đã phúc đức ba đời rồi.”

Cái này ý nói chỉ mong có thể làm thiếp? Thậm chí cả tiểu thiếp cũng không cần, làm thị thiếp ám giường cũng không sao?

Đao Mộc Điềm nhẹ nhũ nhũ mày, hoàn toàn không lý giải được cách nghĩ của những người này.

Không khí chung quanh càng lúc càng lạnh, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn, nói: “Người thật kỳ quái, thiên kim tiểu thư không chịu, lại muốn tiền con gái đi làm nha hoàn, vinh hoa phú quý vô căn cứ như vậy, hạnh phúc của con gái người một chút cũng không để ý sao?”

“Ách, Đao Mộc cô nương...”

“Các người về đi, việc này nói với ta cũng vô dụng, tiểu thúc của ta sẽ không đáp ứng đâu. So với việc đưa con gái người đi làm tiểu thiếp, còn không bằng đi tìm người bình thường nào đấy có thể toàn tâm toàn ý đối tốt với con gái người.”

Quân Tu Nhiễm đang nhắm mắt ngồi bên cạnh bỗng nhiên mở to mắt quay đầu nhìn về phía nàng, ánh tím lập lóe, như có điều suy nghĩ.

Lưu tài chủ hơi há hốc mồm, hắn coi như cũng đã chìm nổi chinh chiến nhiều năm, không ngờ lại ứng phó không nổi một nha đầu bảy tuổi.

Bọn họ dấy dựa trong sân một lát, sau đó mới không cam tâm rời đi.

Đao Mộc Điềm lại nằm lên ghế, lạnh lùng khẽ hừ một tiếng, “Nhàm chán!”

Quân Tu Nhiễm ngồi bên cạnh, khuôn mặt bỗng nhiên chậm rãi lan ra thành một nụ cười.

(Tác giả: Ê, tam điện hạ, chuyển tâm ngồi đi, coi chừng tàu hỏa nhập ma!)

Đao Mộc Thần mãi tới chạng vạng tối ngày hôm sau mới trở về, thần sắc thông thả nhẹ nhàng thoải mái, vòng vo hai vòng trong sân, sờ sờ cảm nói: “Đã điều tra xong, Lưu tài chủ kia tên là Lưu Thích, nhờ phương pháp làm lá trà của tổ tiên mà giàu có, tài phú tích lũy một chút, ở trên trấn Khánh Phong coi như có uy tín danh dự. Làm người hơi gian trá, nhưng nhân duyên tựa hồ không tệ, rất nhiều người mặc dù ăn chút thiệt thòi nhưng vẫn tình nguyện làm ăn với hắn. Mặt khác, trong nhà có một vợ ba thiếp, bốn thê thiếp nhưng đã nhiều năm mà không có bất kỳ đứa con nối dõi nào.”

Nói đến đây, Thần công tử bỗng nhiên “Chặc chặc” hai tiếng, nói: “Bỏn công tử cảm thấy, nhân phẩm của người này quá kém, cho nên mới không thể sinh con.”

Lại rung đùi đắc ý một hồi, nói: “Nhưng mà sau này, trải qua nhiều năm cầu y hỏi dược, rốt cục mười ba năm trước, phu nhân chính thất có bầu, chín tháng sau sinh cho hắn một đứa con gái, chính là Lưu Niệm Như. Hắn rất sùng ái nữ nhi duy nhất này, một mực nuôi ở khuê phòng, dưỡng thành người tính cách nhu nhược rất gan. Những thứ khác, cũng không có gì đặc biệt, thật sự nghĩ mãi mà không ra hắn vì sao lại muốn kén bốn công tử? Chẳng lẽ bốn công tử quả thật sự mị lực bất phàm, phong thái dĩ lệ, khiến cho lão gia hóa kia vừa thấy đã muốn ta làm con rể?”

Đao Mộc Điềm nghe hắn tự biên tự diễn, cắt ngang nói: “Bởi vì người ta năm trước từng nhìn thấy thúc ở trên đường cái chốn kinh thành, cũng biết đại danh cùng thân phận của công tử Đao Mộc Thần, hiện tại không ngờ gặp được thúc ở nơi xó xỉnh này, cơ hội tốt như thế làm sao có thể bỏ qua.”

“Ách, Tiểu Điềm Điềm, làm sao cháu biết?”

“Ngày hôm qua, lúc thúc đi chưa được bao lâu Lưu tài chủ kia liền dẫn người tới, nói chuyện này với cháu.”

“Ài? Sau đó thì sao?”

“Cháu đuổi bọn họ đi rồi.”

Nháy mắt mấy cái, sau đó Thần công tử bỗng nhiên lao tới, mở hai tay ôm nàng vào ngực, không thèm nhìn đến sắc mặt đang biến đen của nàng, dùng sức cọ mặt nàng, vui mừng nói: “Tiểu Diễm Diễm, làm tốt lắm.”

“...Tiểu thúc, thúc đã đánh thân chưa?”

“Đám người dong chi tục phần kia làm sao xứng đôi với bốn công tử phong thần tuần tú phiêu dật?”

“Tổ mẫu chẳng lẽ không an bài cho thúc?”

“Tiểu Diễm Diễm, cháu nhất định phải hiểu rõ một chuyện, đó chính là tổ mẫu của cháu, mẹ của ta, lão nhân gia cho tới bây giờ chưa bao giờ làm loại chuyện nói tơ hồng này.” Nói đến đây, hắc bổng nhiên hạ thấp giọng, ghé vào bên tai nàng nói nhỏ, “Năm đó cha mẹ cháu, cũng là tình chàng ý thiếp, lưỡng tình tương duyệt tự định chung thân xong, tổ mẫu cháu mới chạy ra ngoài đem mẹ cháu cưới về.”

“A? Tiểu thúc, thúc nói cha mẹ cháu tự định chung thân sao.”

“Không nói!” Hắc bổng nhiên nghiêng mặt qua một bên, lẩm bầm.

“Vì sao?”

Hừ hừ hai tiếng, hắc cười bí ối nói: “Chính là không nói cho cháu!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 35: Chia ly (thượng)

Edit: Diệp Hàn

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Những ngày còn lại cuối cùng cũng khôi phục về an bình, ngoại trừ việc Lưu Thích thường xuyên chạy đến nhà bọn họ, gỡ đủ loại nịnh nọt với mọi người, định bụng đem con gái dâng cho Thần công tử, nhưng mấy lần đều bị chặn lại cũng đành bỏ về.

Vết thương của Đoan Mộc Diễm và Quân Tu Nhiễm khôi phục rất nhanh, nội thương bên trong cũng biến chuyển tốt hơn, có lẽ là do tuổi còn nhỏ, nhưng quan trọng nhất là hai người họ đều có nội lực hộ thể. Tóm lại, chỉ vài ngày sau, hai người đã có thể xuống giường đi bộ trong sân rồi.

Theo vết thương dần dần hồi phục, thời gian bọn họ chia tay cũng sắp đến.

Hôm nay đã là cuối tháng tám, mất hơn nửa tháng khôi phục, thương thế đã gần khỏi hẳn, ít nhất nhìn bên ngoài thì không ai biết bọn họ bị thương.

Đoan Mộc Diễm từ trong nhà đi ra, bước về phía Quân Tu Nhiễm đang ngồi trong sân.

Nghe được tiếng bước chân đằng sau, hắc bổng nhiên nhanh chóng giấu đồ trong tay vào ngực, rồi mới quay đầu nhìn về phía nàng.

Nàng không hiểu nhìn hắc một cái, tiểu tử này mấy hôm nay đều một mình trốn trong góc phòng, thần thần bí bí, không biết đang làm gì.

Nàng cũng không vặn hỏi, không nghĩ nhiều, nhìn hắc một cái, rồi cầm một bộ quần áo đưa tới trước mặt hắc, nói: “Người thử đi, xem có vừa người không, nếu phát hiện chỗ nào không ổn, ta cũng có thể kịp thời sửa chữa.”

Hai mắt hắc bổng nhiên sáng ngời, nhìn chăm chăm vào bộ đồ trên tay nàng, không chớp mắt.

“Là do người làm sao?” Hắc nhẹ giọng hỏi.

Nàng nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Thời tiết bắt đầu chuyển lạnh, người cũng không thể lúc nào cũng mặc mấy thứ quần áo mỏng tang như vậy, vừa vặn hội chùa lúc trước chúng ta buôn bán lời chút tiền, đủ mua vài gấm làm quần áo. Mấy hôm nay làm vội để tặng người, người thử một chút.”

Hắc vội vàng đứng lên, đưa tay tiếp nhận bộ quần áo, mặc thử lên người.

Thần công tử chân không chạm đất bay qua, liếc xéo y phục trên người hắc, âm dương quái khí* nói: “Ồ!! Quần áo mới cơ à, mặc vào quả nhiên vừa khít người nha.”

Quân Tu Nhiễm không để ý tới hấn, coi toàn bộ hành động của hấn như đang ghen tỵ mà thôi.

Quần áo Đoan Mộc Diễm làm, kiểu dáng đều khác bình thường, mặc vào dễ hơn, cho dù chất vải thô cứng, thì mặc lên người vẫn vô cùng đẹp mắt.

Thần công tử ở bên cạnh nhìn Quân Tu Nhiễm mặc y phục lên người, nhũ nhũ mảy, bỗng nhiên quay người đánh lên Đoan Mộc Diễm, bĩu môi lầu bầu nói: “Tiểu Diễm Diễm, cháu không thể bắt công như vậy, chỉ làm quần áo cho hấn nha.”

“Cháu cũng làm quần áo cho cha và ca ca.”

“Còn thúc thì sao? Của thúc thúc đâu?”

“Thúc cũng đâu phải không có đồ mặc?”

Hấn ngần ra, sau đó tiếp tục bĩu môi, trong mắt ngập nước, diễm đạm đáng yêu nhìn nàng nói: “Ta mặc kệ, dù sao ta cũng muốn, ta là tiểu thúc của cháu! Cháu sao có thể làm quần áo cho người không có nửa điểm quan hệ, mà quên phần của tiểu thúc ta chứ?”

“...”

“Tiểu, Diễm, Diễm, Diễm Diễm...”

Giọng nói nhõng nhẽo nũng nịu vang lên, làm cho Đoan Mộc Diễm trong chốc lát nổi đầy da gà rơi lộp bộp xuống đất, mặt đen sì, khóe miệng cứng ngắt nói: “Thúc trước giờ chỉ mặc tơ lụa gấm vóc, loại quần áo may bằng vải thô cứng này sẽ làm làn da mềm mại của thúc bị tổn thương đó.”

“Tiểu thúc của cháu da rất dày. Lại nói, đây là do Tiểu Diễm Diễm cháu tự mình làm, cho dù mặc vào sẽ đau như cắt da cắt thịt, ta cũng tuyệt đối không cời ra!”

“Thời gian chỉ sợ không còn kịp.”

“Không sao, thúc có thể lưu lại thêm hai ngày nữa, đợi đến lúc cháu làm xong quần áo.”

“Vải không đủ.”

“Thúc lập tức đi mua!”

“...”

” Tiểu Diễm Diễm, chẳng nhẽ cháu thật sự không muốn may quần áo cho thúc? Làm cho tất cả mọi người, nhưng lại bỏ qua một mình ta a?”

“.....Tiểu thúc.”

“Hử? Cháu đáp ứng?”

“Thúc là trẻ con sao?”

“Bỏ công tử xác thực còn vị thành niên!”

“.....”

Vị thành niên cái đầu thúc! Làm sao có thể không mặt không da tới vậy, thúc sống trên đời này rốt cuộc để làm gì?

Có mấy bóng người từ ngoài cửa đi vào, thấy ba người liền vội chạy tới, chính là Vương Thông, Hồ Từ và Tiểu Lục.

Ba người này, dường như bất kể lúc nào, cũng ở cùng một chỗ với nhau.

“Chúng ta nghe nói!” Không đợi ai hỏi, Tiểu Lục đã vội vã mở miệng, nhìn Quân Tu Nhiễm và Đoan Mộc Thần nói, “Hai người muốn rời đi sao? Như thế nào lúc trước cũng không nghe các người nói qua?”

Nghe Tiểu Lục nói vậy, ba người đồng loạt sửng sốt, bởi vì bọn họ xác thực không có đề cập qua với ai, mặc kệ là Quân Tu Nhiễm hay Đoan Mộc Thần, dường như đều có ý im lặng rời đi.

“Các người nghe được từ đâu?”

“Lưu tài chủ nói.” Hồ Từ vừa thở vừa nói: “Hôm nay chúng ta thấy Lưu tài chủ đang buộc đồ lên ngựa, liền hỏi hấn định đi đâu, sau đó hấn nói cho chúng ta biết là các người muốn đi xe nhà hấn trở về kinh thành.”

Ba người bọn họ mấy ngày nay cơ hồ đều ở tại trấn Khánh Phong, bày quầy bán đồ nướng trên đường, tuy không thể so với mấy ngày hội chùa, nhưng đối với Thôn Tam Trạch mà nói, thu nhập như vậy đã là xa xỉ rồi, bình thường đều ở lại nhà Vương Thông trên thị trấn.

Vài ngày trước, bọn họ quay trở lại thôn, lấy có là làm ăn khó khăn, trên phố đã xuất hiện vài nhà theo chân bọn họ mở quán nướng, ý đồ giành khách rồi.

Lưu tài chủ kia cũng thực giao hoạt, vừa thấy ba đứa bé này thân cận với Đoàn Mộc Diễm, liền đặc biệt hiền lành, bình thường đi lại trên trấn cũng thường giúp đỡ.

“Không nghĩ tới nhà các người lại ở kinh thành, đó là chỗ tốt nhất thiên hạ nha.” Vương Thông hai mắt sáng lên, ồn ào nói: “Nhưng ác người cũng không có suy nghĩ rồi, phải đi về vậy mà không nói cho chúng ta một tiếng, có coi chúng ta là bằng hữu hay không?”

Bằng hữu?

Thần công tử hơi ngạc nhiên, hần bình dị gần gũi, có thể theo chân bọn họ xuống nước bắt cá, leo cây bắt chim, nhưng kỳ thật nếu dùng thân phận của hần, sẽ không đem mấy tiểu tử nông thôn này để vào mắt.

Bây giờ đột nhiên nghe được bọn nó nghiêm túc nói ra một câu như vậy, bỗng nhiên cảm động, cảm thấy mấy tiểu tử ở nông thôn này so với cái đám “mặt người dạ thú” kia xác thực tốt hơn nhiều lắm.

Quân Tu Nhiễm cũng hơi giật mình, sau đó cup mắt, khóe miệng hơi gợi lên thành một đường cong mờ mờ.

Trừ Diễm Diễm ra, chưa từng có ai nói với hần hai chữ ‘bằng hữu’ này, còn là ngữ khí đương nhiên như thế.

Đoàn Mộc Thần nhẹ nhàng nở nụ cười, nói: “Ta chỉ là không thích cảnh chia tay mà thôi, cho nên muốn lặng lẽ rời đi, nếu có duyên, nhất định còn có thể gặp lại.”

“Nói lạ nha, gặp lại là lúc gặp lại, chuyện các người phải trở về nhà là chuyện bây giờ, hai việc khác nhau, sao lại kéo về một chỗ?”

Vương Thông lắc đầu bất mãn nói.

Tiểu Lục cùng Hồ Tử bên cạnh cũng nói theo: “Nghe Lưu tài chủ nói, các người hai ngày nữa sẽ rời đi, cụ thể là lúc nào vậy?”

“Đúng vậy a, cụ thể là lúc nào? Chúng ta sẽ đến tiễn!”

Thần công tử quay đầu nhìn về phía Đoàn Mộc Diễm, cười híp mắt hỏi: “Tiểu Diễm Diễm, cháu còn phải cần bao nhiêu ngày?”

Đoàn Mộc Diễm mặt tối sầm lại, lạnh lùng nói: “Năm ngày.”

“Lâu như vậy sao? Cháu làm thật lâu a!”

“Thúc muốn một chiếc hay một bộ?”

“Một bộ!” Trả lời không chút do dự!

Đoàn Mộc Diễm khóe miệng co lại, sau đó trực tiếp quay đầu nhìn sang chỗ khác.

Bên cạnh, Quân Tu Nhiễm cúi đầu nhìn quần áo trên người mình, thò tay nhẹ nhàng sờ lên, ánh sáng tím trong mắt sáng ngời, khóe miệng cười ôn nhu vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 36: Chia ly (Hạ)

Edit: Nhã Vy

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Năm ngày sau, Thần công tử cuối cùng cũng được mặc quần áo mới do cháu gái tự tay may, vẫn là sắc đỏ hần thích nhất, nhưng không phải tơ lụa gấm vóc mà là vải thô tầm thường.

Về mặt hần vui mừng vuốt vuốt y phục trên người, cảm xúc thô ráp cũng không khiến hần bất mãn, ngược lại cảm thấy kiểu dáng quần áo này chỉ nên dùng với loại vải này mới là tốt nhất.

Sửa sang vật áo, Thần công tử ném cho Đoan Mộc Diễm một cái mị nhân cực kỳ lẳng lơ, cười dịu dàng nói: “Tiểu Diễm Diễm, có cảm thấy tiểu thúc ta càng ngày càng tỏa ra phong độ phiêu phiêu không?”

Đoan Mộc Diễm ở bên cạnh gói quần áo, đầu cũng không thèm quay lại.

Đoan Mộc Cảnh cũng ôm tay nài đi tới, nhẹ đặt trước mặt Đoan Mộc Thần, nói: “Tiểu thúc, đây là đồ đặc của thúc, cháu đều xếp gọn lại rồi.”

“Tiểu Cảnh thực ngoan.”

“Đa tạ tiểu thúc khích lệ, dù sao nếu tiểu thúc không tự làm, cũng phải có người làm giúp, bằng không chỉ sợ thúc sẽ phải ở lại thêm mấy ngày.”

Ồ? Cháu trai Tiểu Cảnh nhi chẳng nhẽ lại đang.trách cứ hử?

Thần công tử nháy mắt mấy cái, đột nhiên tiến lên, đôi mắt nghiêng nghiêng lườm Đoan Mộc Diễm bên cạnh, ghé sát tai Đoan Mộc Cảnh nhẹ nói: “Tiểu Cảnh, sao ta lại cảm thấy tiểu thúc về kinh thành khiến cháu rất vui?”

“Làm sao như vậy được?” Đoan Mộc Cảnh sắc mặt nhu hòa, nhẹ nói, “Nghĩ đến việc chia tay tiểu thúc, trong lòng cháu có bao nhiêu luyến tiếc đó.”

“À? Chẳng lẽ là vui vì bốn công tử đem tên tiểu tử họ Quân kia đi?”

Đoan Mộc Cảnh lập tức nghiêm mặt, cong khóe miệng, cúi đầu nhú mi, im lặng mỉm cười.

Lúc này cửa phòng Đoan Mộc Tranh mở ra, Đoan Mộc Tranh cùng Quân Tu Nhiễm bước ra ngoài, ba người lập tức quay đầu nhìn lại, đã thấy thần sắc Đoan Mộc Tranh đỡ đỡ không chút biểu tình, mà vẻ mặt Quân Tu Nhiễm cũng bình tĩnh, ánh tím lập lòe dường như mang theo chút nhu hòa vui vẻ, im lặng nhìn về phía Đoan Mộc Diễm.

“Đi thôi.” Đoan Mộc Tranh đạm mạc nói một câu, đi ra ngoài cửa.

Sau lưng, Quân Tu Nhiễm đi tới trước mặt nàng, thò tay nhận bao đồ, lặng yên không một tiếng động, đem một thứ nhỏ nhắn nhét vào tay nàng.

Đoan Mộc Diễm khẽ giật mình, ngẩng đầu nhìn hử.

Hử cũng nhìn nàng, thoáng ngưng ngưng nói: “Đây là ta tự làm, vốn định làm cái to hơn, nhưng cứ sửa rồi sửa, cuối cùng chỉ còn nhỏ từng này.”

Nàng không khỏi cười khẽ, êm giọng nói: “Cảm ơn.”

Đang định cúi đầu nhìn đồ vật trong tay, đã nghe ca ca ở bên cạnh hô: “Muội muội, có thể đi được rồi.”

Nàng tiện tay cất món đồ không lớn hơn ngón tay cái bao nhiêu kia đi, rồi đi ra ngoài cùng Quân Tu Nhiễm.

“Cha ta nói gì với người vậy?” Nàng tò mò hỏi.

Vừa rồi phụ thân cố ý gọi hử vào phòng, không cho bất kỳ ai nghe ngóng, khiến nàng không khỏi có chút hiếu kì.

Hử lắc đầu cười, nói: “Không có gì.”

Chẳng lẽ nói với nàng, Đoan Mộc vương thúc muốn hử lần này đi rồi không được phép trở lại sao? Còn nói chuyện từ nay về sau, hết thấy đều do tự nàng quyết định, không cho phép bất kỳ kẻ nào khiến nàng dây tới mấy chuyện loạn thất bát tao kia.

Hử đã đáp ứng, mà những chuyện này hử cũng biết là không cần nói với nàng.

Còn về chuyện sau này...

Quân Tu Nhiễm cúi đầu bước đi, giầy xuống những tia sáng lưu chuyển trong đáy mắt.

Bọn họ đi tới cây nhãn ở cửa thôn Tam Trạch, chỗ đó đã sớm có người đứng chờ, ba người Vương Thông cũng đứng ở đằng kia chờ tạm biệt Đoan Mộc Thần và Quân Tu Nhiễm, còn có Lưu Thích tự mình đi xe ngựa tới tiễn hai người, dường như còn định tiễn bọn họ một đoạn đường mới thôi.

Quy cách đãi ngộ cao như thế, mọi người trong thôn có chút khó tin, cảm thấy vị đệ đệ Đoan Mộc gia gặp may lớn, có thể được Lưu tài chủ lão gia kính trọng như thế, còn đúng lúc gặp người ta cũng đi kinh thành, mà tiện đường đi nhờ xe ngựa.

Về phần tình huống thật sự thế nào, cũng chỉ có vài người đương sự mới biết.

Nhưng đệ đệ của Đoan Mộc đại phu cũng tới từ kinh thành đấy, chuyện này trong thôn Tam Trạch đã khuấy lên một hồi kinh động, chỉ nói nhà Đoan Mộc đại phu vốn ở kinh thành, cũng không biết vì sao Đoan Mộc đại phu nơi kinh thành tốt như vậy không ở, lại chạy tới thôn nhỏ trong núi này, ai cũng không hiểu ra sao.

Dù sao thì, mọi người ở đây đều là thôn dân, kiến thức có hạn, tin tức lại bẽ tắc, muốn biết chút chuyện bên ngoài cũng không dễ dàng.

Mấy người Đoan Mộc Diễm vừa xuất hiện dưới gốc cây nhãn, ba người Vương Thông đã đi qua, trên tay cầm hai túi nhỏ gì đó, đưa tới trước mặt Đoan Mộc Thần và Quân Tu Nhiễm, Vương Thông còn thần thần bí bí vỗ vỗ, nói: “Cái này là đồ tốt, chỉ có chỗ ta mới lấy được, ở kinh thành khẳng định không có. Chúng ta cố ý tìm chút đưa tới tiền các ngươi, trên đường đói bụng có thể ăn, cũng có thể làm đặc sản đem về kinh thành, xem như lễ vật chúng ta tiền các ngươi.”

Hai người đều đưa tay nhận lấy, Đoan Mộc Thần cười hi hi nói: “Các ngươi gần đây đúng là phát tài nha, ta đành khách khí nhận lấy vậy, đợi lúc nào có cơ hội đến kinh thành, ta sẽ mang các ngươi đi chơi. Nhà ta ở Số 1 Phố Bàn Long kinh thành, các ngươi tiện đường nghe ngóng một chút sẽ biết.”

Bọn hắn cũng không biết Số 1 Phố Bàn Long là đại biểu cho cái gì, nghe nói vậy chỉ liên tục gật đầu, đối với nơi kinh thành phồn hoa kia vô cùng chờ mong.

Quân Tu Nhiễm cũng nói: “Ta hiện giờ còn chưa biết sẽ ở đâu, không cho các ngươi địa chỉ cụ thể được, về sau các ngươi đến kinh thành, chỉ cần có chút động tĩnh, ta sẽ biết các ngươi tới, chắc chắn sẽ đi tìm các ngươi.”

“Vậy thì tốt quá, ta thật muốn đi xem kinh thành thế nào, đến lúc đó các ngươi nhớ phụ trách tiếp đãi chúng ta.”

“Đó là đương nhiên.”

Hắc quả phụ “bốp” một tiếng đập bao hạt dẻ vào đầu Hồ Từ, cười mắng: “Ít mê sảng đi, kinh thành há có thể là nơi ai cũng tùy tiện đi vào được? Bộ đáng người thế này, khẳng định chưa đến kinh thành đã bị đuổi về rồi!”

Kinh thành, đó là nơi mà mọi người đều hướng tới, nghe nói thôn nhỏ này của bọn họ có hai khách nhân từ kinh thành, đích xác là một chuyện vô cùng kích động, rất nhiều nhà trước đây chưa từng qua lại gì với Đoan Mộc Gia cũng nhao nhao tới cửa, tựa như muốn xem xem, người kinh thành có phải lớn lên cũng giống bọn họ hay không.

Xem xong liền biết, quả thật không giống.

Bộ dạng tuấn tú, một thân khí phái không tầm thường nha, ai ôi!!! Còn có đôi mắt màu tím đây này!

Cái này quả thực hiếm có nha!

Ngay cả Thần công tử cũng có chút chịu không được nhiều ánh mắt nhìn chăm chú như vậy, vội vàng kéo Quân Tu Nhiễm leo lên xe ngựa Lưu Tài chủ.

Màn xóc lên, Quân Tu Nhiễm từ bên trong nhìn ra, ánh mắt trắng tấp rơi lên người Đoan Mộc Diễm đang đứng cạnh xe ngựa.

“Diễm Diễm” Hần nhẹ nhàng nói. “Cảm ơn mọi người đã cứu ta, còn có, chúng ta nhất định sẽ gặp lại.”

Đoan Mộc Diễm nghe vậy mỉm cười, nhẹ gật đầu, nói: “Huynh sau khi trở về cẩn thận một chút. Còn một câu, tuy nói ra có vẻ không hay, nhưng người không nên tin tưởng thì không đáng tin nhiệm.”

Hần giật mình, sau đó tươi cười, ánh mắt nhìn nàng càng thêm nhu hòa, gật đầu nói: “Ta biết rồi, ta sẽ cẩn thận bảo vệ tốt cho mình.”

Ta sẽ chờ gặp lại mọi người, nhất định sẽ gặp lại, nhất định!

Đoan Mộc Thần bỗng nhiên lách qua, bay thẳng tới trước mặt nàng, cười toe toét nói, “Tiểu Diễm Diễm, cháu lúc trước không phải còn chê tiểu thúc ta chưa chuẩn bị quà gặp mặt sao? Về vấn đề này ta đã suy nghĩ kỹ, cảm thấy thứ này đưa cho cháu làm quà là tốt nhất, ừ, đây là quà gặp mặt của cháu.”

Trước mặt bỗng nhiên xuất hiện một cái hộp bọc gấm đỏ xinh đẹp, nàng không khỏi ngạc nhiên, nhưng vẫn đưa tay nhận lấy, hồ hững hờ: “Quà gặp mặt trẻ như vậy, vẫn là lần đầu chứng kiến.”

Quân Tu Nhiễm thò tay đem người cản trước mặt đẩy ra, sau đó lại nhìn Đoan Mộc Diễm nói, “Diễm Diễm, ta hiện tại không có gì, nhưng về sau, bất kể thứ gì, chỉ cần mọi người muốn, ta nhất định sẽ đoạt về cho mọi người.”

Nàng sững sờ, đây là đang hứa hẹn với nàng sao.

Tuy nàng không thực sự để ý, cũng không muốn đoạt được vật gì, nhưng nghe vậy vẫn thấy vui vẻ, khẽ gật đầu, nói, “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 1: Trở lại kinh thành

Edit: Nhã Vy

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Kinh thành, không cần tranh luận, chính là nơi phồn hoa nhất đất nước này, nơi đây xa hoa cường thịnh, nhân vật nổi tiếng khắp nơi, mỗi ngày mỗi đêm đều có những cảnh tượng phồn vinh.

Ngoài cửa thành phía nam, có một cỗ xe ngựa đi tới, chậm rãi theo dòng người, xuyên qua cửa thành nguy nga hùng vĩ, tiến vào nơi phồn hoa này.

Bọn họ không khiến cho bất kỳ ai chú ý, cho dù ai nhìn cũng chỉ là nhìn chiếc xe ngựa đơn sơ của bọn họ.

Qua một con đường nhỏ, bức màn hơi vén lên, một đôi mắt tím lờ ra sau rèm, lẳng lặng nhìn phong cảnh bên đường, bên cạnh có vài tiếng nói chuyện vụn vặt.

“Luu Thích, người biết đường tới số 1 phố Bàn Long không?”

“Cái này đương nhiên rồi, trong kinh thành có ai không biết phố Bàn Long chứ? Công tử yên tâm, tại hạ nhất định sẽ đưa công tử về quý phủ an toàn.”

“An toàn? Đến đây rồi, còn ai dám chọc vào bốn công tử, cũng chưa biết rốt cuộc là ai không an toàn!”

“Dạ dạ dạ, là tại hạ lo lắng quá nhiều.”

“Được rồi, bớt nói nhảm đi, nhanh đi đi! Lúc quay lại, ta sẽ cho người tới chào hỏi hộ bộ, để các người trở về thuận tiện.”

Luu Thích lập tức cả kinh, vội vàng nói: “Tại hạ chỉ là một nhân vật nhỏ nhoi, làm sao dám phiền tới hộ bộ chứ?”

“Người có phiền quá không vậy? Những người này chỉ là tiểu nhân vật trong nha môn, bốn công tử làm sao mà biết.”

“...”

Ánh mắt Quân Tu Nhiễm khẽ lay động, tiếp tục nhìn về phía trước.

Mọi chuyện đang rất an bình, giống như bọn họ đang đi qua trên đường, nhưng rất nhanh bắt đầu rối loạn. Có người cưỡi một con ngựa cao to chạy như điên tới, roi ngựa trong tay vung lên “bôm bốp” liên tục, lao vào đám người đang vội vàng tránh đi, người bên trên còn hô to: “Tránh ra tránh ra! Mấy thứ hỗn trưởng các người, mau mau tránh ra cho bốn điện hạ!”

“Chát” một tiếng, hán vung roi chạy tới chỗ xe ngựa của đám người Quân Tu Nhiễm, xa phu tránh không kịp, tập tức lăn từ trên xe xuống, ngựa cũng bị kinh sợ, bắt an đi đi lại lại một chỗ, làm xe ngựa nghiêng theo một cái.

Người bên trong xe cũng lập tức nghiêng ngã, Đoan Mộc Thần không phòng bị thiếu chút nữa bỏ nhào vào người Quân Tu Nhiễm, còn... còn hôn phải hân!

Hôn, mất, rồi!

Nhìn Quân Tu Nhiễm nhú mày, thò tay “Vù vù” dùng sức quệt miệng, mặt mũi tràn đầy vẻ chán ghét!

Thần công tử nổi giận đùng đùng, thò tay lau miệng, “Vù” một cái nhảy dựng lên lao ra ngoài.

Đáng chết! Lại dám kinh động xe ngựa của bốn công tử, ngay cả hoàng tử điện hạ cũng không được phép!

Ngay lúc hân đứng dậy định lao ra, bỗng nhiên dừng bước, quay đầu nhìn Quân Tu Nhiễm, đôi mắt chớp chớp, lại chậm rãi ngồi trở về.

“Món nợ hôm nay ta nhớ kỹ, đợi sau này bốn công tử sẽ tìm hân tính sổ!” Lại quay đầu nói với Luu Thích về mặt sợ hãi, “Kêu xa phu mau đứng lên, tránh sang một bên đi.”

Quân Tu Nhiễm không khỏi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía hân một cái, sau đó quay đầu, qua khe hở nhìn ra bên ngoài cửa sổ, nhìn thấy một con ngựa xé gió lao qua, sau lưng một đám tùy tùng theo sát.

Nhị hoàng tử Quân Tu Nguyên, năm nay mười ba tuổi, từ nhỏ đã ương ngạnh, do Thục Phi sinh ra.

Đoan Mộc Thần bỗng nhiên bu lại, nhìn chằm chằm đoàn người đang gào thét lao đi, cắn răng âm trầm nói: “Bốn công tử mặc kệ người có phải hoàng tử hay không, nhưng dù sao cũng cùng người về kinh thành, sau này nếu gặp phiền toái gì, chỉ cần không phải người quá khó xử lý, đến tìm bốn công tử, chuyện vừa rồi, người cũng nhớ thật kỹ cho ta, bốn công tử sẽ không để yên cho Quân Tu Nguyên đâu!”

Quân Tu Nhiễm ngay khi hân tới gần liền vô thức dịch ra xa một chút, nghe nói như vậy, trong mắt không khỏi xẹt qua một vòng dị sắc, rồi nhẹ gật đầu, nói: “Được.”

Nhưng động tác này của hân là có ý gì?

Sắc mặt Thần công từ lập tức biến đen, âm trầm nhìn hấn, sau đó đột nhiên ngồi xa ra, thò tay dùng sức chùi chùi miệng.

Bà nó chứ! Thanh danh của bổn công tử bị hủy hết rồi!

Quân Tu Nhiễm ở một bên cũng lau mặt, cho đến khi trên mặt bị lau thành một mảng đỏ rực.

Ánh mắt di chuyển, một lần nữa nhìn ra bên ngoài, đôi mắt màu tím chột u tối.

Hắn trở về rồi, trở về nơi bắt đầu mọi đau khổ của hắn, từ giờ trở đi, hắn sẽ không như ba năm trước, để người ta tùy ý bắt nạt như vậy, cuối cùng sẽ có một ngày, hắn sẽ trèo lên phía trước để cho tất cả mọi người chỉ có thể ngược nhìn hắn, để những kẻ từng nói hắn là yêu ma, khi dễ vũ nhục hắn, xa lánh hắn, thậm chí có ý đồ giết hắn biết bộ dáng yêu ma là thế nào.

Sau đó...

Ngón tay khẽ động, tinh tế chạm vào quần áo trên người, cảm xúc thô ráp khiến cho đôi mắt hắn tràn ra thần thái vô cùng ôn nhu.

Giờ phút này, bọn họ đã về tới kinh thành, mà ở thôn Tam Trạch phía sau bọn họ vài nghìn dặm, Đoan Mộc Diễm đang ngồi bên dòng suối nhỏ dưới chân núi kia, nhìn vài con cá ngấu nhiều bơi qua, đôi mi thanh tú nhẹ chau lại, như đang suy nghĩ điều gì.

Sau lưng có tiếng bước chân vang lên, có người ngồi xuống bên cạnh, nghiêng đầu nhìn nàng, nhẹ giọng hỏi: “Đang nghĩ gì vậy?”

Nàng tiện tay cầm cái hộp gấm đỏ để ở bên cạnh, đây là quà gấp mặt mấy ngày trước tiểu thúc đưa nàng trước khi đi.

Chăm chú nhìn một lát, nghiêng đầu nhìn người bên cạnh hỏi: “Ca ca, huynh đoán xem trong này là cái gì?”

Tầm mắt hắn cũng rơi vào cái hộp, trên mặt mang theo chút nhu hòa vui vẻ, nói: “Ngân phiếu.”

“Làm sao huynh biết? Chẳng lẽ tiểu thúc cũng đưa cho huynh một phần như vậy?”

Hắn lắc đầu, nói: “Không có, tiểu thúc nói ta không phải lần đầu gấp mặt, nên không cần quà gấp mặt nữa.”

“...” Quả nhiên là phong cách của Thần công tử.

Tay nàng nhấn ở bên cạnh một cái, chỉ nghe “phụt” một tiếng, cái hộp bị mở ra, một chồng giấy ó vàng ở bên trong, chính là ngân phiếu trong truyền thuyết kia!

Một chồng này, mỗi tờ đều là mệnh giá một trăm lượng, tròn một trăm tờ, nhiều như vậy nếu chỉ dùng trong thôn Tam Trạch, e là ăn mấy đời cũng không hết.

“Ca ca, huynh làm sao đoán được?”

“Tiểu thúc không giống người sẽ tỉ mỉ chuẩn bị quà gấp mặt, trên người cũng không mang theo thứ gì đặc biệt, hấn lại vô cùng thực dụng, ta liền đoán ra thức ấy đưa bạc cho muội. Hơn nữa cái hộp bé như vậy, để bạc cũng không có bao nhiêu, thức ấy đã nói là quà gấp mặt, chắc chắn không thể ít, vì vậy, chỉ có thể là ngân phiếu.”

Đoan Mộc Diễm không khỏi nhú mồm, trẻ con cô đại đều thông minh như vậy sao? Hay chỉ có ca ca nhà nàng đặc biệt thông minh như vậy?

Nàng cẩn thận lấy chồng ngân phiếu ra, hỏi: “Muội làm sao tiêu chỗ tiền nào? Cũng không thể giấu đi không dùng tới?”

“Đã đưa cho muội, đương nhiên do chính muội quyết định.”

Nàng không khỏi bĩu môi, vô cùng bất mãn với câu trả lời này, sau đó khép nắp lại, cúi đầu không biết nghĩ gì.

Ánh mắt Đoan Mộc Cảnh nhìn qua cánh tay đang vuốt cái hộp của nàng, nhẹ nhàng né người, rồi nằm xuống trên mặt đá cuội bên dòng suối, ngửa mặt nhìn trời.

Không thể không nói, mặc dù mới chỉ hai ngày, nhưng khi hai người bọn họ rời đi, giống như đã làm cho cả thôn Tam Trạch thoát cái yên tĩnh trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 2: Chớp mắt đã mười năm

Edit: Nhã Vy

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Thời gian không vì bất kỳ ai mà dừng lại, cả nhà ba người Đoan Mộc Diễm cứ tiếp tục cuộc sống yên tĩnh ở thôn Tam Trạch, người duy nhất tới quấy rầy bọn họ chính là Lưu tài chủ trên trấn kia.

Từ sau khi tiền Thần công tử về kinh, hắc cang bề bọn họ, cũng luôn chạy tới kinh thành, làm ăn tựa hồ càng ngày càng phát triển. Nhưng dù bận rộn, hắc vẫn thường xuyên chạy tới thôn Tam Trạch, nhất là khi vừa từ kinh thành trở về, ngay lập tức liền đã xuất hiện ở thôn Tam Trạch rồi.

Đoan Mộc Tranh mặc dù ngại hắc phiền, nhưng cũng không có ý đuổi đi, mỗi lần đều yên tĩnh nghe hắc nói chuyện xảy ra trong kinh, quả thực giống như đang nghe báo cáo thường kì.

Không còn ai từ kinh thành tới nữa, cũng không biết Đoan Mộc Thần nói gì với mẫu thân hắc, nhưng thật sự đã bỏ mặc Đoan Mộc Tranh ẩn cư trong sơn thôn này rồi.

Ngẫu nhiên có thể nghe vài chuyện về Quân Tu Nhiễm và Thần công tử từ miệng Lưu tài chủ, đơn giản chính là Thần công tử xung đột với công tử nhà ai, đánh ai mắng ai rồi còn đánh tới tận phủ nhà người ta, ngang ngược càn rỡ hoành hành kinh đô như thế nào. Còn chuyện về Quân Tu Nhiễm thì tương đối ít, nhưng Đoan Mộc Diễm mỗi lần nghe đều có loại cảm giác kinh hãi.

Nghe nói, từ sau khi hắc trở về kinh tới Đoan Mộc Gia, ngày tiếp theo Lão phu nhân tự mình đưa hắc tiến cung.

Bên ngoài đồn đại, nói Thần công tử lúc ra ngoài du ngoạn, vô tình gặp được Tam Điện Hạ mấy tích ba năm trước, nên vội vã hộ tống hắc về kinh, Hoàng Thượng thương hắc lưu lạc bên ngoài vất vả, đối với hắc rất tốt. Đức Phi nương nương nhìn thấy con trai ruột lại càng kinh hi vạn phần, đối với hắc vô cùng yêu thương.

Nghe nói, Nhị Hoàng tử ở hoa viên mắng hắc là yêu ma, bị Hoàng Thượng vừa vặn đi qua nghe được, Hoàng Thượng giận dữ, trách cứ Nhị Hoàng Tử không ra dáng huyênh hoang, còn mắng đệ đệ mình như vậy, ở trong hoàng cung dùng lời nói tà ma mê hoặc người khác, đầu độc nhân tâm, phạt hắc cầm túc ba tháng, không có thánh ý không được phép bước ra khỏi cửa tam cung nửa bước!

Nghe nói, Đức Phi nương nương đột nhiên nhiễm bệnh lạ, có lời đồn nói Tam Điện hạ chính là yêu ma chuyển thế, Đức Phi nương nương bị bệnh là do hắc khác, lời đồn này truyền vào trong hoàng cung, truyền tới hoàng đế bệ hạ trên long án.

Ngày hôm sau, hắc một đường từ quỳ từ hậu cung đi tới điện nghị chính, nói: hắc là quái vật như thế, còn sống đúng là tai họa, cầu xin phụ hoàng ban chết.

Hoàng đế giận dữ, trực tiếp đem vị đại thần thượng thư kia giam vào đại lao, định tội dùng tà thuyết mê hoặc người, rồi đi xuống long ý, ôm lấy Quân Tu Nhiễm vì quý một đường mà hai đầu gối huyết nhục mơ hồ, đứng không vững, còn bế hắc về tam cung, tuyên triệu ngự y, tự mình hỏi thuốc.

Đoan Mộc Diễm an tĩnh nghe Lưu thích lái nhai mấy tin tức nho nhỏ lan truyền trong kinh thành này, mí mắt hơi buồn xuống.

Hắc đã bắt đầu nỗ lực vì mục tiêu của mình.

Cuộc sống cứ như vậy, rất nhanh lại qua hai năm.

Một năm này, Đoan Mộc Cảnh vừa qua sinh nhật mười hai tuổi đã bị phụ thân đuổi ra ngoài rèn luyện, khi đó Đoan Mộc Diễm đột nhiên có loại một dự cảm kỳ quái, cảm thấy bọn họ không thể nào cứ bình tĩnh sống trong tiểu sơn thôn ngày qua ngày như thế được, nên nhân lúc còn thời gian, nằng nặt định phải làm chút gì đó.

.....

Cảnh xuân rực rỡ, chim hót hoa nở, bầu không khí an lành mà tĩnh mịch, trời cao trong suốt, nơi đây chính là tòa thành phồn hoa nhất phía Nam nước Đại Viêm, nằm trong cảnh nội vùng Thiều Châu, tên là Hoa Thành.

Có người nói, Hoa Thành này so với kinh thành không thua kém bao nhiêu, nhưng lại có vẻ thanh linh uyển chuyển hàm xúc mà kinh thành không có, tựa như nước, tựa như thiếu nữ, sinh động uyển chuyển, nhu tình như nước.

Chính vào ba tháng mùa xuân này, bên trong Hoa Thành trăm hoa đua nở, mọi người đi lại trên đường đều ngửi thấy mùi hương hoa ngọt ngào.

Hoa Thành, quả không hổ danh là Hoa Thành, không chỉ mùa xuân, mà một năm bốn mùa đều trăm hoa đua nở, người trong Hoa Thành, tựa như sống giữa rừng hoa.

Lúc bấy giờ là Thiên Nguyên năm thứ hai mươi hai, ngày ba tháng ba tiết thương hoa, già trẻ nam nữ đua nhau ra khỏi nhà, hướng về phía Nguyệt hồ ở Nam thành, ngay cả tiểu thư khuê các bình thường không được phép bước ra khỏi cửa, hôm nay cũng đặc biệt được ra ngoài, nhất thời, bên Nguyệt hồ nhao nhao nhón nháo, ngũ sắc phi thiên, người so với hoa còn đẹp hơn.

Bên này, mấy vị thiếu niên tụ lại một chỗ, mấy đôi mắt trượt qua trượt lại, bận rộn vô cùng, giúp nhau truy tìm cô nương khiến bọn họ động tâm, bình luận xem cô nương nào xinh đẹp hơn cô nương nào. Trong con mắt của họ làm gì còn hoa tồn tại? Chỉ có những cô nương trong biển hoa, nhẹ giọng làm đắm

cười duyên kia!

Bên kia, có cô nương cười dịu dàng như hoa, có cô nương đứng bên Nguyệt Hồ thưởng thức phong cảnh, cũng có những cô nương tốp năm tốp ba cùng nhau đi, tấm lụa mỏng che nửa mặt, nhẹ giọng khen công tử bên kia thật tuấn tú.

Chợt có tiếng cười trầm thấp truyền tới, vừa duyên dáng vừa mềm mại, khiến cho tâm hồn nhóm thiếu niên ngứa ngáy khó chịu, trong mắt toát ra ánh sáng.

Ngay trong cảnh sắc tuyệt đẹp như vậy, bỗng nhiên vang lên âm thanh cực kỳ không hợp, lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người xung quanh.

“Hắt xì!”

Đó đại khái là một nam tử hai mươi tuổi, mặc một thân trang phục màu nâu xanh, mặt mày tuấn lãng, mặt dù bây giờ cái mũi hắt đỏ bừng, phá hủy hình tượng nghiêm trọng, nhưng cũng có không ít cô nương ném ánh mắt ái mộ về phía hắn.

Khóe mắt quét đến bóng người đứng bên cạnh hắn, tất cả mọi người khẽ giật mình, toàn bộ ánh mắt ái mộ kia lập tức di chuyển, chuyển tới trên người vị công tử bên cạnh.

Công tử kia một thân cẩm y màu trắng, dáng người cao lớn tư thái nho nhã, mỗi nhất cử nhất động, mỗi cái nhăn mày hay mỗi nụ cười đều phong tình vạn chủng, không làm gì mà chỉ đứng yên ở đó, toàn thân toát ra vẻ tôn quý bẩm sinh, khiến cho người ta không thể dời mắt.

Lại nhìn tới dung mạo của hắn, mọi người lập tức cảm thấy một luồng khí yêu nghiệt đập vào mặt.

Mày kiếm mắt sáng, sống mũi cao thẳng, cánh môi phần nhuận so với hoa đào càng thêm mê người, quả nhiên là thần sắc như ánh trăng, cốt cách như ngọc, có khí khái quân tử, như đũa như khắc, hấp dẫn người ta nhất chính là đôi mắt của hắn, bên trong có màu tím sáng ngời lấp lánh, tôn quý ưu nhã lại ẩn chứa vẻ huyền bí.

Trong đám người chợt có tiếng kinh hô, “Phong thái như thế, tôn quý ưu nhã, lại có đôi mắt tím, chẳng lẽ đây chính là Tam điện hạ?”

Thời gian mười năm có thể thay đổi rất nhiều chuyện, trong đó chuyện quan trọng nhất đối với Quân Tu Nhiễm chính là từ yêu ma chuyển thể biến thành tiên giáng trần, cùng một đôi mắt, là yêu hay là tiên, chẳng qua chỉ là một cái há miệng mà thôi.

Nhưng sau chuyển biến ấy, hắn đã bỏ ra biết bao nhiêu cố gắng gian khổ, sợ rằng ngay cả chính hắn cũng đã sớm không tính nổi.

Bên trên Nguyệt hồ bỗng nhiên rung động, tất cả mọi người đều tuân về phía y phục màu trắng kia, thiếu nữ hoài xuân cũng kích động đến đỏ cả mặt, hoàn toàn không để ý đến lễ nghi hình tượng thực nữ bình thường, mà chỉ lo xuất toàn lực, căng chân chạy như điên.

Tam điện hạ? Tam điện hạ lại xuất hiện ở Hoa Thành, còn tới Nguyệt hồ!

Chết tiệt, người đừng cản ta.

Ai da, nữ nhân này, người sao lại không biết xấu hổ như vậy? Uống cho người còn tự cho là thiên kim tiểu thư hiểu lễ nghĩa nhất Hoa thành, lớn như vậy rồi còn chưa thấy nam nhân sao, chạy nhanh như vậy?

Người tiện nhân kia, chạy nhanh hơn mọi người, còn dám nói ta?

Tránh ra tránh ra!

“Hắt xì!” nam nhân mặc trang phục nâu xanh chỉ cảm thấy tất cả hương hoa đều liều mạng tuân tới trước mặt hắn, nhịn không được hắt hơi một cái, cái mũi càng đỏ lên, hai mắt rung rung.

Hắn cảm thấy cái mũi đáng thương của hắn sắp rơi xuống rồi!

Quả thực hắn không nên tới đây, thậm chí bởi vì được đến đây, hắn còn phải cùng đám vô liêm sỉ kia đánh đập tàn nhẫn, đầu độc, ám sát, quần áo, bấy rập, chọc dao sau lưng. mọi thủ đoạn đều dùng đến mới thật không dễ dàng vượt qua mọi người, cùng tư thái người thắng cuộc cao ngạo đi lướt qua bọn họ, theo chủ tử đến nơi này.

Kết quả là, hắn vừa tới Hoa Thành đã bắt đầu hắt xì rồi, lúc mới đầu chỉ cảm thấy mũi hơi ngứa, thỉnh thoảng hắt xì vài cái, nhưng sau khi tới bên Nguyệt Hồ, tình huống hình như càng nghiêm trọng hơn.

Trước kia chưa từng xảy ra loại chuyện này, hắn cho tới bây giờ không hề biết mình dị ứng hương hoa, trước kia không phải chưa từng đi ngang bụi hoa, nhưng hồi đó không hề xảy ra chuyện gì a!

“Hắt xì!” Lại hắt xì một cái, nước mắt nước mũi nhịn không được chảy xuống, trông điễm điễm đáng yêu vô cùng.

Quân Tu Nhiễm điễm nhiên như căn bản không hề nghe thấy tiếng hắt xì muốn nổ trời rung đất kia, chỉ hơi dịch ra xa một chút, ánh mắt chuyên chú nhìn vào Nguyệt Hồ, thân nhiên hỏi: “Tin tức có tin được không? Điễm Điễm thật sự đang ở Hoa Thành?”

Hắn xoa xoa cái mũi, nghe vậy vội nói: “Tuyệt đối đáng tin, Đoàn Mộc cô nương quả thực ba ngày trước đã tới Hoa Thành, cũng không biết nàng bây giờ đang ở đâu.”

Nghĩ đến nữ tử kia, trong mắt Quân Tu Nhiễm không khỏi nổi lên chút ôn nhu nhẹ nhàng, khí tức toàn thân đều trở nên nhu hòa.

Vị thuộc hạ kia giật mình, thầm nghĩ uy lực của Đoàn Mộc cô nương quả nhiên thật lớn, có thể làm cho chủ tử tâm tâm niệm niệm nhiều năm như vậy, lần này còn cố ý vòng tới Hoa Thành, cũng là vì nửa đường nghe nói Đoàn Mộc cô nương xuất hiện ở đây, ngay cả chính sự cũng tạm thời mặc kệ.

Những năm này, hắn một mực theo bên người chủ tử, trợ mắt nhìn y lãnh tâm tuyệt tình, miệng nam mô bụng bỏ dao găm, tâm ngoan thủ lạt, tựa như trên đời không có ai đáng cho y để ý, ngay cả Đức Phi nương nương y cũng không hề để trong lòng, nhưng mỗi lần nghe được tin tức của Đoàn Mộc cô nương, trong mắt liền lập tức hiện lên chút vui mừng.

Hắn cứ nghĩ mãi mà không rõ, chủ tử nhớ nhung Đoàn Mộc cô nương như vậy, cũng biết đi đâu để tìm nàng, nhưng sao chưa bao giờ tới chỗ đó, cũng không cho phép bọn hắn tiếp cận quá rầy, chẳng lẽ ở đó có hung thần ác sát gì hay sao?

Đi nơi khác tìm nàng?

Vậy cũng khó khăn vô cùng, thật không biết rốt cuộc Đoàn Mộc cô nương làm thế nào, cứ như vô ảnh vô tung, muốn xác thực hành tung của nàng quả thật vô cùng khó khăn, có đôi khi rõ ràng tra được nàng ở đó, trong nháy mắt đã không thấy đâu.

Lần trước thật vất vả xác định hành tung của nàng, chủ tử lại phải phụng chỉ đi đến biên quan an ủi quân sĩ, lúc ấy chủ tử liền trực tiếp bỏ mặc chuyện này, lặng yên rời đội ngũ tới tìm Đoàn Mộc cô nương, nhưng chờ tới lúc bọn hắn tìm đến, người cũng đã sớm đi.

Lần này, có thể gặp được không đây? Hắn đối với vị Đoàn Mộc cô nương này quả thật đã hiểu kì từ lâu.

Còn có, sau khi gặp được Đoàn Mộc cô nương, hắn nhất định phải nghiêm túc hỏi xem, nhiều năm như vậy, nàng vì sao không tới kinh thành tìm chủ tử? Hại chủ tử nhưng nhớ thành bệnh, tương tư thành cuồng.

Ừ, cái này được đấy, cứ thế đi!

Quân Tu Nhiễm bỗng nhiên xoay đầu, nhẹ nhàng không chút nặng nề nhìn hắn, trong nội tâm hắn lập tức rung mình, nghiêm mặt, âm thầm tự nói, hạ nhân phải có bộ dáng hạ nhân, chuyện của chủ tử há có thể để người tùy tiện quản loạn hay sao?

Mà lúc này, đám người như ong bướm kia cuối cùng cũng chen chúc nhau chạy tới trước mặt, Quân Tu Nhiễm không khỏi nhướn mày, hắn tới đây chỉ là muốn xem Diễm Diễm có xuất hiện hay không, chứ không muốn bị vây quanh thế này.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 3: Kinh hồng thoáng qua

Edit: Nhã Vy

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

“Công tử, công tử xem bên này thật náo nhiệt nha, mọi người đều chạy tới bên kia, không biết có chuyện gì xảy ra.”

Trong biển hoa bên Nguyệt hồ, có một người điệu bộ như gã sai vặt đưa mắt nhìn ra xa, nói với vị công tử trẻ tuổi bên cạnh.

Hai người này, vô luận là chủ hay tớ đều vô cùng tầm thường, không có bất kỳ chỗ kỳ lạ nào, giống như ai cũng có thể tùy tiện gặp trên đường, không hấp dẫn nổi hứng thú liếc mắt nhìn của người khác.

Duy chỉ một chuyện kì lạ, chính là khuôn mặt vị công tử kia dường như đỏ hơn có chút so với người bình thường, nhưng cũng không phải chuyện gì quá kì quái.

Bọn họ đứng trong bụi hoa, nhìn về phía biển người chen chúc như thủy triều, giống như ngôi sao quốc tế ở hiện đại đang đi trên đường thì bị fan hâm mộ bắt gặp.

Nhìn xuyên qua khe hở giữa đám người có thể trông thấy một vị công tử trẻ tuổi, bởi vì khoảng cách xa, hơn nữa còn bị rất nhiều người vây quanh, thế nên không nhìn rõ được bộ dáng của hắn, nhưng chỉ như vậy đã thấy vô cùng hoàn mỹ.

Đám người xô xô đẩy đẩy, có mấy người còn đang cãi lộn gì đấy, cãi nhau rất to, cộng thêm các tạp âm bên ngoài, khiến cho xung quanh càng ảm ỉ.

“Công tử, ngài nói xem là ai vậy? Chúng ta qua xem đi!”

Vị công tử kia hồ hững rồi ánh mắt, hiển nhiên là không có chút hứng thú, mặt không biểu tình nói: “Đồng người lắm.”

Xem hoa rất tốt, xem náo nhiệt có cái gì hay chứ? Chẳng lẽ người nọ còn đẹp hơn cả hoa?

Gã sai vật không khỏi có chút thất vọng, bủn rủn môi, đảo tròn con mắt, sau đó còn nói thêm “Công tử, công tử xem bọn họ đều chạy tới kia, rốt cuộc là chuyện gì? Chẳng lẽ là đại nhân vật nào sao?”

“Người muốn xem thì tự mình đi đi.”

“Vậy sao được chứ? Thuộc hạ còn phải theo hầu công tử.”

“Vậy thì đứng yên đây.”

“...”

Công tử thực không hiểu phong tình, náo nhiệt như vậy mà không thèm liếc mắt xem!

Nhưng mà công tử hiển nhiên không hề muốn hi sinh tâm tình của mình để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của hân, chỉ đi dạo bên biển hoa, xa xa có âm thanh loáng thoáng truyền tới, âm ỉ vô cùng, phân biệt được bọn họ đang nói cái gì. Huống hồ hân cũng không thật sự đặc biệt hiếu kỳ muốn biết.

Trong mơ hồ, bỗng nhiên có mấy chữ đột ngột rõ ràng từ trong đám đông truyền ra, hân sững sờ quay đầu, một lần nữa nhìn về phía đám người đang xô đẩy.

Đang định cất bước đi về phía bên kia, nhìn xem bên trong rốt cuộc là ai, thì đúng lúc này lại có người vội vàng chạy tới, nhìn thấy người nọ, hân liền dừng bước lại, quay người hỏi: “Hồ Tử? Người chạy nhanh như vậy, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Người tới khoảng chừng hai mươi mốt tuổi, lớn lên khôi ngô cường tráng, vẻ mặt chất phác trung thực.

Hân thờ dốc hai tiếng, miễn cưỡng hít sâu nói: “Điềm Điềm, trong cửa hàng xảy ra chút chuyện, người mau về xem chút đi.”

Hóa ra vị công tử ăn mặc vô cùng tầm thường này, chính là Đao Mộc Điềm!

Vừa nghe cửa hàng xảy ra chuyện, nàng lập tức quang nghĩ vẩn vơ rồi lên chín tầng mây, gã sai vật cũng cả kinh, hoàn toàn không còn chút tâm tư xem náo nhiệt nào nữa, vội vàng xoay người nhanh chóng rời đi.

Trong đám người, Quân Tu Nhiễm đang liếc mắt nhìn đám đông, trên khuôn mặt lộ ra một chút mỉm cười hư hư thực thực, đảo mắt nhìn xuyên qua khe hở giữa đám người thấy một thân ảnh xa xa, không khỏi sững sờ vội vàng quay đầu nhìn kĩ.

Người nọ đã quay người rời đi, nhưng một giây quay người kia, hân thấy rõ được khuôn mặt của nàng.

Rất bình thường, không có bất kỳ điểm gì khiến người ta chú ý, càng không có cái bốt đỏ tiền điếm kia, trong lòng hân đột nhiên chấn động, trực giác mách bảo đó chính là người hân muốn tìm!

Vội vàng quay người định đuổi theo, ngay lúc này trước mặt lại có một bóng người nhào qua, một nữ tử xinh đẹp xấu hổ mang theo e sợ đứng trước mặt hân dụ dằng nói: “Tiểu nữ Giao Nguyệt Anh bái kiến Tam điện hạ, hôm nay có thể gặp được Tam điện hạ, quả thật là phúc đức ba đời của tiểu nữ. Nghe nói Tam điện hạ văn thao vũ lược, mưu trí vô song, tiểu nữ từ nhịn không được sinh lòng hâm mộ, không biết có thể may mắn được điện hạ chỉ điểm hay không?”

Bị nàng chặn lại như vậy, Quân Tu Nhiễm nhìn xuyên qua đám người đang hối hả, nhưng không nhìn thấy thân ảnh Đao Mộc Điềm nữa, ánh mắt hân lập tức lạnh xuống.

Tùy tùng bên cạnh nhìn thấy thế trong lòng không khỏi rung mình, “vèo” một cái chạy tới trước mặt cô nương kia, đưa tay cản nàng, mà thân ảnh Quân Tu Nhiễm lại tức thì biến mất không thấy đâu nữa.

Giờ phút này, tâm tình của Quân Tu Nhiễm quả thực vô cùng kích động.

Cũng đã sắp mười năm qua đi, bọn họ đều đã lớn, so với lúc còn bé đã khác hoàn toàn, bất kể là hân hay nàng.

Nhưng hân biết rõ, người kia nhất định là Điềm Điềm, tuy khuôn mặt không giống, không có vết bốt màu đỏ đặc trưng kia, nhưng thần thái cùng dáng đi của nàng, thậm chí là đôi mắt trong trẻo lạnh lùng sắc bén, đều thuộc về người mà hân nhớ nhung mỗi ngày!

Còn Đao Mộc Điềm giờ phút này đã lên xe ngựa, tức tốc rời khỏi Nguyệt Hồ.

Tám năm trước, sau khi ca ca rời khỏi nhà đi rèn luyện, nàng cũng bắt đầu sự nghiệp của mình, đơn giản chỉ là một dự cảm thoáng qua, nhưng lại khiến nàng quyết đoán buông tha cho ý niệm tiếp tục bình tĩnh sống qua ngày trong sơn thôn nhỏ.

Cho dù đó là cuộc sống năng thích nhất.

Thời gian tám năm, nói dài không dài, nói ngắn cũng không quá ngắn, nàng dựa vào số ngân phiếu tiêu thức đưa cho trước kia, nhanh chóng phát triển sự nghiệp ở thế giới này.

Kiếp trước, mặc dù nàng không phải dân kinh doanh, nhưng buôn bán lại là môn trọng yếu nàng phải học trong chương trình, hơn nữa đã từng có một khoảng thời gian ngắn vì nhiệm vụ bí mật mà hoạt động buôn bán một thời gian, cho nên bây giờ, ngoại trừ lúc mới bắt đầu có chút không quen, nhưng rất nhanh đã thuận buồm xuôi gió.

Nơi khởi điểm của nàng lúc đầu không phải trấn Khánh Phong hay mấy thành nhỏ phụ cận, mà là Hoa Thành!

Nơi đây được cho là nơi phồn hoa nhất phía nam Đại Viêm, đồng thời cũng là thành không quá xa thôn Tam Trạch.

Cho dù nàng đã sớm mở thêm những chi nhánh khác, nhưng theo lý mà nói, cửa hàng ở Hoa Thành vẫn là quan trọng nhất.

Trên xe ngựa, nàng hỏi Hồ Tử xem trong cửa hàng rốt cục là xảy ra chuyện gì, mà hắn phải chạy tới Nguyệt Hồ tìm nàng về giải quyết.

Sắc mặt Hồ Tử có chút khó coi, tiểu tử chất phác này đối với mọi người hiền lành vô cùng, rất ít khi bày sắc mặt với ai, nương theo sắc mặt của hắn bây giờ, hiển nhiên sự việc đã vượt khỏi khả năng nhẫn nại của hắn, hơn nữa không phải là chuyện nhỏ!

“Là đại phu nhân Tạ gia!” Hắn nhíu mày, buồn bực nói, “Nàng dẫn người tới cửa hàng âm ỉ, nói sau khi dùng sơn phấn trong cửa hàng chúng ta thì trên mặt bắt đầu nổi mụn, hại nàng không dám tùy tiện ra ngoài. Nàng nghi ngờ sơn phấn của chúng ta có độc, nhất định bắt chúng ta phải bồi thường, bằng không sẽ đi tố giác với quan phủ!”

Bên trong Hoa thành nhiều nhất chính là hoa, hương liệu tinh khiết thượng hạng để chế tác sơn phấn, Đoan Mộc Diễm đối với phương diện này cũng đã đặc biệt nghiên cứu, còn căn cứ theo dược lý nàng học được, phối hợp lẫn nhau chế tạo ra các loại mỹ phẩm dưỡng da, được rất nhiều nữ tử hoan nghênh, cơ hồ là nữ tử khắp Đại Viêm đều biết sơn phấn trong cửa hàng sơn phấn Băng Cơ là những loại mỹ phẩm dưỡng da tốt nhất, mà cửa hàng sơn phấn Băng Cơ lớn nhất chính là cửa hàng nằm ở Hoa Thành này.

Lúc này nghe Hồ Tử thuật lại chuyện như vậy, trên mặt Đoan Mộc Diễm không có biểu lộ gì, chỉ nói: “Nổi mụn mà các người nhìn thấy trên mặt đại phu nhân Tạ gia kia rốt cuộc là sao?”

“Nữ nhân kia một mực che mặt không cho người ta xem, chỉ ngang ngạnh nói là sơn phấn của chúng ta có vấn đề, hại nàng bị hủy dung, chúng ta cũng không biết trên mặt nàng rốt cuộc thế nào, mụn kia là từ đâu mà ra.”

“Có vấn đề, khẳng định có vấn đề!” Gã sai vật xen vào, giờ phút này lại nghe ra giọng nói mềm mại yêu kiều của nữ nhân. Nàng vỗ vỗ vai Hồ Tử, nói, “Nữ nhân kia nhất định là muốn tới gây phiền toái, bọn cô nương đã chứng kiến một lần rồi. Lần trước cháu gái nàng mở cửa hàng sơn phấn, lại chỉ có vài đồ rác rưởi, khách đến xem ít tới phát thương, chắc chắn làm ăn không được, thế nên nàng ta mới tới cửa hàng chúng ta làm âm ỷ.”

Còn có việc này?

Đoan Mộc Diễm cũng kinh ngạc, nói: “Sao ta chưa nghe nói qua chuyện này?”

“Ài? Cái này cũng chỉ chuyện nhỏ nhặt, nên ta giải quyết nhẹ nhàng liền xong.”

“Vậy sao? Việc hôm nay người cũng giải quyết đi.”

“Không thành vấn đề!”

Nàng tìm tìm cong cong hai mắt, hoàn toàn không có nửa điểm khổ sở vì bị phản công, ngược lại tinh thần vô cùng sáng láng, toàn thân đều tản ra một loại hơi thở kích động.

Hồ Tử sờ sờ đầu, lẩm bầm hai câu, “Có được không vậy? Đừng mạnh động nha, ta cảm giác nữ nhân kia rất khó đối phó, xảo trá đánh đá, còn không thêm nói đạo lý.”

Lời chưa dứt, lập tức có một nắm tay nhỏ xuất hiện trước mắt hắn, thị uy quơ quơ, rầm rì nói: “Đó là do người đàn, không có bản lĩnh!”

“...”

Đoan Mộc Diễm ở bên cạnh nhìn hai người đầu khẩu, khóe miệng không hiểu sao cong lên một cái.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 4: Hoàng Thượng tới

Edit: Nhã Vy

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Cô nương này tên là Từ Diên, là người nàng nhặt được trên đường tám năm trước khi nàng vừa tới Hoa Thành, lúc đó vẫn chỉ là cô bé mười một tuổi, bị một nhà chế tác sơn phấn đuổi đánh chạy ra khỏi tác phường, nói tay chân nàng không sạch sẽ, trộm đồ trong tác phường.

(Tác phường: phân xưởng thủ công.)

Sau khi bị đuổi ra ngoài, nàng nhặt một tảng đá, ‘rầm’ một cái ném vào tấm biển tác phường kia, còn đứng ngoài cửa lớn chửi bới vọng vào.

Vốn Đoan Mộc Điềm định tìm ông chủ tác phường kia thương lượng chút chuyện, song trùng hợp gặp được cảnh này, cảm thấy tiểu cô nương này không tệ, kế hoạch ban đầu cũng bị nàng gác lại, đem tiểu cô nương về, hơn nữa còn tìm tác phường khác hợp tác.

Không ngờ, một lần nhặt bừa, lại nhặt được bảo vật.

Tiểu cô nương này vô cùng quen thuộc với các loại hoa cỏ, lại sống trong tác phường chế tác sơn phấn từ bé, nên quen rất nhiều người làm về phương diện này, trợ giúp cho Đoan Mộc Điềm rất nhiều, về sau cửa hàng sơn phấn Băng Cơ ở Hoa Thành liền giao cho nàng quản lý, nàng cũng quản lý vô cùng trật tự ngăn nắp.

Xe ngựa rất nhanh chạy tới cửa hàng, chưa dừng lại đã nghe được tiếng la hét ầm ỹ bên trong truyền ra, Từ Diên lúc này nhảy xuống, ‘vù’ một cái liền vọt vào trong cửa hàng.

“Ai, người cần thận một chút!” Hồ Từ thò tay muốn kéo nàng lại, nhưng không kịp đành cau mày hô lên.

Đoan Mộc Điềm cũng đứng dậy, bước ra trước xe ngựa quay đầu nói với hắn: “Hồ Từ, người ta thích thì liền ra, người cũng không thể ngăn cản đâu, Từ Diên cũng không còn nhỏ, đã mười chín tuổi rồi, mẹ người gần đây hình như đang thúc giục người thành thân đấy nhỉ?”

Hắn sững sờ, sau đó mặt nhanh chóng đỏ bừng.

Đoan Mộc Điềm không khỏi cười khê một tiếng, quay người xuống xe ngựa, tiến vào trong cửa hàng.

Bên trong cửa hàng lúc này, so với bên ngoài đường cái còn náo nhiệt hơn, người Tạ gia đang cãi lộn, khách tới xem hàng có một số người bị bọn họ dọa chạy ra, nhưng lại đứng bên ngoài xem náo nhiệt.

Mặc dù nói hôm nay là ngày ba tháng ba tiết ngấm hoa, nhưng cũng không phải mọi người đều chạy tới bên Nguyệt Hồ, ở Hoa Thành, bất kỳ nơi nào cũng có thể ngấm hoa, bên trong cửa hàng còn có mấy loại hoa quý hiếm mà bên ngoài không thấy được.

Tạ gia, được xem như một gia đình phú quý, mở khách điểm từ lâu, nghe nói tổ tiên còn có người từng vào triều làm quan, đến nay vẫn có qua lại với quan lại trong triều, ở trong Hoa Thành này, ngay cả thành chủ đại nhân còn phải nể mặt bọn họ ba phần.

Lúc này, vị phu nhân đang an vị ngồi trong cửa hàng chính là đại phu nhân của Tạ gia chủ, hình như cũng không được phu quân sủng ái, còn là một nữ nhân lòng dạ hẹp hòi không có tu dưỡng gì, nhà nào cửa hàng nào trong Hoa Thành cũng e sợ nàng, có người nói, ngay cả phu quân của nàng cũng còn phải sợ nàng nữa là.

Đương nhiên, sự thật thế nào thì người ngoài không thể biết được, Đoan Mộc Điềm cũng không có hứng thú đi nghe ngóng chuyện này, sau khi vào trong cửa hàng, nàng chỉ tùy ý nhìn lướt qua, rồi tìm ghế ở bên cạnh ngồi xuống.

Từ Diên đứng trước mặt Tạ đại phu nhân, nói: “Bà nói bà dùng sơn phấn của chúng ta xong liền nổi mụn? Bà không bằng không có dựa vào cái gì mà nói như vậy?”

“Cái gì không bằng không có? Chẳng lẽ mặt của ta cứ như thế để các người làm hỏng sao? Các người sao có thể như vậy? Đem thứ hủy dung này đi bán cho khác?” Tạ đại phu nhân kích động kêu lên, ngón tay chỉ thẳng vào chóp mũi Từ Diên, đầu móng đỏ thẫm lóe sáng chỉ qua chỉ lại trước mặt Từ Diên.

Từ Diên lùi lại một bước, tránh cho móng tay kia đâm vào mặt nàng, nói: “Bà nói sau khi bà dùng sơn phấn nhà chúng ta trên mặt liền nổi mụn, vậy bà phải cho chúng ta xem xem trên mặt có phải nổi mụn thật hay không? Bằng không ta hoàn toàn có thể nói là bà cố tình gây sự, cố ý phá hoại danh dự cửa hàng chúng ta!”

“Cái gì? Xú nha đầu người cũng muốn nhìn mặt ta? Mặt ta bị sơn phấn các người làm hỏng, làm sao có thể gặp người khác chứ?”

“Bà không muốn cho chúng ta xem, ta liền nói mặt của bà căn bản không có việc gì, việc bị hủy nhan cũng là nói hươu nói vượn, tận lực bôi xấu thanh danh cửa hàng chúng ta, ta hoàn toàn có thể đi nha môn cáo trạng bà!”

“Người đi đi! Có bản lĩnh người liền đi tố cáo ta đi!”

Đoan Mộc Diễm ở bên cạnh nghe vậy hơi nhú mày, bỗng nhiên nói: “Tử Diên, đừng lãng phí thời gian, ta còn có việc.”

Tạ đại phu nhân cũng sững sờ, mờ mịt nhìn thiếu niên đột nhiên xen vào này, bỗng nhiên hừ nhẹ định nói gì đó, nhưng ngay lúc này, Tử Diên nghe Đoan Mộc Diễm nói xong chợt thò tay, một trào giạt tung khăn che mặt của Tạ phu nhân.

“Á~~~~”

Tạ đại phu nhân lập tức hét lên, âm thanh cao vút bén nhọn, khiến lỗ tai người ta nhin không được tê rần, đau đầu chóng mặt.

Đúng là sóng âm công kích mà!

Tử Diên bị bà ta quơ trúng lão đảo một cái, lắc lắc đầu sau đó mới ngẩng lên, nhìn thấy mặt Tạ phu nhân thì không khỏi ngẩn ra, trên mặt bà ta quả thật nổi nhiều nốt mụn, nhìn cực kỳ ghê người.

Trong nháy mắt, Tạ phu nhân đã “vù” một cái đoạt lại khăn che mặt, che đi khuôn mặt rồi oán hận nhìn Tử Diên, thét chói tai: “Bây giờ ngươi đã tin chưa? Xem bốn phu nhân có hồ ngôn loạn ngữ bôi xấu các ngươi hay không, chính là sau khi dùng son phấn của các ngươi, trên mặt bốn phu nhân mới nổi lên thế này, ngươi nói đi, các ngươi định phụ trách thế nào?”

Tử Diên hơi ngậy người, nàng vốn cho là đại phu nhân Tạ gia tới gây sự, không ngờ trên mặt bà ta thật sự nổi mụn này...

Mà khi Đoan Mộc Diễm nhìn thấy khuôn mặt Tạ đại phu nhân cũng khẽ giật mình, sau đó vội đứng bật dậy, nói với Tử Diên: “Tử Diên, cách xa bà ta chút, đó là bệnh đậu mùa đấy!”

Cửa hàng đột nhiên yên tĩnh, sau đó tất cả mọi người đều “vù” một cái lui về phía sau, tạo thành một khoảng không xung quanh Tạ gia đại phu nhân.

Tạ đại phu nhân cũng giật mình, sau đó sắc mặt biến đổi, dữ tợn lao về phía Đoan Mộc Diễm, hò hét: “Ngươi thẳng ranh con chết tiết nay, dám tránh né trách nhiệm vu oan bốn phu nhân bị bệnh đậu mùa!”

Đoan Mộc Diễm đơn giản lắc mình liền tránh thoát, vẫn cách xa người Tạ phu nhân, quay đầu nói với Hồ Tử vừa đi vào, khuôn mặt vẫn còn đỏ ửng: “Hồ Tử, lập tức đi mời đại phu.”

Hắn sững sờ, “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Ta hoài nghi Tạ đại phu nhân bị bệnh đậu mùa, ngươi đi mời đại phu tốt nhất thành tới xem bệnh cho bà ta.”

Sắc mặt Hồ Tử lập tức thay đổi, vội vàng quay đầu nhìn Tạ phu nhân đang giờ nhanh múa vuốt, rồi lại nhìn Tử Diên, sau đó nhanh chóng chạy ra ngoài.

Không khí trong cửa hàng đột nhiên trở nên nặng nề, tất cả những người ở đây đều sinh lòng sợ hãi.

Bệnh đậu mùa, ở thời đại này là căn bệnh không thể chữa!

Đoan Mộc Diễm quay đầu nói với bọn họ: “Các vị trước tiên đừng bỏ đi, đại phu rất nhanh sẽ được mời tới, cũng có thể nhờ hắn tẩy ô khí trên người mọi người.”

Nghe vậy mọi người đều vội vàng gật đầu, không ai dám nhúc nhích, càng không dám tới gần Tạ đại phu nhân.

Đại phu rất nhanh được mời tới, nhìn thấy khuôn mặt đại phu nhân cũng cả kinh, vội vàng cầm miếng đệm lót xem bệnh cho bà ta cẩn thận, sắc mặt âm trầm, Tạ đại phu nhân rút cục cũng bắt đầu luống cuống.

Thật sự là bệnh đậu mùa sao?

Không không, chuyện này sao có thể chứ?

Bên kia, Quân Tu Nhiễm đuổi sát theo nhưng không tìm được Đoan Mộc Diễm, lại tìm một vòng lân cận, vẫn không có kết quả, cuối cùng hắn đi về phía Bắc Thành, mục tiêu là cửa hàng son phấn Băng Cơ!

Phía trước có nhóm đông dân chúng tụ tập, chỉ trò không biết đang nói cái gì, Quân Tu Nhiễm ngẩng đầu nhìn tám biển treo trên cao kia, sắc mặt thay đổi vội vàng bước nhanh tới.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Gã tùy tùng chạy tới trước một bước, kéo một người dân bên cạnh dò hỏi. Hắn không khỏi ngưng thần chăm chú lắng nghe,

Dân chúng kia vẻ mặt sợ hãi, lắc đầu nói: “Bệnh đậu mùa, Tạ đại phu nhân kia lại mắc bệnh đậu mùa, còn tưởng là son phấn ở đây có độc, chạy tới đây gây chuyện.”

Chỉ hai chữ “đậu mùa” này cũng đủ khiến cho người nghe sợ mất mật, sắc mặt Quân Tu Nhiễm cũng thay đổi, vội vàng muốn đi vào.

Lại có người nhanh hơn một bước chặn trước mặt hắn, nói: “Chủ tử, ngài không thể vào!”

“Tránh ra!”

“Chủ tử thứ tội, thuộc hạ không thể để ngài vào. Chủ tử, còn nhiều thời gian, Đao Mộc cô nương nhất định không có việc gì, lần sau gặp lại cũng được mà.”

Đạo mù đỏ nha, đùa sao! Nếu chủ tử không cẩn thận bị nhiễm, hán chết một vạn lần cũng không đền hết tội!

“Tránh ra!”

Sắc mặt Quân Tu Nhiễm trầm ngưng, lạnh lùng nói.

Mà lúc này, Đao Mộc Diễm đang bị Tử Diên kéo vào nội thất, một đường đi tới cửa rồi vội vàng đẩy nàng ra ngoài: “Đi mau đi mau, Tà đại phu nhân chết tiết kia quả nhiên là tai họa mà, bị đạo mù còn chạy tới gây chuyện, ta \$,&...”

Tử Diên vội đến giờ chân, Đao Mộc Diễm có chút im lặng nhìn nàng, nói: “Không khoa trương như vậy chứ, bệnh truyền nhiễm càng lợi hại càng không dễ dàng lây nhiễm thế đâu.”

“Ta mặc kệ ta mặc kệ, tóm lại ngươi đi mau! Thật sự quá quá xui xẻo mà, xong chuyện này, cửa hàng sơn phấn khẳng định phải đóng cửa một thời gian ngắn. Đại phu nhân kia náo loạn ở đây như vậy, cũng không biết có lây bệnh cho người khác hay không. Nếu mà có thì chúng ta lại càng xui xẻo. Công tử vẫn nên tranh thủ thời gian rồi đi đi, nếu công tử cũng lây bệnh, ngươi bảo ta và mọi người phải làm sao đây? Thêm nữa, ngươi không phải nói ngươi còn có việc bận sao? Tranh thủ thời gian đi mau lên.”

Bất đắc dĩ nhìn nàng một cái, lại ngẩng đầu nhìn Hồ Tử, đã thấy hán ngây ngô gãi gãi đầu, nói: “Diễm Diễm đi nhanh đi, ta ở lại là được, sau chuyện này nhất định sẽ rất bề bộn.”

Thấy vậy, Đao Mộc Diễm không nói gì thêm, nhẹ gật đầu với bọn họ, rồi xoay người chui vào xe ngựa đã chờ sẵn.

Xe ngựa chạy qua cửa hàng sơn phấn, chạy nhanh về phía đám người trong Hoa Thành, trong xe, Đao Mộc Diễm khoanh chân ngồi, nhắm mắt luyện công.

Đột nhiên nhớ tới chuyện vừa rồi trên Nguyệt Hồ, nhớ tới lúc ấy dường như nàng loáng thoáng nghe được mấy chữ “Tam điện hạ”, liền mở mắt, nói với phu xe: “Tới Nguyệt Hồ trước!”

“Vâng, công tử!”

Xe ngựa thay đổi phương hướng, đi về phía Nguyệt Hồ.

Nhưng lúc nàng tới đó, Nguyệt Hồ đã khôi phục lại như bình thường, có các cô nương ngắm hoa, có nhóm thiếu niên ngắm cảnh, cảnh người chen chúc như thủy triều lúc nãy đã biến mất không thấy gì nữa.

Nàng đứng bên Nguyệt Hồ nhìn quanh, nhưng không nhìn thấy bất cứ cái gì của người nàng muốn gặp, cũng không thể nán lại lâu hơn, đành quay người leo lên xe ngựa, đi ra khỏi Hoa Thành.

Mà lúc đó, Quân Tu Nhiễm cũng vừa bước vào cửa hàng sơn phấn.

Tùy tùng kia chặt chẽ theo sát bên cạnh hán, tiến vào cửa lớn xoay đầu nhìn quanh một lần, phòng bị bất cứ ai có ý đồ lại gần chủ tử, đồng thời tìm kiếm thân ảnh Đao Mộc cô nương trong truyền thuyết.

Hồ Tử cùng Tử Diễm đang từ hậu viện đi ra, nhìn thấy người vừa chạy vào cửa hàng bọn họ không khỏi sửng sốt, Hồ Tử bỗng nhiên chỉ vào hán hoảng sợ nói: “Huynh là...”

Con mắt màu tím quá đặc biệt, qua nhiều năm như vậy, Hồ Tử coi như cũng đã cùng Đao Mộc Diễm đi qua nhiều nơi, nhưng chưa từng thấy người thứ hai nào có con mắt màu tím, đương nhiên hán cũng nghe nói Tam hoàng tử điện hạ của Đại Viêm, hơn nữa mấy lần còn nghe Diễm Diễm xác nhận.

Cho nên vừa nhìn thấy vị công tử khí chất bất phàm phong thái dĩ lệ này, đôi mắt màu tím cùng hình dáng có chút quen thuộc, khiến cho Hồ Tử ngay lập tức nhận ra.

Tùy tùng kia lúc này nghiêng người lờm tới, kẻ này thật to gan, lại dám chỉ thẳng vào chủ tử như vậy, hán có nên chém tay hán ta chém tay hán ta chém tay hán ta hay không?

Quân Tu Nhiễm cất bước đi tới trước mặt Hồ Tử, ánh mắt nhanh chóng đảo quanh một vòng, không khỏi khẽ cau mày.

Sao không thấy bóng dáng Diễm Diễm?

“Hồ Tử, đã lâu không gặp, huynh còn nhận ra ta không?”

Mười năm trôi qua, vẻ ngoài của Hồ Tử cũng không thay đổi nhiều, chỉ là cao hơn một chút, cho nên Quân Tu Nhiễm có thể nhanh chóng nhận ra hán.

“Nhận ra nhận ra, huynh là Tu...” Hấn vô thức muốn gọi tên, nhưng bỗng dừng lại, lui về phía sau nửa bước khom người hành lễ, nói: “Thảo dân bái kiến Tam Điện hạ! Không biết Tam điện hạ tới chỗ này có chuyện gì quan trọng?”

Quân Tu Nhiễm nhìn hấn một cái, trong đôi mắt xẹt qua một tia khác thường, rồi hỏi: “Điềm Điềm đâu? Nàng bây giờ đang ở đâu?”

“Ách? Điềm Điềm vừa rời đi.”

“Rời đi?”

“Đúng vậy, vừa lên xe ngựa đi ra ngoại thành, nội thành xuất hiện người mắc bệnh đậu mùa, vẫn đang ngồi trong cửa hàng của chúng ta, ở lại chắc sẽ có chút phiền toái, Điềm Điềm còn có việc bận, nên chúng ta để nàng đi trước.”

Quân Tu Nhiễm có chút sợ hãi, vừa rời đi? Bọn họ... lại bỏ lỡ sao?

Tùy tùng kia bỗng nhiên dịch bước chân, trông mất chuyển loạn.

Ai ai? Đoàn Mộc cô nương vừa rời đi? Nếu không phải vừa rời hấn ngăn cản chủ tử... Chủ tử nói không chừng có thể gặp Đoàn Mộc cô nương rồi?

Nói như vậy... Nói như vậy...

Quân Tu Nhiễm bỗng nhiên quay đầu, vô cùng nhẹ nhàng nhìn hấn một cái.

Trong chốc lát, lông mao hấn dựng đứng, cả trái tim lạnh toát một cách nhanh chóng, ngay cả cái hất xì vì dị ứng hương hoa cũng bị hấn mạnh mẽ nín nhịn.

Nhưng chỉ mới rời khỏi... Có phải có thể đuổi kịp hay không?

Quân Tu Nhiễm lại nhìn Hồ Tử, hỏi: “Nàng đi hướng nào?”

“Cửa thành Bắc ở gần nơi này.”

Vừa dứt lời, Hồ Tử đã cảm thấy trước mắt lóe lên, người đã không thấy bóng dáng. Hấn sững sờ, sau đó gãi gãi đầu khó hiểu.

Ở bên cạnh, Tử Diên nhanh như chớp đảo mắt, rút cục giơ tay ra chọc chọc hấn, vẻ mặt tò mò hỏi: “Chuyện gì quan trọng vậy? Vị công tử này là Tam điện hạ sao? Hấn sao lại tới tìm công tử? Hơn nữa bộ dáng còn vô cùng lo lắng, chẳng lẽ có quan hệ đặc biệt gì với công tử hay sao?”

“Không có quan hệ gì đặc biệt.” Hồ Tử lắc lắc đầu nói, “Chỉ là hồi bé có chơi cùng nhau mấy ngày.”

Tử Diên bữu môi ghé mắt, rõ ràng không tin.

Có điều, công tử hồi bé đã chơi cùng Tam điện hạ sao? Hai mắt nàng lập tức lại tỏa sáng, chuyển trong cửa hàng nhất thời bị ném ra sau, kéo Hồ Tử hỏi: “Huynh không phải hồi nhỏ ở cùng thôn với công tử sao? Nói như vậy hồi bé huynh đã gặp Tam điện hạ rồi? Nhanh nói ta nghe, Tam điện hạ khi còn bé như thế nào?”

Hồ Tử: “...”

Mà Quân Tu Nhiễm sau khi rời khỏi cũng không muốn dừng lại trong Hoa Thành một khắc, cưỡi ngựa đuổi về hướng thành Bắc, nhưng lại không biết Đoàn Mộc Điềm bởi vì lúc trước chú ý mấy chữ bên Nguyệt Hồ mà chuyển hướng đi phía thành Nam, sau đó cũng theo cửa Thành Nam mà rời đi.

Ba ngày sau, vẫn ở phủ Thiệu Châu, nhưng bây giờ là ở trong thành Thiệu Châu, trên đường cái, có một nam tử mặc đồ màu nâu xanh rũ mắt cúi đầu đi theo một nam tử mặc cẩm bào màu trắng có đôi mắt màu tím tuần mỹ vô cùng, trông mất chuyển trái lờm phải, khéo miệng nhẹ đẹp, tràn đầy vẻ điềm đạm đáng yêu.

Hấn quá xui xẻo, thật sự!

Lần này thật không nên theo chủ tử đến đây, còn hại chủ tử không gặp được Đoàn Mộc cô nương, cho dù lập tức đuổi theo nhưng cũng không gặp được.

Nhìn xem, chủ tử lúc này quả thật áp suất rất thấp, bộ dáng tươi cười hòa ái ôn nhu kia, thế mà tối hôm qua trên đường đi qua núi còn ném hấn vào hang sói.

Ai ôi!!! Mông đau quá đi! Tối hôm qua không cẩn thận bị cắn một cái, cũng không biết có bị mắc bệnh sói dại không nữa.

“Là ở đây sao?”

Quân Tu Nhiễm bỗng nhiên dừng bước trước một túr lâu, gãi tùy tùng mặc đồ xanh nghe được vội ngẩng đầu, nhìn tám biển phía trên, gật đầu oán hận nói: “Không sai, là ở đây, kẻ vô liêm sỉ đoạt sinh ý với chúng ta chính là ở chỗ này! Chủ tử, bước tiếp theo chúng ta nên làm gì bây giờ?”

“Đi vào.”

A? Cứ đi vào như vậy? Không cần chút kế hoạch gì sao? Không cần ám sát phóng độc hạ được hạ bầy đám dao sau lưng các kiểu sao?

Đúng lúc hần đang suy nghĩ, thì Quân Tu Nhiễm đã trực tiếp cất bước, đi vào trong quán rượu.

Bên trong u ám nhưng được bố trí rất lịch sự tao nhã, Quân Tu Nhiễm đứng bên giá sách bằng gỗ tùng hương, không thèm đếm xỉa đến chuyện xem sách, gã tùy tùng yên tĩnh đứng bên cạnh, đôi mắt đảo quanh, vẻ mặt có vài phần không kiên nhẫn.

Bọn họ đã chờ ở đây rất lâu rồi!

Rất cục có tiếng bước chân vang lên, có người đẩy cửa bước tới.

Đi vào là một công tử trẻ tuổi, dáng người phong nhã tuấn mỹ bất phàm, nhất là đầu lông mày có chút cong lên kia, khiến cho cả người hần lập tức ôn hòa, khỏe miệng khẽ cười, song bộ dáng tươi cười không giống như Quân Tu Nhiễm.

Quân Tu Nhiễm cười, cười càng ôn nhu thì càng cảm thấy lạnh buốt, còn hần cười lại ôn nhu như ngọc, khiến người ta như cảm nhận được một cơn gió mát.

Mà trên người hần lúc này cũng mặc cẩm bào màu trắng, ngay cả kiểu dáng, thậm chí từng đường may mũi chỉ đều giống y đúc quần áo trên người Quân Tu Nhiễm.

Nhìn thấy Quân Tu Nhiễm, khuôn mặt tươi cười ôn hòa lập tức ngưng lại, mà Quân Tu Nhiễm lúc này cũng xoay người, ghé mắt nhìn hần nói: “Quả nhiên là ngươi, Đao Mộc Cảnh.”

Người này đúng là Đao Mộc Cảnh, sắc mặt hần lập tức khôi phục bình thường, nhìn Quân Tu Nhiễm nói: “Không biết Tam điện hạ giá lâm, không tiếp đón từ tể từ xa, xin thứ lỗi.”

Quân Tu Nhiễm lúc này mới quay người ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, sửa sang ống tay áo, cúi đầu nhẹ nói: “Bổn vương quả nhiên không nhìn lầm, áo choàng này quả thực là từ tay Điem Điem mà ra.”

Đao Mộc Cảnh cong khỏe môi, nói: “Cái của ngươi chỉ là vật thí nghiệm, bởi vì có vài khuyết điểm nhỏ nhất, muối muối mới làm lại một cái nữa, mà cái ban đầu bị ném tới cửa hàng bày bán, không ngờ Tam điện hạ còn dùng vạn lượng bạc mua một cái áo cho so với bình thường còn tầm thường hơn như vậy.”

“Ah? Nói như vậy, đây là cái đầu tiên Điem Điem làm?”

“...” Loại năng lực lý giải gì vậy?

Vừa thấy mặt đã đấu nhau một trận, Quân Tu Nhiễm kỳ thật cũng có chút không hiểu vì sao Đao Mộc Cảnh lại có địch ý với hần như vậy, nếu chỉ vì hồi bé hần hại Điem Điem bị thương, dường như cũng không chính xác lắm.

Hần ngẩng đầu nhìn Đao Mộc Cảnh, nói: “Ta không nhiều lời nữa, dù sao ngươi cũng biết ta tới đây tìm ngươi là vì chuyện gì.”

“Tâm tư điện hạ người khác há có thể suy đoán hay sao? Tại hạ có thể khiến Tam điện hạ tự mình giá lâm, quả thật có phúc ba đời.”

“Có phúc ba đời cũng được, ngươi đoạt mối làm ăn của ta, bổn vương cũng không quá để ý, nhưng ngươi cũng không thể ngáng chân ta như vậy.”

“Điện hạ nói lời này có chút kỳ quái, tại hạ cùng lắm chỉ làm ăn nhỏ, làm sao có tư cách ngáng chân ngài chứ?”

“Làm ăn nhỏ?” Quân Tu Nhiễm bỗng nhiên cười khế, vuốt cằm nói, “Bổn vương đối với chuyện làm ăn kia của ngươi một chút cũng không để ý, chỉ quan tâm Nguyệt Mãn lâu của ngươi thôi.”

Trong mắt Đao Mộc Cảnh chợt lóe tinh quang, nhướng mày nhìn hần, không giả vờ vô tội nữa, “Tin tức của ngươi quả thật rất linh thông, ngay cả việc này ngươi cũng điều tra được, còn tìm tới nơi này.”

“Tìm ngươi so với tìm Điem Điem vẫn dễ hơn nhiều.”

Câu trả lời này khiến Đao Mộc Cảnh càng sung sướng, khỏe miệng cong cong nhu hòa nói: “Quả thật là tin tốt.”

Quân Tu Nhiễm khẽ cười, cong môi nói: “Ngươi đề phòng bổn vương như vậy làm gì? Chẳng lẽ ngươi có thể đề phòng cả đời sao? Lại nói, Điem Điem sẽ không vĩnh viễn ở trong nhà. Nàng đã 17 tuổi, sớm nên lập gia đình.”

“Đa tạ Tam điện hạ quan tâm, nhưng mà dù muội ấy có lập gia đình thì cũng sẽ không gả cho ngươi.”

“Ngươi cảm thấy bổn vương sẽ để nàng gả cho người khác sao?”

“Quân Tu Nhiễm, ngươi cùng lắm là mười năm trước chỉ ở chung với Diễm Diễm khoảng thời gian ngắn ngủi chưa tới hai mươi ngày, lúc đó mọi người đều còn nhỏ, có thể hiểu được bao nhiêu chuyện? Ngươi mang ý đồ dây dưa với muội muội ta, là có ý gì?”

Sắc mặt Đao Mộc Cảnh trở nên khó coi, ngay cả ‘Tam điện hạ’ cũng thêm gọi nữa.

Quân Tu Nhiễm không khỏi thu lại nụ cười, bình tĩnh nhìn hắn nói: “Thích chính là thích, ở đâu ra nhiều nguyên nhân lý do như vậy?”

Đao Mộc Cảnh chân mày đột nhiên căng thẳng, nhìn chằm chằm hắn nói: “Dây dưa với ngươi chẳng khác gì làm bạn với phiên toái.”

“Ta chắc chắn sẽ dọn sạch toàn bộ, không để Diễm Diễm bị ảnh hưởng. Lại nói, ta cũng không thể bởi vì sợ phiền phức, mà để Diễm Diễm gả cho người khác.”

“Ngươi...”

Quân Tu Nhiễm chợt nở nụ cười, nhìn hắn nói: “Hay là, đến bây giờ ngươi còn chưa hiểu? Chính bản thân ngươi, kỳ thật cũng là người phiên toái. Tuy ngươi theo Vương thúc rời xa kinh thành nhiều năm, nhưng đừng quên, ngay khi ngươi sinh gia, đã mang trên lưng phong hào khâm tứ, Cảnh thể tử của Đao Mộc vương phủ. Ngươi cho là ẩn cư núi rừng, không về kinh thành liền thật có thể rời xa chốn thị phi đó sao?”

“Ngươi nói lời này là có ý gì?”

“Phương Bắc Liên Nhạc xâm phạm biên giới, liên tục đánh lui quân đội biên phòng của Đại Viêm ta, cả ba thành đều đã bị hạ, trong triều không có một võ tướng nào có thể địch nổi. Bốn ngày trước, phụ hoàng đã cải trang xuất cung rồi kinh thành đi về phía nam, đi tới thôn Tam Trạch tìm Vương thúc, tính tính ngày, hẳn là hai ba ngày nữa sẽ đến.”

Đôi mắt Đao Mộc Cảnh chợt co lại, sau đó chậm rãi thả lỏng, vẻ mặt trầm ngưng im lặng không biết đang nghĩ gì.

“Ngươi thực cho rằng chỉ cần đề phòng ta, thì sẽ không bị kéo trở về chốn kinh thành thị phi kia sao? Sẽ có thể tiếp tục tiêu dao giang hồ?”

Nghe vậy, Đao Mộc Cảnh thế mà lại lắc lắc đầu, nói: “Không, ta chưa từng nghĩ như vậy. Kỳ thật, có lẽ từ trước kia ta đã biết, một ngày nào đó chúng ta sẽ phải trở về kinh thành, con cháu Đao Mộc gia không phải cứ muốn là có thể rời xa nơi đó. Ta chỉ là...”

Quân Tu Nhiễm nhún mày, chờ câu nói kế tiếp của hắn.

Dừng một lát, Đao Mộc Cảnh mới nói thêm: “Ta chỉ là không thích ngươi, không thể nhìn nổi muội muội gần gũi với ngươi mà thôi.”

“...”

Đao Mộc Cảnh đã khôi phục lại bộ dáng ôn nhuận như ngọc vốn có, khoe mắt đuôi mày đều hàm chứa ý cười, nhìn hắn nói: “Mười năm trước, ánh mắt ngươi nhìn Diễm Diễm đã không giống với mọi người, bản công tử lại không ngu, sao có thể không nhìn ra tâm tư của ngươi? Nhưng ta chính là cảm thấy ngươi xúi quẩy, vừa xuất hiện đã khiến Diễm Diễm liên tục bị thương, đến khi ngươi rời đi vẫn chưa thể hoàn toàn khôi phục lại, ta làm sao có thể để muội ấy đến gần ngươi chứ? Ngươi còn muốn cưới muội ấy? Ngươi cho rằng ta sẽ đồng ý sao?”

Quân Tu Nhiễm không khỏi híp mắt, khẽ cười nói: “Cần gì ngươi đồng ý?”

“Ngươi đừng quên, ta là anh ruột của Diễm Diễm. Tuy rằng Diễm Diễm nhà ta không giống nữ hài tử bình thường, mặc dù huynh trưởng ta đây cũng không thể quyết định nàng phải gả cho ai, nhưng nàng vẫn sẽ nghe ý kiến của ta. Nói cách khác, ngươi cho rằng vì sao bao nhiêu năm như vậy, ngươi vẫn không thể gặp lại Diễm Diễm, thậm chí thỉnh thoảng nàng đi tới kinh thành, cũng không có tìm đến ngươi? Cho dù hành tung của nàng mờ hồ bất định, nhưng cũng phải có một lần để ngươi bắt kịp chứ.”

Quân Tu Nhiễm khoe miệng bỗng nhiên run rẩy, nhìn chằm chằm Đao Mộc Cảnh, ánh mắt dần dần sắc bén.

....Tên khốn kiếp này!

Hít sâu một hơi, hắn cố gắng bình ổn lại sóng ngầm cuộn cuộn trong cơ thể.

“Thật không hổ là người Đao Mộc gia, chỉ ngần ngừ tám năm, đã có thể tự sáng lập nên thế lực như thế.” Có thể điều tra được hướng đi của hắn, không phải tùy tiện người nào cũng có thể làm được, cho dù thân phận ca ca Diễm Diễm tất nhiên khiến hắn thuận tiện hơn rất nhiều.

“Đa tạ khách lễ. Tam điện hạ cũng không kém, có thể trong khoảng thời gian ngắn như thế từ hai bàn tay trắng sáng khoái bước lên độ cao như vậy, không biết bây giờ còn bao nhiêu người vẫn đang cho rằng ngươi là yêu ma chuyển thế?”

Người này thật không phúc hậu, cười khanh khách đâm thẳng vào chỗ đau của người ta.

Nhưng tam điện hạ cũng không qua để ý, ngược lại cười nói: “Bổn vương bây giờ cảm thấy, kỳ thật làm yêu ma cũng rất tốt, còn hơn không phải người cũng chẳng phải yêu.”

“Điện hạ đang nói, ngươi bây giờ đã thành nhân yêu (gay) rồi sao?”

“Không dám đánh cắp danh hào của người.”

“Không cần khách khí.”

“Không khách khí.”

Hai người vô cùng khách khí nhún nhường, ai không biết còn tưởng bọn họ đang nhường nhau thứ tốt gì đây.

Nửa đường, Quân Tu Nhiễm bỗng nhiên nói: “Ta mặc kệ người rút cuộc đối đãi ta thế nào, bất mãn bao nhiêu, nếu người vẫn muốn đoạt mỗi làm ăn của ta ta cũng không nói gì hơn, nhưng ta chỉ hi vọng, người đừng ngáng chân ta nữa.”

Nhẹ mím cười, cười đến vân đạm phong khinh, nói: “Tam điện hạ đã hạ mình đến đây, nếu ta ngay cả việc nhỏ này cũng không thể đáp ứng, không khỏi quá không nể mặt rồi.”

Quân Tu Nhiễm nhú mày, đáp ứng dễ vậy sao?

“Bây giờ còn một tin tức, tin tưởng tam điện hạ nhất định sẽ rất có hứng thú, không biết người nguyện ra giá bao nhiêu?”

Sau nửa canh giờ, Quân Tu Nhiễm rời khỏi mật thất, Đoan Mộc Cảnh vẫn như cũ cười yếu ớt đứng đó, mãi đến khi có người từ phía sau cửa ngấm đi ra, nhẹ giọng nói: “Công tử, ngài lúc trước không phải vô cùng chán ghét tam điện hạ sao? Làm sao bây giờ lại nói cho hắn tin tức quan trọng như vậy?”

Trầm mặc một lát, giọng Đoan Mộc Cảnh mới chậm rãi vang lên: “Không có gì, chỉ là nhất thời tâm huyết dâng trào thôi.”

“Công tử?”

Đoan Mộc Cảnh không nói gì thêm, mà xoay người ra khỏi mật thất.

Hắn mặc dù cảm thấy Quân Tu Nhiễm vô cùng đáng ghét, nhưng chung quy cũng không thể hoàn toàn đối nghịch, đó là chuyện vô cùng không hay, thậm chí còn có thể khiến Điem Điem khó xử. Hắn chưa bao giờ quên, muội muội vẫn luôn mang theo vật nhỏ kia bên người.

Huống hồ, lúc trước nếu tiểu thúc mang theo Quân Tu Nhiễm hồi kinh, như vậy mọi chuyện vô hình chung đã được xếp vào quỹ đạo, việc trở lại kinh thành sớm muộn cũng sẽ xảy ra, mà hắn ghét Quân Tu Nhiễm cũng chỉ vì hắn ta làm hại muội muội bị thương, không thích nhìn hắn ta gần gũi Điem Điem, ngoài ra không có thù hận gì, thậm chí còn có chút tán thưởng.

Người này, nếu không phải có quá nhiều phiền toái quần thân, thì có lẽ hắn cũng sẽ không phản cảm việc hắn ta tiếp cận muội muội như vậy.

“Công tử, chúng ta đi sao?”

“Người không cần đi theo, ta phải trở về một chuyến!”

“Vâng!”

Phía trên tường thành phía cửa đông thành Thiệu Châu, Quân Tu Nhiễm đứng đó nhìn Đoan Mộc Cảnh giục ngựa ra khỏi thành, bỗng nhiên nhẹ nhàng nở nụ cười, tầm mắt chuyển lên, phương hướng kia, chính là hướng thôn Tam Thạch.

“Chủ tử, nói như vậy, Đoan Mộc vương gia bọn họ muốn trở lại kinh thành sao?”

“Vậy còn phải xem phụ hoàng có lay chuyển được Đoan Mộc vương thúc hay không.”

“Ách? Hoàng Thượng tự mình đi mời, ông ấy chẳng lẽ còn không chịu quay về sao?”

Quân Tu Nhiễm không trả lời, khóe miệng hơi cười, từ chối cho ý kiến.

Tùy tùng áo xanh nhất thời lú lẫm, thầm nghĩ Đoan Mộc vương gia này thật cao giá, thật muốn chạy tới chiêm ngưỡng phong thái một chút.

“Chủ tử, chúng ta đi đâu bây giờ?”

“Đi Hoa thành.”

“Ách, lại đi Hoa thành?”

Khóe miệng điện hạ hơi cong lên, vô cùng ôn nhu nhìn hắn một cái, trong đôi mắt chợt có mũi nhọn lạnh lẽo xẹt qua.

Hắn lập tức ngậm miệng, đưa tay xoa xoa cái mũi, về mặt ai oán.

Lại phải đi Hoa thành a!

Hoa thành thật ra cách thành Thiệu Châu không xa, lúc trước sở dĩ Quân Tu Nhiễm mất ba ngày mới tới đây, là vì hắn bỏ nhiều thời gian đuổi theo Điem

Điềm, tuy rằng cuối cùng vẫn không có đuổi kịp.

Giữa trưa hôm sau, hai người đã lại trở về Hoa thành, vừa đi vào, tùy tùng áo xanh bắt đầu ngửa mũi, nhưng vẫn nhin xuống không hất xì, tam điện hạ cũng mặc xác hần, ai bảo tiểu tử này dám ngăn cản đường chủ tử, hại hần bỏ lỡ không gặp được Điềm Điềm, không đem hần ta bầm thây vạn đoạn đã là nể mặt hần đi theo mình nhiều năm rồi.

Thời điềm đi qua cửa hàng sơn phấn Băng Cơ, nhìn đến nơi đó chật ních người, âm thanh la hét ầm ĩ không ngừng truyền ra, hần sùng sốt, theo phản xạ đi về phía đó.

“Đây là lại xảy ra chuyện gì? Bốn ngày trước nghe nói nơi này xuất hiện người bị đậu mùa, làm sao bốn ngày sau vẫn ầm ĩ như vậy? Hay là lại có người nào bị đậu mùa?”

Tùy tùng áo xanh một lòng muốn lập công chuộc tội, lập tức đi lên hỏi thăm tình huống.

Đám dân chúng vây xem náo nhiệt xung quanh nghe được lời hần không nhin được lác đầu thờ dài nói: “Nghe nói quan phủ tra ra trong sơn bột của cửa hàng này có độc, hoài nghi Tạ phu nhân dùng đồ của cửa hàng bọn họ xong mới nổi mụn, nên muốn nghiêm phong cửa hàng.”

“Cái gì?” Hần nhất thời kinh hãi, theo bản năng quay đầu nhìn chủ tử, thấy hần không tỏ vẻ gì, liền quay đầu lôi kéo người dân kia hỏi: “Đây là có chuyện gì? Không phải nói Tạ phu nhân đó bị đậu mùa sao? Làm sao còn liên quan đến sơn bột nước?”

“Ta làm sao biết? Chỉ nghe nói Tạ gia mời đại phu, kiểm tra ra không phải đậu mùa, mà là bị người hạ độc trong sơn. Việc này kinh động đến quan phủ, nên muốn nghiêm phong cửa hàng đó.”

Bên cạnh lại có dân chúng sấp tới, nhỏ giọng nói: “Ta nói nha, trong việc này nhất định có vấn đề. Người ta đang yên lành buôn bán, tự dưng hạ độc vào sơn nhà mình làm gì? Đây không phải là ăn no rửng mỡ sao? Lại nói, đồ nhà bọn họ trước nay đều rất tốt, ông chủ phúc hậu, chào giá cũng không quá cao, con cháu nhà ta thích nhất dùng sơn của bọn họ, đâu có thấy nổi mụn gì?”

“Đúng a, nữ nhân nhà ta cùng thích dùng sơn nhà này, vết sẹo ngày xưa té ngã lưu lại bây giờ cũng nhạt dần, lần này ta xuất môn, còn cố ý bảo ta mua vài hộp dưỡng da mặt về nữa. Kết quả vừa tới đã thấy quan phủ đến phong tỏa cửa hàng.”

Lại có người sấp tới, nhỏ giọng thì thầm.

Lúc này, đám người phía trước bỗng nhiên có ai đó kêu lên: “Không hay rồi, Từ Diên cô nương đánh nhau với người của quan phủ rồi.”

Tiếng hô vừa dứt, đám người liền ‘vù vù’ vọt tới, liền thấy Từ Diên cô nương vung lên làn váy, nhét vào đai lưng, sau đó xắn tay áo đang định xông về phía đám nha dịch.

Tiểu nhị trong cửa hàng lập tức vọt tới, kéo nàng lại, không ngừng nói: “Cô nương đừng kích động, xung đột với bọn họ sẽ không hay ho đâu, không bằng chúng ta đi bẩm báo công tử, để hần đến giải quyết đi.”

“Cút ngay, chút việc nhỏ như vậy mà phải phiền tới công tử, công tử nuôi các người phí cơm sao? Buông tay cho ta, hôm nay nếu để cho lũ khốn kiếp tình tròng xông nã này nghiêm phong cửa hàng, thì tên của ta sẽ viết ngược lại! Không phải là ăn được chút lợi lộc của Tạ gia sao? Ta nhổ vào! Thanh thiên đại lão gia chó má gì, chẳng qua chỉ là tên cầu quan tham lam gian trá, ngồi không mà hưởng, bà cô ta rửa hần sinh con trai bị bệnh đậu mùa!”

Nàng mắng thống khoái, Hồ Từ lại ở bên cạnh sầu sã vô đầu.

Nha đầu kia, nha đầu kia như thế nào lỗ mãng như vậy? Hiện tại sao có thể xung đột với người trong quan phủ.

“Phì” một tiếng, tùy tùng áo xanh nhin không được bật cười, cảm thấy vị cô nương này thật thú vị, không hổ là thuộc hạ của Đoan Mộc cô nương.

Khóe mắt đột nhiên nhìn thấy chủ tử xoay người rồi đi, liền theo tới, khó hiểu hỏi: “Chủ tử, chuyện này chúng ta mặc kệ sao?”

Đây chính là cửa hàng của Đoan Mộc cô nương nha, chủ tử thế nhưng trơ mắt nhìn nó bị nghiêm phong sao?

Hần ngẩng đầu nhìn trời, ừ, không có vẻ muốn mưa a.

Quân Tu Nhiễm lạnh lạnh liếc hần, nói: “Đi nha môn.”

À, thì ra là thế!

Mà giờ phút này ở xa xa trong thành, Đoan Mộc Điềm ngẩng đầu nhìn nhìn trời, nói với người bên cạnh: “Sự tình đều đã giải quyết xong, các người không cần đi theo ta nữa, tìm cho ta con ngựa, ta phải đi về một chuyến.”

“Công tử người phải về? Vậy để ta cho người mang xe ngựa đưa ngài trở về đi, từ đây trở về rất xa đó.”

“Không cần, ta cưỡi ngựa là được.”

“Vậy được rồi, ta bây giờ đi dẫn ngựa.”

Hai ngày sau, nàng cưỡi ngựa về tới thôn Tam Thạch, thôn Tam Thạch vẫn giống thôn Tam Thạch trước kia, so với mười năm trước, tựa hồ không có gì thay đổi, vẫn cây nhãn tươi tốt đó, vẫn nhà nhỏ phòng nhỏ thưa thớt, vẫn những người đó, chỉ là so với mười năm trước già hơn hoặc trưởng thành hơn, hoặc thiếu đi vài người mà thôi.

Vừa bước vào cửa thôn, đi qua dưới tàng cây nhãn, từ sạp hàng quán bên cạnh đã có một phụ nhân trung niên bước ra, nhìn nàng tươi cười nói: “Điềm Điềm đã trở về rồi à? Hồ Từ nhà ta lần này không trở về cùng cháu sao?”

Người này chính là Hắc quả phụ, so với mười năm trước, trên mặt nàng nhiều nếp nhăn hơn, trên đầu cũng xuất hiện vài sợi bạc, nhưng tinh thần sung mãn, thần thái sáng láng.

Đoan Mộc Điềm xoay người xuống ngựa, nói: “Hồ Từ còn có chút việc.”

“Ai u, cả ngày đều bận gì nha? Cũng sắp hơn nửa năm chưa về rồi.”

“Cháu để Hồ Từ ở lại theo đuổi nữ hài tử đó nha.”

Lời này vừa nói, vẻ mặt Hắc quả phụ lập tức sáng ngời, kích động nói: “Tiểu tử này coi như hiểu ra rồi nha, không biết cô nương đó tên là gì? Năm nay bao nhiêu tuổi? Trong nhà còn những ai? Ai u, ta có phải nên đi Hoa thành thăm hỏi nhà cô nương đó hay không a?”

Đoan Mộc Điềm nhất thời còn có chút ㄟ , ngăn người một lát mới nói: “Cô nương đó a thẩm cũng gặp qua rồi, chính là Từ Diên.”

“Là Từ Diên cô nương?” Hắc quả phụ nhất thời kinh hi, liên tục nói, “Đó là cô nương tốt a, thông minh xinh đẹp có năng lực, cũng không biết nàng có thể đề ý đến Hồ Từ nhà ta hay không.”

“Cho nên cháu mới để Hồ Từ ở lại, thích người ta lại không nói gì, thì không được rồi.”

“Đúng đúng đúng, nên ở chung nhiều hơn, ở chung lâu, nói không chừng Từ Diên cô nương sẽ có thể trở thành con dâu nhà ta ấy chứ. Nếu không, ta cũng đi Hoa thành hỗ trợ?”

“A thẩm tự quyết định là được, cháu về nhà trước đây.”

“Được, mau đi đi, cháu cũng đã lâu không về rồi, cha cháu khẳng định rất nhớ cháu, ca ca cháu cũng vừa về đó.”

“Ca ca cháu cũng về sao?”

Ánh mắt nàng nhất thời sáng lên, chào một câu rồi đi thẳng vào trong thôn.

Rất nhanh về tới nhà, vẫn là viện nhỏ đơn sơ kia, bày trí đơn giản nhất, mười năm qua đi, thoạt nhìn có chút cũ nát, nàng liếc mắt một cái liền thấy được Thất Hồng Mã đang đi đi lại lại trong sân.

Khỏe miệng bắt tri bắt giác cong lên thành một độ cong nhân nhật, dắt ngựa đi vào trong viện.

Có người trong nhà nghe được động tĩnh đi ra, nhìn thấy nàng dường như có chút kinh ngạc, nhẹ giọng hỏi: “Muội muội? Muội sao lại trở về?”

“Sự tình tạm thời xong rồi, nên muội trở về thăm cha, ca ca sao huynh cũng về?”

Đoan Mộc Tranh cũng xuất hiện ở cửa, ánh mắt dạo qua một vòng trên người nàng, đạm mạc nói: “Vào đi.”

Đoan Mộc Cảnh đi tới dắt ngựa cho nàng, buộc chắt ở bên cây, rồi kéo nàng vào phòng, nhẹ giọng nói: “Ta vừa chiếm được một tin tức, nên vội vàng chạy về, mới vừa nói chuyện cùng phụ thân.”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Hoàng Thượng rời kinh xuống phía nam, khả năng sẽ tới thôn Tam Thạch tìm cha.”

“Cái gì?” Nàng nhất thời cả kinh, nhú mi nói, “Mấy năm nay không phải vẫn không có gì động tĩnh sao? Làm sao đột nhiên lại tự mình rời kinh tìm phụ thân?”

“Phương Bắc Liên Nhạc xâm phạm biên giới, trong triều không ai có thể địch lại.”

“Tìm phụ thân trở về đánh giặc cho hấn?” Đoan Mộc Điềm lập tức liền nhú mày, sắc mặt thoáng cái lạnh đi, lưu loát rõ ràng nói, “Không đi!”

Đoan Mộc Tranh xoay người về phòng đột nhiên dừng lại, rồi giống như không có việc gì ung dung đi tới bên bàn ngồi xuống.

Mười năm đi qua, y dường như cũng không có nhiều thay đổi, vẫn là bộ dáng tóc tai bù xù, chẳng qua mấy năm gần đây y không còn uống rượu như trước, nhưng thời gian ngắn người càng lúc càng dài.

Thay đổi này, là bắt đầu từ mười năm trước khi Đoàn Mộc Thần xuất hiện.

Đưa tay rót một chén trà, đặt lên bàn, nhìn con gái đi vào nhà vẫn không có biểu tình gì nói: “Chạy một đường dài rồi, uống chén nước đi.”

Đoàn Mộc Diễm đưa tay nhận chén, ngửa cổ một hơi uống cạn, sau đó nhìn y nói: “Cha, cha có tính toán gì không? Nếu không chúng ta rời đi, tìm nơi bí ẩn khác.”

Nghĩ đến gã hoàng đế kia tới tìm phụ thân về đánh giặc cho hắn, Đoàn Mộc Diễm thoáng cái không có chút thiện cảm nào.

Đánh giặc? Đánh giặc ở cổ đại này hắn là trực tiếp cầm vũ khí phóng vào chiến trường đi, cho dù một người thần công cái thế, bị vây trong thiên quân vạn mã như vậy chỉ sợ cũng sẽ rơi vào kết cục bầm thây vạn đoạn, nàng làm sao có thể để phụ thân đi làm loại chuyện này?

Đoàn Mộc Tranh cũng không đáp lại đề tài này, trái lại hỏi: “Lần này đi gần nửa năm, ở bên ngoài có gặp phải khó khăn gì không?”

Đoàn Mộc Diễm ngẩn ra, phụ thân cho tới bây giờ chưa từng hỏi nàng và ca ca về chuyện bên ngoài, hôm nay là làm sao vậy?

Nàng không khỏi nhíu mày, nhưng vẫn trả lời: “Không có khó khăn gì, chỉ là một chút ẩm ỉ nhỏ nhỏ thôi.”

Đoàn Mộc Tranh gật gù đầu, cũng không nói gì thêm.

Đoàn Mộc Diễm cũng hơi há hốc mồm, phụ thân đây là có ý gì? Chẳng lẽ cha kỳ thật muốn trở về kinh thành? Hay là... Không thể không trở về?

Nghĩ đến khả năng thứ hai, nàng không khỏi hít mất lại, một chút lãnh liệt mau chóng xẹt qua, rồi lạnh lùng khẽ hừ một tiếng.

Đoàn Mộc Cảnh đi tới dặt tay nàng, ôn nhu nói: “Muội muội, chúng ta cũng đã lâu không gặp, đi ra ngoài một chút đi?”

Nàng hoàn hồn, quay đầu nhìn hắn, có chút bất mãn bĩu môi, nhưng vẫn gật đầu.

Nàng kỳ thật rất thích thôn Tam Thạch, sơn thôn nhỏ yên tĩnh này cho nàng hưởng thụ nhiều năm an bình như vậy, cho dù là bây giờ, mỗi lần trở về đều có cảm giác ngay cả tâm tình cũng tốt đến lạ kì.

Chẳng qua, ngoại trừ lúc này.

Mới yên ổn được một này, đã bị một vài vị khách không mời mà tới náo loạn.

Ngày hôm sau đó, thời tiết rất tốt, ánh mặt trời sáng lạn, Đoàn Mộc Diễm bung ghế nằm đến trong sân mở ra, rồi xoay người nằm lên phơi nắng, bên cạnh, phụ thân và ca ca đang chơi cờ.

Thời khắc ấm áp yên tĩnh an bình như thế, lại bị một tiếng hô hào phá hỏng.

“Diễm Diễm, nhà cháu có khách này!”

Người đến là Hắc quả phụ, nhưng phía sau nàng còn có vài nam nhân, một nam tử uy nghiêm khoảng năm mươi tuổi, một nhân yêu da dẻ trắng nõn lộ ra chút tử khí âm nhu, mặt mày gian xảo còn có vài phần phong lưu lãng lợ, và hai thị vệ áo đen ôm kiếm, ánh mắt sắc nhọn.

Đoàn Mộc Diễm lúc này chợt mở to mắt thẳng thừng nhìn về phía nam tử uy nghiêm kia, lúc này một trong hai thị vệ áo đen đang nói chuyện với Hắc quả phụ: “Đa tạ vị đại thẩm này dẫn đường.”

“Ai ai, việc nhỏ mà, không cần khách khí như vậy.” Hắc quả phụ vẫy tay nói, lại quay đầu nói vọng vào sân, “Diễm Diễm, trong nhà có thiếu cái gì không? A thẩm lập tức đi lấy cho cháu.”

“Không thiếu, cháu vừa mang về một ít lá trà ngon, cũng đủ chiêu đãi mấy vị khách, cảm ơn a thẩm dẫn đường cho họ tới nhà cháu.” Đoàn Mộc Diễm từ ghế nằm đứng lên, đi tới cửa nói với Hắc quả phụ.

Nàng cười hờ hờ nói thêm vài câu, sau đó xoay người đi về.

Đội nàng đi xa, Đoàn Mộc Diễm mới quay đầu nhìn về phía đó nam tử uy nghiêm, nói, “Khách quý đường xa mà đến, không có tiếp đón từ xa mong thứ lỗi, mời vào đi.”

Lúc ở nhà, trên mặt Đoàn Mộc Diễm không có nguy trang, thoải mái phô ra cái bết đỏ tươi trên mặt, nam tử kia nhìn thấy cái bết này, trong mắt xẹt qua chút kinh ngạc, rồi gật gù đầu cất bước đi vào.

Trong viện, Đoàn Mộc Tranh và Đoàn Mộc Cảnh đều dừng chơi cờ, đứng lên, nhìn thấy nam nhân tiến vào, Đoàn Mộc Tranh thờ dài, hơi hơi khom mình hành lễ nói: “Tham kiến Hoàng Thượng!”

Người này quả nhiên chính là tên hoàng đế đó má kia!

Đoàn Mộc Diễm theo ở phía sau nhếch mày xem thường, lại đột nhiên có một bàn tay kéo nàng qua, chính là Đoàn Mộc Cảnh.

Hắn nắm chặt tay nàng giật hai cái, muốn kéo nàng quỳ xuống hành lễ.

Nhưng nàng còn chưa quỳ xuống, thì hoàng đế đã vươn tay ngăn lại, nói: “Trẫm lần này cải trang xuất cung, không cần đại lễ này.”

Giọng hắn vậy mà rất ôn hòa, không hề uy nghiêm giống như bề ngoài. Đưa tay nâng hai người lên, hắn liền quay đầu nhìn về phía Đao Mộc Tranh, trong mắt có khiếp sợ, có không dám tin còn có thương tiếc, chợt tiến lên từng bước cầm tay y, nói: “A Tranh, ngươi làm sao lại trở thành bộ dạng này?”

Lúc này, ba người đi theo hoàng đế cũng đồng loạt khom người nói: “Bái kiến Vương gia, thế tử, quận chúa!”

Đao Mộc Diễm lúc này lại nhủu mi, Đao Mộc Tranh cũng thần nhiên ngẩng đầu nhìn hoàng đế, hồ hững nói: “Diễm Diễm có phong hào quận chúa lúc nào vậy?”

“Trẫm hiện tại phong! Chẳng lẽ ngươi cho rằng, con gái của ngươi và Ninh Thanh không đảm đương nổi chức vị quận chúa?”

Đao Mộc Tranh lập tức trầm mặc.

Hoàng Thượng hít sâu một hơi, tay cầm tay y càng thêm dùng sức, trầm giọng nói: “Ngươi hiện tại sẽ theo ta hồi kinh đi! Ngươi nhìn ngươi bây giờ đã thành bộ dạng gì rồi? Nếu Ninh Thanh còn sống, nhìn thấy ngươi như vậy, sợ là sẽ không nhận nổi ngươi đâu!”

Vong thê chính là kiêng kỵ sâu nhất trong lòng Đao Mộc Tranh, lần trước Đao Mộc Thần chỉ hơi nhắc tới một chút y liền lãnh liệt, giờ phút này tuy trước mặt là hoàng đế, y cố kỵ, nhưng vẫn mạnh mẽ gạt tay hắn ra, lạnh lùng nói: “Nếu Thanh Nhi còn sống, ta đã không ở chỗ này!”

Hoàng đế nhất thời nhướng mày, “A Tranh!”

Đao Mộc Tranh lui về phía sau từng bước, hồ hững nói: “Ta biết hoàng thượng đến đây vì chuyện gì, nhưng khiến Hoàng Thượng phải thất vọng rồi. Ta sớm rời xa kinh thành, cho dù muốn giúp ngài cũng là lực bất lòng tâm.”

“Thúi lắm!” Hoàng đế bệ hạ bỗng nhiên nổi giận, trực tiếp nói tục, đưa tay chỉ vào Đao Mộc Tranh cả giận nói, “Uổng cho ngươi là con cháu Đao Mộc gia, ngươi lại trực tiếp bỏ xuống gia tộc phía sau như vậy, bỏ xuống đại sự trong triều, càng bỏ xuống mấy trăm ngàn tướng sĩ cho dù qua mười bảy năm vẫn như cũ chờ ngươi trở về? Đao Mộc Tranh, trẫm nói cho ngươi, hôm nay ngươi phải theo ta trở về, bằng không, trẫm sẽ không để yên!”

Đao Mộc Tranh lạnh lùng nhìn hoàng đế lửa giận thiêu đốt, hai mắt vô thần biểu tình dờ dẩn, sau đó, nhẹ nhàng quay đầu sang một bên.

Giờ khắc này, Đao Mộc Diễm giống như có thể nhìn thấy trên đỉnh đầu hoàng đế bệ hạ âm âm toát ra khói trắng, ngón tay chỉ phụ thân nàng, tròn mắt tròn xoe, như sắp đến cảnh giới phát điên rồi.

Sau đó hắn bỗng nhiên hít sâu một hơi, thông thả đi qua đi lại vài bước, ba người phía sau cẩn thận nhìn hắn, cảm như hén.

Sau khi đi vài bước, hắn bỗng nhiên đứng trước mặt Đao Mộc Tranh, tức giận thoáng cái thu liễm, chỉ cười lạnh, nói: “Được, trẫm hiểu được, ngươi chính là không chịu theo ta hồi kinh phải không? Ninh Thanh liền như vậy chết không nhắm mắt, hi sinh vô ích đúng không?”

Đao Mộc Tranh mạnh mẽ quay đầu lại, lạnh lùng nhìn hắn.

Quần hoàng đế giống như không thấy, tiếp tục cười lạnh nói: “Ngươi cứ tiếp tục ở tại chỗ này đi, hưởng thụ cuộc sống ăn dật của ngươi, như ngươi mong muốn ở đây đến chết, không cần phải quan tâm hại chết Ninh Thanh kia sống vinh hoa phú quý thế nào, hưởng dụng mỹ nhân xa đọa thế nào!”

“Liên Khải Minh không chết?”

“Chết? Đao Mộc Tranh, ngươi quả nhiên đã ở chốn xó xỉnh này đến ngu dốt rồi. Ngay cả đường đường nhiếp chính vương Liên Nhạc quốc cũng không biết? Hắn sống vô cùng tốt, ở Liên Nhạc quốc dưới một người trên vạn vạn người, ngay cả tiểu hoàng đế cũng nằm trong tay hắn, mặc hắn bóp nắn!” Quân hoàng đế bỗng nhiên dừng lại, lâm lâm nói, “Năm đó, hắn hình như từng bị người ám sát, thậm chí ngay cả hơi thở cũng đã không còn, nhưng không ngờ mệnh hắn cứng như vậy, vẫn có thể sống tới bây giờ. Sự kiện lần đó, chẳng lẽ do người làm?”

Vấn đề này giống như đã không cần trả lời, chỉ thấy hơi thở toàn thân Đao Mộc Tranh dần thu lại, sau đó âm âm phóng thích ra.

Đao Mộc Diễm đứng ở bên cạnh, nhìn cảnh này không khỏi quay đầu nhìn ca ca trao đổi ánh mắt một cái, rồi cúi đầu rũ mắt, hơi nhủu mày, trong lòng im lặng nhắc lại một cái tên: Liên Khải Minh?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 5: Trở lại kinh thành

Edit: Nhã Vy

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Những năm gần đây, Đoàn Mộc Tranh một mực ẩn cư trong thôn Tam Trạch, không buồn hỏi thế sự, bên ngoài xảy ra chuyện như thế nào hần đều không quan tâm, nhắm mắt bịt tai, chỉ sống trong thế giới của mình.

Không ngờ 17 năm sau, đột nhiên nghe nói kẻ thù hại chết vợ mình vẫn còn sống, ngược lại sống còn tốt hơn 17 năm trước, khiến trong lòng hần kích động vô cùng.

Một khắc này, từ đáy lòng hần âm âm bộc phát ra hơi thở mà ngay cả Hoàng Đế cửu ngũ chí tôn cũng có chút không chịu được, nhin không được lui về phía sau nửa bước, đôi mắt đỏ dần tỉnh mạch suốt 17 năm kia một lần nữa sáng lên hào quang, so với 17 năm trước còn sáng lạnh hơn, hiện lên sát khí.

Hần thật đáng chết, lại để tên khốn kiếp Liên Khải Minh kia còn sống, lại để cho y sống lâu tới 17 năm.

Mà huynh muội Đoàn Mộc Diễm tuy biết rõ Liên Nhạc Quốc Nhiếp chính Vương tên Liên Khải Minh, nhưng vô duyên vô cớ, họ nói với phụ thân chuyện này làm cái gì? Cũng không phải không biết phụ thân nhà mình không bao giờ quan tâm chuyện bên ngoài.

Bọn họ thật sự không biết người năm đó hại chết mẫu thân lại là kẻ kia, ngay cả Đoàn Mộc Cảnh, mặc dù mơ hồ còn chút ấn tượng, nhưng dù sao lúc ấy hần còn quá nhỏ, thời gian lại quá lâu, làm sao có thể biết được chuyện này?

Trên núi phía sau thôn Tam Trạch, gọi là núi Phong Linh, trên đỉnh núi có một phần mộ, Đoàn Mộc Tranh giờ phút này im im lặng lặng ngồi trước mộ phần.

Đây là phần mộ của thể tử hần, nhưng chỉ là mộ chôn quần áo và di vật, năm đó hần ôm hai đứa con rời đi, lúc trở về tìm, chỗ đó đã sớm không còn thi thể của nàng, chỉ tìm được trên mặt đất một cái trâm và một góc áo nhuộm máu, hần liền thu những thứ kia lại, sau đó mai táng.

Nhiều năm trước, hần đã từng tìm kiếm, còn một mình chạy tới thủ đô Liên Nhạc Thành, điều tra cẩn thận, lại không có bất kì kết quả gì, về sau ngay cả chính hần cũng không biết vì sao, đột nhiên nản lòng thoái chí không tìm nữa, chỉ dẫn theo hai đứa con rời khỏi nơi này tới thôn Tam Trạch, từ đó về sau ẩn cư.

Hần luôn cho rằng mục đích duy nhất để hần còn sống chính là nuôi dưỡng hai đứa con khôn lớn, sau đó hần có thể an tâm đi tìm nàng.

Nhưng không ngờ, Liên Khải Minh vậy mà còn chưa chết!

Hần đưa tay, cẩn thận từng chút một sờ trán bia mộ đơn sơ kia, trong mắt ôn nhu, thì thào nói: “Thanh Nhi, sợ là còn phải để nàng đợi thêm một thời gian nữa rồi.”

Ở phía sau hần, Đoàn Mộc Diễm đứng sau đám cây, nghe được những lời này, đột nhiên nhú mi, sau đó quay lại lạnh lùng liếc nhìn vị Hoàng Đế bên cạnh.

Quân hoàng đế lại không tức giận, giờ phút này hần cũng không còn uy nghiêm như khi vừa gặp mặt, trên mặt mang theo vẻ thân thiết vui mừng, cũng nhìn nàng, nói: “Nha đầu, người dường như rất bất mãn với trẫm?”

“Không dám, ngài là hoàng thượng, ai dám bất mãn với ngài chứ?”

Quân hoàng đế sững sờ, thần sắc có chút hoảng hốt, nhìn qua bột đỏ trên mặt nàng, nhẹ nhàng cười nói: “Người với mẹ người, thật giống nhau.”

“Mẹ ta?” Đột nhiên nhắc tới chuyện này, Đoàn Mộc Diễm không khỏi có chút giật mình, nhìn hần hỏi, “Mẫu thân của ta là người thế nào?”

“Mẹ người là đệ nhất mỹ nhân đệ nhất tài nữ của Đại Viêm ta. Bất kể là cầm kỳ thi họa, thi từ ca phú hay là hành quân đánh trận đều không làm khó được nàng, là tình nhân trong mộng của không biết bao nhiêu binh sĩ Đại Viêm, năm đó kết hôn cùng phụ thân người, cũng làm chết tâm bao người ao ước, là ao ước phụ thân người cũng như ao ước mẹ người.”

Chỉ vài câu sơ sài, lại làm cho người ta cảm thấy một tình cảm đặc biệt, Đoàn Mộc Diễm không khỏi kì lạ, trước mắt không tự giác hiện lên tia chớp chiếu rọi cùng khuôn mặt cực đẹp dù tái nhợt đến trong suốt năm đó, khóe miệng khẽ lộ ra chút ý cười nhu hòa.

“Tốt như vậy, ngay cả ta sợ là vẫn còn kém. Bất kể là cầm kỳ thi họa thi từ ca phú hay hành quân đánh trận ta đều không bằng, chỉ riêng dung mạo kia, ta đã kém hơn không biết mấy nghìn vạn dặm.”

Ánh mắt Quân hoàng đế lại đảo qua bột đỏ trên má trái nàng, trong mắt chợt sâu thẳm.

Ninh Thanh, đây chính là hi vọng của muội đấy sao?

Đoàn Mộc Cảnh ở bên cạnh vẫn luôn yên tĩnh lắng nghe, nhìn thấy ánh mắt kì lạ của hoàng thượng, trong mắt không khỏi trầm ngưng, quay đầu nhìn về phía muội muội, như có điều suy nghĩ.

Hoàng thượng thu hồi ánh mắt, nhìn bóng lưng Đoàn Mộc Tranh ngồi trước mộ phần, nói: “Ta thấy chúng tay vẫn nên về trước đi, hần dường như còn

muốn ngồi ở đây thêm một lát, chúng ta đừng quấy rầy.”

Một câu nói này, sắc mặt Đoan Mộc Diễm vừa nhu hòa lại lạnh thêm vài phần.

Hoàng đế thấy thế không khỏi mỉm cười, bỗng nhiên thò tay thân mật vỗ vỗ đầu nàng, nói: “Nha đầu, ngươi phải hiểu được, cho dù là đồ đeo trên lưng cũng không chưa chắc có thể giữ được, cho dù bây giờ trẫm không tới tìm cha ngươi, thì một ngày nào đó, hắn vẫn phải trở về kinh thành.”

Đoan Mộc Diễm không nói gì, chỉ nhú mày gạt tay hắn ra, chân mày nhíu lại, vô cùng chán ghét.

Quân hoàng đế bỗng nhiên vui lên, không ngờ hắn đường đường là quốc quân Đại Viêm, cử ngũ chí tôn, bao nhiêu người muốn thân cận hắn hoặc mong được hắn thân cận nhưng không được, bây giờ lại bị tiểu nha đầu này ghét bỏ.

Hắn khẽ cười một tiếng thu tay về, quay người đi theo con đường ban nãy, trở về nhà, đứng xa xa chính là tên nhân yêu mặt trắng và hai gã thị vệ áo đen, cũng vội vàng đi theo, Đoan Mộc Diễm và Đoan Mộc Cảnh liếc nhìn phụ thân ngồi trước mộ, sau đó cũng quay người xuống núi.

Phía trước, Quân hoàng đế dừng bước, quay người lại ngẩng đầu nhìn về một hướng, nghe tiếng bước chân sau lưng liền hỏi: “Cái kia chính là núi Từ Hà sao?”

Theo tầm mắt của hắn nhìn sang, liền nhìn thấy ngọn núi cao vút trong mây, nãy dúm đứng lặng, Đoan Mộc Diễm khẽ gật đầu, nói: “Vâng, kia chính là núi Từ Hà, Quân Tu Nhiệm bị trời ở đây ba năm.”

Hoàng thượng quay đầu nhìn nàng, ánh mắt có chút kinh ngạc pha lẫn chút suy tư, sau đó bỗng nhiên không hiểu sao tâm tình vui sướng, cười đi xuống núi.

Đoan Mộc Diễm bị hắn cười đến khó hiểu, không rõ chuyện này có gì vui vẻ, chỉ có thể nói tâm tư đế vương quả nhiên kỳ quái âm tình bất định, vẫn không nên suy đoán thì tốt hơn.

Đoan Mộc Tranh mãi cho tới nửa đêm mới xuống núi, nhưng hắn còn chưa vào cửa đã thấy đèn còn sáng, cũng thấy trong nhà chính có không ít người ngồi.

Dường như là đang đợi hắn.

Hắn ngừng lại, sau đó cất bước chân đi vào.

“A Tranh, ngươi định lúc nào theo trẫm hồi kinh?”

Đoan Mộc Tranh quay đầu nhìn về phía hai đứa con, nói: “Các con nếu không thích về, thì tiếp tục ở đây đi.”

Khóe miệng Quân hoàng đế lập tức co rúm lại, nhưng Đoan Mộc Diễm nghe vậy lại lắc đầu nói: “Phụ thân trở về, như vậy con cũng trở về!”

Nàng thích tiểu thôn sơn này, thích sinh hoạt ở đây, nhưng nàng biết chắc, nơi có phụ thân cùng ca ca, mới là nhà của nàng, mới là nơi nàng nhất định phải tới.

Đoan Mộc Tranh khẽ giật mình, lại quay đầu nhìn con trai, nhưng chỉ thấy hắn nhẹ nhàng mỉm cười, vẻ mặt tràn đầy chắc chắn.

Hoàng thượng thỏa mãn nở nụ cười, lại hỏi: “Cũng đã quyết định phải về rồi, vậy không bằng mau chóng khởi hành đi, biên quan tình thế khẩn trương, sợ là không chậm trễ được.”

Đoan Mộc Diễm lúc này lạnh lạnh lườm hắn, gã hoàng đế dụng tâm kín đáo này, hừ!.

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, bọn họ đã đơn giản thu thập đồ đạc rời thôn Tam Trạch, khi đó, thôn Tam Trạch vẫn đang còn chìm trong yên tĩnh, tất cả mọi người đang ở trên giường ôm mộng đẹp, ai cũng không nhìn thấy bọn họ rời đi, chỉ có vài ba tiếng chó sủa vang lên, dường như cáo biệt bọn họ.

Hai huynh muội Đoan Mộc Diễm và Đoan Mộc Cảnh cười ngửa mở đường phía trước, đằng sau là Quân hoàng đế và Đoan Mộc Tranh, ở đằng sau nữa là nhân yêu mặt trắng và hai gã thị vệ, bảy người thẳng hướng đi về phía Kinh Thành.

Đương nhiên, nhân yêu kia không phải nhân yêu thực sự, nhưng xác thực có thể coi như nhân yêu, bởi vì hắn là thái giám!

Thái giám này có thể theo hoàng đế xuất cung, địa vị nhất định không tầm thường, hơn nữa nhìn tư thế hắn cười ngửa, có thể nhìn ra người này thân mang nội lực, công phu cực tốt.

Nhưng người này thật sự có chút... hiếm thấy!

Lúc đầu hắn coi như an phận, nhưng rất nhanh sau khi nắm rõ tính tình mấy người bọn họ, phát hiện Cảnh Thế Từ tuy nhìn ôn nhu dễ gần, song ngoại trừ quận chúa, bất kỳ ai hắn đều duy trì một khoảng cách, kỳ thật không hề gần gũi hoà đồng, y còn phát hiện, quận chúa mặc dù lạnh lùng, nhìn qua khiến người ta có cảm giác lạnh lẽo không dám tới gần, nhưng kỳ thật tính tình rất tốt, chỉ cần đừng chọc giận nàng, nàng bình thường sẽ không tính toán chi li với người ta.

Sau đó hấn cứ như vậy tiếp cận nàng.

Không thể không nói, người này trên phương diện nào đó cũng được coi là nhân tài, nhìn bộ dáng lãng lợ kia, khiến Đoan Mộc Diễm nhin không được muốn kéo hấn đến linh quán (lầu xanh nam) bán rẽ tiếng cười, nhất định khách như mây, chật kín nhà.

Lúc này đang nghỉ ngơi trong rừng, hấn không biết lấy từ đâu ra một cái gương đồng nho nhỏ, ngồi dưới tàng cây soi gương, động tác yêu mị, sống mắt nhộn nhạo, thò tay sờ sờ mặt lại chỉnh chỉnh tóc, sau đó duỗi người lấy một hộp son phấn ra, nhẹ nhàng bắt đầu... bôi lên mặt.

Khóe mắt nhìn đến Đoan Mộc Diễm đang đi tới dòng suối, đưa tay vục nước suối uống, hấn lập tức cả kinh, “vèo” một cái thu son phấn và gương đồng lại, rồi nhanh chóng chạy tới bên cạnh nàng, về mặt khẩn trương nói: “Ai ôi!!! quận chúa của ta ôi, sao ngài có thể uống nước lã như vậy chứ? Lỡ đau bụng thì phải làm sao? Ngài khát nước, nô tài lập tức đi nấu cho ngài!”

Nói xong, liền kéo nàng ra khỏi dòng suối.

Khóe miệng Đoan Mộc Diễm lập tức co rúm, nói: “Ta nào dám uống nước người nấu? Nhất định đậm mùi son phấn, uống không tiêu chảy mới lạ.”

Hấn nháy mắt mấy cái, mị mị cười nói: “Quận chúa yên tâm, nô tài không dám để son phấn rơi vào nước uống của quận chúa đây. Ai, không có biện pháp, người đã già, không thể không dựa vào những thứ này để bảo trì nhan sắc thanh xuân tươi đẹp, nhớ ngày đó lúc còn trẻ, làn da của nô tài nuốt nà cỡ nào a~!”

“Tướng mạo người bây giờ cũng rất trẻ đẹp a, đi ra ngoài lượn một vòng, cam đoan câu dẫn được bảy tám chục người xếp hàng xun xoe, không cần ý lại thứ son phấn này.”

Hấn cười càng thêm mị hoặc, ôm mặt nói: “Quận chúa lại chọn nô tài rồi, chỉ là có câu này nô tài phải nhắc nhở quận chúa, nữ nhân chúng ta nha, mặc kệ trẻ hay già, đều phải chú ý bảo dưỡng, như thế mới có thể khiến thanh xuân còn mãi.”

Chúng ta! Nữ nhân!?

Đoan Mộc Diễm trong chốc lát im lặng nhìn trời, trực giác cho rằng nếu như tiếp tục nói chuyện với hấn, chắc chắn nàng sẽ biến thành đồng loại của hấn mất.

Khóe mắt thoáng nhìn, ngó tới hộp son phấn trong tay hấn, chân mày khẽ nhíu.

Hấn cũng phát hiện ánh mắt của nàng, vội vàng dâng hộp son phấn như dâng vật quý lên, nói: “Nếu không quận chúa xem thử đi? Hộp son phấn này của nô tài là hàng tốt nhất của cửa hàng son phấn Băng Cơ đây, giá ba trăm lượng bạc, nô tài nửa đêm chạy ra khỏi cung xếp hàng mới mua được đây, các tiểu thư trong kinh thành đều yêu thích cái này, hiệu quả rất tốt! Buổi tối bôi một chút, cả ngày sẽ không có cảm giác khô da, sờ tới sờ lui rất trơn nha!”

Người này quả thật quá rảnh rồi đi, lại nói, thân là thái giám trong nội cung, lại có thể tùy tiện chạy ra khỏi cung mua son phấn sao?

Nhìn hộp son phấn trước mặt, nàng không khỏi hơi ngửa người ra sau, lắc đầu nói: “Ta không cần, dù sao kết quả cũng như nhau.”

Hấn sững sờ, nhìn chằm chằm vào cái bót trên mặt nàng, như có điều suy nghĩ.

Đang lúc Đoan Mộc Diễm cho rằng hấn đã nghe lọt tai lời của nàng, thì hai mắt hấn đột nhiên sáng rực, nói: “Kỳ thật quận chúa ngài bộ dáng cực kỳ xinh đẹp, chẳng qua tất cả mọi người đều chú ý vào vết bót này, cho nên mới không phát hiện. Nếu không, như vậy đi, nô tài bôi cho người chút bột nước, che vết bót này lại, khẳng định sẽ mê chết người ôi!!!”

Người có thể dừng thêm cái từ “Ôi!!!” kia vào không vậy? Nổi hết cả da gà rồi có được không?

Đoan Mộc Diễm vẫn lắc đầu, “Không cần phiền phức, ta cũng không quá để ý.”

Mặc dù có lúc không tránh khỏi tiếc nuối, nhưng nàng quả thực không quá để ý tới dung mạo.

Hấn lập tức uốn éo thất lưng, nũng nịu nói: “Quận chúa sao có thể nói vậy chứ? Có cô gái nào không hi vọng trang điểm mình xinh đẹp, ngon lành chứ? Đến đây đến đây, nô tài trang điểm cho ngài.”

Nói xong, hấn liền bắt đầu thò tay đào bới ra đủ loại phấn, mặt Đoan Mộc Diễm thoáng cái biến thành màu đen.

Hấn không nhìn rõ trên mặt nàng là cái bót đỏ tươi chói mắt sao? Mà như vậy nếu dùng phấn che, chẳng phải sẽ phải chất lên một tầng dày hay sao?

Đúng vậy, không phải thoa, mà là chất!

Nàng lập tức “vèo” một cái né khỏi hấn, quay đầu bước nhanh về phía phụ thân đang ngồi nghỉ bên kia.

Bên kia giống như đang bàn luận vấn đề gì đó, lúc nàng đến vừa vặn nghe thấy Quân hoàng đế nói: “Không ngờ Phương Lâu lại có thể hợp ý với Diễm Diễm như vậy, nhưng đứa trẻ kia tính tình kì quái, cũng mệt cho Diễm Diễm có thể bình tĩnh nói chuyện với hấn như vậy.”

Đoan Mộc Tranh không nói gì, chỉ ngẩng đầu nhìn cô con gái đang bước nhanh về phía mình.

Sắc mặt nàng rất bình tĩnh, giống như không xảy ra chuyện gì, ngồi xuống cạnh phụ thân, điềm nhiên như không vuốt vuốt nếp áo, lạnh nhạt đến có chút lạnh lùng.

Phượng Lâu chính là tên nhân yêu mặt trắng kia, uống cho hắn có một cái tên dễ nghe như vậy, thật sự quá chà đạp rồi.

Hắn bê một đồng hồ “đinh đinh đang đang” đuổi theo, vô tội mở to hai mắt với nàng, sau đó lại ngoan ngoãn ngồi xuống dưới tàng cây.

Nhìn những đồ vật trên người hắn, ngay cả khoe miệng Đoan Mộc Tranh cũng không khỏi giật giật, bỗng nhiên nói: “Người tại sao không đi?”

Phượng Lâu ngẩng đầu lên từ đồng bình bình lọ lọ, vô tội nhìn Đoan Mộc Tranh, một lát sau mới phản ứng, đưa tay chỉ vào mũi mình, nói: “Vương gia, ngài nói nô tài sao? Ngài bảo nô tài đi biên quan đánh nhau sao? Ai ai? Cái kia... đó là chuyện của nam nhân các người, nô tài sẽ không đi. Hơn nữa, trên chiến trường đó toàn đao kiếm, gió tanh mưa máu, không chừng có thể làm tổn thương làn da kiều nộn của nô tài, làm sao có thể chứ?”

Đoan Mộc Điềm không khỏi kinh ngạc liếc nhìn Phượng Lâu, người này còn có thể ra chiến trường? Hơn nữa hình như bản lĩnh không nhỏ, bằng không làm sao phụ thân lại nói như vậy? Cho dù chính hắn giống như đang phủ nhận.

Mà lời hắn nói khiến mặt Đoan Mộc Tranh đen sì một nửa, lúc này lại nghe hắn cười nói: “Nếu Vương gia cảm thấy nô tài còn chút tác dụng thì dẫn nô tài đi theo cũng được, nô tài nhất định sẽ hầu hạ ngài thật tốt.”

Nói xong, hắn còn chớp chớp mấy cái, đá lông nheo với Đoan Mộc Tranh, khiến nửa mặt còn lại của Đoan Mộc Tranh đen nốt.

Quân hoàng ở bên cạnh ho nhẹ hai tiếng, đè nén xúc động muốn cười ra tiếng lại, quay đầu nhìn Phượng Lâu đang loay hoay với đồng bình bình lọ lọ, nói: “Lúc trước không phải người nói, theo trẫm cái trang xuất cung, thân là nô tài phải ăn mặc mộc mạc hơn một chút, sao bây giờ lại lôi những thứ này ra rồi?”

“Đây không phải sắp tới kinh thành rồi sao? Nô tài phải chuẩn bị tốt một chút, khỏi thất lễ.”

Nói xong, hắn tiện tay cầm một hộp son phấn, soi gương đồng bôi bôi lên mặt, xong đầu đầy liền quay ra bày ra một tư thái phong tình vạn chủng nói với Quân hoàng: “Hoàng Thượng, nô tài đẹp không?”

Quân hoàng nháy mắt hai cái, sâu kín quay đầu lại, nói: “Nghĩ ngợi thế là ổn rồi, nên xuất phát thôi, ngày mai có thể về đến kinh thành rồi.”

Phượng Lâu không chút phật lòng, tiếp tục lấy gương ra soi, bôi lên mặt mình một lớp lại một lớp các loại bột nước, mãi đến khi mọi người đều lên ngựa, hắn mới thân nhiên bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Ngày kế tiếp, đã quá giờ Ngọ, ngoài cửa kinh thành phía nam lại vô cùng náo nhiệt, có quan viên xếp thành hàng, có binh sĩ gác, thậm chí ngay cả bách tính muốn thông hành cũng bị cấm chỉ, đứng phía trước là một vị phu nhân trên năm mươi tuổi.

Bà đứng trước tất cả mọi người, nhìn về con đường, thần sắc nghiêm túc nhưng trong mắt lại lóe ra hào quang kích động.

Bà đang chờ đợi đứa con 17 năm rồi chưa về nhà, còn có đứa cháu 17 năm không gặp cùng cháu gái từ lúc sinh ra đến giờ chưa gặp một lần.

“Lão vương phi, ngài ngồi xuống một lát đi mà.” Bên cạnh, gã thái giám đứng lau lau cái trán đầy mồ hôi lạnh nói.

Bà vẫn đứng thẳng như cũ, lạnh lùng đáp: “Không cần, lão thân đứng là được rồi! Hoàng thượng bọn họ cũng sắp tới rồi.”

Đang nói chuyện, ở phía trước cuộn lên khói bụi mịt mù, có người giục ngựa lao nhanh tới, lập tức hấp dẫn toàn bộ ánh mắt.

Kinh thành đã trong tầm mắt, Đoan Mộc Điềm cười trên lưng ngựa nhìn ra xa, tường thành nguy nga kia không phải lần đầu tiên nàng thấy, nhưng hôm nay mới là chính thức trở về, trước kia nàng chưa từng tới kinh thành.

Ngẩng đầu, nàng liền thấy được cổng thành đông nghịt người, đi đầu là một người mặc gấm bào đỏ thẫm, búi tóc chải cao, đứng ở đó, tản mát ra một sự uy nghiêm, khiến người ta không dám có nửa điểm khinh thường.

Đoan Mộc Tranh ở trên lưng ngựa, lúc nhìn thấy người này, toàn thân đột nhiên cứng đờ, bất giác giảm chậm tốc độ, đổi mắt nhìn vị phu nhân kia.

Cửa thành, lão vương phi liếc mắt một cái liền nhìn thấy hắn, đó là con của bà, có hóa thành tro bà cũng có thể nhận ra!

Bà bỗng nhiên phi thân lên, thẳng hướng Đoan Mộc Tranh bay vút đến, vận công một cái liền vung ra một cái tát đánh về phía hắn.

Loại khí thế này khiến Đoan Mộc Điềm cả kinh, vô thức muốn ra tay ngăn cản, lại bị hoàng thượng đưa tay cản xuống, nói: “Nha đầu, ngay cả với tổ mẫu của mình mà cũng muốn động thủ sao?”

Đoan Mộc Điềm sửng sốt, sau đó lập tức thu về, nhìn tổ mẫu đằng đằng sát khí vọt tới, nhìn phụ thân ra tay ngăn cản, nhìn hai người ở ngay ngoài cửa thành, trước toàn bộ quan viên lớn nhỏ cùng hơn một ngàn binh sĩ mà đánh nhau.

Nàng đã lâu không nhìn thấy phụ thân ra tay, giờ phút này liền phát hiện, xem ra thời gian 17 năm cũng không thể làm giảm đi khí độ của người, tư thế trước mắt này, ít nhất nàng không phải là đối thủ.

Đám quan chức ở cửa thành đều ngay ngắn chạy tới chào đón, quỳ lạy Quân hoàng, hô hào: “Tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Quân hoàng ở trên lưng ngựa, cao giọng nói: “Tất cả bình thân! Trẫm tìm Đoàn Mộc vương gia về rồi, tuyền lệnh xuống, lập tức điều hai mươi vạn binh mã, tùy thời theo Đoàn Mộc vương gia tới Bắc Cương!”

Hắn quả thực chờ không được phải bỏ trí xong mệnh lệnh này, chiến sự Bắc Cương báo nguy, hắn cũng sắp buồn đến trắng cả tóc rồi.

Lập tức có người đáp rồi lui xuống, lại có người đi lên, giúp thánh thượng xuống ngựa, sớm có xe ngựa chờ ở bên, nghênh đón hoàng thượng hồi cung.

Cũng có người đến bên cạnh Đoàn Mộc Diễm, đỡ nàng xuống ngựa sau đó dắt ngựa của nàng, trong lúc lơ đãng ngẩng đầu lên nhìn, lập tức mãnh liệt hít vào một hơi lạnh.

Một tiếng hít hơi này khiến nàng quay đầu sang, sau đó liền thấy được một vết bớt đỏ rất lớn bao trùm cả gương mặt, nhất thời tiếng hít không khí vang lên bốn phía.

Quân hoàng không khỏi sững sờ, sau đó giận tím mặt, nói:

“Khôn kiếp! Các ngươi...”

“Hoàng thượng.” Đoàn Mộc Diễm đột nhiên cắt ngang lời nói của hắn. “Không có gì, là ta hù dọa mọi người.”

Đoàn Mộc lão vương phi tạm thời ngừng tay đi tới, nghe nói như vậy dường như có chút ngoài ý muốn, nhìn về phía má trái của nàng, sau đó lại nhìn má phải, sắc mặt lãnh đạm như không có bất kỳ cảm xúc gì, bỗng nhiên lại mỉm cười, trong mắt hiện lên vẻ tán thưởng.

Bà bước nhanh tới, kéo tay nàng cười nói: “Cháu gái ngoan, tổ mẫu cuối cùng cũng có thể chờ được cháu trở về!”

Vừa rồi nhìn bà, chỉ cảm thấy uy nghiêm bất phàm, nhưng giờ phút này nhìn lại, lại cảm thấy không quá khác lão phu nhân bình thường, tóc đã hoa râm, trên mặt dù bảo dưỡng tốt, nhưng vẫn xuất hiện dấu vết của thời gian, lúc này ánh mắt bà ôn nhu mà thân thiết, toát ra vẻ kích động óng ánh.

Đoàn Mộc Diễm cúi đầu khom gối, dịu dàng thi lễ nói: “Bái kiến tổ mẫu.”

Cái thi lễ này, là chân tâm thật ý, nàng cam tâm tình nguyện, lão vương phi cũng bị cái thi lễ này làm cảm động, sau đó mới đưa tay nâng nàng lên, Đoàn Mộc Cảnh đứng bên cạnh nàng, giờ phút này cũng hành lễ nói: “Bái kiến tổ mẫu.”

Một làn gió nhẹ thổi qua, một giây sau Đoàn Mộc Diễm bỗng nhiên rơi vào một lồng ngực, có người ôm nàng cọ sát, vui mừng nói: “Tiểu Diễm Diễm, cháu về nhà rồi! Mười năm không gặp, Tiểu Diễm Diễm đã lớn như vậy, tiểu thúc ta đây suýt chút nữa không nhận ra, ta cứ tưởng cháu đã chết rồi cơ đấy!”

“...”

Một ngón tay chỉ tới, có người tức giận quát: “Tiểu tử thói nguoi muốn làm gì? Còn không mau buông cháu gái ta ra!”

Thần công tử vẫn một thân quần áo đỏ, cười tủm tỉm, không quá khác so với mười năm trước, nhưng thiếu đi vẻ non nớt, tăng thêm chút mị lực thành thực, dường như mọi chỗ trên cơ thể đều tỏa ra hào quang, hấp nhân ong bướm bay tới.

Nhưng mười năm trôi qua, tính tình hắn hình như không hề thay đổi, vẫn không biết điều như vậy!

Hơn nữa, đã là “lão” nam nhân hai mươi lăm tuổi, đến nay vẫn chưa cưới vợ thành gia, cả ngày nếu không chơi bời lêu lổng thì cũng là gây chuyện thị phi.

Đoàn Mộc Diễm giãy khỏi ngực hắn, ghé mắt nhìn hắn nói: “Tiểu thúc, mười năm không gặp, thúc vẫn như xưa.”

Lão vương phi đưa tay kéo nàng về, tay kia thì túm Đoàn Mộc Cảnh, bỏ qua sự tồn tại của Thần công tử, nói to với Quân hoàng đế: “Hoàng thượng, lão thân ta muốn dẫn cháu trai cháu gái hồi phủ, xin cáo lui trước.”

“Lão vương phi yêu cháu nên sốt ruột, trẫm có thể hiểu được, mời!”

Vì thế Lão vương phi lôi kéo cháu trai cháu gái, không coi ai ra gì leo lên xe ngựa Đoàn Mộc Vương Phủ, trước mắt hoàng thượng và phần đông đại thần vui vẻ chạy về nội thành.

Phượng Lâu đi theo hoàng thượng nhìn chiếc xe ngựa kia lướt đi, bỗng nhiên khẽ cười một tiếng, sau đó “vù” một cái lấy chiếc gương đồng nhỏ ra, đứng sau lưng Hoàng Thượng soi, dường như cảm thấy không hài lòng, vì vậy lại lấy son phấn thoa lên, sau đó ngay cả bút kẻ lông mày cũng xuất hiện.

Toàn bộ đại thần đều thấy nhưng không thể trách, sau đó Quân hoàng đế leo lên xe ngựa. Quay đầu lại, nói với Đoàn Mộc Tranh: “A Tranh, nguoi về Đoàn Mộc Vương Phủ trước đi, nói chuyện đầu đuôi với lão vương phi. Những năm này nguoi không ở kinh thành, tiểu tử vô si Đoàn Mộc Thần kia chỉ

biết ăn uống chơi đùa, căn bản mặc kệ chuyện trong Vương Phủ, lão vương phi e là cũng chịu không ít vất vả rồi. Sau đó người lại tiến cung đến thương nghị chuyện Bắc Cương với ta.”

Thân là hoàng đế, lại nói chuyện như thế với một thần tử, nếu nói không phải vô cùng coi trọng thì căn bản không thể nào. Bên cạnh đã có đại thần hai mặt nhìn nhau, nháy mắt ra hiệu.

Đoan Mộc Tranh nghe vậy ánh mắt ngưng lại, chậm rãi gật đầu.

Bên kia, Đoan Mộc Diễm ngồi trong xe ngựa nghe lão vương phi lái nhái, giờ phút này lão vương phi không còn là lão thái thái uy nghiêm ở ngoài cửa thành, cũng không còn là vị mẫu thân đàng đàng sát khí hùng hổ tiền đánh Đoan Mộc Tranh nữa, mà là tổ mẫu cùng cháu trai cháu gái nhiều năm không gặp nói mãi không hết lời.

Bà đưa tay sờ sờ mặt Đoan Mộc Diễm, nói: “Đáng tiếc, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp như vậy, đều bị cái bớt này phá hủy, nhưng mà không sao, quận chúa Đoan Mộc Vương Phủ chúng ta căn bản không cần dựa vào mỹ mạo để hấp dẫn lực chú ý của người khác!”

Trực tiếp thảo luận vết bớt trên mặt nàng như thế, cho đến nay vẫn là chuyện chưa từng xảy ra, ngay cả phụ thân và ca ca cũng chưa từng trực tiếp nói qua như vậy, dường như sợ khiến nàng buồn.

Bây giờ nghe tổ mẫu nói đến, nàng cũng không có cảm thấy mất hứng, trái lại còn có chút vui vẻ, lắc đầu nói: “Cháu cũng không quá để ý đến chuyện này.”

Câu trả lời này lại khiến lão vương phi có chút ngoài ý muốn, dù sao thì làm gì có nữ hài tử nào không để ý đến dung mạo của mình? Không phải mọi nữ tử đều muốn mình lớn lên xinh đẹp như hoa như ngọc, so với bất kỳ ai trên đời đều phải đẹp hơn sao?

Lão vương phi nhìn nàng, bỗng nhiên khề thờ dài, vỗ vỗ mu bàn tay của nàng, nói: “Tốt rồi, không nói chuyện này nữa. Cháu nhanh kể cho tổ mẫu nghe, những năm qua của các cháu thế nào? Có phải chịu khổ không? Có ai khi dễ cháu không?”

“Chúng cháu sống rất tốt, ở thôn Tam Trạch rất yên tĩnh, không phải chịu khổ cái gì, thôn dân cũng rất hiền lành, không khi dễ ai hết.”

“Ai, nha đầu này, nói chuyện không khác tiểu tử kia là mấy.”

Tiểu tử kia đương nhiên chính là Thần công tử.

Ngừng một chút, bà lại hỏi: “Mười năm nay, các cháu vẫn ở trong thôn nhỏ đó sao?”

“Phụ thân thì vẫn ở trong thôn, cháu ra ngoài cùng ca ca, quan sát bên ngoài.”

“Ah? Có thấy gì thú vị không?”

“Thấy được thiên ki bách quái, những chuyện thú vị đều có hết...”

Bọn họ nói chuyện trong xe ngựa nguyên một đường đến Đoan Mộc Vương Phủ, Đoan Mộc Diễm nhẹ nhàng trò chuyện, Đoan Mộc Cảnh thì yên tĩnh lắng nghe, ngẫu nhiên cũng chọc vào nói vài câu, trong lúc nhất thời không khí hòa hợp dị thường, không hề cảm thấy mất tự nhiên hay xấu hổ khi mới gặp gỡ trường bối.

“Tổ mẫu, người cũng biết Phụng Lâu?” Đoan Mộc Diễm đột nhiên hỏi.

“Phụng Lâu? Sao đột nhiên lại hỏi đến hắn?”

“Chỉ là có chút hiếu kỳ, lần này chúng cháu trở về cùng hắn, cảm thấy người này thật là...”

“Kì cục!” Lão vương phi lưu loát dùng hai chữ để khái quát Phụng Lâu, sau đó lại hỏi, “Vậy, Diễm Diễm cháu có biết Phụng gia không?”

“Phụng gia? Tổ mẫu không phải nói đến Phụng gia theo hoàng đế Đại Viêm đốc sức khai quốc làm nên thiên hạ, rồi được phong làm Thân Vương thừa kế qua các đời, nối danh cùng Đoan Mộc gia chứ?”

Tổ Mẫu sao đột nhiên lại nhắc tới Phụng gia? Chẳng lẽ Phụng Lâu kia chính là người của Phụng Gia? Nhưng hắn rõ ràng là một... thái giám!

Lão vương phi nhẹ gật đầu, nói: “Phụng gia cũng giống như Đoan Mộc gia chúng ta, đều theo hoàng đế từ khi khai quốc cho tới bây giờ, nhiều thế hệ thay triều đĩnh trẫm thủ biên cương, nam nhân trong nhà cũng vì thế mà ngày càng ít. Vương gia của Phụng gia đời trước tuổi còn trẻ đã chết ở chiến trường, chỉ lưu lại một nhi tử nằm trong tã lót, người nọ, chính là Phụng Lâu.”

“Làm sao lại thế? Nói như vậy, hắn không phải là Vương gia Phụng vương phủ sao? Sao lại...”

Lão vương phi thật thà thờ dài, nói: “Phụng Lâu này từ nhỏ đã thông minh, văn thao võ lược, chỉ có một tật xấu, chính là thích dùng đồ của nữ tử. Chẳng qua đây cũng không phải bệnh lớn gì, số công tử nhà cao cửa rộng rảnh rỗi không có việc gì bôi chút phấn son cũng không thiếu, mẫu thân hắn tuy không thích, nhưng niệm tình hắn từ nhỏ không có phụ thân, quý phụ lại toàn nữ, trên người dính chút son phấn cũng có thể lý giải được, nên không xen vào nữa. Vốn không có việc gì lớn, nhưng lúc hắn mười lăm tuổi, chính là 17 năm trước, Hoàng Thượng gặp chuyện, hắn lúc ấy ở bên cạnh, thay

Hoàng Thượng cần một kiếm, khiến hạ thể tổn thương. Cũng không biết hẳn rốt cuộc nghĩ gì, lại nói như vậy là có thể giải quyết xong mọi chuyện, từ nay về sau thân chính là nữ nhi, có thể danh chính ngôn thuận bồi son chắt phẫn, mặc xiêm y xinh đẹp như hoa, sau đó còn chạy vào tiền cung làm thái giám, Hoàng Thượng niệm tình ơn cứu mạng của hắn, hơn nữa Phụng gia nhiều thế hệ trung lương đến thế hệ này lại không có truyền thừa, nên cũng mặc hắn ở trong cung âm ỉ.”

Đoan Mộc Diễm giật mình sững sờ, nhớ tới người lăng lợ kia, không ngờ được hắn có thân phận Vương Gia, nhưng lại cố tình làm thái giám, dường như vô cùng thích thú.

Ít nhất nhìn qua đúng là như thế.

Những lời này của tổ mẫu không ngừng quanh quẩn bên tai, bỗng nhiên trong lòng khẽ động, nói: “17 năm trước?”

“Đúng vậy, 17 năm trước, sau chuyện đó không được mấy tháng, cha mẹ cháu cũng xảy ra chuyện.”

Đoan Mộc Diễm bỗng nhiên quay đầu cùng ca ca liếc nhau một cái, hai huynh muội dường như đều có điều suy nghĩ.

Xe ngựa chậm rãi dừng lại, có tiếng la hét âm ỉ bên ngoài truyền vào. Đoan Mộc Diễm thấy hơi lạ, lão vương phi lại xụ mặt xuống, dùng sức nắm tay nàng, nói: “Diễm Diễm, cháu phải nhớ kĩ, cháu là đại tiểu thư con vợ cả, là Quận Chúa của Đoan Mộc Vương Phủ chúng ta, ngoại trừ tổ mẫu, cha cháu, tiểu thúc cùng ca ca ra, ai cũng không được phép bất kính với cháu!”

Nàng khẽ giật mình, sau đó gật đầu.

Lão vương phi liền quay đầu nhìn về phía Đoan Mộc Cảnh, nói: “Tiểu Cảnh, cháu cũng phải nhớ kĩ, cháu chính là thế tử, cho dù là Tiểu thúc cũng không thể vô lễ với cháu.”

“Vâng, tổ mẫu.”

Sau đó bà mới kéo tay hai huynh muội xuống xe ngựa.

Vừa xuống xe, nhìn thấy phía trước nhà cao cửa rộng chật kín người, liếc nhìn lại, trong một đám nữ tử chỉ có lựa thưa vài nam nhân, Đoan Mộc Diễm bỗng nhiên hoa mắt, lông mày nhíu chặt.

Trong đại viện hào hoa như vậy, nhiều nữ nhân thế này, chỉ có thể đại biểu cho một ý tứ, chính là nhiều thị phi!

Nhìn thấy nhiều nữ nhân như vậy, nàng bỗng nhiên có chút hối hận vì đã cùng phụ thân trở về Đoan Mộc Vương Phủ rồi.

Đám người kia nhìn thấy lão vương phi kéo hai người xuống, lập tức nhón nháo chạy ra đón chào, dịu dàng hạ bái có, chấp tay thờ dài cũng có, đều hướng bên này hành lễ, nói: “Bái kiến lão vương phi, cung nghênh thế tử và đại tiểu thư hồi phủ!”

Quận Chúa là Hoàng Thượng phong, Đoan Mộc Diễm bây giờ chưa chính thức được ban thưởng, chỉ có thể được xưng là đại tiểu thư, nhưng mọi người đều biết, danh phong quận chúa kia của nàng chỉ là chuyện sớm muộn, người đã về tới kinh thành, thánh chỉ tứ phong chỉ sợ ngày mai sẽ tới Đoan Mộc Vương Phủ.

“Đều miễn lễ đi, thế tử và đại tiểu thư đi đường mấy ngày, mệt muốn chết rồi, sương phòng đã chuẩn bị xong chưa?” Lão vương phi mặt không biểu tình nói, lại khôi phục bộ dáng lão thái uy nghiêm.

Vị quản sự vô cùng vất vả từ sau đám người kia lách vào, cung kính nói: “Hồi bẩm lão vương phi, Lưu Vân Hiến của Thế Tử và Xuất Vân Các của đại tiểu thư đều đã dọn dẹp xong ạ.”

“Thế tử và đại tiểu thư đây là đi bao nhiêu ngày nha? Ta nghe nói lúc trước các người ở trong một cái thôn nhỏ xa xôi, ai u!!! Loại địa phương như thế sao có thể để thế tử và đại tiểu thư tôn quý ở chứ? Sớm nên trở về mới đúng!” Có người giọng dịu dàng nói.

“Đúng vậy đúng vậy, chúng tôi đều một mực trông mong ngày thế tử và đại tiểu thư trở về, hôm nay xem như chờ được rồi.” Lại có người phối hợp nói.

“Lúc trước Xảo Nhi luôn ồn ào nói muốn gặp thế tử ca ca và quận chúa tỷ tỷ đây này, sao bây giờ gặp rồi lại thẹn thùng không nói gì? Ra đi, nhanh ra thỉnh an thế tử ca ca và quận chúa tỷ tỷ, thế tử và quận chúa đều là bộ dáng thần tiên nha.” Có một phu nhân đẩy một nha đầu năm sáu tuổi ra, cười nói.

“Còn không phải sao? Ta chưa thấy qua bộ dáng nhưng đã có thể hình dung ra rồi, chắc chắn là tuấn tú như tiên đồng tiên nữ hạ phàm nha.” Lại có một phu nhân che miệng cười khẽ, nói.

“Tiểu đệ lúc trước từng có vinh hạnh nhìn thấy Tam điện hạ một lần, cảm thấy Tam điện hạ quả nhiên có tư thái thần tiên, hôm nay nhìn thế tử mới phát hiện, thế tử so ra cũng không hề kém Tam điện hạ.” Có tiếng nói trong đám đông nói vọng ra.

Tam Điện Hạ?

Trong đáy mắt Đoan Mộc Cảnh lộ lên vòng xoáy, hừ, Quân Tu Nhiệm.

Đoan Mộc Diễm cũng quay đầu, sau đó toàn trường thoáng một cái liền yên tĩnh.

Lúc trước nàng vẫn luôn nghiêng mặt quay về phía tổ mẫu, cho nên bọn họ chỉ nhìn thấy nửa mặt bên phải của nàng, quả thật băng cơ ngọc cốt, sắc nước hương trời phong hoa tuyết đại, sau đó nàng bỗng nhiên lộ ra nửa mặt bên kia, lập tức dọa mọi người sợ đến ngây ngẩn.

Chợt có tiếng “Oa” vang lên, đứa nhỏ Xảo Nhi bị mẫu thân đẩy về phía trước thỉnh an kia liền há miệng khóc rống.

Bị dọa, khóc, rồi!

Đoan Mộc Diễm lập tức có chút im lặng, cho dù nàng không để ý vết bớt trên mặt nhưng gặp tình huống như vậy, vẫn cảm thấy không thoải mái.

Đáy mắt Đoan Mộc Cảnh trầm ngưng thêm vài phần, sau đó kéo tay muội muội, trực tiếp vượt qua bọn họ tiến vào trong Vương Phủ.

Lão vương phi ở sau lưng trong mắt hiện ra ý khen ngợi, lúc trước ở ngoài thành, cháu gái ngăn cản Hoàng Thượng chỉ trích, miễn việc vừa về kinh thành đã đắc tội người khác, khiến bà cảm thấy thật thỏa mãn, giờ phút này hành động của cháu trai, ở trước mặt tất cả mọi người che chở cho muội muội tiến vào Vương Phủ, cũng làm bà thỏa mãn vô cùng.

Sau đó bà lạnh lùng lườm qua đám người này, quay người bước vào cửa lớn Vương Phủ.

Mà giờ phút này ở Hoa Thành xa xôi vài ngàn dặm, Quân Tu Nhiễm đang đứng trong gian phòng của khách điểm, qua cửa sổ nhìn về phía Kinh Thành, nụ cười trên mặt không hề che giấu.

“Diễm Diễm đã về kinh sao?”

Sau lưng, thị vệ áo xanh nhẹ nhàng trợn mắt trung ra khuôn mặt xanh tím, hẳn cảm thấy hẳn xui xẻo vô cùng, lần này đúng là không nên tranh giành đòi theo chủ tử ra ngoài, kết quả chẳng những hất xi không ngừng, còn vì một sai lầm nhỏ khiến chủ tử ghi hận, mặt của hắn a~, nhất định là đã bị hủy rồi!

Nhưng nghe được lời chủ tử nói, hắn lập tức trả lời: “Căn cứ vào tin tức truyền đến, Đoan Mộc gia bảy ngày trước đã khởi hành về kinh, nếu như không có việc gì bất ngờ xảy ra, có lẽ đã đến kinh thành rồi.”

Đáy mắt Quân Tu Nhiễm ánh lên một tia vội vã, sau đó bị hắn áp chế trở về, quay người nhìn gã tùy tùng trên cơ bản đã thay đổi hoàn toàn, cười mê người, nói: “Đã như vậy, chúng ta nên tăng nhanh tốc độ, mau đem mọi chuyện chấm dứt rồi trở lại kinh thành thôi.”

“Ách?”

Chủ tử, lời này của ngài là có ý gì đây? Nụ cười của ngài là sao? Ngài muốn làm gì? Làm gì làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 6: Đoan Mộc Vương Phủ

Edit: Nhã Vy

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Đoan Mộc Cảnh kéo muội muội vào cửa lớn Đoan Mộc Vương Phủ, trực tiếp ném đám người đang sững sờ không kịp phản ứng vì đột nhiên nhìn thấy mặt của muội muội hắn ra sau lưng, sắc mặt vẫn nhu hòa trước sau như một song môi mỏng lại mím chặt, đáy mắt sâu kín trầm xuống.

Quản sự vừa thấy thế tử kéo đại tiểu thư vào vương phủ, vội vàng đuổi theo, chạy tới trước mặt dẫn đường, nói: “Thế tử, đại tiểu thư, mời đi bên này.”

Ánh mắt ông nhìn bọn họ có chút kích động, còn ần ần hơi nước, sau khi bị Đoan Mộc Diễm lườm qua, ông mới run rẩy mở miệng nói: “Thế tử, ngài rồi đi lâu như vậy, trở về đến lão nô cũng suýt không nhận ra ngài, những năm qua ngài sống tốt không? Có phải chịu uất ức gì không? Có ai ở bên ngoài bắt nạt ngài không?”

Câu hỏi này, sao nghe thế nào cũng giống tổ mẫu vậy?

Đoan Mộc Cảnh nhìn ông như có điều gì suy nghĩ, sau đó cười một tiếng, nói: “Ông là Phúc gia gia?”

Ông sững sờ, sau đó mặt mũi tràn đầy kích động, không tự giác được cười tươi, dồn dập nói: “Thế tử, thế tử ngài còn nhớ lão nô sao, lão nô thật sự là... thật sự là...”

Về âm trầm trong mắt Đoan Mộc Cảnh phai đi một chút, vừa cười vừa nói: “Có chút ấn tượng mơ hồ, nhìn thấy ông liền nghĩ đến, Phúc gia gia, 17 năm

không gặp, hình như ông cũng không khác nhiều lắm”

“Thế từ sao ngài lại nói lời này, lão nô xem như đã đạp một chân vào quan tài rồi, làm sao có thể so sánh với 17 năm trước?” Nói xong, ánh mắt ông lại chuyển qua Đoan Mộc Diễm, thần sắc kích động còn có chút như vội vàng.

Đoan Mộc Cảnh quay đầu lại nhìn nàng, nhẹ nhàng nói: “Phúc gia gia là người được bên ngoại đưa theo mẫu thân làm của hồi môn tới Đoan Mộc Vương phủ, lúc huynh còn bé đều là ông ấy chăm sóc huynh.”

Của hồi môn từ bên ngoại theo mẫu thân tới?

Đoan Mộc Diễm có chút kinh ngạc, sau đó hành lễ với ông, gọi một tiếng: “Chào Phúc gia gia.”

Ông cuống quýt khoát tay nói: “Đại tiểu thư, ngàn vạn lần không được đâu, lão nô là một nô tài, sao có thể nhận lễ của ngài chứ?”

“Ông là tùy tùng đi theo mẫu thân, chính là trưởng bối, đương nhiên có thể nhận lễ này.”

Lời nói tuy trong trẻo lạnh lùng, mặt không biểu tình, ngữ khí bình tĩnh, nhưng lão nhân gia nghe được lại sửng sốt, sau đó trong mắt dâng lên một tầng nước, vội đưa tay lau đi rồi nói: “Nhìn thế từ cùng đại tiểu thư đều đã trưởng thành thế này, Vương phi dưới tuổi vàng có biết chắc chắn sẽ rất vui mừng. Ài, thế từ đại tiểu thư thứ tội, lão nô chỉ lo nói chuyện với hai người, thiếu chút nữa quên chính sự rồi. Mau đi thôi, hai sương phòng lão nô đưa hai người tới chính là do lão Vương phi tự mình tuyển chọn, là hai nơi tốt nhất trong Vương phủ.”

Sau đó ông xoay người tiếp tục dẫn đường, Đoan Mộc Cảnh nhìn ông suy tư, bỗng nhiên nói: “Phúc gia gia, ông nói cho chúng ta biết tình hình trong phủ hiện nay đi.”

Mặc dù những năm qua đều cố gắng chú ý, nhưng sinh hoạt trong vương phủ thì vẫn không thể hiểu rõ bằng người bên trong được, bọn họ vừa trở về, rất nhanh thôi sẽ phải đối mặt với nhiều chuyện, nếu như không nhìn rõ mọi việc, chỉ sợ hành động sau này sẽ bị quản chế khắp nơi.

Dù sao thì trong Vương phủ này không chỉ có tổ mẫu và tiểu thúc, vừa rồi ở ngay cửa đã có thể thấy bên trong này có rất nhiều người.

Lão nhân gia nghe vậy sắc mặt chợt nghiêm lại, sau đó bắt đầu nhỏ giọng nói kỹ về tình hình trong Vương phủ một lần.

Rất hiển nhiên, ông đã sớm có chuẩn bị, chỉ đợi đến lúc Đoan Mộc Cảnh và Đoan Mộc Diễm trở về liền có thể giúp bọn họ quen với chuyện trong Vương phủ.

Hai huynh muội đều yên tĩnh lắng nghe, cũng ngầm xác nhận những chỗ bọn họ đã hiểu trước, rất nhanh sau liền hiểu rõ tình hình cơ bản trong phủ.

Đoan Mộc gia bọn họ từ khi Đại Viêm khai quốc đến nay đã sinh sống ở Đoan Mộc Vương Phủ tại Bắc thành, cùng Phượng Vương phủ tại Đông thành phụ tá hoàng đế các triều phòng thủ biên cương, là người tôn quý nhất trong Đại Viêm, so với hoàng tộc không thua kém bao nhiêu.

Mà loại gia tộc sinh tồn mấy trăm năm này tất nhiên sẽ có rắc rối khó gỡ, quan hệ lẫn nhau cũng không rõ ràng, riêng thế hệ con cháu trong Vương phủ đã có rất nhiều.

Đàn ông Đoan Mộc gia phần lớn chết sớm, số ở trong nhà rất ít cơ bản đều đã chết trên chiến trường, như ông nội của Đoan Mộc Diễm, ông chú, trước đó là ông tổ và thái tổ. Máy người đàn ông này vừa chết, lưu lại một phòng nữ nhân và trẻ con, tụ tập với nhau thành một bàn thập cẩm. Mặt ngoài thì hòa thuận nhưng bên trong không biết đã thành cái dạng gì.

Dù sao các nàng cũng đều quá rảnh rồi, lại được hưởng vinh hoa phú quý ăn mặc không lo, nếu không tìm chuyện để làm, tránh không được sẽ nhàm chán tịch mịch trông trải.

Hơn nữa trong lúc tranh đấu, dã tâm sẽ càng ngày càng bành trướng.

Lớp nam nhân bề trên của Đoan Mộc gia cơ bản đã chết sạch, chỉ còn lại Ngũ gia gia hiện đang ở Bắc cương, hơn nữa con cái thế thiếp đều đi theo không ở Đoan Mộc vương phủ. Thế hệ Đoan Mộc Tranh có đích tôn Đoan Mộc Tranh và Đoan Mộc Thần, còn có ba vị thiếu gia thứ xuất, vợ lẽ có ba đứa con, một đích hai thứ, tam phòng có hai con, một đích một thứ, Tứ phòng không có con trai, nhưng lại có một vị tiểu thư đã xuất giá.

Mà đến thế hệ của Đoan Mộc Cảnh và Đoan Mộc Diễm, người sinh ra đúng thật là nhiều hơn, trừ Đoan Mộc Cảnh là trưởng tôn của con trai trưởng sống bên ngoài ra, thì Đoan Mộc Diễm cũng không phải là trưởng nữ, nhìn một chuỗi tên rậm rịt kia, Đoan Mộc Diễm chợt thấy trước mắt tối sầm.

Tại sao nàng lại có cảm giác, làm rõ thân phận và quan hệ của những người này còn vất vả hơn việc nàng bốn ba mươi năm bên ngoài chứ?

“Không phải nói con trai Đoan Mộc gia không vượng hay sao? Sao lại có nhiều con cháu như vậy?” Nàng rốt cục nhìn không được mở miệng hỏi.

Lão nhân gia sửng sốt nói: “Quả thực là không vượng, truyền thừa gia tộc mấy trăm năm, đến giờ chỉ có chừng này con cháu trực hệ, như vậy đã là cực ít cực ít rồi.”

Đoan Mộc Diễm lập tức không phản bác được, lời này rất đúng, nhưng nàng vẫn thấy huyết thái dương đang gập mặt liệt, vừa rồi nhìn thấy đám người ở cửa lớn kia, trong đó không chỉ có con cháu Đoan Mộc gia mà còn có cả con dâu.

Thần sắc nàng bỗng nhiên lạnh dần, thầm nghĩ những người này cũng không quan hệ tới nàng, dù sao nàng cũng không muốn đụng tới chuyện trong vương phủ, cũng sẽ không chủ động đi chọc người khác, như thế là bình an vô sự nhất.

Đoan Mộc Cảnh quay đầu nhìn nàng một cái, khóe miệng nhẹ kéo lên, lộ ra một nụ cười khế.

Khó có thể nhìn thấy muội muội có phản ứng kích động như thế.

Lúc này lại nghe Phúc lão nhân gia than nhẹ một tiếng, nói: “Những năm gần đây, vương gia không có trong vương phủ, Thần công tử lại mặc kệ mọi chuyện, tất cả công việc trong phủ đều do lão Vương phi tiếp quản, thật sự rất vất vả, gần đây thân thể bà cũng có chút không tốt, vài ngày trước nhắc tới chuyện thể tử cùng quận chúa trở về, còn nói muốn để quận chúa tiếp quản chuyện trong phủ.”

Đoan Mộc Diễm thoáng chốc sợ hãi, sau đó biểu tình trên mặt có chút trầm ngưng, hồ hững nói: “Cũng được.”

Cái này, Đoan Mộc Cảnh cũng không khỏi kinh ngạc nhìn về phía nàng, vừa mới rồi còn vẻ mặt đau đầu, sao bây giờ đã đồng ý rồi?

Chỉ nghe nàng nói tiếp: “Nhiều người như thế ở cùng một chỗ làm gì? Ta thấy đứt khoát tách ra ở là được, tin rằng với năng lực của Đoan Mộc Vương phủ, lo cho bọn họ mỗi người một gian nhà hẳn không có vấn đề gì, đến lúc đó mọi người đều thanh tĩnh, cũng không có nhiều chuyện phiền toái nữa.”

Lão nhân gia lập tức cả kinh, quay đầu vội hỏi: “Đại tiểu thư đây là muốn ở riêng sao?”

Đôi mày nàng nhíu lại, sau đó lạnh lùng nói: “Quả thực như vậy cũng là một cách, chẳng lẽ đây không phải là biện pháp tốt nhất để loại trừ tranh đấu, khiến tất cả mọi người đều thanh tĩnh sao?”

“Cái này... Chỉ sợ không được.”

“Sao lại không được? Ông sợ bọn họ không đồng ý sao? Cái này có là gì? Nếu như ta nhớ không lầm, từ trước đến nay chuyện ở riêng đều do gia chủ định đoạt, bây giờ gia chủ của Đoan Mộc gia hẳn là cha ta? Ta tin rằng ông ấy sẽ đồng ý cách làm này của ta.”

“Ách...”

“Phúc gia gia, ông có vấn đề gì sao?”

“Cái này... Đại tiểu thư, chẳng lẽ ngài không biết trong vương phủ còn một vị lão tổ tông sao? Nếu bà ấy không đồng ý, chỉ sợ cho dù là vương gia cũng không thể phân nhà.”

“Lão tổ tông? Là ai?”

“Là tổ mẫu của Vương gia, bà cố của ngài.”

“...Bà cố? Bà ta còn sống? Năm nay bà ta bao nhiêu tuổi?” Không phải nói ở cổ đại mọi người đoán mệnh lắm sao? Sao lão thái thái này vẫn còn sống?

Phúc lão nhân gia lập tức đỏ mặt hơi lạnh, vội vàng nhìn quanh trái phải một lát, nói: “Đại tiểu thư, lời này của ngài không thể tùy tiện nói lung tung đâu, nếu truyền đến tai lão thái thái, chỉ sợ sẽ phiền toái đấy.”

“Tổ mẫu vừa rồi trước khi xuống xe ngựa có nói với ta, trong vương phủ này trừ bà ấy, phụ thân tiểu thúc cùng ca ca ra, ai cũng không thể bắt kính với ta.”

“Ách, lão Vương Phi chắc không cẩn thận không để ý đến lão thái thái rồi, dù sao lão thái thái cũng đã sớm mặc kệ mọi việc, luôn ở trong nội viện ăn chay niệm Phật.”

“Vậy sao còn sợ nhiều chuyện phiền toái? Sao còn sợ bà ấy sẽ xen vào chuyện này?”

“...”

Đoan Mộc Cảnh lúc này cũng nhíu mày, giống như đang suy nghĩ gì đó, rồi nhẹ giọng nói: “Trên tay vị lão tổ tông kia còn giữ ấn tín gia chủ đời thứ nhất của Đoan Mộc gia, dựa vào vật kia, cho dù gia chủ phạm sai cũng có thể trách phạt, thậm chí là tước đoạt vị trí gia chủ.”

“Đoan Mộc vương gia há có thể theo ý một lão bà bà định đoạt hay sao?”

“Vương gia và Đoan Mộc gia chủ không nhất định phải là cùng một người.”

Trong mắt hiện lên một vòng dị sắc, nàng hồ hững hỏi: “Trong tổ tiên của Đoan Mộc gia, đã từng có ai bị tước đoạt vị trí gia chủ như thế chưa?”

“Chuyện này cho tới bây giờ chưa từng phát sinh, dù sao đây cũng là chuyện lớn sẽ làm rung chuyển toàn bộ Đoan Mộc gia, không phải vạn bất đắc dĩ thì sẽ không xảy ra.”

“Đúng vậy, đem Vương gia và gia chủ tách biệt, Đoan Mộc gia chẳng khác nào phân liệt rồi, kẻ chết sớm nhất cam đoan sẽ là cái vị gia chủ không quyền không thế cùng một gia tộc khổng lồ phức tạp nhưng trống rỗng kia.” Đoan Mộc Diễm lạnh buốt nói, không hề có chút kính ý nào đối với cái ấn tín đời

thứ nhất kia.

Đoan Mộc Cảnh không khỏi im lặng, Phúc lão nhân gia cũng không chịu được đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán.

Đại tiểu thư thật đúng là cái gì cũng dám nói mà!

Đoan Mộc Diễm hiển nhiên không để chuyện này trong lòng, nàng thích gọn gàng linh hoạt, chuyện công công quần quần này thích hợp với ca ca nàng hơn.

Nghĩ đến, nàng không khỏi nghiêng đầu nhìn huynh trưởng bên cạnh.

Đoan Mộc Cảnh nhướn mày mỉm cười, bị nàng nhìn có chút không rõ ràng cho lắm.

“Lão thái thái kia vì sao không đồng ý ở riêng? Chẳng lẽ không biết bất kì gia tộc nào sinh sôi nảy nở đều sẽ xảy ra nhiều chuyện hay sao?”

“Cái này...” Phúc lão nhân gia lại nhìn trái nhìn phải, sau đó nhỏ giọng nói với Đoan Mộc Diễm, “Là bởi vì lão thái thái luôn bắt mất chuyện lão Vương gia kế thừa tước vị, không thích đích tôn, lại thiên vị vợ lẽ cùng với tam phòng.” Mà một khi đã phân nha, những nhà bị phân ra kia sẽ không thể sống cuộc sống như trước đây ở trong vương phủ.

“Tại sao? Theo ta biết, vợ lẽ cùng tam phòng đều là thứ xuất, chẳng lẽ lão thái thái cũng không phải chính thất của Vương phủ, mà chỉ là tiểu thiếp? Tổ phụ (ông nội) của ta cũng không phải do bà ta sinh, cho nên bà ta không thích, chẳng qua hình như hai ông chủ của vợ lẽ tam phòng kia cũng không phải do cùng một mẹ sinh ra.”

Đại tiểu thư của ta ơi, đừng có đem việc này nói quang minh chính đại như vậy có được không, coi chừng tai vách mạch rừng đó, còn có còn có, thật ra thì ngài có thể nói uyển chuyển hơn một chút mà.

Đoan Mộc Cảnh ở bên cạnh không nhịn được khẽ cười, sờ sờ đầu nàng nói: “Lão thái thái kia không phải tiểu thiếp, mà là được đại kiệu tám người khiêng tới Vương phủ đấy, chẳng qua là kế thất (vợ kế). Sau khi bà ta được gả vào Vương phủ cũng chỉ sinh được một đứa con gái, không có con nối dõi, lại không mấy hòa hợp với tổ phụ của chúng ta, ông cố lo lắng sau này tổ phụ sẽ bạc đãi bà, nên giao ấn tín gia chủ đòi đầu cho bà ta giữ, dùng để làm vật phòng thân.”

Thì ra là thế.

“Nói như vậy, kỳ thật chúng ta nửa điểm quan hệ với bà ta cũng không có, đúng không?”

Nàng bỗng nhiên cong môi mỉm cười.

Xem đi, không có quan hệ huyết thống, lại có quan hệ không tốt với ông nội nàng, hình như còn có thể gây phiền toái cho nàng, người như vậy, có thể có nửa điểm quan hệ tới bọn họ sao? Hoàn toàn có thể vô tình diệt sát!

Đoan Mộc Cảnh nhẹ nhàng bật cười, gật đầu nói: “Quả thực là không có quan hệ gì.”

Phúc lão nhân gia đứng ở một bên mà nhìn, không có quan hệ gì sao? Đây chính là thê tử của tầng tổ phụ (ông cố nội) hai người đấy, lại không có quan hệ huyết thống, theo lý cũng phải gọi một tiếng bà cố đấy, sao lại không có chút quan hệ nào chứ?

Nhưng hai huynh muội cũng không để ý tới tâm tình của ông, chuyện này chính bọn họ cũng đã đạt thành nhận thức chung, chỉ là không nói ra, ngẩng đầu liền nhìn thấy tòa lầu tinh xảo phía trước, bên trên biển có viết ba chữ phiêu dật “Xuất Vân Các”.

“Đại tiểu thư, nơi này chính là Xuất Vân các, là lầu các tinh xảo nhất trong hậu viện vương phủ chúng ta, lúc trước Gia Nguyệt tiểu thư con nhị phòng của Như công tử thích ở nơi này, liền xin nhị lão phu nhân hỏi lão Vương phi, lão Vương phi cũng không đồng ý, nói là giữ lại cho đại tiểu thư ngài.”

“Đây chẳng phải là nói Nguyệt tiểu thư nhị phòng kia sẽ bắt mất với ta sao?”

“Ách?”

Đại tiểu thư, ngài có thể đừng sát phong cảnh như vậy không?

Đoan Mộc Diễm ngẩng đầu nhìn tòa lầu các tinh xảo trước mặt, đây là tòa lầu hai tầng nhỏ, cực kì đẹp, màu trắng, dưới ánh mặt trời phản chiếu tỏa ra màu phấn nhàn nhạt, khác với bất kỳ tòa lầu nào nàng từng thấy, dường như không thuộc về phong cách kiến tạo của Đại Viêm, nhưng cảnh sắc chung quanh lại rất tự nhiên không chút bó buộc.

Liếc một cái, nàng đã cảm thấy nơi này quả thật là nơi khiến cho mọi nữ hài tử không nhịn được mà ưa thích.

Sau đó nàng cất bước đi vào.

Bên trong, phòng khách rộng thoáng, cũng không trang trí quá nhiều, chỉ có giường êm và bàn, tất cả đều làm từ ngà voi, bên trên không hề quét sơn, chỉ đánh bóng mặt ngoài đến bóng loáng, cảm giác ôn nhuận, giống như ngọc thạch. Trên tường treo mấy bức tranh, vẽ... Bà nó nó chứ! Sao lại là cung nữ đồ?

Nếu thanh nhũ xinh đẹp tuyệt trần, cái này cũng có thể miễn cưỡng cho qua, nhưng đây các bức tranh này lại trang điểm vô cùng, thậm chí còn có vài phần xuân sắc, còn có... A...? cái này hình như là đông cung đồ? Tuy rằng nó được vẽ vô cùng hàm súc.

Đoan Mộc Diễm thoáng chốc hai mắt vô thần, chỉ nghĩ, đây là ai treo, thường thức cái gì vậy?

Phúc lão nhân gia vừa nhìn thấy mấy tấm cung nữ đồ trên tường liền sững sờ, sau đó “Vèo” một cái chạy ra, giật mấy bức tranh trên tường xuống, quay đầu cả giận nói với bọn nha hoàn bên cạnh: “Đây là chuyện gì xảy ra? Những thứ này là ai treo? Khốn kiếp, khuê lâu của đại tiểu thư ở há có thể treo những thứ này?”

Bọn nha hoàn hai mắt nhìn nhau, sau đó cúi đầu nhỏ giọng nói: “Là... Là Thần công tử.”

“Ách?”

Lại có một nha hoàn nói: “Sáng sớm hôm nay, Thần công tử liền mang theo những bức tranh này tới, nói rằng những thứ treo trên tường quá tầm thường lại không có phong cách, khuê lâu của đại tiểu thư ở sao có thể treo những thứ đồ bình thường như vậy? Sau đó liền treo những bức kia lên, còn cấm chúng nô tỳ nói ra, cũng không cho lấy xuống.”

Đoan Mộc Diễm không khỏi cười khẽ nói: “Nếu đã là tâm ý của tiểu thúc, vậy cứ treo lên đi, quả thực rất có phong cách.”

“Đại tiểu thư, cái này làm sao có thể? Nếu để người khác nhìn thấy, còn không biết sẽ phát sinh loại lời đồn gì về tiểu thư đây.”

“Không sao, nơi này là lâu các của ta, phải bày trí thế nào đều tùy hứng đi, không cần phải quan tâm người khác nói gì.”

“Đại tiểu thư...”

“Được rồi Phúc gia gia, cứ quyết định như vậy.”

Đoan Mộc Diễm lui về phía sau hai bước, cẩn thận nhìn cung nữ đồ bên trên, xem lâu cũng phát hiện khá hay, rất hài hòa với bài trí xung quanh.

Là một loại phong cách nha.

Về phần nếu bị người ta thấy được sẽ đồn cái gì, nàng cũng không thèm để ý, huống chi vừa rồi ở ngoài cổng thành, nàng đã có dự cảm sau khi vào thành sẽ xuất hiện chủ đề khiến người ta bàn tán say sưa.

Quận chúa Đoan Mộc Vương Phủ, thế nhưng lại xấu vô cùng!

Nàng hơi ngửa đầu suy nghĩ một chút, lúc ấy ở cửa thành đều là quan viên lớn nhỏ cùng thủ vệ binh sĩ, còn có dân chúng không?

À, hình như là có, hơn nữa hình như có không ít, nhưng bị ngăn bên ngoài.

Phúc gia gia vẫn không cam lòng, nhưng đại tiểu thư đã phản phó như vậy, với tư cách là hạ nhân tận chức tận trách, ông vẫn phải buông tha xúc động muốn tháo những bức vẽ trên tường xuống, song thỉnh thoảng nhìn qua, ánh mắt ông xem thế nào cũng thấy giống như đang nhìn kẻ thù.

Đoan Mộc Diễm không để ý tới ông, quay người nhìn về phía mấy nha hoàn đang cung kính đứng bên cạnh, Phúc gia gia vừa thấy tầm mắt nàng di chuyển, liền nói: “Đại tiểu thư, mấy nha hoàn này là để phục vụ ngài, một nha hoàn nhất đẳng, ba nha hoàn nhị đẳng, còn có sáu nha hoàn tam đẳng, an bài thế nào đều tùy thuộc vào ngài.”

Mười nha hoàn kia vội vàng hành lễ với Đoan Mộc Diễm nói: “Thỉnh an Đại tiểu thư!”

“Mười người? Phúc gia gia, đây không phải là quá nhiều sao?”

“Đại tiểu thư, người là đại tiểu thư của Đoan Mộc Vương Phủ chúng ta, lại là quận chúa, không thể giống như những tiểu thư khác, mười nha hoàn này còn là vì nghe Thần công tử nói người không thích quá nhiều hạ nhân, nên đã cắt giảm đi rồi, chỉ chọn mười nha hoàn lành lợi nhất qua hầu hạ người.”

“...”

Đây là nhân số sau khi bị cắt giảm sao?

Đoan Mộc Cảnh cũng không khỏi có chút 囧, nghĩ đến đãi ngộ của mình có khả năng sẽ không sai khác bao nhiêu, liền không khỏi buồn bực.

Hắn cũng không thích bên cạnh có một đồng người mà!

Lúc này có người từ bên ngoài chạy vội vào, đứng ở cửa Xuất Vân các cung kính nói: “Khởi bẩm thế tử, đại tiểu thư, trong nội cung truyền thánh chỉ, lão Vương Phi cho gọi hai người lập tức tới tiếp chỉ.”

Trong Xuất Vân các, hai huynh muội không khỏi ngạc nhiên nhìn nhau, nhanh vậy sao? Bọn họ cũng chỉ vừa vào Vương phủ thôi.

Hai người lập tức không dám trì hoãn, sóng vai đi đến tiền viện.

Nhìn hai bóng người sánh vai đi ra, Phúc gia gia cũng sờ, sau đó vội vàng đuổi theo: “Thế tử, đại tiểu thư, hai người phong trần mệt mỏi như thế này, hay là trước tiên rửa mặt thay đồ đã.”

“Phiền toái!”

“Ách? Đại tiểu thư, đây là tiếp thánh chỉ của Hoàng Thượng mà, nếu quần áo không chỉnh tề ra ngoài tiếp chỉ, sẽ bị hỏi tội đấy.”

Đoan Mộc Diễm cúi đầu nhìn quần áo trên người, cũng không phải không sạch sẽ mà!

Nhưng Phúc gia gia dường như còn muốn nói gì đó, nàng đành phải quay về Xuất Vân các, tiến vào khuê phòng trên lầu.

Mấy nha hoàn vội vàng theo sau, trong lúc Đoan Mộc Diễm cởi áo ngoài, liền đứng sau lưng nàng hỏi: “Đại tiểu thư, không biết người ưa thích trang phục gì?”

Đoan Mộc Diễm quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy bọn nha hoàn mở tủ quần áo, bên trong đầy ắp quần áo, trên mặt nàng lập tức roi đầy hắc tuyến, nhiều quần áo vậy?!

Hơn nữa, tất cả đều là tinh phẩm xuất phát từ Nghê Thường, còn có đủ cỡ, đảm bảo kiểu nào cũng có bộ vừa với nàng.

“Những... bộ đồ này là ai chuẩn bị?”

“Hồi bẩm đại tiểu thư, đây đều là do lão Vương Phi tự mình đi Nghê Thường chọn lựa. Bởi vì không biết thân hình đại tiểu thư ra sao, nên mọi kích cỡ lớn nhỏ đều chuẩn bị một phần.”

Nàng khẽ giật mình, sau đó đi tới đưa tay lật qua từng bộ quần áo, mỗi kiểu đều là ba bộ, tất cả màu sắc đều rất ôn hòa.

Nàng đưa tay lấy một chiếc quần lụa màu tím mỏng, nói: “Các người ra ngoài hết đi, chuẩn bị tốt nước rửa mặt là được, ta không thích để người khác hầu hạ thay quần áo.”

Bọn nha hoàn liếc nhau, sau đó ngay ngắn đáp một tiếng, rồi lui ra khỏi khuê phòng của nàng.

Đợi đến lúc nàng chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, ca ca cũng đã sớm chuẩn bị xong cùng nàng đi tới Tiền viện, trên đường đi khoe miệng nàng luôn mỉm cười, thần sắc cũng đặc biệt nhu hòa.

“Làm sao vậy? Xem ra tâm tình muội hình như rất tốt.” Đoan Mộc Cảnh nghiêng đầu nhìn nàng, nhẹ giọng hỏi.

“Có sao?”

“Có.”

Nàng không khỏi đưa tay sờ sờ mặt, khoe miệng càng thêm cong, đôi mắt cũng nhìn không được hơi cong cong, nói: “Trong phòng muội thấy rất nhiều quần áo, đều là tinh phẩm từ Nghê Thường các. Hơn nữa từng kiểu đều có ba bộ. Nghe nha hoàn nói, là tổ mẫu chọn giúp muội. Tổ mẫu thật tốt, vì muội mà Nghê Thường các tặng thêm bao nhiêu thu nhập nha?”

Đoan Mộc Cảnh mỉm cười, đưa tay sờ sờ đầu nàng, không nói gì thêm.

Ở tiền viện, khi thánh chỉ đến, mọi người đứng đón ở cửa cũng chưa tản đi, thấy thánh chỉ đến tất nhiên càng không thể cứ thế rời đi, cho nên toàn bộ đều tụ tập ở tiền viện, đợi hai người Đoan Mộc Cảnh và Đoan Mộc Diễm xuất hiện, cùng nhau tiếp thánh chỉ.

Nội dung của thánh chỉ dường như có thể suy đoán, nhưng Hoàng Thượng lại ban thánh chỉ nhanh như vậy, khiến mọi người cảm thấy bất ngờ, vốn tưởng ít nhất cũng phải sớm mai lên triều mới có thánh chỉ này.

Nhất thời, tâm tình mọi người không ai giống ai.

Đoan Mộc Tranh và Đoan Mộc Thần sau khi cáo biệt Hoàng Thượng ở cửa thành cũng trở về Đoan Mộc vương phủ, nhưng dường như cùng vào cửa với thánh chỉ, nhìn Thánh chỉ được đưa đến, đôi mắt Đoan Mộc Thần sáng ngời, Đoan Mộc Tranh lại không có biểu lộ gì, quay người đi vào hậu viện, thay quần áo rửa mặt rồi đến tiếp thánh chỉ.

Cho nên khi hai huynh muội Đoan Mộc Diễm tới, liếc mắt đã nhìn thấy lão Vương phi ngồi ở trên, bên cạnh là... phụ thân?

Đã nhìn quen bộ dáng tóc tai bù xù, đột nhiên hôm nay nhìn hấn mang dáng vẻ sạch sẽ, quả thực rất không quen, nhất là khi phát hiện nam nhân uể oải chột vạt kia đúng thật là tuần lãng bất phàm, mị lực không tầm thường, dường như có một loại ảo giác phụ thân đã thay đổi.

Giờ phút này Đoan Mộc Tranh mặc một thân áo cẩm bào tay rộng, tóc dài mắt trật tự đã được buộc cao lên đỉnh đầu bằng bạch ngọc quan, khuôn mặt cường tráng lại tuần mỹ bất phàm, có chút lạnh lẽo, khiến người ta không dám đến gần, nhưng lại nhìn không được bị hấp dẫn, nếu để bộ dáng này đứng trên đường, không biết chừng sẽ có bao nhiêu khăn giấy thanh tú “không cần thận” rơi xuống bên chân hắn.

Đoan Mộc Diễm bỗng nhiên quay mắt nhìn ca ca bên cạnh, lại quay đầu nhìn tiểu thúc ngồi dưới lão Vương Phi, chợt cảm thấy nam nhân Đoan Mộc gia quả thật đều là yêu nghiệt!

Thời gian 17 năm, 17 năm chán nản dường như không lưu lại trên người phụ thân quá nhiều dấu vết, nam nhân bốn mươi tuổi bây giờ nhìn lại cảm giác như mới ba mươi, tuấn mỹ bất phàm, thành thực ôn trọng, hơn nữa toàn thân tỏa ra khí tức tôn quý, nói không chừng so với Đoan Mộc Cảnh cùng Đoan Mộc Thần còn hấp dẫn phụ nữ hơn.

Đoan Mộc Tranh ngừng đầu nhìn con trai đang dắt tay con gái đi vào, lúc thấy bọn họ liền sững sờ, sau đó nhìn con gái tính tình vốn trong trẻo lạnh lùng hôm nay lại mang ánh mắt lấp lánh sinh động, khóe miệng câu dẫn cười nói: “Phụ thân, người thật đẹp trai nha!”

Lời vừa muốn nói thoáng cái bị chặn lại, khóe miệng hần nhẹ nhàng co giật, trên mặt chợt có chút thẹn thùng.

Lão Vương phi bên cạnh cười nói: “Sao không chứ? Vừa chải chuốt lại, nhìn cũng như mới hôm qua. Nhớ năm đó, cha của cháu đúng là mê đảo ngàn vạn thiếu nữ mỹ nam tử kinh thành.”

“Tổ mẫu cái này nói không đúng rồi, đâu cần phải là năm đó? Con cảm thấy phụ thân hiện tại cũng có thể mê đảo ngàn vạn thiếu nữ kinh thành.”

“Phụt!” Thần công tử ở bên cạnh nhin không được bật cười, thật không ngờ mười năm không gặp, Tiểu Diễm Diễm lại trở nên hoạt bát như vậy, còn cùng tổ mẫu đùa giỡn phụ thân nằng, quả thật là trò hay đặc sắc nha!

Đoan Mộc Tranh lại cong khóe miệng, ho nhẹ một tiếng, nói: “Tốt rồi, người cũng đã tới, chuẩn bị tiếp chỉ đi, đừng để Phụng tổng quản đợi lâu.”

Đưa thánh chỉ đến chính là Phụng Lâu, hần lúc này đang ở bên cạnh nhìn Đoan Mộc Tranh bị đùa giỡn, nghe vậy vội vàng khoát tay nói: “Không sao không sao, người ta còn nhiều thời gian lắm, lão Vương phi cùng quận chúa nếu chưa nói xong thì cứ nói tiếp đi.”

Đùa một chút cũng được, nhưng Đoan Mộc Diễm lại không hứng thú để người khác nhìn cha nàng làm chuyện cười, nên không tiếp tục, mà lão vương phi hiển nhiên cũng có ý này.

Phụng Lâu không khỏi thất vọng, u oán nhìn thoáng qua Đoan Mộc Tranh, sau đó hắng giọng chỉnh lại xiêm y đứng dậy, nâng thánh chỉ lên bắt đầu đọc.

Lập tức người phía sau dưới sự dẫn dắt của Đoan Mộc Tranh cùng lão vương phi “rầm rập” quỳ đầy đất, chỉ có hai người Đoan Mộc Tranh cùng lão vương phi đứng, thần sắc cung kính.

Hai người này, có đặc quyền kiến giả miễn quỳ.

Phụng Lâu nhìn nội dung trên thánh chỉ, lại hắng giọng một cái, sau đó mới dịu dàng hô: “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Chi nữ Đoan Mộc Thạc thân vương Đoan Mộc Diễm đoan trang thực nữ, thông minh có tài...”

Một tràng dài ca tụng, Đoan Mộc Diễm quỳ ở đằng kia, nghe xong hai mắt liền đại ra, mặt không chút biểu tình, Phụng Lâu thì tiếp tục trầm bổng du dương, đọc nguyên một lèo không hề thờ gấp, xong xuôi rốt cục cũng nói: “...Đặc biệt được phong làm quận chúa, phong hào Diễm, khâm thờ!”

Đoan Mộc Tranh bỗng nhiên ngừng đầu liếc thánh chỉ, trong mắt xẹt qua một tia dị sắc.

Phong hào là Diễm?

Những người khác thì vội vàng hô vạn tuế sau đó dập rạp đứng lên, Phụng Lâu lại lần nữa cuộn thành chỉ hai tay dâng cho Đoan Mộc Diễm, cười tủm tỉm nói: “Quận chúa, thánh chỉ này người phải giữ thật tốt nha!”

Đoan Mộc Diễm đưa tay nhận thánh chỉ nặng trĩu, “Vất vả cho Phụng tổng quản rồi.”

“Không vất vả, không vất vả!” Phụng Lâu cười còn tươi hơn hoa, nói: “Quận chúa à, nô tài nói với người nha, thánh chỉ này là nô tài giúp người đòi đây. Hoàng thượng lúc trước còn tính đợi sau khi về cung mới ban bố thánh chỉ, nhưng nô tài thật sự muốn gặp người, cho nên nửa đường liền khuyến khích hoàng thượng sớm ban thánh chỉ này xuống, dù sao sớm hay muộn cũng phải sắc phong mà!”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt mọi người trong nhà liền biến đổi, ánh mắt nhìn Đoan Mộc Diễm càng thêm tìm tòi nghiên cứu.

Mặc dù chưa từng gặp mặt, mặc dù trong bọn họ cũng có người không biết rõ Phụng Lâu còn một thân phận là Vương gia Phụng gia, nhưng bọn họ đều đã nghe qua vị Phụng tổng quản này ở trong cung hô mưa gọi gió, cho tới bây giờ chưa từng dùng đến vẻ mặt nịnh nọt này, càng không ngờ hần bây giờ lại kính trọng Đoan Mộc Diễm dung nhan như quý gia như thế.

Lời đồn là sai, hay nàng thật sự có cái gì đáng để hần kính trọng?

Mà Đoan Mộc Diễm nhìn khuôn mặt thiên kiều bá mị tươi cười kia, không khỏi có chút im lặng, nói: “Không biết Phụng tổng quản vội vã muốn gặp ta như vậy, là có chuyện gì?”

“Nhớ người nha!” Hần nháy mắt nói như thể đương nhiên, lại che miệng vừa cười vừa nói, “Không biết vì sao, nô tài thực sự cảm thấy đặc biệt hợp ý với

người, cảm giác vô cùng yêu thích quận chúa, đặc biệt thích nói chuyện phiếm với quận chúa, cảm giác kia, quả thực như tỷ muội ruột thịt nha!”

Đoan Mộc Tranh ở bên cạnh đen mặt, lạnh lùng nói: “Ta cũng không muốn người làm con gái ta!”

Phượng Lâu liếc hắt một cái, giống như đột nhiên nghĩ ra chuyện gì, kinh hô một tiếng nói: “Yaaa... Nô tài thiếu chút nữa quên mất chuyện quan trọng. Vương gia, hoàng thượng nói, nếu quý phủ ngài không có chuyện gấp, hay là tranh thủ dọn dẹp một chút tiến cung, Hoàng thượng vẫn đang chờ ngài tới thương nghị chuyện Bắc Cung.”

Sau đó hay tay hắt lại ôm lấy ngực trái, ả ý đưa tình nhìn Đoan Mộc Tranh, nói: “Vương gia, ngài ăn mặc như thế này thực đẹp trai, nô tài cũng bị ngài mê hoặc mất rồi.”

Lần này, ngay cả Đoan Mộc Diễm cũng không nhịn được bật cười, cái người này, làm sao có thể quái dị đến trình độ này chứ?

Đoan Mộc Tranh đen mặt lạnh lùng nhìn hắt một cái, sau đó dứt khoát không để ý đến hắt, quay người nói với lão vương phi: “Mẫu thân, con tiến cung thương nghị chiến sự trước.”

“Đi đi.” Lão vương phi gật đầu nói, bởi vì chung quanh nhiều người như vậy, bà không nói ra câu “Đội người trở về lão nương mới thu thập tiểu tử người”.

Đoan Mộc Tranh tiến cung, Phượng Lâu lại mang bộ dáng căn bản không muốn hồi cung, ngược lại còn kéo Đoan Mộc Diễm về mặt hưng phấn nói: “Quận chúa, người vừa tới kinh thành chắc còn chưa quen? Nô tài đưa người đi dạo phố, nhất định đưa người đi dạo qua từng ngõ lớn nhỏ trong kinh thành này mấy lần mới được.”

Hưng phấn như thế, thật giống như hân bình sinh cảm thấy hứng thú nhất chính là chuyện này, khoe miệng Đoan Mộc Diễm không khỏi co lại, nói: “Không được, ta đi về hơi mệt, muốn nghỉ ngơi.”

“Ai da, cái này thật đúng là bó tay rồi, quận chúa ngài tranh thủ thời gian nghỉ ngơi đi, nô tài đứng lúc cũng muốn đi xem khuê phòng của quận chúa.” Hân nhẹ nhàng cong cong khoe mắt, đứng tại chỗ nhẹ nhàng phiêu dật phong tình vạn chủng, thoáng cái nước mắt đã ngập nói: “Vừa nghĩ đi thăm khuê phòng quận chúa, thật vui về thật vui về!”

Đoan Mộc Diễm hoàn toàn bó tay rồi, sắc mặt hờ hững nói: “Khuê phòng nữ hài tử há có thể để một nam tử như người đi vào?”

Hân sững sờ, sau đó bữu môi sảng giọng: “Quận chúa sao người có thể nói như vậy? Nô tài rõ ràng là nữ nhân.”

“Không, người là yêu nhân.”

“Hi hi, tạ quận chúa khích lệ.”

“...”

Rốt cục, hân vẫn mặt dày mày dạn chạy tới thăm Xuất Vân các, vừa vào đã bị mấy támm cung nữ đồ hấp dẫn, cũng chặc chặc tán thưởng, nói thẳng là toàn bộ trong Xuất Vân Các, mấy bức họa này khiến hân thỏa lòng nhất.

Một khắc kia, Đoan Mộc Diễm cảm thấy người này với tiểu thúc nhà nàng, quả thật xứng đôi!

Hân một mực ở lại Đoan Mộc vương phủ tới tận đêm mới lưu luyến hồi cung, trước khi đi còn liên tục dặn dò, lần sau nhất định phải cùng hân dạo phố, nhất định nhất định đó!

Mặt mũi Đoan Mộc Diễm cực kì hờ hững, cuối cùng thực sự không chịu nổi hân quán quýt nữa, đành vô cùng miễn cưỡng khẽ gật đầu, lúc này hân mới thỏa mãn đi ra khỏi cửa.

Hân vừa đi, Đoan Mộc Diễm lập tức cảm thấy toàn bộ thế giới thoáng cái đã thanh tịnh, tuy nàng cực lực nhẫn nại, lúc này cũng không khỏi thở ra một hơi, sau đó quay người tiến vào vương phủ.

Phụ thân vẫn chưa trở về, hân là đang bận thương nghị với Hoàng thượng, mãi cho đến tối khuya, lão vương phi cuối cùng cũng quyết đoán hạ lệnh ăn cơm.

Đây là lần đầu tiên Đoan Mộc Diễm cùng ăn cơm với nhiều người như vậy, nhưng đây toàn bộ đều là... người một nhà.

Nàng ngồi bên cạnh tổ mẫu, thần sắc đạm bạc cúi đầu ăn cơm, những người chung quanh tuy đều xem như người nhà, hơn nữa kiếp trước nàng luôn nằm mơ hy vọng xa vời về những người thân trong truyền thuyết này, nhưng giờ phút này gặp phải, nàng chỉ cảm thấy, hình như không quá thân cận, có chút ngăn cách thật sâu trong lòng, thế nên tạo thành chút không kiên nhẫn nhàn nhạt.

Bữa tối quả thật là yến tiệc, lão vương phi tự mình bày tiệc ban bài, nghênh đón nàng cùng ca ca, tất cả mọi người trong vương phủ đều tham gia, đồng thời mượn dịp này chính thức để mọi người bái kiến quận chúa và thế tử, cũng để cho nàng cẩn thận nhận rõ những người trong phủ.

Đồ ăn đều là thức ăn ngon, lão vương phi tự mình tuyển chọn, Phúc gia gia tự mình giám sát, sơn hào hải vị, mỹ vị món ngon, ngay cả chén đĩa đựng đồ ăn cũng đều sáng óng ánh như ngọc thạch, chính là ngọc sứ Hoàng Kim Thanh Dương.

Không khí rất tốt, tất cả mọi người đều cung kính với nàng và ca ca, thân thiện hòa thuận, nói nói cười cười. Cho dù những ánh mắt nhìn nàng khó tránh mang theo vài phần khác thường, nhưng ai bảo trên mặt nàng có vết bớt đây? Nếu cứ bình tâm tiếp nhận như không có chuyện gì thì mới là không bình thường.

Trong chén bỗng nhiên thêm một chiếc sủi cảo óng ánh sáng long lanh như thủy tinh, nàng ngẩng đầu liền nhìn thấy tổ mẫu đang cười, nói: “Đây là tổ mẫu tự mình làm, cái gì trên bàn cháu cũng có thể không ăn, nhưng không thể không ăn cái này.”

Trong lòng âm ập, nàng gật đầu lên tiếng, liền gấp miếng sủi cảo thủy tinh kia cho vào miệng cắn một cái, lập tức cảm thấy trong miệng đều là hương thơm, vỏ bánh này không phải vỏ bình thường, nhân bánh cũng không phải nhân thịt bình thường, cắn trong miệng chỉ thấy mềm mềm rất vừa miệng, hương vị tràn ra, nàng nhận ra được nhân sâm lộc nhưng tổ yến thịt bò hạt sen các loại, rất nhiều hương vị, cũng có rất nhiều vị không nhận ra được.

Đây quả thực là món thập cẩm, dường như cái gì cũng đều có, có thể đạt được hương vị này quả thực tốt vô cùng, là mỹ vị trước nay nàng chưa từng nếm thử.

Ánh mắt nàng hơi tỏa rang, lão vương phi nhìn nàng như thế liền hiểu được, lại càng vui vẻ nói: “Nhìn cháu này, gầy như vậy, phải tắm bổ thật tốt mới được, đại nam nhân như cha cháu cũng không chăm sóc tốt được cho cháu, bây giờ về nhà rồi, tổ mẫu nhất định sẽ nuôi cháu trắng trắng mập mập.”

Đoan Mộc Diễm thoáng cái liền quỳnh lên, nàng mới không cần trắng trắng mập mập đâu!

Đang muốn nói chuyện, lại nghe lão phu nhân nhị phòng nói với nàng: “Ta thấy quận chúa quả thật có chút gầy, nên bồi bổ mới đúng. Nghe nói lúc trước quận chúa vẫn ở trong thôn nhỏ, chỗ đó có thể có gì ăn ngon chứ? Bây giờ quận chúa trở về rồi, muốn ăn gì đều có thể nói, trong vương phủ này, ủy khuất ai cũng không thể ủy khuất quận chúa được.”

Một vị lão phu nhân khác ngồi bên cạnh bà ta cũng lên tiếng: “Sủi cảo thạch anh mà quận chúa vừa ăn kia chính là do lão vương phi bỏ ra ba ngày mới làm xong đây, thêm rất nhiều đồ bổ dưỡng, tổng cộng cũng chỉ làm ra sáu cái, chuyên dùng để bồi bổ cho vương gia, quận chúa và thế tử đó nha.”

Ngược lại vị lão phu nhân Tứ Phòng chỉ ngồi yên bên cạnh, nhưng nói nàng là lão phu nhân quả thực cũng có chút oan uổng, bởi vì nàng thoát nhìn nhiều nhất mới chỉ 30 tuổi, mặc dù không còn thanh xuân nhưng vẫn còn trẻ.

Nàng là thế tử Tứ thúc gia gia của Đoan Mộc Diễm, con gái cũng chưa xuất giá.

Đoan Mộc Diễm nghe lão phu nhân Tam Phòng nói, cúi đầu nhìn đĩa sủi cảo, thoáng chút ngạc nhiên.

Thứ này chuẩn bị ba ngày? Lại chỉ làm có sáu cái?

Lão vương phi nhân nhật lườm hai người kia, sau đó lại gấp một chiếc sủi cảo vào trong chén của nàng, nói với nha hoàn đang bê chén đĩa: “Người đem hai cái trong này để thế tử ăn, còn hai cái đợi sau khi vương gia về, đưa cho hắn.”

“Vâng.”

Sau đó bà lại quay đầu nhìn Đoan Mộc Diễm, vừa cười vừa nói: “Nhanh ăn đi, nguội lại mất ngon, tổ mẫu cẩn thận nghiên cứu qua rồi, hợp nhất nhiều vị như thế ăn rất bổ dưỡng. Ta lúc trước nghe tiểu thúc cháu nói, năm đó cháu bảy tuổi còn bị thương nặng, đã khỏi chưa? Không lưu di chứng gì chứ? Để tổ mẫu kiểm tra lại cho cháu.”

“Tổ mẫu yên tâm, đã sớm khỏi hẳn rồi, cũng không lưu lại di chứng gì.”

Bên này hai tổ tôn hòa hợp vô cùng, lại nghe lão phu nhân nhị phòng nói: “Quận chúa lúc còn nhỏ từng bị thương nặng sao? Đây là chuyện gì xảy ra?”

“Lên núi hái thuốc không cẩn thận bị ngã thôi.”

“Cái gì? Quận chúa quý giá như thế lại phải làm loại việc nặng nhọc lên núi hái thuốc này? Vương gia thực nhẫn tâm!”

Sắc mặt Lão vương phi lập tức có chút không vừa lòng, nhưng thoáng nhìn cháu gái bên cạnh vẫn bình tĩnh như cũ, đành đè nén tức giận xuống, nhìn sang bên cạnh.

Đoan Mộc Diễm đứng là vô cùng bình tĩnh, không chỉ trên mặt, trong tâm cũng là một hồ nước không chút rung động, giống như căn bản chưa nghe lão phu nhân nhị phòng nói gì.

Nàng không rõ, không phải nói thời cổ đại chú ý lúc ăn cơm không nói chuyện sao? Sao mấy vị phu nhân này lại nói nhiều như thế?

Là nàng hiểu sai hay quy củ thế giới này không giống như vậy?

So với bên này, phía bàn Đoan Mộc Cảnh lại tương đối bình tĩnh hơn, nam nhân so với nữ nhân mà nói vẫn ít lời hơn một chút.

Mãi cho đến khi dùng xong bữa tối, có nha hoàn thu thập chén bát đi xuống, lại có nha hoàn đưa trà bánh lên, tam phòng phu nhân nhấp một ngụm, ánh mắt liền sáng ngời, nói: “Đây chính là lá trúc hương, toàn bộ Đại Viêm một năm cùng lắm cũng chỉ có mười cân thôi, quận chúa nếm thử xem.”

Đoan Mộc Diễm nâng chung trà nên nhẹ nháp một ngụm, liền cảm thấy hương thơm trà còn mang theo mùi lá trúc thơm ngát, hương vị kì lạ, thấm vào ruột gan.

Sau đó nàng nghe bên có người đang nói: “Thế tử, lá trúc hương này là trà ngon số một thế gian, trong cung hàng năm cung cấp không quá mấy cân, ngài trước kia nhất định chưa nếm thử trà này? Hôm nay xem như là nếm được rồi.”

Trong mắt Đoan Mộc Diễm bỗng nhiên sầm lại, sau đó buông chén trà nhỏ trong tay xuống, đáy chén đặt xuống mặt bàn phát ra một tiếng vang nhỏ, nhất thời hấp dẫn toàn bộ ánh mắt, ngay cả lão vương phi cũng có chút kinh ngạc nhìn nàng.

Nàng cũng không để ý tới, thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng, sắc mặt hờ hững đứng lên, quay người đến bên cạnh Đoan Mộc Cảnh, đưa tay đỡ chén trà trên tay hắn xuống, nhẹ nhàng nói: “Ca ca, huynh uống quen Vân Sơn Tuyết Vụ, uống trà khác sẽ không thoải mái, đừng tự ủy khuất mình. Muội còn có ít lá trà, để muội dọn đồ ngâm cho huynh một ấm.”

Trong phòng bỗng chốc tĩnh mịch, nhất là nam tử vừa nói câu kia, còn có Tam phòng phu nhân, sắc mặt “vù” một cái liền thay đổi.

Vân Sơn Tuyết Vụ? Sao có thể? Chẳng qua chỉ là hai đứa nhỏ sinh trưởng trong xó xỉnh của một thôn sơn.

Đoan Mộc Diễm vẫn không để ý tới bọn họ, chỉ nói với nha hoàn đi theo mình: “Người tới phòng ta, bên trái giá đỡ tầng thứ ba có một bình lá trà, mang tới đây, để lão vương phi cùng thế tử, còn có chư vị phu nhân công tử thiếu gia tiểu thư dùng một ly.”

“Vâng, quận chúa!”

Nha hoàn kia lĩnh mệnh xong liền chạy ra ngoài, trở về Xuất Vân các đi lấy lá trà, Đoan Mộc Cảnh cũng buông chén trà nhỏ trong tay xuống, nhìn nàng ôn nhu cười cười.

Kỳ thật hắn gần đây đều uống trà xanh, cũng không quá thích uống trà, càng không có thói quen như nàng nói. Nhưng muội muội đã muốn để mặt mũi cho hắn, vậy hắn liền phối hợp nha, bằng không nếu chọc giận nàng, hắn cũng sẽ không được sống thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 7: Thúc mang cháu đi ngắm cảnh

Edit: Quán Quán

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Nha hoàn kia mang lá trà tới rất nhanh, cái bình nho nhỏ dễ dàng nắm trong lòng bàn tay, hơn nữa kiểu dáng và chất liệu rất bình thường, vừa nhìn đã biết đây chỉ là thứ đựng đồ linh tinh.

Nhìn thấy cái bình này, mọi người đều thay đổi sắc mặt, có người cho rằng Đoan Mộc Diễm vừa rồi chẳng qua chỉ là phô trương thanh thế, loại danh trà trân quý như Vân Sơn Tuyết Vụ này chỉ được nhắc qua trong sách vở, sao có thể bị đặt trong một cái bình rẻ tiền vậy được? Vừa khéo có thể vạch trần trò hề của nàng ta đây.

Lại có người cho rằng, nếu nàng đã dám dám lấy ra cho mọi người thưởng thức, thì có thể sẽ không phải giả, nhưng lá trà trân quý nhường kia lại tùy tiện đựng trong một cái bình tầm thường, chứng tỏ quận chúa thực ra không hề để tâm tới thứ đồ trong bình.

Cái này chứng tỏ cái gì?

Chứng tỏ quận chúa của Đoan Mộc vương phủ căn bản không giống như suy nghĩ của bọn họ: trưởng thành trong nơi xó xỉnh, chưa thấy qua thế sự. E rằng nàng cũng không phải loại chủ nhân mà bọn họ có thể tùy ý khinh rẻ bắt nạt.

Bất kể gia tộc nào cũng có người thông minh và người không thông minh, hai loại người này trong một thời điểm trước một sự việc, sẽ có hai loại phản ứng khác nhau rõ ràng.

Chỉ một khắc như vậy, khi nhìn thấy nha hoàn cầm trên tay cái bình trà rẻ tiền kia trở về, trong lòng bọn họ đều tự có phản ứng.

Nha hoàn nọ có chút khẩn trương, hai tay cầm bình trà hơi do dự, lo lắng có phải mình cầm nhầm rồi hay không, nhưng cũng có chút kích động tò mò, quận chúa dường như không giống với suy nghĩ của các nàng lúc trước.

Sau đó nàng hành lễ với Đoan Mộc Diễm nói: “Khởi bẩm quận chúa, lá trà đã mang đến, không biết nô tỳ có cầm đúng hay không?”

Đoan Mộc Diễm nhìn thoáng qua: “Đúng là vật này, người ngâm một chén trà ngay tại đây cho các phu nhân, thiếu gia, tiểu thư xem.”

“Dạ”

Có nha hoàn mang chung trà mới tiến vào, bày ngay ngắn trên bàn, sau đó nha hoàn kia cẩn thận mở bình trà, thoáng chốc có một mùi trà thơm dịu dịu gần như tràn ngập cả gian phòng, khiến mọi người theo bản năng hít sâu hai cái, cảm thấy thật sảng khoái.

Vì thế sắc mặt mọi người lần thứ hai biến hóa, nha hoàn kia thiếu chút nữa đẩy lại nắp bình theo phản xạ, giống như sợ đồ trân quý gì bên trong chạy đi mất.

Đoan Mộc Diễm đi qua, tự mình cầm qua ba chung trà đặt trước mặt, dùng kẹp lấy ra một ít lá trà từ trong bình bỏ vào chén, rồi đổ nước sôi vào.

Phút chốc, mùi trà trong phòng càng thêm nồng đậm.

Mùi hương kia nồng đậm mà thanh nhã, như mây trong tuyết, như núi giữa sương, nồng đậm là bởi vì nhiều, thanh nhã bởi vì đậm.

Ngâm ba chén, nâng bụng lên một chén, dùng hai tay dâng lên trước mặt tổ mẫu.

Lão vương phi vội vàng cười híp mắt nhận lấy, đây chính là trà thơm do cháu gái tự mình dâng lên, cho dù chỉ là trà thứ phẩm, bà cũng như ăn mật.

Đoan Mộc Diễm xoay người bụng hai chén khác đặt ở trước mặt caca, một chén lại đặt tới trước mặt người nào đó trong mắt lấp lánh ánh sao, nói: “Tiểu thúc, thúc có muốn thử chút hay không?”

Thần công tử “vèo” một cái sắp tới, giống như sợ có người đoạt mất, nhận xong cũng không uống ngay, mà cứ cầm chén trà như vậy, về mặt cảm thán nói: “Đây chính là lần đầu tiên Tiểu Diễm Diễm dâng trà cho ta nha, thật không nỡ uống a~!”

“.....”

Đoan Mộc Diễm chỉ ngâm ba chén, ý tứ rất rõ ràng, trong số những người ngồi đây, người có tư cách uống trà tự tay nâng pha, được mình dâng đến trước mặt, chỉ có ba người.

Bà thím gì đó, thúc thúc thăm thăm gì đó, biểu ca, biểu tỷ, biểu đệ, biểu muội gì đó, ở trong mắt nàng chưa từng khác nhau, nàng cũng không hi vọng pha trà cho bọn họ!

Và lại, bọn họ xứng sao?

Cho dù bồi phận nàng nhỏ, nhưng là quận chúa, đại tiểu thư đích tôn con vợ cả, còn những người kia, những bà thím kia chẳng qua chỉ là thứ xuất mà thôi, con trai trưởng của chính thể thứ xuất cũng vẫn chỉ có thể là thứ xuất.

Lão vương phi ngồi đó thích thú uống trà, chưa vào miệng đã nói: “Lão thân sống bao nhiêu năm, cũng chỉ mới may mắn được uống qua hai lần Vân Sơn Tuyết Vụ, ấn tượng kia đến nay vẫn còn nhớ kỹ trong đầu, chính là hương vị khiến cho người hoài niệm này.”

“Nếu tổ mẫu thích, lát nữa cháu liền mang thêm cho tổ mẫu một chút, nhưng cháu cảm thấy Kim Diệp Tiềm càng thích hợp với người hơn.”

“A? Diễm Diễm lại có Kim Diệp Tiềm?”

“Bởi vì cháu không thích uống trà lắm nên không chuẩn bị, nhưng nếu tổ mẫu thích, cháu nhất định sẽ tìm đến cho người.”

“Vậy chẳng phải sẽ phiền toái sao?”

“Không phiền toái.”

“Vậy tốt quá, tổ mẫu thật đúng là hưởng phúc trời.”

“Tổ mẫu quá lời, hiếu kính ngài là bổn phận của cháu gái.”

Hai bà cháu kẻ xướng người họa nói chuyện vui vẻ, mọi người hai bên phẩm trà, thần sắc đều không giống nhau.

Kì thật phần lớn bọn họ chưa từng uống qua Vân Sơn Tuyết Vụ, cho nên thực sự không phân biệt được thật giả, nhưng mùi vị này, lấy Trúc Diệp Hương so ra quả thật quá tầm thường. Bởi vậy có thể thấy được, cái này cho dù không phải Vân Sơn Tuyết Vụ trong truyền thuyết, thì cũng vẫn trân quý hơn Trúc Diệp Hương.

Hơn nữa vừa rồi quận chúa và lão vương phi nói cái gì? Kim Diệp Tiềm? Kia chính là trà ngon tuyệt đỉnh, hơn cả Vân Sơn Tuyết Vụ, ngay cả cống phẩm hàng năm trong cung cũng không có đủ hai loại này, hơn nước số lượng còn ít đến đáng thương.

Nàng rốt cuộc làm gì? Chẳng lẽ cái thôn sơn nhỏ kia vừa khéo chuyên trồng hai loại trà này?

Bữa cơm này, quả nhiên khiến cho lòng người gọn sóng, mỗi người đều thưởng thức một chén Vân Sơn Tuyết Vụ giá trị hoàng kim, lại không quản xem trong lòng bọn họ rốt cuộc có cảm tưởng gì, mặc kệ khi quay đầu sẽ đối với nhau ra sao, đối với Đoan Mộc Diễm, nàng cảm thấy mục đích hôm nay đã

đạt được, hung hăng đánh một cái tát vang dội vào đám vô liêm sỉ dám khinh thường anh trai nàng.

Làm như vậy, cũng không kém hơn nhiều lắm.

Trước nay đúng là nàng không thích so đo, nhưng không chấp nhận kẻ nào dám xem nhẹ người thân của nàng. Sau khi mọi người giải tán, trong phòng chỉ còn lại lão vương phi, huynh muội Đoan Mộc Điềm, và Thần công tử xui lợ cả người trên sạp.

Lão vương phi bỗng nhiên thu lại nụ cười trên mặt, nhìn phương hướng mọi người tản đi, khe khẽ thở dài.

“Điềm Điềm ngoan, hôm nay cháu làm thật tốt.” Bà quay đầu lại nhìn Đoan Mộc Điềm nói.

Bà cảm thấy được cháu gái mình thật sự rất thông minh, tâm tư linh hoạt nhanh nhẹn, vô cùng khác biệt với suy nghĩ lúc trước của bà, những lại khiến cho bà càng thêm vui mừng và hài lòng.

Lúc trước, bà còn lo lắng hai huynh muội sau khi trở về vương phủ mang danh hiệu thế tử, quận chúa, sẽ tránh không được bị người khi dễ, dù sao bọn họ từ nhỏ sinh hoạt trong một nơi nhỏ bé, chưa trải qua những chuyện thâm sâu trong viện như vương phủ này, bất ngờ gặp phải sẽ bối rối không biết làm sao, không thể chống đỡ nổi.

Nhưng sự thật chứng minh, bà nghĩ sai rồi, hơn nữa hình như còn cực kì sai.

Thần công tử như người không xương yếu ớt nằm trên sạp, nghe vậy nghiêng đầu nói: “Mẹ, con đã sớm nói mẹ không cần lo lắng, cháu gái của bản công tử không phải tùy tiện người nào cũng có thể khi dễ đâu, Tiểu Điềm Điềm rất lợi hại. Mẹ còn chưa biết đi? Mấy ngăn tủ quần áo mua từ Nghê Thường các mà mẹ cố ý chuẩn bị cho con bé, kì thật toàn bộ đều do Tiểu Điềm Điềm làm ra, nói cách khác, tiền bạc mẹ chi ra ngoài, toàn bộ đều lọt vào trong túi Điềm Điềm.”

Lão vương phi nhất thời sững sốt, quay đầu nhìn cháu gái đang cúi đầu uống nước, vẻ mặt hồ hững, lại quay đầu nhìn Đoan Mộc Thần cả giận nói: “Lại có việc này sao? Tiểu tử ngươi sao bây giờ mới nói?”

“Ách? Con còn không phải thấy mẹ cao hứng, không đành lòng phá hủy hứng thú của mẹ hay sao?”

“Thúi lắm!” Lão vương phi không hề có kĩ không chút để ý hình tượng khí chất liên chửi tục, chỉ vào Thần công tử, nói: “Ta mà sớm biết việc này, cần gì phải mua nhiều như vậy? Con có biết quần áo ở Nghê Thường các quý bao nhiêu hay không?”

“Vậy mà mẹ còn mua toàn tinh phẩm?”

“Tiểu tử thôi, ngươi còn dám nói?”

“Ách,để con nói thêm câu nữa.”

“Nói!”

“Kì thực theo con được biết, ông chủ phía saucừa hàng sơn phấn Băng Cơ kia, cũng là tiểu Điềm Điềm.”

Nghe vậy, Đoan Mộc Điềm không khỏi quay đầu nhìn về phía hấn: “Tiểu thúc, thúc biết được thật nhiều.”

Những chuyện này không phải ai cũng tùy tiện tra ra được, trước nay nàng luôn lấy thân phận nam nhi để ra ngoài làm ăn, hơn nữa luôn ở trong phòng kín che tạo trang sức, căn bản không có khả năng bị người ta phát hiện.

Nàng lại không biết, kì thật khi ở Hoa Thành, đã có người chỉ vừa liếc mắt một cái liền nhận ra nàng.

Thần công tử vô tội hướng nàng nháy mắt mấy cái, vừa liếc mắt nhìn mẫu thân bên cạnh, chớp mắt ra hiệu với bà. Ý nói, câu cuối cùng hấn được phép nói đã nói xong, bây giờ bắt đầu nói chuyện lại, nhất định phải trao đổi tình cảm thật tốt.

Lão vương phi lúc này dường như đã phản ứng kịp, quay đầu hỏi: “Điềm Điềm, theo như lời tiểu thúc cháu, đều là thật sao?”

Nàng suy nghĩ một lượt, cho rằng mặc dù hấn nói không hoàn toàn xác thực, nhưng cũng không sai, liền gật đầu nói: “Là thật.”

Về mặt lão vương phi nhất thời khê động, bỗng nhiên lấp bắp nói: “Điềm Điềm ngoan à, nếu đã là thật, vậy cháu có thể đồng ý một thỉnh cầu của tổ mẫu hay không?”

“Tổ mẫu mời nói.”

” Có thể trả hàng được không?”

“.....”

Lão Vương phi bỗng nhiên trưng ra vẻ mặt đau đớn nói: “Dù sao mấy cỡ xiêm y kia cháu không mặc hết được, để ở đó rất lãng phí, không bằng đưa về cửa hàng để người ta mua đi. Ai, quần áo trong Nghê Thường các cũng thật sự quá đắt.”

“.....Được, vậy đưa về đi, cháu gái làm sao nhẫn tâm để tổ mẫu tổn kém chứ?”

A? Đáp ứng rồi?

Lão vương phi nhất thời nghiêng đầu nhìn qua, trong mắt lấp lánh vô số ánh sao, đưa tay kéo nàng vào lòng, cảm thán nói: “Vẫn là Diễm Diễm nhà ta tốt nhất, rất ngoan rất nghe lời!”

“.....”

Nàng dường như đột nhiên hiểu được, tiêu thúc vì sao lại không bình thường như thế.

Có người vội vàng từ ngoài cửa chạy tới, nói: “Bẩm lão vương phi, trong cung gửi tin đến nói, vương gia tối nay còn phải ở trong cung thương nghị chiến sự Bắc Cung, không trở về phủ.”

Lão vương phi nhú mày, gật đầu nói: “Đã biết, đi xuống đi.”

“Dạ”

Nói đến chiến sự Bắc Cung, sắc mặt Đao Mộc Diễm ngưng trọng, thêm chuyện nam nhân Đao Mộc gia trước nay luôn chết sớm nữa, tâm trạng liền nặng nề thêm vài phần, nếu có thể nàng thật muốn ngăn cản phụ thân chạy đến biên quan.

Cái gì trọng trách quốc gia, cái gì vì dân hộ quốc, ở trong mắt nàng, tất cả đều không quan trọng hơn bình an của phụ thân.

Nhưng nàng không thể ngăn cản, cũng ngăn cản không được.

Nhiếp chính vương của Liên Nhạc Phương Bắc kia chính là hung thủ hại chết mẫu thân, nàng làm sao có thể ngăn cản phụ thân đi tìm y báo thù?

Mặc dù nàng không rõ mười ba năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng chỉ riêng chuyện hại chết mẫu thân thôi, cũng đã đủ trầm trọng.

Lão vương phi dường như nhìn ra tâm tình nàng khác thường, đưa tay vỗ nhẹ lưng nàng, mang theo ý trấn an.

Đao Mộc gia hưởng hết vinh hoa, dù sao cũng phải trả giá đại giới.

Đêm khuya, Đao Mộc vương phủ chìm trong yên tĩnh, nhưng Đao Mộc Diễm lại chưa ngủ, một mình đứng bên cạnh cửa sổ nhìn ra khoảng không bên ngoài, ngọn nến phía sau nhẹ nhàng tỏa ra ánh sáng, chiếu xuống một cái bóng mờ.

Giờ phút này không ai biết nàng đang nghĩ gì.

Mơ hồ, có âm thanh nho nhỏ theo gió truyền đến, chỉ thấy dưới lầu có bóng dáng cao cao lén lút đứng đó thăm dò nhìn quanh, ngẩng đầu nhìn trời, cúi đầu xem đất, trái ngắm phong cảnh phải ngắm cửa lớn, nhưng lại không dám nhìn đến bóng người đứng trước cửa sổ trên lầu kia.

Hắn nhẹ giọng nói thầm: “Sao lại thế này? Bản công tử sao lại dạo chơi đến đây? Thật tối quá đi, quả thực là cái gì cũng không nhìn thấy, nơi này rốt cuộc là đâu?”

Bóng người bỗng nhiên biến mất, Đao Mộc Diễm cúi đầu nhìn thân ảnh nhanh nhẹn kia, đưa tay nhẹ đặt trên song cửa sổ, thò người ra nhìn về phía hắn nói: “Nửa đêm nửa hôm, công tử sao lại chạy đến dưới khuê các của bản quận chúa?”

“Xoạt” một tiếng mở quạt giấy ra, trong gió đêm se lạnh của mùa xuân tháng ba, thông thả phe phẩy, ngẩng đầu nhìn nàng, nói: “Nha? Sao lại là tiểu Diễm Diễm a? Thật kì lạ, bản công tử vốn đang nghĩ ra cửa xem hoa, nếu nhìn thấy đẹp liền thuận tay hái, đáng tiếc không ngờ tuy hoa đẹp, nhưng lại hái không được.”

Đối với cháu gái ruột mà cũng có thể nói ra những lời ngả ngớn như vậy, thật không hổ là Thần công tử nổi tiếng bất cần đời.

Đao Mộc Diễm không khỏi bị hắn chọc cho vui vẻ, bóng mờ từ ánh nến phía sau tỏa ra bao phủ lên mặt nàng không biết từ khi nào đã bị xua tan bởi ánh trăng khuất sau tầng mây, cũng chiếu rọi trên cơ thể nàng, tuy nhiên khuôn mặt bên trái kia thật sự có chút sát phong cảnh.

Nhưng trên đời này, phần lớn mọi người chỉ nhìn thấy dung nhan bên trái của nàng, chỉ có một bộ phận cực nhỏ chú ý đến mặt phải, mà ngoài những người này ra, cũng có vài người như vậy, chỉ thấy khuôn mặt bên phải của nàng.

Trong một khắc này ngay tại dưới lầu, Thần công tử mang tư thái đùa giỡn nàng không chịu bỏ qua.

Nhìn thấy hắn, khóe miệng nàng không khỏi cong lên, tay đặt trên song cửa sổ dùng sức, cả người liền từ bên trong song cửa bay ra, nhanh nhẹn hạ xuống, dừng ở trước mặt Thần công tử.

Thần công tử nhất thời hai mắt tỏa sáng, đề tiện cười hề hề tiến lên, đưa tay vòng qua bả vai nàng khẽ ôm, nói: “Thế nào? Quận chúa đại nhân chẳng lẽ mới vào vương phủ, quá mức kích động cho nên ban đêm không ngủ được, đành phải một mình đứng ở cửa sổ ngắm đầu ngắm trăng?”

“Kì thật ta là đặc biệt chờ Thần công tử giá lâm, mười năm không thấy, ngài cũng không thể tưởng tượng được là ta nhớ ngài bao nhiêu đâu.”

Thần công tử trong phút chốc tươi cười sáng lạn, nghiêng đầu nhìn nàng nói: “Ô ô ô, mười năm không thấy, không ngờ tiểu Diễm Diễm thể nhưng lại có thể nói được lời như vậy, bản công tử nghe mà trong lòng không biết có bao nhiêu thoải mái, bao nhiêu thụ sủng nhược kinh đâu.”

“Cháu đây là lòng có chút suy nghĩ, kìm lòng không được nói ra, không liên quan tới việc có biết nói những lời này hay không.”

“A, bản công tử không được, gánh không được rồi!” Hắn bỗng nhiên đưa tay vuốt ngực, vẻ mặt suy yếu dựa trên người nàng: “Lời nói dễ nghe như vậy được tiểu Diễm Diễm nói ra, ôi ôi, tim đập thật mạnh, máu chảy thật nhanh nha, đầu ta choáng váng quá, ta đứng không được nữa rồi, mau để cho ta dựa!”

Đoan Mộc Diễm không khỏi liếc mắt, trêu tức nhìn hắn, khóe miệng khê cong, ôn nhu dị thường.

Cứ rên rĩ như vậy một lúc, hắn rốt cuộc hoãn khí, thở dài một hơi, ôm nàng nói: “Dù sao cháu cũng không ngủ được, đi thôi, tiểu thúc đưa cháu đi ngắm cảnh.”

“Nửa đêm còn có chỗ nào ngắm được?”

“Chính là nửa đêm ngắm mới hay!” Hắn liếc mắt một cái, lại quay đầu nói vọng ra phía sau: “Tiểu Cảnh, cháu có muốn đi cùng hay không?”

Đoan Mộc Cảnh nằm trên nóc nhà, nghe vậy lạnh nhạt nói: “Cháu không đi, có tiểu thúc bảo hộ muội muội, tin tưởng sẽ không xảy ra vấn đề gì.”

“Ừ, đúng, cháu đi theo làm cái gì? Quả thực là quấy rầy bản công tử cùng tiểu Diễm Diễm ở chung, trao dồi tình cảm”

“.....”

Mà Đoan Mộc Thần đã kéo cháu gái phi thân, bay vút thẳng về phía ngoài vương phủ.

“Mười năm không gặp, công phu của tiểu thúc ngày càng tiến bộ.”

“Điều này không phải vô nghĩa hay sao? Nếu bản công tử trong mười năm một chút tiến bộ cũng không có, làm sao còn mặt mũi sống trên đời?”

“Chỉ bằng độ mặt dày kia của thúc, chẳng lẽ lại không có mặt mũi sống tiếp?”

Mũi chân hắn nhẹ điểm nóc nhà, lần thứ hai ôm Đoan Mộc Diễm bay vút về phía trước, thở dài nói: “Ai~ kỳ thật bản công tử luôn luôn khiêm tốn, da mặt mỏng đến sắp trong suốt, bị người nói nhẹ một câu, ta sẽ nhẹn không được chạy về phòng khóc suốt cả ngày.”

“Lời này một chút cũng không giống như lời một người da mặt mỏng có thể nói ra đâu.”

Nghe vậy Thần công tử nhẹ nhàng cười, chuyển đề tài còn nói thêm: “Không bằng chúng ta giao đấu một chút?”

”Không cần, cháu chẳng qua chỉ biết chút công phu mèo cào, làm sao có thể là đối thủ của tiểu thúc?”

“Ô? Có phải câu tiếp theo cháu sẽ nói, cháu như vậy mới gọi là khiêm tốn?”

“.....Phải rồi!”

Hắn mang theo nàng một đường đi về phía bắc, thẳng đến cửa thành, sau đó bỗng nhiên nhảy vọt lên, mũi chân vừa chạm tới tường thành liền đạp nhẹ hai cái mượn lực, trực tiếp bay qua tường thành, đáp xuống mặt đất phía bên kia.

”Ai nha không xong, quên mất còn tiểu Diễm Diễm, ước chừng lực đạo không chuẩn, sắp ngã thành bánh thịt rồi!” Thời điểm bay qua tường thành, hắn bỗng nhiên hô lên.

Mà lúc hắn nói xong, bọn họ đã bay qua tường thành, đang rơi tự do xuống mặt đất.

Mặt Đoan Mộc Diễm nhất thời đen thui, giờ tay nhắm thẳng tường thành, chỉ nghe tiếng xé gió nhẹ nhàng vang lên, sau đó “đình” một tiếng, giống như có thứ gì cắm vào tường, từ đó có một lực đạo nâng đỡ hai người, giảm bớt tốc độ rơi xuống.

Thần công tử sững sờ ngẩn đầu, liền thấy một sợi tơ nhỏ như tóc kéo dài từ trên cổ tay cháu gái, đôi mắt dao động, liền nhếch miệng cười vô lại, vẻ mặt không hề có ý tốt.

“Tiểu Diễm Diễm, thứ này thật tốt, tên gọi là gì vậy?”

Sau khi rơi xuống đất, hắn nhìn sợi tơ kia nhanh chóng thụt về cổ tay Đoan Mộc Diễm, ánh mắt sáng quắc.

“Không có tên, chẳng qua chỉ là vật nhỏ dùng khi khẩn cấp mà thôi.”

Vì thế hắn lại xoay tròn, hỏi: “Đây là do cháu làm?”

“Ừ.”

Hắn chợt nghiêm mặt, nhìn nàng hỏi: “Tiểu Diễm Diễm, thúc đối với cháu rất tốt đúng không?”

“.....Ừ.” Nàng giống như biết được hắn định nói gì.

Quả nhiên, hắn nói tiếp: “Nếu tiểu thúc tốt với cháu như vậy, cháu có thể đem vật nhỏ kia tặng cho thúc hay không?”

“Cũng chỉ có một cái.”

“Vậy lại làm thêm một cái.”

“Không có nguyên liệu.”

“Cháu cần nguyên liệu gì? Tiểu thúc ta cho dù phải trộm cũng sẽ trộm đến cho cháu!”

“.....”

Thúc đừng có đem chuyện ăn trộm nói quang minh chính đại giống đạo lý chính nghĩa như vậy được không?

Nàng buông tay áo xuống, che lại cổ tay bị Thần công tử quắc mắt nhìn chăm chăm, lạnh nhạt nói: “Chẳng phải thúc nói đưa cháu đến một nơi đẹp để chơi sao? Chỗ đó sẽ không phải là bên dưới tường thành chứ?”

Hắn lại cúi đầu nhìn cổ tay nàng một cái, bữu môi bất mãn hừ nhẹ, cũng không kéo nàng, mà xoay người bay vút về phía trước.

Đoan Mộc Diễm ở phía sau không khỏi cười nhẹ rồi phi thân đuổi theo.

Hai thân ảnh một trước một sau bay vút dưới ánh trăng, trăng đêm mười tám vẫn rất sáng mượt, chiếu lên mặt đất giống như một tầng sương mênh mông, một tầng lụa mỏng mờ nhạt.

Đoan Mộc Diễm theo sát phía sau Thần công tử, cũng không biết rốt cuộc hắn định dẫn nàng đi đâu, nhưng xem tuyến đường này, chẳng lẽ muốn dẫn nàng lên núi?

Nửa đêm canh ba, hắn mang nàng lên núi làm gì?

Rất nhanh, bọn họ đã lên tới đỉnh núi, Đoan Mộc Thần ở phía trước dừng lại bước bộ, nàng cũng dừng theo, nhìn hắn quay đầu xem bốn phía.

Dưới ánh trăng, bốn phía mông lung nhưng cũng không u ám, gió mát thoảng qua mặt, có mùi thơm cây cỏ, cảnh sắc cũng mang một phong vị khác lạ, nhưng nàng vẫn không rõ, đêm hôm khuya khoắt hắn mang nàng tới đây là để làm gì.

Thần công tử quay người trở lại, kéo nàng ngồi trên cỏ, lại ngửa đầu nằm xuống: “Căn cứ vào kinh nghiệm nhiều năm qua của bản công tử, ở nơi này ngắm sao là tốt nhất.”

Nàng ngẩn ra, sau đó cũng ngẩng đầu nhìn không trung, chỉ thấy trăng sáng nhô lên cao, trong veo như vậy, ngay cả không khí xung quanh cũng trở nên thanh thấu.

Chẳng qua, hắn vậy mà lại mang nàng đến đây ngắm sao, nàng thật hết chỗ nói rồi.

Quả nhiên không hổ là phong cách của Thần công tử.

“Tiểu Diễm Diễm, thân là con cháu của Đoan Mộc gia, chinh chiến sa trường sớm đã là trách nhiệm dung nhập vào sâu trong xương máu không thể chối từ, bất kể cháu có bao nhiêu hi vọng đại ca rồi xa địa phương kia, cháu cũng không thể ngăn cản được, mà việc duy nhất có thể làm, chính là yên tâm ở trong này, tự chăm sóc tốt bản thân.”

Bên tai bỗng nhiên vang lên câu nói của hắn, làm cho ánh mắt đang nhìn sao trời của Đoan Mộc Diễm không khỏi hoảng hốt, rồi từ từ thu liễm lại, thần sắc ưu tư, không biết nghĩ cái gì.

“Tiểu thúc.” Nàng đột nhiên hỏi: “Mười bảy năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Giữa cha mẹ cháu cùng nhiếp chính vương Liên Nhạc quốc kia có ân oán thế nào? Cháu vẫn luôn cho rằng mẹ vì sinh cháu mất máu quá nhiều nên mới có thể qua đời.”

Đoan Mộc Thần nghiêng đầu nhìn nàng, ánh trăng chiếu trên mặt hắn ngưng thành một tầng sương, đầu lông mày khẽ nhăn lại, nói: “Năm đó thúc còn nhỏ, cũng không rõ nguyên nhân kết quả, mấy năm nay tuy rằng vẫn điều tra, nhưng chỉ thỉnh thoảng nghe được một chút tình huống, ngay cả Hoàng Thượng dường như cũng có ý giữ kín chuyện năm đó, cho nên thúc cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

“Hoàng Thượng?”

Biểu tình Đoan Mộc Diễm trong nháy mắt trầm ngưng, nhưng rất nhanh lại giãn ra.

Chỉ bằng thái độ hiện tại của phụ thân đối với Hoàng Thượng, cùng những lời nói trong thôn Tam Thạch trước kia, đã có thể xác định Hoàng Thượng quả thật không biết chuyện năm đó, cũng không phải là kẻ địch, bằng không xét theo độ lưu luyến si mê mẹ của phụ thân, không có khả năng phản ứng như vậy khi gặp mặt hoàng thượng.

Nhưng rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Nàng nhú nhú mày, lại giãn ra một chút, cuối cùng thở dài một hơi, nằm xuống trên cỏ, yên lặng nhìn sao trên đầu, nhẹ giọng nói: “Nếu như điều đã xảy ra, nghĩ nhiều hay làm nhiều cũng không có ý nghĩa gì, cháu chỉ muốn bảo vệ tốt những gì cháu đang có.”

Thần công tử ở bên nghe vậy bỗng nhiên cười tươi, biết là cháu gái nhỏ đã bình tĩnh trở lại rồi.

Vì thế mắt hắn lại xoay tròn, đột nhiên sấp lại, cười hi hi tiến đến trước mặt nàng, nói: “Tiểu Diễm Diễm, hai chú cháu mình bây giờ thương lượng một chuyện được không?”

“Không được tốt lắm.”

Nhưng Thần công tử sao có thể là người chỉ vì một chút thất bại nhỏ mà bỏ qua dự tính ban đầu?

Cho nên hắn vẫn như cũ không thèm nhìn sắc mặt tiểu tước, kè mi kè mắt nàng nói: “Tiểu Diễm Diễm, nói cho tiểu thúc một chút đi, sợi tơ kì lạ kia của cháu chế tạo như thế nào? Sao lại có thể cắm vào tường thành, rồi thu hồi không chút trở ngại như vậy?”

“.....” Biết ngay tiểu thúc muốn hỏi câu này mà!

Bắt đầu từ khi ở nhìn thấy sợi tơ kia của nàng, tâm tư của hắn xem ra còn chưa từng ngừng chuyển động đi?

Đoan Mộc Diễm ngẩng đầu, hồ hững nhìn trời, nhìn đôi mắt từ từ trở nên u oán bên cạnh, liếc xéo một cái, ánh mắt kia liền lập tức sáng lạn hơn cả sao trên trời.

Cuối cùng nàng vẫn nhịn không được đảo cặp mắt trắng dã, lại quay đầu ngắm sao, không thèm để ý đến người bên cạnh nữa.

Sao trời lấp lánh, yên lặng mà cao xa, làm cho lòng người không nhìn được dịu xuống, dần dần, Đoan Mộc Diễm cảm thấy một cơn buồn ngủ ập tới, ý thức vẫn thanh tỉnh bây giờ từng chút chìm vào trong hỗn loạn.

Đánh thức nàng là một mùi hương thơm ngát, mờ to mắt, đập vào tầm mắt chính là một khoảng trời tối đen, bất kể là ánh trăng hay sao cũng đều không thấy được, chỉ thấy phía đông có một ngôi sao sáng ngời, đang dần dần nhô lên.

Nàng ngồi dậy, mới phát hiện trên người đắp một chiếc áo choàng, bên cạnh, mơ hồ có thể nhìn thấy bóng người đang ngồi nhìn khoảng không.

Nghe được tiếng động, hắn quay đầu: “Tiểu Diễm Diễm, cháu dậy rồi à?”

Người này không phải Thần công tử thì có thể là ai?

Giương tay, đem áo choàng trên người trả cho hắn, cũng nhìn khoảng không trên bầu trời, hỏi: “Bây giờ là canh mấy?”

“Sao mai cũng đã lên, trời sắp sáng rồi.”

Hai người sống vai ngồi trên đỉnh núi, nhìn về phía đông, nhìn sao mai nhô cao, nhìn chân trời đột nhiên trắng xoá, nhìn ánh ban mai bay lên, nhìn mặt trời đỏ nhay ra khỏi chân trời, Thần công tử không biết từ đâu lòi ra một bình rượu nhỏ, mở giấy dán ra liền uống một ngụm, sau đó tiện tay đưa cho nàng: “Hoan nghênh cháu gái hồi kinh, trở về nhà.”

Đoan Mộc Diễm nhìn bình rượu trước mắt, hơi hơi sững sốt, sau đó ý cười từng chút lan tràn trên mặt, đưa tay tiếp nhận, cũng uống một ngụm, nói: “Cám ơn tiểu thúc.”

Cám ơn tiểu thúc có lòng hoan nghênh như thế, cũng cảm ơn tiểu thúc hôm qua mang cháu lên đỉnh núi này ngắm phong cảnh, ngắm sao, ngắm trăng, sau đó còn nhìn thấy toàn bộ quá trình mặt trời mọc ngày hôm nay.

Đoan Mộc Thần cười tủm tỉm nhìn nàng uống rượu nói: “Rượu này là mười năm trước lúc ta hồi kinh cố ý chôn ở đây, chờ khi nào các cháu trở về, nhất định phải mang các cháu tới đây cùng nhau uống, không ngờ lại phải chờ đến mười năm.”

Bàn tay chợt nắm chặt vỏ rượu, sau đó lại buông ra, rồi nhẹ nhàng nở nụ cười, nói: “Như vậy, chừa lại một ít về cho đại ca.”

Thần công tử đem vỏ rượu đoạt trở về, nói: “Bản công tử cũng không chuẩn bị phần cho thằng nhóc kia, hai người chúng ta cứ uống sạch coi như hết.”

“Sẽ say.”

Tiểu thúc của cháu ngàn chén không say!”

“.....”

“Làm sao? Chẳng lẽ cháu muốn mang về? Vậy cũng được a, cháu ôm về đi, dù sao bản công tử cũng không muốn ôm bình rượu đi rêu rao trên đường cái, mặt mũi đều mất hết!”

“.....Kia, vẫn nên uống hết đi”

Nàng cũng không muốn ôm bình rượu rêu rao khắp nơi trên đường cái kinh thành.

Huống hồ, nàng tin tưởng, trải qua chuyện ngày hôm qua, nàng bây giờ khẳng định là đã nổi tiếng trong kinh thành rồi.

Mặt trời dần lên cao, trên đường cái kinh thành sớm đã phồn hoa náo nhiệt, có người ngồi trong quán trà từ lâu, có người đứng trong phố lớn ngõ nhỏ, tốp ba tốp năm tụ tập nói chuyện bất quai.

“Nghe nói chưa? Hôm qua Đao Mộc vương gia hồi kinh, là Hoàng Thượng tự mình đi mời hần trở về, quần thần đều chờ ở thành nghênh đón đó.”

“Tin tức này lỗi thời rồi, ngày hôm qua ta ở cửa thành, tận mắt nhìn thấy Đao Mộc vương gia cùng Hoàng Thượng hồi kinh, thế tử của Đao Mộc vương gia quả đúng là nhân trung long phượng, ngọc thụ lâm phong, nhưng còn quận chúa thì... chắc, thật sự đáng tiếc.”

“Thế nào?”

“Trên mặt quận chúa của Đao Mộc vương phủ mọc ra một cái nốt đỏ rất to, bao trùm hơn nửa mặt, nhìn thấy thật sự dọa người, xấu vô cùng, quả thực như quỷ mặt.”

“Nga.”

Có người đường sá đi qua, một phen đối thoại này vừa lúc theo gió bay vào trong lỗ tai bọn họ.

Vị công tử áo đỏ mặt cười như hoa, nghiêng đầu nhìn cô gái đội mũ trùm bên cạnh, nói: “Tiểu Diễm Diễm, không ngờ cháu vừa hồi kinh đã nổi tiếng nha.”

Tuy nói như thế, vẻ mặt cũng cười cợt, nhưng trong ánh mắt lại ẩn giấu nét lạnh thấu xương.

Hừ, dám nói cháu gái bảo bối của bản công tử xấu vô cùng, cái đồ không có kiến thức vô liêm sỉ kia, tốt nhất đừng để bản công tử gặp lại, bằng không nhất định lột da bọn chúng.

Hai người này, chính là Đao Mộc Thần và Đao Mộc Diễm từ ngoài thành trở về.

Nghe lời nói của Đao Mộc Thần, Đao Mộc Diễm cũng chỉ nghiêng đầu, không quan tâm nói: “Chẳng qua chỉ là vài người không liên quan, quân bọn họ làm gì?”

Tình huống như thế, nàng đã sớm đoán được.

Hai người đi qua đường phố, rất nhanh tới cửa lớn Đao Mộc Vương phủ, thời điểm người gác cổng nhìn thấy Đao Mộc Thần cũng không có biểu hiện gì ngoài ý muốn, bộ dáng tập mãi thành quen, hành lễ với Đao Mộc Diễm nói: “Quận chúa, ngài đã trở lại rồi. Lão Vương phi sáng sớm bảo người đến thông báo, nói nếu nhìn thấy quận chúa và Thần công tử về, thì lập tức đi vào trong nội viện, cùng nhau ăn điểm tâm.”

Ăn điểm tâm?

Nàng ngẩn ra sau đó gật đầu, nói: “Làm phiền.”

Sau đó theo Đao Mộc Thần đi vào vương phủ. Người gác cổng phía sau ngăn người, vuốt đầu cười ngây ngô.

Vào phủ, nàng liền đi bên cạnh tiểu thúc, để hần dẫn đường đến nội viện của tổ mẫu, mũ trùm và khăn che trên đầu cũng đã bị gỡ xuống.

Rất xa nàng nghe được tiếng nói cười truyền đến, Thần công tử đột nhiên quay đầu, không có ý tốt nháy mắt ra hiệu với nàng.

Nàng không hiểu nhủ mi, phía trước đã có nha hoàn lên đón, quỳ gối nói: “Thỉnh an Thần công tử, thỉnh an quận chúa! Lão Vương phi chờ đã lâu, bảo nô tỳ thấy hai người liền lập tức dẫn hai người vào.”

Trong phòng lão vương phi có rất nhiều người, toàn là oanh oanh yến yến. Sau khi Đao Mộc Diễm đi vào liền đứng lên hành lễ, thần thái cung kính, hoặc có điều bất kính thì cũng cúi đầu che đi.

Nàng cũng hành lễ với lão vương phi, nói: “Thỉnh an tổ mẫu.”

Lão vương phi lập tức vẫy nàng lại bên người, quay đầu liếc mắt nhìn Đao Mộc Thần: “Thằng nhóc đáng ghét này, đem Diễm Diễm ra ngoài chơi cũng không chú ý thời gian, tới giờ mới về.”

Quay đầu lại cười tủm tỉm với Đao Mộc Diễm, nói: “Diễm Diễm ngoan, đã ăn sáng chưa? Tiểu thúc mang cháu ra ngoài, có khi dễ cháu hay không?”

“Mẹ, mẹ hỏi thật lạ nha, con làm sao lại bắt nạt tiểu Diễm Diễm chứ? Chẳng qua là mười năm không gặp, nhìn không được muốn cùng cháu gái ngoan bồi dưỡng cảm tình thôi. Tối hôm qua con đưa con bé ra ngoài ngắm cảnh, ngắm đến bây giờ mới trở về đó.”

Thần công tử thong thả ngồi xuống bên cạnh, không hề cảm thấy trong ngày xuân lạnh phe phẩy quạt mát có cái gì không ổn.

Đao Mộc Diễm khẽ cong khoe miệng, nói: “Khiến tổ mẫu lo lắng rồi, cháu đã ăn qua điểm tâm ở trên đường.”

Quay đầu lại nhìn ca ca bên cạnh, thấy hân hạnh mừng rỡ, ý cười ẩn chứa, cũng không khỏi cười lên, sau đó mới quay đầu, nhìn về phía đám người trong phòng tổ mẫu.

Trên cơ bản đều là những gương mặt quen thuộc, ngày hôm qua cũng đã gặp qua, giờ phút này nhìn nàng đều mang ý cười, ẩn ẩn bên trong có vài phần nịnh nọt, đương nhiên cũng có ghen tị.

Đao Mộc Diễm rất nhanh liền thu hồi tầm mắt, cũng không để ý tới những người này nữa.

Tuy nói là người một nhà, nhưng nàng không có tình cảm gì đặc biệt với bọn họ, cũng không muốn bị dây dưa lãng nhãng tới những chuyện trong vương phủ.

Chẳng qua, ý nghĩ của nàng dù có tốt, nhưng hiển nhiên không dễ dàng thực hiện như vậy.

Tầm mắt nàng vừa thu hồi, đã chợt nghe có người nói: “Tiểu Thần đối với quận chúa đúng là quan tâm, quận chúa vừa về liền lôi kéo ra ngoài du ngoạn, sợ là trong cả vương phủ này, cũng không có ai được vài phần kính trọng như vậy của Tiểu Thần.”

Nói câu này là một nữ nhân khoảng chừng năm mươi tuổi, đầu cắm đầy trăm cài, mặt chát đầy son phấn, Đao Mộc Diễm vừa nhìn liền nhận ra bà ta chính là tiểu thiếp Tam phòng Lưu thị của gia gia, sinh một nam một nữ, con trai là đích tôn đứng hàng thứ hai, con gái gả cho Minh Vinh quận vương làm trắc phi, nghe nói rất được sủng ái.

Lời kia vừa thốt ra, Đao Mộc Diễm còn chưa đáp lại, không nghĩ tới Đao Mộc Thần thế nhưng không hề nề mặt, lạnh lùng nói: “Cái tên Tiểu Thần là để cho bà gọi hay sao?”

Không khí trong phòng nhất thời đông cứng lại!

Ai cũng không ngờ Đao Mộc Thần lại không cố kị như thế, lạnh giọng quát lớn, nhất thời một đám đều á khẩu, ngay cả lão vương phi cũng không khỏi kinh ngạc nhìn con trai út mới vừa rồi còn cười tủm tỉm, bộ dáng tốt tính.

Nhưng nói thật, Đao Mộc Thần thân là con trai trưởng, cách xưng hô “Tiểu Thần” như vậy, quả thật một tiểu thiếp như bà ta không có tư cách để trực tiếp gọi.

Lão vương phi ngẩn ra một chút, sau đó quay đầu nhìn về phía nữ nhân kia, vẻ mặt hờ hững nói: “Diễm Diễm chính là quận chúa của Đao Mộc vương phủ, lại là cháu gái của Tiểu Thần, được đối xử đặc biệt có cái gì lạ, người có ý kiến khác sao?”

Nữ nhân kia sắc mặt rất khó coi, nghe vậy hai gò má giật giật, vội đứng lên nói: “Vương phi hiểu lầm, thiếp thân chỉ cảm khái Thần công tử yêu thương quận chúa, cũng không có ý tứ khác.”

Đao Mộc Thần ở bên cười lạnh, nói: “Tiểu Diễm Diễm là cháu gái của bản công tử, bản công tử không thương yêu nàng thì còn có thể thương yêu ai?”

Lão phu nhân Nhị phòng nghe vậy cười nói: “Lời này không đúng rồi, trong vương phủ này, ngoại trừ Tiểu Yên Nhi ra, có tiểu thư nào không phải cháu gái ruột của cậu chứ?”

Thần công tử cúi đầu thường thức cây quạt, không thèm ngẩng đầu lên nhìn bà ta một cái, thần nhiên nói: “Thím hai nói sai rồi. Đối với bản công tử mà nói, ai có thể ruột thịt hơn cháu gái tiểu Diễm Diễm này của ta?”

Lão phu nhân Nhị phòng nhất thời nghẹn họng, mà người liên quan nhất đến việc này bây giờ lại nhũn mỳ, hơi hơi có chút không kiên nhẫn.

Nàng vừa xuất hiện liền châm ngòi, nếu không phải tiểu thúc đột nhiên biến sắc ngắt lời, thì giờ phút này gặp phải tình cảnh khó xử như vậy chính là nàng.

Nàng mặc dù không sợ, nhưng rất không kiên nhẫn với loại chuyện này.

Có nên quản lý một chút hay không?

Xem tình huống trước mắt, dường như cách xa với suy nghĩ muốn thanh nhàn lúc trước của nàng, mà nàng tất nhiên phải ở chỗ này một thời gian dài, muốn để người ta không đến phiền nhiễu nàng, thật sự khả năng này không lớn.

Ngay cả tổ mẫu ở đây hơn nửa đời người cũng không thể xử lý gọn mớ hỗn loạn này, nàng vừa tới nên xuống tay thế nào đây?

Nàng hít hít mũi, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía tổ mẫu bên cạnh nói: “Tổ mẫu, có chuyện cháu vẫn không rõ, nhưng không dám tùy tiện nói ra, sợ

thất lễ.”

Lão phu nhân chợt không kịp phản ứng, nhưng sắc mặt vẫn không đổi, bình tĩnh nói: “Có chuyện gì không rõ thì cứ việc hỏi, nơi này chính là nhà của cháu, ở nhà có cái gì không thể nói?”

“Vậy nếu hỏi vấn đề thất lễ, tổ mẫu cũng đừng trách cháu nha.”

“Không trách cháu. Hỏi đi, cháu có cái gì không rõ?”

Đoan Mộc Diễm hít mắt, khước miệng hơi hơi gọn lên, câu ra một độ cung mang theo chút quý dị: “Theo lý mà nói, sau khi phụ thân kế thừa tước vị, các huynh đệ của ông nội nên chia ra ở riêng mới đúng, làm sao trong vương phủ lại có nhiều người như vậy?”

Tĩnh!

Trong phòng phút chốc yên lặng không một tiếng động!

Mặc kệ mọi người ban đầu có tâm tư thế nào, lại định làm gì, thì giờ phút này đều bị một câu nói này hấp dẫn lực chú ý, ngừng mạnh đầu nhìn chăm chăm Đoan Mộc Diễm.

“Quận chúa, ngài chẳng lẽ là muốn ở riêng?” Có người chậm rãi thò ra một hơi, nhưng tâm tình buộc chặt kia vẫn không thể buông lỏng.

Đoan Mộc Diễm quay đầu nhìn lại, lạnh nhạt nói: “Tam thúc tổ mẫu (vợ của ông chú thứ ba) hiểu lắm, ta chỉ hơi có điểm tò mò mà thôi, cho nên muốn hỏi một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 8: Quân Tu Nhiệm hồi kinh

Edit: Quán Quán

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Một câu “ở riêng” của Đoan Mộc Diễm làm cho mọi người thoáng cái yên tĩnh hẳn, dù cho ban đầu có người rục rịch cũng bởi vì hai chữ này mà lập tức biết điều im lặng.

Ở riêng? Phàm là người có nhận thức đều biết, một khi ở riêng, bọn họ sẽ không còn là người trong Đoan Mộc vương phủ nữa, chỉ có thể xem như một nhánh nhỏ của Đoan Mộc gia, bất kể thân phận hay địa vị đều như từ trên mây rơi xuống, sau này cũng không còn Đoan Mộc phủ làm hậu thuẫn cho bọn họ.

Đây là chuyện liên quan chặt chẽ đến bọn họ, hơn nữa còn vô cùng nghiêm trọng.

Hai thúc tổ mẫu (bà thím) nhìn về phía Đoan Mộc Diễm, ánh mắt bất thiện, căn cứ vào biểu hiện ngày hôm qua có thể đoán được tứ thúc tổ mẫu khá thân thiện, song bây giờ cũng nhìn về phía Đoan Mộc Diễm, rồi quay đầu nhìn con gái bên cạnh, khẽ cau mày, ai oán cụp mắt.

Tướng công bà sớm mất, chỉ để lại một đứa con gái năm nay mười bảy tuổi, vẫn còn ở trong khuê phòng chờ gả, nếu theo mọi ng tách khỏi Đoan Mộc vương phủ, vậy sau này muốn tìm một lang quân tốt cho con gái cũng thật sự vô cùng khó khăn.

Mấy người tâm tư khác nhau, đều đem lực chú ý đặt trên người Đoan Mộc Diễm.

Đúng lúc này, lại nghe lão Vương phi vỗ tay cháu gái nói: “Mấy vị thúc gia gia (ông chú) của cháu đều chết trận trên chiến trường, chúng ta làm sao có thể nhẫn tâm để thế thiếp con cháu của họ lưu lạc bên ngoài chịu ủy khuất được? Hơn nữa nhiều người ở cùng nhau như vậy, cũng náo nhiệt.”

Tuy nói vậy, nhưng một bàn tay khác nắm tay Đoan Mộc Diễm của bà lại đột nhiên bóp chặt, nhẹ nhéo hai cái.

Đoan Mộc Diễm đắm chiêu, cái hiểu cái không gật đầu, nói: “Thì ra là vậy, nhưng cháu vẫn có chút không rõ ý tứ của tổ mẫu. Nếu tách ra ngoài, thì cũng vẫn là con cháu Đoan Mộc gia, chắc chắn không thể nào để bọn họ chịu khổ, hơn nữa sau khi tách riêng sẽ thoải mái hơn, không có nhiều quy củ như trong vương phủ, thật tốt!”

“Diễm Diễm chẳng lẽ ngại mớ quy củ trong vương phủ sao? Hay là không quen?”

“Không gạt tổ mẫu, quả thật có chút không quen. Tuy mới trở về không đến một ngày, nhưng lại cảm thấy không thoải mái tự nhiên như trước kia.”

“Ách.....”

Lão vương phi nhất thời hết chỗ nói rồi, Đoan Mộc Thần và Đoan Mộc Cảnh bên cạnh cũng buồn cười, sau đó lại nghe Đoan Mộc Điềm nói thêm: “Tổ mẫu đừng hiểu lầm, cháu chỉ cho rằng nhiều người ở chung một chỗ rất dễ dàng xuất hiện mâu thuẫn và khắc khẩu, nếu có mâu thuẫn sẽ phiền đến tổ mẫu phải vất vả giải hoà. Cháu nghe nói thân thể tổ mẫu không được tốt, không đành lòng thấy người mệt nhọc thôi.”

Lời này nói ra thật hay a!

Ít nhất lão vương phi nghe xong, trong lòng vô cùng thoải mái.

Vì thế vỗ tay nài, nói: “Có lời này của Điềm Điềm, trong lòng tổ mẫu cực kì cao hứng. Thật ra tổ mẫu không sợ mệt nhọc, lại nói, nếu cháu đã trở lại, đương nhiên cũng phải giúp tổ mẫu cùng nhau xử lý sự vụ trong vương phủ, cháu là quận chúa của Đoan Mộc phủ ta đó.”

Đúng vậy, quận chúa!

Thân phận tôn quý cỡ nào, lại làm cho người ta bất đắc dĩ cỡ nào a!

Đoan Mộc Điềm im lặng, sau đó nhẹ nhàng gật đầu.

Thân đã nằm trong cuộc, không có khả năng có thể một lần nữa thoát ly ra khỏi nơi chứa nhiều chuyện phiền toái này.

Nhưng chuyện trước mắt hiển nhiên không thể giải quyết dễ dàng như vậy, hôm nay chỉ là dò xét, cho dù nghênh đón là cuồng phong mưa bão hay ám tiễn lạnh lùng, thì vẫn đều đáng để chờ mong.

Ở riêng? Tổ mẫu khẳng định đã muốn từ lâu, nhưng vẫn chưa thể thành công, ở trong đó, những người trước mắt này không phải trọng điểm, chủ yếu hẳn là do vị nhiều năm qua ẩn cư trong Phật đường ăn chay niệm Phật, không để ý đến thế sự – lão thái thái kia.

Lão thái thái kia đã hơn bảy mươi tuổi, nhưng nghe nói thân thể gân cốt vẫn rất cường tráng.

Đoan Mộc Điềm hí hí mắt, hiện giờ việc quan trọng nhất nàng phải làm chính là điều tra kĩ càng vị lão thái thái này một chút.

Đoan Mộc Cảnh chợt nghiêng đầu nhìn mười mười nhà mình một cái, trong mắt mềm nhẹ ý cười, lại quay đầu nhìn về phía cửa, giống như có chút dăm chiêu.

Có nha hoàn từ bên ngoài tiến vào, bị không khí trầm ngưng trong phòng làm cho hoảng sợ, vội vàng cúi đầu, dè dặt chạy đến trước mặt lão Vương phi, quỳ gối hành lễ, nói: “Khởi bẩm lão Vương phi, Vương gia từ trong cung đã trở lại.”

Tin tức này làm cho Đoan Mộc Điềm vốn đang đánh giá vấn đề liên lập tức hoàn hồn.

Chuyện vương phủ về sau còn nhiều thời gian giải quyết, cái nàng quan tâm nhất chính là tình huống của phụ thân.

Phụ thân hôm qua ở lại trong cung một đêm chưa về, cũng không biết thương lượng cùng Hoàng Thượng và các quan đại thần trong triều có ra kết quả gì hay không, quan trọng hơn, cũng là điều nàng quan tâm, chính là khi nào cha phải ra chiến trường?

Cái nơi máu tanh hiu quạnh, tàn bạo lại thâm thiết đó.

Khi nha hoàn thông báo, Đoan Mộc Tranh cũng đã từ bên ngoài tiến vào, mọi người trong phòng vội vàng đứng lên hành lễ, hẳn không thèm liếc mắt một cái, thẳng tắp đi tới trước mặt lão vương phi, chấp tay nói: “Mẫu thân, hoàng thượng hạ chỉ, ngày mai con phải xuất chinh tới Bắc Cương.”

“Ngày mai?” Vội vàng như vậy? Thực ra có thể tương tượng được, tình thế Bắc Cương nguy cấp, nhưng vì đi tìm Đoan Mộc Tranh trở về cũng đã tiêu phí không ít thời gian, trì hoãn hồi lâu, bây giờ phải gấp rút lên đường cũng là dễ hiểu.

Vì thế lão vương phi gật đầu, nói: “Lần này đi Bắc Cương, nhớ phải cẩn thận.”

“Dạ!”

Đoan Mộc Điềm đứng lên, đi đến trước mặt phụ thân nói: “Phụ thân, cha ở trong cung thương nghị chiến sự cả buổi tối, bây giờ vẫn nên nghỉ ngơi một chút đi.”

Đoan Mộc Tranh thu hồi tầm mắt nhìn con gái, trong mắt tràn đầy ấm áp.

Hắn bỗng nhiên đưa tay vuốt đầu nàng, hiếm khi thân thiết vô cùng nói: “Mấy ngày ta không ở kinh thành, con trợ giúp tổ mẫu xử lý mọi việc trong phủ. Con là quận chúa, bất kể chuyện gì, muốn thì cứ việc làm.”

“Phụ thân yên tâm, con sẽ nhớ kĩ.”

Cha con nói chuyện như vậy làm cho mọi người nhớ lại câu nói “ở riêng” vừa rồi, tâm thần bất an, có người không nhịn được xoay tròn mắt, âm thầm suy nghĩ biện pháp đối phó.

Đoan Mộc Tranh cũng không quay lại nhìn đám người phía sau, đáy mắt bốc lên một màn sương dày, lại nói với con gái: “Nếu gặp chuyện gì khó xử, hay bị ủy khuất, có thể tiến cung tìm Hoàng Thượng chủ trì công đạo. Đây là lệnh bài tiến cung, con giữ cho kĩ.”

Nói xong, hắn lấy ra một khối lệnh bài màu vàng dẹt ở thắt lưng, đưa tới trước mặt nàng, làm cho Đoan Mộc Điềm không khỏi ngẩn ra, lão vương phi lại ở phía sau mở miệng: “Con đây là có ý gì? Điềm Điềm là quận chúa của Đoan Mộc phủ, nếu bị ủy khuất, tự lão thân sẽ không buông tha cho tên vô liêm sĩ đó, cần gì phiền đến Hoàng Thượng?”

Tuy miệng nói vậy, nhưng khi nói ra giống như không hề để ý, lại nhanh chóng ý vị liếc qua từng người trong phòng.

Chân mày Đoan Mộc Điềm hơi nhíu lại, dường như nàng hiểu được tâm tư của phụ thân.

Mặc dù cha biết nàng có bản lĩnh, cũng không phải tùy tiện ai cũng có thể khi dễ, nhưng lúc này sắp chia tay, cha sắp phải đi tới Bắc Cung, chỉ để lại nàng và ca ca ở lại chốn thị phi này, chung quy vẫn có chút lo lắng.

Mặc dù lúc trước nàng cùng ca ca hằng năm bốn sáu bên ngoài, nhưng so với kinh thành, quả thật giống như trò đùa vật, bởi vì kì thật cha không biết rõ bọn họ rốt cuộc đã làm nên chuyện gì, chỉ cho rằng họ đi buôn bán bình thường, du ngoạn giang hồ mà thôi.

Đoan Mộc Điềm đưa tay tiếp nhận kim bài, nhét vào trong ngực, sau đó lùi kéo tay phụ thân đi ra cửa, nhẹ giọng nói: “Phụ thân yên tâm, con sẽ chăm sóc tốt cho mình, tuyệt đối không để cho bất kì ai bắt nạt. Bây giờ, cha mau chóng đi nghỉ ngơi đi, một đêm không ngủ rất hại sức khỏe.”

Sau đó, hai cha con không coi ai ra gì ung dung đi ra cửa, Đoan Mộc Cảnh cũng đứng lên, thờ dài nói với lão vương phi: “Tổ mẫu, tôn nhi cũng cáo lui trước.”

Sau khi được bà gật đầu đáp ứng, hắn cũng xoay người đuổi theo ra ngoài.

Ngồi ở phòng trong còn có thể nghe được tiếng nói chuyện từ bên ngoài truyền tới.

“Tiểu Cảnh, chăm sóc tốt cho muội muội con.”

“Cha yên tâm, con sẽ.”

“Hoàng Thượng nói hai ngày sau con tiến cung, cùng nhóm hoàng tử đi học, con chuẩn bị một chút.”

“Thư đồng?”

“Thế tử của Đoan Mộc vương phủ không cần làm thư đồng cho hoàng tử.”

“Cha, con có thể không đi không?”

“Tự con tiến cung nói với hoàng thượng.”

“.....”

Trong phòng, lão vương phi cười tươi như hoa, vỗ tay nói: “Xem ra, Tiểu Cảnh và Điềm Điềm nhà ta rất được Hoàng Thượng yêu thích, mới vừa trở về đã lệnh cho Tiểu Cảnh tiến cung đi học cùng nhóm hoàng tử, lại cho Điềm Điềm lệnh bài tự do ra vào cung cấm.”

Lời này khiến những người bên dưới vẻ mặt khác nhau, lão vương phi mặc kệ bọn họ, sau khi nói xong liền bưng chén trà nhấp một ngụm, bỗng nhiên thở dài một tiếng, cười tủm tỉm nói: “Vân son tuyết vụn quả nhiên là cực phẩm trong trà, mới chỉ uống hai chén, đã cảm thấy khẩu vị cũng sắp bị Điềm Điềm nhà ta chiều thành kén chọn rồi.”

Vì thế, có người ngượng ngùng, có người lại cười dường như không có việc gì lấy lòng nịnh hót, nhị phòng lão phu nhân cùng tam phòng lão phu nhân liếc mắt nhìn nhau, đột nhiên đứng lên nói: « Lão vương phi thân thể không khỏe, nên nghỉ ngơi nhiều hơn, chúng tôi cáo lui trước, không ở chỗ này quấy rầy người.”

Nhóm tiểu thư phu nhân còn lại cũng lần lượt cáo lui, đợi đến khi trong phòng không còn bất kì kẻ nào không phận sự nữa, bà mới giãn tái mặt, nhìn về phía cửa hừ lạnh một tiếng.

“Phân phó người chú ý động tĩnh bên Cẩm Viên, phạm có tình huống gì đều phải lập tức quay lại bẩm báo! Cũng phân phó mấy nha hoàn của Xuất Vân Các, bảo các nàng mở to hai mắt chú ý một chút, không được để quận chúa chịu nửa điểm ủy khuất.”

Lão vương phi trầm giọng phân phó, vẻ mặt điềm tĩnh, tình quang trong mắt lóe ra.

“Dạ.” Có người lên tiếng trả lời, cũng phân phó cho đám nha hoàn phía sau đi xuống, rồi xoay người lại, nói với lão vương phi: “Chủ tử ngài không cần lo lắng, nô tỳ thấy quận chúa cũng không phải hạng người hời hợt, tuyệt đối không có khả năng để những người kia khi dễ đâu. Hơn nữa, tình cảm giữa thế tử và quận chúa, đúng là rất tốt.”

Nghe được lời này, lão vương phi cũng không nhịn được vui mừng, cảm thán nói: “Ta xem hai huynh muội bọn nó tình cảm hòa thuận, giúp đỡ lẫn nhau

cũng thật cao hứng, nhưng cuộc sống bên ngoài so với trong vương phủ thì quá đơn giản rồi, không có nhiều tranh đấu tính kế, cũng không biết bọn chúng có thể ứng phó được hay không.”

“Chữ tử yên tâm, hôm qua mặc kệ là thế tử hay quận chúa, không phải đều thể hiện rất tốt hay sao? Lúc ngài đi ngủ còn nhớ mãi không quên, khen không dứt miệng đó. Thế tử và quận chúa đều là người cực kì thông minh chút việc nhỏ này không làm khó được bọn họ.”

“Ai, chỉ hy vọng như thế.”

Sau đó bà quay đầu nhìn về phía Đoan Mộc Thần giống như không xương xụi lơ lên ghế, trừng mắt, bực mình nói: “Xem người thế này còn ra bộ dáng gì nữa? Cả ngày chơi bồi lêu lổng, chút chính sự cũng không đi làm, mặt mũi Đoan Mộc vương phủ đều bị người làm cho mất hết !”

Ách? Làm sao đột nhiên lại nói sang hấn rồi?

Thần công tử vô tội chớp mắt mấy cái, sau đó giống như con sâu nhúc nhích, hơi ngồi thẳng người dậy, thở dài nói: “Mẫu thân, người phát giận với con làm gì, thật ra con cảm thấy người không cần lo lắng nhiều, cứ tùy bọn họ náo loạn cũng được, nói không chừng còn có thể giúp ngài giải quyết mọi họa trong lòng từ trước đến nay đây.”

“Lời này của con là có ý gì?”

Môi nhẹ vẽ ra ý cười nghiêm nghị, đưa tay chỉ hướng cửa nói: “Nhiều người như vậy cả ngày ở trong Vương phủ ồn ào lục đục với nhau, có người xem náo nhiệt có người chế giễu, từ khi đại ca kế thừa vương vị, trong bọn họ số người nên tách riêng ra thì lại mặt dày mày dạn ở lại tới bây giờ, con thấy cũng không ít đâu.”

Sắc mặt lão vương phi nghiêm lại, trầm giọng nói: “Nói rõ ràng chút!”

“Ý của con là người cần tách ra sống riêng, thì không nên tiếp tục ở lại Vương phủ, người nên ở lại Vương phủ cũng phải thấy rõ thân phận địa vị của mình, đừng làm chuyện dư thừa, đừng nói mấy lời dư thừa, đừng nghĩ có những suy nghĩ không cần thiết.” Thần công tử nói xong, thông thả từ trên ghế đứng lên, phe phẩy quạt giấy cười tùm tùm nói, “Bản công tử thật sự thích cách của tiểu Diễm Diễm, cái gì lễ nghi quy củ, cái gì luân lý cương thường chẳng qua chỉ là trang trí mà thôi. Không có chuyện gì thì bỏ, nếu gây trở ngại con bé, con bé tuyệt đối sẽ đem mấy cái chướng mắt đó bỏ ra!”

Hắn nghiêng đầu nhìn mẫu thân đang đắm chiêu, cười rực rỡ như hoa, nhếch mép nói: “Con bé từ nhỏ đã không phải người nói quy củ, cũng không nhận thức mấy cái quy củ phiền phức gì đó trong vương phủ, cho nên mẫu thân, người xem là được, con cam đoan, qua vài ngày nữa, vương phủ ta sẽ náo nhiệt vô cùng.”

Không thể không nói, mặc dù mới chỉ ở chung hai mươi ngày ngắn ngủi, còn là mười năm trước, nhưng Thần công tử quả thật vô cùng hiểu rõ tính tình Đoan Mộc Diễm.

Mà bên kia, Đoan Mộc Diễm và Đoan Mộc Cảnh đưa phụ thân về viện xong, nhìn hắn nằm nghỉ trên giường một lúc rồi mới rời đi.

“Muội muội, tiếp theo muội có tính toán gì không?”

Ra khỏi tầm điện, Đoan Mộc Diễm nghiêng đầu nhìn ca ca, nghĩ ngợi nói: “Trước đem quần áo trong phòng mang đến Nghê Thường các đã, để tổ mẫu thanh toán, sau đó muội muốn đi tham quan kinh thành một chút, lúc trước tuy đã tới vài lần, nhưng lần nào đến cũng đến vội vàng, đến nay cũng chưa từng nhìn kĩ kinh thành.”

“.....”

Nhìn thấy ca ca bỗng nhiên không nói gì, nàng không khỏi bật cười, cất bước dẫn đầu đi lên phía trước, lạnh nhạt nói: “Mấy chuyện phiền phức đó chỉ cần không đến quá nhiều muội, thì muội cũng không muốn để ý. Vốn là người một nhà, chỉ cần tất cả mọi người an phận thủ thường, cùng nhau sống yên lặng hòa thuận, thì có thể ở chung một chỗ, giống như tổ mẫu nói, ở cùng một chỗ cũng náo nhiệt.”

Ý nói, nếu có người không biết điều, không cam lòng bình thân, chọc giận nàng, thì nàng sẽ không quản cái gì ý kiến của lão tổ tông, lão thái thái, mạnh mẽ ép ở riêng cũng không phải không có khả năng.

Đoan Mộc Cảnh đứng phía sau nhìn bóng dáng của nàng, bỗng nhiên nhọt nhọt nở nụ cười.

Hắn biết, muội muội hắn từ nhỏ đã không dễ dàng so đo khó xử người khác, chỉ khi nào khiến nàng bực bội, thì sẽ dứt khoát, lưu loát tuyệt đối không để lại đường lui, nàng hành sự ghét nhất là khiến sự tình thêm quanh co vòng vèo, nhưng lại không sợ cái quanh co vòng vèo của người khác.

Hắn cất bước đuổi theo, nói: “Caca cùng muội đi dạo kinh thành.”

“Được! Huynh chi tiền.”

“Muội có được toàn bộ cửa hàng sơn phấn cùng cửa hàng quần áo nổi danh giàu có nhất Đại Viêm, còn cần caca trả tiền sao?”

“Bạc vĩnh viễn không ngại nhiều, có thể chiếm được tiện nghi mà không chiếm, đó là đũa ngọc.”

“Ha ha, đi thôi.”

Hai người một đường đi về phía Xuất Vân Các, mặc dù chỉ im lặng không nói chuyện nhiều, nhưng không khí lại vô cùng hoà thuận.

Sau khi tới Xuất Vân Các, Đao Mộc Diễm phân phó nha hoàn đem toàn bộ quần áo nàng không mặc bên trong sửa sang lại, đóng gói kỹ, quyết định mang chúng về Nghê Thường các, bán cho người khác.

Đang lúc bận rộn, người rảnh nhất Đao Mộc Vương phủ ông ọ đi tới, vừa thấy một màn này, liền chạy tới bên cạnh Đao Mộc Diễm, nhìn cái bao thật to kia hỏi: “Tiểu Diễm Diễm, cháu đây là muốn làm gì? Chẳng lẽ cảm thấy ở trong vương phủ không có ý nghĩa, nên định cướp sạch rồi chuồn đi sao?”

“Cháu cảm thấy cướp sạch mọi thứ đáng giá trong Vương phủ tốt hơn nhiều so với lấy một chút này rồi chuồn đi.” Đầu Đao Mộc Diễm cũng không ngẩng lên, chỉ sửa sang lại cái bọc kia, rồi nói với nha hoàn bên cạnh: “Người kêu người đi chuẩn bị xe ngựa, ta muốn ra ngoài.”

“Vâng, quận chúa!”

Nha hoàn lĩnh mệnh đi ra ngoài thu xếp, Thần công tử lại bắt đầu sắp đến, cặp mắt lờ lờ tỏa sáng, nhìn chăm chăm nàng nói: “Tiểu Diễm Diễm, cháu muốn ra ngoài à? Sao lại không nói sớm? Tiểu thúc đi cùng cháu nha. Cháu muốn đi đâu? Muốn xem cái gì? Không cần khách khí, cứ việc mở miệng nha, tiểu thúc nhất định cho cháu chơi đến tận nhà cũng không muốn quay về!”

Câu cuối cùng kia, tại sao nghe thế nào cũng cảm thấy có điểm ê tiện?

Đao Mộc Diễm rốt cục quay đầu nhìn hắn, tiện tay đem cái bọc nhét vào ngực hắn, đơn thuần cười, nói: “Nếu vậy, làm phiền tiểu thúc cầm giúp cháu cái này đi, chúng ta đi Nghê Thường Các trước, trả đám quần áo này lại.”

“Nga, cháu muốn đi Nghê Thường Các?”

Chỉ đi Nghê Thường các thôi, hai mắt thúc hưng phấn sáng lên như vậy làm gì?

Hắn lại cúi đầu ngó cái bọc, giống như biết được bên trong có cái gì, không khỏi rung đùi đắc ý nói: “Mẫu thân cũng thật keo kiệt, không phải chỉ vài món quần áo thôi sao? Lại bắt đi trả lại.”

“Chú hình như đã quên.” Đao Mộc Diễm nhẹ giọng nói: “Lớn nhỏ tổng cộng mười sáu bộ quần áo, giá trị gần vạn lượng bạc.”

Thần công tử ôm cái bọc, ngẩng đầu nhìn trời, sâu kín thờ dài nói: “Thật bất công a, tiền tiêu vật của bản công tử mỗi tháng nhiều lắm chỉ có một ngàn lượng bạc mà thôi.”

“Nga? Tiền tiêu vật hàng tháng của tiểu thúc chỉ có một ngàn lượng thôi sao?”

Nhìn ánh mắt cháu gái nhỏ bỗng nhiên híp lại, Thần công tử trong lòng căng thẳng, vội ôm gói đồ lùi về phía sau hai bước, tư thế đề phòng cảnh giác nói: “Tiểu Diễm Diễm, cháu muốn làm gì?”

Đao Mộc Diễm không hỏi lại, mà quay đầu nhìn về phía Phúc gia gia đang đứng bên cạnh hỏi: “Tiền tiêu vật hàng tháng của người trong phủ thường phân chia thế nào?”

Phúc gia gia ngần ra, vội trả lời: “Hồi bẩm quận chúa, trong phủ trừ lão vương gia và lão vương phi ra, chi phí của mỗi người đều có quy định, trong đó Thần công tử và thế tử là nhiều nhất, tiền tiêu vật hàng tháng là một ngàn lượng, quận chúa và lão tổ tông giống nhau, tiền tiêu vật hàng tháng tám trăm lượng, tam phòng lão phu nhân là hai trăm lượng, nhị phòng lão phu nhân một trăm lượng, tiền tiêu vật của các công tử khác chia ra ba trăm hoặc một trăm lượng, một trăm lượng là con dòng trưởng, con dòng thứ năm mươi lượng, các vị tiểu thư cũng vậy, tiền tiêu vật hàng tháng của các tiểu thư là năm mươi cùng ba mươi lượng, chỉ có Yên Nhi tiểu thư thân phận đặc thù nên tiền tiêu vật hàng tháng là một trăm lượng.”

Đao Mộc Diễm mặt không chút thay đổi lắng nghe, trong lòng âm thầm suy nghĩ, liền phát hiện chi phí sử dụng hàng tháng, tiền tiêu vật phân phát hàng tháng trong vương phủ này thật sự cao kinh người.

Căn cứ theo giá cả ở thế giới này, so với kiếp trước của nàng, một lượng bạc ít nhất trị giá hơn sáu trăm đồng.

Nghĩ nghĩ, nàng lại nhìn không được nhớ đến số lượng nhóm phu nhân lớn nhỏ đã gặp hai ngày qua, trán không khỏi vã mồ hôi lạnh, nhiều nữ nhân như vậy.

Thần công tử đứng bên, xoa cằm cười đến vô sỉ, nói: “Tiểu Diễm Diễm, chẳng lẽ cháu muốn tra kỹ tình huống trong phủ hả?”

“Không thể sao?”

“Sao không? Cháu là quận chúa, trong vương phủ này, trừ tổ mẫu cháu ra, không có ai có tư cách quản lý việc trong phủ hơn cháu, trừ phi ca ca cháu cưới thế tử phi.”

“Không phải còn có lão tổ tông sao?”

Thần công tử nhất thời bĩu môi, sắc mặt giễu cợt không e ngại nói: “Bà ta có thể quản chuyện gì? Từ năm đó sau khi phụ vương kế thừa tước vị, bà ta đã không còn tư cách quản chuyện trong phủ rồi, chẳng qua trên tay có ấn tín của đại gia chủ trước kia, nên mới có thể tùy bà ta khoa tay múa chân. Ta tin

tướng tiểu Diễm Diễm khẳng định sẽ vô cùng sáng khoái thoải mái mà đối phó bà ta.”

“.....”

Tiểu thúc, ngài thật coi trọng ta a.

Chẳng qua bây giờ nói chuyện này hình như còn hơi sớm, việc này phải lên kế hoạch thật kỹ một phen mới được, dù sao cũng đã dây dưa với tổ mẫu mấy chục năm, làm sao nàng có thể thoải mái sáng khoái giải quyết trong một sớm một chiều được?

Hướng hồ nếu lão thái thái kia hòa ái, thì nàng nhất định sẽ không quá phận.

Dù sao cũng là trường bối.

Nha hoàn vừa rồi đi ra ngoài cũng đã trở lại, bẩm báo:”Quận chúa, xe ngựa đều đã chuẩn bị xong, không biết người tính khi nào xuất môn?”

“Bây giờ đi.”

Nói xong, nàng đã bước ra ngoài, Đao Mộc Thần lúc này cũng vui vẻ đi theo, Đao Mộc Cảnh thì bật cười, cầm cái bọc đuổi theo.

Đi được vài bước, Đao Mộc Diễm dừng lại, quay đầu nói với hai nha hoàn đi theo phía sau:”Các người không cần đi theo ta, ta tự mình đi ra ngoài là được.”

Hai nha hoàn kia sùng sốt, ngẩng đầu ngơ ngác nhìn nàng, không khỏi có chút khó xử.

Không cần đi theo? Đây.....làm sao được?

Đao Mộc Cảnh trực tiếp đi qua các nàng, nhưng Thần công tử lại quay đầu nhìn, cười tủm tỉm nói:”Nếu quân chúa kêu các người không cần đi theo, thì các người liền ở lại đây đi. Các người là người của quận chúa, nàng phân phó các người làm cái gì, các người làm cái đó là được, nếu làm nàng mất hứng, thì ai cũng không cứu được các người!”

Hai nha hoàn không khỏi nhìn nhau, sau đó hướng về phía quận chúa đã đi xa hành lễ.

Gặp phải chủ tử mới, vẫn còn chưa nắm chắc tính tình chủ tử, các nàng đúng là không dám yên tâm.

Ba người Đao Mộc Diễm lên xe ngựa, ra khỏi cửa lớn Đao Mộc Vương phủ, đi ngang qua phố Bàn Long – phố nhà giàu của kinh thành, một đường đi về phía nam, phố xá sầm uất, người đông chen chúc nhau.

Nghê Thường Các nằm trên đường Bàn Long, chiếm cứ một khu vực rộng lớn trên đoạn đường tắc đất tắc vàng này. Mặt trước cửa hàng cũng được trang hoàng tinh xảo thanh nhã, nổi trắng ra là xa hoa.

Cửa hàng chia thành hai tầng, tầng một có thể mê hoặc những nữ tử thích chưng diện, với các loại xiêm y tinh mỹ, tầng hai chia thành từng dãy ghế lô tinh xảo, chỉ tiếp đãi các tiểu thư phu nhân phú quý nhất trong kinh thành.

Xe ngựa của Đao Mộc phủ dừng lại trước cửa Nghê Thường Các, cửa xe vén lên, Đao Mộc Diễm từ bên trong đi ra.

Cơ hồ trong nháy mắt này, không khí xung quanh lập tức ngừng trệ, sao đó một chuỗi âm thanh hút không khí vang lên.

Nàng giương mắt nhìn lại, liền thấy các phu nhân tiểu thư vốn đang lựa chọn xiêm y bên trong lúc này quay đầu nhìn ra, thẳng tắp chăm chú nhìn vào mặt nàng.

Nàng vẫn hờ hững, chỉ có chút không kiên nhẫn nhíu mày, thầm nghĩ sau này xuất môn vẫn nên mang theo khăn che mặt thì hơn, tuy nàng không quan tâm người ta đối đãi thế nào, nhưng nàng không thích bị nhìn chăm chăm.

Đao Mộc Diễm mặt không chút thay đổi xuống ngựa, Đao Mộc Thần và Đao Mộc Cảnh phía sau cũng theo xuống, thấy không khí xung quanh khác thường, Thần công tử híp mắt, chân mày Đao Mộc Cảnh khẽ nhăn, mang theo chút lãnh ý lướt qua đáy mắt.

Sau đó, hai người gần như cùng một lúc đưa tay dắt nàng bước vào bên trong Nghê Thường các.

Chung quanh vang lên tiếng nghị luận huyền ảo, đừng phải ánh mắt Thần công tử và Cảnh thế tử đảo qua, vẫn như cũ nhìn không được trộm nhìn sang bên này.

Đao Mộc Diễm cũng không để ý tới họ, chỉ cúi đầu nhìn tay bàn tay đang nắm chặt tay mình, trong mắt hiện lên ý cười mềm mại.

Người khác đối đãi với nàng thế nào thì liên quan gì tới nàng? Nàng đã sớm không quan tâm, chỉ cần những người nàng để ý tình nguyện chấp nhận nàng, che chở nàng, đã khiến nàng thỏa mãn rồi.

Chương quây Nghê Thường Các vội vàng chạy đến, khi nhìn thấy Đao Mộc Diễm, ánh mắt hơi loé lên rồi khom người chín mươi độ, cung kính nói:”Thỉnh an Cảnh thế tử, thỉnh an Thần công tử, thỉnh an Diễm quận chúa, không biết ba vị quý nhân đến thăm, mong thứ lỗi cho tiểu nhân không tiếp đón

từ xa, không biết tiểu nhân có tài cán gì công hiến cho các ngài?”

Có tiếng bước chân từ trên lầu vội vã chạy xuống, thời điểm nhìn Đoan Mộc Diêm, trong mắt đột nhiên phát ra hào quang tươi sáng. Ngay sau đó lại thu liễm lại, đưa tay đẩy chướng quày sang bên, rồi quỳ gối hành lễ với ba người Đoan Mộc Diêm, nói: “Ta nói hôm nay vừa ra cửa sao liền nghe thấy chim khách kêu, thì ra là Diêm quận chúa và Cảnh thế tử, Thần công tử cùng nhau đến tiểu điểm này. Ba vị khách quý, đừng đứng, mời lên lầu, có cái gì cần phân phó, ta nhất định dốc toàn lực làm.”

Đoan Mộc Thần và tà liếc cháu gái lãnh đạm đứng bên cạnh, cười tủm tỉm nói: “Có thể được Bình cô nương tự mình tiếp đãi, bản công tử thật cảm thấy vinh hạnh sâu sắc.”

Bình cô nương lúc này cũng cười nói: “Lời này của Thần công tử nói quá rồi, bộ dạng ba người tôn quý như vậy, muốn mời cũng mời không được, hôm nay đến đây, nếu ta dám không tiếp đãi thì thật đúng là lỗi lớn.”

Nói xong, nàng đã dẫn đường ở phía trước, đưa ba người lên lầu hai.

Gã sai vặt của cửa hàng cũng lấy ra hai cái bọc quần áo từ trong xe ngựa của Đoan Mộc phủ, cẩn thận theo sau.

Lên lầu hai, Bình cô nương dẫn bọn họ tiến vào một gian ghé lô tốt nhất. Vừa vào cửa, nàng bỗng nhiên xoay người nhào về phía Đoan Mộc Diêm, trực tiếp dính trên người nàng, nhõng nhẽo nói: “Công tử, người tốt cuộc cũng quay về kinh rồi! Hôm qua nghe tin Đoan Mộc quận chúa trở về kinh thành, ta thiếu chút nữa nhịn không được chạy tới Đoan Mộc vương phủ tìm người, lại nghĩ người vừa trở về khẳng định có rất nhiều chuyện phải giải quyết, nên mới không đi quấy rầy đó.”

Đoan Mộc Diêm không khỏi mỉm cười, đưa tay vỗ lưng nàng nói: “Sắp tới hẳn là phải ở lại trong kinh thành, người buông ra trước đã, đem sự tình xử lý một chút?”

Nàng ngẩng đầu, trong mắt thủy quang trong suốt nhìn nàng hỏi: “Có chuyện gì?”

“Mấy bộ quần áo kia người xử lý đi, là tổ mẫu của ta mua ở đây lúc trước, nhưng ta mặc không vừa nên đóng gói mang lại đây, người phụ trách trả lại tiền.”

Theo ngón tay chỉ của Đoan Mộc Diêm, nàng kia nhìn về phía hai cái bọc, không khỏi bĩu môi nói: “Bổn điểm từ khi khai trương đến nay, còn chưa từng xảy ra chuyện trả hàng đã bán đâu đó.”

Tuy rằng nói vậy, nhưng nàng vẫn ngoan ngoãn đi qua, bắt đầu xử lý đóng quần áo, trong miệng còn nhỏ giọng nói thầm: “Mấy thứ dong dong chỉ tục phần này làm sao xứng làm y phục cho công tử nhà chúng ta? Toàn bộ thanh lý hết đi!”

Đoan Mộc Diêm nghe vậy thực hết chỗ nói rồi, đành ôm trán dặn: “Chớ cản trở tiền tài.”

Nàng rì rầm hai tiếng, cũng không biết có nghe vào hay không.

Kiểm kê một phen, rất nhanh đã xong, nàng kia sai người lấy ngân phiếu đưa đến trước mặt Đoan Mộc Diêm, còn nói: “Công tử, trong điểm lại có xiêm y mới, người có muốn nhìn một cái hay không?”

“Không cần, tổ mẫu chuẩn bị cho ta rất nhiều, trong khoảng thời gian ngắn sợ rằng mặc không hết, lần sau lại nói.”

Đôi mắt nàng kia xoay tròn, nói: “Nói vậy, Đoan Mộc lão vương phi dường như rất yêu thương công tử nha, thế thì mọi người có thể yên tâm rồi.”

“Ừm, những người khác đều ổn chứ?”

Bình cô nương nhìn Đoan Mộc Thần và Đoan Mộc Cảnh đang nghiên cứu Nghệ Thường Các một cái, sau đó nói: “Đều ổn, nghe nói bên Hoa thành kia, Tạ gia và quan phủ cấu kết, muốn niêm phong cửa hàng sơn phấn của chúng ta, Từ Diên thiếu chút nữa ra tay đánh quan sai, lúc tình thế cấp bách, chợt những người đó lại vội vàng rời đi, không tới tìm chúng ta gây phiền toái nữa.”

Đoan Mộc Diêm không khỏi nhướn mày, liền thấy Bình cô nương cười gian nói: “Nghe nói, Tam điện hạ đi ngang qua Hoa thành, vừa vặn gặp phải việc này, nên đi nha môn tìm vị đại nhân kia hàn huyên một lúc, sau đó quan phủ lập tức ném Tạ gia sang một bên, không dám khó xử cửa hàng sơn phấn của chúng ta nữa.”

Tam điện hạ?

Đoan Mộc Cảnh bên cạnh bỗng nhiên quay đầu, trong đôi mắt hiện lên chút dị sắc, Thần công tử thì vuốt cằm cười đến không có ý tốt, Đoan Mộc Diêm cũng không ngờ, nửa tháng trước gặp ở Hoa Thành, lúc ấy nàng mơ hồ nghe được như có ai đó đang gọi ‘tam điện hạ’ thì ra không phải là ảo giác sao?

Nàng theo bản năng sờ túi gấm nhỏ bên hông, nghĩ tới hai mươi ngày ở chung mười năm trước, còn có lời hấn nói khi chia tay, bỗng nhiên có chút tưởng niệm.

Mấy năm nay, vẫn luôn nghe được mấy lời đồn liên quan tới hấn, cũng biết hấn đã sớm bỏ được thân phận yêu ma chuyển thế, bất kể ở trong triều hay ở dân gian đều có danh vọng rất cao, hơn nữa còn mang chức vị thân vương, đạt được tín nhiệm của Hoàng Thượng, hẳn là sống rất tốt.

Nhưng mười năm không thấy, không biết hẳn có còn nhớ rõ nàng hay không?

Đoan Mộc Cảnh thấy bộ dáng suy tư do dự của muội muội, hơi hơi mím môi, bất mãn hừ một tiếng.

Thần công tử nhìn thấy một màn này, không khỏi vui vẻ, đưa tay khoát vai hắn, treo hơn nửa trọng lượng của mình lên, ghé sát tai nhẹ giọng nói: “Ta nói này Tiểu Cảnh, cháu làm sao vậy? Hay là muốn để Tiểu Diễm Diễm cả đời ở lại trong Đoan Mộc gia? Con gái lớn không thể giữ a.”

Đoan Mộc Cảnh sửa sang lại tay áo, lạnh nhạt mỉm cười liếc hắn một cái, nói: “Tiểu thúc, thúc đang nói gì vậy? Cháu tất nhiên hy vọng muội muội có được một phu quân tốt, nhưng cháu cảm thấy Quân Tu Nhiễm không xứng với muội muội mà thôi.”

Thần công tử nhất thời nghiêng đầu, biểu tình kia nhìn thế nào cũng giống như đang xem thường.

Khóe miệng Đoan Mộc Cảnh không khỏi giật giật, nói thêm: “Lại nói, muội muội đối với hắn chẳng qua chỉ là nhờ kĩ vài phần cảm tình trước đó, không liên quan tới tình yêu.”

Thần công tử dứt khoát không nói gì, chỉ nhẹ nhàng trợn mắt, nháy mắt ra hiệu, mặt mày hờ hờ.

Đoan Mộc Cảnh không khỏi im lặng, sau đó hé miệng, thông thả lờ lờ trở lại.

Lại nói, ở Hoa Thành cách kinh thành mấy ngàn dặm, lúc này vẫn trăm hoa đua nở, ngay cả trong không khí cũng tràn đầy hương vị ngọt ngào, đi lại trên đường, bất kể quay đầu hay cúi đầu, đều có thể nhìn thấy đủ loại hoa tươi đầy màu sắc nở rộ

Từ nửa tháng trước Đại phu nhân Tạ gia sinh bệnh đậu mùa rồi chạy đến cửa hàng sơn phấn Băng Cơ làm ẩm ỉ bị đuổi về nhà, hai ngày sau Tạ gia cầu kết cùng quan phủ mưu đồ niệm phong cửa hàng sơn phấn Băng Cơ, nhưng không biết vì sao không bệnh mà chết, cả Hoa thành đều nghị luận việc này.

Cũng may, trong lòng dân chúng ở Hoa Thành đều không ưa thái độ của Tạ gia, trận phong ba này trôi qua, người được lợi lớn nhất chính là người ban đầu bị hại, thế cho nên cửa hàng sơn phấn Băng Cơ của Từ Diên cô nương không những không bị đè cho sụp đổ, ngược lại còn có xu thế phát triển không ngừng.

Thậm chí, hai quán tửu lâu của Tạ gia ngược lại lần lượt đóng cửa, sau đó đều bị Từ Diên cô nương thu mua.

Bên trong Tạ gia dường như đã xảy ra biến cố gì, nếu không tại sao lại đóng cửa hai tửu lâu?

Hai ngày trước Tạ gia đại phu nhân đã chết, chết vì bệnh đậu mùa, mà trong số khách hàng của tiệm sơn phấn Băng Cơ cũng có vài vị phu nhân tiêu thụ bị bà ta lây bệnh, nhưng khỏi rất nhanh, không ai bị tổn thương gì.

Nghe nói bởi vì ông chủ của cửa hàng Băng Cơ đã kê một đơn thuốc, thông báo lúc đại phu ở đây, nói là có thể chữa khỏi bệnh đậu mùa.

Tin tức này vừa truyền ra, nhất thời khiến cho Hoa thành hoan hô không dứt, cũng có người từ thành khác đến đây xin thuốc, sau đó Từ Diên cô nương lại hào phóng đưa đơn thuốc cho mọi người, nói là để cho người bình thường cũng có thể sử dụng, đề phòng bệnh đậu mùa, khiến cho ai nấy đều vui vẻ.

Ma hôm nay, là ngày đưa tang của Tạ gia đại phu nhân.

Sáng sớm, từ Tạ gia phủ đệ đi đến ngoài thành, nguyên bản đường phố náo nhiệt bây giờ rải rác bóng người, ngay cả cửa hàng cũng đóng chặt cửa lớn, giống như tránh xui xẻo. Mà bởi vì cái chết đặc biệt của đại phu nhân nên Tạ gia chỉ cúng bái hành lễ qua loa cho bà, lại qua loa đặt bà vào quan tài rồi nâng ra khỏi thành, thậm chí không thêm chôn bà vào phần mộ gia tổ.

Ngoài thành, phía trên núi, người của Tạ gia hạ táng Đại phu nhân rồi lấp mộ, nhưng khi bọn họ vừa xoay người rời đi, có vài người đột nhiên từ trong rừng xông ra, trên tay còn cầm xẻng, cuốc vùn vùn, không nói hai lời bắt đầu đào lên.

Nếu có người nhìn thấy, sợ là sẽ vô cùng hoảng sợ, nhưng trên mặt những người này lại không chút ngượng ngùng hay khó xử vì bất kính với người đã chết, một đám giờ xẻng giờ cuốc bận tới mảy mảy.

Lại có người từ trong rừng đi ra, đi đầu là một nam tử trẻ tuổi, khuôn mặt rất tuấn tú giờ phút này lộ đầy vết bầm tím nhợt nhạt, giống như dấu vết sau khi bị người ta hành hung.

Mà ở phía sau hắn là Hồ Tử thần thái thật thà phúc hậu, bên cạnh còn có Từ Diên cô nương đi theo, phía sau, Quân Tu Nhiễm thông thả ung dung đi đến.

“Các người thực ghê toม, đào mộ người chết thì thôi đi, lại còn là một người chết vì bệnh đậu mùa.” Từ Diên cô nương bịt mũi bất mãn than thở.

Hồ Tử sờ sờ đầu, cũng cảm thấy hơi ngượng ngùng.

Thị vệ áo xanh nghe thế liền liếc mắt nhìn bọn họ một cái, nói: “Đây là biện pháp tốt nhất, thật sự không ngờ một Tạ gia nho nhỏ lại có thủ vệ thâm nghiêm như vậy.”

Quân Tu Nhiễm cũng không gia nhập vào cuộc nói chuyện của ba người, chỉ nhìn mấy người đang bận rộn kia, có chút đăm chiêu.

Động tác của bọn họ rất nhanh, thoáng cái đã nhìn thấy quan tài, lại đào ra, mở nắp.

Có người đưa tay vào sờ sờ, từ bên trong quan tài lấy ra một gói giấy dầu gì đó, rồi xoay người đi về bên này, những người còn lại thì tiếp tục động thủ chôn quan tài, đem ngôi mộ khôi phục lại bộ dáng cũ.

“Chủ tử, thứ người cần đã lấy được!” Người cầm gói kia hành lễ với Quân Tu Nhiễm, dâng vật cầm trong tay lên.

Ánh mắt Quân Tu Nhiễm nhẹ nhàng đảo qua, nhưng không đưa tay nhận lấy, mà gật gật đầu nói: “Tốt lắm. Đem nơi này khôi phục nguyên trạng, sau đó các người cũng tự động phân tán đi, thứ này tạm thời để Tông An giữ.”

“Dạ!”

Sau đó liền cầm vật trong tay chuyển trước mặt thị vệ áo xanh.

Thị vệ tên Tông An nhất thời môi run run hai cái, cực kì u oán nhìn chủ tử nhà mình, rồi mới đưa tay tiếp nhận vật kia.

Quân Tu Nhiễm đảo mắt nhìn hấn, cười đến vô cùng thân thiết ôn nhu, rồi quay đầu nhìn Hồ Từ, nói: “Mấy hôm nay may mắn được các huynh đệ trợ giúp, ta sẽ không quay lại Hoa Thành nữa, đành cáo từ.”

“Huynh phải về kinh thành sao?”

Hấn gật đầu, trên mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng đã sớm tung tăng nhảy nhót.

Hấn dùng tốc độ nhanh nhất trong thời gian ngắn nhất thu được vật mình muốn, bây giờ có thể an tâm hồi kinh, cuối cùng đã sắp được gặp lại Diễm Diễm rồi.

Chỉ cần nghĩ như vậy, hấn liền hận không thể lập tức xoay người chạy vội về.

Mười năm.không, là chín năm bảy tháng mười bốn ngày không gặp, giờ phút này hấn thật muốn khẩn cấp nhìn thấy nàng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 9: Gặp lại Phượng Lâu

Edit: Quán Quán

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Lại nói, bên phía kinh thành, Đoan Mộc Diễm ở gian ghé lô trên lầu hai Nghê Thường Các nghe Bình cô nương báo cáo tình hình cửa hàng, thỉnh thoảng mở miệng nói hai câu, cũng không kiêng dè hai tiểu tạp vụ đang chờ bên cạnh.

“Công tử, cậu còn muốn sai bảo gì không?”

“Cô làm tốt lắm, ta không có gì đặc biệt giao phó cả, cứ tiếp tục kinh doanh như vậy đi.” Đoan Mộc Diễm đứng lên, quay đầu nhìn nàng nói: “Ta cũng không ở đây lâu đâu, còn muốn đi chỗ khác mua sắm nữa.”

Bình cô nương liền nói: “Ta đi cùng!”

Đoan Mộc Diễm mỉm cười lắc đầu: “Có tiểu thúc cùng ca ca của ta là được, cô vẫn nên mau chóng xử lí công việc của cửa hàng đi.”

Vì thế nàng bĩu môi, len lén nhìn Thần công tử và Cảnh thế tử, ánh mắt u oán thật giống như đang nhìn tình địch.

Đoan Mộc Diễm không khỏi nở nụ cười, sau đó quay đầu nhìn về phía hai người kia nói: “Hai người nghiên cứu đủ chưa?”

Thần công tử ngẩng đầu, cầm trên tay một bức vẽ, vui vẻ đến gần, cười tủm tỉm nói: “Tiểu Diễm Diễm, đây là cái gì vậy?”

“Kiểu dáng xiêm y mới.”

“Cháu có cảm thấy kiểu dáng này cực kì xứng đôi với bổn công tử không?”

“Có sao?”

“Có, tuyệt đối có!”

“Nếu tiểu thúc thích...”

“Ừ ừ!” Hần liên tục gật đầu, chớp chớp mắt nhìn nàng, trước mắt tràn đầy kích động và mong đợi.

Đoan Mộc Diễm giật giật khóe miệng, tiếp tục nói: “Vây chờ sau khi kiêu dáng này ra lò, thỉnh tiểu thúc chiếu cố nhiều hơn.”

“.....”

Thần công tử nhất thời đen mặt, bĩu môi, hai mắt rung rung đầm lệ.

Uổng cho cháu là cháu gái nhỏ của bản công tử, ngay cả một bộ quần áo rách cũng luyến tiếc không tặng tiểu thúc, quá keo kiệt rồi.

“Ai, quần áo trong Nghê Thường Các đều rất quý, cái bình thường nhất cũng phải mấy chục lượng bạc, tinh phẩm thì mấy trăm, hơn một ngàn, tiểu thúc ta mua không nổi a.”

“Làm sao có thể chứ? Tiểu thúc không khỏi quá khiêm tốn rồi. Trong kinh thành này vô số tiểu thư công tử đều có thể mua được quần áo, tiểu thúc thân là Thần công tử của Đoan Mộc vương phủ, sao có thể mua không nổi đây? Chỉ riêng tiền tiêu vật hàng tháng của thúc đã là một ngàn lượng bạc, ấy vậy mà chỉ là tiền tiêu vật hàng tháng thôi, đối với tiểu thúc mà nói, tất nhiên là rất nhỏ, thu nhập không đáng kể a.”

“Ô, ta có biểu hiện rõ ràng như vậy sao?”

“.....”

Bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng cười khê, là Đoan Mộc Cảnh nghe được đoạn đối thoại của hai người này, rốt cục nhịn không nổi bật cười lên.

“Nếu chuyện cửa hàng đã xử lý xong, liền đi thôi. Sắc trời cũng không còn sớm, đi ra ngoài dùng cơm trưa vậy.”

Không phải chứ? Sáng sớm từ ngoài thành chạy vội về, lại ở chỗ tổ mẫu ngồi một lát, sau đó đưa phụ thân đi nghỉ ngơi, sửa sang lại đồ đạc còn nán ở đây một lúc, cũng đã sắp đến giữa trưa.

Đoan Mộc Diễm lập tức xoay người bước ra khỏi phòng.

Nhưng vừa ra cửa, đi chưa được hai bước, từ ghế lô bên cạnh đột nhiên truyền ra tiếng con gái mắng chửi: “Mấy kẻ vô liêm sỉ này, các ngươi dám dùng loại mặt hàng này để lừa bịp bốn tiểu thư!”

Sau đó “rầm” một tiếng, có thứ gì đó theo tiếng gió “vù” một cái phả vỡ cửa phòng bay ra, ném thẳng về phía đầu Đoan Mộc Diễm.

“Cẩn thận!”

Ca ca ở phía sau hô to, đồng thời, nàng cảm giác được một lực mạnh mẽ từ bên hông truyền đến, cả người bay ngược trở về, rơi vào trong một cái ôm ấm áp.

Còn không kịp quay đầu liếc mắt một cái, chỉ thấy thứ bay ra từ ghế lô “rầm” một tiếng nện vào tường, rồi bắn ngược trở lại rơi xuống đất.

Giờ phút này nó lẳng lẳng nằm trên đất, mới nhìn rõ đó là nghiên mực, đã thiếu mất một góc, lại nhìn vách tường vừa bị nó nện, cũng thủng một lỗ.

Đoan Mộc Diễm nhất thời nhướn mày, vốn Bình cô nương đi theo phía sau cũng bị dọa, vụt chạy ra, tiến vào ghế lô, cửa phòng lúc này bật mở, một nha hoàn đỡ một lão phu nhân ung dung tôn quý đi ra.

Hai bên đột nhiên đối mặt với nhau ngay trước cửa, không khỏi sửng sốt, lại nghe giọng nói thân thiết truyền đến: “Tiểu Diễm Diễm, có bị thương ở đâu không?”

“Cháu không sao.”

Bình cô nương lập tức phản ứng lại, đôi mi thanh tú lúc này nhướng cao, vẻ mặt bất ngờ.

Lão phu nhân kia cũng ngẩng đầu nhìn, nha hoàn đi theo bên cạnh ngoan ngoãn nói: “Vừa rồi tiểu thư nhà ta không cẩn thận đập vỡ nghiên mực, quấy nhiễu đến quý nhân, thật sự là vạn phần có lỗi.”

Hiển nhiên là các nàng cũng nghe được tiếng vang bên ngoài, nhận thấy có khả năng ném vào khách của Nghê Thường các nên mới đi ra.

Dù sao khách có thể lên lầu hai của Nghê Thường các, tất nhiên không phú tức quý, nếu không cẩn thận nện thương bọn họ, các nàng lại không hề lộ mặt nói một câu, thì e là sẽ sinh thù hận.

Nghe lời nha hoàn nói, Thần công tử trực tiếp hừ lạnh một tiếng, quay đầu nhìn qua, nhưng thời điểm nhìn đến lão phu nhân kia đột nhiên giật mình, lão phu nhân kia thấy rõ hắn, cũng sửng sốt.

“Cô?”

“Tiểu Thần?”

Hai tiếng xưng hô này, làm cho Đoan Mộc Diễm cùng những người bên trong không khỏi ngạc nhiên, nha hoàn bên người lão phu nhân lập tức hướng Đoan Mộc Thần hành lễ, nói: “Thỉnh an Thần công tử.”

Mà Đoan Mộc Diễm chậm rãi nheo mắt lại.

Theo nàng biết, đồng lứa với ông nội nàng, có sáu tỷ muội, mà trong đó tuổi của lão phu nhân này xấp xỉ, có năng lực gọi thẳng tiểu thúc là Tiểu Thần, chỉ có một, đó là con gái ruột của vị lão tổ tông ru rú trong vương phủ kia.

Lão tổ tông kia tuy là kẻ thất, nhưng cũng được đại kiêu tám người nâng cưới hồi đảng hoàng, cũng tính như chính thất, con gái của bà ta đương nhiên cũng là đích nữ, ba mươi sáu năm trước gả cho Vinh quận vương đương thời làm chính phi, Vinh quận vương bây giờ chính là con trai ruột của bà, mười tám năm trước hán cưới thứ nữ tiểu thư của Đoan Mộc vương phủ làm trắc phi, chính là con gái của tam di thái (bà di ba) phòng chính đẹp để quý phái trong phòng tổ mẫu hôm nay, cũng là thứ tỷ thứ muội của Đoan Mộc Tranh và Đoan Mộc Thần.

Từ trong phòng lại đi ra một cô gái, nàng kia ước chừng mười sáu tuổi tuổi, mặc váy lụa mỏng màu vàng nhạt, trên mặt còn mang theo vài phần trẻ con phàn nộn, đôi mắt to linh động long lanh, thoát nhìn rất đáng yêu, làm cho người ta nhìn không được muốn cùng nàng thân cận.

Giờ phút này trên mặt nàng còn hơi ửng đỏ, mắt hơi nước, giống như bị kích động còn chưa bình tĩnh lại.

Nàng đi ra liếc mắt một cái liền thấy được Đoan Mộc Thần, lúc này, đôi mắt từ từ sáng lên, cách hán ba bước thì dừng lại, uyển chuyển cúi người nói: “Thỉnh an tiểu cữu cữu (cậu nhỏ).”

Giọng nói vừa hay vừa êm dịu, chính là giọng cô gái măng chửi truyền ra từ trong phòng ban này.

Đoan Mộc Diễm nhìn tiểu thúc không hề ừ hừ gì, bĩu môi, song chốc lát sau lại nở nụ cười, cười đến thân thiết lại ôn hòa, lương thiện mà vô hại, nói: “Viện Nhi không cần đa lễ, các người tới kinh thành từ bao giờ vậy? Đến kinh thành rồi sao không tới quý phủ? mấy ngày trước ta còn nghe tổ mẫu nhắc tới các người đấy, sắp tới sinh thần của Thái Hậu nương nương rồi, người của Vinh Vương phủ cũng nên tới kinh thành mới phải.”

Vinh Cẩm Viện đứng thẳng người, ngẩng đầu nhìn hán nói: “Hôm qua chúng cháu mới tới kinh thành, đúng lúc gặp phải Vương gia cữu cữu hồi kinh, tổ mẫu nói Đoan Mộc Vương phủ nhất định rất bận, sợ chúng cháu đi lại làm phiền. Và lại chúng cháu một đường đến kinh thành, phong trần mệt mỏi, cũng nên chuẩn bị thỏa đáng rồi mới đi bái phỏng.”

Nói xong, nàng quay đầu nhìn Đoan Mộc Cảnh và Đoan Mộc Diễm, mặt bỗng nhiên hơi đỏ lên, khẽ gật đầu, lại nhẹ nhàng hành lễ nói: “Đây chắc là thể tử biểu ca và quận chúa biểu tỷ? Cẩm Viện tham kiến biểu ca biểu tỷ, vừa rồi muội không biết hai người đứng lúc đi qua, thiếu chút nữa làm biểu tỷ bị thương, thật xin lỗi.”

Tới lúc này, Đoan Mộc Diễm ở trong lòng ca ca mới đứng thẳng lên, nhìn Vinh Cẩm Viện thân nhiên nói một câu: “Không có việc gì.”

Lão phu nhân kia cũng đi tới, thân thiết kéo tay Đoan Mộc Diễm, nói: “Đây là Diễm Diễm sao? Hôm qua ta vốn định tới Đoan Mộc vương phủ, lại lo lắng quý phủ bận rộn, ta đến cũng chỉ thêm phiền, hôm nay xem như gặp được rồi. Đều là Viện nhi nhà ta lo lắng, không có bị thương ở đâu chứ?”

Đoan Mộc Diễm cúi đầu, chăm chú nhìn cánh tay đang túm tay mình kia, khó khăn nhìn xuống xúc động muốn hất tay bà ta ra, nghe vậy liền vội vàng thừa dịp rút tay về, đặt bên hông hành lễ nói: “Tham kiến cô nãi nãi (bà cô)”

Bên cạnh, Đoan Mộc Cảnh cũng chấp tay nói: “Tham kiến cô nãi nãi.”

Lão phu nhân đem tầm mắt từ Đoan Mộc Diễm chuyển đến trên người Đoan Mộc Cảnh, ánh mắt tỏa sáng, cười đến càng hòa ái dễ gần, liên tục nói: “Không cần đa lễ, không cần đa lễ. Các cháu cũng đến Nghe Thường các xem xiêm y phải không? Có nhìn trúng cái nào chưa?”

Đoan Mộc Cảnh nghiêng đầu nhìn muội muội, nói: “Hôm nay là cùng muội muội đến, chỉ cảm thấy kiểu dáng rất nhiều, trong lúc nhất thời có chút hoa mắt, cũng không biết rốt cuộc cái nào tốt, lại thấy gần giữa trưa nên định ăn trưa trước rồi nói sau.”

“Ta cũng biết Nghe Thường các này chỉ được cái hư danh, chẳng qua là mấy thứ mặt hàng tầm thường, còn ba hoa làm như quý lắm vậy!” Vinh Cẩm Viện ở bên gật đầu phụ họa, ánh mắt nhìn Đoan Mộc Cảnh thấy thế nào cũng như ẩn ý đưa tình.

Đoan Mộc Diễm nhẹ kéo khóe miệng, sau đó làm như không nhìn thấy tâm tư của cô tiểu thư Vinh vương phủ này, đạm mạc nói: “Kinh thành lớn như vậy, chắc là có nhiều nơi bán y trang, nếu nơi này tìm không thấy đồ mình thích, thì tới nơi khác tìm là được, cần gì phát giận? Hôm nay vận khí tốt, gặp cô nhân cũng không làm tổn hại đến ai, nếu đổi thành người khác tránh không kịp, sẽ gây thù chuốc oán không đáng có rồi?”

Sắc mặt Vinh Cẩm Viện nhất thời cứng đờ, cúi đầu nắm góc áo ngập ngừng nói: “Biểu tỷ vẫn còn tức giận sao? Muội... muội thực không phải cố ý”

Thần công tử “xoẹt” một cái mở quạt giấy ra, cười nói: “Viện nhi thật không đúng rồi, tiểu Diễm Diễm nhà chúng ta hảo tâm nhắc nhở người, làm sao ngược lại lại bị người cảm thấy Diễm Diễm nhà chúng ta đang khi dễ người đây? Người phải biết rằng, đây là kinh thành, người đã đến đây, mọi việc cũng nên cẩn thận mới đúng, bằng không nếu bởi vậy mà chọc phải phiền toái, vạn nhất liên lụy đến phụ vương người, lúc đó mất nhiều hơn được.”

Lão phu nhân nghe vậy sắc mặt khê biến, không khỏi nhìn Đoan Mộc Diễm nhiều hơn, sau đó cười nói: “Nha đầu này đúng là lỗ mãng, đến lúc này còn cho rằng kinh thành là nơi nó có thể khóc lóc om sòm đây.”

Sau lại quay đầu nói với Vinh Cầm Viện: “Biểu tỳ và biểu cửu cháu nói rất đúng, tính tình này của cháu cũng nên thu lại, đừng gặp việc không vừa lòng thì liền phát giận lung tung, coi chừng sau này không ai dám cưới cháu.”

Vinh Cầm Viện nhất thời mặt đỏ bừng, nhấn nhó lại ủy khuất bĩu môi, rồi mới không cam lòng gật đầu.

Đoan Mộc Diễm nhẹ nhủ mày, đáy lòng bỗng nhiên không hiểu sao sâu kín thờ dài một hơi.

Vinh tiểu thư này có lẽ đơn thuần thật, nhưng lão phu nhân này lại không phải loại người thân thiện, hơn nữa, bà ta rõ ràng có tính toán với bọn họ.

Nàng bỗng nhiên cười nhẹ, ngẩng đầu nói với lão phu nhân: “Trời không còn sớm, chúng cháu định đến tửu lầu bên cạnh dùng cơm, buổi chiều lại đến nơi khác nhìn xem, không biết cô nãi nãi có muốn đi cùng?”

Lão phu nhân sững sốt, quay đầu nhìn cô cháu gái tuy mỉm cười nhưng lại lộ ra mấy phần lạnh lùng trong trẻo, đôi mắt thâm sâu không biết nghĩ gì, sau đó lắc đầu cười nói: “Cái này cũng tốt, nhưng chỉ sợ hôm nay không được rồi. Chúng ta vừa đến kinh thành, còn nhiều việc chưa hiểu ra sao, nên trước hết phải căn dặn mấy nha đầu tiểu tử kia chỉnh đốn cho tốt, miễn làm mọi người mất mặt, thật sự rất bận. Chờ ngày mai, ta chắc chắn sẽ đi bái phỏng Đoan Mộc Vương phủ, đến lúc đó, cháu lại mời cô nãi nãi uống chén trà.”

“Vậy được, ngày mai cháu sẽ đợi đại giá của cô nãi nãi ngài.”

“Được, liền quyết định như vậy đi. Các cháu mau đi ăn trưa đi, đừng để đói bụng, chúng ta tạm biệt ở đây.”

“Chúng cháu cáo từ trước, cô nãi nãi cứ từ từ xem.”

Ba người chào tạm biệt lão phu nhân Vinh quận vương phủ xong, liền xoay người xuống lầu, trong lúc đó Đoan Mộc Diễm âm thầm ra hiệu với Bình cô nương, thấy nàng bĩu môi giống như mất hứng, nhưng vẫn không thể không gật đầu.

Lão phu nhân và Vinh Cầm Viện đứng ở cửa ghé lộ nhìn ba người bọn họ đi xuống lầu, sau đó cũng xoay người vào trong.

Bình cô nương ở phía sau cười lạnh bĩu môi một cái, dám nói Nghê Thường Cácchi được cái hư danh? Toàn là mặt hàng tầm thường?

Sát! Sao các ngươi không nói luôn là bản thân chỉ có chút kiến thức nông cạn, không có mắt nhìn đi?

Nhưng ngay sau đó, trên mặt nàng lại nở ra nụ cười bình thường, ân cần thân thiện theo sát phía sau các nàng trở vào ghé lộ.

Bên ngoài ghé lộ, giọng nàng từ bên trong ả ả truyền ra: “Lão phu nhân, tiểu thư, không biết hai người có yêu cầu gì đặc biệt? Cứ việc phân phó, tiểu điểm chắc chắn tận lực thỏa mãn các ngài.”

Mà Đoan Mộc Diễm đi xuống lầu, mới xuống một chút liền cảm giác cửa hàng thoáng cái yên tĩnh, sau đó lại có vô số ánh mắt đồng thời rơi xuống trên người mình, cô người âm thầm đánh giá, cũng có người quang minh chính đại nhìn chăm chăm xem nàng.

“Đây là quận chúa của Đoan Mộc Vương phủ?”

“Nha, không nghĩ tới nàng lại có bộ dáng này, thật ghê tởm.”

“Đúng vậy, lúc trước ta nghe nói Đoan Mộc vương gia bộ dáng anh tuấn thần võ, Đoan Mộc vương phi lại là đệ nhất mỹ nhân của Đại Viêm, còn tướng quận chúa này dù không phải quốc sắc thiên hương, thì cũng nên có dung nhan không tầm thường chứ.”

“Quả thật không tầm thường a.”

“Ai nha, nha đầu kia, sao có thể nói như vậy? Coi chừng bị nghe được.”

“Nghe được thì thế nào? Nàng có bộ dáng như vậy, chẳng nhẽ không cho người ta nói a?”

“Kỳ thật ta cảm thấy bộ dáng Diễm quận chúa cũng không khó coi, nhưng vì trên mặt có một cái bớt, nên thoạt nhìn khá đáng sợ, các ngươi xem bên phải mặt của nàng đi.”

“Xì ta mới không cần xem đâu! Nhìn mặt của nàng ta liền cảm thấy ghê tởm, ngươi còn ngó nàng chăm chăm a? Coi chừng buổi tối gặp ác mộng!”

“Diễm quận chúa tuy khó coi, thế nhưng Cảnh thế tử thật là đẹp mắt.”

“Chắc, nha đầu kia, không phải là tư xuân đấy chứ?”

“Ai nha, thật đáng ghét! Người ta chỉ là ăn ngay nói thật thôi, chẳng lẽ các ngươi không thấy thế sao?”

”Cảnh thế tử thật đẹp mắt, không hề kém Tam điện hạ chút nào, người nói xem, đều cùng cha mẹ sinh ra, sao lại chênh lệch lớn như vậy chứ?”

“Suyt! Nhỏ giọng chút!”

Các phu nhân tiểu thư tốp năm tốp ba tụ tập cùng một chỗ, nhỏ giọng bàn tán.

Các nàng nghĩ bản thân nói rất nhỏ, chỉ có các nàng nghe được, lại không biết thánh lực của ba người này kinh người, nhỏ giọng khe khẽ nói nhỏ kia lọt vào tai bọn họ, sợ là còn rõ hơn các nàng nghe thấy.

Đoan Mộc Diễm mặt không chút thay đổi, đã sớm tập thành thói quen. Đoan Mộc Cảnh lại khẽ nhủ mảy, khoe miệng hơi mỉm, cầm tay nàng. Mà Thần công tử bên kia đang lắc lắc quạt, bỗng nhiên dừng lại cước bộ quay đầu nhìn về phía mấy vị phu nhân tiểu thư, cười tủm tỉm nói:”Chư vị phu nhân tiểu thư chẳng lẽ có hứng thú với cháu gái bản công tử?”

Cước bộ phía trước đột nhiên dừng lại, nàng xoay người sang kính ngạc nhìn tiểu thúc, thấy hắn ý cười trong suốt, phong lưu phóng khoáng, lại thông thả mở miệng, nói:”Bản chuyện thị phi, nói loạn huyền thuyên, đã thương người khác sau lưng, các vị phu nhân tiểu thư quả nhiên tu dưỡng tốt giáo dưỡng tốt hàm dưỡng tốt a!”

Ba chữ tốt, làm cho không khí trong Nghê Thương các nhất thời chìm vào yên tĩnh, ngay cả tiếng nói nhỏ khe khẽ cũng biến mất tiêu, có phu nhân tiểu thư cúi đầu cụp mắt, đỏ mặt lui vào góc, cũng có người trợn mắt lên nhìn.

Đoan Mộc Diễm xoay người đi tới, đưa tay kéo hắn đi ra ngoài, thuận miệng nói:”Tiểu thúc, thúc cần gì phải nói lý với những người như vậy?Cháu quả thật bộ dáng xấu xí, bị người ghét bỏ căm hận cũng là chuyện thường tình.”

Thần công tử thu lại nụ cười, nhẹ nhõm mảy nói:”Tiểu Diễm Diễm, lời này cháu cũng nói được, chẳng lẽ cứ để người ta tùy tiện phỉ báng như vậy sao?

“Chỗ nào chửi bới? Chỗ nào phỉ báng? Chẳng qua là ăn ngay nói thẳng mà thôi. Cháu cũng không để ý, tiểu thúc để ý như vậy làm gì? Cháu đã sớm thành thói quen rồi.”

“Thói quen này không tốt.”

Đoan Mộc Diễm không khỏi cười khẽ, nói: “Tiểu thúc, hôm qua tổ mẫu nói với cháu, quận chúa Đoan Mộc vương phủ không cần dựa vào dung mạo khuynh thành để hấp dẫn người ta chú ý, bởi vì bản thân cháu chính là người tôn quý nhất thế gian này, cho dù dung nhan giống quỷ, cho dù không mạo không đức, kia cũng đã quý giá khiến người khác chỉ có thể nhìn lên mà chạm không đến, cháu cần gì để ý so đo với những kẻ không có liên quan, hơn nữa người ta chỉ có thể đứng phía dưới nhìn lên cháu chứ ? Căn bản chỉ là đám người không quan trọng mà thôi, thậm chí cũng không cùng thế giới với cháu, cháu so đo với các nàng, còn ngại mất mặt.”

Hiếm khi được nghe được nàng thao thao bất tuyệt như thế, Thần công tử lập tức vui vẻ, chút lãnh khí buồn bực trong phút chốc tan thành mây khói, bỗng nhiên đưa tay ôm vai nàng, vô cùng thân thiết đi trên đường không coi ai ra gì, cười nói: “Nói cho cùng, chẳng qua chỉ là mấy người râu ria không liên quan gì, bản công tử mặc kệ các nàng đi tìm chết! Đi ! Tiểu thúc mang cháu đi ăn trưa, muốn ăn cái gì cứ việc nói, hôm nay tiểu thúc mời khách!”

“Nghe nói cá phi thúy của Khánh Tường Lâu là thiên hạ nhất tuyệt, vẫn chưa có cơ hội nếm thử.”

”Hả? Cái đó rất đắt tiền.”

“Không phải thúc vừa nói muốn ăn cái gì cứ việc nói, thúc mời khách hay sao?”

“Ta nghĩ cháu không quen thuộc kinh thành.”

“Thật đúng là không may, trước kia cháu từng nghe nói cá phi thúy của Khánh Tường lâu ở kinh thành chính là nhân gian tuyệt phẩm, còn nghe có người ta nói, ăn cá phi thúy của Khánh Tường Lâu, chết không hối tiếc.”

“Người nào vô liêm sỉ nói như vậy? Bản công tử sẽ cho hắn chết không hối tiếc!”

“Ăn cá trước.”

“.....”

Phía sau bọn họ, có người bắt năn nói: “Tiểu thư, Diễm quận chúa cũng thật kiêu ngạo.”

Bên cạnh, nữ tử mỉm cười nói: “Kiêu ngạo chỗ nào? Chẳng qua là ăn ngay nói thật thôi. Người nha, đừng lúc nào cũng đi theo người khác ồn ào, ta xem Diễm quận chúa cũng không đơn giản.”

” Sao lại không đơn giản? Ta thấy so với tiểu thư ngài, kém xa!”

“Ha ha...”

Lầu hai của Nghê Thường các, bên trong ghé lô nào đó, có người đứng ở đối diện cửa sổ, yên lặng nhìn bóng dáng ba người phía dưới dạt tay đi xa, ánh mắt trầm ngưng, có chút đắm chiêu.

Phía sau vang lên giọng nói ôn nhu của cô gái: “Lão phu nhân, ngài thấy bộ này thế nào? Đây là kiểu dáng mới nhất trong Nghê Thường Các chúng ta, còn chưa đưa ra ngoài bán đâu, tuyệt đối độc nhất vô nhị.”

Bà xoay người, nhìn bộ xiêm y trong tay cô gái kia, đôi mắt không khỏi sáng lên, mỉm cười gật đầu nói: “Không tồi, rất tương xứng với Tĩnh nhi.”

Có một thiếu nữ sán lại, kéo cánh tay bà làm nũng nói: “Tổ mẫu, Viện nhi cũng thích cái này.”

Từ đầu phố, có một người xinh đẹp bước đến, người này mặc xiêm y đỏ tươi, khuôn mặt trang điểm như bức tranh diễm lệ, móng tay tô chu sa đỏ thắm, đáng người thướt tha, cuộc bộ yêu kiều.

Nhìn hần khe nhú chân mây, bộ dạng phong lưu, hai mắt ngập nước, ẩn ý đưa tình, đôi môi đỏ nhẹ nhàng vừa đủ. Son phấn bôi trên mặt, vẽ ra một dung nhan xinh đẹp, tay áo hồng bay lên so với hoa còn đẹp hơn.

Hần khẽ nhấc tay, ngâm nga điệu hát dân gian, một bên di chuyển cái eo nhỏ nhắn, chậm rãi lắc lư, bước chân nhẹ nhàng mà linh động, hai tay nhỏ bé xoay vòng vòng tại chỗ giống như cánh bướm muốn nhảy múa muốn bay lượn.

Người qua đường xung quanh đều ghé mắt nhìn lại, liền thấy một mỹ nhân tuyệt đại trang điểm diễm lệ, xinh đẹp kiều mị, khó phân biệt ra nam nữ, có người lộ vẻ kinh diễm, có người không khỏi tiến lại gần hai bước, có người lại giống như nhận ra hần, biến sắc, xa xa hướng về phía hần khom người thi lễ, sau đó “vèo” một cái nhanh chóng né ra.

Hần hé mắt nhìn mấy người kia một cái, sau đó giống như không có việc gì tiếp tục ngâm nga điệu hát dân gian ở trên đường, bỗng nhiên tiếng hát dừng lại, hai mắt ân tình bừng sáng, giây tiếp theo nhẹ nhàng như cánh bướm bay lên lao thẳng tới phía trước, hướng về phía bóng người áo đỏ và áo xanh đang cười nhẹ trò chuyện kia.

“Quận chúa, ngài ra ngoài tản bộ, vậy mà cũng không gọi nô tài một tiếng a?” Hần trực tiếp đến gần rồi nhào qua, đánh trên người nàng oán hận, ngược lại sóng mắt đưa lưu chuyển kiều mị cười cười, sau đó yếu ớt nói: “Nhưng nô tài cùng quận chúa thật có duyên, ở trên đường mà cũng có thể gặp nhau, thật khiến cho nô tài vui vẻ.”

Trong phút chốc, Đoàn Mộc Diễm chỉ cảm thấy một trận gió thơm đánh tới, sau đó trước mắt bỗng nhiên xuất hiện khuôn mặt trang điểm tươi đẹp, yếu ớt như không xương đang bám trên người nàng, loại phong tư này, nhan sắc xinh đẹp này làm cho nàng không khỏi thán than một tiếng, quả đúng là một nhân yêu tuyệt đại!

Đưa tay gỡ hần khỏi người mình, mặt nàng không chút biểu cảm, hồ hững nói: “Phượng tông quản công vụ bận rộn, ta chẳng qua chỉ đi dạo phố một chút thôi, nào dám lãng phí thời gian của người.”

Hần đứng đó uốn rồi lại eo, nghe vậy liền ném cho nàng một cái mị nhãn thiên kiều bá mị, lắc eo nhỏ nhắn nói: “Lời này của quận chúa thật đúng là hại chết nô tài rồi, có thể theo quận chúa đi dạo phố chính là phúc khí tu luyện ba đời của nô tài, muốn cầu còn không được, vui vẻ còn không kịp nữa ấy chứ, sao lại lãng phí thời gian được? Hơn nữa, kỳ thực nô tài cũng rất nhàn rồi, không có việc gì phải bận rộn.”

“..... Ta nhìn ra được.”

”Hi hi.” Hần che miệng cười duyên, con ngươi xoay chuyển, đảo trên người Đoàn Mộc Thần và Đoàn Mộc Cảnh, chớp mắt vô tội hiếu kỳ hỏi: “Quận chúa, hai người muốn đi đâu vậy? Ngài và Cảnh thế tử vừa đến, còn chưa quen thuộc chốn kinh thành, nhưng nô tài lại rất quen thuộc, để nô tài dẫn đường cho các ngài đi.”

Thần công tử ở bên cạnh lắc lắc đầu, tà nghệ nói: “Có bản công tử ở đây, tự ta có thể dẫn bọn họ đi tham quan, người ngoài như người, không cần nhào vào giúp vui đâu.”

Phượng Lâu bĩu môi, bắt nắn nhìn hần một cái, khẽ lẩm bẩm nói: “Ta đây đang nói chuyện với quận chúa, người chen vào cái gì hả?”

Thần công tử đột nhiên đưa tay, kéo Đoàn Mộc Diễm vào trong lòng, cách xa Phượng Lâu, cúi đầu nói với cháu gái nhỏ: “Tiểu Diễm Diễm, cháu phải cách xa hần một chút, người này toàn thân tràn ngập mùi khai, chỉ cần đứng gần cũng khó tránh khỏi bị lây bệnh truyền nhiễm đó.”

Phượng Lâu ở bên cạnh nhất thời dậm chân, đưa tay áo lên trước mũi dùng sức ngửi, hét lên: “Làm gì có? Làm gì có? Ta vừa mới thoa hương cao loại mới nhất, người bôi họ ta như vậy, coi chừng ta tới chỗ Hoàng Thượng kiện người!”

“Người đi a, bản công tử chẳng lẽ còn phải sợ người sao? Tên nhân yêu đáng chết nhà người, tránh xa cháu gái ngoan của bản công tử ra một chút!”

“Người quần cũng rộng quá đấy! Ta xem người quận chúa nên tránh xa phải là người mới đúng, cái đồ tiểu thục cả ngày chơi bởi lêu lổng, bắt cần đòi, chỉ biết gây chuyện thị phi, quận chúa nhà ta ngày thơ khá ái như vậy, không cần bị người làm hư đâu!”

Đoàn Mộc Diễm trong phút chốc cầm nín nhìn trời.

Bắt đầu từ khi nào, nàng lại trở nên ngây thơ, khá ái vậy?

Hai người này cứ như thế tranh cãi ầm ĩ trên đường, khiến người qua đường nhao nhao ghé mắt nhìn quanh, rất nhanh đem tầm mắt dừng ở trên người Đoàn Mộc Diễm, liên tục hít khí lạnh, Đoàn Mộc Thần và Phượng Lâu thoáng cái ngừng cãi nhau, mắt lạnh lập tức phóng về phía người dân hai bên

đường.

“Cút! Mấy tên thấp hèn các ngươi!” Phụng Lâu mắt ẩn lãnh khí, khẽ cười giễu một tiếng, thò tay kéo nàng về phía trước, lại vừa quay đầu cười tít mắt với nàng nói, “Quận chúa, giữa trưa rồi, nô tài mang người đi ăn, nhất định phải nếm qua toàn bộ mỹ thực trong kinh thành mới được.”

Đoan Mộc Diễm nhủ mi, yếu ớt nói: “Ta vốn định đi ăn cá phi thúy.”

“Cá phi thúy của Khánh Tường lâu? Được a, nô tài dẫn người đi, hôm nay để nô tài mời.” Sau đó, hắn quay đầu nhìn về phía người còn lại, hừ nhẹ nói: “Người ta chỉ mời một mình quận chúa!”

Thần công tử lúc này khẽ cười một tiếng, nói với Đoan Mộc Diễm: “Tiểu Diễm Diễm, vẫn nên để tiểu thúc mời cháu tốt hơn, thứ tên gay này mời, không phải loại người bình thường có thể nuốt trôi đâu!”

“Đoan Mộc tiểu tử, ngươi muốn chết sao?” Phụng Lâu híp mắt, âm trầm nói.

“Phụng gay, ngươi có gan* thì động thủ a.” Thần công tử không chút sợ hãi, sung sướng nói.

Nghe vậy, Phụng Lâu bỗng nhiên thu hồi sắc mặt, thẹn thùng nói: “Người ta đã sớm không có dũng khí* rồi.”

(*) từ ‘gan’ và từ ‘dũng khí’ này đều bắt nguồn từ chữ ‘chùng’ trong Hán Việt. Dịch ra có nghĩa là gan dạ, khí phách, dũng khí, giống loài,..... cũng thường dùng để ám chỉ ‘cái đó’ của con trai =]]

Ở đây bạn Thần vốn khiêu khích bạn Phụng, nhưng bạn Phụng lại cố tình hiểu sai, xô đẩy bạn Thần, nói là bạn ý đã sớm hoạn, không có cái kia rồi =]]

Thần công tử đương trường phun ba lít máu, mà Phụng Lâu thì đắc ý che miệng cười duyên ba tiếng, sau đó lôi kéo Đoan Mộc Diễm nghênh ngang rời đi.

Khánh Tường Lâu không ở phố Bàn Long, Phụng Lâu kéo nàng lùi vào một con hẻm nhỏ, sau đó vòng vèo quanh co, liên tiếp quẹo ngõ tắt, nếu người có cảm giác phương hướng không tốt, sợ là đã sớm bị luẩn quẩn đến hôn mê, mà nếu như bên cạnh không phải người thân cận, thì Đoan Mộc Diễm còn tưởng là Phụng Lâu muốn bắt cóc nàng.

Đây là một hẻm nhỏ hoang vu heo lánh, nhưng trên đường lại không hề yên tĩnh, từ hai bên ngõ xuất hiện các loại cửa hàng, khách qua lại không ngớt, trong đó không thiếu gì công tử tiểu thư mặc quần áo đẹp đẽ sang trọng.

“Những cửa hàng này kỳ thực đều dựa vào Khánh Tường Lâu.” Đoan Mộc Thần ghé tai nàng nói: “Khánh Tường Lâu tiếng tăm truyền rộng, mặt dù vị trí vắng vẻ, nhưng vẫn có nhiều khách đặc biệt tới dùng cơm, ngõ nhỏ này là đường nhất định phải đi qua để tiến về phía trước, nên người có tiền liền mở cửa hàng ở trong này. Có nhà thứ nhất đương nhiên sẽ có nhà thứ hai, cứ như vậy tạo nên một con phố nhỏ nổi tiếng khắp kinh thành.”

“Đồ ăn của Khánh Tường Lâu thật sự ngon như vậy? Cháu mới chỉ nghe nói đến cá phi thúy.”

“Cá phi thúy là món đặc sản trong số đặc sản, ngoài nó ra còn có rất nhiều món ngon được thực khách yêu thích, lát nữa đi vào, cháu phải thưởng thức một phen đấy.” Dừng một chút, hắn lại nói thêm: “Dù sao cũng có người đãi khách.”

Phụng Lâu liếc xéo hắn, hừ lạnh nói: “Ta chỉ mời quận chúa, cùng lắm thì nhân tiện mời Cảnh thế tử, cũng không có phần của ngươi.”

“Đồ của gay mời, bản công tử mới không thèm đâu!”

“Ngươi muốn ăn cũng ăn không được!”

Trong lúc hai người khắc khải, bọn họ đi qua ngõ nhỏ, liền thấy một lầu hai tầng cực kì bình thường lọt vào mắt, trên tường còn có mảng vữa bong ra, trước cửa không có bảng hiệu, chỉ treo cái biển viết ba chữ “Khánh Tường lâu” ở cạnh cửa lung lay trước gió. Đơn sơ như vậy, so với kinh đô phồn hoa thực sự là một trời một vực, càng không xứng với thanh danh của nó, nhưng mới đứng ở cửa nhìn vào đã thấy bên trong chật kín khách ngồi, vô cùng náo nhiệt, thì thoáng còn có khách đi vào hỏi có còn chỗ hay không, tiểu nhị vội vàng vàng chân không chạm đất, tối tăm mặt mũi.

Một mùi hương mê người từ bên trong truyền ra, bụng Đoan Mộc Diễm đột nhiên “ọ ọ” kêu lên, làm cho ba người bên cạnh không khỏi cười khê, khiến nàng không nhịn được hơi ửng, nàng thật ra cũng không cảm thấy có bao nhiêu đói.

Giây tiếp theo, nàng bị Phụng Lâu trực tiếp kéo vào, tiểu nhị trong điểm trông thấy hắn thì cả kinh, sau đó nhanh chóng đem tầm mắt dừng tại trên người Đoan Mộc Diễm đang bị hắn lôi kéo, thấy cái bốt trên mặt nàng có chút kinh ngạc, lại nhìn Đoan Mộc Thần cùng Đoan Mộc Cảnh phía sau, liền chạy vội tới: “Thì ra là Phụng tổng quản cùng Thần công tử, nhị vị đứng là khách quý, mau mau lên ghế lô lầu hai. Đây là Cảnh thế tử cùng Diễm quận chúa sao? Tiểu nhân xin hành lễ hai vị.”

Dưới sự hướng dẫn của tiểu nhị, bọn họ đi lên lầu hai, tiến vào ghế lô, sau khi ngồi xuống cũng không chờ Đoan Mộc Diễm mở miệng, Phụng Lâu đã nói: “Mau mau đem cá phi thúy của các ngươi lên, quận chúa chính là đặc biệt muốn ăn cá phi thúy nên mời tới. Còn nữa, có cái gì ngon thì đều mang lên đi, hôm nay nếu làm quận chúa vừa lòng, sau này nhất định sẽ được chiếu cố nhiều hơn.”

Tiểu nhị vội vàng gật đầu liên tục nói: “Dạ dạ, bốn vị xin chờ một chút, tiểu nhân lập tức đi bưng thức ăn, cam đoan làm quận chúa vừa lòng!”

Nói xong hắn lập tức lui ra ngoài, Đoan Mộc Diễm nhìn hắn rồi đi bỗng nhiên nói một câu khó hiểu: “Ông chủ Khánh Tường Lâu này không tồi.”

“Quận chúa, ngài còn không biết ông chủ Khánh Tường lâu là ai, sao biết hắn không tồi?”

“Bởi vì tiểu nhị trong điểm này rất khá”

“Dựa vào cái gì mà khẳng định như vậy?”

Đoan Mộc Diễm sờ sờ mặt mình nói: “Người xem, hắn thấy khuôn mặt của ta cũng không hề thất lễ, về mặt bình thường xem ta như khách quý.”

Bên trong ghế lô bỗng nhiên im lặng, Đoan Mộc Cảnh đưa tay sờ sờ đầu của nàng, giống như muốn nói cái gì.

Đoan Mộc Diễm lại lắc đầu nói: “Đừng khẩn trương, muội không có ý khác, chỉ là nhìn thấy nhiều người thấy mặt muội liền sững sờ sợ hãi, có thể đối mặt muội như bình thường ngược lại rất ít. Chứ không phải muội để ý đến ánh mắt bọn họ nhìn muội, muội cảm thấy những người có thể đối đãi được với muội như người bình thường, không đem tiêu chuẩn của bản thân áp đặt lên kẻ khác, đều rất khá. Giống như ca ca, giống như tiểu thúc, giống như Phụng tổng quản người.”

Phụng lâu mở to mắt nhìn, đưa tay chỉ vào mũi mình, vô tội nói: “Quận chúa, chẳng lẽ người cảm thấy tiểu nhị này có thể so được với chúng ta sao?”

“Ta cũng không có ý này, chỉ là cảm thấy tiểu nhị này không tồi, mà ông chủ có thể dạy dỗ ra tiểu nhị như vậy, cũng rất không tệ.”

“Có thể được Diễm quận chúa khen ngợi như vậy, nô gia thật là tam sinh hữu hạnh.” Ngoài cửa đột nhiên truyền tới giọng nói nhu mì của một cô gái, sau đó cửa phòng mở ra, một cô gái mặc bộ sam màu xanh bưng khay đi vào, sau đó hay tay chấp trước bụng, hành lễ nói: “Nô gia xin thỉnh an quận chúa! Mới vừa rồi tình cờ nghe quận chúa khen ngợi, thực khiến nô gia thụ sủng nhược kinh, nô gia không có gì báo đáp, bàn điểm tâm khai vị này xin hiếu kính quận chúa, mong quận chúa đừng ghét bỏ.”

Đoan Mộc Diễm ngẩn ra, mỉm cười nói: “Không ngờ ông chủ Khánh Tường Lâu lại là một cô nương trẻ tuổi diễm tinh tao nhã, thanh tú xinh đẹp động lòng người như vậy. Cô nương thịnh tình như thế trái lại khiến ta cũng có phần thụ sủng nhược kinh, điểm tâm đó, ta nhận.”

“Vậy không phải khiến cho người nào đó được lợi hay sao?” Thần công tử lúc này ta và nghệ nhân Phụng Lâu. Phụng Lâu nhàn nhàn vút ra một cái mị nhân, ra về gãi đầu nói: “Nếu không thì để bà chủ ghi lại thực đơn của bàn điểm tâm này, lần sau quận chúa tới lại dâng lên miễn phí?”

“Kì thật ta thích người trực tiếp đem điểm tâm tính thành bạc cho ta.” Đoan Mộc Diễm cầm một miếng điểm tâm cho vào miệng khẽ cắn, lại quay đầu nhìn bà chủ: “Điểm tâm này bao nhiêu tiền?”

Bà chủ Khánh Tường Lâu hơi hơi sững sờ, lập tức che miệng cười khẽ nói: “Hồi bẩm quận chúa, điểm tâm đó giá ba lượng bạc.”

Ánh mắt Đoan Mộc Diễm lập tức chuyển qua Phụng Lâu, liền thấy hắn mang vẻ mặt ai oán, con mắt ngập nước nhìn nàng, lập bập nói: “Quận chúa, nô tài làm sao lấy ra ba lượng bạc được a? Ngài nhìn ta toàn thân cao thấp, có cái nào trị giá ba lượng bạc?”

“Người muốn chi tiền nhiều hơn cũng không thành vấn đề.”

“Quận chúa a, nô tài kiếm tiền cũng không dễ dàng đâu.”

Thần công tử trực tiếp đập một cước qua.

Bên ngoài bỗng nhiên “choang” một tiếng, giống như có tiếng chén bát bị vỡ, theo đó có người gào lên: “Nô tài chết tiết kia người không có mắt à? Dám làm dơ quần áo của bản công tử, muốn chết sao!”

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, tiểu nhân không biết công tử ngài đột nhiên từ nhà gian đi ra, không chú ý va vào công tử, xin công tử thứ tội.”

“Thứ tội? Người làm dơ quần áo bản công tử, nghĩ bản công tử buông tha người dễ dàng như vậy sao?”

Cô nương trong phòng vừa nghe tiếng động bên ngoài, vội vàng hành lễ với đám người Đoan Mộc Diễm xin cáo lui, rồi xoay người vội vàng đi ra.

Đoan Mộc Diễm thấy nàng rời khỏi, cũng không có ý muốn ra ngoài nhìn xem.

Đây vốn là chuyện tranh cãi của Khánh Tường Lâu, bọn họ đi ra ngoài chính là xen vào chuyện của người khác, bốn người ngồi đây đều không phải người gặp chuyện bất bình liền rút đao tương trợ, huống hồ chuyện này cũng không xem là chuyện bất bình, chỉ là từ lâu xung đột tranh cãi với khách hàng mà thôi.

Tiếng tranh chấp bên ngoài liên tục truyền vào, bốn người trong phòng thân nhiên ăn điểm tâm, đấu võ mồm, mãi cho đến khi nghe được có người ở bên ngoài nói: “Cái kia, cá phi thủy này muốn mang đi đâu? Cá phi thủy của các người vừa nãy đổ vào bản công tử, cá này coi như bồi thường đi, chúng ta đều đang chờ ăn cá đây.”

Bà chủ khó xử nói: “Công tử, thật ngại quá, cá phi thủy này là dành cho khách ở Phù Dung các, cá của các vị còn phải chờ một lát.”

“Dựa vào cái gì? Con cá này bản công tử nhất định muốn, mang vào trong cho ta!”

“Chuyện này không được, khách bên kia đã đợi lâu rồi.”

“Con đàn bà thối tha kia, làm sao lăm lòi vô nghĩa thế hả? Ta nói con cá này là của chúng ta, thì chính là của chúng ta!”

Bên trong Phù Dung các, Phụng Lâu nhíu chặt mày, bỗng nhiên đứng dậy đi ra ngoài cửa, cao giọng nói: “Thằng nhãi con kia dám đoạt cá phi thúy của ông nội ngươi? Chán sống rồi à?”

“Tên hoạn quan này từ đâu chui ra vậy ? Dám chạy đến trước mặt bản công tử giương oai, bản công tử coi trọng cá của ngươi chính là vinh hạnh của ngươi, không ngoan ngoãn dâng hai tay lên lại còn dám.Phụng.Phụng.”

Gã công tử ngoài cửa nghe vậy theo bản năng kêu gào, đến khi nhìn thấy Phụng Lâu đứng phía sau, nhìn ánh mắt âm u như muốn ăn thịt người của hắn, nhất thời sắc mặt cứng đờ, lập tức tái xanh, như đứng không vững ngã ngồi xuống đất.

Bên trong ghế lô, Thần công tử vỗ bàn cười vui vẻ, trầm nghĩ, thằng nhóc lỗ mãng này là của nhà ai chạy đến vậy, dám đụng đến chuyện cảm kị của nhân yêu Phụng Lâu, nó chết chắc rồi!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 10: Xuất chinh

Edit + Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Cho dù ý không chênh lệch nhiều, nhưng đối với Phụng Lâu mà nói, người có thể gọi hắn là nhân yêu (gay), nhưng không thể mắng hắn là hoạn quan, đây là cảm kị của hắn, tất cả những kẻ dám can đảm chạm đến điều cảm kị này, nếu không phải bị hắn liệt vào sổ đen cả đời không qua lại, thì cũng sẽ không có kết cục tốt, thậm chí là chết không chỗ chôn.

Bởi vì hắn xác thực không phải hoạn quan mà chỉ là bị thương mà thôi a!

Hắn trước nay luôn tùy hứng, cái gì cũng dám làm, trên thực tế sau khi bị thương lại càng không kiêng nể gì, chỉ cần không quá đáng quá thì hoàng thượng cũng một mắt nhắm một mắt mở, kệ cho hắn làm loạn.

Cho nên lớn bé trong triều, phần lớn mọi người đều e dè hắn, vừa thấy hắn liền tình nguyện đi vòng, tình nguyện ăn chút thiệt thòi, chứ không dám đắc tội.

Huống chi, người này thân phận còn ở đó, không phải tùy tiện kẻ nào cũng có thể đắc tội, hơn nữa cũng không dám đắc tội.

Giờ phút này cả tầng một tầng hai Khánh Tường Lâu đều chìm vào yên tĩnh, ngay cả những vị khách trong các quán khác dường như cũng cảm ứng được điều dị thường, nên cũng yên tĩnh trở lại.

Ở cửa ra vào Phù Dung Các, Phụng Lâu dùng ánh mắt âm trầm như muốn nuốt người, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào gã công tử trẻ tuổi mặt không còn chút máu, hai tay run run, sắp đứng không vững kia.

“Ngươi vừa rồi, nói cái gì?” Hắn nhẹ nhàng như gió thấp giọng nói một câu, nhưng lại có một luồng khí lạnh đập vào mặt, tựa như biểu lộ của hắn lúc này.

Gã công tử trẻ tuổi toàn thân run lên, bỗng nhiên “Bịch” một tiếng ngã ngồi trên mặt đất, khóc lóc thê thảm nói: “Không biết Phụng tổng quản cũng đại giá quang lâm Khánh Tường Lâu, tiểu nhân có mắt không trông, to gan lớn mật còn muốn đoạt cá phi thúy của ngài, thật sự đáng chết, kính xin Phụng tổng quản thứ tội.”

Còn chưa nói xong, nước mắt nước mũi đã hòa lẫn vào nhau rồi, phối hợp với gương mặt tuấn tú kia, thoát nhìn lại có phần điềm đạm đáng yêu. Hơn nữa thái độ nhận sai và lời nói của hắn coi như không tệ, sắc mặt Phụng Lâu không khỏi hòa hoãn hơn một chút, ngồi xổm xuống trước mặt hắn.

Trên tay chẳng biết từ lúc nào xuất hiện một con dao găm đen bóng, không chút ánh sáng, nhẹ nhàng dán lên mặt gã công tử trẻ tuổi, nhẹ nhàng nói: “Nào, nói lại câu ngươi vừa nói ban nãy một lần.”

“Không biết Phụng tổng quản đại giá quang lâm Khánh Tường Lâu, tiểu nhân có mắt không trông, to gan lớn mật...”

“Không phải câu này, câu trước đó.”

Gã công tử trẻ tuổi trừng mắt nhìn, đáng thương hít hít cái mũi, lại bệt miệng, con mắt nhẹ nhàng xoay tròn, mới lên tiếng: “Ồ!!! Thì ra là Phụng tổng quản, sớm biết là ngài, tiểu nhân nào dám đoạt đĩa cá phi thúy kia? Nhất định sẽ dâng hai tay, mong Phụng tổng quản ngài vui lòng nhận cho.”

Cái này, ngay cả Phụng Lâu cũng không khỏi bị hấp dẫn cho vui vẻ, âm lãnh trên mặt hơi tàn đi, sau đó thản nhiên đứng dậy, tiện tay ném dao găm xuống trước mặt hắn, nói: “Chặt một ngón tay, việc này coi như kết thúc.”

Sắc mặt gã công tử kia lập tức trắng bệch, nhìn chằm chằm con dao trước mặt, không dám động tay.

Giọng Phụng Lâu từ trên đỉnh đầu lại vang lên, “Tự ngơoi ra tay, hay muốn bản tổng quản giúp ngơoi?”

Toàn thân hắn run lên, gần như cầu cứu nhìn về phía sau, đám huynh đệ bằng hữu vừa rồi còn đi cùng hắn, sau vừa biết hắn gây họa liền tản ra, bây giờ đụng phải ánh mắt cầu cứu của hắn, lập tức nhao nhao né tránh, không có một ai có ý muốn đi ra cầu xin giúp hắn.

Hắn giống như đột nhiên hiểu ra điều gì, ánh mắt hiện lên sự oán độc, lạnh lùng nhìn nhóm bằng hữu này, đảo qua từng người, rồi xoay đầu nhặt con dao dưới đất lên, định chặt tay mình.

Mặc dù hắn là công tử nhà quan to trong triều, nhưng giờ phút này đụng phải Phụng Lâu, hắn cũng không dám mang thân phận ra áp bức, bởi vì trước đó không lâu, công tử hộ quốc công bởi vì ý vào thân phận làm khó dễ, kết quả vốn chỉ cần dập đầu xin lỗi liền biến thành dùng kim khâu miệng, đến nay vẫn trốn trong phủ không dám ra ngoài gặp người.

Vị Phụng Lâu này chính là ác ma, hơn nữa còn là một ác ma không kiêng nể không có kị coi trời bằng vung, ngay cả hoàng thượng cũng dung túng, tuyệt đối không bao giờ trách cứ hắn.

Có người từ sau lưng Phụng Lâu đi ra, bắt lấy tay hắn, quay đầu nói: “Được rồi, ta không thích nhìn máu tanh lúc ăn cơm.”

Hắn khẽ giật mình ngẩng đầu, lọt vào tầm mắt là một bàn tay nhỏ nhắn mềm mại, nhìn lên trên, tay áo nhẹ nhàng, tuyệt đối là tinh phẩm của Nghệ Thuật Các, lại nhìn lên nữa, hắn thấy một đôi mày cong cong, khóe mắt giương nhẹ, da trắng nõn, giống như trắng sáng, như bình minh rạng rỡ, một dung nhan đẹp đến không gì sánh bằng.

Hắn không khỏi giật mình, nhìn khắp kinh thành, cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp qua một tuyệt thế đại mỹ nhân như vậy!

Vị mỹ nhân kia hơi nghiêng đầu, trên gương mặt bên trái hiện lên một cái bớt màu đỏ tươi, lộ ra trước mắt hắn, chỉ trong chớp lát gần như phá tan triệt để dung mạo tuyệt sắc phía bên kia, thậm chí còn làm cho người ta nhìn không được sinh ra cảm giác kinh khủng.

Vị này... Chẳng lẽ chính là vị quận chúa Đoan Mộc vương phủ vừa mới trở về hôm qua đã thanh danh đại chấn kia?

Sắc mặt Phụng Lâu hơi lúng túng, nhìn chằm chằm Đoan Mộc Diễm hỏi: “Quận chúa đây là muốn bảo vệ hắn?”

Đoan Mộc Diễm nghiêng đầu liếc nhìn gã công tử trẻ tuổi kia, thấy hắn rung rung diễm đam đáng yêu nhìn mình, khóe miệng không khỏi giật giật, buông tay lắc đầu nói: “Ta chỉ là không thích lúc ăn cơm nhìn thấy máu tanh. Lại nói, ngươi muốn chặt một ngón tay của hắn làm gì? Muốn hầm cách thủy ăn à?”

“Oe!” Phụng Lâu trực tiếp phun ra, quay người suy yếu vịn tường bước vào, mặc kệ chuyện bên ngoài.

Cái này xem như... Đã đáp ứng sao?

Ngón tay Đoan Mộc Diễm khẽ giật, cầm con dao từ tay vị công tử kia, sau đó quay người đi vào trong quán, vuốt dao găm nói: “Con dao này không tệ, không biết có đáng giá ba lượng bạc hay không.”

Phụng Lâu lúc này Xùy~ một cái nói: “Quận chúa ánh mắt thật tinh, con dao găm này làm từ sắt lạnh, thổi tóc tóc đứt, chém sắt như bùn, ít nhất giá trị ba ngàn lượng bạc.”

“Đắt như vậy? Không biết so với băng cơ cao thì sao?” (cao: kem trang điểm)

Mắt Phụng Lâu lập tức sáng lên, oán khí mới vừa rồi thoáng cái tan thành mây khói, trông mong nhìn nàng, sắp tới vừa cười vừa nói: “Quận chúa có băng cơ cao? Là băng cơ cao của cửa hàng son phấn Băng Cơ?”

“Còn có địa phương khác sản xuất băng cơ cao sao?”

Trông mặt hắn đảo rồi lại đảo, sâu kín thờ dài nói: “Băng cơ cao mặc dù trân quý, nhưng cũng không đáng ba ngàn lượng bạc ah.”

“Lại thêm một lọ tuyết nhan lọ thì thế nào?”

“Thành giao!” Hắn gật đầu liên tục không ngừng, giống như sợ Đoan Mộc Diễm đổi ý, sau đó lại kề sát nàng, đôi mắt ngập nước tò mò hỏi: “Quận chúa, cô làm sao có được hai thứ này? Đây chính là tuyết phẩm, trong cửa hàng chỉ cần xuất hiện một lọ liền lập tức bị người khác cướp đi, người ta vẫn muốn mua lâu rồi, nhưng đợi mãi mà không thấy.”

“Ta trùng hợp quen với bà chủ của cửa hàng son phấn đó, nên có thể thuận tiện hơn.”

Vì vậy đôi mắt Phụng Lâu tổng quản càng sáng rỡ, gần như muốn thiêu cháy Đoan Mộc Diễm.

Cá phi thúy cuối cùng được đặt an an ổn ổn trên bàn, Đoan Mộc Diễm bỏ qua ánh mắt từ nóng rực chuyển thành u oán của Phụng tổng quản, chọn phần cá ngon nhất bỏ vào chén, cúi đầu yên tĩnh thưởng thức.

Ngoài cửa ghé lộ, có người lao qua, ba chân bốn cẳng đỡ vị công tử trẻ tuổi đang ngã ngồi dưới đất lên, quan tâm thăm hỏi, gã công tử tuổi trẻ trái lại mặt lạnh gạt tay bọn hầu ra, quay đầu nhìn Phù Dung Các một lần, rồi không thèm để ý đến đám bạn bên cạnh nữa, trực tiếp xoay người rời đi.

Đội nhóm người Đoan Mộc Diễm đi ra khỏi Khánh Tường Lâu, đã là một canh giờ sau, Phụng Lâu cùng nàng lưu luyến chia tay, cũng liên tục nhắc nhở dặn dò, bảo nàng nhất định phải mau chóng đưa băng cơ cao và tuyết nhan lộ kia đến tận tay hân ah ah!

Đoan Mộc Diễm im lặng nhìn trời, Thần công tử trực tiếp một cước song phi, đập cái người đang dựa dẫm bên cạnh cháu gái ra ngoài.

Phụng Lâu đầu mắt với hân một lúc lâu, lại phát tay cáo biệt Đoan Mộc Diễm, rồi mới quay người hừ một cái lúc lắc mông, đi về phía hoàng cung, dáng người xinh đẹp, tư thái ngán vận.

Sau giờ ngộ, ánh mặt trời hơi gay gắt, Đoan Mộc Diễm không khỏi đưa tay lau lớp mồ hôi mỏng trên trán, bỗng nhiên trước mắt tối sầm lại, trên mặt có thêm một tầng sa mỏng, giọng ca ca vang lên trên đỉnh đầu: “Vừa rồi nhìn thấy trên đường, đội vào đi, có thể che nắng, cũng tránh cho người khác ngạc nhiên, tuy muội không quan tâm, nhưng chung quy cũng không thoải mái.”

“Vâng, được!”

Từ góc đường có một công tử trẻ tuổi đi ra, chính là cái gã ban nãy ở Khánh Tường Lâu, hân đứng đó lẳng lặng nhìn ba người phía trước sóng vai, dạt tay nhau đi dạo, bỗng nhiên thờ dài, từ xa xa hướng về phía đó cúi đầu thật sâu.

Ba người Đoan Mộc Diễm đi dạo bên ngoài đến chạng vạng tối mới trở về Đoan Mộc vương phủ, Đoan Mộc tranh đã thức dậy, đang ngồi ở chính điện, bên dưới là một nam nhân cung kính đứng, người này tóc đã hoa râm nhưng tinh thần lại vô cùng tốt, đang liên miên nói gì đó với Đoan Mộc Tranh.

Đây không phải là vị Lưu Thích kia sao?

Hân nghe được tiếng động phía sau liền lập tức xoay người lại, thấy là ba người Đoan Mộc Diễm, vội vàng hành lễ nói: “Tiểu nhân thỉnh an thế tử, thỉnh an quận chúa, thỉnh an Thần công tử. Nhiều năm không gặp, thế tử và quận chúa vậy mà đều đã trưởng thành rồi.”

Nhìn thấy người miễn cưỡng cũng có thể xem như nửa đồng hương này, trước kia không có cảm thấy, nhưng bây giờ không hiểu sao lại nảy sinh một chút cảm giác vui vẻ.

Đoan Mộc Diễm nhẹ gật đầu với hân, nói: “Thì ra là Lưu tài chủ, làm sao ông lại chạy đến đây?”

Lưu Thích lúc này cười khoát tay nói: “Quận chúa, gì mà tài chủ với không tài chủ? Ngài trực tiếp gọi tên tiểu nhân là được. Hôm qua tiểu nhân nghe nói vương gia thế tử và quận chúa hồi kinh, nhưng không dám tùy tiện bái phỏng, nên đợi đến hôm nay mới đến. Thế tử và quận chúa vẫn khỏe chứ?”

“Rất tốt.” Đoan Mộc Diễm nói, “Mấy năm trước chợt nghe nói nhà các ông rồi đến kinh thành, làm ăn rất phát đạt, hẳn là kén được con rể ưng ý rồi?”

Nói đến chuyện này, Lưu Thích lập tức ngưng ngừng, nhìn trộm Thần công tử một cái, thấy sắc mặt hân vẫn như thường không khỏi thở phào một hơi, vội vàng đáp: “Nhờ phúc của quận chúa, cũng may mắn có Thần công tử không màng hiềm khích lúc trước giúp đỡ, nên việc làm ăn coi như không tệ, cũng kén được con rể, mặc dù không có bối cảnh gì, nhưng là người thật thà, biết làm ăn, cũng rất tốt với khuê nữ, cháu ngoại lớn nhất đã năm tuổi rồi.”

“Vậy phải chúc mừng người rồi.”

“Đa tạ quận chúa, tiểu nhân hiện tại ngụ ở thành Nam, nếu quận chúa rảnh, hoan nghênh tùy thời giá lâm.”

“Quận chúa thân phận tôn quý bậc nào, làm sao lại ghé thăm nhà một thương nhân nhỏ nhỏ như người?” Chợt có giọng nữ vang lên, sau đó vị Tam di thái bên chi trường ăn mặc phục sức sang trọng quý phái được tỷ nữ đỡ hai bên đi vào, bà ta chính là mẹ đẻ của trắc phi Vinh quận vương bây giờ, bà ngoại Vinh Cẩm Viện, vừa bước vào liền hành lễ với Đoan Mộc Tranh, cùng Đoan Mộc Cảnh Đoan Mộc Thần và Đoan Mộc Diễm, nói, “Lão thân xin thỉnh an Vương gia, thế tử, Thần công tử và quận chúa.”

Đoan Mộc Thần và Đoan Mộc Cảnh đáp lễ, còn Đoan Mộc Diễm thì mặt lạnh, đôi mắt sắc bén, cũng không thèm để ý tới bà ta, tiếp tục nói với Lưu Thích: “Có thời gian chắc chắn sẽ đi bái phỏng, cũng hồi lâu không gặp Lưu tỷ ty rồi.”

Lưu Thích không khỏi có vài phần thụ sủng nhược kinh, bà Tam di kia thì sắc mặt cứng lại vô cùng khó coi.

“Quận chúa, thân phận ngài tôn quý như thế, sao có thể...”

“Tam di nương.” Thần công tử bỗng nhiên lờn thờng nói, “Quận chúa muốn làm gì đó là chuyện của nàng, cho dù làm không đúng thì cũng không phải việc người có thể xen vào.”

Đánh thẳng mặt như vậy nhưng lại khiến bà ta ngay cả hừ cũng không dám.

Đoan Mộc Diễm lúc này mới quay người nhìn về phía bà ta trả lễ, sau đó nói: “Không biết lão nhân gia đến đây là có chuyện gì quan trọng? Nếu ta nhớ không lầm, đây hình như không phải nơi bà có thể tùy tiện đặt chân, càng không nên tự tiện xen mồm khi vương gia đang tiếp khách, nếu xảy ra chuyện

gi, cũng nên đi tìm tổ mẫu mới đúng.”

Sắc mặt tam di thái lập tức nghẹn đến tím đỏ, hơi tức giận chăm chăm vào khuôn mặt lạnh nhạt của Đoan Mộc Diễm, một lát sau mới cứng ngắc giương khóe miệng, cố nặn ra một nụ cười nói: “Do lão thân lỗ mãng rồi, chỉ là vừa nghe nói khách quý của Vinh vương phủ muốn tới bái phỏng hôm nay, cho nên muốn đến hỏi thăm một chút xem nên tiếp đãi thế nào?”

“Bà tiếp đãi là được rồi.”

“Cái này làm sao được?”

“Vi sao không được? Chẳng lẽ bà không biết ngày mai là ngày phụ thân xuất chinh sao? Tiếp khách quan trọng hay tiễn phụ thân xuất chinh quan trọng?”

Tam di thái méo mặt, nhưng vẫn chưa chịu từ bỏ ý định nói: “Nhưng đó là khách quý của Vinh Quận Vương, ngay cả lão vương phi của Vinh quận vương cũng sẽ tới, sao có thể qua loa như thế được?”

“Vinh Quận Vương phủ đã có quan hệ thông gia với Đoan Mộc gia ta, cũng không phải người ngoài, tin tưởng bọn họ có thể thông cảm cho nỗi khó xử của chúng ta. Huống hồ, đến bái phỏng vào đúng lúc bề bộn nhiều việc như sáng hôm nay chính là thêm phiền, nếu chúng ta có chỗ nào không tiếp đãi chu toàn, tin chắc Vinh lão vương phi sẽ có thể hiểu được. Lại nói, lão vương phi còn là cô của cha ta, hẳn là rất yêu thương cháu trai, cùng đi tiễn cha ta xuất chinh cũng là chuyện đương nhiên.”

Tam di thái trừng mắt, tất cả những gì định nói đều bị chặn lại trong lòng, nói không nên lời.

Bà ta quả thật không ngờ, một con nhóc mới 17 tuổi đã có thể dùng một vài câu ngắn ngủi chặn hết mọi lý lẽ mà bà ta định nói ra.

Cũng bởi vậy, oán niệm của bà ta đối với Đoan Mộc Diễm càng thêm sâu đậm.

Bà ta vốn cực kì mong chờ việc đón Vinh Quận Vương phủ đến làm khách, bởi vì con gái bà ta chính là trắc phi Vinh quận vương, cháu gái lại được Vinh quận vương và lão vương phi sủng ái, những điều này khiến bà ta hân diện, càng khiến bà ta được ngẩng cao đầu trong Đoan Mộc vương phủ.

Bà ta thậm chí còn nghĩ kĩ xem phải hoan nghênh long trọng thế nào, không ngờ còn chưa nghĩ đến nơi đến chốn, vốn định tìm con nhóc này khuyến khích vài câu, vậy mà con nhóc này quá đáng, dám bảo rằng bà ta đi tiếp là được rồi?

Làm sao có thể như vậy?

Đoan Mộc Diễm chỉ lãnh lãnh liếc bà ta một cái, lại nhìn Thần công tử đứng bên cạnh âm thầm cười trộm, ca ca thì chỉ mỉm cười không hề có phản ứng nào dư thừa, cuối cùng nàng nhìn về phía phụ thân hỏi: “Phụ thân, người đã nghỉ ngơi tốt chưa? Ngày mai xuất chinh e là một thời gian dài cũng không thể nào nghỉ ngơi bình thường được, người đừng qua loa bản thân.”

Nhìn con gái, sắc mặt Đoan Mộc Tranh không khỏi giãn ra vài phần, nói: “Ngày mai đã phải xuất chinh rồi, còn rất nhiều chuyện cần an bài.”

“Chuyện gì? Quan trọng hơn sao?”

Y gật gật đầu, từ trên ghế đứng lên, cũng không kiêng kị có một lão thái thái đang ở đây, đi thẳng đến trước mặt Đoan Mộc Cảnh, đem con dấu hắc ngọc đưa tới trước mặt hắn, nói: “Tiểu Cảnh, con là thế tử của Đoan Mộc vương phủ, những ngày cha không ở kinh thành, con phải gánh vác trách nhiệm gia chủ.”

Đôi mắt Đoan Mộc Cảnh trầm ngưng, đưa tay nhận lấy con dấu hắc ngọc, gật đầu đáp ứng.

Sau đó Đoan Mộc tranh lại quay đầu nhìn Đoan Mộc Diễm, nói: “Diễm Diễm, con là quận chúa, tổ mẫu con lớn tuổi, thân thể cũng không tốt, những chuyện trong hậu viện vương phủ, cũng nên do con xử lý, bất kể chuyện gì, cứ việc thoái mái làm, nếu xảy ra chuyện, phụ thân chịu trách nhiệm thay con.”

“Phụ thân yên tâm, con biết rõ nên làm thế nào!”

Hắn cũng gật đầu, nhàn nhạt đảo qua sắc mặt âm tình bất định của Tam di thái, cuối cùng nhìn sang Lưu Thích đang cúi đầu đứng bên cạnh, tận lực khiến bản thân tàng hình, chợt nói: “Lưu Thích, vừa rồi người nói người muốn đi trước Bắc Cương do thám, vậy bây giờ người trở về chuẩn bị một chút, ngày mai theo bốn vương cùng nhau xuất phát.”

Lưu Thích lập tức cả kinh, vội ngừng đầu, nói: “Vương gia, tiểu nhân chỉ là người làm ăn nhỏ...”

“Bốn vương có chuyện khác cần người đi làm.”

Hắn hơi chần chờ, đè xuống sự lo sợ dưới đáy lòng, dứt khoát chấp tay nói: “Tiểu nhân nghe lệnh vương gia!”

Chuyện này ngược lại ngoài dự liệu của mọi người, Đoan Mộc Diễm cẩn thận nhìn sắc mặt phụ thân, lại quay đầu trao đổi ánh mắt với tiểu thúc cùng ca ca, ba người đều không lý giải được.

Chuyện hành quân đánh trận, đuổi giặc ngoại xâm, thì có chỗ nào cần dùng đến một thương nhân nho nhỏ?

Bởi vì ngày mai Vương gia phải xuất chinh, nên lúc tối lão vương phi liền mở gia yến, mời mọi người cùng nhau dùng bữa, tất cả đều có mặt.

Ban đêm, trăng khuyết lên cao, trời đầy sao chấm điểm, gần Cẩm viên nơi lão tổ tông đang ở xuất hiện mấy bóng người lén lút, ló đầu ra nhìn ngó xung quanh, không thấy thị vệ đi tuần, liền nhỏ giọng ra hiệu với nhau rồi chạy vào Cẩm viên.

Rất nhanh, trong một căn phòng ở Cẩm viên truyền ra tiếng cáo trạng, một lát sau lại vang lên giọng nói uy nghiêm của lão thái thái: “Con nhóc kia thực sự nói như vậy? Muốn ở riêng?”

“Còn không phải sao? Lão tổ tông, ngài phải làm chủ cho chúng ta ah. Quận chúa này vừa hỏi vương phủ, đã muốn đuổi chúng ta ra ngoài, sau này còn không biết sẽ làm ra chuyện gì quá phận hơn nữa đây.”

“Hừ! Chuyện quá phận hơn? Chẳng lẽ nó còn muốn đuổi cả lão thân ra ngoài sao?”

Trong phòng chìm vào yên tĩnh, lại có người nói: “Lão tổ tông, thiếp thân nghe nói ngày mai lão vương phi của Vinh Quận Vương phủ muốn dẫn vương phi và nhóm tiểu thư đến bái phỏng, thiếp thân đi hỏi ý quận chúa, không ngờ nàng ta lại nói là đến rồi càng thêm phiền phức, bảo thiếp thân tùy tiện tiếp đãi là được.”

Lập tức có người ồn ào nói: “Ai ôi!!!, đây không phải không thêm đem lão tổ tông ngài để vào mắt sao? Quận chúa biết rõ đó là cô nãi nãi dòng trưởng của Đoan Mộc vương phủ ta, sao lại vẫn nói ra những lời như thế?”

Lão tổ tông hừ lạnh một tiếng, nói: “Được rồi! Việc này vốn cũng là người không đúng, biết rõ ngày mai Vương gia xuất chinh, đối với Đoan Mộc vương phủ mà nói, còn có chuyện gì quan trọng hơn chuyện này? Người còn đem việc này đến hỏi nàng? Lại nói, đây là chuyện người có thể tùy tiện hỏi thăm sao? Có hiểu quy củ hay không?”

Vì vậy trong phòng một lần nữa an tĩnh, Tam di thái vừa khơi ra chuyện kia cũng lúng túng không nói ra lời.

Lát sau, lại nghe lão phu nhân nhị phòng nói: “Lão tổ tông, ngài đừng nóng giận, Vương gia xuất chinh xác thực là đại sự, nhưng khách quý đến nhà cũng không thể qua loa nha. Hơn nữa, quận chúa thể nhưng luôn tâm tâm niệm niệm muốn đuổi chúng ta ra ở riêng, chuyện này lão tổ tông không thể bỏ qua được.”

“Đây là chuyện có thể để nó tùy ý làm ầu sao?”

“Lão tổ tông ngài không biết rồi, ta thấy lão vương phi cực kì yêu thương quận chúa, vương gia và thế tử cũng xem nàng như tâm can bảo bối vậy, ngày hôm nay còn nghe Vương gia nói, sau khi hắn xuất chinh, nhà này sẽ do quận chúa đảm đương, nàng muốn làm cái gì thì cứ việc làm, nếu xảy ra chuyện, toàn bộ đã có Vương gia chịu trách nhiệm thay nàng đó.”

“Khốn kiếp! Đoan Mộc vương phủ há lại để cho một con ranh chưa lớn vừa trở về vương phủ, không biết tí gì sự tình trong phủ quản sao?”

“Còn không phải như vậy? Lão tổ tông, ngài nên can thiệp á.”

Trầm ngâm một lát, lại nghe lão tổ tông nói: “Ta nghe nói trên mặt nha đầu kia có một thứ gì đó quái dị, xấu vô cùng, thậm chí làm cho người ta khiếp sợ. Quận chúa Đoan Mộc vương phủ, sao lại mang bộ dáng này? Vừa trở về không đến hai ngày, thế nhưng gây ra nhiều chuyện như vậy.”

“Con nghe nói đó là bốt, chắc chắn, cái bốt lớn như vậy bao phủ trên mặt, cũng thật sự là...”

Tiếng nói trong phòng dần dần nhỏ xuống, người nằm trên nóc nhà không khỏi sáp lỗ tai gần hơn, muốn nghe rõ hơn chút ít, lại không cẩn thận đụng vào mái nhà tạo nên một tiếng vang rất nhỏ, lập tức có người quát: “Kẻ nào?”

Hắn cả kinh, vội vàng thu người lui về phía sau, liền thấy có thứ gì đó sáng bạc phóng về phía nơi hắn vừa núp, “choang” một tiếng, gạch ngói bể thành mấy khối.

Có hắc y nhân từ bóng tối lao ra, bay thẳng về phía hắn đuổi giết.

Hắn cũng không muốn dây dưa, mũi chân nhẹ điểm bay vút khỏi Cẩm viên, chỉ thấy bóng đen nhoáng một cái, liền ra khỏi phạm vi Cẩm viên.

Cái người truy sát hắn thấy vậy dừng bước, lui người bay về nóc nhà.

Đúng lúc này, cửa phòng bật mở, có nha hoàn vịn lão thái thái từ bên trong đi ra, ánh trăng mong lung, tại dưới mái hiên lộ ra một cái bóng, vừa vịn bao phủ khuôn mặt lão thái thái kia, khiến người ta không thấy rõ bộ dáng cụ thể của bà ta, chỉ nghe bà ta bình tĩnh hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Hắc y nhân từ nóc nhà nhảy xuống, cung kính hồi bẩm: “Thuộc hạ thất trách, lại để tiểu tặc lên vào. Hắn chạy rất nhanh, thuộc hạ không thể bắt được, cũng không biết hắn đã nghe trộm được bao nhiêu, xin chủ nhân trách phạt.”

Bà ta hừ lạnh một tiếng, hơi hơi ngẩng đầu nhìn về một phía trầm giọng nói: “Ngoại trừ chỗ đó ra, còn có ai sẽ để bụng lão bà tử này như vậy chứ? Chuyện lần này coi như xong, về sau chú ý cẩn thận hơn là được rồi.”

“Vâng! Tạ chủ tử không trách tội!”

Mà người áo đen kia sau khi ra khỏi Cẩm viên cũng giảm dần tốc độ, đứng ở ngọn cây đưa tay lên trán lau mồ hôi lạnh, thì thảo tự nghĩ: “Không ngờ Cẩm viên thật sự có cất giấu cao thủ, việc này nhất định phải bẩm báo lão vương phi.”

Sau đó thu người bay vút về hướng khác.

Ngày hôm sau, trời chưa sáng Đoan Mộc Diễm đã xuất hiện trong nội viện của Đoan Mộc Tranh, ở cùng tổ mẫu và ca ca, tự tay giúp phụ thân sửa sang lại quần áo, lão vương phi tại nhét một lá bùa bình an vào ngực Đoan Mộc Tranh, động viên vài câu, mà Đoan Mộc Diễm lại dè dặt thường chăm chú nhìn y, nói: “Phụ thân, nếu có nguy hiểm hoặc là đánh không lại, thì bỏ chạy đi.”

Câu nói sát phong cảnh như thế làm cho hào khí trong phòng không khỏi cứng lại, Đoan Mộc Tranh bỗng nhiên nở nụ cười, vuốt đầu của nàng nhẹ gật đầu.

Những điều nên dặn đã sớm nói qua, chuyện nên an bài cũng đã an bài hết, thu thập thỏa đáng, toàn thể nam đinh trong phủ cũng xúc động, đi cùng y ra ngoài, lên ngựa, tiến về phía tướng đài ở ngoài thành.

Ngoài cửa lớn Đoan Mộc vương phủ, khách quý của Vinh Quận Vương phủ đứng đó, nhìn thấy Đoan Mộc Tranh đi ra liền chạy tới đón, hành lễ nói: “Kính chúc vương gia chiến thắng trở về.”

Lão vương phi kia tiến thêm một bước, thân mật nói với Đoan Mộc Tranh: “Không ngờ cháu vừa trở lại kinh thành đã phải vội vã xuất chinh, hôm nay có tới ngực lại càng thêm phiền rồi, tuổi lớn cũng không còn ba được, đành ở đây tiễn cháu. Cháu nhất định phải bình an trở về!”

Đoan Mộc Tranh mặt không biểu tình chấp tay, nói: “Xin nhận cát ngôn của cô, cáo từ!”

Nói xong liền trở mình lên ngựa, những người đứng phía sau cũng lần lượt lên ngựa, chợt có người bỗng nhiên phi thân đến, ngồi lên con ngựa đứng cạnh ngựa của Đoan Mộc Tranh, quay đầu nói: “Cha, con tiễn cha ra khỏi thành.”

Đám người hơi hơi rối loạn, đây chính là quận chúa cao quý, nữ tử sao có thể đi theo đến tướng đài?

Đoan Mộc Tranh ngược lại không hề nhú mảy, trực tiếp gật đầu nói: “Được.”

Lúc này trên trời hiện lên tia nắng đầu tiên, cửa Đoan Mộc vương phủ đèn đuốc sáng trưng, lão vương phi dẫn một đám nữ quyến đứng ở cửa lớn đưa tiễn, nhìn quân lệnh vang lên, đội ngũ theo quy mô lớn rầm rầm đi về phía ngoài thành.

Ngoài đường vào giờ này vốn thường vắng vẻ nhưng hôm nay lại sớm chật ních dân chúng vây xem, hồi hả mà không ồn ào, đều yên tĩnh đứng chờ đoàn người Đoan Mộc vương gia đi qua. Trên tay mọi người đều cầm đèn lồng, ánh đèn chằng chịt chiếu sáng khắp con phố.

Đám người chen chúc, có người bỗng nhiên nhịn không được khóc thành tiếng, xa cách 17 năm, chiến thần của Đại Viêm, thần thủ hộ Bắc Cương của Đại Viêm – Đoan Mộc vương gia rốt cuộc đã trở về rồi.

Đội ngũ từ đầu đường rẽ vào, binh sĩ dẫn đầu giơ cao bó đuốc, sau đó Đoan Mộc Tranh xung trận đi đầu, sau lưng trái phải đi theo chính là con trai và con gái.

Chứng kiến phủ kín đèn lồng chiếu sáng phía trước, Đoan Mộc tranh không khỏi sững sờ, sau đó giục ngựa, chậm rãi đi về phía ngoài thành. Xung quanh giống như bị cuốn hút, lộ ra không khí trang nghiêm (nghiêm túc mà trang trọng), trầm tĩnh mà nghiêm nghị.

Đoàn người từ từ đi qua một rừng đèn lồng, trong ngàn vạn đôi mắt chú mục tha thiết...

Trời không sáng rõ, đã có ngàn vạn ngọn đèn chiếu sáng con đường cho bọn họ, bàn tay nắm dây cương của Đoan Mộc Tranh bỗng nhiên dùng sức bóp chặt, giục ngựa nhanh hơn đi về phía trước, cho đến cuối cùng giục ngựa chạy như điên, một đường chạy ra ngoài thành.

Từng bước, xa xa trên đường chân trời hé lộ từng ánh sáng trắng, có ánh bình minh dần dần bốc lên. Trên tướng đài ở ngoài thành, hoàng thượng đã sớm chờ từ lâu.

Gió cuốn vân thư, tình kỳ phần phật, mười vạn tướng sĩ bày trận dưới tướng đài, khi Đoan Mộc Tranh xuất hiện, trong mắt bọn họ đều lóe lên, có người kích động, có người vô thức căng thẳng, có người rung rung ánh lệ.

Trên tướng đài, hoàng thượng dùng hai tay nâng án soái, bình tĩnh nhìn Đoan Mộc Tranh từng bước một đi lên đài, trên đất bằng chợt nổi lên một cơn gió mát, cuốn lên vài phiến lá rụng, nhẹ nhàng phất qua trước mặt hoàng đế, làm cho hần híp híp mắt, một chút lấp lánh trong mắt chợt lóe lên.

Đám người Đoan Mộc Diễm xuống ngựa, yên tĩnh đứng ở phía dưới nhìn xem, có gia đình Đoan Mộc gia muốn xuất chinh đã được an bài vào quân đội, bất kể lúc trước có ngăn cách gì, thì bây giờ cũng chỉ mang thần sắc kích động.

Dưới hàng vạn ánh nhìn bên dưới, Đoan Mộc Tranh quỳ một gối, giơ cao hai tay nhận lấy án soái trong tay hoàng thượng, phía dưới mười vạn tướng sĩ cũng “Âm ầm” quỳ xuống, hô to: “Cung nghênh nguyên soái trở về!”

Âm thanh rung trời, truyền đi xa rất xa, trong không khí cũng chịu không được chấn động.

Đoan Mộc Diễm chợt liếc mắt nhìn về phía hoàng đế trên tường đài.

Trong lòng bàn tay bỗng nhiên xiết chặt, là ca ca cầm tay của nàng, lời kéo nàng cùng quỳ xuống, giọng nói mang theo nội lực truyền rõ vào tai nàng: “Tin tưởng phụ thân, tin tưởng người cha đang cống hiến chính là một minh chủ.”

Nghe vậy nàng giãn chân mày, nhẹ nhàng lên tiếng: “Vâng!”

Quân đội rốt cục xuất chinh, tiến về Bắc Cương, Đoan Mộc Diễm và ca ca leo lên tường thành, nhìn đội ngũ lan tràn như cỏ mọc đi về phía chân trời, đến khi tầm mắt không đủ để nhìn thấy đối phương nữa mới thôi.

Lúc này mặt trời đã lên cao, Đoan Mộc Diễm không khỏi ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trời cao mây xanh, tia nắng tươi sáng, nàng bỗng nhiên nhẹ giọng nói một câu: “Hôm nay thời tiết xem như không tệ.”

Phượng Lâu trang điểm xinh đẹp uốn éo sắp tới gần, cười tủm tỉm nói: “Quận chúa, Hoàng Thượng mời ngài và Cảnh thế tử đi qua gặp một chút đó~.”

Hai huynh muội đi theo Phượng Lâu xuống thành, có chút ngoài ý muốn tiến vào một căn tửu lâu ở gần cửa thành.

Trong phòng, Quân hoàng đế đã cởi bộ áo bào màu vàng, chỉ mặc áo lam vải thường ngồi bên cửa sổ uống trà, thấy huynh muội bọn họ đi vào, liền vừa cười vừa nói: “Đến đây, cùng ngồi uống một chén trà đi. Trà ở quán này mùi vị không tệ, các ngươi cũng ăn chút bánh ngọt bỏ bụng. Giăng co từ sáng tới giờ, chắc là mệt rồi.”

Đoan Mộc Diễm lưu loát ngồi bên cạnh hắn, Quân hoàng đế không khỏi mỉm cười, quay đầu nhìn về phía Đoan Mộc Cảnh còn đứng ở đằng kia, cười nói: “Ngươi tiểu tử này, ngược lại còn không sáng khoái bằng muội muội ngươi.”

Đoan Mộc Cảnh mỉm cười, thờ dãi nói: “Tạ Hoàng Thượng khích lệ.”

Đoan Mộc Diễm ăn điểm tâm hỏi: “Hoàng Thượng, ngài không cần lập tức hồi cung sao?”

Quân hoàng đế phủ tay áo than nhẹ, hơi cô đơn nói: “Ca ngày bị nhốt trong đó, trăm cũng muốn nhân cơ hội này ở bên ngoài dạo chơi một lát ah.”

“...”

Quân hoàng đế lại chuyển ánh mắt lên người Đoan Mộc Cảnh, nói: “Lúc trước trăm đã bảo cha ngươi nói với ngươi, để qua hai ngày nữa ngươi tiến cung đi học với các hoàng tử. Trở về kinh thành đã quen chưa? Chuyện trong quý phủ cũng đã hỏi han được nhiều rồi chứ?”

“Được Hoàng Thượng ưu ái, là phúc ba đời của vi thần. Nhưng vi thần cũng không thích đọc sách lắm, không biết hoàng thượng có thể cho phép vi thần được miễn hay không?”

Quân hoàng đế hơi ngần ra, sau đó liền lắc đầu nói: “Không được không được! Ngươi đã là thế tử của Đoan Mộc vương phủ, theo lý phải tiến cung đi học cùng các hoàng tử, nếu không thích đọc sách, thì cứ đi ngồi, ra về là được rồi.”

“Ách...”

“Huống hồ, cái này vốn cũng không phải do trăm ép ngươi, mà là ông ngoại ngươi đề ra yêu cầu với trăm.”

“Ông ngoại?” Cái này, là ngay cả Đoan Mộc Diễm cũng không khỏi kinh ngạc.

Phượng Lâu ở bên cạnh nháy mắt mấy cái, đột nhiên hỏi: “Quận chúa yêu quý của ta, ngài đừng nói là ngài hồi kinh hai ngày nhưng đến giờ vẫn chưa đi bái kiến ông ngoại mình nha?”

Đoan Mộc Diễm cùng ca ca nhìn nhau, đồng thời im lặng.

Đúng thật là chưa.

Hoặc là nói, bọn họ căn bản không hề nghĩ tới chuyện này.

Một là vì có quá nhiều chuyện xảy ra, hai là vì rất ít nghe ai nhắc tới chuyện liên quan đến mẫu thân, tuy bọn họ biết nhà mẹ đẻ của mẫu thân là danh gia vọng tộc của kinh thành, ông ngoại là thầy giáo của hoàng thượng, nhưng quá ít người nhắc tới chuyện này, cho nên thật sự là không nghĩ đến.

Chỉ xem nét mặt của bọn họ, đã đủ biết là chuyện gì rồi.

Quân hoàng đế bỗng nhiên không hiểu sao nhếch nhếch miệng, Phượng Lâu cũng che miệng xê dịch thân thể, mặt đào tròn tròn nói: “Các ngài thăm rồi.”

“...”

Nghe nói đế sư (*) lão nhân gia đức cao vọng trọng, nhân từ ưu ái, là người tốt số một, Phượng Lâu nói những lời này là có ý gì? Vì sao nàng đột nhiên lại cảm thấy có cơn gió lạnh thổi qua gáy?

(*) để sư: thầy giáo của vua.

Quân hoàng đế chợt hé miệng nói: “Nếu như thế, huynh muội các người tiện thể theo trẫm cùng đi bái phỏng đi, à đúng lúc trẫm cũng có chuyện muốn thương lượng với lão sư.”

Đoan Mộc Diễm hí mắt, làm sao nàng lại cảm thấy vị hoàng đế này không có ý tốt đây?

Quân hoàng đế lại thờ dài một tiếng, có chút buồn khổ nói: “Lão sư kỳ tài ngút trời, ngày ngày ngồi trong phủ thật sự là mai một rồi, trẫm muốn mời ông ấy tới giảng bài cho các hoàng tử, nhưng ông ấy lại nói, trừ phi Tiểu Cảnh cũng tới nghe giảng, bằng không ông ấy tình nguyện nuôi hoa trồng cỏ trong nhà.”

“...”

Đoan Mộc Diễm lại cùng ca ca liếc nhau một cái, trở về ba ngày nhưng vẫn chưa đi thăm ông ngoại, nếu không phải nhờ hoàng thượng nhắc tới, bọn họ thực sự sẽ không nghĩ ra, giấu lại không khỏi có vài phần áy náy.

Hai người lập tức đồng ý, uống trà ăn bánh với Hoàng Thượng xong, liền cùng nhau đi tới phủ Đế sư.

Phủ Đế sư nằm ở Thành Đông, cách Đoan Mộc vương phủ không xa, cũng là đại viện nhà cao cửa rộng, nhưng so với Đoan Mộc vương phủ thì thanh lịch hơn rất nhiều, cũng yên tĩnh hơn.

Người gác cổng nhìn thấy Đoan Mộc Diễm lập tức xoay người vội vàng chạy vào, bỏ lại một người khác cung nghênh Hoàng Thượng, cũng đưa bọn chúng vào phủ.

Trong phủ tràn ngập mùi hương thanh nhã, thư thái, làm cho người ta cảm thấy chỉ cần nói chuyện lớn tiếng thôi cũng là một loại tội lỗi.

Bọn họ được dẫn đến đại sảnh tiền viện ngồi, lập tức có nha hoàn nhu thuận dâng lên trà thơm.

Chưa ngồi được bao lâu, đã nghe có tiếng bước chân vội vã vang lên ở bên ngoài, trong đó một nho sinh sáu mươi tuổi vọt vào, cũng không thèm liếc mắt nhìn hoàng đế, ánh mắt thẳng tắp trừng Đoan Mộc Cảnh và Đoan Mộc Diễm.

Khi ánh mắt lướt qua mặt Đoan Mộc Diễm có dừng lại một chút, sau đó chợt quay người giận dữ hét lớn với hạ nhân bên cạnh: “Lập tức đuổi hai đứa hỗn trướng này ra ngoài cho ta.”

Đoan Mộc Cảnh và Đoan Mộc Diễm vừa đứng lên định hành lễ lập tức im lặng, bó tay rồi.

Lại có một lão thái thái từ phía sau ông vọt lên, một tay gạt tay ông, oán trách trừng mắt một cái, sau đó bước nhanh đi tới kéo Đoan Mộc Cảnh cùng Đoan Mộc Diễm, mừng rỡ nói: “Bé ngoan, hai cháu đến thăm bà ngoại à.”

Dù là Đoan Mộc Diễm tính tình đậm nhạt, giờ phút này đối mặt với lão thái thái tràn đầy vẻ mừng rỡ kích động cũng không khỏi có chút xấu hổ, vội vàng hành lễ nói: “Thỉnh an ông ngoại bà ngoại, hồi kinh hai ngày đến bây giờ mới tới thăm ông bà, thật sự là bất hiếu.”

Lão thái thái kéo hai người dậy nói: “Không có việc gì không có việc gì, các cháu vừa trở lại kinh thành, đều phải loay hoay một đồng việc.”

“È hèm!” Lão gia tử ở bên cạnh dùng sức háng giọng hai tiếng, ánh mắt ngao nghễ liếc sang, có chút bất thiện.

Đoan Mộc Cảnh đi tới, thờ dài hành lễ với ông, lại lấy ra một cái hộp nhỏ tinh xảo, hai tay dâng lên nói: “Ông ngoại thứ tội, cũng không biết ông ngoại ưa thích thứ gì, đành tùy tiện cầm chút lá trà hiệu kính ông ngoại, kính xin ông ngoại nhận lấy.”

Lão gia tử vẻ mặt ghét bỏ lườm lườm cái hộp kia, duỗi ra hai ngón tay niết qua, lẩm bẩm: “Một chút này thôi?”

Sau đó tiện tay mở nắp, sau đó thoáng cái dùng sức đập lại, sắc mặt biến chuyển, ánh mắt nhìn Đoan Mộc Cảnh phút chốc trở nên ôn nhu.

Cái này chính là Kim Diệp Tiêm!

Đây vốn là chuẩn bị cho tổ mẫu, nhưng bây giờ hiệu kính ông ngoại, cũng là theo lý thường phải làm.

Bên cạnh, Đoan Mộc Diễm cũng lấy ra một cái hộp nhỏ, hai tay dâng lên trước mặt bà ngoại nói: “Cũng không biết bà ngoại thích gì, bình thường hay dùng cao thơm gì, nên cháu tự tiện cầm một vài hộp tới, nếu không đúng, xin bà ngoại chớ trách.”

Phượng Lâu đi theo bên người hoàng thượng lập tức tinh mắt thấy được cái hộp kia của nàng, chính là băng cơ cao, mắt không khỏi vụt sáng, thiếu chút nữa nhìn không được nhào tới, ánh mắt nhìn về phía Đoan Mộc Diễm sáng quắc rạng rỡ.

Lão thái thái lúc này vui mừng nhận lấy, lão gia tử ở bên cạnh liếc một chút, khinh thường nhẹ xùy~ nói: “Đều đã già bảy tám mươi tuổi rồi, mặt đầy nếp nhăn đến con ruồi cũng có thể kẹp chết, còn thích dùng loại đồ này? Lãng phí, lãng phí...”

Giọng nói nhỏ dần rồi tắt hẳn trong cái nhìn chết chóc của lão thái thái, lão gia tử lườm hai cái rồi lại lẩm bẩm, rốt cuộc nhìn về phía hoàng đế đang ngồi xem trò hay, thờ dài cúi người nói: “Lão thần tham kiến Hoàng Thượng! Không biết Hoàng Thượng giá lâm, không tiếp đón từ xa, xin hoàng thượng thứ

tội.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 11: Rước họa cũng vì tham ăn

Edit + Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Ăn trưa ở phủ Đế Sư xong, lại cùng hai vị lão nhân gia hàn huyên một hồi lâu, thẳng đến khi trời sẩm tối bọn họ mới chịu thả hai huynh muội về.

Nhân đó, Quân hoàng đế cũng lên tiếng mời lão gia tử tiến cung giảng bài cho nhóm hoàng tử và các vương công quý tộc, lão gia tử trực tiếp chỉ cháu trai cháu gái, nói rằng phải để hai anh em họ cùng tiến cung nghe ông giảng.

Đoan Mộc Diễm không khỏi im lặng, lúc trước không phải nói chỉ cần một mình ca ca đảm nhiệm trọng trách này là xong ư? Làm sao bây giờ nàng cũng phải đi cùng?

Nàng chỉ là một cô gái, có đức hạnh gì để cùng học các hoàng tử?

Có thể xin nghỉ không? Có thể trốn học không? Có thể.....

Nhưng sau khi chạm phải ánh mắt hung tợn của lão gia tử, miệng nàng giật giật, uất nghẹn mà chấp nhận.

Quân hoàng đế nghe được câu trả lời vừa ý liền rời đi, bỏ lại hai huynh muội chịu khổ trước mặt ông ngoại, may còn có bà ngoại che chở, bằng không hai người phỏng chừng sẽ chạy trốn chết.

Nói đến đây, không thể không nói tới một sự kiện khác.

Lão gia tử dường như bị vợ quân hoi có phần nghiêm khắc, bằng không vì sao ở trước mặt lão thái thái, luôn luôn có dấu hiệu nhụt chí?

Lại nói, ông dường như là đế sư đại nhân, trong phủ thế mà chỉ có một vợ, không có tiểu thiếp thị thiếp nào, có thể thấy được thâm tình của ông đối với thế tử.

Lão gia tử và lão thái thái có ba con trai một con gái, con trai trưởng làm nội các đại thần, con trai thứ bị phái ra ngoài kinh làm Ngự Sử tuần án, con trai út không làm quan trong triều, mà rời nhà đi phiêu bạt giang hồ, con gái duy nhất chính là mẫu thân của Đoan Mộc Diễm, là vương phi quá cố của Đoan Mộc Tranh, Ninh Thanh.

Khi trở về, hai huynh muội từ chối ý tốt muốn phái xe ngựa đưa bọn họ về của lão thái thái, lão gia tử ở bên cạnh lăm bắm, nói cái gì mà người trẻ tuổi đi có vài bước thì có sao? Không cần tiền, không cần tiền! Sau đó hai huynh muội mới cáo từ hai vị trưởng bối về nhà.

Nhưng bọn họ vừa mới rời đi đã có một chiếc xe ngựa đứng ở cửa lớn phủ Đế Sư, rềm xe nhấc lên, một nam tử trung niên nho nhã bước ra ngoài, nhìn cha mẹ đứng đó không khỏi sững sờ, thuận tiện hỏi: “Cha, mẹ, con nghe nói cháu trai và cháu gái tới đây, sao hai người không sai người báo cho con một tiếng? Ừm, chúng nó đâu rồi?”

Lão gia tử thu hồi tầm mắt, thối rầu rậm rì nói: “Gặp cái gì mà gặp? Hai đứa nhãi con kia vừa rời đi. Bằng không con cho là vì sao lão phu lại đứng ở chỗ này? Chờ đón con chứ?”

“Ách.....”

Lão gia tử lại trừng mắt liếc hẳn một cái, nói: “Chưa đến giờ tan tầm đã về phủ, còn ra thể thống gì nữa?”

Sau đó Ninh lão gia không nói gì, trầm mặc xoay người đi vào phủ Đế Sư.

Lão thái thái đến gần vỗ vỗ tay con trai: “Hai đứa nhỏ tới đột ngột, chúng ta nhất thời quên báo cho con biết, chẳng qua bọn nó bây giờ ở trong kinh thành, muốn gặp không phải rất dễ sao? Được rồi, mệt mỏi cả ngày rồi, mau vào phủ nghỉ ngơi, Tiểu Cảnh và Diễm Diễm cũng có quà tặng cho con đó.”

“Oa? Thật không? Vậy mau vào thôi vào thôi.”

Bên kia, Đoan Mộc Diễm và ca ca sóng vai đi về Đoan Mộc vương phủ. Lúc về tới nơi đã là sẩm tối, hai người tới phòng tổ mẫu thỉnh an, đã thấy nơi đó náo nhiệt ầm ĩ...

“Hai đứa các cháu sao bây giờ mới về? Khách đều đang chờ các cháu đó.” Lão vương phi ngồi trên chủ vị, thấy hai huynh muội đi vào liền oán trách nói.

Đoan Mộc Cảnh vội chấp tay nói: “Hồi bẩm tổ mẫu, sáng sớm hôm nay sau khi tiễn phụ thân xuất chinh lại bị Hoàng Thượng kêu đi nói chuyện, sau đó còn cùng Hoàng Thượng đến phủ Đế Sư, bị ông ngoại bà ngoại giữ đến bây giờ mới chịu thả chúng cháu về, để khách quý đợi lâu, thật sự là thất lễ.”

Lão vương phi ngăn ra, nói: “Hai đứa các cháu không phải là cứ như vậy mà tới bái phỏng chứ? Ta còn chuẩn bị lễ vật để ngày mai hai đứa mang đi thăm hỏi đây.”

“Tổ mẫu yên tâm, là Hoàng Thượng lôi chúng cháu đi, cho dù thất lễ, cũng là hoàng thượng thất lễ.”

“Cháu nha đầu kia, chớ có nói vậy! Há có thể bất kính với Hoàng Thượng như thế?” Lão Vương phi lại trách cứ, nhưng mà lão thái thái a, sao mặt ngài lại tươi cười sáng lạn như vậy?

Tạm dừng lại, lão vương phi lại hỏi: “Hoàng Thượng lôi các cháu đến phủ Đế Sư làm gì? Có gì phân phó sao?”

“Hoàng Thượng nói muốn mời ông ngoại tiến cung giảng bài cho nhóm hoàng tử, biết được chúng cháu hồi kinh hai ngày còn chưa đi thăm hỏi ông ngoại nên liền dẫn chúng cháu đi cùng. Còn phân phó thì không có, chỉ bảo chúng cháu bắt đầu từ ngày mai, mỗi sáng đều phải tiến cung học bài cùng nhóm hoàng tử.”

Nói đến đây, Đoan Mộc Diễm không khỏi đen mặt, nàng thật sự không muốn đi chút nào.

“Quận chúa cũng phải đi?” Vinh lão quận vương phi ngồi cạnh lão vương phi, cũng chính là cô nãi nãi của Đoan Mộc vương phủ giờ phút này nhin không được rốt cuộc lên tiếng, trong giọng nói ẩn chứa vẻ kinh ngạc khó nói nên lời, đáy lòng hâm mộ và ghen ghét.

Đoan Mộc Diễm lạnh nhạt đáp: “Ta căn bản không muốn đi, nhưng ông ngoại nói nếu ta không đi nghe ông giảng bài, ông liền không tiến cung. Ta không dám làm hoàng thượng mất hứng quay về, nên đành đáp ứng.”

“Ôi, vậy cũng tốt, quận chúa của chúng ta không giống những người khác, có thể vào cung nghe Đế Sư đại nhân giảng bài cùng các hoàng tử và vương công đại thần trong triều, thật sự là phúc khí trời ban a.”

Trước lời khen của lão phu nhân tam phòng, vẻ mặt Đoan Mộc Diễm vẫn không chút thay đổi, thản nhiên nói: “Ông ngoại cũng nói thế, nói bộ dạng ta xấu như vậy, nếu còn giống đám tiểu thư khuê các nuôi trong phòng kia, cả ngày chỉ biết làm bạn với cầm kì thư họa cùng nữ hồng may vá, mềm mại nhút nhát chờ lang quân đến rước thì đúng là không có kết cục tốt rồi. Không bằng nuôi như nam nhi, nói không chừng còn làm nên thành tựu. Nam tử a, có xấu chút cũng không ngại.”

“.....”

Trong phòng nhất thời im lặng, tĩnh mịch, chỉ có Đoan Mộc Cảnh co rút khóe miệng, vẻ mặt quái dị.

Lời này quả thật do lão gia tử nói, nhưng giờ phút này được muối mè thuật lại, khiến hần đột nhiên cảm thấy quý dị, tựa như có chút.....buồn cười.

Chợt “phì” một tiếng nhỏ, Đoan Mộc Diễm theo âm thanh nhìn qua, liền thấy cô gái ngồi cạnh lão phu nhân tứ phòng đang che miệng cười khẽ, lão phu nhân kéo kéo góc áo trùm mắt lườm nàng ta, nàng ta bĩu môi, cúi đầu che đi nụ cười, chỉ còn hai bả vai nhẹ nhàng run rẩy.

“Quận chúa thứ tội, nha đầu kia không có quy củ, trở về lão thân nhất định sẽ dạy dỗ nó.”

Nàng kia ngẩng đầu, bất mãn bĩu môi, mím miệng quật cường nhìn về phía Đoan Mộc Diễm.

Đây là ý gì? Không nhận sai? Hay là mất hứng vì mẫu thân ăn nói khép nép với một nha đầu tiểu bối như mình?

Đoan Mộc Diễm thu hồi ánh mắt, đạm mạc nói: “Không sao, tiểu cô là thật lòng, dù sao so với đám người ngoài mặt khiêm tốn kính cẩn nghe theo, nịnh nọt lấy lòng, nhưng sau lưng lại không biết sử dụng thủ đoạn gì thì tốt hơn nhiều.”

Lời này vừa nói ra, thần sắc những người trong phòng liền biến đổi, ánh mắt nhìn hai mẹ con tứ phòng kia cũng mang theo vài phần địch ý.

Sắc mặt tứ phu nhân tái nhợt, Đoan Mộc Yên thì nhướn mày, vẻ mặt bất thiện nhìn Đoan Mộc Diễm khẽ hừ một tiếng.

Thấy đùa đủ, lão vương phi liền hớp thời mở miệng nói: “Được rồi, tán gẫu cả buổi, hai huynh muội các cháu còn chưa đến chào cô nãi nãi đâu. Cô nãi nãi các cháu rồi kinh đã lâu, khó khăn lắm mới về nhà mẹ đẻ một chuyến, lúc này cũng là nhờ sinh thân của thái hậu nương nương, thừa dịp về thăm nhà, tạm thời sẽ ở vương phủ chúng ta một thời gian, hai huynh muội các cháu đều phải phụng dưỡng cẩn thận.”

Ồ Đoan Mộc phủ của bọn họ?

Đoan Mộc Diễm ngạc nhiên, sau đó liền thoải mái. Tuy nói Vinh quận vương có biệt viện trong kinh thành, nhưng lão quận vương phi này nói sao cũng là cô nãi nãi của Đoan Mộc vương phủ, nhân cơ hội đến nhà mẹ đẻ ở một thời gian, cũng là chuyện bình thường.

Cả hai huynh muội tiến lên bái lễ* với lão quận vương phi, nói: “Bái kiến cô nãi nãi.”

*bái lễ: chỉ hành lễ một nửa

Lão quận vương phi cười như hoa cúc nở rộ, liên tục nói: “Ngoan, ngoan! Không cần đa lễ. Hôm qua ta đã gặp qua, nhưng hôm nay xem như chính thức gặp mặt lần đầu, cô nãi nãi cũng không có thứ gì tốt, hai khối ngọc này thoạt nhìn không tệ, coi như quà gặp mặt đi.”

Nói xong, nha hoàn liền dâng một đôi ngọc đến trước mặt bọn họ.

“Cảm ơn cô nãi nãi.”

Thấy bọn họ nhận ngọc bội, lão vương phi lại chỉ nữ tử xinh đẹp bên cạnh lão quận vương phi, nói: “Đây là cô hai của các cháu, theo cô nãi nãi về kinh lần này chúc thọ thái hậu nương nương, cũng thuận đường về nhà thăm viếng. Hai anh em cháu là gặp lần đầu đấy.”

Nàng kia vội đứng lên, hành lễ với hai người nói: “Thỉnh an Thế tử và quận chúa.”

“Cô hai.”

Tuy nàng ta là cô, lại là trắc phi của Vinh quận vương, nhưng bất kể địa vị ở nhà mẹ đẻ hay thân phận ở nhà chồng, thì đều thấp hơn Đao Mộc Cảnh và Đao Mộc Điềm không biết bao nhiêu, nên đương nhiên phải hành lễ trước.

Lại nhận một phần lễ gặp mặt, lát sau Vinh Cẩm Viện cũng đi ra, ả ý đưa tình bá kiến thế tử biểu ca, nhân tiện bá kiến quận chúa biểu tỷ, hai huynh muội cùng ừ một tiếng, lát sau lão vương phi rốt cục mở lòng từ bi nói: “Ta thấy thời gian cũng muộn rồi, nên khai yến thôi, Niệm Xảo, mau cho người đi qua mời lão tổ tông.”

“Đã mời, nhưng lão tổ tông nói bà quen thanh tịnh, cũng ăn không nổi dầu mỡ trên yến hội, hơn nữa bà vừa ăn xong, nên chỉ nói bảo cô nãi nãi dùng cơm rồi đến chỗ bà ngồi, hàn huyên với bà vài câu là được.”

Lão quận vương phi nghe vậy cười nói: “Nếu mẫu thân muốn một mình thanh tịnh, chúng ta cũng không nên quấy nhiễu ngài, đêm nay chị dâu cố ý chuẩn bị yến hội cho muội, muội đừng thật là mong chờ nha.”

“Ha ha, vậy được. Niệm Xảo, phân phó xuống, có thể khai yến rồi!”

“Vâng!”

Yến hội hôm nay thế mà lại có phần hòa thuận vui vẻ hơn lần gia yến hai ngày trước, bầu không khí rất tốt, thuận lợi kết thúc, duy chỉ có chút không ngờ là hành vi ân cần của Vinh Cẩm Viện đối với Đao Mộc Cảnh.

Nhìn thấy tình cảnh như vậy, mọi người chỉ im lặng mỉm cười, mặc kệ là lão quận vương phi hay vị Trắc phi của Vinh quận vương phủ, đều rất vừa lòng nhìn Vinh Cẩm Viện thân cận cùng thế tử Đao Mộc phủ, còn những người trong Đao Mộc phủ, đám người nhị phòng, tam phòng trên thực tế đều dựa vào lão tổ tông, nên đương nhiên cũng đại gia thôi lan*.

*ý nói vun đắp thêm vào.

Mà lão vương phi ngoại trừ ánh mắt mang theo thâm ý sắc bén ra, thì vẫn cười nói như thường, cũng không có phản ứng gì đặc biệt.

Nhờ phúc ca ca, tiểu thư điều ngoa nhất của Vinh quận vương phủ đối với Đao Mộc Điềm khá hiền lành, còn mang theo ả ý lấy lòng.

Đêm thanh mát, trong vườn hoa tươi đẹp, lão tổ tông và lão vương phi Vinh quận vương phủ cùng nhau trò chuyện tự nhiên, từ tình huống của Đao Mộc vương phủ đến chuyện của Đao Mộc Cảnh và Đao Mộc Điềm.

“Mẫu thân, người xem Viện nhi có thể vào Đao Mộc vương phủ không?”

Lão tổ tông nghe vậy không khỏi nhũn mày nói: “Cũng chỉ là con gái của một trắc phi, làm sao có thể có được danh hiệu thế tử phi của Đao Mộc vương phủ chứ? Lại nói, con cũng phải hiểu được, ta ở vương phủ có chút khó khăn, nếu không phải nhờ phụ vương con cố ý để lại ấn tín đại gia chủ, thì chỉ e là đã sớm bị gác xó. Chuyện chọn người làm thế tử phi của Đao Mộc phủ cũng không phải việc ta có thể quyết định.”

“Mẫu thân hiểu lầm, con đương nhiên biết Viện nhi thân phận không đủ, cho nên cũng không vọng tưởng vị trí thế tử phi, chỉ sợ nha đầu kia đối với Cảnh thế tử nhất kiến chung tình, Cảnh thế tử cũng quả thật xuất sắc, nếu có thể.....Địa vị của mẫu thân trong phủ sau này nhất định sẽ tăng lên rất nhiều.”

“Hừ! Theo như con nói, so với việc đưa Viện nhi tiến vào Đao Mộc vương phủ, chỉ bằng nghĩ cách chiếm vị trí thế tử phi thì hơn.”

“Mẫu thân ý người là..... Tình nhi? Nha đầu kia bởi vì quan hệ tới mẫu thân nó, nên nó không thân với con, sợ rằng hôn sự của nó cũng không thể do con làm chủ. Huống hồ, dù cho có thành, lấy tính tình của nha đầu kia, cũng không nhất định hướng về phía mẫu thân người.”

Sáng sớm hôm đó, đường chân trời còn chưa lộ ra, Đao Mộc Điềm đã tỉnh lại.

Bất kể kiếp trước hay cuộc sống sau khi đến thế giới này, đều làm cho nàng không có thói quen ngủ nướng, chỉ là hôm nay hình như dậy hơi sớm.

Nghiêng đầu nhìn cửa sổ, bên ngoài vẫn tối đen, nàng nằm trên giường một lát, sau đó mặc quần áo mở cửa sổ, đứng nhìn thế giới tối tăm bên ngoài.

Ngoài cửa sổ, có tiếng nha hoàn nhẹ nhàng vang lên: “Quận chúa, người dậy rồi sao?”

“Các người tiếp tục ngủ đi, không cần quan tâm đến ta, ta muốn yên tĩnh như thế này.”

“Vâng, nếu quận chúa cần gì, cứ gọi nô tỳ một tiếng.”

“Ừ, ta biết rồi.”

Nàng đứng trước cửa sổ, nghĩ đến những chuyện xảy ra sau khi đến kinh thành, nghĩ đến tình trạng trong Đoan Mộc vương phủ, nghĩ tới những người kia cùng với đồng quan hệ rắc rối phức tạp, thậm chí nghĩ tới Vinh quận lão vương phi, vị trắc phi và Vinh Cầm Viện tới phủ từ hôm qua kia.

Mới hồi kinh ba ngày, nàng lại cảm thấy giống như đã trôi qua rất lâu, cũng đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Có người mang gió đi thoáng qua, đứng tại chỗ ngẩng đầu nhìn nàng. Thì ra, không biết tự bao giờ, trời đã sắp sáng.

Hôm nay ra cửa, nàng dẫn theo nha hoàn, công việc chủ yếu là giúp nàng xách giỏ, bên trong đựng giấy và bút mực, còn có vài quyển sách.

Ngoài cửa, sớm đã có xe ngựa đứng chờ, hai huynh muội vừa bước qua cửa, liền ‘trùng hợp’ gặp Vinh Cầm Viện.

“Biểu ca, biểu tỷ, hai người muốn vào cung đi học sao?” Nàng ta mang vẻ mặt sung sướng tiến lại gần, ánh mắt thẳng tắp nhìn Đoan Mộc Cảnh, rồi lập tức ngượng ngùng rời đi, nhìn Đoan Mộc Điềm hỏi.

Đoan Mộc Điềm gật đầu, nói: “Vốn nên ở nhà tiếp đãi biểu muội mới đúng, nhưng bắt buộc dĩ Hoàng Thượng có lệnh, không dám cãi lời.”

“Biểu tỷ ngàn vạn lần đừng nói như vậy, có thể vào cung học cùng nhóm hoàng tử, đó là vinh hạnh cỡ nào a, sao có thể bởi vì muội mà trì hoãn chứ? Lại nói, đi học cũng chỉ mất thời gian nửa ngày, buổi chiều và buổi tối đều có thể ở cùng biểu tỷ mà.” Nói xong, lại xấu hổ ngại ngùng liếc nhìn Đoan Mộc Cảnh một cái.

Đoan Mộc Cảnh giống như chưa tỉnh ngủ, còn Đoan Mộc Điềm vẫn mang dáng vẻ lạnh nhạt.

Đối với nhị tiểu thư Vinh quận vương phủ này, nàng không có thiện cảm, cũng không có ác cảm, giống như người xa lạ, gặp mặt thì chào nhau một câu thôi.

Về phần chút tâm tư của nàng ta đối với ca ca, lại không thuộc phạm vi nàng có thể quản.

Nếu ca ca thích, nàng liền ôn hòa thực lòng gọi một tiếng chị dâu, nếu ca ca không thích, thì vẫn là người xa lạ không thể thân quen.

“Thời gian không còn sớm, chúng ta tiến cung trước, biểu muội ở trong phủ cứ tự nhiên.”

“A được, hai người đi thông thả.”

Hai huynh muội bước lên xe ngựa, tiến về phía hoàng cung, bỏ lại Vinh Cầm Viện đứng ở cửa đưa mắt nhìn quanh, rồi bùm mặt chạy vào.

Đoan Mộc vương phủ cách hoàng cung không xa, xe ngựa rất nhanh ngừng lại ở ngoài cung.

Ngoài cửa cung lúc này có không ít xe ngựa kiệu quan, bây giờ chính là thời gian vào triều, đương nhiên trong đó cũng có đồng học giống như huynh muội bọn họ, đều là tiến cung học cùng các hoàng tử.

Bởi vì hai người đều là lần đầu tiên đến học, Hoàng Thượng sớm đã phái thái giám chờ ở bên ngoài cửa cung, người nọ đương nhiên là Phụng Lâu.

Vừa thấy xe ngựa của Đoan Mộc vương phủ tới, hắn lập tức vọt qua, cười tủm tỉm nói: “Quận chúa, nô tài dẫn người đi học.”

Cảnh thể từ đứng bên cạnh đã bị hắn trực tiếp bỏ qua không thèm đếm xỉa.

Đoan Mộc Điềm quay người lấy từ trong giỏ của nha hoàn phía sau ra một bình lọ, đưa tới trước mặt hắn, nhìn ánh mắt hắn tỏa sáng, vui rạo rức nhận lấy, không khỏi có chút im lặng.

“Còn gì nữa không? Còn gì nữa không?”

“Không.”

“Quận chúa, ngài không thể tàng tẩu a, xem nô tài đối với ngài tốt như vậy.”

Đoan Mộc Điềm trực tiếp mở to mắt, hỏi ngược lại: “Đi đâu học?”

Nơi lên lớp là Bác Lâm điện, Phụng Lâu dẫn bọn họ vào trong, trên đường cũng đã nhìn không được lấy gương đồng bảo bối của hắn ra, vừa đi vừa soi lại vừa nói chuyện với bọn họ: “Quận chúa ngài phải nhớ kỹ đường nha, nô tài chỉ có thể dẫn hai người đi hôm nay thôi, bắt đầu từ ngày mai, con đường này ngài phải tự đi rồi, nếu đi lạc, đừng trách nô tài nha.”

Dọc đường, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy một vài cung nữ thái giám đang đi lại, nhìn thấy ba người bọn họ liền kinh ngạc, rồi nhao nhao khom mình hành lễ.

Bắc Lãm điện nằm ở Đông cung, chính là nơi nghe giảng của các hoàng tử, người bình thường không được tùy ý bước vào.

Thời điểm Đoan Mộc huynh muội đến, nơi đó đã gần như ngồi kín chỗ, đột nhiên nhìn thấy hai khuôn mặt mới, ngoại trừ mấy người đã biết trước ra, thì những người khác không khỏi sững sờ, sau đó đột ngột có một giọng nói cao vút vang lên: “Nữ nhân xấu xí này từ đâu ra? Đây là nơi người có thể tùy ý đặt chân tới sao? Mau cút ra ngoài!”

Gã công tử ngồi bên cạnh hần vội vàng kéo hần một cái, ghé tai hần nhẹ nói vài câu gì đó.

Hần sắc mặt thay đổi, nhưng vẫn giữ nguyên giọng điệu kêu gào nói: “Cái gì? Đây chính là quý quận chúa của Đoan Mộc vương phủ, dung nhan xấu vô cùng trong truyền thuyết bị mọi người đồn đại xôn xao bên ngoài đó sao?”

Đoan Mộc Cảnh lúc này trằm mặt xuống, lạnh lùng nhìn người kia, bên cạnh bỗng nhiên có một bàn tay vươn ra, kéo hần ngồi xuống hàng ghế đôi cuối cùng.

Không được đáp lại dù chỉ một chữ, người nọ dường như cảm thấy mất mặt, không nhịn được liền muốn tiếp tục gây khó dễ, chợt thấy trước mắt có hồng ảnh lóe lên, ngẩng đầu liền gặp Phụng Lâu vô thanh vô tức đứng ở trước mặt, đang sửa sang mái tóc, âm dương quái khí nói: “Ai nha nha, Nhị điện hạ muốn làm cái gì đây? Chẳng lẽ muốn bắt nạt Cảnh thế tử và Điềm quận chúa mới tới hay sao?”

Ngay khi Phụng Lâu nói như vậy, một bóng dáng màu đỏ khác từ bên ngoài vọt vào, chưa nhìn rõ người thì đã ồn ào quát lên: “Giỏi lắm, hôm nay bốn công tử quả nhiên tới không sai, lại có người dám thừa dịp bốn công tử không ở đây, bắt nạt cháu trai cháu gái ngoan ngoãn của ta! Là tên khốn kiếp nào, đứng ra đứng ra!”

Đoan Mộc Điềm lập tức kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thân ảnh màu đỏ xông vào kia, nói: “Tiểu thúc, sao thúc lại tới đây?”

Thần công tử vừa nghe thấy cháu gái hỏi liền mặt mày hớn hớn, chân không chạm đất bay tới, xách cái người đang ngồi cạnh Đoan Mộc Điềm lên ném sang bên cạnh, rồi trắng trợn chiếm vị trí của người ta, nháy mắt ra hiệu nói với nàng: “Thúc đây không phải là lo lắng cho các cháu ngày đầu tiên đi học bị người ta bắt nạt sao. Cho nên mới tới nhìn một chút.”

“Sẽ không, hôm nay ông ngoại đến giảng bài.”

“... Để Sư đại nhân?” Thần công tử sững sờ, sau đó sắc mặt đại biến, nhảy dựng lên, “Vào” một phát lao ra ngoài.

Chạy?

Bỗng nhiên từ bên ngoài truyền đến tiếng kêu rên, sau đó Thần công tử bị người ta túm gáy, ừ ừ cụp đầu đi vào.

Trong lớp học, nguyên một đám đều đột nhiên nghiêm mặt, đứng thẳng eo, ngồi nghiêm chỉnh.

Uy lực như thế làm cho Đoan Mộc Điềm chợt thấy sau gáy lạnh lẽo, mà Thần công tử sau khi bị túm về, ngồi xuống cái ghế vừa chiếm dụng, nghiêng đầu cười khở nhìn cháu gái nói: “Tiểu Điềm Điềm, sao cháu không nói sớm?”

“Hôm qua cháu đã nói rồi mà, chẳng qua hình như cả tôi qua đều không thấy bóng dáng thúc.”

“...”

Đoan Mộc Điềm nhìn Ninh lão gia từ phía trên, thì thảo nói ra: “Không phải người ta nói Đế sư đại nhân có tâm nhân hậu, là người lương thiện nhất thế gian này sao? Làm sao hình như mọi người ở đây đều rất sợ ông ấy?”

Thần công tử gãi đầu, sâu kín thờ dãi.

Cháu cũng bảo, là người ta nói còn gì.

Người ta nói có thể tin sao?

Có thể tin sao, có thể tin sao?

Suốt hai canh giờ sau, ngay cả Đoan Mộc Điềm dùng lực nhẫn nại cũng đã hai mắt vô thần, đầu vàng mắt hoa rồi, Ninh lão gia từ nói liên tục hai canh giờ lại vẫn thần thái sáng láng nước bọt bay ngang, thậm chí càng ngày càng phấn chấn rốt cục thu hồi sách, thần nhiên nói: “Ừ, rất tốt, hôm nay trước hết dừng ở đây, ngày mai lại đến.”

Mọi người đều thở phào một hơi, không biết có bao nhiêu người đã đảo tròn mắt, tính toán xem ngày mai nên làm sao trốn học, nhưng lại chợt nghe Đế sư đại nhân nhũn con mắt thần nói: “Lão phu hi vọng ngày mai các người đều có thể đi học toàn bộ, nói cách khác...”

Vì vậy mọi người lại giật nảy người, rung mình một cái, liên tục gật đầu đáp ứng.

Hơn nữa, trốn học cũng không thiết thực chút nào, trường bối trong nhà sợ rằng đã sớm biết việc Đế sư đại nhân tới giảng bài, dưới tình huống như vậy, cho dù chỉ còn nửa cái mạng, thì ngày mai cũng sẽ bị khiêng tới đi học đấy.

Đế sư đại nhân thoả mãn gật đầu, sau đó vung tay, các học sinh cung kính đi ra ngoài.

Trong điện lúc này mới thoáng nhẹ nhõm, ngay cả hít thở không khí cũng như có mùi thơm mát xông vào.

Đoan Mộc Diễm đưa đồ đạc cho nha hoàn sắp xếp, bỗng nhiên cất bước đuổi theo Đế sư đại nhân.

“Ông ngoại.”

Lão gia từ đi ở phía trước dừng chân, xoay người, vừa thấy nàng liền tức giận nói: “Làm sao lại gào to như thế? Còn ra thể thống gì? Gọi ta làm gì? Vừa rồi còn chưa nghe đủ?”

“...” Hóa ra chính ngài cũng biết đó là tra tấn người sao? Lại còn biểu hiện hào hứng dâng trào như vậy, ngài có ý a?

Người hầu bên cạnh hành lễ với Đoan Mộc Diễm, sau đó yên lặng rời xa đi một tí.

Đoan Mộc Diễm lấy từ trong tay áo ra một bình lá trà, nói: “Hôm qua bởi vì đi vội, nên không chuẩn bị kỹ, cháu gái vô cùng băn khoăn. Lại nghe tổ mẫu nói ông ngoại thích trà, nên liền đi tìm một chút, mong ông ngoại vui lòng nhận cho.”

“Humm? Người đây là hồi lộ?”

“Không không, đây là cháu ngoại hiếu kính ông ngoại mà.”

Sắc mặt lão gia từ hơi hòa hoãn lại, vuốt râu kiêu ngạo nói: “So với ngày hôm qua khá chênh lệch đấy, ta cũng không nên từ chối nhỉ!”

Nói xong, thò tay cầm bình trà, vừa mới mở ra một khe nhỏ, một mùi thơm ngát liền ập tới, lão gia từ sắc mặt biến hóa, “Vù” một cái vội vàng đóng nắp lại.

Ngẩng đầu, nhú mày nhìn về mặt nhân nhạ của cháu gái, sờ sờ râu nói: “Cháu đi đâu tìm được nhiều trà ngon như vậy?”

Đoan Mộc Diễm cười cười: “Nếu ông ngoại thích, cháu lại tìm thêm hiếu kính ông.”

Xa xa, có một vãn sĩ trung niên đứng ở đằng kia ló đầu nhìn, thấy hai người bên này, mắt lập tức sáng lên, vội vàng chạy tới.

“Phụ thân.” Hần hành lễ với lão gia từ, ánh mắt cũng không ngừng lướt sang Đoan Mộc Diễm

Lão gia từ thu bình trà vào tay áo, nhìn hần từ một tiếng, biết rõ còn cố hỏi: “Trong ngày không làm chính sự, chạy tại đây làm cái gì?”

Ninh đại gia bữu môi một cái, hoàn toàn hết cách với phụ thân nhà mình, mà lúc này Đoan Mộc Diễm ở bên cạnh lại hành lễ với hần, nói: Bái kiến đại cữu cữu.”

Ninh đại gia xoay người, cười tủm tỉm nhìn xem nàng nói: “Ngoan, nghe lời, đã lớn như vậy rồi à, đại cữu cữu vẫn là lần đầu tiên gặp cháu đấy, cháu lớn lên thật giống mẹ cháu.”

“...” Đại cữu cữu, ngài có bệnh tăng nhãn áp sao? Trên mặt có cái bột đỏ to như vậy, ngài cũng không thấy?

Đoan Mộc Cảnh ở phía sau đi ra, hành lễ nói: “Đại cữu cữu.”

Ninh đại gia lại quay đầu nhìn cháu trai, vỗ vai hần nói: “Tiểu Cảnh cũng đã lớn như vậy, nếu ở bên ngoài, sợ là không nhận ra rồi. Năm đó vẫn chỉ là một tiểu oa nhi hiếu động đây này.”

“Vâng! Hôm qua đi vội, cũng không gặp được đại cữu cữu, thật là thất lễ, cháu đang định hôm nay lại đi bái phỏng.”

“Vậy liền đi thôi.” Nói xong, lập tức kéo tay Đoan Mộc Cảnh, lại quay đầu kéo Đoan Mộc Diễm, đi thẳng ra ngoài, “Không bằng dứt khoát đến Đế sư phủ ở vài ngày đi, các cháu lưu lạc bên ngoài 17 năm, đại cữu cữu cũng có nhiều chuyện muốn hỏi các cháu đấy..”

Hai huynh muội cứ như vậy bị người ta trực tiếp dụ đi, Đoan Mộc Thần nhìn cháu trai cháu gái biến mất trước mặt, không khỏi ngẩn ngơ, khổ cái là hần không thể xông lên phía trước “giải cứu”.

Lão gia từ đứng tại chỗ dựng râu trừng mắt, đưa con mắt hần này, còn hai đứa cháu bất hiếu kia nữa, lại dám ném lão nhân gia một mình ở chỗ này!

Đoan Mộc Diễm và Đoan Mộc Cảnh cuối cùng vẫn không ngủ lại phủ Đế sư, bởi vì trong nhà có khách quý, bọn họ thân là thế tử và quận chúa, ở thời điểm này đi ra ngoài làm khách, thật sự thất lễ, lại nói, phủ Đế Sư và Đoan Mộc vương phủ cách xa nhau không xa, muốn gặp mặt lúc nào cũng được.

Mà sau vài ngày đầu rối ren, kinh thành rốt cuộc dần dần yên tĩnh trở lại, mặc dù trong Đoan Mộc vương phủ vẫn có người rục rịch, nhưng sau khi bị Đoan Mộc Diễm chấn nhiếp lúc đầu, phần lớn đều đã thu liễm lại, ít nhất sẽ không ai dám coi thế tử và quận chúa mới trở về này là quả hồng mềm có thể

tùy ý nắn bóp.

Huống hồ, lúc này khách quý lâm môn, bất kể là ai, làm việc bao nhiêu vẫn sẽ có chỗ có kỳ và thu liễm.

Nhưng đối với Đoàn Mộc Cảnh mà nói, những ngày trôi qua này càng lúc càng đau đầu, đơn giản là vì Vinh Cầm Viện kia, chỉ cần vừa được cơ hội liền xuất hiện trước mặt hắn, đủ loại ân cần lấy lòng, thậm chí là tỏ tình, mà lấy tính tình Đoàn Mộc Cảnh, lại không thể làm ra chuyện quả quyết mở miệng xua đuổi.

“Biểu ca, huynh trở về rồi hả?”

Vừa xuống xe ngựa, trước mặt liền xuất hiện một khuôn mặt tươi cười ngọt ngào, sắc mặt Đoàn Mộc Cảnh khẽ nghiêm lại, nói ra: “Biểu muội sao lại đứng một mình ở ngoài cửa? Hiếm khi đến kinh thành một chuyến, nên cũng đám tỷ muội trong phủ ở chung nhiều hơn, chẳng lẽ bọn họ tiếp đãi không chu toàn, làm cho biểu muội chịu uất ức?”

Vinh Cầm Viện lập tức xấu hổ đỏ mặt, nhún nhó nói: “Không có... Không có, muội chỉ là mới vừa đi ra, liền thấy biểu ca trở về, nên tới chào hỏi huynh thôi.”

Bộ dáng xấu hổ e lệ này, thật khiến người ta thương yêu không phải sao?

Nhưng Đoàn Mộc Cảnh lại không chút phản ứng, thậm chí hơi nhún mày, có chút không kiên nhẫn, lạnh nhạt nói: “Nếu vậy, biểu muội cứ tự nhiên đi chơi đi.”

Nói xong, trực tiếp bước qua nàng tiến vào vương phủ.

Vinh Cầm Viện khẽ giật mình, xoay người ngơ ngác nhìn thân ảnh Đoàn Mộc Cảnh dần dần đi xa, dùng sức dậm chân.

Là thế tử biểu ca quá không hiểu phong tình, hay do hắn căn bản cố ý tránh mình đây?

Nàng đứng ở cửa ra vào, cắn cắn ngón tay, vẻ mặt ủy khuất.

“Biểu ca, đây là canh hạt sen muội tự mình làm, huynh nếm thử xem?”

“Biểu ca, nghe nói Lộc Huyền đình có thi hội, biểu ca cũng tham gia, muội có thể cùng đi không?”

“Biểu ca, đây là hầu bao muội mới thêm, huynh thấy đẹp không?”

“Biểu ca...”

Cảnh thế tử ôn nhuận như ngọc đã trở nên càng ngày càng khó gần, thần sắc lạnh lẽo, nhất là khi nhìn thấy Vinh Cầm Viện, hắn đã sắp không áp chế nổi hưng thú gào thét trong lòng, muốn ném nữ tử suốt ngày lắc lư trước mặt hắn đây, đuổi khỏi thế giới này.

“Ca ca, không cần ủy khuất chính mình.” Đoàn Mộc Diễm rốt cục nhìn không nổi nữa, nhún mày nói với vị ca ca gần đây luôn trưng ra khuôn mặt lạnh lẽo.

Hắn từ trang sách ngẩng đầu nhìn nàng, mỉm cười lắc đầu, nói ra: “Hiện tại còn chưa phải lúc vạch mặt với các nàng, hơn nữa sắp tới sinh thần của thái hậu, mặc dù chúng ta thân phận cao quý, nhưng nói sao cũng là mới hồi phủ, cho dù có tổ mẫu làm chỗ dựa song vẫn cần cơ chưa ổn định, không nên kết thù oán với người ta, sự tình trong phủ cũng không thể gấp, cứ dần dần từ từ đến là được.”

Đoàn Mộc Diễm nghe vậy không khỏi hí hí mắt, vẻ mặt từ chối cho ý kiến.

Đang khi hai huynh muội đang nói chuyện với nhau, bên ngoài loáng thoáng có tiếng nói chuyện vang lên, “Ta nghe nói biểu ca mỗi ngày đều đọc sách đến khuya, nên cố ý làm điểm tâm đưa tới.”

Là Vinh Cầm Viện!

Nha đầu kia, tại sao lại đến rồi?

Đoàn Mộc Diễm nhíu chặt mày, Đoàn Mộc Cảnh cũng không khỏi hít sâu một hơi, sau đó đưa tay trấn an vỗ vỗ đầu nàng, quay đầu liền thấy Vinh Cầm Viện bụng cái gì đó đi tới.

Trên mặt nàng nở nụ cười rực rỡ nhất, nhưng vừa thấy Đoàn Mộc Diễm cũng ở đây, nét cười không khỏi cứng lại, sau đó có vài phần mất tự nhiên nói: “Biểu tỷ cũng ở đây à?”

Lúc mới bắt đầu, nàng đối với Đoàn Mộc Diễm cũng là cực kì ân cần, nhưng sau khi nhìn thấy hai huynh muội này cơ hồ như hình với bóng, mà bất kể nàng nịnh nọt ra sao thì nàng ta cũng không chịu nói vài lời có ích trước mặt biểu ca giúp nàng, nên thái độ của nàng đối với Đoàn Mộc Diễm liền thoáng cái tụt dốc không phanh.

Thậm chí có rất nhiều thời điểm, chứng kiến huynh muội bọn họ đi cùng một chỗ, ánh mắt nàng nhìn Đoàn Mộc Diễm cũng mang thêm vài phần địch ý.

Đoan Mộc Diễm đương nhiên nhận ra ngay từ đầu, nhưng nàng không thèm để ý.

Cho nên giờ phút này đối mặt với Vinh Cầm Viện ân cần thăm hỏi, nàng chỉ hờ hững nhẹ gạt đầu, nói: “Trong phủ lúc nào cũng có hạ nhân chuẩn bị điểm tâm khuya cho ca ca, biểu muội không cần vất vả tự mình làm rồi mang tới. Lại nói, người là một cô nương, đêm hôm khuya khoắt chạy tới nội viện của ca ca ta cũng không tốt, nếu truyền ra ngoài thì khuê danh của người sẽ bị ảnh hưởng, không ổn đâu.”

Vinh Cầm Viện khẽ bĩu môi, sau đó ánh mắt trong sáng nhìn Đoan Mộc Cảnh, nói: “Người ta chỉ là quan tâm biểu ca, cũng không có ý tứ gì khác, càng không có đa tâm, nếu như biểu ca cảm thấy Viện nhi phiền nhiễu, quý rầy huynh, về sau Viện nhi nhất định sẽ không tiếp tục làm như thế nữa.”

Đoan Mộc Cảnh buông quyển sách trên tay xuống, nói: “Biểu muội quan tâm như vậy, bản thể từ xin nhận trong lòng, cũng rất cảm kích. Nhưng quận chúa nói không sai, người dù sao cũng là cô nương chưa gả, đêm hôm khuya khoắt đến nội viện của ta quả thực không tốt, nếu ảnh hưởng khuê danh của người, thì ta làm sao ăn nói với Vinh quận vương gia?”

Huynh cưới ta chẳng phải là được rồi sao?

Những lời này thiếu chút nữa thốt ra, về mặt Vinh Cầm Viện càng thêm khổ sở, bởi vì thế tử biểu ca nói lời này khiến cho nàng cảm thấy vô cùng đau lòng.

Hốc mắt chợt đỏ, nàng cúi đầu lúng túng một lúc mới tìm về giọng nói, nói ra: “Đây là... Đây là canh ngọt muội tự mình làm, biểu ca có đói bụng không?”

“... Ta không đói bụng.”

Nước mắt lập tức rơi xuống, hai mắt đầm lệ nhìn Đoan Mộc Cảnh, bộ dáng kia, quả nhiên là đáng thương cực kỳ.

Đoan Mộc Cảnh không khỏi nhũn nây, sau đó hướng ra bên ngoài hô: “Người tới, tiễn biểu tiểu thư về phòng.”

Vinh Cầm Viện dùng sức cắn môi, thả khay đựng canh lên bàn, rồi sau đó xoay người vừa khóc vừa chạy ra ngoài.

“Đã sớm nên thế, không cần ủy khuất chính mình nhiều ngày như vậy. Chẳng qua chỉ là con gái của trác phi Vinh quận vương thôi, cho dù thật sự làm mất mặt nàng ta, thì thế nào?” Đoan Mộc Diễm ở bên cạnh nói mát.

Đoan Mộc Cảnh không khỏi im lặng, cái hấn chú ý cho tới bây giờ cũng không phải một cái Vinh Cầm Viện được không? Mà là cô nãi nãi cùng lão tổ tông trong Cẩm viên sau lưng nàng ta a.

Bỗng nhiên “phập” một tiếng, một con dao găm đen nhánh cắm lên bàn, sắc mặt Đoan Mộc Diễm bỗng nhiên lạnh buốt, con mắt sắc nhọn, hiện ra một vòng xoáy khát máu, lạnh lùng nói ra: “Muội mặc kệ cô nãi nãi hay là lão tổ tông, thức thời thì thôi, nếu dám làm gì ảnh hưởng chuyện của muội, trực tiếp diệt các nàng!”

Đoan Mộc Cảnh lập tức rùng mình, nhưng đúng lúc này, muội muội bảo bối nhà hấn lại chợt quay đầu nhìn về phía hấn, vẫn là vẻ lãnh liệt mang theo vài phần khát máu cuồng bạo kia, nói: “Muội nhìn huynh đã mấy ngày rồi, ai cho phép huynh tự tiện chịu uất ức? Huynh dù sao cũng không quản chuyện trong vương phủ, chuyện ở đây ta sẽ giải quyết, ai cho phép huynh tự tiện chủ trương rồi hả? Ai nói muội phải nhượng bộ cái bà lão tổ tông cô nãi nãi chó má gì kia? Toàn bộ cắt sang một bên đi!”

“...”

Đúng là rất lâu không được nhìn thấy bộ dáng như thế của muội muội, lạnh lùng như vậy cuồng bạo khát máu như vậy, giống như tùy lúc có thể bạo khởi giết người, nhưng trong lòng Đoan Mộc Cảnh lại cảm thấy ấm áp.

Không khỏi đưa tay kéo nàng ôm vào trong ngực, con giận buồn bực mấy ngày nay đã sớm tiêu tán, hấn lại khôi phục bộ dáng ôn nhuận như ngọc kia, nhẹ nói: “Được rồi, chuyện trong vương phủ liên giao cho muội.”

“Ừ!” Nàng ở trong ngực hấn gạt đầu, nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

Khóe mắt quét đến canh ngọt bị Vinh Cầm Viện ném trên bàn, đã tràn ra ngoài gần một nửa, chỉ một ngón tay nói: “Cái này, huynh có ăn không?”

“Muội cũng biết, huynh không thích ăn ngọt.”

“Vậy muội ăn.” Vừa may có hơi đói bụng, ăn chùa thì ngu sao không ăn, như vậy là lãng phí lương thực của Đoan Mộc vương phủ.

“... Ăn đi.”

Vinh Cầm Viện khóc chạy ra ngoài, sau khi trở về phòng mình, mới như chợt nhớ tới chuyện gì vô cùng quan trọng, lúc này sắc mặt đại biến, lập tức nín khóc, chút thương tâm khổ sở cũng tạm thời quên mất, mạnh mẽ đứng vọt dậy lao ra ngoài.

Canh ngọt kia... Tuyệt đối không thể để trong phòng thế tử biểu ca được.

Đêm dài yên tĩnh, mọi âm thanh đều biến mất, ngay khi cửa thành chuẩn bị đóng lại, thì một chiếc xe ngựa chậm rãi tiến vào, người đánh ngựa là một nam

tử trẻ tuổi mặc áo giáp, cảnh ban đêm quá tối, thấy không rõ màu áo, chỉ cảm thấy, hẳn là màu xám chẳng.

Hắn đánh ngựa không nhanh, nhưng rất an ổn, sau khi tiến vào thành liền nói với người trong xe: “Chủ tử, đã đến kinh thành rồi, ngài nhẫn nại một lát nữa, rất nhanh là tới vương phủ.”

Trong xe ngựa có một giọng nói uể oải đáp lại: “Ừ, không sao.”

Hắn giơ roi ngựa lên, “chát” một cái vụt lên lưng ngựa, xe ngựa vội vàng chạy về phía trước, sắc mặt hắn trầm ngưng, cực kì khó coi.

Thật là đáng chết, vốn đã sớm trở lại kinh thành, không ngờ nửa đường lại bị phục kích.

Bọn chúng làm sao biết được hành tung của chủ tử chứ? Hay là, có kẻ nào đó đã tiết lộ?

Trong xe ngựa, có một người nằm nghiêng dựa vào thành xe, cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì, ngón tay nhẹ nhàng xoa lên áo bào màu trắng.

Trên áo bào kia là vết máu loang lổ, cũng có rất nhiều lỗ thủng bị rách.

Ngón tay hắn nhẹ nhàng lướt qua những vết rách kia, trong bóng tối chợt lóe lên hàn quang, lộ ra ánh tím nhàn nhạt.

Mà bên kia, trong Lưu Vân Hiến của Đoan Mộc vương phủ, Đoan Mộc Điềm uống xong canh ngọt không bao lâu, liền cảm thấy toàn thân bắt đầu nóng lên, phát nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 12: Gặp lại

Edit + Beta: Nhã Vy

“Muội muội, muội làm sao vậy?”

Đoan Mộc Cảnh ngẩng đầu, liền nhìn thấy muội muội sắc mặt đỏ hồng, đôi mắt phủ nước, bộ dáng kiều mỵ không chịu nổi chà đạp, không khỏi bị hoảng sợ, vội vàng ân cần hỏi.

Đoan Mộc Điềm nhẹ nhàng chau đôi mi thanh tú, thò tay giặt cổ áo hai cái, kéo y phục tránh ma sát da thịt, để cho nàng thoải mái mà rên rỉ.

Nàng lập tức cả kinh, phản ứng kì quái như thế, còn có thân thể khô nóng, khao khát hư không khó hiểu, làm sao lại giống với ... trùng xuân được trong truyền thuyết như vậy?

Nàng đột nhiên cúi đầu nhìn về phía cái chén không còn để trên mặt bàn, nhớ ra là của Vinh Cẩm Viện mang tới, lúc tới còn mang bộ dáng xấu hổ e sợ, trên người đột nhiên phóng ra sát khí mãnh liệt lạnh lạnh.

Đoan Mộc Cảnh bị khí tức đột nhiên biến hóa trên người nàng khiến cho kinh ngạc một chút, vô ý thức cũng nhìn theo tầm mắt của nàng về phía cái chén không, lúc này trong tim đập mãnh liệt, bắt lấy tay nàng, vội hỏi: “Muội muội, không thoải mái ở đâu?”

Hơi thở nam tử đập vào mặt, khiến cho Đoan Mộc Điềm không khỏi hoảng hốt một lát, khẽ ngâm thành tiếng, ngay sau đó đột nhiên bùng tình, thầm nghĩ tới kinh được quá lớn, mới có thể khiến nàng thành như thế.

Một tiếng ngâm khẽ của nàng, lại khiến Đoan Mộc Cảnh ngẩn ngơ, sau đó dường như cũng hiểu ra cái gì đó, khuôn mặt ôn nhuận trong chốc lát nổi lên phong bạo hắc ám, kéo tay nàng muốn bắt mạch, lại bị nàng đột nhiên dùng sức hất lên, trực tiếp gạt tay của hắn ra, sau đó quay người xông ra khỏi phòng.

“Muội Muội!”

Đoan Mộc Cảnh vội la lên, sau đó cũng vội vàng đuổi sát theo.

Hắn làm sao có thể giương mắt nhìn muội muội cứ như vậy liền xông ra ngoài chứ? Đây là việc liên quan đến trong sạch của nàng, thậm chí là liên quan đến việc chung thân đại sự của nàng.

Lúc này, Vinh Cẩm Viện vội vã đi vòng vèo trở lại, vừa bước vào cửa liền bị một cỗ kinh phong đập vào mặt, có cái gì đó cơ hồ như là dán chặt vào mặt nàng chợt lóe lên, dọa nàng không khỏi hét lên một tiếng, vừa định thần liền nhìn thấy biểu ca thể tử đi ra từ trong nhà, nghĩ cũng không kịp nghĩ liền vội vàng nghênh đón.

“Biểu ca...”

“Cút ngay!” Đoan Mộc Cảnh giờ này còn lo cái gì mà ôn nhuận hữu lễ nữa? Lại nhìn thấy Vinh Cầm Viện trở lại, nghĩ đến chén canh muối muối uống do nàng mang tới có thể là xuân dược, liền động sát cơ.

Hắn biết rõ tốc độ của muối muối, biết rõ cách dùng tốc độ của nàng, nếu như hắn chỉ lưu lại một chút thôi cũng chỉ sợ là ngay cả bóng nàng cũng không nhìn thấy nữa mất, hắn bây giờ phải lập tức đuổi theo nàng, dù có chuyện gì cũng không được lưu lại, nếu không thì giờ phút này hắn đã nhất định phải giết chết nữ nhân này.

Cái gì mà nhị tiểu thư Minh Vinh Quận vương phủ? Cái gì mà bà cô lão tổ tông lão Quận Vương phủ? Dám tổn thương muối muối của hắn, tuyệt đối là tìm cái chết!

Đối với Vinh Cầm Viện đang đi tới trước mặt, hắn trực tiếp mộc chương chém tới bên cạnh nàng, sau đó mũi chân điểm trên mặt đất một cái lập tức khiến cả người nhẹ nhàng bay lên, nhanh chóng đuổi theo hướng muối muối biến mất trong bóng tối.

Vinh Cầm Viện thét chói tai bay ngược ra ngoài, phun ra một nhúm máu tươi giữa không trung, sau đó ngã rơi trên mặt đất.

Cũng may là bản thân nàng có chút công phu, bằng không lần này sợ là đã mất nửa cái mạng.

Nàng giãy dụa bò lên từ mặt đất, khiếp sợ nhìn người khác hoàn toàn với biểu ca gần đây, vừa rồi hắn lại xuống tay với nàng, sắc mặt không ngừng biến hóa, không biết đang nghĩ gì.

Nàng đứng lên, xông vào trong Lưu Vân hiên, như thể muốn xác nhận cái gì đó.

Lại có người cản bước chân nàng, không cho nàng bước vào trong Lưu Vân hiên nửa bước.

“Biểu tiểu thư, mời người trở về đi, thế tử không ở trong nội viện, chúng tôi không thể để người tùy ý đi vào.”

Tuy thế tử không có bất kì phân phó nào, nhưng những người này mắt nhìn lại tốt vô cùng, lại là người vốn phục thị bên người thế tử, tự nhiên hiểu ra biểu tiểu thư này đích thật là đã chọc giận thế tử, giờ phút này nếu còn dám cho nàng ta đi vào, chỉ sợ sau này bọn họ cũng không cần tiếp tục ở lại Đoan Mộc vương phủ nữa, lại càng không phải nói đến chuyện phụng dưỡng thế tử.

Lại nói, chỉ là biểu tiểu thư thứ xuất, cũng dám vọng tưởng muốn nhúng chàm thế tử kim tôn ngọc quý nhà bọn họ, thật không biết tự lượng sức mình, không biết tốt xấu!

Bên kia, có xe ngựa lộc cộc, đi dọc trên đường phố kinh đô phồn hoa, giờ phút này đêm dài người tĩnh, đã là thời điểm cấm đi lại ban đêm, nhưng gần xe ngựa này lại dần dần hiện ra nhiều người.

“Tham kiến chủ tử!” Đây là thuộc hạ trong kinh thành, Tông An sau khi vào kinh dùng tín hiệu gọi tới.

Có người thay Tông An đánh xe ngựa, có người lại ẩn vào bóng tối, theo sát bảo vệ, trong xe ngựa bỗng truyền ra thanh âm lười biếng: “Đi Đoan Mộc vương phủ!”

Người đánh xe lập tức cả kinh, nói gấp: “Chủ tử, đêm đã khuya, Điem Quận chúa chỉ sợ cũng đã nghỉ ngơi.”

Tông an ở bên cạnh cũng nói: “Đứng vậy chủ tử, ngài còn bị thương, chúng ta trước tiên về vương phủ trị thương rồi nói sau. Ngài bây giờ qua, cũng chưa chắc có thể nhìn thấy Đoan Mộc cô... Ách, Điem Quận chúa.”

Trong xe ngựa không nói gì, lẳng lặng trầm mặc.

Tông An khò sở chép miệng, người đánh xe cũng quay đầu xe ngựa, chạy tới hướng Đoan Mộc vương phủ.

Trong xe ngựa, Quân Tu Nhiễm nhẹ xoa trường bào nguyệt bạch trong tay, nhìn xuyên qua màn đèn bên ngoài, ánh sáng tím trong chầm rãi nổi lên một vòng ôn nhu.

Hắn có thể nói, hắn chỉ là muốn tới gần thêm chút để cảm nhận hơi thở của nàng sao?

“Chủ tử, ra khỏi đầu ngõ này, phía trước là Đoan Mộc vương phủ rồi.”

Tông An nhỏ giọng bẩm báo, ngay ở thời điểm này, chợt có bóng người lập lòe, thẳng hướng bọn họ bay vút đến.

Tất cả mọi người không khỏi kinh hãi, xe ngựa đột nhiên dừng lại, toàn bộ tùy tùng xung quanh đều rút kiếm ra đối phó.

“Người nào?”

Ngon đến trước xe ngựa chấp chôn móng lung chiếu sáng, chiếu rọi khuôn mặt nàng, một mảnh đỏ quý mị tiên diễm, lại dọa cho người ta muốn hôn mê bất tỉnh tại chỗ.

Các tùy tùng đột nhiên nắm chặt chuỗi kiếm, giương kiếm liễu chết xông về phía nàng.

Sát khí đánh úp lại, khiến cho tốc độ của nàng ới chậm lại, sau đó một giây thân hình bỗng ló lên, liền có hai gã tùy tùng trực tiếp bị đá bay trở về, nện ngược lại ào ba gã sau lưng, mà thân hình quý mị kia, lại trực tiếp nhào vào trong xe ngựa.

“Chủ tử coi chừng!”

Mọi người sợ hãi vô cùng, ầm ầm vọt tới hướng xe ngựa, lại vào lúc này, chợt nghe giọng nói kinh hãi của chủ tử bọn họ truyền ra từ trong xe ngựa: “Điềm Điềm, là nàng?”

Đám tùy tùng vọt tới lúc này lập tức dừng lại, đứng ở đằng kia nhìn xe ngựa lay động, sau đó hai mắt nhìn nhau, cũng không dám tiến gần thêm bước nữa.

Ồ? Cái xe ngựa này sao lại rung lắc dữ dội thế?

Từ bên trong truyền ra tiếng đánh nhau là có chuyện gì?

Chẳng lẽ Điềm quận chúa cùng chủ tử nhiều năm không gặp, bây giờ đang cùng nhau độ công phu?

A... Chắc là vậy, không sai.

Ồ ồ? Vừa rồi sao lại nghe giống như tiếng chủ tử rên rỉ vậy?

Bọn thị vệ đứng cách xe ngựa năm bước, nguyên một đám thần thái trong mắt lập lòe, biểu lộ nghiêm túc nghiêm trang dựng lỗ tai lên, cẩn thận lắng nghe động tĩnh trong xe.

Trong xe ngựa, giờ phút này chính là trạng thái quý dị.

Giờ phút này Đoan Mộc Điềm đã hoàn toàn không còn chút ý thức thanh tỉnh nào, nếu không có sát khí đánh úp vừa rồi khiến cho nàng theo bản năng né tránh rat ay, chỉ sợ nàng đã tùy tiện kéo nam nhân gần đó lại đùa giỡn rồi.

Lúc trước chỉ cảm thấy trong xe ngựa này hơi thở trầm ngưng, ít nhất cũng không có sát khí, thế nên nàng liền trực tiếp chu vào.

Vừa tiến vào, đập vào mặt là hơi thở nam tử tràn đầy, tựa hồ còn có chút quen thuộc.

Đây dường như là đồng cỏ khô bên trên một mồi lửa, bốc cháy trong cơ thể nàng, khiến cho một khắc ý thức thanh tỉnh kia của nàng trong khoảnh khắc bị thiêu thành tro, khiến cho nàng trực tiếp hóa sói, bỏ nhào vào Quân Tu Nhiễm vì đột nhiên nhìn thấy nàng, còn đang lâm vào trạng thái vui mừng vô cùng không có chút phòng bị nào với nàng.

Đột nhiên bị một sức mạnh đánh tới, khiến cho Quân Tu Nhiễm đâm sầm vào vách gỗ xe ngựa đằng sau lưng, khiến cho bản thân hắn vốn còn đang bị thương không khỏi rên lên một tiếng. Nhưng hắn vẫn không để ý chút nào, trở tay liền ôm nàng vào trong ngực.

Mười năm không gặp, hắn chính là đã tương tư thành họa, lại không nghĩ Điềm Điềm vừa thấy mặt liền nhiệt tình yêu thương nhưng nhớ ới hắn như vậy, hắn có phải là nên mừng rỡ như điên không?

Chỉ là một giây sau, hắn liền phát hiện được chuyện không bình thường.

“Điềm Điềm?” Hắn cảm giác được cái miệng nhỏ của nàng đang nhẹ nhàng gặm cắn cổ của hắn, tay nàng đang kéo quần áo trên người hắn, ôn nhu lại triền miên như vậy, khiến cho tâm hắn không khỏi chịu rung động, thế cho nên một tiếng la lên này cũng mang thêm vài phần khàn giọng, nhẹ nhàng mềm mại như là rên rỉ.

Hắn vội vàng buông long tay ra, nắm lấy bờ vai nàng đẩy ra khỏi người.

Nàng vừa rồi lúc nhào vào, nhắc mảnh vải ở cửa lên, chưa kéo lại tốt nên để lại một khe hở.

Ngon đèn treo trên đầu xe nhẹ nhàng chấp chòn, rọi chút ánh sáng qua khe hở chiếu vào xe ngựa, cũng đủ để hắn thấy nhìn thấy đôi mắt tràn nước lại vô thần lúc này của nàng, sắc mặt đỏ hồng, mặt mũi tràn đầy xuân sắc, bị hắn nắm lấy vai, vẫn không kiên nhẫn lắc lắc giẫy dụa thân thể, đôi mi thanh tú khẽ nhú lại, như chực khóc.

Quân Tu Nhiễm lập tức khiếp sợ mở to hai mắt nhìn, bộ dáng của nàng như thế, không phải là bị người ta hạ xuân được sao?

Là ai? Là ai lại dám can đảm làm ra việc này với nàng?

Sát khí nồng đậm nổ tung ầm ầm trên người hắn ám tận cùng, khiến cho đám tùy tùng cách năm bước bên ngoài cũng chấn động lui lại mấy bước, mà ngay cả sát khí này bây giờ cũng không lay tỉnh nổi Đoan Mộc Điềm nữa, nàng một chương đẩy cánh tay hắn trên vai nàng ra, lần nữa nhào tới hắn/

“Roạt!”

Tiếng xé vải vang vọng khắp ngõ hẻm, khiến cho đoàn tùy tùng bên ngoài xe ngựa tất cả đều đột nhiên mở to mắt ra nhìn, nguyên một đám mắt như bốc lên lục quang nhìn chăm chăm vào xe ngựa, hận không thể đột nhiên có mắt thấu thị, nhìn xuyên qua vách xe, cẩn thận nhìn tình cảnh diễn ra trong xe ngựa.

Chuyện gì xảy ra vậy? Là quần áo ai bị xé? Là chủ tử? Hay là Diêm quận chúa?

Kịch liệt như vậy nha, ai ôi!!! Ai ôi!!!. Xe ngựa lay động thật là lợi hại nha!

Sát khí hắc ám vừa rồi âm âm bạo phát bên trong, trong khoảng khắc không biết đã tiêu đến tận phương nào, xe ngựa lay động, men theo màn xe chấp chòn, cây đèn đầu xe nhẹ nhàng lắc lư lắc, dao động trong ngõ hẻm tạo thành một mảnh hư mị.

Trong xe ngựa thỉnh thoảng lại vang lên tiếng va chạm, giống như người bên trong đang uốn éo, gãy dựa.

Bỗng nhiên lại “Hız-khà-zzz” một tiếng, có một góc vải rách không cẩn thận bị ném ra ngoài xe ngựa, hơn mười ánh mắt lập tức đồng loạt chuyển động, sau đó kịch động, nhiệt huyết sôi trào.

Đây không phải mà vải trên quần áo Diêm Quận chúa mặc vừa này! Tuyệt đối không phải.

Như vậy...

Là, chủ, tử, nha!

Có tùy tùng bỗng nhiên nhắc tay, nhét tay vào trong miệng ra sức mà ấn.

A...A... quá kích thích rồi!

Làm sao vậy làm sao vậy? Trong xe ngựa rốt cục là phát triển đến trình độ vào rồi? Ai tường thuật trực tiếp hộ chỗ này đi mà!

Mà lúc này, rốt cục chủ tử bọn họ cũng thở hào hển, có giọng nói truyền ra từ trong xe ngựa: “Diêm Diêm, dừng tay, nàng không thể...A...!”

Người dùng sắc cắn tay lúc này đã bắt đầu lắc lắc vò vò đầu, có người vò đầu bứt tai mặt mũi gấp gáp, có người vô cùng lo lắng đi đi lại lại... Phản ứng của mọi người đều không đồng nhất, duy chỉ có đôi mắt lục quang mạo hiểm là sách quắc như nhau. Nhiệt liệt muốn đốt cho vách xe ngựa thủng lỗ chỗ/

Ai ôi!!! Uy, chủ tử à, ngài cũng đừng có gãy dựa ngào kiêu, đừng do dự đừng ra vẻ rụt rè cố tự trấn định làm gì, vẫn là nên vội vàng như Diêm quận chúa vậy!

Rốt cục, âm thanh gãy dựa cũng dần dần thay đổi, trở thành một loại âm thanh mập mờ kiêu diễm.

Chúng tùy tùng vỗ tay thờ dài: Chủ tử à, đã sớm nên như thế mà!

(Nhã Vy: =))))))Ta đến chết với mấy anh tùy tùng này J)))

Nương theo tiếng kêu rên đau nhức vang lên, chợt có người ngẩng cao đầu, thò tay dùng sức nắm lấy mũi, vẫn không thể ngăn được máu mũi đang “rầm rầm” chảy dài.

Gần đây tiết trời khô hanh, dễ dàng phát hỏa quá mà!

Có điều thật không dễ dàng gì, chủ tử ngài rốt cục cũng dâng mình lên rồi!

Xe ngựa lại càng lay động lợi hại hơn, nương theo âm thanh tà mị, chúng tùy tùng đồng loạt xoay lưng lại, có người chau mày mũi dài, có người cắn tay áo nước mắt nước mũi tèm nhem, cười hề tiện, có người nhắm mắt đưa tình lẫn nhau.

Xem đi xem đi, chủ tử tức trước quả nhiên là chỉ tỏ vẻ gãy dựa thôi, bằng không thì xe ngựa bây giờ sau lại rung lắc dữ dội vậy chứ? Lại nói, dùng thân thù của chủ tử, nếu ngài không nguyện ý, làm sao có thể để người ta thân cận, thậm chí bổ nhào lên mình?

Ai ôi!!! Chủ tử vẫn đang bị thương nha.

Diêm quận chúa thật lợi hại mà, siêu buru hân mà, không hổ là nữ nhân chủ tử chúng ta vừa ý.

Cái gì mà quận chúa? Về sau còn phải gọi là Vương phi rồi.

Đúng vậy đúng vậy...

Àn... A... Ách... Ồ....

Chủ tử quả nhiên là thần võ, lần đầu đã bền bỉ như thế!

Có người bước chân lao đảo, trước mắt hoa mắt, nắm chặt mũi hồng ngăn máu mũi chảy, hấn cảm thấy mất máu quá nhiều khó mà giữ cái mạng nhỏ này

rồi.

Rất cực, đêm tối khôi phục lại yên tĩnh vốn có của nó, tùy tùng vây quanh xe ngựa bỗng nhiên liếc mắt nhìn nhau, sau đó yên lặng không một tiếng động, đồng loạt nằm xuống mặt đất, tư thế khác nhau, một bộ bị người ta đánh ngất xỉu thê thảm.

Có người mò từ trong ngực ra một thứ không biết là gì, nhẹ nhàng sờ, lập tức mùi máu tươi tràn ngập, dưới thân hân cũng xuất hiện một vũng máu.

Cái gì chứ? Người hỏi thứ này chuẩn bị lúc nào hả?

Cất, chẳng lẽ người không biết đây là đạo cụ cơ bản mang theo tùy thân thiết yếu lúc hành tẩu giang hồ sao?

Giả? Chưa nghe nói qua? Đây là đồ hiếm thấy vô cùng được chưa? Đừng nói ra mất mặt nha!

Đêm tối im ắng, không biết qua bao lâu, trong xe ngựa, Đoan Mộc Diễm chậm rãi mở to mắt, xúc cảm trong lòng bàn tay trắng nõn khiến cho nàng giật mình tỉnh sốt một chút, hơi nghiêng đầu liền nhìn thấy một khoảng da thịt long anh óng ánh, có chút ánh sáng rọi vào, để cho nàng nhìn được rõ ràng tình hình lúc này.

Trong chốc lát, toàn thân nàng cứng ngắc, lại trong chốc lát, cả người đều như bị đốt, cháy sạch làm mặt nàng đỏ tới mang tai, toàn thân nóng lên.

Nàng ý thức tán loạn từng chút một tái hiện lại trong đầu, nhớ rằng đêm nay nàng vốn đang cùng ca ca nói chuyện phiếm, Vinh Cẩm Viện bê bát canh ngọt tới xum xoe, bị ca ca mở miệng cự tuyệt liền ném canh ngọt lại mà khóc lóc chạy ra ngoài, nàng lại vừa vặn có chút đói bụng, liền ăn hết canh ngọt kia, sau đó toàn thân nóng lên, dứt khoát chạy ra khỏi cửa.

Trong mơ hồ, nàng dường như có thấy Vinh Cẩm Viện vòng trở lại, nàng cũng chẳng có đầu óc đâu mà để ý tới, trực tiếp chạy ra khỏi Vương Phủ.

Về sau thì sao? Về sau thì thế nào?

Nàng đưa tay đỡ lấy đầu nhú mảy suy tư, bên trong hỗn loạn, nàng hình như ra khỏi Đoan Mộc vương phủ thấy thấy người, sau đó còn đánh người, sau đó lại không biết vọt vào nơi nào, bỏ nhào vào ai đó rồi.

Ngẫu nhiên một đoạn trí nhớ ngắn như vậy xẹt qua đầu nàng, để nàng biết ủa thực đã xảy ra chút chuyện lạ, nhưng hình như là nàng cường người ta.

Mà người này...

Nàng quay đầu, nhìn về phía người đang yên tĩnh nhắm mắt nằm bên cạnh nàng, người không biết là đang ngủ say hay là hôn mê, ánh sáng quá mờ, không thấy rõ tướng mạo, nhưng có thể nhìn ra đó là một người cực kỳ tuấn tú, mà hân giờ phút này lại là một bộ dáng mềm mại đáng thương chịu khổ bị chà đạp, quần áo trên người không ra hình dáng ban đầu, mất trật tự che đậy chút ít da thịt, trên người còn lưu lại rất nhiều vết xanh tím.

Đoan Mộc Diễm bỗng nhiên méo miệng, vô cùng thê thảm nhẹ nhàng chuyển mắt, sau đó nàng mới lại phát hiện, bọn họ hình như là đang ở bên trong xe ngựa.

Nàng lại không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Hắn là nàng vừa làm ra hành động cản đường cướp sắc kia?

Nàng vẫn đặc biệt tin tưởng với vũ lực của mình, biết rõ nếu như nàng muốn làm loại chuyện này, người có thể tìm đường sống chạy ra khỏi tay nàng là cực kỳ ít, hơn nữa lúc ấy ý thức nàng không rõ, một lòng chỉ muốn tìm người phát tiết dục hóa, sức lực sợ là còn cao hơn một cấp.

Nghĩ đến chỗ này, cho dù là nàng cũng không khỏi đỏ mặt hời hợt người.

Nàng ngược lại lại không để ý nhiều, cũng quả quyết không vì một lần như vậy mà bắt hân phải phụ trách, đương nhiên, nàng cũng không muốn có ý phụ trách với hân.

Lại nói, việc này tính thế nào cũng là nàng chịu thiệt mà? Tuy là nàng lớn lên có chút xấu xí.

Vì vậy nàng dứt khoát thu hồi ánh mắt, nương theo ánh sáng mờ mờ, kiểm được quần áo mình trong đồng quần áo, tận lực quần mình lại, sau đó không quay đầu bước ra khỏi xe ngựa.

Hành động liên lụy khiến thân thể đau nhức, khiến cho động tác của nàng có chút cứng ngắc, khiến cho nàng hơi nhú mảy, khó khăn ra khỏi xe ngựa, tình cảnh lọt vào mắt cũng khiến nàng khẽ giật mình.

Thi thể nằm đầy đất này, là chuyện gì xảy ra?

Chẳng lẽ là... chuyện nàng làm bây?

Nàng đưa tay, dùng sức vuốt chặt mi tâm, sau đó nhảy xuống từ xe ngựa, lúc rơi xuống đất không khỏi hơi lão đảo, vội vịn vào xe ngựa để đứng vững.

Về sau nàng cũng không léc thi thể nằm dưới đất nữa, vô cùng dứt khoát lưu loát lạnh lùng mở to mắt, trực tiếp vượt qua bọn họ, đi ra khỏi hẻm.

Vương phi quả thật là vô cùng bừa bấn nha! Dừng xong chủ tử lại nhẹ nhàng bỏ đi, đối với chúng ta lại nhìn như không thấy, mặt không đổi sắc trấn định tự nhiên nha!

Có người nằm dài trên mặt đất, có suy nghĩ như vậy.

Trong xe ngựa, Quân Tu Nhiễm mở mắt, ngồi dậy nhìn xuyên qua khe hở, nhìn theo bóng nàng đang đi xa, ánh sáng tím lập lòe, chậm rãi chuyển thành u oán vô tận.

Điềm Điềm, nàng thật độc ác, dùng ta xong lại vô tâm xoay người rồi đi như thế, thậm chí còn không nói một câu cảm ơn.

Hắn nhẹ câu ngón tay, với lấy quần áo tán loạn bên cạnh, bắt đầu tự mình mặc vào.

Tuy rằng rách nát không chịu nổi, nhưng tổng thể vẫn có thể che chắn hạ thân, hướng hồ, trên quần áo này, tất cả đều nhiễm hơi thở của Điềm Điềm.

Tay đột nhiên chậm lại, ánh mắt của hắn rơi thẳng vào túi tiền tinh xảo rơi lẫn vào trong quần áo của hắn, đây cũng không phải đồ của hắn, vậy tự nhiên chỉ có thể là của Điềm Điềm.

Hắn vội vươn tay với lấy, liền cảm thấy đồ bên trong chỉ là một thứ nhỏ nhỏ, đại khái chỉ lớn hơn ngón tay một chút.

Nắm lấy đồ trong túi tiền, trong tim hắn không hiểu sao khẽ động, kéo túi đồ đồ vật bên trong ra, sau đó ánh mắt của hắn trong chớp lát trầm ngưng, chớp mắt một cái liền bắn ra một tia sáng chói mắt.

Đây là...

Tinh tế vuốt ve thứ trong tay kia, nhìn cũng biết là thứ đồ đã lâu năm tuổi, nhưng lại được bảo quản vô cùng tốt, hắn chợt nhấc tay để trước mặt, nhẹ nhàng dán môi lên.

Bên trong yên tĩnh, chỉ nghe giọng hắn thì thầm: “Điềm Điềm, nàng là của ta.”

Chúng tùy tùng vừa mới bò lên từ mặt đất nghe nói như thế, lập tức rung mình một cái, thầm nghĩ chủ tử đây là lại bị cái gì kích thích vậy? Sao lại tràn đầy âm mưu tính toán nói ra những lời thế này?

Có một bóng trắng đi ra từ bóng tối, quanh người tràn đầy sát khí, chúng tùy tùng khẽ giật mình, lúc này mới kịp phản ứng, lần nữa rút kiếm chĩa về phía kia, thầm nghĩ đêm nay người tìm chủ tử sao lại nhiều như vậy? Người này hình như cũng không giống như muốn tìm tới chủ tử bọn họ để thân mật.

Hướng hồ, cũng không thể để hắn thân mật với chủ tử nha! Chủ tử là của Điềm quận chúa!

Lại vào lúc này, cửa vải trước xe ngựa sau lưng xốc lên, Quân Tu Nhiễm cứ quần áo không chỉnh tề như vậy đi ra, lạnh nhạt nói: “Các người tránh hết ra!”

Bọn họ có chỗ chần chờ, nhưng vẫn ngoan ngoãn tuân lệnh tránh ra, nhưng vẫn đối với người đến lại giả bất thiện(*) này đề phòng rõ ràng, chỉ có Tông An, lúc nhìn thấy hắn đột nhiên sắc mặt trở nên đặc sắc vô cùng.

(*)Lai giả bất thiện: Người đến không có ý tốt.

Cái này... bề ngoài giống như, hình như, giống như, là Cảnh thế tử.

Người này đích thực là Đoan Mộc Cảnh không sai, hắn đuổi theo bóng muội muội đến đây, liền nhìn thấy nàng nhào vào trong xe ngựa, hắn vốn muốn rat ay ngăn cản, nhưng giữa đường lại dừng bước.

Cho dù ngăn lại, hắn nên làm thế nào?

Chẳng lẽ hắn lại vì bản khoản thanh bạch của muội muội mà để muội ấy chịu tra tấn? Hay là giúp muội ấy tìm nam nhân khác giải mị độc trong cơ thể? Cái này có khác gì nhau?

Mà quan trọng nhất, hắn nhận ra bên trong đám thị vệ có Tông An, còn có giọng nói của Quân Tu Nhiễm.

Mặc dù từ nhỏ đã không thích người này, nhưng một khắc này, thay vì tìm người khác, không bằng để Quân Tu Nhiễm giải độc cho muội muội. Đương nhiên là sau đó, chính là lúc này, hắn vẫn không đề nên được sinh ra sát ý với người vừa chiếm được muội muội này.

Tên oan hồn này, sao lại vừa vắn hôm nay về kinh? Lúc này lại còn xuất hiện ở đây.

Lại nói, vương phủ của hắn hình như cũng không phải đi hướng này?

“Người vì sao lại xuất hiện ở đây?”

“Điềm Điềm tại sao lại trúng mị dược?”

Hai người đồng thời mở miệng hỏi, sau đó tất cả đều dừng lại một chút.

Đoan Mộc Cảnh cười lạnh một tiếng, nói thêm: “Người cùng lắm cũng chỉ là công cụ giải độc của Điem Điem mà thôi, đừng tưởng bằng cái này có thể thành toàn cho vọng tưởng không thực tế của người.”

Quân Tu Nhiễm khiêu mi, ngược lại lại nở nụ cười xinh đẹp, nói: “Người núp trong bóng tối xem lâu như vậy, chẳng lẽ còn không hiểu? Chuyện đêm nay rõ ràng là Điem Điem cưỡng chiếm ta, bốn vuron giữ vững tám tán thanh bạch hai mươi năm đều bị nàng nhúng chàm, chẳng lẽ không nên tìm nàng phụ trách?”

Chúng tùy tùng bên cạnh nghe vậy, lập tức đồng loạt cup mắt, thậm chí không hổ là chủ tử, da mặt thì dày, tâm thì phúc hắc, âm hiểm ti tiện, đều chính là hắn.

Mà Đoan Mộc Cảnh trong mắt lại đột nhiên dâng lên một màn mờ đục, không muốn đấu mồm mép với hắn, thả người công kích qua phía hắn.

Quân Tu Nhiễm lúc này lui lại phía sau, nghiêng người trở tay đánh vào giữa bụng và ngực Đoan Mộc Cảnh.

Hai người lập tức dây dưa một chỗ, tạo thành một mảnh quyền phong cuồng ảnh, âm thanh đập nện nặng nề xe lăn, lấy hai người làm trung tâm, xung quanh ngang nhiên xuất hiện gió lốc, xoáy bùn cát cảnh lá lên, mang theo sát khí đằng đằng.

Trong lúc nhất thời đánh nhau túi bụi.

Mà Tông An lúc này cũng dần dần tỏ ra lo lắng, hắn biết rõ chủ tử còn đang trọng thương, trong thời gian ngắn thì không ngại, nhưng thời gian dài thì không phải đối thủ của Cảnh thể tử, hắn mặc dù cũng tự xưng là võ công không tồi, nhưng cũng không thể sánh được với hai người này, hơn nữa cũng không dám tùy ý nhúng tay.

Lúc này Tông An vô đầu bứt tai một hồi, bỗng nhiên đôi mắt sáng ngời, ngừng đầu nói với hai người không phân rõ là ai được nữa trong không trung mà hô: “Cảnh thể tử, tôi thấy lúc này quận chúa rời đi, thân thể có chút không khỏe, để người một mình hồi phủ có sao không?”

Hai người đánh nhau lúc này đồng thời dừng lại một chút, Quân Tu Nhiễm nhẹ chau mi, có vài phần lo lắng khẩn trương, thần sắc Đoan Mộc Cảnh cũng ngưng lại, lạnh lùng trừng mắt với Quân Tu Nhiễm, hừ lạnh một tiếng sau đó xoay người bay vút về phía Đoan Mộc vương phủ.

Quân Tu Nhiễm đứng trên nóc nhà, nhìn hướng hắn rời đi, nặng nề như có gì suy nghĩ, lát sau bỗng khẽ thở dài một tiếng.

Tiếng thở dài của hắn sâu kín, dường như có ưu sầu vô tận thấp thòm không yên.

Lại đưa tay sờ lấy túi tiền ở bên hông, ánh sáng tím nhu hòa, mang theo tình cảm ấm áp vui vẻ.

Điem Điem, mặc kệ sau khi việc này qua nàng đối với ta là loại cảm xúc nào, ta cũng tuyệt đối sẽ không buông tay nàng.

Nàng là của ta, cũng chỉ có thể là của ta!

Lại nói ở bên kia, Đoan Mộc Điem sau khi ra khỏi ngõ cũng không dừng lại ở đâu, thẳng hướng Đoan Mộc Vương Phủ mà đi đến.

Nhưng mà thân thể lại là lần đầu mây mưa, lại là dưới tình huống trúng dược, cho dù Quân Tu Nhiễm quả thực tận lực ôn nhu, nhưng giờ phút này nàng vẫn cảm thấy vô cùng không tốt như cũ.

Toàn thân đau nhức không nói, chủ yếu vẫn là chỗ kia đau đến tê liệt, khiến cho hai chân nàng không khỏi mềm nhũn, dường như không động nổi bước chân.

Giờ phút này, đứng cũng không vững rồi.

Vừa rồi lúc đi ra, tựa như chỉ trong chớp mắt, nhưng bây giờ về đến phạm vi Đoan Mộc vương phủ, nàng lại thấy muốn về phòng dường như lại là một đoạn đường thật dài.

Nàng dừng bước, quay người dựa lưng vào cạnh tường, nhẹ nhàng thở hào hển, tay nhẹ nhàng xoa bụng, thậm chí còn vận công lưu chuyển nội lực, muốn giảm bớt đau đớn khó chịu dưới bụng.

Sau lưng dường như có tiếng đánh nhau, nhưng nàng cũng chỉ nghiêng đầu một cái, tự nhiên không nhìn thấy gì, về sau cũng không để ý.

Nàng vốn cũng không phải người nhiệt tâm, thậm chí có chút lạnh nhạt, cho nên dù cho người vừa bị nàng cướp sắc kia hiện tại có bị người khác nữa cướp sắc, nàng chỉ sợ cũng không đi giải cứu mà chỉ đơn giản là quay người rời đi.

Huống hồ, nàng lúc này cực kỳ mệt mỏi, đầu cũng bắt đầu như hôn mê, chỉ muốn cứ như vậy nằm xuống nghỉ ngơi.

Có bóng trắng xẹt qua từ không trung, thoáng cái liền đứng trước mặt nàng, sau đó trường bào còn mang theo nhiệt độ cơ thể bao phủ lấy cả người nàng.

Nàng ngẩng đầu, nhẹ nhàng gọi: “Ca ca.”

Đoan Mộc Cảnh cau mày, trên mặt tràn đầy đau lòng, thò tay ôn nhu gói kỹ nàng, sau đó khom người bế nàng lên, quay người đi về phía Đoan Mộc vương phủ, không đi qua cửa lớn mà trực tiếp phi người qua tường.

Đoan Mộc Điềm nằm yên trong lòng ngực của hắn, nặng nề nhắm mắt lại, ý thức lại vô cùng thanh tỉnh, hơn nữa thân thể lại không khỏe, tự nhiên cũng ngủ không được.

“Ca ca.” Nàng bỗng nhiên khẽ gọi, ngữ khí thanh đậm như lời ong iếng ve mà nói, “Muội cường bức một nam nhân.”

Đoan Mộc Cảnh nghe vậy bước chân lập tức lao đảo, “cạch” một tiếng liền giẫm nát một viên ngói, cơ hồ là ngã từ trên nóc nhà xuống.

Hắn vội vàng ổn định tâm thần, kéo khỏe miệng, khó khăn lắm mới thốt ra hai chữ: “Không sao.”

Nàng lại co đầu cọ vào lồng ngực hắn: “Huyh xem, muội vốn xấu như vậy, bây giờ thân lại còn không trong sạch, người xấu muội không cần, người tốt lại không cần muội, về sau sợ là càng không gả đi được rồi.”

“Ca ca nuôi muội.”

Không gả đi được? Nói đùa gì vậy? Muội muội của bản thể tử là người con gái tốt số một, người bình thường muốn tới gần một bước cũng không được, bây giờ cũng lắm chỉ là bị một cái đầu heo gặm cho hai cái mà thôi, vẫn bằng thanh ngọc khiết, tất nhiên thế gian này sẽ có nam tử tốt đối xử thâm tình với muội, sẽ được sủng ái.

Mà giờ phút này, cái đầu heo vừa gặm Điềm quận chúa kia đang nhanh nhẹn rơi xuống từ nóc nhà, trong ánh mắt chăm chú của đám tùy tùng mà đi về hướng xe ngựa.

Lúc sắp leo lên xe ngựa, lưng hắn bỗng nhiên cứng đờ, sau đó “phốc” một tiếng liền phun ra một ngụm máu tươi lớn.

Mọi người đều sợ hãi vô cùng, vội vàng xông tới muốn xem xét vết thương của chủ tử, hắn lại phát phát tay với bọn họ, tùy tay nắm lấy thành xe ngựa, phối hợp một chút liệt chui vào trong xe.

“Trở lại vương phủ.”

Lập tức có người lĩnh mệnh lên xe ngựa, lái xe chạy vội về một hướng khác, những người còn lại thì từng người một ẩn vào bóng tối.

Trong âm thầm, lại có mấy người nháy mắt ra hiệu với nhau.

Vương phi quả thật dung mạo vô song, người xem, ngay cả chủ tử cũng phải học mẫu!

Ai ôi!!! Uy, cứ như vậy, nói không chừng chúng ta sẽ rất nhanh chóng tiểu chủ tử mà ôn đấy.

Người nói tiểu chủ tử lớn lên sẽ giống chủ tử hơn, hay là giống Vương phi hơn?

Tiểu Thuận Tử, lau sạch máu mũi của người đi!

Ách, gần đầu trong người nóng quá đó mà.

Bên kia, Đoan Mộc Cảnh ôm muội muội bay vọt trên nóc nhà, rất nhanh đã tới Xuất Vân các.

Nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, sau đó lại quay người ra ngoài sai bọn nha hoàn đun nước, chuẩn bị thùng tắm, nói là quận chúa muốn tắm rửa.

Bọn nha hoàn mặc dù có chút khó hiểu sao đêm hôm khuya khất quận chúa đột nhiên lại muốn tắm rửa, hơn nữa lại còn là thể tử đến phân phó, nhưng bởi vì nhìn thấy sắc mặt khác thường của thể tử khiến cho các nàng như bị khủng bố, ai cũng không dám hỏi nhiều, liền vội vàng chạy tới chuẩn bị.

Lúc bọn nha hoàn nấu nước nóng, hắn lại từ bên ngoài tiến vào, đi đến trước giường đặt một chai thuốc trước mặt nàng, sắc mặt cũng không khỏi có chút mất tự nhiên nói: “Đây là thuốc trị thương, muội tắm rửa xong bôi một ít lên trên, có lẽ sẽ thoải mái hơn một chút.”

Đoan Mộc Điềm cũng không khỏi nhìn qua hắn, có chút thẹn thùng.

Đây là ca ca ruột của ta nha!

Hắn mất tự nhiên ho nhẹ một tiếng, lại hỏi: “Hay để bọn nha hoàn hầu hạ?”

Nàng vội lắc đầu, nói: “Không cần, muội có thể tự làm.”

Hắn nhú nhú mày, có chút bận tâm, nhưng biết rõ tình tình muội muội bảo bối nhà hắn, biết rõ hắn có nhiều lời cũng không ích gì, hắn lại không thể tự mình giúp nàng tắm, đành phải thôi.

Quay người để bọn nha hoàn chuyển đồ tới, hần liền đuổi các nàng ra ngoài, mà hần chuyển cái ghế sang bên cạnh, ôm muội muội ngồi xuống ghế, lại dặn dò vài tiếng mới quay người ra ngoài.

“Ca ca.” Lúc hần sắp đập cửa ra khỏi phòng, Đuan Mộc Diễm bỗng nhiên mở miệng nói, “Đã không còn sớm, huynh cũng trở về nghỉ ngơi đi, muội có thể tự mình ứng phó.”

Hần gật đầu đáp nhẹ một tiếng.

Nàng liền nói thêm: “Còn chuyện liên quan tới Vinh Cẩm Viện, huynh đừng quản, để muội tự xử lý.”

Hần nhíu nhíu mày, vẫn là gật đầu đáp ứng.

Sau đó nhẹ nhàng khép cửa phòng lại, Đuan Mộc Diễm cũng đứng lên cởi quần áo trên người ra, bước vào thùng tắm.

Nước ấm áp từ từ bao lấy thân thể, khiến nàng thoải mái nheo mắt, thở dần ra một hơi.

Nheo đôi mắt trong lại, trong mắt nàng chợt có tia lạnh lẽo bắn ra, lạnh lùng tàn nhẫn đến khát máu điên cuồng, sau đó nàng từng chút một để thân thể mình chìm vào trong nước.

Ngoài cửa, Đuan Mộc Cảnh cũng không lập tức trở về Lưu Vân hiên mà đứng ở trước cửa trầm ngâm nhìn cảnh đêm bên ngoài, nhẹ tay tựa lên cửa, ngón tay điểm nhẹ, gõ ra mấy âm thanh kỳ lạ.

Người cũng không nhìn thấy, nhưng lại có âm thanh nhỏ vụn truyền tới: “Công tử, ngài có gì phân phó?”

“Đi canh chừng Vinh Cẩm Viện, trước khi tiểu thư tỉnh sở với à, đừng để à làm chuyện dư thừa.”

“Vâng!” Ngừng một chút, giọng nói kia lại hỏi, “Vậy còn động tĩnh bên Minh Vinh Quận Vương phủ?”

Sắc màu trong mắt hơi trầm xuống, giọng nói của hần lạnh dần, nói: “Không cần! Ta tin Minh Vinh Quận Vương sẽ là người thông minh.”

Chỉ là thứ nữ do Trắc Phi sinh ra, bình thường thì sẽ sùng ái, nhưng làm ra chuyện này, y cũng sẽ quả quyết không dám có chút che chở nào cho nàng.

Đuan Mộc vương phủ quận chúa, há lại có thể bị người tùy ý khi dễ sao? Huống chi, lại còn nghiêm trọng, như thế, thậm chí với thân nữ tử mà nói, là chuyện cực kỳ trầm trọng.

Nghĩ đến chỗ này, hần không khỏi nhíu mày.

Muội muội đến tột cùng là muốn xử lý thế nào? Chắc không phải là đem việc này làm to chuyện chứ?

Lúc này cũng mới chỉ về kinh không bao lâu, muội ấy lại vốn bị lời đồn đãi quần thân, nếu xé to chuyện này, đối với muội ấy... cũng chưa hẳn là chuyện tốt.

Nếu như dùng quy tắc của thế giới này mà xem xét.

Hần đứng phía trước cửa sổ, im lặng trầm tư, nhưng mặc kệ là muội muội muốn gì, phạm là chuyện muội muội nhà hần quyết làm, cho dù muốn vạch trần chuyện hôm nay, hần cũng sẽ không phản đối.

Sau lưng có tiếng nước vang lên trong phòng, hần hoàn hồn xoay người sang chỗ khác, nhẹ giọng hỏi: “Muội muội, đã tắm rửa xong rồi sao?”

Trong phòng yên tĩnh, sau đó lại nghe nàng nhàn nhạt đáp nhẹ: “Vâng, ca ca giúp muội gọi nhà hoàn tới, đổ nước này đi hộ muội với.”

Hần liền đẩy cửa đi vào, trong phòng, Đuan Mộc Diễm chỉ mặc quần áo bên trong, đang đứng trước tấm bình phong lau tóc, hần đi tới bế nàng đặt lên giường, thò tay dùng vải nhung sạch lau tóc cho nàng.

“Trước cứ ngủ đi, mặc kệ muốn làm gì, đều đợi ngày mai nói sau.”

“Vâng.”

Có ca ca ở bên người, nàng vô cùng an tâm nhắm mắt lại ngủ, đợi lúc mở mắt ra, trời bên ngoài đã mờ hồ sáng.

Nàng nhìn chằm chằm vào trần nhà, trong hoảng hốt muốn cho rằng chuyện hôm qua dường như đều là một giấc mộng mà thôi.

Đương nhiên, cách nghĩ ngây thơ như vậy chỉ tồn tại trong chốc lát, nàng rất nhanh đã bình tĩnh tiếp nhận sự thật, đứng lên từ trên giường, tự mặc quần áo chỉnh tề.

Đuan Mộc Cảnh ngủ ở giường gian ngoài, tối qua hần cũng không về Lưu Vân hiên.

Cho dù hần biết muội muội hần tỏ ra cứng cỏi, không giống với nữ tử bình thường, thậm chí cũng không xem nặng chuyện ở thế giới này như người bình

thường, nhưng hấn chung quy vẫn rất lo lắng.

Dù sao, việc này cũng quá mực trầm trọng, cho dù nàng không có bất kỳ phản ứng kịch liệt nào, nhưng dù sao nàng cũng chỉ là một đứa bé gái.

Hơn nữa nàng càng bình tĩnh, trong nội tâm hấn càng cảm thấy lo sợ.

“Ca ca, huynh cũng nên chuẩn bị tiến cung đi học rồi, bằng không ông ngoại nhất định sẽ dạy dỗ huynh một trận đấy.” Nàng nhìn huynh trưởng vẫn nằm trên giường không nhúc nhích, nói: “Muội hôm nay không đi, huynh thay muội xin phép ông ngoại cho muội nghỉ, nói thân thể muội có chút không khỏe, ngày khác nhất định sẽ nghiêm túc đi học.”

Đoan Mộc Cảnh nghiêng đầu nhìn nàng, nhướn mày không nói.

Nàng cũng nhìn hấn, khóe miệng nhẹ nhàng mím thành một đường thẳng tắp, nói: “Ca ca, huynh đi học đi.”

Mày hấn lại càng nhướn chặt, chăm chú nhìn chằm chằm nàng, không buông tha chút thần sắc nào trên mặt nàng, chợt xoay người ngồi dậy, “Muội muốn làm gì?”

“Chuyện muội cần làm, ca ca huynh không nên nhìn.”

“Vì sao?”

“Huynh chỉ cần để ý đi học là được, đừng quên, việc trong vương phủ này, do muội phụ trách!”

Nàng nhẹ gáy mắt, lập tức có chút cảm giác man mát tràn ra, Đoan Mộc Cảnh bỗng nhiên để tâm, biết rõ muội muội không bình tĩnh như hấn thấy, vẫn là có cảm xúc.

Như thế, cũng tốt.

Sợ nhất là muội ấy không hề có cảm xúc.

Mà giờ khắc này, ở nơi xa hoa lộng lẫy, Quân Tu Nhiễm từ từ mở mắt, ánh sáng tím lập tức tỏa ra, dọa người khiếp đảm.

Điều tức một buổi tối, thần khí của hấn cơ bản đã khôi phục bình thường, chỉ là giờ phút này nhìn lại vẫn có chút thâm, trên cổ kia, cổ áo có chút rộng mở, một mảnh dấu vết xanh hồng tím xanh, đã thâm lại còn mấp mề.

Ánh sáng tím thu liễm, hấn nghiêng đầu nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, lại quay đầu nhìn áo bào đã rách nát không chịu nổi kia, khóe miệng nhẹ nhàng gọi lên một vòng tà mị tùy ý, trong chốc lát tao nhã vô cùng, quả nhiên là tuyệt đại yêu nghiệt trong truyền thuyết.

Hấn tự tay cởi đồ lót trên người, ngón tay men theo dấu vết xanh xanh tím tím, trong miệng không ngừng được một tiếng cười khẽ. Thương thức xong, hấn mới lại qua cái áo bào tối qua bị Điem Điem vô tình xé rách kia.

Quần áo rách nát, vật che chắn thân thể hấn lại không che được toàn bộ dấu vết hoan ái, hấn cười đến xinh đẹp, lại hôn cái túi nhỏ kia một cái, lúc này mới cất bước ra khỏi cửa.

“Chủ tử!”

Ngoài cửa có người hầu cận chờ đợi, hành lễ với hấn xong cũng nhìn qua hấn, thần sắc lập tức cứng ngắc, ánh mắt đờ đẫn, ngờ ngác không biết phản ứng thế nào.

Chủ tử hôm qua không cho người đến lấy cái áo bào đi giặt, hôm nay sao lại mặc cái này nữa?

Quân Tu Nhiễm bỏ qua hấn, trực tiếp đi qua trước mặt hấn, nhẹ nhàng vừa cười vừa nói: “Là lúc nên vào triều rồi, tiến cung!”

Gã tùy tùng kia ngẩn ngơ, ánh mắt dõi theo lung lay một chút.

A...Hấn dường như hơi hiểu chủ tử muốn làm gì rồi.

Ai nha nha, chủ tử thật là thật là hư!

Tranh thủ thời gian, chuẩn bị tiến cung!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 13: Xin phụ hoàng làm chủ

Edit + Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Lúc lâm triều, tất cả văn võ bá quan đều hội tụ bẩm báo các công việc lớn nhỏ lên hoàng đế, chợt có thái giám vội vã chạy đến, hô: “Khởi bẩm hoàng thượng, Tam điện hạ ở ngoài điện cầu kiến!”

Trong triều không khỏi yên tĩnh, sau đó Quân hoàng đế mở miệng: “À? Nó hồi kinh khi nào vậy? Sao giờ này mới vào triều?”

Thái giám úp úp mở mở nói không ra lời, sắc mặt cũng có chút quái dị, dường như vừa chứng kiến điều gì khiến cho hắn còn sợ hơn ma quỷ, khó có thể tin.

Ánh mắt Quân hoàng đế khẽ động, trực giác nghĩ nhất định là đã xảy ra chuyện gì khác thường, liền nói: “Tuyên hắn tiến vào!” Thái giám lập tức lui ra ngoài, sau đó Tam điện hạ rất nhanh bước vào điện.

Nhưng hắn vừa tiến vào liền giống như bom tấn oanh tạc tất cả quan viên lớn nhỏ trên triều, toàn bộ trợn mắt há hốc mồm, vẻ mặt đại ra ánh mắt vô thần, con ngươi như muốn lòi ra rớt xuống đất, “nhẹ nhàng như chớp” đảo rồi lại đảo.

Quân hoàng đế phía trên vừa liếc thấy bộ dạng này của hắn, đột ngột ngồi thẳng người, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, nhưng vẫn không thể duy trì vẻ mặt bình tĩnh, ngón tay run run chỉ về phía hắn nói: “Con.....con đây là làm sao vậy?”

Bộ quần áo lụa bị xé rách, dấu bầm xanh tím như ả như hiện, bộ dáng như vừa chịu chà đạp thể thảm giờ phút này lại xuất hiện trên người Tam hoàng tử luôn cử chỉ tao nhã đáng về đường đường!

Dĩ nhiên, điều khiến mọi người kinh ngạc và để ý cũng không phải bộ dáng thể thảm của Tam điện hạ, mà là chuyện gì đã phát sinh đằng sau bộ dạng đó.

Cả điện trong phút chốc đều câm nín, tiếng kim roi cũng có thể nghe được! Nhưng ngàn vạn lần đừng tưởng rằng bọn họ im lặng là do sợ hãi linh tinh, lúc này không biết có bao nhiêu người đang cúi đầu YY vô hạn đầu, còn có bao nhiêu người âm thầm liếc mắt, vẻ mặt đề tiện cười hì hì, hứng trí dạt dào cười hả hê, đương nhiên cũng có kẻ không dám tin.

Ai ui ui, đây là làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì? Tam điện hạ này chẳng lẽ đụng phải nữ hái hoa tặc?

Đáng tiếc a, tam điện hạ bằng thanh ngọc khiết ngây thơ tốt đẹp cứ như vậy bị làm bẩn rồi! Lần này là kẻ nào to gan lớn mật, dám nhúng chàm Tam điện hạ, thoát nhìn hình như lại còn thành công! Lần trước tam tiểu thư Ngự Sử đại phu gia lột sạch đồ tự mình dâng hiến, còn không phải bị Tam điện hạ trực tiếp kêu người, cứ trần truồng như thể ném ra ngoài cửa sao!

Đúng vậy đúng vậy, lần trước lục tiểu thư của Tĩnh hầu phủ ý đồ câu dẫn Tam điện hạ, cũng bị Tam điện hạ ban thưởng cho thù hạ thị vệ đó.

Còn lần trước nữa, hắn còn cho người tìm một đám ăn xin trên đường cùng hưởng Mộ đại tiểu thư nha, hại Mộ đại tiểu thư xấu hổ giận dữ tự sát không được, xuất gia làm ni cô. Ai, đại nữ nhân yếu điệu như vậy a!

Xem ra cô nàng lần này lợi hại hơn nhiều.

Buru hân!

Mạnh mẽ!

Dữ dội!

Ngay cả Tam điện hạ cũng ngăn không được!

Uy vũ a!

.....

Chúng đại thần nhất tề quay đầu nhìn về phía vị đại nhân nào đó dám buột miệng nói uy vũ, sau đó rụt cổ lại, sâu kín quay đầu.

Quân Tu Nhiễm cũng mặc kệ bọn họ sóng ngầm mãnh liệt âm thầm thảo luận, cúi đầu giấu đi ánh sáng trong mắt, khóe miệng hơi rũ xuống thành bộ dáng đáng thương chịu đủ tỳ khuất, chậm rãi quý xuống, buồn bã nói: “Xin phụ hoàng làm chủ cho nhi thần!”

Khóe miệng Quân hoàng đế giật giật, thở ra một hơi, dựa vào long ý, nhìn hắn hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao con lại mang bộ dạng này lên điện?”

Quân Tu Nhiễm hít hít cái mũi, làm cho trái tim Quân hoàng đế và quần thần đồng loạt run lên, đương nhiên tâm tình mỗi người mỗi khác.

“Nhi thần lên đường vội vã, rốt cuộc quay về kinh thành đêm hôm qua.” Hắn cúi đầu xuống, vẻ mặt ưu sầu nói: “Lúc ấy sắc trời không còn sớm, nhi thần muốn mau chóng trở lại quý phủ, cũng không nhớ đã đi qua đường nào, bất chợt có một nữ tử lao tới, đánh bay đám thị vệ của nhi thần, sau đó vọt vào

xe ngựa đem nhi thần.” Chúng đại thần thoáng chốc mặt mày hồng hào, mở to hai mắt, ai nấy cũng hứng trí hưng phấn không thôi, nhìn chăm chăm hấn sốt ruột.

Sau đó thì sao? Sau đó thì sao a?

“Nhi thần liệu mạng phản kháng.” Hấn tiếp tục yếu ớt nói, giọng nói buồn bã này thật khiến cho người nghe rơi lệ, “Nhưng nàng kia võ công cao cường, không để ý đến sự phản kháng của nhi thần mà mạnh mẽ cưỡng đoạt nhi thần, ăn xong chùi mép lại còn không quan tâm đến nhi thần sống chết ra sao, ném nhi thần vào trong xe ngựa bên đường, xoay người lướt đi. Xin phụ hoàng làm chủ cho nhi thần!”

Đứng ở phía dưới hoàng đế, trên mặt nam tử trẻ tuổi hàm chứa ý cười, bỗng nhiên nói: “Lại có chuyện đáng chết bậc này sao? Nàng kia quả nhiên tội đáng chết vạn lần! Nhưng lấy võ công của Tam đệ, vậy mà lại không làm gì được nàng ta sao? Thật sự khiến bản cung khó mà tin nổi.”

“Không dối gạt Thái tử hoàng huynh, trên đường về kinh hoàng đế gặp phải sơn tặc chặn giết, không may bị thương đến bây giờ vẫn chưa khỏi hẳn, quả thật không phải là đối thủ của nàng ta.” Mí mắt buông xuống bỗng nhiên chớp chớp, sau đó lại khôi phục bộ dạng buồn bã.

Sơn tặc?

Không khí trong triều nhất thời biến hóa khó lường, ngay cả sắc mặt Quân hoàng đế cũng ngưng trọng, hỏi: “Thật sự đụng phải sơn tặc sao? Bị thương có nghiêm trọng không?”

“Tạ ơn phụ hoàng quan tâm, vốn đã không còn trở ngại gì, nhưng tối hôm qua vết thương không cẩn thận bị rách. Nhi thần học máu hôn mê đến sáng nay mới tỉnh lại, liền vội vã tiến cung xin phụ hoàng làm chủ.”

Vì thế, chút không khí khó lường kia tan thành mây khói trong thoáng chốc, tâm tư quần thần lại bị lời nói của hấn hấp dẫn.

Oa oa oa, có nghe chưa? Tam điện hạ thể nhưng học máu.

Còn hôn mê.

Cô nàng kia thật không phải mạnh mẽ bình thường a!

Quân hoàng đế giật giật khóe miệng, nhưng thấy hấn quỳ gối bên dưới, quả thật có chút lung lay sắp đổ, bèn nói: “Nếu thân mình không khoẻ, con trước hết đứng lên đi. Con nói trăm phải làm chủ cho con, nhưng lại không biết con muốn thế nào?”

Quân Tu Nhiễm lúc này chậm rì rì đứng dậy, nghe thế đầu càng cúi xuống, thái độ có vài phần xấu hổ mang theo khiếp đảm, nói: “Nhi thần vẫn luôn hi vọng tìm được một nữ tử tình đầu ý hợp, không ngờ thân thể trong sạch vốn định giữ lại cho nữ tử yêu mến lại bị người ta nửa đêm chặn đường làm bẩn.”

Mọi người không khỏi hé miệng cười trộm, có người không cho là đúng, có người lại đồng ý gật gù đầu, cũng mang theo chút buồn cười như vậy.

Vì thế Quân hoàng lại hỏi: “Vậy con muốn thế nào?”

“Nếu nàng kia làm bản thân thể trong sạch của nhi thần.” Hấn lại sâu kín nói: “Nhi thần nhất định phải tìm ra nàng!”

“Rồi sao nữa?”

“Để nàng phụ trách!”

“Phụt!” “Ặc!” “Rầm!”

Có người đột nhiên bị kinh hãi, lúc này nhin không được phun ra, có người lão đảo một cái, đặt móng ngựa ngồi trên đất, sau đó tất cả mọi người há to miệng, về mặt đại ra quay đầu nhìn về phía Quân Tu Nhiễm. Tam điện hạ này chẳng lẽ là chịu kích thích quá độ, điên rồi?

Quân Tu Nhiễm ngẩng đầu nhìn về phía phụ hoàng, về mặt chắc chắn nói: “Nàng ấy làm bản thân sạch của nhi thần, đương nhiên phải chịu trách nhiệm. Nhi thần tạm thời chưa tìm thấy nữ tử tâm đầu ý hợp, thôi thì đành mang nàng bên người dạy dỗ, biến nàng thành bộ dáng nhi thần thích. Phụ hoàng, người nghĩ thế nào?”

Đôi mắt Quân hoàng đế bỗng nhiên trầm ngưng, đắm chiều nhìn hấn.

Có người từ mặt đất đứng lên, liên tục hô to: “Tam điện hạ, việc này trăm triệu lần không thể a! Tuy ngài bị ủy khuất, nhưng thân là nam nhân, chút việc nhỏ như vậy không cần để trong lòng, mà nàng kia lại không biết chừng mực, làm sao có thể xứng đôi với ngài?”

Quân Tu Nhiễm nhất thời nhú mi, rồi lại giãn ra cười nói: “Lô đại nhân hiểu lầm, theo bốn vương tự thể nghiệm quan sát hôm qua, nàng kia là bị người ta hạ được nên mới có thể làm ra chuyện tình như vậy, hơn nữa, nàng ấy cũng là lần đầu tiên, cho nên không phải không biết chừng mực như lời Lô đại nhân nói.”

“Ách? Chuyện đó.”

“Người xem, nàng làm bẩn trong sạch của bốn vương, bốn vương cũng làm bẩn trong sạch của nàng, vừa lúc có thể phụ trách cho nhau.” Nói xong, hân bông nhiên nhếch miệng, lộ ra hai hàng răng trắng đều, âm trầm nói, “Hon nữa, nàng dám dùng xong bốn vương rồi xoay người rời đi, chẳng lẽ cho rằng bốn vương không xứng chịu trách nhiệm với nàng? Như vậy liền để nàng một vốn một lời chịu trách nhiệm với bốn vương đi!”

Chúng đại thần: “.”

Lô đại nhân kia run rẩy tiếp tục nói: “Tam điện hạ, một nữ tử không rõ lai lịch sao có thể xứng đôi với ngài?”

“Hừm? Lô đại nhân đây là nghi ngờ ánh mắt của bốn vương sao?”

“Không không không, Tam điện hạ ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, cự thần chỉ là cảm thấy, với thân phận của ngài tuyệt đối không nên tùy tiện định đoạt vì một nữ tử như vậy.”

“À, hóa ra Lô đại nhân là muốn nói bốn vương thực tùy tiện sao.”

“Ách?” Lô đại nhân lại ngẩn ngơ, tiếp đó cuống quýt lắc đầu nói: “Cự thần cũng không phải ý tứ này. Chính là. Chính là, nam nhân thôi, làm gì phải câu nệ với một nữ tử qua đường một đêm chứ?”

“Nếu nói như vậy, đối với Lô đại nhân, trong sạch của nam nhân thì không tính là trong sạch, có thể tùy tiện ân ái triển miên với một nữ nhân, chỉ để tận tình hưởng thụ, không cần chút gánh nặng nào sao?”

“Cái này. Mặc dù vô cùng thực dụng, nhưng quả thật đúng là như thế.”

“Không ngờ Lô đại nhân thoát nhìn đạo mạo chính nhân quân tử, hóa ra bên trong lại bừa bãi không chịu nổi như vậy. Người cho rằng nữ nhân nào cũng có thể lên giường của người, bốn vương lại cảm thấy vừa bẩn vừa loạn vừa làm cho người ta ghê tởm, huống chi trong sạch mà bốn vương bảo trì suốt hai mươi năm chẳng lẽ không quan trọng?”

Lời này chính là đắc tội với một đám đại thần a! Bên trong chư vị đại thần ở đây, có mấy người là trong nhà không có nhị phòng tam phòng, thậm chí thất phòng bát phòng hoặc cả hơn mười phòng đây?

Nhưng đối với chuyện này hân lại hoàn toàn không để ý, đuổi người nhẹ nhàng chỉnh lại tay áo, thần nhiên nói: “Bốn vương bây giờ đã quyết định, bất kể thế nào, ta cũng phải tìm được nữ tử làm bẩn sự trong sạch của bốn vương, để cho nàng ta phụ trách.”

Lại quay đầu nhìn phía trên, nói: “Xin phụ hoàng làm chủ!”

Quân hoàng đế không nhìn hân, ngón tay nhẹ gõ lên long ý, có chút dăm chiêu.

Một lúc sau, khi Quân Tu Nhiễm đã bắt đầu có vài phần không yên, hân rốt cục mở miệng hỏi: “Con muốn cưới nàng kia?”

“Vâng!”

“Nghĩ thức gì?”

“Đại kiện tám người khiêng, cưới hồi đảng hoàng!”

Mọi người lại kinh hãi, nghĩ thức như thế chính là muốn cưới nàng kia làm chính phi !

Chuyện này chuyện này.

Quân hoàng đế nghe vậy, trong mắt chợt lóe, nhìn thẳng hân, trầm giọng hỏi: “Nếu con nói sau khi xong việc nàng ta liền xoay người bỏ đi, lúc ấy trời tối đen, con chưa chắc đã nhìn rõ dung mạo của nàng, tình huống như vậy, làm sao con tìm được?”

Quân Tu Nhiễm cũng không nhượng bộ, dứt khoát nói: “Nhi thần có nhớ kỹ đặc thù của nàng, dù phải lật tung kinh thành, cũng phải tìm cho ra nàng!”

Nghe vậy, Quân hoàng đế không khỏi híp mắt, nói: “Vậy con nói xem, nàng kia có chỗ nào kì lạ? Khiến con ở trong bóng tối cũng có thể nhận ra nàng!”

Phụ hoàng phản ứng như thế làm cho Quân Tu Nhiễm chợt mềm nhẹ nở nụ cười, thu hồi tầm mắt hành lễ trả lời: “Khởi bẩm phụ hoàng, bên má trái nàng ấy có một cái nốt đỏ tươi rất lớn, đặc điểm kì dị như vậy, dù đi khắp thế gian này cũng khó mà gặp được người thứ hai.”

Trong điện chợt có tiếng hít khí vang lên, má trái có một cái nốt đỏ tươi? Kia.Kia không phải là Diêm quận chúa của Đoan Mộc vương phủ sao?

Đây thật đúng là hòn đá nhỏ làm khơi dậy tầng tầng sóng, “ùynh” một cái, cả triều lập tức sôi trào.

Mà Quân hoàng đế nghe được câu trả lời này, vẻ mặt lại giống như không có gì ngoài ý muốn, ngược lại khoe miệng giương lên, biểu tình ‘ta biết ngay mà’, theo đó trong mắt chợt trầm xuống, âm thầm nhắc lại ba chữ: bị hạ được.

Thái tử đứng ở phía dưới hoàng thượng lúc này bỗng nhiên mở miệng nói: “Tam đệ, người nói lời này có chứng cứ gì không?”

“Chứng cứ?” Quân Tu Nhiễm nhướn mi cười lạnh, đưa tay chỉ vết bầm xanh tím trên cổ và bên trong y bào rách nát, nói: “Thái tử hoàng huynh cảm thấy, mấy thứ này có thể được xem là chứng cứ không? Chẳng nhẽ huynh cho rằng ta rảnh rỗi sinh nhảm chán, tự mình gây ra?”

Thái tử nhất thời sắc mặt hơi trầm xuống, nói: “Tam đệ quá lời rồi. Bản cung chỉ cảm thấy thân phận của Điem quận chúa như vậy, nhất định không có khả năng làm ra loại chuyện này, về phần người tạo nên đồng dấu vết trên người đệ, ai biết là do nữ nhân nào tùy tiện gây ra chứ.”

“Điem quận chúa? A, hóa ra nàng ta vậy mà lại là Điem quận chúa mới hồi kinh cùng Đoan Mộc vương thúc, đa tạ thái tử hoàng huynh bẩm báo.”

“Ngươi……”

“Về phần huynh nói Điem quận chúa thân phận tôn quý sẽ không thể làm ra loại chuyện này…… Thái tử hoàng huynh chẳng lẽ huynh không nghe rõ lời ta nói ban nãy, nói nàng ấy thật giống như bị người ta hạ dược hay sao?” Hắn bỗng nhiên lại quay đầu nói với Quân hoàng đế: “Phụ hoàng, không ngờ lại có người dám can đảm hạ độc thủ với quận chúa ngay sau khi Đoan Mộc vương thúc xuất chinh Bắc Cương như vậy, phụ hoàng nhất định phải làm rõ chuyện này! Tối hôm qua tuy là tình huống đặc thù, nhưng nhi thần quả thật đã chiếm trong sạch của Điem quận chúa, về việc này nhi thần chắc chắn sẽ phụ trách đến cùng, cũng xin phụ hoàng ân chuẩn!”

Thái tử xoay người, hướng Quân hoàng đế hành lễ nói: “Khởi bẩm phụ hoàng, nhi thần cho rằng việc này không thể làm qua loa như vậy, Điem quận chúa có gặp phải chuyện không may hay không còn chưa chắc chắn, tất cả chỉ là lời nói một bên của tam đệ mà thôi, nếu cứ ban hôn cho nàng như vậy, sợ là sẽ khó ăn nói với vương thúc. Nhi thần cho rằng, ít nhất phải đi Đoan Mộc vương phủ trước, xác nhận thật giả.”

Hắn không tin thân là nữ tử, lại có thân phận tự phụ cao ngạo như thế mà lại có thể thừa nhận loại chuyện này.

Làm sao có thể để lão Tam cười được Điem quận chúa của Đoan Mộc vương phủ chứ? Mặc dù nàng ta xấu xí như quỷ, nhưng cũng đại biểu cho một thế lực lớn của Đoan Mộc vương phủ, huống chi, nghe nói Đoan Mộc vương thúc và Đoan Mộc Cảnh đều xem nàng ta như trân bảo.

Hơn nữa, còn có Đế Sư phủ kia.

Đáy mắt Quân Tu Nhiễm hiện lên một lớp màn đen, nói: “Thái tử hoàng huynh trước giờ luôn nặng tình, sao hôm nay lại nói những lời lạnh khốc như vậy? Thân là cô nương gia tất nhiên đau xót không thôi, huynh còn cố ý muốn phái người qua thăm dò thực giả, việc này nàng làm sao chịu nổi?”

“À? Theo như Tam đệ nói, bất kể chuyện này thật hay giả, đều coi như chưa từng phát sinh mới là tốt nhất sao.”

“Chuyện cũng đã xảy ra cho dù chúng ta xem như chưa từng có, thì đối với Điem quận chúa mà nói cũng không thể coi như chưa từng phát sinh. Nếu ta chiếm đoạt trong sạch của nàng, đương nhiên phải phụ trách đến cùng.”

“Bản cung lại nghĩ, việc này nói không chừng là do ngươi cố ý, bằng không thì tại sao hôm qua ngươi vừa trở về đã vừa khéo gặp phải chuyện này? Nghiêu vương phủ và Đoan Mộc vương phủ cũng không cùng đường a.”

“Này chỉ có thể nói là bốn vương cùng Điem quận chúa quả nhiên nhân duyên trời định!”

Thái tử hừ lạnh một tiếng, nói thêm: “Lúc trước không phải ngươi nói muốn để nữ tử làm bẩn trong sạch của ngươi phụ trách sao? Làm sao thoảng cái đã đổi thành ngươi phụ trách với Điem quận chúa rồi?”

Quân Tu Nhiễm cười yếu ớt nhìn hắn, phong thái dĩ lệ bán ra bốn phía, thản nhiên nói: “Ai nói ta không cần nàng phụ trách? Coi bốn vương là giải dược, lại chiếm đoạt trong sạch mà bốn vương định giữ cho vương phi tương lai, sau khi dùng xong lại xoay người rồi đi, thiên hạ làm gì có chuyện hời như vậy? Bốn vương chính là muốn tìm ra nàng, để nàng chịu trách nhiệm với ta.”

“Ngươi……” Thái tử dường như cũng nhận ra mình nói không lại hắn, liền xoay người nói với Quân hoàng đế: “Phụ hoàng, xin người nghĩ lại.”

Quân Tu Nhiễm liếc xéo hắn một cái, cũng nói với Quân hoàng: “Xin phụ hoàng làm chủ.”

Một đoạn váy dài đỏ tươi đột nhiên tung bay trên không trung, sau đó chậm rãi hạ xuống, theo gió mà bay, giống như ánh bình minh diễm lệ, lại giống như hồng điệp tung bay.

Có người nhẹ nhàng khiêu vũ dưới tán cây hoa đào trong ngự hoa viên, kỹ thuật múa động lòng người, dáng người tuyệt đẹp, khóe mắt đuôi mày thanh xuân nhộn nhạo, tiếng hát ôn nhu trầm thấp phát ra từ trong miệng hắn, một khúc thê nữ đào hoa kiếp vang lên.

Người này không phải Phụng Lâu thì còn có thể là ai?

Ngoại trừ hắn, còn ai dám mặc y bào đỏ thắm trong hoàng cung? Ngoại trừ hắn, ai dám tự ý hát tình ca trong ngự hoa viên, nhảy múa xinh đẹp? Ngoại trừ hắn, còn nam nhân nào có thể giống nữ tử khó phân biệt như vậy, kiều mị như xuân thủy?

Có người từ xa vội vàng đi tới, cách hắn mười bước thì dừng lại, xa xa hành lễ nói: “Nô tài thỉnh an đại tổng quản.”

Phụng Lâu ngừng múa, nghiêng đầu tà tà liếc qua, quả nhiên thiên kiều bá mị phong tình vạn chủng, hỏi: “Có chuyện gì?”

Thái giám kia cúi đầu ngày càng thấp, vẻ mặt cẩn trọng nói: “Nô tài mới vừa nghe được tin, nói Tam điện hạ tối hôm qua hồi kinh đụng phải nữ hái hoa tặc, bây giờ đang xin hoàng thượng hạ chỉ, muốn tìm ra nàng kia để nàng ta phụ trách.”

“A? Lại có việc này?” Phụng Lâu lúc này nhãn tình sáng lên, hứng trí nổi dậy, hỏi, “Có biết nàng kia là ai không?”

“Nghe nói là Diêm quận chúa của Đoan Mộc vương phủ.”

“Cái gì?” Phụng Lâu lại kinh hãi, câu trả lời này vượt khỏi dự liệu của hắn, Diêm quận chúa thể nhưng chặn đường Tam điện hạ cướp sắc?

Hắn vuốt ve mái tóc đen mượt, nghiêng đầu cười đến tà ác, đảo mắt liền xoay người, nhưng vừa đi vài bước lại quay về nhìn tiểu thái giám nói: “Nhớ kỹ, việc này không được đi nơi khác tùy tiện nói lung tung.”

“Vâng, nô tài không dám nói lung tung.”

Phụng Lâu vừa lòng “ừ” một tiếng, lúc này mới xoay người lảng lảng rời đi.

Hôm nay nơi đó nhất định là cực kì náo nhiệt, nếu hắn còn tự tiêu khiển trong ngự hoa viên này thì quá đáng tiếc rồi, đi xem náo nhiệt thôi!

Nhưng tốc độ của Tam điện hạ cũng thật nhanh chóng, vừa hồi kinh đã nhúm chàm quận chúa bảo bối của Đoan Mộc vương phủ rồi!

Ồ. Hắn muốn làm cái gì đây?

Mà giờ phút này, bên trong Đoan Mộc vương phủ, một nha hoàn vội vã chạy vào Xuất Vân Các, bên trong lập tức có nha hoàn khác ra đón, nói: “Sao đi lâu như vậy? Quận chúa chờ đến sốt ruột rồi.”

Nha hoàn vừa mới chạy vào kia thở phì phò, nghe vậy không khỏi lo sợ, bất an nói: “Ta không cẩn thận đi nhầm đường, nên bị chậm một chút, Cẩm Tú tỷ tỷ, quận chúa sẽ không tức giận chứ?”

“Quận chúa vẫn nằm trên tháp, không có biểu tình gì, cũng không biết nàng có tức giận hay không, ngươi vẫn nên mau chóng mang thứ kia vào đi.”

“Ai ai, được!”

Nói xong, hai người liền cùng nhau bước vào phòng khách.

Đoan Mộc Diêm đang nửa nằm trên nhuyễn tháp nhắm mắt dưỡng thần, đương nhiên nghe được đoạn đối thoại của hai nha hoàn ngoài kia, nhưng nàng cũng không để ý, nghe tiếng các nàng bước vào liền mở mắt ra nhìn.

“Quận chúa, nô tỳ không cẩn thận đi nhầm đường, để người đợi lâu.”

Nha hoàn nhỏ giọng nói, có chút lo sợ bất an. Nàng cũng không được ra phủ thường xuyên, nên mới không quen đường, lại không biết quận chúa có đợi lâu rồi tức giận hay không.

Đoan Mộc Diêm thân nhiên ngồi dậy, hỏi: “Đã lấy thứ kia đến chưa?”

Nàng vội vã gật đầu không ngừng, đưa tay lấy một bọc nhỏ từ trong tay áo ra, hai tay đưa đến trước mặt nàng, nói: “Nô tỳ nghe theo phân phó của người đi tìm chuông quỳ kia lấy thứ này, quận chúa mời xem qua một chút.”

Đoan Mộc Diêm đưa tay tiếp nhận, thấy dấu nghiêm phong ở bên trên vẫn còn nguyên vẹn, không có dấu vết bị mở ra, liền gật đầu, xuống khỏi tháp, nói: “Các ngươi đi thông báo cho tổ mẫu và tiểu thúc, bảo bọn họ tới Lan Hinh Viện.”

Lan Hinh Viện? Kia không phải là viện của mấy người cô nãi nãi đang ở hay sao?

Hai nha hoàn không dám hỏi nhiều, chỉ vội đáp vâng rồi lui xuống.

Ngủ suốt một đêm hơn nửa nghỉ ngơi từ sáng đến giờ, thân mình của Đoan Mộc Diêm đã bình thường trở lại, giờ phút này ngoại trừ hơi đau và mệt mỏi ra thì không có chỗ nào khác thường.

Nàng cầm cái bọc nhỏ kia, tung người bay thẳng ra ngoài.

Có nha hoàn nhu thuận theo sau, khiến nàng không khỏi dừng bước, quay đầu liền thấy nha hoàn vừa bị nàng phân phó ra ngoài lấy đồ không cẩn thận đi nhầm đường mà trì hoãn chút thời gian, không khỏi nói: “Ngươi chạy một chuyến như vậy, vẫn nên đi nghỉ ngơi đi, không cần theo ta.”

Nha hoàn này lập tức lắc đầu, mắt trong suốt nhìn nàng nói: “Tạ ơn quận chúa quan tâm, nhưng nô tỳ không sao, vẫn nên để nô tỳ đi theo người đi, nếu người có sai bảo gì cũng có thể tùy lúc sai bảo nô tỳ.”

Đoan Mộc Diêm nghe vậy liếc mắt nhìn nàng một cái, thấy nàng chẳng qua mới mười lăm tuổi, thân mình còn chưa phát triển hết, thoạt nhìn khá mượt mà, bộ dáng thanh tú, thật khiến người ta cảm thấy gần gũi.

“Ngươi tên là gì?”

“Hồi bẩm quận chúa, nô tỳ tên là Nguyễn Hương.” Dường như nàng có chút kích động, bởi vì đây là lần đầu tiên quận chúa hỏi tên nàng nha.

Quận chúa trở về cũng đã nhiều ngày, nhưng không thường xuyên nói chuyện, cũng không có phản ứng gì đối với mấy nha hoàn trong Xuất Vân Các, mặc kệ đám các nàng muốn làm gì thì làm, chỉ cần không trở ngại quận chúa là được, đến tên của các nàng cũng chưa từng hỏi.

Đoan Mộc Diễm nghe vậy gật gù đầu, nhìn nàng có chút đăm chiêu, nói thêm: “Người đi gọi thêm một người nữa cùng đi theo, ừ, cứ gọi Cẩm Tú kia đi.”

“Vâng!”

Cẩm Tú là nha hoàn nhất đẳng duy nhất trong Xuất Vân Các, thường ngày tất cả nha hoàn tới tở đều do nàng quản, tâm tư linh hoạt, cũng thông minh, quan trọng nhất là nàng ta được tổ mẫu đích thân chọn lựa. Cho nên nếu phải bồi dưỡng mấy người tâm phúc trong vương phủ, thì nàng ta chính là lựa chọn tốt nhất.

Sau đó, nàng dẫn theo hai người đi về phía Lan Hình viện.

Đã đến lúc đi tìm Vinh Cẩm Viện để tính sổ rồi.

Mấy vị khách quý từ Vinh quận vương phủ đều ở trong Lan Hình viện, mà tối hôm qua sau khi Vinh Cẩm Viện quay lại Lưu Vân hiên bị Đoan Mộc Cảnh một chương đánh bay, trở về Lan Hình viện liền trực tiếp đi tìm mẫu thân và tổ mẫu của nàng ta, nói hết mấy chuyện này.

Lão quận vương phi lúc ấy chỉ sợ hồng chuyện, nhịn không được quả trách Vinh Cẩm Viện, cũng không nhìn xem đây là chỗ nào, chính nó có cái thân phận gì, lại dám giờ tính khí, quan trọng hơn là, sao có thể bỏ lại canh ngọt kia ở Lưu Vân hiên?

Nhưng chuyện cũng đã xảy ra, có mắng cũng vô dụng, nếu bây giờ bọn họ rời khỏi Đoan Mộc vương phủ có lẽ có thể tạm thời tránh thoát, nhưng sau đó thì càng không xong.

Bọn họ chỉ có thể cầu nguyện kỳ thật không hề xảy ra chuyện gì, Đoan Mộc Cảnh lúc đó bạo ngược như vậy là do chuyện khác.

Tối hôm qua còn chưa ngủ ngon, hôm nay trời vừa sáng đã tỉnh dậy, ngồi chờ trong Lan Hình viện, thậm chí lão quận vương phi còn chạy tới Cẩm Viên tìm lão tổ tông.

Nhưng đến tận bây giờ đã quá giờ thìn, mà một chút động tĩnh cũng không có.

Bọn họ rút cuộc thả lỏng tinh thần, trên mặt Vinh Cẩm Viện hiện lên chút ý cười. Nhưng ngay sau đó, Đoan Mộc Diễm đã xuất hiện trước mặt bọn họ.

Lan Hình viện thoáng chốc chìm vào yên tĩnh, Vinh Cẩm Viện vừa há mồm định nói gì đó, nhưng vì sự xuất hiện đột ngột của nàng mà bị dọa đến gần như hít thở không thông.

Vẫn là lão quận vương phi phản ứng nhanh nhất, chỉ yên lặng một chút rồi liền nở nụ cười, nói: “Quận chúa hôm nay sao lại rảnh rỗi đến nơi này vậy?”

Đoan Mộc Diễm nhìn bà ta, cũng không quanh co lòng vòng, nói thẳng: “Muốn đòi người với cô nãi nãi, không biết bà có cho hay không?”

Lời này vừa ra lập tức khiến cho những người bên cạnh đồng loạt biến sắc, về mặt lão quận vương phi cũng cứng đờ, nói: “Quận chúa khách khí rồi, không biết quận chúa nhìn trúng nha hoàn bên người nào của ta? Cứ việc mang đi.”

.....Ý là không giao người sao?

Đoan Mộc Diễm không khỏi lạnh lùng nói: “Trong Đoan Mộc vương phủ không thiếu nha hoàn lành lợi, cần gì phải tới chỗ cô nãi nãi lấy? Người ta muốn, chính là Vinh Cẩm Viện!”

Trong lòng lão quận vương phi nhất thời khê động, thầm nghĩ nha đầu kia sao lại trực tiếp như vậy?

Nhưng nếu chiếu theo hướng này, thì dường như đã thực sự xảy ra chuyện, hơn nữa là nha đầu kia đã xảy ra chuyện.

Nhưng dù vậy, quang minh chính đại đòi người như thế, chẳng nhẽ muốn làm lớn chuyện sao? Nàng ta không để ý đến danh dự của mình sao?

Tâm tư nhanh chóng xoay chuyển, song trên mặt lại bình tĩnh, hoài nghi hỏi: “Quận chúa muốn Viện nhi làm gì? Muốn bảo nó đi dạo phố cùng cháu sao? Hay là tâm tình chuyện con gái với nhau?”

“Cô nãi nãi!” Đoan Mộc Diễm mắt lạnh nhìn bà ta giả ngu, nói: “Có một số việc nếu đã biết thì không cần giả ngu làm gì, tránh cho người ta vô duyên vô cớ tức giận. Chẳng lẽ bà cho rằng chỉ cần giả ngu không nói, thì những chuyện kia sẽ được bỏ qua dễ dàng như vậy sao?”

Lão quận vương phi nhất thời ngừng cười, nói ngược lại: “Diễm Diễm, ta biết cháu chịu ủy khuất, nhưng chuyện này nếu đã xảy ra rồi, Viện nhi dù sao cũng là biểu muội của cháu, nó cũng không phải cố ý muốn hại cháu.”

“Đúng vậy, đây là ta tự mình chuốc lấy, lúc đó ta không nên ở chỗ đại ca, bằng không, biết đâu Vinh nhị tiểu thư đã thành công leo lên giường ca ca ta, sau đó thì sao? Đòi vị trí thế tử phi của Đoan Mộc vương phủ, hay là cam nguyện làm tiểu thiếp, trắc phi?”

“Điềm quận chúa!” Lão quận vương phi chợt vỗ bàn, nói, “Cháu nói như thế, không khỏi quá đáng rồi.”

Đoan Mộc Diễm cười lạnh: “Quá đáng sao? Chưa bàn đến Vinh Cầm Viện có thân phận gì, có xứng đôi với ca ca ta hay không, chỉ nói đến chuyện nàng ta hạ được ca ca, ý đồ muốn leo lên giường huynh ấy, thì không quá phận sao? Kẻ vô liêm sỉ như vậy còn muốn che giấu cho nàng ta, muốn buông tha nàng ta, thậm chí ta mới vừa nói nàng ta một câu, thì đã là quá đáng? Bây giờ ta còn gọi bà một tiếng cô nãi nãi, bằng không bà cho rằng ta sẽ chỉ đứng ở đây cùng bà nói nhảm nhiều như vậy sao?”

Lão quận vương phi đột nhiên đứng lên, cá giận nói: “Ngươi nói lời này là có ý gì? Ta hảo tâm suy nghĩ cho ngươi, muốn giúp ngươi giấu diếm chuyện này, về sau ngươi vẫn là Diễm quận chúa băng thanh ngọc khiết của Đoan Mộc Vương phủ, đương nhiên vẫn có thể gả cho lang quân tốt.”

“Sự thật rốt cuộc thế nào, trong lòng mọi người đều rõ ràng, bà không cần phải nói đến đường hoàng để nghe như vậy. Bà chẳng qua là lo lắng Vinh quận vương phủ chịu liên lụy, muốn bảo vệ cháu gái bà mà thôi. Huống chi, từ trước tới nay ta chưa từng có ý muốn giấu diếm chuyện này. Người ta muốn gả, đương nhiên phải toàn tâm toàn ý yêu ta, không để ý tới mấy chuyện không đâu khác.”

“Đây là chuyện không đâu sao?”

“Với ta mà nói, đúng là như thế!”

“Nếu vậy ngươi cần gì cứ phải túm lấy Viện nhi không tha?”

Đoan Mộc Diễm cười lạnh nói: “Bởi vì nàng ta động trúng tâm tư không nên động, thế nhưng dám âm mưu hạ được ca ca của ta.”

“Ngươi”

Đoan Mộc Diễm không để ý tới bà ta nữa, xoay người nhìn về phía Vinh Cầm Viện.

Đụng phải ánh mắt của nàng, Vinh Cầm Viện theo bản năng lui về phía sau từng bước, cúi đầu khóc nói: “Biểu tỷ, muội. . . muội không phải cố ý muốn hại tỷ, tỷ tha cho muội đi, về sau, về sau muội không bao giờ dám. . . . làm chuyện này nữa.”

“Ngươi cảm thấy có thể sao?”

“Biểu tỷ.”

Đoan Mộc Diễm đột nhiên tiến lên phía trước, dọa nàng ta sợ đến mức không thể lên tiếng.

“Hình như ngươi luôn xuân tâm nhộn nhạo, thêm khát nam nhân?” Đoan Mộc Diễm híp mắt lại, khước mắt tỏ ra lãnh ý khiếp người.

Ánh mắt như vậy làm cho trong lòng Vinh Cầm Viện cả kinh, tiếp tục lui về phía sau từng bước.

Đoan Mộc Diễm lại tiến lên, lấy bọc nhỏ kia ra.

Nàng nhẹ nhàng xé bỏ giấy niêm phong, lấy bao giấy ra, mở bao giấy, chỉ thấy bên trong có một ít bột phấn màu hồng, tản ra mùi hương kì dị.

Nàng đưa tay thả bột phấn vào trong chén trà đặt trên bàn. Bên trong còn nửa chén nước, bột phấn vừa rơi xuống lập tức hòa tan, cũng không làm cho chén nước kia có bất kì thay đổi gì, ngay cả mùi hương cũng biến mất.

Trong khi nàng làm những động tác này, mọi người còn chưa kịp phản ứng, đã thấy nàng cầm chén nước, sau đó bỗng dưng tóm lấy gáy Vinh Cầm Viện, đổ thẳng chén nước kia vào trong miệng nàng ta.

Vinh Cầm Viện quá sợ hãi, liều mạng gãi dạ, mà người bên cạnh bấy giờ mới phản ứng lại, sắc mặt đại biến.

“Ngươi làm gì?”

Lão quận vương phi tức giận gào lên, đánh về phía Đoan Mộc Diễm, trắc phi Vinh quận vương – thứ tiểu thư Đoan Mộc vương phủ vốn im lặng đứng một bên cuối cùng không bảo trì trầm tĩnh được nữa, sắc mặt đại biến lập tức vọt lên muốn ngăn cản Đoan Mộc Diễm.

Lại có bóng người chợt lóe, hai nha hoàn chặn ở trước mặt hai người ngăn cản, chính là Cẩm Tú và Nguyên Hương.

Hai người các nàng đi theo quận chúa đến đây liền bị câu chuyện vừa nghe được dọa cho sợ ngây người.

Trời ạ! Tối hôm qua thế nhưng xảy ra chuyện như vậy, quận chúa lại bị. Còn các nàng thân là nha hoàn của quận chúa ấy thế nhưng không bảo vệ được nàng, đến bây giờ mới biết chuyện.

Làm việc thất trách như vậy, cho dù các nàng chết muôn lần cũng khó mà chuộc tội!

Tin tức này quá mức đột ngột nên các nàng đều bị chấn động đến ngu ngơ, mãi tới khi quận chúa động thủ, lão quận vương phi cùng trắc phi Vinh quận vương đánh tới, các nàng mới đột ngột tỉnh lại.

Bây giờ không phải lúc tự trách và khiếp sợ, các nàng không thể để quận chúa chịu bất kì thương tổn nào ngay trước mặt mình!

Tự khi được chọn đến Xuất Vân Các, các nàng đã là người của quận chúa, vì hầu hạ bảo vệ quận chúa mà tồn tại, bất kể là kẻ nào, nếu dám làm chuyện thương tổn tới quận chúa, đều là kẻ địch của các nàng!

Cho nên các nàng ra tay không chút do dự ngăn cản hai vị quý nhân trước mặt.

“Tiện ti nhỏ nhỏ cũng dám cản trở lão thân, đều tránh ra cho ta!”

Lão quận vương phi vỗ bàn cả giận nói.

Ngăn trước mặt bà ta chính là Nguyên Hương, nghe vậy không khỏi rụt rè nói: “Nô tỳ là nha hoàn của quận chúa, sao có thể nhìn ngài bất kính với quận chúa? Cho dù ngài là khách quý, là cô nãi nãi, cũng không thể.”

Cầm Tú ở bên cạnh nghe được nhất thời nhủ mảy, quát: “Không có tiền đồ! Chúng ta là nha hoàn của quận chúa, đương nhiên phải lấy quận chúa làm trọng, dám người này tuy là khách quý nhưng lại dám làm ra chuyện quá phận như vậy với quận chúa, theo lý phải trực tiếp ném ra ngoài cửa!”

Lão quận vương phi nhất thời tức đến đầu vầng mắt hoa, không ngờ một nha hoàn ti tiện thế mà lại dám hỗn láo với bà ta như vậy.

Mà lúc này Vinh Cầm Viện đang giãy dụa trong tay Đoan Mộc Diễm, khiến bà ta không còn tâm trí nào lãng phí thời gian với một nha hoàn, đành thay đổi sắc mặt, nói với Đoan Mộc Diễm: “Diễm Diễm, cháu đây là muốn làm gì? Còn không mau buông Viện nhi ra. Nó là biểu muội của cháu, nếu làm sai chuyện gì thì đã có các trưởng bối trách phạt, cháu khoan hồng độ lượng tha cho nó lần này đi.”

Bên kia, Trắc phi Vinh quận vương – thứ tiểu thư của Đoan Mộc gia, mẹ của Vinh Cầm Viện cũng cầu xin nói: “Quận chúa, ngài đại nhân đại lượng, hãy bỏ qua cho Viện nhi lần này đi, trở về ta nhất định sẽ bảo đảm với quận vương phạt nó thật nặng. Ngài tha nó đi, ngài cho nó uống cái gì?”

Vinh Cầm Viện ở trong tay nàng liễu mạng giãy dụa, nhưng sao có thể giãy khỏi Đoan Mộc Diễm?

“Loại chuyện trừng phạt này, ta không thích mượn tay người khác.”

Đoan Mộc Diễm hồ hững nói, sau đó dùng lực bóp mềm Vinh Cầm Viện, ép nàng uống hết chén nước kia.

Nàng ta định nhổ ra, nhưng lại bị Đoan Mộc Diễm bóp đau đến sái hàm, liền ‘ực ực’ nuốt xuống, nửa giọt cũng không trào ra ngoài.

Mặt lão quận vương phi nhất thời không còn chút máu, trắc phi Vinh quận vương thì lập tức xụi lơ ngã ngổ trên đất, Đoan Mộc Diễm buông tay, chỉ thấy Vinh Cầm Viện quỵ rạp xuống đất liễu mạng móc họng, muốn nôn hết nước trong bụng ra.

Đoan Mộc Diễm thấy vậy cười lạnh, tùy tay ném cái chén xuống đất, sau đó ngồi xổm trước mặt Vinh Cầm Viện, đưa tay nắm tóc nàng giật ngược ra sau.

Đối diện với ánh mắt sợ hãi căm hận của Vinh Cầm Viện, khóe miệng nàng càng nở nụ cười lạnh lẽo, cộng thêm cái bốt trên mặt, giống như huyết tu là từ địa ngục xông đến, lạnh lùng nói: “Không phải ngươi thêm khát nam nhân sao? Kiểm lòng không được liền đi hạ dược người khác sao? Yên tâm, ta sẽ thỏa mãn ngươi.”

Sau đó nàng cứ như vậy túm tóc nàng ta đứng lên, mặc kệ nàng ta chửi mắng giãy dụa, từng bước một kéo nàng ta ra ngoài.

Lúc này, lão vương phi và Thần công tử được người thông báo cuối cùng cũng đến, vừa đến đã thấy quận chúa đại nhân đang túm tóc Vinh Cầm Viện kéo ra ngoài, phía sau nàng là lão quận vương phi đang nổi giận chửi bới, trắc phi Vinh quận vương thì khóc rống, còn có bọn nha hoàn vọt ra ngăn cản Đoan Mộc Diễm, định cướp đi Vinh Cầm Viện, cuối cùng đều bị Cầm Tú và Nguyên Hương đánh bay.

Cả Lan Hinh viện có thể nói là loạn thành một đoàn.

Bọn nha hoàn đi theo lão vương phi và Thần công tử không khỏi sợ ngây người, sắc mặt Thần công tử hơi trầm ngưng, nhìn thấy cháu gái hôm nay lạnh lùng đáng sợ khác thường, trong mắt chậm rãi dâng lên một tầng âm u.

Hắn âm trầm cười cười, phe phẩy quạt giấy nói: “Tiểu Diễm Diễm, cháu đây là muốn làm gì vậy? Bảo bọn nha hoàn qua mời tổ mẫu và tiểu thúc ta tới, không phải là muốn cho chúng ta xem kịch hay chứ? Nhưng kịch này là cháu diễn, hay là ai diễn a?”

Đoan Mộc Diễm nâng mắt nhìn hắn, lạnh lùng cười nói: “Diễn đông cung, cháu tin tưởng tiểu thúc nhất định sẽ rất có hứng thú.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 14: Tứ hôn

Edit: Quán Quán

Beta: Nhã Vy

Một câu đồng cung diễn, khiến chon ngay cả Thần công tử bất cần đời cũng giật mình, sau đó nhướn mi, tầm mắt thay đổi rơi xuống trên người Vinh Cầm Viện đang bị nàng kéo.

Phía sau Đoan Mộc Diễm, mấy người lão quận vương phi đều đang nhìn lão vương phi cùng Thần công tử vừa đến, hô to:” Đại tẩu, tẩu mau ngăn Diễm Diễm lại, để nàng ta thả Viện nhi, mọi chuyện đều có thể thương lượng! Đại tẩu, Viện nhi tuy chỉ là con gái suren phi, nhưng lại Vinh quận vương phủ thiên kim tiểu thư!”

Lão Vương phi nghe vậy liền chau mày, bà mặc dù đối với tính tình của cháu gái này không hiểu rõ, nhưng theo mấy ngày này ở chung mà nói, nàng cũng không phải người không biết tốt xấu nặng nhẹ, thậm chí đối với những kẻ nhận sai biết sửa, nàng cũng không so đo nhiều.

Nhưng hiện tại là tình huống gì? Chẳng lẽ Vinh Cầm Viện làm chuyện gì chọc tới Diễm Diễm?

Nàng cũng thay đổi tầm mắt, nhìn về phía Vinh Cầm Viện.

Giờ phút này Vinh Cầm Viện đã bắt đầu xuất hiện bệnh trạng được vật, sắc mặt đỏ lên, hơi thở hỗn hển, ánh mắt đã hơn vài phần mê ly.

” Diễm Diễm, đã xảy ra việc gì?” Lão vương phi không lập tức để ý đến lời nói của Vinh lão quận vương phi, mà nhìn cháu gái mình, ôn hòa hỏi.

Trực giác bà cho rằng, cháu gái bây giờ không giống bình thường, mặc dù sắc mặt bình thường, nhưng hơi thở trên người rất bạo ngược, rất quý mị rất nguy hiểm.

Đoan Mộc Diễm lại kéo Vinh Cầm Viện bước từng bước, lạnh lùng nói:” Đêm qua Vinh Cầm Viện tự tay đem canh ngọt đưa đến trong viện của ca ca, bị ca ca từ chối sau đó ném bát bỏ đi, lúc ấy con vừa lúc đói bụng, liền ăn hết chén canh ngọt kia, cũng không nghĩ bên trong canh ngọt có mị dược.”

Không kè là lão vương phi hay là Thần công tử, thậm chí là bọn nha hoàn phía sau bọn họ nghe vậy nhất thời sắc mặt đều đại biến, lão Vương phi càng kinh hô một tiếng, vội vàng nói: “Diễm Diễm, vậy con.”

“Con nhận thấy được không thích hợp liền chạy ra vương phủ, sau đó ý thức mơ hồ chặn xe ngựa vừa vịn đi qua, dùng nam nhân trong xe ngựa kia giải mị độc.”

“Hít!” tiếng hít không khí vang lên, nàng nói được bình tĩnh, thậm chí là mặt không chút thay đổi, người nghe trong lòng nhấc lên sóng lớn ngập trời.

Trời ạ, nói như vậy quận chúa tôn quý nhất của Đoan Mộc vương phủ bọn họ chẳng phải là đã.

Thần công tử bỗng nhiên đến bên cạnh nàng, đưa tay muốn đỡ nàng, giờ phút này sát khí trên mặt hắn đều biến mất, chỉ có sắc mặt ủ dột, cùng với sát khí đầy người.

” Tiểu Diễm Diễm.”

Hắn tuyệt đối cũng không ngờ tới tới hôm qua lại xảy ra chuyện nghiêm trọng như vậy, đối với Đoan Mộc vương phủ, cũng như đối với chính nàng, đều vô cùng trầm trọng. Mặc dù giờ phút này nàng biểu hiện bình tĩnh, nhưng ai nói được trong lòng nàng có bao nhiêu dấy vò?

Được lực trong cơ thể Vinh Cầm Viện bắt đầu phát tác, bất chấp bản thân còn bị Đoan Mộc Diễm nắm tóc kéo đi, bắt đầu đưa tay xé rách quần áo trên người nàng ta, vải cùng da thịt ma sát với nhau làm cho nàng không khỏi ngậm ra tiếng ”Ừm~”

Thanh âm kiều mị này, Đoan Mộc Thần nghe tiếng cúi đầu nhìn xuống, sau đó đột nhiên nâng lên một chân liền trực tiếp đá bay nàng ra ngoài.

Một cước này của hắn đá rất nặng, thật sự đá bay nàng lên, đá nàng bay luôn ra ngoài, tóc bị nắm trong tay Đoan Mộc Diễm cũng nhất thời bị kéo rụng xuống.

Đau đớn xé rách, còn có thân thể bay ngược hung hăng đánh vào trên tường, khiến cho ý thức của nàng hơi chút thanh tỉnh vài phần, nhất thời ôm đầu tóc bị rụng cuộn mình trên mặt đất co rúm lại nức nở.

Rất nhanh sau đó, nàng lại bất chấp đau đớn bị thương, nằm trên mặt đất xé quần áo, ngậm khế lên.

Bọn nha hoàn không khỏi một đám mặt đỏ tai hồng, ngay cả lão Vương phi cũng có chút không được tự nhiên, ánh mắt nhìn sang chỗ khác.

Sau khi biết chuyện tình như vậy đã xảy ra, bà tuyệt đối không ngăn cản hành động của Đoan Mộc Diễm, cho dù đây là khách quý của Đoan Mộc vương phủ, là Vinh quận vương nhị tiểu thư!

Vinh quận vương suren phi ở bên kia khóc đến ngất đi, lão quận vương phi lại chỉ vào Đoan Mộc Diễm tức giận đến cả người run run “Ngươi ngươi” nửa

ngày cũng không nói nên được nửa câu, chỉ là Đoan Mộc Diễm đứng quay lưng về phía bà ta, ngay cả liếc cũng không thèm liếc bà ta một cái.

Lão quận vương phi tại sao lại hết lòng muốn bảo vệ Vinh Cẩm Viện đến vậy? Cũng không phải tổ tông cảm tình sâu đậm, mà bởi vì chuyện này không thể để cho Đoan Mộc Diễm xử lí, bởi vì bản thân bà ta chính là cô nãi nãi của Đoan Mộc vương phủ này, còn bởi vì lão tổ tông trong Cẩm viện kia.

Nếu để cho quận chúa đột nhiên trở về Đoan Mộc Diễm này xử trí Vinh Cẩm Viện, phân lượng của lão tổ tông kia sau này ở Đoan Mộc vương phủ, sợ là ngày càng nhẹ.

Hơn nữa việc này thực không thể làm lớn chuyện lên, một khi làm lớn chuyện, tất nhiên sẽ liên lụy Minh Vinh quận vương phủ cuốn vào trong lốc xoáy phiền toái!

Bằng không, chỉ bằng việc Vinh Cẩm Viện phạm sai lầm này, để nàng ta chết một trăm lần cũng chưa đủ.

Chỉ tiếc, bà ta nghĩ rất nhiều, nhưng lại tất cả đều là chuyện có lợi cho bà ta, ngay cả một chút cũng không vì cháu gái Đoan Mộc Diễm này mà suy nghĩ, lại mưu toan muốn để Đoan Mộc Diễm bị nhục nhã như vậy mà buông tha việc này, không đi truy cứu?

Thật sự là buồn cười vô cùng!

Không không, chính bản thân mình có lẽ cũng không tính buông tha cho Vinh Cẩm Viện,, chỉ là chuyện này không thể Đoan Mộc Diễm tự mình động thủ. Nhưng bà ta quên suy đoán tính tình của Đoan Mộc Diễm, cũng không nghĩ đến Đoan Mộc Diễm sau khi gặp phải biến cố, lại không giống như nữ tử tầm thường khác tìm đến cái chết, liều mạng muốn đem chuyện này giấu diếm xuống.

Đoan Mộc Diễm nhẹ nhàng buông tay, để cho tóc đen quán quanh rơi xuống trên mặt đất, sau đó đi đến trước mặt Vinh Cẩm Viện đưa tay, lại đem nàng kéo lên.

“A~”

Vinh Cẩm Viện ở trên tay nàng ngăm khề, thậm chí đưa tay muốn quán quanh trên thân Đoan Mộc Diễm.

Đoan Mộc Diễm phát tay, “ba” một tiếng một cái tát ném lên trên mặt nàng ta, khiến nàng ta từ trong hỗn độn thanh tỉnh đi vài phần.

Thần công tử đi theo bước tới, lạnh nhạt liếc nhìn Vinh Cẩm Viện, hỏi: “Tiểu Diễm Diễm, cháu tính xử trí tiện nhân này như thế nào?”

Nàng kéo Vinh Cẩm Viện đang nức nở lại gần một chút, lạnh lạnh nói: “Cháu thấy Viện biểu muội dục hóa đốt người, vô cùng muốn nam nhân. Xin hỏi tiểu thúc trong Đoan Mộc vương phủ ta, có nam tử nào vừa lúc cần nữ nhân không?”

“Ước chừng, phản động thị vệ trong vương phủ ta, có rất nhiều còn chưa cưới vợ, bình thường bảo vệ vương phủ vất vả, cũng nên khao bọn họ mới phải.”

“Phiền toái tiểu thúc đi chọn lựa mấy thị vệ ngày thường hạ lưu nhất, đưa đến nơi này đi, mời bọn họ đến dập hỏa cho Viện tiểu thư một chút.”

Hạ lưu...nhất?

Thần công tử sờ sờ cằm, thầm nghĩ tiểu Diễm Diễm muốn nói đến chắc là phóng đảng nhất? Ủ, phóng đảng làm sao đủ chứ? Ít nhất còn phải xấu nhất mới được.

“Tiểu Diễm Diễm, cháu cảm thấy bao nhiêu mới thích hợp?”

“Thúc tự ước chừng xem bao nhiêu thì mới thỏa mãn Vinh nhị tiểu thư.”

Mẫu thân Vinh Cẩm Viện bỗng nhiên từ mặt đất đứng lên, phát điên hướng lại đây, hét chói tai: “Thà con gái ta ra! Các người sao lại đối với nó như vậy? Làm sao có thể làm sao có thể...”

Đoan Mộc Diễm lạnh lùng quay đầu nhìn qua, nói: “Vinh sùng phi không tuân thủ lễ nghi, dĩ hạ phạm thượng, dám rít gào bản quận chúa, vả miệng!”

Dứt lời, Cẩm Tú phát tay, “ba” một cái tát lên mặt Minh Vinh sùng phi, lúc nàng lão đảo sắp sửa ngã, tay bên kia lại “Ba” một cái bạt tai nữa.

Lão quận vương phi vỗ bàn, cả giận nói với lão Vương Phi: “Đại tẩu, tình cảnh như vậy, tẩu còn không quán? Tẩu trơ mắt nhìn nàng giết hại biểu muội, đánh cô?”

“Quán?” Lão Vương phi cười lạnh nói, “Ta đương nhiên muốn xen vào, nhưng lại muốn lên bẩm Hoàng Thượng, mời Hoàng Thượng đến chủ trì công đạo! Nhìn xem rốt cuộc là ai, dám làm ra việc bi ôi như vậy, làm hại trong sạch của quận chúa Đoan Mộc vương phủ ta, lại vẫn không tự biết tội nghiệt, mưu toan quấy nhiễu quận chúa trừng trị!”

“Tẩu. Ta nhất định phải đem việc này bẩm báo mẫu thân.”

“Người cứ việc đi! Đừng quên, đương gia của Đoan Mộc phủ ta là ai! Người thân là nữ nhân đã xuất giá, về nhà mẹ đẻ thăm viếng được lấy khách quý chỉ lễ cùng đãi, không biết cảm ơn lại tùy ý làm bậy, lại vẫn dám đối với chuyện của Đoan Mộc vương phủ ta khoa tay múa chân, không biết tốt xấu vô

liềm si rít gào lão thân, có tin ta hiện tại liền gọi người đem người đuổi đi ra ngoài không?”

Ngữ khí cường ngạnh như thế, làm cho lão quận vương phi cũng bị dọa, sau đó rốt cục lý trí mới quay về, thanh tỉnh vài phần.

Về việc này, cho dù tại chỗ đem Vinh Cẩm Viện giết chết sợ cũng không ai dám nói phản đối lời nào, nàng dù muốn bảo vệ nàng, cũng không thể cùng lão vương phi đối chọi gay gắt.

Chỉ làm cho sự việc kia càng hồng bét.

Vì thế nàng hoãn hạ ngữ khí, nói:”Đại tẩu, bản thân ta có chút tức giận, tẩu đừng trách móc. Chỉ là ta đây cũng là vì Diễm Diễm mà lo lắng, nàng thân là quận chúa của Đoan Mộc vương phủ, lại là cô nương chưa gả, ai lại bằng lòng gặp phải chuyện này, nhưng đã xảy ra cũng vô pháp thay đổi, nhưng chúng ta có thể tận lực làm giảm ảnh hưởng của việc này, thậm chí là không cho người ngoài biết cũng không phải là không thể, đến lúc đó Diễm Diễm vẫn như cũ là băng thanh ngọc khiết Diễm quận chúa, sau này cũng có thể gả cho phu quân tốt.”

Lời này làm cho lão Vương phi cũng không thể không suy nghĩ, sau đó quay đầu nhìn về phía Đoan Mộc Diễm.

Trong sạch của nữ tử là vô cùng quan trọng. Nếu để cho người ta biết Đoan Mộc phủ Diễm quận chúa phát sinh cái loại chuyện này, Diễm Diễm sau này phải sống như thế nào?

Đoan Mộc Diễm mang Vinh Cẩm Viện đứng lên, xoay người lạnh lùng nhìn về phía lão quận Vương phi, nói: “Đừng cho là ta gọi người một tiếng cô nãi nãi, sẽ mặc theo người xui khiến, mà không để nha hoàn và miệng người.”

Lão quận vương phi nhất thời lại bị đá kích đến choáng váng

Thần công tử bằng tốc độ nhanh nhất chạy đi ra ngoài, tìm thị vệ hần tự nhận là vừa lòng nhất, lại mang vào Lan Hình Viện.

“Tiểu Diễm Diễm, người cháu cần tìm, như thế nào, có đủ hay không?”

Hắn vẻ mặt điệu cười vui vẻ, nhưng bên trong đôi mắt lại đen kịt một mảnh ngưng lạnh.

Ánh mắt Đoan Mộc Diễm thần nhiên đảo qua đám người đó, xách Vinh Cẩm Viện trực tiếp xoay người vào bên trong khuê phòng cách vách.

Thần công tử thấy thế vội chỉ huy người phía sau:”Đuổi theo! Bản công tử mang các người đến ném thử tư vị Vinh quận vương phủ nhị tiểu thư!”

Bừa bãi như vậy, lại quang minh trắng trợn như vậy, ít nhất lão quận vương phi đã sống một bó to tuổi còn chưa có gặp qua chuyện này bao giờ. Nhìn thấy Đoan Mộc Diễm xách Vinh Cẩm Viện vào trong phòng, nàng thậm chí ngay cả tức giận như thế nào cũng không biết, chỉ có thể trừng mắt gắt gao nhìn phương hướng kia, sau đó bỗng nhiên trước mắt tối sầm liền hôn mê bất tỉnh.

Trong Lan Hình viện nhất thời loạn thành một đoàn.

Lão vương phi nhìn lão quận vương phi kia hôn mê, nhú nhú mày, nhưng là vẫn cho người nâng đến trên tháp nằm xuống, lại thỉnh đại phu vội vàng bắt mạch.

Khi đó, từ trong phòng cách vách đã muốn truyền ra âm thanh dâm nữ, bọn nha hoàn mặt đỏ tai hồng, tất cả cúi đầu không dám nghe nhiều lại luôn bị âm thanh này nhiễu loạn tâm thần, làm cho lão thị thuốc xem chẩn cho lão vương phi cũng nghe được đầu đầy mồ hôi, mắt hôn mê mất vía.

Kết quả xem chẩn đơn giản chỉ là khí cấp công tâm, hơn nữa lão vương phi liền rất nhanh âm thầm tỉnh lại, lại nghe trong phòng cách vách truyền đến cái loại âm thanh dâm nữ, nhất thời trợn mắt, thiếu chút nữa lại hôn mê tiếp.

”Đừng hôn mê!” Lão Vương phi ngồi ở bên cạnh lạnh nghiêm mặt nói, “Người đang tính kế cái gì, ta đều biết rõ. Mà hiện tại ta cũng chỉ có thể nói với người, tuy rằng Diễm Diễm vừa mới trở về, ta đối với tính tình của nàng cũng không hiểu rõ ràng, nhưng có một vài điều cũng không hiểu sai đâu. Người nếu vừa rồi theo ý nàng, hoặc một chút vì nàng suy nghĩ, bọn ta sẽ lưu lại tình cảm cho người, đáng tiếc người tự cho là đúng, lại ương ngạnh quẩn chuyện, lại ý vào thân phận trưởng bối là cô nãi nãi, dùng một bộ quen thuộc đi đối phó người khác đến đối phó với nàng, người chẳng lẽ quên nàng còn một thân phận quận chúa Đoan Mộc vương phủ, lại có trong tay kim bài hoàng thượng ngự ban? So với người, mặc dù sinh là dòng chính của Đoan Mộc vương phủ nhưng cũng không có danh hào quận chúa, Vinh quận vương phi, còn muốn tôn quý.”

Lão quận Vương phi nhất thời biến sắc, đơn giản là chuyện cuối cùng kia, là chuyện bà ta đề ý nhất, hơn nữa giống như xương cá mắc ở cổ tra tấn nàng hàng đêm không ngủ được.

Bà rõ ràng tiểu thư con vợ cả của Đoan Mộc vương phủ, vẫn là tiểu thư duy nhất, vậy mà không có phong hào quận chúa, bởi vì bà ta không phải là do vợ cả sinh ra, nói cách khác, một thế hệ của nàng, Đoan Mộc phủ tuy có sáu nữ nhi, nhưng không có quận chúa.

Lão vương phi lạnh lùng liếc mắt nhìn một cái, khinh thường trong đó đâm thẳng vào sâu trong nội tâm, làm cho bà ta gần như muốn phát cuồng.

Có nha hoàn vội vàng tiêu sái tiến vào, hành lễ nói: “Bẩm lão Vương phi, Phượng tổng quản đến.”

Nha hoàn vừa mới bẩm báo xong, lúc lão vương phi còn chưa phản ứng trở lại, Phượng Lâu đã ngênh ngang tiêu sái bước vào Lan Hình Viện, vốn là muốn tới phòng khách bái kiến lão Vương phi, vừa vào tới cửa, lại nghe từ bên trong phòng cách vách truyền ra tiếng vang thì ngăn ra, sau đó “sưu” một

chút thu hồi bước chân, xoay người hướng nơi đó nhẹ nhàng đi qua.

Lão quận vương phi đã muốn giãy giụa khỏi bọn nha hoàn nâng đỡ từ trên tháp đứng lên, chuẩn bị hành lễ với Phụng Lâu, đã thấy hân vòng vèo đi phòng cách vách, nhất thời ngăn ra sau đó sắc mặt đột nhiên đại biến.

Việc này nếu để Phụng Lâu biết, cũng tương đương là để cho Hoàng Thượng biết, lấy coi trọng của hoàng thượng đối với Đoan Mộc vương phủ, hơn nữa giờ phút này bắc cương chiến sự khẩn cấp, Đoan Mộc Tranh còn đang chinh chiến đánh địch, nếu để cho hân biết bảo bối nữ nhi gặp phải biến cố như vậy, tuyệt đối sẽ không tha cho đầu sỏ gây nên, đến lúc đó tất nhiên sẽ liên lụy đến Vinh vương phủ.

Bà ta vội vàng giãy giụa hướng phía ngoài chạy đi, lão vương phi ngay phía sau bà ta, ngồi trên ghế đột nhiên bất động, chỉ nhìn bóng bà ta cười lạnh một tiếng.

”Phụng Vương gia!”

Khi đó Phụng Lâu vừa đi đến ngoài cửa, đưa tay chuẩn bị mở cửa phòng đóng chặt kia, nghe vậy không khỏi dừng lại động tác một chút, nghiêng người xoay đầu nhìn qua nhìn đến lão quận Vương phi đang được nha hoàn giúp đỡ vội vã từ trong phòng khách chạy vội đi ra, hân cười duyên hành lễ nói: “Thì ra là Vinh lão quận vương phi, không biết ngài kêu ta lại là có gì phân phó?”

Lão quận Vương phi vội vàng chạy đến trước mặt hân, ý đồ ngăn cản hân tiến vào trong phòng này, lại lúc bà ta chưa nói, giọng nói của Đoan Mộc Diễm từ trong phòng đã truyền ra: “Phụng tổng quản, mời vào!”

Lời này khiến cho tim lão quận vương phi nhảy dựng, theo bản năng đưa tay muốn ngăn cản, nhưng Phụng Lâu sau nghe giọng của Đoan Mộc Diễm, lập tức đưa tay, đẩy cửa phòng.

Cửa phòng vừa đẩy ra, âm thanh vốn lượn quẩn trong phòng kia nhất thời liền tán ra ngoài rõ ràng hơn hân, yếu kiều thờ dốc, hỗn loạn dâm mĩ, tiếng “bạch bạch” vang lên, trong không khí, còn phiêu đảng nồng đậm hơi thở dâm mĩ, nhất thời làm cho lão quận Vương phi cùng với nha hoàn bên người bà ta tái mặt, mà Phụng Lâu cũng là sững sốt, sau đó nhẹ nhàng nhướn mi, từng bước tiến vào.

Vừa vào cửa, hân liền nhìn thấy Đoan Mộc Diễm tà ý trên nhuyển tháp ngoài phòng khách, còn thật sự nhìn xuyên qua bình phong thưởng thức một hồi đồng cung đang trình diễn bên trong, cách một cái bàn con, Đoan Mộc Thần ngồi ở đầu khác nhuyển tháp, đôi mắt híp lại, cười đến âm trầm, không hề giống hình tượng công tử bất cần đời quần áo lụa là.

Bình phong trong suốt, vừa lúc có thể loáng thoáng nhìn nhục dục đang tiến hành tràn lan bên trong, Phụng Lâu nhìn thoáng qua, nhất thời liền cười như hoa, quay đầu nói với Đoan Mộc Diễm: “Quận chúa quả thật có hứng nha, lại đóng cửa thưởng thức biểu diễn phấn khích như thế, có trò hay để coi, vậy mà quận chúa ngài cũng không nói nó tài một tiếng, thật không có nghĩa khí.”

Hân nhẹ nhàng đi qua, đặt mông chen đến bên cạnh Thần công tử, sau đó ngồi xuống nhuyển tháp.

Đoan Mộc Diễm liếc mắt nhìn hân, sau đó lại không để ý tới. Mà hân sau khi ngồi xuống chú ý dưới tay áo, giấu thánh chỉ kia thật kĩ.

Có trò hay phấn khích như vậy, việc tuyên đọc thánh chỉ cứ chờ một chút rồi nói sau, dù sao thánh chỉ ngay tại nơi này, cũng sẽ không mọc chân chạy mất.

Động tĩnh nơi này rốt cuộc cũng kinh động đến lão tổ tông ở Cẩm viên, vị này mặc dù lão tổ tông nhưng ở thời điểm Đoan Mộc Tranh trở về cũng không đi ra Cẩm viên, hôm nay rốt cuộc cũng từ cửa lớn mà đi ra.

Bà ta vội vã mà đến, mang theo đầy người lãnh khí lửa giận, xuất hiện trong Lan Hinh viện.

Nhìn đến quận, lão quận Vương phi thật giống như là rốt cuộc gặp được mẹ ruột, đột nhiên nhào về phía trước, khốc lóc kẻ lè nói: “Mẫu thân, ngài cũng không thể mặc kệ chuyện này được, Viện nhi dù cho có ngàn sai vạn sai, nhưng hành vi của Diễm Diễm như thế không khỏi cũng quá quá phận, ngài cần phải làm chủ!”

Này lão già kia, rốt cuộc thì nhìn không được đi ra !

Trong phòng khách, lão vương phi thân nhiên đứng lên, đi ra ngoài cửa đối với lão tổ tông thi lễ, nói: “Lão tổ tông hôm nay sao lại rảnh rỗi đi ra ngoài vậy? Lúc trước ngay cả a Tranh bọn họ trở về cũng còn không lộ diện mà.”

Sắc mặt lão tổ tông nhất thời biến đổi.

Đây là đang trách cứ bà ta coi trọng một tiểu thư Vinh quận vương hơn gia chủ nhà mình sao?

Bà ta neho neho mắt nói: “Này chẳng phải vì bên đây tranh cãi âm ỉ, nháo đến cả chỗ ta, khiến ta nhìn không được muốn lại đây nhìn xem đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì sao? Các người nhiều người tụ tập cùng một chỗ làm cái gì?”

Cửa phòng bỗng nhiên mở ra, Đoan Mộc Diễm từ trong phòng đi ra, phía sau Đoan Mộc Thần cùng Phụng Lâu hai người một trái một phải đi ra, thân nhiên hướng lão thái thái còn đứng ở trong sân chưa vào nhà ngồi hành lễ nói: “Thỉnh an lão tổ tông.”

Hành lễ từ trên cao nhìn xuống như thế, làm cho lão thái thái lại biến sắc, lão Vương phi lúc này ở bên cạnh quờ trách nói: “Cháu đây là bộ dạng gì? Thật

sự là một chút quy củ cũng đều không hiểu!”

”Tổ mẫu thứ tội. Cháu gái từ nhỏ không ở trong vương phủ, vừa trở về chưa được vài ngày nên không biết trong phủ có nhiều quy củ như vậy, đối với lão tổ tông có chỗ thất lễ, xin lão tổ tông thứ lỗi.”

Lão thái thái nhíu mày, sắc mặt dịu đi một chút, ánh mắt lại càng trầm ngưng, nói: “Hết cách, ta biết quận chúa cũng không phải là cố ý, chuyện học quy củ này, cũng phải từ từ mới được, không phải chuyện gì cũng có thể một chút là xong.”

“Tạ ơn lão tổ tông không trách cứ, cháu sau này nhất định ôn hòa học tốt quy củ. Chỉ là hiện tại, có một chuyện muốn thông báo lão tổ tông ngài, vốn nên đề lúc đi Cẩm viện thỉnh an mới nói cho ngài, nhưng hiện tại ngài đã đến nơi này, cháu cũng thuận tiện nói với ngài.”

Đoan Mộc Diễm nhạt nhẽo, lạnh lùng nói xong, cũng ngừng đầu, trực tiếp chống lại ánh mắt lão thái thái.

Lão thái thái nhất thời chột dạ, nhưng trên mặt vẫn như cũ bất động thanh sắc hỏi:” Chuyện gì?”

“Cháu thấy bên trong vương phủ này nhiều người nhao nhao ầm ĩ như vậy, khó tránh khỏi xuất hiện tranh cãi không thoải mái, không bằng chia ra ngoài tự mình sống đi. Huống hồ, như là Nhị thúc tổ mẫu tam thúc tổ mẫu các nàng kia mấy phòng, ần quy củ mà nói từ sớm nên phân ra ngoài sống, không lý gì lại tiếp tục ở trong vương phủ. Cho dù chúng ta không nói, người ngoài chỉ sợ cũng sẽ nói.”

Nàng hiện tại lại muốn phân ra ở riêng? Ngay tại thời điểm hỗn loạn!

Lúc trước nàng mặc dù cũng từng có nhắc tới, nhưng cũng chỉ là lời nói thuận miệng, chỉ cần không trực tiếp nói ra như thế, như vậy ai cũng có thể cho rằng nàng không thực lòng nói như vậy, chỉ là đùa một chút, chỉ là tùy tiện nói một câu!

Lão thái thái cũng ngây người, nhất thời không biết phản ứng thế nào, nhìn nàng chằm chằm.

Nha đầu kia, nàng muốn làm cái gì? Còn ngại Đoan Mộc phủ không đủ loạn?

Rốt cục, bà ta chậm rãi nheo lại mắt, nhìn Đoan Mộc Diễm trầm giọng nói:” Ngươi muốn ở riêng?”

”Đúng vậy!” Đoan Mộc Diễm vẫn một bộ dáng đăm đăm như cũ, nói xong lại hướng lão thái thái uyển chuyển phúc thán nói:” Nghĩ lão tổ tông ngài dù sao cũng là người có bối phận lớn nhất của quý phủ, tình hình sự vụ quan tâm đều nên cùng ngài nói một tiếng.

Lão thái thái nhếch môi, chỉ là nói với bà ta một tiếng thôi sao? Chứ không phải muốn nghe ý kiến bà ta?

Lão Vương phi nghe đến đó, bỗng nhiên cũng nở nụ cười, nói với Đoan Mộc Diễm: “Diễm Diễm, đây vốn là việc cháu sau khi trở về hỏi tổ mẫu, vốn chỉ là nghi vấn mà thôi, sau lại không nghe cháu nhắc lại, tổ mẫu nghĩ cháu chỉ là thuận miệng hỏi một chút mà thôi, như thế nào, cháu thật muốn ở riêng sao?”

”Phải!”

”Việc này chỉ sợ không tốt. Mấy bà thím kia của cháu cũng đều là người đáng thương, ở trong phủ hơn nửa đời người, tùy tiện đem họ phân đi như vậy....”

”Tổ mẫu yên tâm, đều là trưởng bối, cháu tự nhiên sẽ bố trí cho họ nơi tốt đi. Lại nói, người đã có con, cũng không cần lo ăn mặc, phân ra ở riêng ngược lại còn bớt đi quy củ trong vương phủ, như vậy chẳng phải vừa hay sao?”

“Việc này.....”

“Huống hồ, bọn họ vốn cũng nên sớm phân đi ra ngoài, bằng không vẫn ở tại trong vương phủ, cũng không ra thể thống gì. Tổ mẫu ngài chẳng lẽ không cho rằng như vậy?”

“A? Việc này. Tuy là như thế, nhưng dù sao cũng là người trong nhà, cùng nhau ở cũng náo nhiệt hơn.”

“Sợ là sợ nhiều quá hóa loạn, ảnh hưởng tổ mẫu cùng lão tổ tông tĩnh dưỡng nghỉ ngơi! Cháu ở trong kinh thành tìm được chỗ ở rất tốt, tùy ý xin mời Nhị thúc tổ mẫu cùng tam thúc tổ mẫu kia hai phòng bàn đi ra ngoài đi, về phần tứ thúc tổ mẫu, niệm tình bà ấy không con, Yên nhi Tiểu Bác cũng sắp xuất giá, tiếp tục ở lại trong vương phủ cũng không sao, được nhiên nếu bà ấy muốn đi ra ngoài ở, cháu cũng sẽ an bài nơi ở tốt cho bà ấy.”

“Phòng ở kia như thế nào?”

“Tổ mẫu yên tâm, đều là nhà cao cửa rộng đại viện, cũng không kém hơn so với chỗ bọn họ ở trong vương phủ.”

“Ừ, vậy là tốt rồi.”

Tổ tôn hai người kẻ xướng người họa, đúng là không thèm nhìn người xung quanh mình, cứ thế mà quyết định chuyện này.

Tuy rằng vốn cũng nên như thế, dù sao hiện tại đương gia của Đoan Mộc Phủ là hai vị này, chuyện ở riêng này quả thật chỉ cần hai người mở miệng là xong.

Không hài lòng chỉ còn có cái lão thái thái, mặc dù mặc kệ mọi việc, nhưng bà ta tuyệt đối không đồng ý cho người của mấy phòng kia phân đi ra ở riêng, hơn nữa trên tay còn có ấn tín của đại gia chủ trước, ngay cả gia chủ cũng phải tôn kính.

Lão thái thái nghe nói đến đây xong, nhất thời liền tức giận không nhẹ, ngực kịch liệt phập phồng, đột nhiên gầm lên một tiếng, nói: ” Ai cho các người ở riêng? Các người có hỏi qua ý kiến của ta chưa?”

Đoan Mộc Diễm hờ hững nhìn về phía bà ta, nói:” Ngươi tuy là lão tổ tông, nhưng cũng không có quyền can thiệp vào quyết định ở riêng này.”

“Người nói cái gì?”

“Lão tổ tông, xin tự trọng.”

“Người Vô liêm sỉ, đây là phẩm chất của quận chúa Đoan Mộc vương phủ ta sao? Cuồng vọng, tự đại, trong mắt không có tôn trọng bề trên!”

Lão Vương phi vì thế mất hứng, hỏi tội như vậy, chẳng phải là đang nói Diễm Diễm nhà bà bất hiếu?

Cũng không ngờ bà vẫn còn chưa lên tiếng, Đoan Mộc Diễm đã tiến từng bước, lạnh lùng nhìn chằm chằm lão thái thái nói:” Ngươi là trưởng bối, ta sao dám không đem ngài để vào mắt, chính là lão tổ tông, ngài đã sớm đỡ xuống trách nhiệm của đương gia chủ mẫu, nên dưỡng tuổi già thật tốt, ta tự nhiên cũng hiếu kính ngài. Còn về chuyện ở riêng, cũng không cần qua sự đồng ý của ngài, ngài tự tiện nhúng tay vào chuyện ngoài phạm vi chức trách, giải thích thế nào?”

“Ta xen vào chuyện ngoài phạm vi chức trách?” Lão thái thái cười lạnh nói, ” Lão bà tử ta cảm thấy một nhà vui vẻ ở cùng nhau vô cùng tốt, người lại còn muốn đem bà thím đường thúc bá đường huynh đệ bọn tỷ muội đuổi ra đi, giải thích như thế nào?”

“Ấn tổ tông gia pháp, phạm tâu phạm gia chủ kẻ vị, bậc cha chú thúc bá liền phải đi ra Đoan Mộc vương phủ, đều tự sống qua, huynh đệ ở riêng có thể xem xét xử lý.”

” Gia pháp có nói, chỉ cần trưởng bối còn tại trên đời, nếu không muốn ở riêng thì có thể ở lại vài năm. Lão bà tử ta đây bây giờ còn sống, ta không đồng ý ở riêng, người liền không thể phân!”

Đoan Mộc Diễm cười lạnh nói: “Bà thì tính trưởng bối cái gì?”

“Người nói cái gì?”

“Cũng chỉ là kẻ thất mà thôi.”

“Người người. Người này.”

“Hay là ngài không biết, trưởng bối mà bên trong gia pháp chỉ tới là lão gia chủ cùng nguyên phối phu nhân hay sao? Người cho rằng, ta mới về vương phủ, chưa rõ gia pháp nên có thể tùy tiện để người lừa bịp hay sao?”

Lão tổ tông vốn là vì Vinh Cầm Viện kia mà đến, lúc này lại đổi mặt với chuyện ra ở riêng, cái cớ chuyện gia pháp không xong, Đoan Mộc Diễm nói mấy câu tuy rằng nhẹ, nhưng vào trong tai lão thái thái đúng là từng chữ đâm vào tim.

Bà ta dù gì cũng là chính thê cưới hồi hoàng đế, nhưng là kẻ thất, cùng chân chính phu nhân chênh lệch rất lớn, kẻ thất tùy thời đều có thể bị biếm làm thiếp, nguyên phối phu nhân nếu bị biếm làm thiếp, thì phu quân kia sẽ mang tội danh diệt thê. Mặc dù phạm vào sai lầm, cũng chỉ có thể hưu, không thể biếm.

Mà ở Đoan Mộc gia, nguyên phối cùng kẻ thất còn có chênh lệch lớn hơn chút nữa, tỷ như nữ nhi của nguyên phối mới được phong làm quận chúa! Tỷ như trưởng bối trong gia pháp, đặc biệt nói đến chính là lão vương gia cùng nguyên phối lão vương phi.

Kẻ thất, mặc dù cũng là chính thất, nhưng chung quy vẫn là thấp hơn nguyên phối rất nhiều.

Mà chuyện này, vốn dĩ vẫn là bế tắc trong lòng lão thái thái, dù có qua vài chục năm cũng không thể cởi bỏ bế tắc, chỉ là từ trước đến giờ vẫn chưa có người trước mặt bà ta nhắc tới, lại không ngờ rằng hiện tại lại bị Đoan Mộc Diễm ở trước mặt nhiều người như vậy đâm thêm một lần, thật sự là đã đau lại càng đau, mức độ bất an này so với trực tiếp một đao giết chết bà ta càng thêm khiến bà ta khổ sở.

Nhưng bà ta lại không giống với kẻ thất bình thường, bởi vì bà ta có trong tay ấn tín của gia chủ trước!

Đây là chỗ dựa cuối cùng, lớn nhất của bà ta!

Bà ta hít vào một hơi, cố gắng ghìm xuống cơn tức giận do Đoan Mộc Diễm khơi lên, giận dữ mà cười nói:” Tốt tốt tốt, người nói thật hay, thật không hổ là quận chúa Đoan Mộc vương phủ, quả là không giống người thường, ngay cả bà cô người cũng không để vào mắt.”

” Bà cô của ta khi tổ phụ còn trẻ tuổi đã mất, ta ngay cả bộ dáng bà như thế nào cũng không biết, sao có thể đem bà bỏ vào trong mắt?”

“Người.....”

” Lão thái thái dường như hơi mệt, người đầu, đưa lão thái thái về Cẩm Viện.”

Bây giờ ngay cả lão tổ tông cũng không xưng nữa, sửa thành lão thái thái ! Mà nàng ra lệnh một tiếng, lập tức còn có người tuân mệnh muốn đưa lão thái thái quay về Cẩm Viện, mấy nha hoàn bên người lão thái thái lúc này liền ngăn trở phía trước không cho người tới gần.

Đoan Mộc Diễm hí mắt , lãnh đạm nói:” Các người muốn cãi mệnh lệnh của bản quận chúa?”

Mấy nha hoàn kia không khỏi có chút co rúm lại, nhưng vẫn như cũ đứng tại chỗ bất động.

Lão thái thái được che phía sau, ánh mắt thẳng tắp nhìn Đoan Mộc Diễm, trong lãnh khốc mang theo mấy phần tàn ngược.

” Đoan Mộc Diễm, rất tốt!” Bà ta cắn răng, xuất ra ấn tín: “Người là quận chúa của vương phủ, được! Vương gia trước khi xuất chinh giao cho người làm đương gia, được! Người muốn ở riêng, được! Người lại dám không coi ai ra gì, không nghe khuyên bảo, bất nhân bất nghĩa bất hiếu, hãm hại thúc tổ thế nhi con cháu, lão thân liền tiền tay cầm ấn tín Đoan Mộc đại gia chủ ấn tín, đại gia chủ dùng gia pháp xử lý người!”

Lan Hinh viện trong phút chốc trầm xuống, ngay cả lão quận vương phi cũng bị dọa, sắc mặt đại biến.

Mẫu thân của bà ta trở mặt rồi!

Dưới tình thế hiện giờ, trở mặt một cái, dường như là không có chút phần thắng nào! Mẫu thân đến tận cùng là muốn làm gì?

Bà ta lạnh lùng đảo qua lão vương phi, lại nhìn Đoan Mộc Thần liếc mắt một cái, cuối cùng lại trở lại trên mặt Đoan Mộc Diễm, hừ lạnh nói:” Ta chấp hành gia pháp, đây là chuyện nhà của Đoan Mộc gia, dù là hoàng thượng tự mình giá lâm, cũng không thể dễ dàng can thiệp!”

Lão Vương phi nhất thời tức giận, bỗng nhiên tiến lên từng bước, đã thấy lão thái thái đột nhiên quay đầu nhìn về phía bà, nói: “Như thế nào, hay là người muốn ngăn cản?”

Lão Vương phi cười lạnh, nói: ” Ngài đã muốn đối với cháu gái ta dùng gia pháp, ta sao có thể mặc kệ ngồi xem? Huống hồ Diễm Diễm vẫn là quận chúa của Đoan Mộc vương phủ, cho dù có là bị gia pháp xử trí, cũng phải có đầy đủ lý do, nói cách khác, ta không thể ăn nói với cha nàng đã xuất chinh, không thể ăn nói với hoàng thượng.”

Đoan Mộc Diễm khó hiểu thở nhẹ ra một hơi, nghiêng đầu nhìn Đoan Mộc Thần đột nhiên xiết chặt cây quạt, đôi mắt trầm xuống, nói:” Tiểu thúc, phiền thúc đưa tổ mẫu trở về.”

” Diễm Diễm?” Lão Vương phi lúc này quay đầu nhìn lại, hoàn toàn không đồng ý.

Bà tự nhiên biết rõ ràng dụng ý của cháu gái, nàng không muốn để bà cùng lão thái thái cũng nổi lên xung đột, miễn cho lại bị bà ta sử dụng ấn tín của đại gia chủ trước kia gây khó dễ.

Chỉ là sao bà có thể để cháu gái bị lão già kia khi dễ?

Lại nói, ấn tín kia tuy tôn quý, nhưng chỉ là vật chết, lúc trước là do lão già này lao tới đây còn cất giấu chưa tùy tiện đưa ra mới có thể khiến họ chưa thể xuống tay, hiện tại bà ta nêu ra tay , chẳng lẽ đường đường là Đoan Mộc vương phủ mưu gia nữ chủ nhân, lại sẽ bị một vật chết để cho bà ta nhục nhã?

Đoan Mộc Thần chăm chú nhìn chất nữ nhà mình, chân mày thâm trầm, từ trước đến nay chưa từng có, cũng không biết đến tột cùng suy nghĩ cái gì, cười lạnh một tiếng, nói: “Ta nói, cháu khi nào thì có thể lệnh cho bản công tử làm việc ? Đừng quên, ta chính là tiểu thúc của cháu, thúc ruột, không phải là loại trưởng bối loạn thất bát tao có tiếng mà không có miếng.”

Thần công tử, lời này của thúc thật độc!

Đoan Mộc Diễm nghe xong lại bỗng nhiên trầm mặc

Phượng Lâu bên cạnh trừng mắt nhìn, ai da, người ta vừa rồi xem đông cung diễn còn chưa hết hưng phấn đâu, sao bây giờ lại xuất hiện màn diễn đặc sắc này nữa?

Quận chúa dường như là sắp bị lão thái thái này dùng gia pháp xử trí vậy phải làm sao bây giờ? Hắn nên tiếp tục xem kịch vui, hay là giúp quận chúa làm chút gì đó đây?

Hắn đảo đảo đôi mắt, bỗng nhiên đưa tay đến bên môi, dùng sức thanh thanh giọng nói.

Trong bầu không khí ngưng trọng, hành vi như vậy quả thật có sức hấp dẫn!

Mọi người đều nhìn về phía hắn, lão thái thái nhìn thấy hắn như rồng mây, âm thanh lạnh lùng nói: “Phượng Vương gia chẳng lẽ là muốn nhúng tay vào chuyện của Đoan Mộc gia ta?”

Phượng Lâu vì thế lúc này liền nhíu mày, cũng lạnh lùng hung ác nhìn lão thái thái liếc mắt một cái, nói:” Chúng ta hôm nay tới đây, kỳ thật là phụng mệnh hoàng thượng, đem thánh chỉ đến cho Diễm quận chúa. Mới vừa rồi thấy quận chúa vội vàng nên không lấy ra, hiện tại mắt thấy thời gian không còn sớm, nếu trì hoãn nữa chỉ sợ không kịp thời gian hồi cung.”

Lão thái thái nhất thời sững sốt, cũng cảm giác sâu sắc được từ trên người Phụng Lâu lộ ra hơi thở mất hứng, không khỏi thăm kêu không xong, tiểu tử Phụng gia này từ nhỏ đã kiêu ngạo bất tuân, thứ gì nhìn thuận mắt thì tốt, không thuận mắt kia bất kể chuyện gì cũng không dễ bàn.

Hơn nữa, thánh chỉ? Hoàng Thượng sao lại truyền thánh chỉ cho nha đầu kia?

Ngay cả Đoan Mộc Diễm cùng những người khác ở bên trong cũng kinh ngạc, quay đầu nhìn về phía Phụng Lâu.

Tên này, phụng thánh chỉ mà lại đến đây cùng nàng xem đông cung diễn lâu như vậy, người này...

Phụng Lâu cười duyên nhìn Đoan Mộc Diễm, sau đó rút ra một quyển minh hoàng thánh chỉ từ trong tay áo, hai tay chấp trước ngực, nói: "Đoan Mộc thạc thân vương phủ quận chúa Đoan Mộc Diễm tiếp chỉ!"

Vì thế trong Lan Hinh viện nhất thời "loạt xoạt" quỳ xuống, chỉ có lão vương phi một mình đứng khom người, ngay cả lão thái thái cũng phải quỳ sát xuống.

Phụng Lâu cười tủm tỉm mở thánh chỉ, lại thanh thanh giọng thì thầm: "Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Đoan Mộc thạc thân vương phủ quận chúa Đoan Mộc Diễm đoan trang hào phóng, hiền lương thực đức, tính tình hiền lành, thấu đáo trí tuệ, cùng tam hoàng tử nghiêu vương Quân Tu Nhiễm tình thâm nghĩa trọng, tình đầu ý hợp, đặc biệt vì hai người từ hôn, hi vọng hai người về sau hôn nhân càng thêm hòa thuận ở chung, tương kính như tân, bách niên giai lão. Khâm thờ!"

Thánh chỉ tuyên xong, trong Lan Hinh viện yên lặng không tiếng động, tất cả mọi người ngơ ngác nhìn Phụng Lâu, thần tình khiếp sợ.

Cái gì? Cái này là thánh chỉ từ hôn? Lại đem Đoan Mộc Diễm từ hôn cho Tam điện hạ? Ngay tại thời khắc nàng bị người ta hãm hại mất trong sạch?

Kia nếu hoàng thượng biết được Diễm quận chúa đã không còn hoàn bích, sợ là cả Đoan Mộc vương phủ đều gặp phải tai ương!

Đoan Mộc Diễm thực ra lại không nghĩ nhiều như vậy, chỉ là nhìn Phụng Lâu chậm rãi nhú mày.

Phụng Lâu lại đem thánh chỉ cuộn lại xong, tay dâng đến trước mặt nàng, nói: "Quận chúa tiếp chỉ."

Bên cạnh Thần công tử híp mắt có chút đăm chiêu, Đoan Mộc Diễm lại nhú nhú mày, nhưng cuối cùng vẫn đưa tay nhận lấy thánh chỉ: "Tạ ơn hoàng thượng, ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!"

Nàng đứng lên, Phụng Lâu vẫn còn đứng ở đối diện, sáp lại gần, dùng giọng nói mà mọi người có thể nghe thấy nói: "Mặt khác, còn một việc muốn đề cho quận chúa ngài biết, bởi vì không thể viết vào bên trong thánh chỉ, cho nên hoàng thượng có ý đề cho nô tài nhận lại, tuy rằng nô tài không nói, quận chúa nhất định cũng sẽ biết."

"Phụng tổng quản mời nói."

"Hôm nay Tam điện hạ đại náo Kim Loan điện, nói hấn tội hôm qua quay về kinh, lại giữa đường gặp phải nữ hái hoa tặc chặn đường cướp sắc, làm bản thân trong sạch vốn định lưu lại cho vương phi tương lai, cũng ở trên Kim Loan điện nói, nhất định phải tìm ra nàng kia, để nàng phụ trách!"

Đoan Mộc Diễm nhất thời như bị sét đánh, ngơ ngác nhìn Phụng Lâu đang cười đến đáng khinh, bỗng nhiên hít mạnh.

Người tội hôm qua nàng chặn đường cướp sắc, lại là Quân Tu Nhiễm?

Mọi người trong Lan Hinh viện, cũng lại ò lên, sắc mặt khác nhau, lão thái thái đột nhiên mở miệng nói: "Nghe nói Tam điện hạ võ công cao cường, lại là nhất đẳng cao thủ, tại sao lại bị..." Phụng Lâu nhất thời tươi cười, lạnh lạnh đảo qua trên người lão thái thái, nói: "Trên đường tam điện hạ quay về kinh, không cẩn thận bị thương, võ công chịu ảnh hưởng lớn."

Ngược lại hấn vừa cười mỉa mỉ đối với Đoan Mộc Diễm nói: "Tốt lắm, mặc kệ là thánh chỉ hay là lời nhắn của Hoàng Thượng, nô tài đều đã đưa đến tận tay quận chúa, ta cũng nên hồi cung đi. Quận chúa ngài hiện tại đã trở thành con dâu của hoàng thất, thân phận lại khác biệt."

Đây là đang nói, có một số người không thể lại vô lễ với nàng, bằng không sẽ bị đeo tội danh coi rẻ hoàng tộc.

Lão thái thái mặt trầm xuống, lúc này nói: "Chỉ cần một ngày chưa xuất giá, quận chúa vẫn là nữ nhân của Đoan Mộc phủ, phạm phải sai lầm thì phải chịu phạt, lão thân chấp hành gia pháp, tin tưởng cho dù Hoàng Thượng biết, cũng nhất định sẽ không trách tội!"

Chủ ý bà ta đã quyết, nhất định bây giờ phải đem Đoan Mộc Diễm chèn ép xuống, bằng không nếu bỏ lỡ cơ hội ngày hôm nay, người khó xoay mình chỉ sợ là bà ta!

Đoan Mộc Diễm xiết chặt thánh chỉ trong tay, xoay đầu lạnh lùng nhìn qua, nói: "Không biết tội ta phạm phải, nên lấy loại gia pháp nào xử trí?"

Lão thái thái cũng không lập tức trả lời, mà là nghiêng đầu đưa mắt nhìn một mama bên cạnh, mama nhận được ánh mắt của bà ta liền tiến lên, hành lễ nói: "Quận chúa sở phạm chỉ sai, nếu án theo gia quy của Đoan Mộc vương phủ, trách phạt hai mươi trượng."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 15: Tam điện hạ tới chơi

Edit: Quán Quán

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Một câu “Phạt hai mươi trượng” làm cho cả Lan Hình viện chìm vào yên tĩnh, Đao Mộc Diễm hí hí mắt, cảm giác lạnh lẽo từ khoeo mắt thẩm thấu ra ngoài, tạo thành một luồng khí lạnh bao quanh người nàng.

Thần công tử “xoẹt” một tiếng thu hồi quạt giấy, cười lạnh nhìn lão thái thái nói: “Lão thái thái hình như có chút không rõ ràng gia chủ của Đao Mộc gia hiện giờ là ai chăng?”

Lão thái thái cười lạnh nói: “Lão thân chấp chương giữ ấn tín của đại gia chủ, đương nhiên phải làm hết phận sự, không dám có chút lơ là, hôm nay cho dù gia chủ phạm sai, cũng phải chấp nhận gia pháp.”

Đao Mộc Diễm đột nhiên đưa tay ngăn cản Đao Mộc Thần, nhìn lão thái thái điềm nhiên nói: “Trách phạt hai mươi trượng phải không? Được!”

“Diễm Diễm?”

“Tiểu Diễm Diễm?”

“Quận chúa!”

Mọi người kinh hô, Đao Mộc Diễm cũng không để ý, mắt lạnh đảo qua đám người phía sau lão thái thái: “Ai tới động thủ?”

Không hiểu tại sao, một cảm giác lạnh thấu vọt lên dọc theo xương sống, xông lên đỉnh đầu khiến lão thái thái không khỏi rung mình, nhưng chuyện đã đến nước này tuyệt đối không thể lùi bước, bà ta cũng không tính sẽ lùi bước như vậy.

Hôm nay bà ta đã quyết định, nhất định đánh phủ đầu Đao Mộc Diễm, ít nhất không thể để nàng phân chia gia đình này ra.

Lão vương phi thấy tình huống trước mắt cũng không ngăn trở, ngồi xuống ghế bành nha hoàn bưng qua cười lạnh nói: “Nếu Diễm Diễm nói được, vậy ta liền ở đây nhìn xem chuyện hôm nay rốt cuộc sẽ biến thành cái dạng gì!”

Thần công tử đột nhiên khoác tay lên vai Phương Lâu, lạnh lẽo nói: “Phương tổng quản, người cần phải nhìn cho kỹ, lát nữa trở về nhất định phải bẩm báo rõ ràng cho hoàng thượng. Trách phạt hai mươi trượng đó, cũng không biết thân thể cảnh vệ lá ngọc của quận chúa có thể chịu nổi hay không, dù sao sức khỏe của nàng hôm nay mới chỉ khôi phục được vài phần.”

Phương Lâu một tay hất ra, sau đó cười duyên nói: “Nên làm thế nào ta đương nhiên hiểu rõ trong lòng, nếu không làm rõ chuyện này, thì ta trở về làm sao có thể bẩm báo với hoàng thượng chứ, còn cả tam điện hạ nữa. Lúc trước tam điện hạ đã nói, bảo ta tới Đao Mộc phủ truyền chỉ trước rồi đợi hần thượng lương với hoàng thượng xong sẽ đến bái phỏng sau. Cũng không biết lát nữa khi hần nhìn thấy quận chúa thương tích đầy mình sẽ mang dáng vẻ gì, ta thật chờ mong a.”

Lão vương phi quay đầu nhìn qua, nói: “Ngà? Tam điện hạ sao lại tới đây?”

“Còn không phải sao? Tam điện hạ nói, tối hôm qua bắt đắc dĩ mạo phạm quận chúa, hôm nay nhất định phải tới cửa thỉnh tội, cũng thuận tiện thảo luận với quận chúa xem chuyện ngày hôm qua rốt cuộc sẽ do ai phụ trách.”

Đao Mộc Diễm nhất thời đen mặt, nàng làm sao cũng không ngờ đến nam nhân ngày hôm qua lại chính là Quân Tu Nhiệm.

Theo bản năng sờ sờ bên hông, lại đột nhiên sững sờ. Hà bao vẫn luôn giắt bên hông của nàng, biến mất rồi?!

Nhiều năm qua nàng vẫn mang theo nó bên người đã thành thói quen, cho nên giờ phút này cũng không nghĩ ra rốt cuộc bị mất lúc nào.

Chẳng lẽ là tối hôm qua?

Người chấp pháp sớm đã chuẩn bị trước, đây là quyết định của lão thái thái, cho dù đắc tội hoàng thượng, đắc tội Tam điện hạ cũng nhất định phải chèn ép được Đao Mộc Diễm.

Trách phạt hai mươi trượng, nếu người có thể chịu không tốt một chút, sợ là sẽ trực tiếp bị đánh chết.

Có lẽ, bà ta chính là có chủ ý này. Lại không biết đến tột cùng bà ta dựa vào cái gì? Chỉ bằng ấn tín kia, bà ta liền dám hạ sát thủ với quận chúa Đao

Mộc vương phủ, người đã tử hôn với Tam điện hạ, là con dâu tương lai của hoàng thất?

Khả năng này tựa hồ không lớn.

“Quận chúa, mời!”

Đoan Mộc Diễm lạnh lùng đảo qua đám người chấp pháp kia, ánh mắt sắc nhọn.

Những người này, thế mà lại đều là người mang nội lực.

Nàng không khỏi cong môi cười lạnh, nhưng ngay sau đó, đột nhiên từ bên ngoài Lan Hinh viện có một đám người xông vào.

“Dừng tay!”

Người tới chính là Đoan Mộc Cảnh, còn có ngay cả đệ sư đại nhân cũng xuất hiện!

Đoan Mộc Cảnh ở trong cung liền nghe nói hoàng thượng tử hôn, đối mặt với sự ép hỏi của ông ngoại đành phải đem chuyện tối hôm qua kể chi tiết, ông ngoại giận dữ, vừa mới giảng xong bài liền xách hấn vội vàng xuất cung.

Không ngờ bọn họ vừa đến đã gặp ngay tình cảnh này.

Trên người Đoan Mộc Cảnh ngay lập tức trào lên sát khí, tức giận nhìn về phía muội muội nói: “Muội nói chuyện trong vương phủ do muội giải quyết, là giải quyết thế này sao? Đêm qua muội nói với ta thế nào? Bây giờ muội lại định chịu hai mươi trượng này?”

“Ách,....” Đối mặt với lửa giận của ca ca, khoe miệng Đoan Mộc Diễm giật giật, mở to mắt nhìn.

Ca ca tốt của ta, bầu không khí nghiêm trang đều bị huynh đột nhiên xuất hiện mà phá hủy sạch rồi đó.

Cảnh thế từ hừ lạnh một tiếng nói: “Giả vô tội cũng vô dụng, hôm nay nếu muội dám nhận hai mươi trượng này, xem về sau ta có coi muội là em gái nữa hay không!”

“Thế từ muốn quấy nhiễu việc thi hành gia pháp sao?” Lão thái thái không chịu làm người ngoài cuộc xen mồm.

Đoan Mộc Cảnh lúc này xoay người sang lạnh lùng nhìn bà ta, nói: “Không biết quận chúa phạm vào sai lầm gì, lại bị trách phạt hai mươi trượng?”

Đối diện với sát khí của Đoan Mộc Cảnh, lão thái thái không khỏi hơi hơi lui về phía sau từng bước.

Ngày hôm nay, ngay từ thời khắc bà ta quyết định thi hành gia pháp kia, thì bà ta đã hoàn toàn vạch mặt, không thể lùi bước cũng không thể xoay chuyển.

Bà ta trầm giọng nói: “Quận chúa không coi ai ra gì, trong mắt không có trường bối, không nghe ai khuyên bảo, lại bắt nhân bất nghĩa bất hiếu, hãm hại vợ con của thúc tở, lão thân tay cầm ấn tín đại gia chủ, đối với sai lầm như vậy của nó, chẳng lẽ không thể đem nó chấp pháp hay sao?”

Đoan Mộc Cảnh cười lạnh nói: “Bà liệt kê một chuỗi tội danh dài, có thể đưa ra chứng cứ không? Nếu không có chứng cứ, bản thể từ có thể quy người tội cố ý nhục mạ quận chúa!”

“Quận chúa chống đối lão thân ở trước mặt nhiều người như vậy, chẳng lẽ không phải là không hiểu lễ phép không coi ai ra gì sao? Lão thân từ tôn khuyên bảo mềm mỏng, quận chúa không nghe chẳng lẽ không phải là ngang bướng cố chấp? Sau đó còn nhục mạ lão thân, đây không phải là bất hiếu? Quận chúa đòi đuổi hết các thúc tở mẫu, đường thúc bá, huynh đệ tỷ muội ra khỏi vương phủ, mặc bọn họ lưu lạc ngoài đường đây không phải là bất nhân bất nghĩa bất hiếu? Hãm hại con cháu của thúc tở? Bằng chứng sao? Những việc rành rành trước mắt kia còn không phải bằng chứng?”

Đoan Mộc Cảnh nghe vậy vọt lên, cả giận nói: “Theo gia pháp của Đoan Mộc gia, thúc tở mấy phòng nên phân nhà sống riêng, hành động này của quận chúa có gì không đúng? Nhưng lão thái thái bà lại đứng ra ngăn cản chuyện này, bây giờ còn cất câu lấy ý muốn lấy chuyện này ra thi hình với quận chúa, bà rốt cuộc có ráp tâm gì? Từ tôn khuyên bảo sao, cũng không biết bà đây là muốn khuyên cái gì? Nếu bà hòa ái hiền lành, làm sao quận chúa lại chống đối bà?”

“Người Vô liêm sỉ!”

“Làm càn! Ta đường đường là thế tử Đoan Mộc Vương phủ, cho dù bà giữ ấn tín đại gia chủ cũng không thể nhục mạ!”

“Người”

“Bà nói quận chúa xúc phạm gia quy, bản thể từ lại nói bà ý đồ giết hại quận chúa! Quận chúa hôm qua vừa mới gặp nạn, bà thân là lão thái thái chẳng những không an ủi, không đi xử trí kẻ chân chính phạm sai lầm, ngược lại không để ý tới quận chúa tôn quý, lại phạt quận chúa hai mươi trượng, bà có âm mưu gì?”

Ở phía sau hẳn, Đoan Mộc Diễm bỗng nhiên khẽ thờ dài, nhìn thánh chỉ trong tay, kêu: “Ca ca.”

“Muội cảm miệng cho ta!” Đoàn Mộc Cảnh lúc này quay đầu quát một tiếng.

Đoàn Mộc Diễm khước miệng giật giật, ngẩng đầu nhìn trời không nói gì.

Nhưng lát sau nàng lại cúi đầu nhìn hần nói: “Ca ca, huynh dịch người một chút.”

Đoàn Mộc Cảnh nhú mày, lạnh lùng dịch người qua.

Hần luôn luôn ôn hòa vậy mà bây giờ đột nhiên lạnh lùng nghiêm nghị, nhìn qua cũng thật đáng sợ.

Đoàn Mộc Diễm lại cười nhẹ, cầm thánh chỉ trong tay tạm giao cho Đoàn Mộc Thần cầm, sau đó ngay trước mặt mọi người vén váy lên.

Sắc mặt Đoàn Mộc Cảnh nháy mắt co giật, đen như đất nồi.

Muội muội từ khi nào trở nên bất nhã như vậy? Chẳng lẽ tối hôm qua chịu kích thích quá độ nên có chút thất thường?

Trong Lan Hinh viện một mảnh kinh hô, còn chưa phản ứng lại trước hành vi bất nhã của quận chúa, đã thấy nàng đưa tay vào trong váy lần mò, trực tiếp mò lên mông sờ soạng.

Mọi người sắc mặt đại biến, cuối cùng khi nàng lấy một khối kim bài vàng chói từ dưới mông ra, tất cả lập tức trầm tĩnh lại.

Nàng buông váy xuống, cầm kim bài lờ lờ sáng kia quơ quơ trước mặt Đoàn Mộc Cảnh, cười khê nói: “Ca ca huynh đã cứu bọn họ một mạng.”

Đoàn Mộc Cảnh nhìn thấy kim bài kia, bỗng nhiên ngây người.

Nha đầu này thế nhưng đem kim bài hoàng thượng ngự ban cất ở trên mông?!

Cho dù Cảnh thế tử thâm trầm, vào giờ phút này cũng không khỏi co rút khóe miệng, mà lão thái thái bên cạnh thấy nàng lấy ra kim bài ra thì sắc mặt tái nhợt, vрон tay chỉ thẳng về phía nàng nói: “Ngươi. Ngươi dám. Dám bắt kính với kim bài hoàng thượng ngự ban như thế!”

Đoàn Mộc Diễm cười lạnh nói: “Có bản lĩnh, bà liền tiến cung tìm hoàng thượng mà cáo trạng đi.”

“Ngươi.” Lão thái thái cực kì tức giận, trong lòng cũng vừa căm vừa sợ, ban nãy nếu thật sự đánh xuống, thì.

Chỉ nghĩ thôi bà ta đã lạnh toát cả người, ánh mắt nhìn Đoàn Mộc Diễm chột lóe lên vẻ sợ hãi.

Tiến cung tìm hoàng thượng cáo trạng sao? Cho dù bà ta lớn tuổi nhưng vẫn chưa ù tai hoa mắt, làm sao có thể làm ra chuyện có khả năng đoán trước hậu quả như thế?

Hoàng thượng tuyệt đối sẽ bởi vì bà dám bắt kính với kim bài ngự ban mà càng phạt nặng, chứ không khó xử Đoàn Mộc Diễm.

Bà ta dùng sức thở dốc hai cái, rất nhanh liền bình phục tâm tình, nhìn chăm chăm Đoàn Mộc Diễm nói: “Nói như vậy, ngươi là muốn chống lại gia pháp?”

“Lão thái thái nói gì đây? Ta thân là nữ nhân của Đoàn Mộc Gia, sao có thể làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy? Nếu không, ta đã không vội vàng vàng muốn ở riêng như thế a.”

Khốn kiếp, nó lại dám đổ thêm dầu vào lửa!

Đối diện với ánh mắt lãnh liệt của lão thái thái, Đoàn Mộc Diễm nhẹ nhàng nở nụ cười nói: “Lão thái thái, bà chấp chương ấn tín của Đoàn Mộc đại gia chủ, có thể thay gia chủ thi hành gia pháp, cũng luôn miệng đem chuyện này quy về bốn phận của bà, nhưng không hiểu vì sao chính bà lại làm tổn hại đến quy củ trong gia pháp, năm lần bảy lượt cản trở việc ở riêng? Nếu nói như vậy, chính bà chẳng phải cũng nên chịu trừng phạt của gia pháp hay sao?”

Thần công tử ở bên cạnh mặt mày hớn hớn, tàng âm u trong mắt dần dần tán đi, nghe vậy cũng xen miệng vào nói: “Cố ý quấy rối quy củ, phạt hai mươi roi, nếu lại quấy nhiễu, phạt gấp đôi.”

Lúc trước hai bên không hoàn toàn vạch mặt nên một số việc dù sao cũng phải nhắm mắt mở một mắt, coi như bình an vô sự, nhưng hiện tại nếu đối phương đã lật mặt trước, vậy thì cứ lật một cách cay độc hơn đi!

Đoàn Mộc Diễm quay đầu nhìn hần, biết rõ còn cố hỏi: “Tiểu thúc, cháu có quyền thi hành gia pháp không?”

“Cháu là Quận chúa của Đoàn Mộc vương phủ ta, phụ thân cháu trước khi xuất chinh đã nói rõ cháu là đương gia, đương nhiên có quyền thi hành gia pháp.”

“Nga, nếu nói như vậy.”

“Đương nhiên, bởi vì cháu là văn bối, nếu thi hình với trưởng bối thì cũng nên cân nhắc giảm bớt một chút.”

“Vậy cứ theo lẽ thường mà làm.” Nàng gật đầu nói: “Tuy rằng lão thái thái hình như không thích ta, nhưng ta làm sao có thể vì một chút không thoải mái mà làm ra chuyện thương tổn lão thái thái chứ? Có điều gia pháp quy định nghiêm ngặt, càng không thể tổn hại, nề tình lão thái thái tuổi cao, liền cân nhắc giảm một nửa đi.”

“Tiểu Diễm Diễm cháu thật đúng là quá nhân từ, thế nhưng lại giảm nhiều như vậy.” Thần công tử ở bên cạnh giờ chân kêu gào, mặt mày hớn hờ tề mi lộng nhãn!

Mẹ nó! Hấn vừa rồi rõ thật là, làm cái gì vậy chứ, thế nhưng lại nộ khí dày đặc!

Lấy bản lĩnh của cháu gái bảo bối nhà hấn, chẳng lẽ lại bị một lão bất tử khi dễ sao?

Xem diễn xem diễn xem diễn, từ một khắc này về sau, ngoan ngoãn xem diễn, thuận tiện làm người thổi gió châm ngòi thị phi.

Đây mới là việc của Thần công tử hấn!

Nghĩ như thế hấn càng hứng trí dạt dào, thật muốn một tay cầm quạt hoa đào, một bên hát xướng trợ uy cho cháu gái ngoan. Tiểu Diễm Diễm, chính chết lão bà không biết tốt xấu vô liêm sỉ tâm tư ác độc kia cho ta!

Để sư đại nhân đi cùng Đoàn Mộc Cảnh này giờ không lên tiếng, lúc này đột nhiên mở miệng nói: “Được rồi, ta thấy việc này trước hết bỏ qua đi, lão phu đến không phải để xem các người tranh cãi gia quy, các người muốn lão phu đứng ở trong này đến lúc nào?”

Ông ngoại?

Đoàn Mộc Diễm khẽ nhướn mày nhìn qua, không rõ tại sao ông ngoại lại ngắt lời ngay lúc này, hơn nữa nghe ngữ khí của ông hình như là giúp lão thái thái.

Tầm mắt giao nhau, lão gia tử sâu xa lắc lắc đầu với nàng: “Lão phu từ trong miệng tiểu Cảnh biết được chuyện tối qua, ta nói cháu nha đầu chết tiết kia, xảy ra chuyện lớn như vậy lại không chịu ở trong phòng nghỉ ngơi cho tốt, chạy đến chỗ này tranh cãi làm gì? Tô về thân thể khỏe mạnh tràn đầy tinh lực nên không thèm để ý hay sao? Cháu về sau có còn muốn lập gia đình không hả?”

Thần công tử đưa tay cầm thánh chỉ, cười hi hi nói: “Để sư đại nhân, đây là thánh chỉ tứ hôn vừa đưa tới, việc chung thân đại sự của Tiểu Diễm Diễm nhà ta đã không cần ngại bận tâm nữa rồi.”

Lão gia tử lúc này mới lạnh lùng nhìn hấn một cái, lại hừ lạnh nói: “Kẻ dám làm ra chuyện hạ nhục hèn hạ đó là ai? Vì sao trong Đoàn Mộc phủ các người xảy ra chuyện nghiêm trọng như vậy lại không thấy có ai xử lý, ngược lại còn muốn thi hành gia pháp với cháu ngoại của ta?”

Đoàn Mộc Diễm yên lặng nhìn ông, sau đó nghiêng người nói: “Người ông ngoại muốn gặp ở ngay đây, nhưng chỉ e cảnh tượng bên trong sẽ làm bản mặt ông ngoại.”

“Hừ! Lão phu phải nhanh chóng đến xem, là kẻ nào thế nhưng vô liêm sỉ, to gan lớn mật hại cháu gái của lão phu!” Vừa dứt lời, ông liền cất bước đi về phía căn phòng kia.

Thời điểm đi qua Đoàn Mộc Diễm, có giọng nói nho nhỏ vang lên sát bên tai ông: “Ông ngoại, cho cháu một lý do.”

Bước chân ông ngưng lại một chút, giọng nói hơi tức giận pha lẫn vẻ lạnh lùng nói: “Cháu tuy thân phận tôn quý, nhưng cũng là tiểu bối, làm gì có chuyện tiểu bối trách phạt trưởng bối? Hôm nay nếu cháu dám đánh lão thái bà này, cháu thống khoái, nhưng sau đó thì sao? Bên ngoài sẽ có dạng lời đồn gì xuất hiện? Cháu có còn muốn sống an ổn ở kinh thành hay không?”

“Cháu không cần.”

“Cháu không cần, vậy cũng không để ý đến thanh danh của Đoàn Mộc vương phủ? Thanh danh của phụ thân cháu, tổ mẫu cháu, ca ca cháu thì sao? Diễm quận chúa của Đoàn Mộc vương phủ bất nhân bất nghĩa bất hiếu, trong mắt không có tôn trưởng thế nhưng lại ẩu đả đánh bà cố, lời đồn đại như vậy truyền ra, cháu muốn dân chúng bên ngoài đối đãi với Đoàn Mộc vương phủ thế nào, đối đãi thế nào với phụ thân được dân chúng tôn là chiến thần Đại Viêm hiện đang ở Bắc Cương bảo hộ đất nước?”

Đoàn Mộc Diễm nhất thời căng thẳng, chậm rãi nín thở, rốt cuộc thờ ra một hơi nói: “Cháu biết nên làm thế nào rồi.”

“Cháu biết là tốt. Đi, đi vào thôi!”

Nói xong, liền cất bước tiến vào phòng, Đoàn Mộc Diễm theo sát phía sau, Thần công tử và Phượng Lâu hai kẻ thích nhất nhào vô giúp vui đương nhiên không chịu tụt hậu, Đoàn Mộc Cảnh không biết trong phòng kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết muội muội xử lý Vinh Cẩm Viện kia thế nào, đành theo sát.

Còn một đám người mang theo mục đích khác nhau cũng lục tục đi vào.

Trong phòng đã im lặng, mấy thị vệ Thần công tử gọi đến ban nãy đều đã nhảy theo cửa sổ lặng lẽ rời đi, song vẫn không che giấu được mùi dâm mĩ phiêu đảng trong phòng.

Vừa tiến vào, sắc mặt của đế sư đại nhân lập tức thay đổi, không nhịn được hỏi: “Đây là có chuyện gì?”

Đoan Mộc Diễm ở bên cạnh nghe vậy cười yếu ớt nói: “Cháu thấy Vinh nhị tiểu thư tựa hồ tư xuân nên mới thèm khát nam nhân như thế, đành hảo tâm giúp muội ấy một phen.”

Lão gia tử không khỏi kinh dị nhìn nàng một cái, thấy miệng nàng mỉm cười lại vô cùng lạnh lẽo, ông từ từ hoàn hồn lại, hơi hơi dăm chiêu nhưng cũng không có ý kiến gì.

Dừng lại phía trước bình phong, Đoan Mộc Diễm quay đầu nhìn Cẩm Tú Đình Hương phía sau, hai người lập tức hiểu ý, lướt qua bình phong rồi đi vào.

Có tiếng hít mạnh không khí từ bên trong truyền ra, sau đó là một trận âm thanh xột xoạt xen lẫn tiếng ngâm khê của Vinh Cẩm Viện đã suy yếu không chịu nổi, sau thời gian nửa chén trà, hai người mới đi ra hành lễ nói: “Bẩm quận chúa, đã thu dọn xong.”

Mọi người lúc này mới đi qua bình phong. Bên trong quả thật đã thu thập thỏa đáng, không thấy chút cảnh tượng khó coi nào, cửa sổ cũng bị mở ra, không khí mới mẻ tràn vào thổi tan hơi thở hoan ái nồng đậm, trên giường Vinh Cẩm Viện lẳng lặng nằm tại chỗ, đã chìm vào trạng thái nửa hôn mê.

Đế sư nhìn thoáng qua, nhướn mày, chợt xoay người đi ra ngoài.

Lại nói bên kia, trong ngự thư phòng, Quân Tu Nhiễm dường như đã bàn xong chuyện chính sự, hiện đang chịu đựng cái nhìn chăm chú đánh giá của phụ hoàng.

Hắn mỉm cười, thờ dài hành lễ nói: “Không biết phụ hoàng có phân phó gì khác không, nếu thật sự không có, xin cho nhi thần cáo lui.”

Quân hoàng đế hừ một tiếng, trong mắt chợt lóe lên tia sáng khôn lường: “Ban nãy ở trên triều con nói Diễm Diễm bị người ta hạ dược, lời này là thật sao?”

“Không dám lừa gạt phụ hoàng.”

“Là người phương nào lớn mật như thế, dám làm ra loại chuyện này?”

“Nhi thần hiện tại cũng không rõ ràng lắm, nhưng nhất định sẽ không tha cho kẻ dê tiện kia.”

Trong mắt Quân hoàng đế lộ ra sát ý, chậm rãi trầm ngưng nhũ mày, thì thào nói: “Đáng lẽ ra Đoan Mộc Diễm không nên gặp phải loại chuyện này a.”

Đúng vậy, chỉ bằng cái bốt thật lớn trên mặt nàng, sợ là đã dọa lui một đám nam tử, nhưng là ai muốn hạ dược nàng đây? Hơn nữa nàng đường đường là quận chúa Đoan Mộc vương phủ, mặc kệ hắn ta mang ý đồ gì mới xuống tay với nàng thì trước khi động thủ cũng phải suy nghĩ thật kĩ chứ?

Ánh mắt Quân Tu Nhiễm rét lạnh, đây cũng là chuyện hắn nghĩ mãi không thông, lại ảm ảm có một suy đoán.

Đoan Mộc Cảnh!

Từ trong ngự thư phòng đi ra, một thái giám nội thị đi đến nghênh đón, hướng hắn hành lễ nói: “Tam điện hạ, ngài rút cuộc cũng trở về, Đức phi nương nương vô cùng nhớ ngài, muốn mời ngài qua đó một chuyến.”

Quân Tu Nhiễm hơi dừng lại nghiêng đầu nhìn thân tín bên người mẫu phi, đôi mắt thâm trầm hỏi: “Có chuyện gì?”

“Ách? Nương nương nói là nhớ ngài.”

Quân Tu Nhiễm cười lạnh, trực tiếp bỏ đi.Cất bước đi về phía ngoài cung.

Thái giám kia sững sốt, cả kinh chạy theo hắn, nói: “Tam điện hạ, nương nương quả thật rất quan tâm ngài, biết được hôm qua điện hạ hồi kinh liền nóng ruột sai nô tài đến đây mời điện hạ. Tam điện hạ.Ai, điện hạ!!!”

Quân Tu Nhiễm không thèm để ý đến hắn, tốc độ như cũ đi về phía cửa cung, ánh mắt càng ngày càng lạnh lẽo.

Nhớ hắn sao?

Đây quả là chuyện buồn cười mà hắn nghe được.

Tìm hắn qua, hắn là vì việc phụ hoàng tử hôn mới đúng.

Nghĩ vậy, hắn không khỏi híp híp mắt, khước miệng cong lên thành một nụ cười sáng lạn, nhưng cũng càng lạnh lẽo, trực tiếp thẩm thấu đến xương tủy.

Tin tức của mẫu phi quả nhiên luôn linh thông như cũ.

Thái giám kia đuổi sát một đường chỉ thấy tam điện hạ cách hắn ngày càng xa, không khỏi dừng bước, kinh ngạc ngẩn người, chuyện này.....hắn có nên hỏi bẩm chi tiết cho nương nương không?

Quân Tu Nhiễm tự nhiên sẽ không để ý đến thái giám kia có ý nghĩ gì, cũng căn bản không định đi gặp mẫu phi mà trực tiếp xuất cung.

Ngoài cửa cung đã có tùy tùng đứng chờ, vừa thấy bóng dáng hần liền lập tức đứng dậy nghênh đón: “Chủ tử, khoảng nửa canh giờ trước, để sư đại nhân và Cảnh thế tử vội vã xuất cung đến Đoan Mộc vương phủ.”

Lãnh ý trong mắt Quân Tu Nhiễm hơi tàn đi, có chút đăm chiêu nói: “Có biết trong Đoan Mộc phủ đã xảy ra chuyện gì không?”

“Tạm thời chưa có tin tức truyền ra. Chủ tử, chúng ta bây giờ. Đi báỉ phỏng Đoan Mộc vương phủ sao?”

“Đi thôi!” Hần trực tiếp lên xe ngựa, bên trong xe ngựa đã chuẩn bị sẵn xiêm y, hần đưa tay sờ sờ lại sờ sờ quần áo đang mặc trên người, ý cười phấp phới.

Thực không nở thay ra a~

Xe ngựa một đường chạy tới Đoan Mộc vương phủ, thời điểm bọn họ đến, đúng là thời điểm náo nhiệt nhất trong vương phủ, bởi vì Vinh Cẩm Viện tỉnh lại.

Trùng phạt như vậy đối với Vinh Cẩm Viện mà nói tuyệt đối được xem như tai họa, lúc ấy dưới tác dụng của dược vật nàng ta không khống chế được chính mình, nhưng dù vậy. Trời ạ, tuy nàng ta chỉ là con gái của trác phi, nhưng vẫn là thiên kim tiểu thư của Vinh quận vương phủ a, cuối cùng lại bị làm nhục, mảy nam nhân? Ngay cả chính nàng ta cũng căn bản không nhớ rõ.

Sau khi nàng ta tỉnh lại liền đi tìm cái chết, tràn đầy oán độc với Đoan Mộc Diễm, Lan Hinh viện một lần nữa nháo loạn thành một đoàn.

Người của Vinh quận vương phủ đã biết được tin tức, sau đó bằng tốc độ nhanh nhất chạy đến, người tới thế nhưng lại là Vinh quận vương gia cùng vương phi, sau khi biết được toàn bộ chân tướng sự tình, không ngoài dự đoán của mọi người, Vinh quận vương giáng một cái tát xuống Vinh Cẩm Viện đã suy yếu không chịu nổi, khiến nàng ta ngã bay ra ngoài.

Vương phi lại liên tục lôi kéo Đoan Mộc Diễm nói: “Đều do thiếp thân không dạy dỗ nó cho tốt nên mới để nó không biết trời cao đất rộng làm ra loại chuyện khốn kiếp này, làm quận chúa chịu khổ. Thiếp thân biết bây giờ ta có nói gì đi nữa cũng không thay đổi được những chuyện đã xảy ra, nhưng thiếp thân vẫn muốn thay Vinh quận vương phủ bồi tội với quận chúa, cho dù quận chúa muốn giết hay lăng trì Vinh nha đầu, thiếp thân và vương gia tuyệt đối sẽ không có nửa câu oán giận.”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt lão quận vương phi và trác phi đứng bên cạnh liền đại biến, lúc này Vinh quận vương cũng xoay người lại nói thêm: “Là bọn vương không biết quản giáo, thế nhưng sinh ra loại con gái xấu xa này, tổn hại đến sự trong sạch của quận chúa, khiến hai bên hồ thẹn vô cùng, bây giờ ta liền trực xuất nha đầu vô liêm sỉ Vinh Cẩm Viện này ra khỏi gia môn, từ nay về sau tùy quận chúa xử trí.”

Trác phi lúc này thân mình mềm nhũn, tê liệt ngã xuống đất, sau đó bò tới trước mặt Vinh quận vương gia, kéo góc áo hần khóc ròng nói: “Vương gia, người không thể làm vậy được! Xin người khai ân, Viện nhi cũng chỉ nhất thời bị ma xuy quỷ khiến mới có thể làm ra loại chuyện sai trái này, van xin người cho nó một cơ hội, xin người cứu nó đi.”

Vinh quận vương sắc mặt lạnh lùng, nhấc chân đá nàng ra, cả giận nói: “Tiện nhân! Nếu không phải ngươi dạy nó đến mức kiêu căng không biết tốt xấu, thì sao nó dám làm ra chuyện đáng chết kia? Bây giờ còn dám cầu xin ta?”

Lão quận vương phi vốn định mở miệng nói gì đó thấy vậy đành ngậm miệng lại, đối với đứa con này, chính bà ta cũng cảm thấy sợ hãi, nhất là năm đó sau khi bà ta bức bách hần cưới thứ nữ Đoan Mộc vương phủ làm trác phi thì quan hệ mẫu tử vốn không thân thiết lại càng trở nên cứng nhắc.

Huồng hồ, sau khi chuyện phát triển đến bây giờ, quả thật bà ta đã không thể che chở nha đầu kia được nữa.

Bà quay đầu nhìn sang mẫu thân sắc mặt cực kì âm trầm bên cạnh, chậm rãi nhủ mảy.

Thật đúng là không ngờ, nha đầu Đoan Mộc Diễm kia lại khó chơi như vậy, hơn nữa Đoan Mộc Cảnh lúc trước thoạt nhìn ôn hòa ít nói, không nghĩ tới một khi đụng đến muội muội hần liền lập tức trở mặt, không chút nào nhượng bước, mẫu thân lúc này đây e là thua thật rồi.

Ý tưởng này vừa xuất hiện trong đầu lại không thể kiềm chế được điên cuồng can quết, bà bỗng thờ dài, thu lại sắc mặt, giống như nhập định không để ý đến chuyện bên ngoài.

Không thể không nói, mặc kệ là Vinh quận vương hay là vương phi đều làm vô cùng tốt, bất kể trong lòng họ nghĩ gì, tính toán gì, thì lời nói và hành động như vậy ở trong mắt trong tai Đoan Mộc Diễm, quả thật khiến tâm tình nàng nhẹ đi một chút, ngay cả sắc mặt của lão vương phi cũng thoán dụ đi.

Kỳ thật lúc trước khắc khẩu cùng lão thái thái như vậy là bởi vì bọn họ quá mức hung hăng, sau khi xảy ra chuyện tình như thế lại vẫn muốn bảo toàn Vinh Cẩm Viện, giống như lời lão vương phi nói lúc trước với lão quận vương phi, nếu bọn họ có một chút thật tâm suy nghĩ cho Đoan Mộc Diễm, thì các nàng sẽ lưu tình với nàng ta.

Lão quận vương phi vẫn luôn đề phòng tránh cho quận vương phủ liên lụy vào luồng xoáy này, nhưng bà ta cũng không nghĩ xem, đã xảy ra chuyện như vậy, Vinh quận vương phủ sao có thể không đếm xỉa đến? Chẳng thà thoải mái như thế này, còn có thể khiến trong lòng mọi người thoải mái chút ít.

“Viện nhi phạm sai lầm như thế, cho dù đánh chết, ta tin tưởng chỉ cần là người hiểu chút lý lẽ, sẽ không nói chúng ta quá phận.” Lão vương phi ngồi ngay ngắn phía trên nói, sau đó lại chuyển đề tài: “Nhưng Viện nhi dù sao cũng là cháu gái bên ngoài của ta, sao có thể nhẫn tâm tận mắt nhìn nó chết? Là do

nha đầu Đoan Mộc Diễm kia quá xúc động, đến nước này, có một số chuyện đã phát sinh, cho dù muốn ngăn cản cũng không được, bởi vậy Viện nhi coi như đã bị trừng phạt, việc này liền chấm dứt tại đây đi.”

Vinh quận vương phi lập tức nói: “Chuyện này sao có thể như vậy được? Quận chúa bị nạn như vậy, nếu dễ dàng tha thứ cho nha đầu Viện nhi kia chẳng phải khiến quận chúa chịu ủy khuất sao?”

Đoan Mộc Diễm lắc đầu nói: “Cứ theo như tổ mẫu nói đi. Lúc trước thật sự là do biểu muội không chịu thừa nhận chuyện tối hôm qua đã làm, lại có người mượn tiếng là lo lắng cho danh dự của ta, muốn ta buông tha việc này, nên ta mới nhất thời phần hận, kích động muốn cho tên đầu sỏ kia nếm thử tư vị bị hạ mị được, bây giờ đã phát tiết xong, Viện biểu muội cũng đã chịu trừng phạt, việc này cứ như vậy cho qua đi.”

Bọn họ nói chuyện dễ nghe, đương nhiên nàng cũng sẽ dễ thương lượng, dù sao Vinh Cẩm Viện kia đã bị trừng phạt, nàng cũng không muốn để nàng ta chết, còn sống chịu nỗi khổ ác mộng quần thân chẳng phải tốt hơn sao?

Huống hồ, Vinh quận vương tuy nói như vậy, nhưng Vinh Cẩm Viện dù sao cũng là con gái hân, nghe nói còn khá được sủng ái, nàng buông tha như vậy sẽ không khiến hân tâm sinh oán hận, ngược lại còn cảm động ghi nhớ sự khoan dung của nàng.

Không cần phải vì một Vinh Cẩm Viện mà trở mặt với Vinh Quận vương phủ, nhất là dưới tình huống Vinh quận vương cùng vương phi đều thành khẩn như vậy, nàng đương nhiên sẽ không làm loại chuyện đánh vào bộ mặt tươi cười này.

Tất cả mọi người ngây ngẩn một lúc, lão quận vương phi nghe nàng nói vậy, khóe miệng run rẩy, trong lòng không khỏi ngửi vị tạp trần.

Vinh quận vương phi lôi kéo nàng cảm thán nói: “Quận chúa, cô quả thật quá khoan dung rồi.”

Khoan dung sao?

Những từ này cũng có khi được dùng trên người nàng, thật sự là kì tích.

Người gác cổng vội vàng chạy vào báo cáo: “Bẩm lão vương phi, Tam điện hạ đến bái phỏng.”

Trong phòng nhất thời tĩnh lặng, theo bản năng tất cả ánh mắt đều đồng loạt chuyển đến trên người Đoan Mộc Diễm, mà nàng cũng ngẩng đầu nhìn về phía cửa, đôi mi thanh tú nhẹ nhún lại, hồ hững nói: “Đi nói cho hân, quý phủ hôm nay xử lí gia sự, không tiếp khách.”

Trong phòng vì thế càng yên tĩnh, Thần công tử lấy quạt che miệng, hự hự cười, khóe miệng Đoan Mộc Cảnh cũng hơi cong lên, hình như tâm tình rất tốt, ngay cả chút âm ức trong bụng từ tối qua cũng tiêu tán vài phần, những người khác thì lại bị câu nói này của nàng dọa cho sợ ngây người.

Người gác cổng không khỏi ngu ngơ, lúc này đã có người tự mình đi đến, cười khê nói: “Diễm Diễm nói như thế thật sự làm cho bản vương đau lòng. Tối hôm qua nàng không để ý đến sự phản kháng của bản vương, sau khi lợi dụng bản vương, ngay cả đầu cũng không quay lại liền rời đi, hôm nay bản vương tự mình đến cửa, nàng lại muốn cự tuyệt? Tốt xấu gì chúng ta cũng là người thân mặt nhất, nếu nàng có chuyện phải xử lí, ta ngồi bên cạnh nhìn thôi cũng được mà.”

Người bước vào không phải Quân Tu Nhiễm thì còn có thể là ai?

Hắn ngẩng đầu, nhìn về phía Đoan Mộc Diễm đang ngồi trên chính vị, nàng cũng cùng lúc ngẩng đầu lên nhìn hắn, bốn mắt nhìn nhau, đáy mắt hắn chợt nổi lên tầng tầng kích động, nàng cũng hơi sững sờ, sau đó nhanh chóng bình tĩnh trở lại, khẽ nhún mi giống như định nói gì đó lại thấy bên này nhiều người bất tiện, đành rút trở về.

Mọi người trong phòng lần lượt hành lễ, về mặt khác nhau nhìn Đoan Mộc Diễm, càng thêm vài phần kinh ngạc.

Tam điện hạ phản ứng như vậy, thật sự ngoài dự liệu của bọn họ.

Đối với Quân Tu Nhiễm mà nói, đây là lần đầu tiên chân chính gặp lại sau mười năm xa cách, cho dù hôm qua nàng nhào đến cướp sắc, có điều hôm qua quá tối, dù mỗi góc trên thân thể nàng hắn đều sờ qua, nhưng còn chưa chân chính nhìn kĩ nàng.

Mười năm không thấy, nàng vẫn trước sau như một trong trẻo lạnh lùng lãnh mạc, mười năm không thấy, nàng càng đáng yêu động lòng người.

Ta nói a Tam điện hạ, ngài có phải bị tăng nhãn áp hay không? Bằng bộ dáng kia của nàng, thế nhưng lại đáng yêu? Lại động lòng người? (Bảo bối bị chà đạp trong vô tình.....)

Lão vương phi cũng kinh ngạc nhìn Quân Tu Nhiễm, sau đó nói: “Tam điện hạ, xin mời ngồi.”

Quân Tu Nhiễm mỉm cười, mắt nhìn thẳng Đoan Mộc Diễm ngồi trên chủ vị không hề nhúc nhích, chứ đừng nói chi đến việc đứng lên hành lễ với hắn, một lát sau, Quân Tu Nhiễm trả lời lão vương phi: “Không dám, lão vương phi ngồi đi, bản vương tùy tiện tìm một chỗ nào đó ngồi là được rồi.”

Sau đó đi đến chỗ tay ghế của Đoan Mộc Diễm, bình thân chịu đựng gian khổ ngồi xuống.

Mọi người lại biến sắc, nhất là lão thái thái kia, trong lòng nổi lên sóng lớn ngập trời.

Bên kia Đoan Mộc Cảnh bỗng nhiên lạnh nhạt nhìn hắn híp mắt, sau đó cười đến ôn hòa có lễ, nói: “Chúng ta đang bề bộn gia sự, không rảnh tiếp đãi,

xin Tam điện hạ thứ lỗi cho.”

“Không sao, bản vương cũng không để ý.”

“Nơi đây huyền ảo, không bằng Tam điện hạ đi tham quan chỗ khác trong phủ trước, chờ xử lý xong chuyện nơi này rồi lại tiếp đãi ngài sau.”

Quân Tu Nhiễm cười đến ôn hòa sáng lạn, giống như hào phóng nói: “Bản vương ngồi ở đây là được, đã là chuyện của Điem Điem thì đương nhiên cũng là chuyện của bản vương. Không biết là bản vương có thể giúp đỡ gì không?”

Vấn đề cuối cùng kia, hắn quay đầu nhìn Đoan Mộc Điem hỏi.

Đoan Mộc Điem lãnh lãnh nhìn hắn, trên mặt nhìn không ra biểu tình khác thường gì sau khi gặp hắn, hờ hững nói: “Đây là chuyện của Đoan Mộc gia, người ngoài như điện hạ vẫn nên lánh mặt mới tốt.”

“Ta nghĩ không thể xem ta như người ngoài, chẳng lẽ nàng chưa nhận được thánh chỉ tứ hôn của hoàng thượng?” Hắn cười y hệt hồ ly, lại bỗng nhiên ngưng ngưng nói: “Vô luận thế nào, trong sạch của bản vương đều đã bị nàng mạnh mẽ cướp đi, nàng phải phụ trách mới đúng.”

“Phụt!”

Thần công tử vẫn ung dung bỗng nhiên phun ra một ngụm trà, đường đường chính chính bắn lên người Phụng Lâu đang ở bên cạnh hào hứng xem diễn, mặt dày mày dạn đuôi cách nào cũng không đi.

Phụng Lâu nhất thời thét chói tai, nhảy lên cao ba trượng, rút vội ra một cái khăn tay tinh xảo lau lấy lau để, xong chỉ một ngón tay thẳng vào mũi Thần công tử quát: “Người làm trò gì thế? Bản, bản chết đi được, người mau đền người mau đền người mau đền!”

Thần công tử lau miệng, khinh thường liếc hắn một cái, râm rì nói: “Gay quả nhiên là gay, gặp chút chuyện nhỏ liền rồi hết cả lên bày trò trách móc.”

Phụng Lâu lúc này nổi trận lôi đình, đỏ mặt vọt về phía Đoan Mộc Thần, đằng đằng sát khí.

Bên kia, vẻ mặt Đoan Mộc Điem thoáng chốc cứng đờ đầu đầy hắc tuyến, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn về phía Quân Tu Nhiễm.

Người nào đó cười đến không hề cảm thấy nguy cơ, ánh mắt nhìn nàng cực kì ôn nhu mềm nhẹ, tầm mắt vừa chuyển nhìn một đám người tròn mắt há hốc mồm bên cạnh, cũng thấy được Vinh Cẩm Viện đang hấp hối nằm trong góc, tình quang trong mắt chợt lóe lên.

Đoan Mộc Điem đột nhiên mở miệng, nói với Vinh quận vương gia: “Nếu mọi chuyện đã nói rõ ràng, vậy sau khi trở về cũng không cần khó xử Viện biểu muội.”

Vinh Tấn thâm sâu nhìn nàng một cái, gật đầu nói: “Tốt, khó có được cháu gái quận chúa hiểu rõ đại nghĩa, làm cho bản vương bội phục vạn phần. Chuyện lần này liền bỏ qua cho nha đầu Vinh Cẩm Viện kia, chúng ta cũng không tiếp tục quấy rầy nữa, nếu cháu có thời gian, không ngại đến quý phủ chơi, chúng ta cũng định đợi đến sau sinh thần thái hậu nương nương mới rời kinh.”

“Nhất định, nghe nói đại tiểu thư của quý phủ biểu thúc chính là đại mỹ nhân nhất đẳng, nếu có cơ hội nhất định phải đi gặp một lần.”

Nói đến nữ nhi của mình, thần sắc Vinh quận vương không khỏi dịu đi vài phần, cười nói: “Nha đầu kia cũng không phải tiểu thư khuê các gì, tính tình thật sự kiệt ngạo bất tuân, chỉ sợ khiến cho quận chúa người thất vọng không ưa.”

“Ta thích người thẳng thắn, chân thật.”

Lại là nói thêm hai câu làm dịu đi không khí căng thẳng, sau đó người của Vinh quận vương phủ mới cáo từ rồi đi, ngay cả lão quận vương phi cũng theo phu thê con trai trở về biệt viện của quận vương phủ trong kinh thành, không lưu lại trong Đoan Mộc vương phủ nữa.

Ánh mắt Quân Tu Nhiễm bắt đầu tỏa sáng, người không phận sự đều đã rời khỏi, xem ra chuyện tình đã giải quyết xong, như vậy.....

Con người hắn vốn luôn trầm ổn thâm sâu, bây giờ bỗng nhiên lại có chút nhảy nhót không yên, muốn kéo Đoan Mộc Điem ra ngoài, đến nơi chỉ có hai người không bị kẻ khác quấy rầy, nhìn nàng cho kĩ, cùng nàng trò chuyện!

Đoan Mộc Điem chợt đứng lên, hắn quay đầu sáng quắc nhìn nàng, đã thấy nàng nói với lão vương phi: “Tổ mẫu, về chuyện ở riêng, cháu đều đã an bài xong, kể tiếp làm phiền tổ mẫu thông báo xuống, để cho bọn họ nhanh chóng chuyển ra ngoài.”

“Tốt, việc này liền giao cho tổ mẫu đi.”

Lão thái thái sắc mặt xanh mét, há mồm vừa định ngăn cản đã thấy Đoan Mộc Điem ngay cả nhìn cũng không thèm liếc bà ta một cái, nói xong liền xoay người nhìn Quân Tu Nhiễm, trực tiếp lôi hắn ra cửa.

Sắc mặt bà ta trong khoảnh khắc biến ảo, hơn nữa nhìn thấy Tam điện hạ đối với hành vi bất kính như thế lại không có một chút tức giận nào, ngược lại mỉm cười ôn nhu, trong mắt tràn đầy thâm tình, gần như muốn đắm chìm cặp mắt già nua của bà ta!

Trong mơ hồ có thể nghe được tiếng hai người trò chuyện.

“Điêm Điêm, nàng muốn dẫn ta đi đâu? Kì thật nàng không cần thô lỗ kéo ta đi như vậy, chỉ cần một ánh mắt, ta tất nhiên sẽ ngoan ngoãn đi theo nàng, bất kể đi đâu.”

“Câm miệng!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 16: Phản công ngược lại

Edit: Quán Quán

Beta: Nhã Vy

Đoan Mộc Điêm không hề sợ uy nghiêm hoàng tộc, trực tiếp nắm vạt áo người nào đó kéo đi ra ngoài, để lại phía sau một đám người tròn mắt há hốc mồm.

Hơn nữa, càng khiến bọn họ tròn mắt há hốc mồm là phản ứng của Tam điện hạ đối với việc này.

Vì sao hắn lại có bộ dáng giống như thật sự vui vẻ chịu đựng như vậy? Hơn nữa hắn nói vậy, tại sao lại khiến người ta cảm thấy có chút hương vị đùa giỡn bên trong?

Đùa giỡn?

Nói đùa!

Tam điện hạ luôn mắt cao hơn đầu, đối với dạng nữ tử gì cũng không hề biểu cảm, phong thái dĩ lệ phong hoa tuyệt đại phong tư thoát tục kia lại đùa giỡn với Điêm quân chúa tên tuổi bị gièm pha khắp kinh thành của nhà bọn họ?

Chúa ơi, trái tim của ta chịu không nổi!

Mà đối với chuyện này chỉ có hai người không cảm thấy chút ngoài ý muốn nào, đó là Thần công tử cùng Cảnh thế tử, hai người nhìn thân ảnh Quân Tu Nhiễm bị tha ra ngoài, một người cười đến mờ ám, cười đến không có ý tốt, một người ánh mắt trầm ngưng, nhẹ nhàng hừ lạnh một tiếng.

Thần công tử bỗng nhiên nghiêng người nhìn Phượng Lâu đứng bên cạnh hai mắt tỏa sáng, chen chân vào đá hai cái, nói: “Phượng gay, sao ngươi còn chưa chịu hồi cung đi?”

Phượng Lâu thu hồi ánh mắt từ ngoài cửa lại, lăm lăm nhìn hắn một cái, nâng cao giọng nói: “Ta muốn đi đâu thì đi, ngươi quản được sao? Đừng quên ngươi phải đền cho ta một bộ quần áo.”

“Ta nhỏ vào! Có thể được bản công tử phun trà, dính phải nước miếng của bản công tử, đó là phúc khí của ngươi.”

“Ngươi, đồ ghê tởm!”

Lại nói hai người đi ra ngoài kia, Đoan Mộc Điêm trực tiếp kéo Quân Tu Nhiễm đến một nơi yên tĩnh, nàng cảm thấy có một số việc cần phải thương lượng lại thật kĩ.

Quân Tu Nhiễm bị nàng kéo đi, trong ánh mắt hiện lên chút đăm chiêu, quang mang xẹt qua, rõ ràng mang theo vài phần tính kế.

Hắn sao lại cảm thấy Điêm Điêm hình như rất không thích nhìn hắn nhỉ? Đây không phải hiện tượng tốt.

Nơi này là hoa viên trong vương phủ, bốn phía không có nha hoàn tới tởm gì, cũng không có người nào đột nhiên xuất hiện quấy rầy bọn họ nói chuyện.

Đoan Mộc Điêm dừng chân, buông lỏng bàn tay túm hắn ra, sau đó xoay người nhìn hắn.

Nhưng lúc xoay người nhìn sang, đột nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm lại, sau đó có cái gì ảm áp gắt gao dán lên môi nàng, tiếp theo, trên lưng căng thẳng, cả người đều rơi vào một vòng ôm dày rộng.

Nàng tròn to hai mắt nhìn, hoàn toàn không đề phòng bị hắn đột nhiên hôn như vậy, đến lúc muốn giãy giụa thì đã muộn rồi.

Hai tay bị kẹp chặt trong ngực hắn, nhất thời tránh không được quay đầu né ra, đã có tay kia nâng gáy nàng, ngăn cản nàng xoay đầu, đầu lưỡi vẽ bên ngoài cánh môi khiến cả người nàng không khỏi run lên, lại nhếch môi cắn chặt răng, ngăn hắn muốn tiến thêm một bước tham nhập vào.

Nàng mở to hai mắt nhìn chăm chăm hắn, hắn cũng mở to mắt, ánh mắt ôn nhu, còn tràn đầy nhớ nhung nồng đậm.

Nàng vận vẹo thân mình ý đồ muốn giãy khỏi lồng ngực hắn, cánh tay hắn lại ôm nàng càng chặt, thân mình hai người dán chặt vào nhau hơn.

Đôi mi thanh tú nâng lên, trong mắt lóe ra vẻ lạnh lẽo, nàng đột ngột nhấc chân lên liền đá về phía hắn. Hắn chen chân vào đón đỡ đồng thời cắn một ngụm lên môi nàng.

“Phanh” một tiếng, hai cái đùi vừa chạm liền tách ra, đau đớn trên môi khiến cho nàng tỉnh táo lại, nàng gồng đá vào giữa hai chân hắn.

Hắn thu bụng né tránh công kích trí mệnh này, vẫn như cũ cắn môi nàng, lại đột nhiên nhẹ nhàng cười một tiếng.

“Điềm Điềm nàng đây là làm khó chính mình rồi, hạnh phúc sau này của nàng là dựa vào nó đấy, làm hại chỗ nào cũng không thể làm hại chỗ này nha.”

“Buông ra. Uml!”

Nàng vừa mở miệng nói chuyện, nhất thời bị hắn dò xét được, đầu lưỡi thuận thế đi vào, mang theo tình cảm mãnh liệt cuồng nhiệt, trong lúc nhất thời giống như cuồng phong mưa bão, cùng nàng gắt gao dây dưa với nhau.

Cánh tay ôm nàng càng thêm chặt, tiến vào bên trong từng sợi tóc, nhẹ vỗ về eo lưng mềm mại, “Bịch” một tiếng, hai người cùng nhau ngã xuống mặt đất, hắn áp chế nàng dưới thân, sau đó điên cuồng hôn.

Tối hôm qua nàng mạnh mẽ tấn công ta, hôm nay cũng nên để ta tấn công lại một chút mới phải.

Đoan Mộc Điềm bị hắn kiềm hãm dường như không thể động đậy, đầu lưỡi tàn sát bừa bãi trong miệng khiến nàng không thể tỉnh táo được, còn có vòng tay ôm kẻ sát kia, hai tay đang tự do ở trên người nàng, cùng với hơi thở nam tính tràn đầy phả vào mặt, làm cho nàng không khỏi vài phần lay động, thân thể theo bản năng phản ứng.

Trong lòng không khỏi nảy lên chút quẫn bách, sau đó quẫn bách chuyển thành xấu hổ, rốt cục lúc này đưa tay giãy thoát đi ra, nghĩ cũng không nghĩ nhiều, liền tát cho hắn một cái.

“Bốp” một tiếng, hắn bỗng nhiên cả người cứng đờ, nhanh chóng buông nàng ra, nghiêng người tránh nàng, rồi sau đó “phụt” một tiếng, một ngụm máu cứ như thế phun ra.

Đoan Mộc Điềm ngây người.

“Ngươi.”

Nàng cố gắng hoà hoãn hơi thở nhưng vẫn không thể nhịn được thở dốc, tầm mắt nhìn sang vết máu dính trên hoa cỏ, quay đầu nhìn hắn che miệng ho khan, há miệng thở dốc định nói gì đó, nhưng khoe môi mấp máy lại không biết nên nói gì mới tốt.

Vừa rồi sau khi Phượng Lâu đọc thánh chỉ hình như có nói, khi Quân Tu Nhiễm hồi kinh trên đường gặp phải chuyện ngoài ý muốn, bản thân bị trọng thương.

Hắn thở gấp ho khan, cả người cuộn lại dường như vô cùng khó chịu, sắc mặt tái nhợt gần như trong suốt, làm cho nàng không khỏi sinh ra cảm giác tội lỗi, vươn tay vỗ nhẹ lưng hắn.

“Thật xin lỗi, nhưng mà về sau đừng làm ra loại chuyện thế này.”

Hắn thu lại hào quang chói lóa trong đáy mắt, làm như không nghe thấy câu nói phía sau của nàng, khẽ nhíu mày u oán ủy khuất, thì thào nói: “Nàng nhào vào ta, không để ý đến sự phản kháng của ta ăn ta sạch sẽ, sau đó còn không thêm liếc mắt nhìn ta một cái đã thân nhiên rồi đi, sao ta lại không thể nhào vào nàng một lần? Ta vốn có thương tích trong người, thể lực thật sự suy yếu, tối hôm qua nhận ra là nàng nên cũng không dám giãy dụa quá mức, lo lắng làm nàng bị thương, rồi nhìn không được nôn ra máu, thương thế lại tăng thêm.”

Đoan Mộc Điềm nhất thời ngẩng đầu nhìn trời, không còn gì chống đỡ.

Nghĩ đến chuyện tối hôm qua, hơn nữa hắn còn nói bị học máu, trên mặt nàng không khỏi nóng lên, cộng thêm nguyên nhân làm bộ dạng hắn suy yếu chịu không nổi như vậy, cảm giác tội lỗi kia của nàng lại càng tăng thêm.

Quân Tu Nhiễm yên lặng liếc nhìn nàng một cái, khoe miệng khẽ cong không để người ta phát hiện ra, sau đó lại nhíu mi thu lại sắc mặt, tiếp tục sâu kín nói: “Hôm nay ta sớm tiên cung đi thỉnh cầu phụ hoàng, tuy nói là muốn tìm nữ tử làm bản sự trong sạch của ta, để nàng phụ trách, nhưng kì thật bởi vì biết đó là Điềm Điềm nên mới có thể nói như vậy.”

“Điềm Điềm” Hắn bỗng nhiên bắt lấy hai tay nàng, ngẩng đầu trực tiếp nhìn vào mắt nàng nói: “Ta thực may mắn vì tối qua đi theo đường đến Đoan Mộc vương phủ, càng may mắn vì người nàng gặp được hôm qua chính là ta, bằng không ta chắc chắn sẽ phát điên. Điềm Điềm, mười năm không gặp, ta mỗi ngày đều chờ nàng hồi kinh.”

Bị hắn nhìn chăm chú như thế, Đoan Mộc Điềm chợt có chút mơ hồ, còn có chút bối rối không biết làm sao.

Nàng thế nào cũng không ngờ được hần lại nói với nàng những câu này, điều này có nghĩa gì? Thỏ lộ? Bày tỏ tình yêu? Nàng thật sự..... cho tới nay cũng chỉ coi hần như bằng hữu mà thôi!

Nàng cơ hồ theo bản năng mấp máy miệng, sắc mặt căng thẳng, dậm mực nói: “Đem qua chỉ là ngoài ý muốn, ta cho tới bây giờ chưa từng muốn ngươi phụ trách, cũng không nghĩ muốn phụ trách với ngươi.”

“Điềm Điềm”

“Ngươi là Tam điện hạ vang danh khắp thiên hạ, không biết có bao nhiêu nữ tử đem ngươi làm tình nhân trong mộng, chỉ cần ngươi liếc mắt một cái là mừng rỡ như điên. Ngươi muốn kiêu Vương phi nào, chỉ cần ngươi mở miệng, các nàng tự nhiên sẽ vui vẻ tiến đến.....”

“Ta chỉ cần nàng!”

“Ta không muốn lập gia đình!”

Quân Tu Nhiễm nhú mày, bỗng nhiên lại cúi đầu nặng nề ho khan, máu tươi theo khóe miệng hần tràn ra, sắc mặt càng tái nhợt.

Đoan Mộc Điềm nhíu mi, đáy mắt xẹt qua chút thân thiết, đưa tay đặt lên cổ tay hần, thân mình hần lúc này bỗng nhiên nghiêng qua yếu ớt ngã vào trong ngực nàng.

“Quân Tu Nhiễm!”

Nàng cả kinh vội nâng hần dậy, hần đưa tay vòng quanh lưng nàng, mặt dán trên bụng nàng cọ cọ hai cái, thì thào nói: “Đoan Mộc Điềm, từ sau khi rời khỏi thôn Tam Trạch, chín năm bảy tháng hai mươi ba ngày, ta mỗi ngày đều nhớ đến nàng. Hai năm trước cuối cùng ta cũng tìm được hành tung của nàng, đi Việt Châu tìm nàng nhưng lại bỏ lỡ. Ngày ba tháng ba, ta ở bên Nguyệt Hồ trong Hoa Thành nhìn thấy nàng, lại trong nháy mắt không thấy đâu nữa, sau đó cũng bỏ lỡ, rốt cục nghe nói nàng trở lại kinh thành, ta liền vội vàng vàng trở về, không ngờ lại gặp phải chuyện như vậy. Điềm Điềm, cho dù nàng không muốn lập gia đình, nhưng nàng không để ý đến phản ứng của ta làm bản trong sạch của ta, nàng phải chịu trách nhiệm”

Đoan Mộc Điềm vươn tay vốn định diu hần lên, nghe vậy liền dừng lại, sau đó nhẹ nhàng buông xuống, nghiêng đầu nhìn xa xa, ánh mắt trầm ngưng không biết suy nghĩ cái gì.

Một lát sau, nàng cúi đầu nhìn hần, đưa một tay nâng hần lên, chính nàng cũng thuận thế đứng lên, lạnh lùng nói: “Bị thương nặng như vậy, ngươi nên nghỉ ngơi thật tốt.” Ánh mắt hần sáng lên, cứ như thể dựa hơn nửa người vào người nàng, vui rạo rức nói: “Nàng chuyển tới Nghiêu vương phủ chăm sóc ta đi.”

“Không có khả năng!”

“Vậy ta đến Đoan Mộc vương phủ ở một thời gian.”

“Có tin bây giờ ta ném ngươi ra ngoài hay không?”

“Nàng đang ở kinh thành rõ ràng cách ta không xa, ta không được thấy nàng, còn phải chịu nỗi khổ tương tư, làm sao có thể nghỉ ngơi tốt?”

“Thân thể là của chính ngươi, liên quan gì đến ta?”

“Ta đây bị thương nghiêm trọng như vậy vốn là do nàng tạo thành, nàng dù sao cũng phải chịu trách nhiệm chăm sóc ta thật tốt.”

“Ngươi xác định là ta tạo thành?”

“Vốn bị thương mặc dù nghiêm trọng, nhưng còn có thể tự sinh hoạt, nhưng tối hôm qua bị nàng chà đạp một phen, vừa rồi lại bị nàng đánh một chưởng, đã sớm không tự sinh hoạt được nữa rồi.”

Một câu này của hần nhất thời khiến cho khóe miệng Đoan Mộc Điềm co rút, sau đó đột nhiên buông tay, duỗi tay trực tiếp đẩy hần ngã trên đất, rồi xoay người nhanh chóng rời đi.

Quân Tu Nhiễm không khỏi kêu rên một tiếng, ngẩng đầu nhìn nàng lướt qua rồi đi một lần nữa, không khỏi há hốc mồm.

Thật sự chọc giận nàng rồi sao?

Hần đứng lên định đuổi theo nhưng vừa đứng được một nửa lại bỗng nhiên ngã sấp xuống, tiếp theo là một trận thở dốc ho khan không ức chế được mà đến, lại có máu tươi từ trong miệng chảy ra, cả người đều ản ỉn đau.

Hần nhíu nhíu mày, không khỏi thàn than một tiếng.

Lần này thật đúng là tự làm bậy!

Có tiếng bước chân truyền đến, hần theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy Đoan Mộc Điềm vòng trở về, đứng cách hần ba bước thì dừng lại, chau

mày nhìn bộ dáng của hần, tiếp đó, giống như không có kiên nhẫn nói: “Ngươi còn không đi?”

Hần thở dốc, áp chế hơi thở hỗn loạn cuộn cuộn trong cơ thể, cười khổ ngẩng đầu nhìn nàng nói: “Ta đứng lên không nổi.”

“.....”

Hần lại cười khổ một tiếng, nhẹ nhàng ni non: “Lúc nào cũng để nàng nhìn thấy bộ dạng chật vật của ta.”

Đoan Mộc Diễm ngẩn ra, trong mắt nhanh chóng xẹt qua chút gì đó, sau đó đi qua vài bước đỡ hần lên.

“Ta đưa ngươi đi nghỉ ngơi!”

Trong mắt hần hơi loé sáng, nhưng lúc này không có động tác dư thừa, chỉ tùy ý để nàng đỡ đi về phía trước.

Bởi vì hần thật sự không cử động được.

Bên trong phòng nhỏ của Xuất Vân Các, Quân Tu Nhiễm sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, lão vương phi ngồi ở mép giường cẩn thận khám bệnh cho hần, khẽ cau mày, lát sau mới buông tay hừ lạnh nói: “Vốn là bị thương nghiêm trọng, còn không biết nghỉ ngơi dưỡng thân mình cho tốt, cứ giãy vò như vậy, ngươi không có khả năng sinh hoạt luôn cũng đáng!”

Quân Tu Nhiễm câm miệng không nói, thần sắc bình tĩnh, cũng chẳng khác nào nói hần căn bản không để lời của lão vương phi vào tai.

Có thể không giãy vò sao? Không giãy vò có thể ép phụ hoàng hạ chỉ tứ hôn sao? Không giãy vò có thể nhìn thấy Diễm Diễm nhanh như vậy sao, lại còn phản công lại nàng? Không giãy vò hiện tại có thể nằm ở Xuất Vân Các của Diễm Diễm nhà hần sao?

Bên cạnh Đoan Mộc Cảnh hợp thời nói: “Mặc dù Tam điện hạ bản thân bị trọng thương, nhưng ở lại chỗ của muội muội cũng không thích hợp.”

“Bỏn vương cùng Diễm Diễm đã có hôn ước, ở nơi này có gì không ổn?”

“Chỉ cần muội muội ta một ngày chưa gả cho ngươi, ngươi ở chỗ này chính là không ổn.”

“Bỏn vương sợ đi bị thương nghiêm trọng như vậy cũng có một phần nguyên nhân của Diễm Diễm, nàng lại là vị hôn thê của bỏn vương, chiếu cố ta cũng là theo lẽ thường.”

“Vậy ngươi cũng không cần thiết phải ở lại trong Xuất Vân Các.”

“Như thế không phải vừa hay Diễm Diễm có thể tránh khỏi việc đi lại bôn ba hay sao?”

Hai người này, sao lại đấu nữa?

Thần công tử yếu ớt nhoài người nằm bò trên tháp, nhìn Tam điện hạ, lại nhìn cháu trai nhà mình, cuối cùng đem ánh mắt nhìn sang Tiểu Diễm Diễm – mục tiêu tranh đấu vĩnh viễn của hai người này, hần cười đến đê tiện, vẻ mặt không có ý tốt.

Cảm nhận được ánh mắt của hần, Đoan Mộc Diễm quay đầu lại, lạnh lẽo nhìn hần.

Lão vương phi không khỏi ngăn người, nhìn Quân Tu Nhiễm đột nhiên vô sỉ như vậy, một chút kinh ngạc xẹt qua trong mắt, quay đầu nhìn cháu gái nhà mình.

Bà chỉ biết chuyện mười năm trước Quân Tu Nhiễm cùng Diễm Diễm đã ở chung một đoạn thời gian, còn chuyện khác, bà cũng không biết rõ.

Giờ phút này xem ra, sao lại giống như.....

Đang lúc hai người ở trong Xuất Vân Các đấu khẩu, một người xem náo nhiệt, một người kinh ngạc, một người lúc nào cũng đặt mình ở bên ngoài không liên quan, thì bên ngoài có tiếng huyền náo vang lên, từ xa xa lại gần Xuất Vân Các.

Sắc mặt lão vương phi bỗng trầm xuống, “xoạt” đứng lên đi ra ngoài cửa.

Ngoài cửa lớn của Xuất Vân Các, các phu nhân tiểu thư công tử thiếu gia cùng bọn nha hoàn ngăn ở ngoài cửa nhốn nháo loạn thành một đoàn, thần sắc mỗi người đều kích động, xô đẩy kêu gào, vừa thấy lão vương phi đi ra, nhất thời yên lặng nhưng sau đó còn huyền náo hơn.

“Vương phi, không biết chúng ta phạm phải sai lầm gì, sao lại bị đuổi ra khỏi vương phủ?”

Người lên tiếng là lão phu nhân nhị phòng, giờ phút này cái gì tao nhã tôn quý đều bị ném lên chín tầng mây, chỉ còn lại chuyện khiến cho bọn họ kinh sợ mà hoảng hốt kích động.

Lão vương phi nhìn thấy cảnh tượng như vậy không khỏi nhướn mày, lúc này một người bước ra từ phía sau bà, chính là Đoan Mộc Diễm.

Nàng vừa xuất hiện liền hấp dẫn ánh mắt mọi người, bởi vì tất cả mọi người đều biết, sở dĩ gặp phải chuyện ở riêng nhanh như vậy, kì thật đều liên quan

đến quận chúa!

Đối mặt với đủ loại ánh mắt tràn ngập địch ý phần hận bất mãn, Đoan Mộc Diễm hờ hững nhìn, lạnh giọng nói: “Các ngươi không làm gì sai cả, cũng không phải đuổi ngươi ra ngoài vương phủ. Đây chẳng qua là ấn theo quy củ ở riêng mà thôi, phân ra tự mình sinh sống, sau này vẫn là người của Đoan Mộc gia. Nơi ở của các ngươi đều đã chuẩn bị tốt, cũng không kém viện các ngươi ở trong vương phủ.”

Nhưng bọn họ làm sao có thể nghe vào? Ngược lại càng ăm ỉ lợi hại.

“Quận chúa, lão thân ở trong phủ hơn nửa đời người, tự hỏi luôn luôn an phận thủ thường, không có sai lầm gì lớn, quận chúa sao ngài lại nhẫn tâm đuổi lão thân đi chứ?”

“Đúng vậy, quận chúa, nếu chúng ta làm gì khiến ngài cảm thấy mất hứng, ngài cứ việc nói, vì sao lại đuổi chúng ta ra khỏi vương phủ chứ?”

Một đám người làm ăm ỉ, một ngum cắn chết chữ “đuổi” khỏi vương phủ, mặc dù nhìn như cầu xin tha thứ nhưng từng câu đều muốn nói Đoan Mộc Diễm hãm hại trường bối, bức người đến vách núi.

Đoan Mộc Diễm không khỏi nheo mắt, chợt cười lạnh một tiếng, nói: “Xem ra nói chuyện đằng hoàng với các ngươi, các ngươi căn bản không nghe vào, ta nhất định phải đem da các ngươi từng tầng từng tầng lột xuống mới cam tâm phải không? Một khi đã như vậy, tốt lắm, các ngươi nghe rõ cho ta, chuyện ở riêng đã quyết định sẽ không sửa đổi, các ngươi có hai sự lựa chọn, hoặc là im lặng cầm một ít tài vật này nợ của các ngươi đi đến phủ đệ ta đã chuẩn bị, đương nhiên, nếu cảm thấy nơi đó không hài lòng, muốn tìm chỗ khác thích hơn thì tùy các ngươi, hoặc là dứt khoát theo như lời các ngươi, bị đuổi ra vương phủ, cái gì cũng đừng nghĩ đến!”

Cửa lớn Xuất Vân Các trong phút chốc một mảnh tĩnh mịch, mặc kệ là lúc trước ăm ỉ thế nào, giờ phút này sau khi nghe nói như vậy, lập tức im lặng, ngược lại nhìn chăm chăm Đoan Mộc Diễm.

Tựa như muốn từ trên mặt nàng nhìn ra cho dù chỉ là chút ít vui đùa, nhưng người có suy nghĩ đều hiểu, nàng tuyệt đối nói được làm được.

Hơn nữa, bọn họ vừa mới nghe được thăm cảnh của Vinh Cẩm Viện, nàng lại không nể mặt cô nãi nãi, mạnh mẽ đổ nước có mị được vào miệng Vinh Cẩm Viện, sau đó không chút nể mặt lão tổ tông, thậm chí lão tổ tông còn nói không lại nàng.

Quyết đoán rõ ràng như thế, thủ đoạn sắc bén như thế, thậm chí là tâm ngoan thủ lạt.

Đó là một nữ tử.....Không, không, đó là chuyện mà người bình thường có thể làm ra sao?

Cho nên giờ phút này cùng nàng đối mặt, có người chợt cảm thấy như một làn nước lạnh không biết từ nơi nào trong cơ thể dâng lên, nhanh chóng lan tràn khắp toàn thân, khiến cho bọn họ rung mình một cái.

Chỉ bằng một câu này, có người liền sinh ra vài phần lui ý, ngấm lại kỳ thật quận chúa cũng không bạc đãi bọn họ, an bài tốt chỗ ở cho bọn họ, ngoài việc được phép mang đi tài vật, mỗi nhà đều được thêm mười vạn lượng bạc.

Mười vạn lượng bạc đối với Đoan Mộc vương phủ mà nói quả thật không nhiều lắm, nhưng đối với bọn họ lại là một khoản lớn, dù sao bọn họ cũng chỉ là chi thứ, mà còn là chi thứ của thứ xuất, bình thường trong vương phủ ngoại trừ tiền tiêu vật hàng tháng ra, kỳ thật cũng không có thu nhập nào khác.

Nếu chia ra ngoài, vẫn có thân phận là người của Đoan Mộc vương phủ, còn cung cấp cho bọn họ nhiều lợi lộc. Hơn nữa nam tử của Đoan Mộc gia, đại bộ phận đều nhậm chức trong triều, nếu ở lại Đoan Mộc vương phủ, sau này sợ là cũng sẽ bị bạc đãi.

Lão vương phi đứng tại chỗ nhìn tất cả mọi việc, đôi mắt nhìn không được sáng lên, giống như muốn vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Khí thế như vậy, thủ đoạn như vậy, quyết đoán như vậy, uy hiếp như vậy, cho dù là bà e rằng cũng kém hơn.

Nhưng dù vậy, chung quy vẫn có mấy người không cam tâm rời khỏi vương phủ, hoặc là muốn được nhiều hơn, hoặc muốn đòi ở lại vương phủ, hoặc cảm thấy phía sau mình có chỗ dựa vững chắc nên không sợ hãi.

“Quận chúa làm theo cách như vậy, không khỏi có chút ngang ngược!”

Đoan Mộc Diễm lạnh lùng nhìn về phía người nợ, rất nhanh liền nhận ra, đây là con trai trưởng của chi thứ hai, lại nói nàng phải gọi hắn một tiếng đường thúc. Hắn giờ phút này vẻ mặt phẫn uất, rất có vẻ đòi khiển trách hành vi của Đoan Mộc Diễm.

“Xem ra ngươi đã có lựa chọn.” Đoan Mộc Diễm căn bản không để ý tới hàm ý trong lời nói của hắn, quay đầu nói với nha hoàn bên cạnh: “Đem Đoan Mộc Như đuổi ra khỏi vương phủ, hết thấy tài vật của hắn đều thu vào kho phòng, mặc khác mười vạn lượng của chi thứ hai bị giảm bớt chín vạn lượng!”

“Cái gì?” Mọi người đều thật sự sợ hãi, mà Đoan Mộc Diễm sau khi phân phó nha hoàn xong lại mất lạnh đảo qua bọn họ, nói: “Còn có ai theo lựa chọn thứ hai? Dứt khoát đứng ra cùng nhau nói đi.”

Ngươi đột nhiên làm như vậy, còn ai dám nói thêm nữa?

Ngay cả vài vị vừa rồi đứng cùng Đoan Mộc Như, giờ phút này cũng lui xuống vài phần, con mắt chuyển nhanh như chớp, giống như cân nhắc thiệt hơn.

Mà Đoàn Mộc Như sau khi sững sốt, toàn thân hòa điểm bốc lên, đột nhiên nổi giận gầm lên một tiếng bay thẳng đánh tới Đoàn Mộc Diễm.

Sắc mặt mọi người lại biến đổi, Cẩm Tú cùng Nguyên Hương đứng bên cạnh không nói hai lời liền che trước mặt quận chúa, lại đột nhiên có một lực đột nhiên đánh úp lại, đem các nàng đẩy sang bên cạnh, tiếp theo Đoàn Mộc Diễm đột nhiên xông lên, một chưởng đánh ra, lại nhắc chân trực tiếp đạp người kia xuống đất.

“Rầm” một tiếng, là âm thanh Đoàn Mộc Như bị đạp trên mặt đất, trực tiếp đánh vào tim đám người bên cạnh, làm cho tâm linh bọn họ đều run rẩy.

Lão phu nhân chỉ thứ hai thét lên kinh hãi chạy lại, chợt có một thân ảnh xinh đẹp tốc độ nhanh hơn, trực tiếp nhào tới, lớn tiếng hô với Đoàn Mộc Diễm: “Đoàn Mộc Diễm, nữ nhân ác độc nhà ngươi, dám nặng tay với cha ta, ta...A!”

Người còn chưa tới nơi, lời còn chưa dứt, đã bị Đoàn Mộc Diễm một cước đạp bay ngược ra ngoài.

“Phụt” một tiếng, người đang giữa không trung liền phun ra một ngụm máu tươi.

Đoàn Mộc Diễm nhú mày, thầm nghĩ hôm nay gặp máu thật nhiều.

Mũi chân nàng nhẹ khêu một chút, lại đá Đoàn Mộc Như cùng người kia ra, đảo qua một đám người bị con thịnh nộ của nàng dọa sợ: “Còn ai muốn đi lên thử?”

Mọi người đồng loạt co rúm lại, vừa rồi còn có vài người rục rịch cũng hoàn toàn im lặng.

Trong phòng, Thần công tử ghé vào cửa sổ thấy vậy mặt mày hớn hờ, miệng vui rạo rục nói: “Tiểu Diễm Diễm nhà ta quả nhiên buru hân, trực tiếp động thủ cho đám vô liêm sỉ này nhìn, ngay cả rầm cũng không dám phóng một cái! Nên như vậy mới đúng.”

Ở phía sau hắn, Quân Tu Nhiễm nghiêng tai nghe động tĩnh ngoài phòng, lại nghe Thần công tử nói vậy, khóe miệng cũng gợi lên nụ cười mềm mại.

Hắn vẫn biết Diễm Diễm là dạng cường hãn.

Ngoài cửa, một hồi lăm lệt của Đoàn Mộc Diễm rốt cục hoàn toàn dọa sợ những người này, hơn nữa thị vệ trong phủ cũng xuất hiện xung quanh, đối với bọn họ như hổ rình mồi, khiến bọn họ không dám có ý tưởng dư thừa không nên có, tuy khó tránh có chút không cam lòng, nhưng đơn độc ra trận chưa kịp chiến thắng đã chết trước.

Bọn họ rất nhanh lui xuống, ngoan ngoãn ở riêng, mà Đoàn Mộc Như cùng thể thiếp con cái của hắn, ngoại trừ quần áo mặc trên người, cái gì cũng không được mang đi.

Cho dù hắn có thể là tay sai của những người khác, muốn thử thái độ của Đoàn Mộc Diễm cho nên mới gặp tai nạn như vậy. Nhưng chuyện sau đó mới là chuyện bọn hắn cần phải lo lắng, cùng Đoàn Mộc Diễm không có nửa điểm liên quan.

Nhìn một đám người chậm rãi rời đi, lão vương phi giật mình, sau đó ngẩng đầu nhìn trời, bỗng nhiên thở dài một hơi.

Quay đầu nhìn cháu gái vẻ mặt không chút thay đổi, bà cười khẽ kéo tay nàng nói: “Diễm Diễm, chỉ có cháu mới có biện pháp.”

Đoàn Mộc Diễm kinh ngạc quay đầu nhìn bà, lắc đầu nói: “Cháu so ra chỉ là trực tiếp hơn một chút mà thôi.”

Còn không phải như nhau sao? Có thể tưởng tượng dễ làm lưu loát như vậy, thậm chí là trực tiếp không tiếc dùng phương thức thô bạo, không để ý thể tục, cũng không có kị chèn ép của mọi người, không phải tùy tiện người nào cũng quyết đoán làm ra được.

Bằng không, lão vương phi đâu đến nỗi đến tận bây giờ vẫn chưa đuổi được đám người cả ngày rảnh rỗi không lục đục với nhau thì là tranh cãi không ngớt kia? Còn không phải bởi vì có nhiều bản khoản, khiến cho một số việc không dám mạnh tay mà làm?

Cho nên lúc này Đoàn Mộc Diễm dễ dàng làm những chuyện như vậy, quả thật lại là những chuyện lão vương phi luôn muốn làm, nhưng vẫn chưa thể hoàn thành đại nguyện trong lòng.

Lão vương phi kéo tay nàng, tâm tình kích động, cũng không biết nên nói gì mới phải.

Đoàn Mộc Diễm thấy bà như vậy, khóe miệng không khỏi nhẹ cong lên một chút, lại hỏi: “Tổ mẫu, tổ mẫu quên việc để người của bản phòng cùng đi ra ngoài sao?”

Bản phòng là một mạch của dòng chính, là thiếp thất của tổ phụ cùng con vợ kế.

Lão Vương phi sững sốt, cũng không biết suy nghĩ chút cái gì, bỗng nhiên than khẽ, nói: “Trước hết như vậy đã.”

Đoàn Mộc Diễm nhẹ nhú đôi mi thanh tú, không khỏi có chút nghi hoặc.

Nếu đã muốn mở đầu, cùng nhau phân ra ngoài là tốt nhất, tổ mẫu vì sao lại do dự?

Đối mặt với sự khó hiểu của nàng, lão vương phi vỗ vỗ tay nàng, sau đó xoay người đi ra ngoài, nói: “Ồ riêng có nhiều chuyện phải làm, ta sẽ không ở

trong này lâu.”

Lúc nha hoàn đỡ bà rời đi, Đoan Mộc Diễm vẫn tràn đầy khó hiểu, phía sau đột nhiên vang lên giọng Thần công tử: “Cha ta khi còn sống, ngoài mẫu thân ta ra còn có hai tiểu thiếp khác, mặc dù không phải trắc phi mà chỉ là thiếp thất, nhưng một lần như vậy đã khiến mẫu thân cực kì thương tâm, tình cảm của hai người chìm vào đóng băng, phụ thân lại hàng năm không có ở kinh thành, khiến cho mọi chuyện càng không hòa hoãn nổi. Sau lại có một lần mẫu thân gặp phải nguy hiểm, là Nhị nương liều chết cứu bà, trước lúc nàng chết mẫu thân đã hứa, chỉ cần bà còn sống một ngày, sẽ che chở hai đứa con của nhị nương được bình yên. Cũng vì nhị nương trước khi chết nói một phen nên mẫu thân mới bớt lạnh nhạt với cha ta một chút, lại sau đó mới có ta.”

Đoan Mộc Diễm ngẩn ra, nàng thật không biết thì ra lại có chuyện như vậy, quay đầu nhìn về hướng tổ mẫu rời đi, lẳng lặng không biết suy nghĩ cái gì.

Được một lát, nàng bỗng nhiên nói: “Cháu đã biết. Tuy rằng cháu không hiểu rõ chuyện này, cũng không biết tổ phụ rốt cục là dạng người gì, có thể cháu... không thích ông ấy!”

Thần công tử nhất thời liền vui vẻ, theo đó vẻ mặt có chút hoảng hốt, thì thào giống như tự nói với mình: “Ta cũng không biết phụ thân rốt cục là dạng người gì, nhưng ta từng nghe mẫu thân nói, mẫu thân xuất thân giang hồ, vốn là không quyền không thế không có thân phận tôn quý, năm đó phụ thân cưới hai phòng tiểu thiếp kia cũng là do tổ phụ bắt buộc.”

“Nếu thực không thích, cho dù bất đắc dĩ cưới, sau đó liền gạt sang một bên là được, như thế nào lại có tới mấy đứa con với nữ nhân đó?”

Thần công tử: “.....”

Hắn cũng không biết nha, hắn chẳng qua chỉ là nghe mẫu thân nói qua thôi, cụ thể chuyện trong phủ xảy ra như thế nào, hắn căn bản không thể biết được!

Đoan Mộc Diễm nhủ mi, không tiếp tục thảo luận đề tài này nữa, xoay người đi vào Xuất Vân Các.

Bóng người chợt lóe, Đoan Mộc Cảnh xuất hiện trước cửa, Thần công tử không khỏi ngạc nhiên quay đầu nhìn hắn: “Tiểu Cảnh, cháu sao lại đi ra?”

Hắn nghĩ tiểu tử này sẽ ở lại bên trong, ngăn cản Quân Tu Nhiễm cùng Tiểu Diễm Diễm, vừa nhìn chằm chằm Quân Tu Nhiễm không cho hắn có động tác xấu mới đứng.

Sao lại đi ra như thế?

Đoan Mộc Cảnh nhẹ nhàng nhìn hắn một cái, phui phui góc áo giống như không có việc gì nhẹ nhàng rời đi.

Thần công tử vô tội nháy mắt mấy cái, lại nghiêng mắt nhìn Xuất Vân các phía sau, không biết suy nghĩ cái gì, bỗng nhiên nhếch miệng dê tiện khê cười một tiếng, rồi cũng thông thả rời đi.

Bên trong phòng nhỏ, Đoan Mộc Diễm đi vào nhìn thấy Quân Tu Nhiễm ánh mắt trong suốt nhìn nàng, khoe miệng nhếch lên, chuyển tầm mắt sang một bên, nói: “Ta đã cho người đến báo cho Nghiêu vương phủ, để bọn họ đón người trở về.”

Dứt lời, không thấy có động tĩnh, Đoan Mộc Diễm ngạc nhiên chuyển ánh mắt nhìn qua, nhưng lại thấy hắn nhắm mắt lại, bộ dáng ta đang ngủ, cái gì cũng không nghe thấy.

“.....”

Lúc này, có xe ngựa xa hoa không trở ngại tiến vào trong hoàng cung, có người ngoan ngoãn đứng thẳng chờ nghênh đón phía trước, khi xe dừng lại, từ phía trên đi xuống, không phải Phụng Lâu còn có thể là ai?

“Đại tổng quản!”

Thấy có người hành lễ với mình, Phụng Lâu tà tà liếc hắn một cái, đuôi mày nhướn lên, đáy mắt nhanh chóng hiện lên một chút kinh ngạc, không chút để ý nói: “Ừ, đây không phải là hồng nhân bên cạnh thái hậu nương nương sao? Lộ tổng quản, người tới tìm ta có chuyện gì?”

Cùng là tổng quản, nhưng địa vị lại khác nhau. Phụng Lâu là tổng quản của cả hoàng cung, Lộ tổng quản này chỉ là tổng quản trong cung thái hậu.

Lộ tổng quản cười nịnh hành lễ nói: “Không dám nhận khen ngợi của đại tổng quản, nô tài chỉ là vận khí tốt, nhận được sự chú ý của thái hậu nương nương. Nô tài lần này cũng là phụng mệnh lệnh của thái hậu nương nương, đặc biệt đến tìm đại tổng quản, không ngờ ngài phải xuất cung nên đứng ở đây chờ, nếu có gì mạo phạm đến đại tổng quản, mong đại tổng quản thứ tội.”

Phụng Lâu thiên kiều bá mị từ trên xe đi xuống, sửa sang lại tóc đen, nhìn gương đồng nhỏ vỗ vỗ hai má, nâng giọng nói: “Không biết thái hậu nương nương đến đây tìm ta là có chuyện gì phân phó?”

“Đại tổng quản nói quá lời, cũng không phải phân phó gì, thái hậu nương nương chỉ cho nô tài đến đây hỏi chút chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Thái hậu nương nương nghe nói việc Tam điện hạ hôm nay khóc trên Kim Loan điện, gặp phải loại chuyện kia, thái hậu nương nương vô cùng đau lòng, nghe nói hoàng thượng còn hạ chỉ tử hôn cho Đệ nhị quân chúa cùng Tam điện hạ, không biết hoàng thượng nghĩ thế nào?”

Phượng Lâu nhẹ khoi lên đuôi lông mày, đột nhiên xẹt qua một tia bén nhọn, lạnh lạnh liếc nhìn qua, nói: “Tâm tư của hoàng thượng là chuyện ta có thể phỏng đoán sao? Làm nô tài, nên tuân thủ tốt bổn phận của nô tài, nói ít làm nhiều, bằng không tai vạ sẽ ập đến.”

Lúc này trán của Lộ tổng quản rịn đầy mồ hôi lạnh, liên tục gạt đầu, nói: “Đại tổng quản nói phải, nô tài đây cũng là phụng mệnh thái hậu nương nương đến nơi này thăm dò ý tứ, không hơn.”

“Thái hậu nương nương nếu thật sự muốn biết, trực tiếp đi tìm hoàng thượng chẳng phải xong sao? Cần gì đến chỗ nô tài ta thăm dò ý tứ? Nô tài chính là nô tài, chỉ biết làm việc theo chỉ thị của hoàng thượng, cái khác, bất kể cái gì cũng không biết!”

Nói xong, Phượng Lâu liền lướt qua Lộ tổng quản, đi sâu vào trong hoàng cung.

Lộ tổng quản sững sốt, xoay người nhìn Phượng Lâu căn bản không để hấn vào mắt nhẹ nhàng đi xa, giật mình, sau đó bỗng nhiên sắc mặt trầm xuống, xuy một tiếng, “Phi! Diễn cái gì chứ?”

Sớm đã đi xa ngoài mấy chục bước, theo lý là Phượng Lâu không nghe được chút lời nói xem thường kia lại bỗng nhiên dừng bước, xoay người âm trầm nhìn hấn, nói: “Người vừa nói cái gì?”

Lộ tổng quản cả kinh, nhất thời sắc mặt đại biến, mồ hôi lạnh dày đặc trên trán, cuống quýt nói: “Nô tài cái gì cũng không nói, không biết vì sao đại tổng quản lại hỏi như vậy?”

Thần sắc Phượng Lâu lạnh lẽo, thu hồi gương đồng bảo bối, trên tay còn cầm một khăn phụng tú, xoay người đóng cửa quay trở lại, cầm khê nhếch một góc kiêu căng mà bề nghệ, sau đó phát tay, một cái tát đánh bay Lộ tổng quản ra ngoài.

Lộ tổng quản lúc này gục trên mặt đất, “Phụt” một tiếng phun ra một miệng máu tươi, trong đó còn kèm theo hai cái răng nanh dính máu.

Biến cố cùng đau đớn đột nhiên ập tới khiến hấn vô cùng sợ hãi, mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn Phượng Lâu đã đi vào, há mồm thuận miệng nói: “Ta là người bên cạnh thái hậu nương nương,”

Lời còn chưa dứt, liền “ầm” một tiếng, lần này bị một cước đá bay ra ngoài.

Phượng Lâu lạnh lùng cười, sát khí âm tà phát ra, lại đi tới nhắc chân, một cước dẫm lên người hấn, dùng lực nghiền xuống hai cái.

“Hong nhân bên người thái hậu nương? Thì sao? Cho dù là thái hậu nương nương cũng không dám bắt kính với bổn tổng quản, cầu nô tài người cả gan dám nhục mạ bản đại tổng quản? Muốn chết!”

Hấn là ai chứ? Hấn là Phượng Lâu!

Ngoại trừ chức đại tổng quản trong hoàng cung ra, hấn còn là Vương gia, thấy hoàng thượng cũng không cần quỳ xuống, thái hậu thấy hấn cũng phải khách khí!

Ngoài cung, Nghiêu vương phủ, có người của Đao Mộc vương phủ đến bái phỏng, được nhiệt tình nghênh đón đi vào, biết được thì ra đúng là thương thế của Vương gia tăng thêm, mọi người đều sợ hãi, vội hỏi: “Không phải có người đi theo hầu hạ chủ tử sao? Người đó đâu?”

“Cái gì? Không thấy? Ngay cả xe ngựa đứng ngoài Đao Mộc vương phủ cũng không biết đi đâu?”

“Ai nha, như vậy làm sao được? Chủ tử bị thương nghiêm trọng, sau khi quay về kinh còn chưa có tình dưỡng tốt, cứ tiếp tục như vậy nếu để lại di chứng gì, thật đúng là nguy.”

“Mau mau đón chủ tử về.”

“Đón cái gì mà đón? Đao Mộc lão vương phi một tay y thuật so với ngự y trong cung chỉ có cao hơn, liền nhờ lão vương phi khám chữa bệnh cho chủ tử chúng ta một chút đi.”

“Này được, vậy để tiện cho việc lão vương phi khám chữa bệnh cho chủ tử, chúng ta cũng không cần đi đón chủ tử trở về, đành làm phiền Đao Mộc vương phủ.”

“Quấy rầy như vậy, thật là ngượng ngùng, còn phải xin vị huynh đệ này sau khi trở về thay nhóm huynh đệ chúng tôi nói với lão vương phi, Cảnh thế tử, còn có quận chúa, nhất định cần phải thay chúng tôi thăm hỏi quận chúa, sau đó chủ tử nhà chúng tôi liền giao cho nàng.”

“Việc chiếu cố chủ tử vốn nên là bổn phận của chúng tôi, nhưng bất đắc dĩ chúng tôi ngoài việc đánh đánh giết giết ra, không am hiểu nhất chính là chiếu cố người khác, nghe nói quận chúa huệ chất lan tâm, tâm tư tinh tế, dịu dàng động lòng người, làm phiền quận chúa chiếu cố giúp chủ tử đáng thương đang bị trọng thương nhà chúng tôi, nếu có việc khác cần chúng tôi cống hiến sức lực, xin cứ việc phân phó không cần khách khí.”

“Vị huynh đệ này sắc mặt sao lại khó coi như vậy? Chẳng lẽ là thân mình không thoải mái? Vậy nên mau mau trở về nghỉ ngơi thật tốt nha!”

“Ai nha, coi sắc trời không còn sớm, từ Nghiêu vương phủ đến Đoan Mộc vương phủ cũng khá dài, chúng ta cũng không nên trì hoãn thời giờ về phục mệnh của vị huynh đệ này.”

“Đúng vậy, đúng vậy, vị huynh đệ này, tạm biệt, chủ tử nhà chúng tôi tạm thời giao cho các người.”

Người đáng thương từ Đoan Mộc vương phủ đi qua kia trực tiếp bị đùa giỡn đến vầng đầu não trướng, nhãn mạo kim tinh, hai mắt vô thần phiêu phiêu không biết gì, thẳng đến lúc bị một đám người vui vẻ tiễn ra khỏi Nghiêu vương phủ, đi rất xa vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại.

Mà ở trước cửa Nghiêu vương phủ, có một chiếc xe ngựa lẹp xẹp dừng lại, tùy tùng ngồi phía trước lái xe lúc này bị người ta kéo xuống, khen tới tấp.

“Huynh đệ, làm tốt lắm!”

Có người vỗ tay để tiện cười, nói: “Cái này rất tốt, chủ tử có thể cùng Điem quận chúa sớm chiều ở chung, chính là không biết có hay không nhân cơ hội lại đem quận chúa làm.Hắc hắc hắc!”

Ngoài cửa lớn Nghiêu vương phủ, tiếng cười để tiện trong phút chốc hóa thành một mảnh, dư âm lượn lờ, ba ngày chưa dứt.

Trong Đoan Mộc vương phủ, Đoan Mộc Điem không hiểu sao rùng mình một cái, mà ngay lúc này, người nào đó nãy giờ thủy chung không đem ánh mắt rời khỏi người nàng, bỗng nhiên mở miệng, có vài phần không xác định nói: “Điem Điem cái bót trên mặt nàng, có vẻ như....nhạt màu một chút thì phải?”

“Hả?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 17: Nàng đứt cho ta

Edit: Quán Quán

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Một câu “cái bót nhạt đi” của Quân Tu Nhiễm làm Đoan Mộc Điem sùng sốt.

Nàng không tự chủ được đưa tay sờ sờ má phải, chính nàng cũng không biết rõ tình trạng cái bót trên mặt, dù sao trên mặt mọc ra cái bót đỏ dài như vậy, cho dù nàng không để ý dụng mạo thì cũng không ưa thích soi gương, huống chi gương ở thời đại này đều làm bằng đồng, nên soi cũng không rõ lắm.

Vì vậy đối với câu hỏi của Quân Tu Nhiễm, nàng không thể trả lời, chỉ nói: “Có lẽ do lớn lên nên sẽ nhạt màu đi một chút.”

Đây là chuyện bình thường, bót cũng do sắc tố lắng đọng mà thành, hồi trước khá nhỏ nên màu sắc hơi đậm, sau khi lớn lên thì tán ra nên màu cũng nhạt dần đi.

Hắn là như vậy.

Nhưng đến lúc ăn tối, khi nàng lơ đãng nhắc đến việc này, thì tiểu thúc và ca ca đều đồng thời sùng sốt, nhìn chăm chăm mặt nàng hồi lâu, rồi ngạc nhiên nói: “Hình như, đúng là nhạt đi một chút.”

Nàng không khỏi kinh ngạc.

Tiểu thúc nói còn được, dù sao cũng đã mười năm không thấy, có chút biến hóa, hắn nhìn ra cũng là bình thường, nhưng ca ca lại cùng ý kiến, thay đổi nhỏ như vậy theo lý phải tập nãi thành quen không phát hiện ra mới phải a.

Trừ phi biến hóa này là đột nhiên tới, ít nhất là phát sinh trong thời gian ngắn.

Nàng đưa tay sờ sờ mặt, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc không hiểu vì sao.

Khi bọn họ dùng bữa tối, gã sai vặt lúc trước phải đi Nghiêu vương phủ rút cuộc đã chạy về, hắn kinh sợ thậm chí mang theo chút nước nờ bám lại chi tiết chuyện lúc nãy hắn phải trải qua, hi vọng các chủ nhân không giận chó đánh mèo trách phạt hắn, hoặc là trách phạt nhẹ một chút.

Cẩn thận nghe hắn nói xong, Thần công tử bật cười thành tiếng, Cảnh thế tử tuy tươi cười nhưng ánh mắt lại có chút sâu xa, Đoan Mộc Điem trực tiếp đen mặt, nếu Quân Tu Nhiễm ở bên cạnh, nói không chừng nàng liền trực tiếp một cước đạp hắn.

Chờ sau khi trở về phòng, lần đầu tiên nàng chủ động thậm chí là có chút khẩn cấp tiến đến trước gương, đánh giá cẩn thận khuôn mặt phản chiếu trong

đó.

Mặt phải tuyệt sắc khuyh thành giống như tiên tử, mặt trái lại dữ tợn vằn vẹo y như quỷ mị, nàng nhìn thẳng bên phía mặt trái, cố gắng nhìn ra chút gì đó.

Nhưng nhìn nửa buổi, nàng vẫn cảm thấy gương mặt mờ nhạt bên trong gương đồng kia không có gì khác lạ so với bình thường.

Không khỏi lại duỗi ngón tay sờ sờ, qua nhiều năm như vậy, nàng chưa bao giờ giống như hôm nay sờ mặt mình nhiều lần như thế.

Dưới lầu truyền đến tiếng động, hình như là tiếng chén bát vỡ, Đoan Mộc Diễm đang ghé vào trước gương đầy hứng thú đánh giá mặt mình không khỏi nhướn mi, nghiêng đầu nhìn ra ngoài phòng.

Ngoài phòng tất nhiên không có động tĩnh, động tĩnh là ở dưới lầu truyền đến.

Nàng khẽ nhủ mảy, sau đó xoay người ra khỏi cửa đi xuống lầu, tiến vào phòng Tam điện hạ.

Trong phòng, Nguyên Hương quỳ trên mặt đất, có chút run rẩy hoảng sợ, ở trước mặt nàng là một chén cháo vỡ nằm trên đất, lại phía trước, Quân Tu Nhiễm đang ngồi ở trên đường, hờ hững nói: “Ngươi đứng lên đi.”

Nghe được có người đi vào, hần quay đầu, nhìn thấy Đoan Mộc Diễm, ánh mắt tức thì toả sáng, trên mặt vốn còn có vài phần lạnh mạc không kiên nhẫn nháy mắt lộ ra ý cười trong suốt, mềm nhẹ đến nỗi có thể nổi lên trên mặt nước.

Bị hần nhìn như thế, khoe miệng Đoan Mộc Diễm không khỏi cứng đờ, cúi đầu nhìn Nguyên Hương quỳ trên đất, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Nguyên Hương quỳ xoay người, ngập ngừng nói: “Nô tỳ không cẩn thận đánh đổ chén thuốc do lão vương phi chế, đặc biệt cần dặn đưa cho Tam điện hạ, thỉnh quận chúa trách phạt!”

Tỏ mẫu đặc biệt cần dặn?

Nàng nhìn chén thuốc bị rơi vỡ trên mặt đất, hỏi: “Chỉ có một chén này thôi sao?”

“Ở phòng bếp còn một chút, sợ là không đủ.”

“Mang tới trước đi, sau pha chế lại một chén khác cũng được.”

“Vâng!”

Nguyên Hương như trút được gánh nặng, lập tức đứng lên rồi đi ra ngoài. Đoan Mộc Diễm ngẩng đầu nhìn Quân Tu Nhiễm, tức giận nói: “Ngươi có ý!”

Hần cười khê ra tiếng, chỉ lắc đầu nói: “Không phải, là ta cảm không vững, mới rơi xuống đất.”

Hần thể nhưng cực kì thành thật, không hề phủ nhận việc này kì thật đều không phải do Nguyên Hương thất trách. Đoan Mộc Diễm lạnh lùng liếc hần nói: “Nếu thân mình không tốt, để nha hoàn đứt người là xong.”

“Ta không có thói quen như vậy, không thích.” Hần nhẹ giọng nói, vẻ mặt thản nhiên.

Hai mắt Đoan Mộc Diễm lại nhìn hần, lúc này Nguyên Hương bung chén thuốc tiến vào, quả thật chỉ có hơn nửa chén.

Nàng bung chén có chút do dự, không biết có nên đưa cho Tam điện hạ hay không, liền gấp một bàn tay từ bên cạnh đưa sang, nàng cả kinh quay đầu, thấy quận chúa mặt không thay đổi nhận chén thuốc, nói: “Trước tiên dọn sạch nơi này một chút.”

“Ách. À, vâng!” Nàng ngẩn ra, nhất thời có chút không phản ứng kịp, qua hồi lâu sau mới bắt đầu vội vàng dọn dẹp.

Đoan Mộc Diễm không để ý nàng, bung chén cháo ngồi xuống mép giường, đưa tới trước mặt Quân Tu Nhiễm, nói: “Ăn đi.”

Tiếc rằng Tam điện hạ căn bản không động tay, mà cứ như vậy nước mắt lưng tròng đáng thương động lòng người nhìn nàng, vô liêm sỉ nói: “Ta không nhúc nhích được, nàng dứt ta đi.”

Dường như có một tiếng “phụt” vang lên, gân xanh trên trán Đoan Mộc Diễm nổi dậy, lạnh lùng nhìn người nào đó không có nửa điểm tự giác, nói: “Ngươi không phải nói ngươi không quen không thích người ta đứt sao hả?”

“Diễm Diễm không giống.” Hần cười đến càng vô liêm sỉ.

“.....” Nàng có thể bóp chết hần không?

Vào đêm, trong khuê phòng, Đoan Mộc Diễm đã chìm vào giấc ngủ, ở phòng dưới lầu, ánh đèn chiếu rọi khắp phòng, có thể nhìn thấy Quân Tu Nhiễm ngủ không được an ổn, hơi thở dồn dập, mảy nhăn lại, sắc mặt tái nhợt, trên trán còn phủ một tầng mồ hôi lạnh, trong mơ hồ, hình như có khí đen hiện lên trên mặt hần.

Cửa sổ bỗng nhiên mở tung, có một bóng người tiến vào trực tiếp đến bên giường, cúi đầu nhìn Quân Tu Nhiễm, giữa ngón tay có ngân quang thoáng hiện, cũng từ tay người nọ nhanh chóng đâm vào trong cơ thể Quân Tu Nhiễm.

Quân Tu Nhiễm cứng đờ người, sau đó dần dần thả lỏng.

Không lâu sau, hần mở mắt nhìn người trước giường nói: “Ta on lão Vương phi.”

Người đứng trước giường rõ ràng chính là lão vương phi Đoan Mộc vương phủ.

Ánh đèn mờ nhạt chiếu không tới khuôn mặt lão vương phi, cũng không biết giờ này biểu tình bà thế nào, nhưng sau khi nghe được Quân Tu Nhiễm nói như vậy, bà hừ lạnh một tiếng, nói: “Còn xằng bậy không biết yêu quý bản thân như vậy, cho dù là lão thân, lần sau cũng không thể cứu được ngươi nữa!”

Quân Tu Nhiễm khoe miệng mỉm cười, nói: “Lão vương phi giáo huấn phải, về sau ta chắc chắn chú ý, yêu quý bản thân mình.”

“Ngươi biết là tốt rồi, ta cũng không muốn cháu gái ta còn chưa xuất giá, đã thành góa phụ.”

“Ta on lão Vương phi thành toàn.”

“Ta thành toàn thì có ích lợi gì? Phải khiến Điem Điem gặt đầu mới được. Đừng tưởng rằng có thánh thượng tứ hôn thì ngươi có thể không lo ngại gì, cho rằng Điem Điem nhà ta không phải người thì không lấy chồng.” Lão vương phi hừ lạnh nói: “Hiện giờ chẳng qua là tạm quyết định mà thôi, nếu như ngươi không thể khiến cho Điem Điem cam tâm tình nguyện gặt đầu, cho dù là thánh chỉ, cho dù các ngươi có quan hệ vợ chồng thì lão thân cũng sẽ tự mình tiến cung thỉnh cầu hoàng thượng thu hồi thánh chỉ!”

Lời nói khí phách như thế không phải người nào cũng dám nói ra.

Quân Tu Nhiễm ho khan hai tiếng, bàn tay dùng sức chống giường ngồi dậy, xếp bằng, ngẩng đầu nhìn lão vương phi đang đứng dưới ánh đèn, mỉm cười nói: “Ta tất nhiên sẽ làm cho Điem Điem gặt đầu, bằng không, ta làm sao có thể để nàng tâm không cam lòng không nguyện ngồi lên kiệu hoa của Nghiêu vương phủ?”

Lão vương phi không khỏi trầm mặc một chút, lẩm bẫm nói: “Ta nói ngươi đứa nhỏ này, làm sao lại giống như có rất nhiều chuyện gạt lão thân chứ?”

“Sao lại nói như vậy? Lão vương phi ngài cũng biết mười năm trước ta đã quen biết Điem Điem.”

“Ừ, rồi sau đó?”

“Ta thích Điem Điem, muốn để nàng làm vương phi của ta, chỉ đơn giản như vậy thôi.”

Lão Vương phi lại trầm mặc, sau đó thở dài thật sâu, nói: “Trong kinh thành này nhiều tiểu thư khuê các như hoa như ngọc thiên kiều bá mị như vậy.”

“Lão vương phi cũng hiểu được Điem Điem bộ dạng xấu?”

“Chê cười! Cháu gái lão thân đương nhiên là nhất đẳng trên đời, nhưng chỉ mình lão thân nghĩ như vậy thì có ích lợi gì? Bộ dạng Điem Điem dù sao cũng khác với người thường, lúc trước nếu như còn thân phận quận chúa Đoan Mộc vương phủ khiến cho người ta kiêng kỵ không dám nói, thì hiện tại một khi có hôn ước với ngươi, sợ là sẽ có rất nhiều người không để ý đến thân phận quận chúa của con bé, càng thêm chửi bới nói lời không hay với nó.”

Nghe lão vương phi nói thẳng ra, Quân Tu Nhiễm cũng không khỏi trầm mặc, sau đó cười khẽ nói: “Ta tin tưởng Điem Điem, nhất định sẽ không bị chút chuyện nhỏ đó làm cho khó xử, hơn nữa, sao ta có thể để yên cho người khác chửi bới nàng chứ?”

“Ngươi tốt nhất nhớ kỹ những lời này, nếu Điem Điem vì ngươi mà chịu nửa điểm ủy khuất thì cho dù ngươi là hoàng tử điện hạ, ta cũng sẽ đánh cho ngươi không thể tự sinh hoạt được.”

“Vâng!”

“Còn nữa, ngươi phải đẩy nhanh tốc độ, độc trong cơ thể ngươi mặc dù hiện tại có thể áp chế, nhưng không biết khi nào thì không áp chế được nữa. Kì thật nghĩ đến chuyện giao cháu gái cho tên tiểu tử lúc nào cũng có thể mất mạng như ngươi, lão thân vạn phần lo lắng!”

“.....”

“Được rồi, chuyện của các ngươi, ta cũng không muốn quản, nhưng mặc kệ Điem Điem nhà ta đối đãi với ngươi thế nào, sẽ có lựa chọn gì, thì cũng không cho phép ngươi khi dễ nó, cũng không được để nó chịu nửa điểm ủy khuất! Còn nữa, về chuyện thân thể ngươi, ngươi phải cho nó biết trước khi nó quyết định.”

“Vâng!”

Ngữ khí lão vương phi lúc này mới dịu xuống, hỏi: “Ngươi lần này rời kinh có thu hoạch gì không?”

Quân Tu Nhiễm trầm mặc, nhẹ giọng nói: “Là chuyện trong triều.”

Lão vương phi nghe vậy liền không hỏi nữa, chỉ đưa tay nhanh chóng điểm vài cái trên người Quân Tu Nhiễm, rút ngân châm trong người hấn ra, Quân Tu Nhiễm không khỏi run lên, mồ hôi lạnh trên trán vừa thu hồi lại gia tăng thêm một tầng.

Thu châm xong, lão vương phi liền xoay người rời đi, Quân Tu Nhiễm lúc đó không nằm xuống, mà cứ xếp bằng ngồi trên giường vận công, chậm rãi giải toả kinh mạch bị hao tổn trong cơ thể, mãi cho đến khi bên ngoài rạng sáng, cửa sổ có làn gió sớm tươi mát thổi vào, hấn mới thở dài một hơi, mở to mắt.

Một đêm vận công chữa thương, sắc mặt hấn đã khôi phục vài phần, không hề tái nhợt đến trong suốt như hôm qua, thần thái trong mắt càng có thần.

Có tiếng bước chân vang lên ngoài cửa, sau đó không hề thông tri bẩm báo gì trực tiếp đẩy cửa phòng.

Hấn nhất thời quay đầu nhìn về phía cửa, giây tiếp theo nhìn thấy người tiến vào phòng không phải người hấn muốn gặp, mà là Thần công tử khiến người người cảm ghét.

Quân Tu Nhiễm nhú mày, tầm mắt đảo qua một vòng phía sau hấn, rồi thần nhiên thu hồi tầm mắt.

Thấy phản ứng này của hấn, Thần công tử tỏ ra khá vui vẻ, chân không chạm đất tiến đến trước mặt hấn, cười hi hi nói: “Sao rồi, Tam điện hạ nhìn thấy bản công tử thực thất vọng sao?”

Quân Tu Nhiễm căn bản không để ý đến hấn, quay đầu nhắm mắt tiếp tục ngồi, Thần công tử vui vẻ tiến đến, mở quạt giấy phe phẩy, khề thờ dài: “Xem ra là phí công rồi, Tam điện hạ như vậy là không có hứng thú nghe ta kể về Tiểu Điem Điem nhà ta a.”

Tam điện hạ mới vừa nhắm mắt lại lập tức mở ra, quay đầu nhìn về phía hấn.

Phản ứng như thế, Thần công tử tỏ vẻ mình rất tổn thương.

Đoan Mộc Điem giờ phút này lại đang ở trong phòng tổ mẫu, bởi vì quyết định ở riêng hôm qua làm cho cả Đoan Mộc vương phủ hỗn loạn, ở riêng, khi nói chỉ là vài chữ, nhưng muốn thật làm thì phải đem toàn bộ chuyện loạn thất bát tao xử lý tốt, cũng cần thật lớn tinh lực.

Nhưng sau khi tới phòng tổ mẫu, mặc dù nàng định tới giúp tổ mẫu phần nào, nhưng trên thực tế chỉ ngồi trong góc phòng nhìn tổ mẫu phân phó từng mệnh lệnh xuống, căn bản không cần nàng thêm tay.

“Điem Điem, nơi này không có chuyện gì quan trọng, chỉ bằng cháu trở về nghỉ ngơi đi.”

Lão vương phi nhìn thấy cháu gái đang ngồi ngẩn người trong góc, hòa ái nói.

Đây là.....có ý muốn đuổi nàng đi sao?

Đoan Mộc Điem vốn ngẩn người liền lấy lại tinh thần, nơi này quả thật không cần hỗ trợ gì, tổ mẫu lại xử lý thành thạo như thế, nàng đành gật đầu cáo từ rời đi.

Bên ngoài tiếng la hét ầm ĩ, nàng đứng dưới mái hiên nhìn cảnh tượng vội vàng của nhóm nha hoàn tới tấp, lại ngẩng đầu nhìn trời, bỗng nhiên cảm thấy có chút nhàm chán.

“Quận chúa!” Có nha hoàn vội vã chạy đến, cúi người hành lễ trước mặt nàng nói: “Lão vương phi căn dặn, mấy ngày nữa là ngày sinh của thái hậu nương nương, quận chúa nếu có thời gian có thể chuẩn bị tham dự yến hội sinh thần của thái hậu. Người và thế tử mới trở lại kinh thành, thân phận tôn quý, e là ở bữa tiệc thái hậu nương nương sẽ phá lệ chú ý hai người.”

Nàng sửng sốt, hỏi: “Có yêu cầu đặc biệt gì sao?”

“Lão vương phi nói, chỉ cần quận chúa cảm thấy vui vẻ vừa lòng là được rồi, không cần lo lắng nhiều.”

Tùy ý như vậy?

Nàng gật đầu tỏ vẻ đã biết, nha hoàn kia lại thi lễ sau đó cáo lui đi vòng trở về.

Đoan Mộc Điem vẫn đứng dưới mái hiên, tâm tư chuyển dời đến chuyện khác, âm thầm nhớ tới bốn chữ ‘sinh nhật thái hậu’, trực giác mách bảo, đó chính là nơi tập trung phiền toái.

Nhưng mặc dù vậy, nàng cũng không thể không đi.

Nguyên Hương đứng phía sau nháy mắt vô tội nhìn nàng, thật sự không nghĩ ra nàng có tâm tư gì, liền tiến lên hỏi: “Quận chúa, ngài muốn xuất phủ sao?”

“Vì sao phải xuất phủ?”

“Ngài xem a, hiện tại trong vương phủ ta một mảnh hỗn loạn, đều bề bộn chuyện ở riêng, quận chúa nên chuẩn bị cho ngày tham gia yến hội sinh thần thái hậu, chỉ bằng trực tiếp xuất phủ căn dặn đám người dưới mưa đồ theo yêu cầu của người thì càng thuận tiện hơn.”

Đoan Mộc Diễm nghiêng đầu nhìn nàng một cái, thấy ánh mắt nàng tỏa sáng, tỏ vẻ rất hứng thú với việc ra phủ.

Nàng không khỏi im lặng, sau đó đi về hướng hậu viện, nói: “Còn rất nhiều xiêm y đẹp lúc trước tổ mẫu chuẩn bị cho ta, son bột nước, vàng ngọc trang sức cũng rất nhiều, không cần phải ra phủ mua nữa.”

“A?”

Ngày sinh của thái hậu nương nương, chuyện long trọng như vậy, quận chúa nàng thế nhưng tùy ý như thế, dáng vẻ giống như căn bản không thèm để trong lòng?

Ngày sinh của thái hậu nương nương cũng không làm cho Đoan Mộc Diễm có phản ứng quá lớn, chuyện Đoan Mộc vương phủ ở riêng trong thời gian rất ngắn đã truyền khắp kinh thành, tiếp theo lời đồn Đoan Mộc Diễm quận chúa dung nhan xấu như quỷ, Diễm quận chúa cường bức Tam điện hạ, cùng với thủ đoạn lợi hại khiến cho thúc tổ hai nhà rời khỏi vương phủ nhanh chóng lan truyền.

Nghe nói chi thứ hai, chi thứ ba của Đoan Mộc vương phủ đều bị Diễm quận chúa đuổi ra ngoài rồi.

Còn có vị lão tổ tông của Đoan Mộc vương phủ, lão thái thái kia cũng bị Diễm quận chúa làm cho buồn bực đến sinh bệnh, quả thực là bất nhân bất nghĩa bất hiếu điển hình a!

Còn nữa còn nữa, Diễm quận chúa kia thế nhưng thừa dịp Tam điện hạ bị thương, không để ý đến lễ giáo liêm sỉ làm nhục Tam điện hạ, thật sự là vô cùng quá phận, nữ tử đức hạnh bại hoại như thế, quả thực nên thiên đao vạn quả lăng trì xử tử! Cũng không nhìn xem nàng lớn lên có bộ dạng gì, dám những chăm Tam điện hạ như thiên tiên của chúng ta!

Cái gì? Hoàng thượng tử hôn? Kia còn không phải bởi vì Hoàng thượng nhớ tới Đoan Mộc vương phủ vất vả công lao to lớn, không đành lòng để nữ nhi duy nhất của Đoan Mộc gia bị chỉ trích, nên đơn giản đem quận chúa kia tử hôn cho tam điện hạ, làm Nghiêu vương phi sao! Tam điện hạ thật sự là chịu đủ ủy khuất, trong kinh thành nhiều tiểu thư mỹ mạo ái mộ hẳn, hẳn thế nhưng lại phải thành thân với kẻ xấu nhất kia, để nàng ta vào cửa làm Vương phi.

Cái gì cái gì? Là tam điện hạ chủ động thỉnh cầu hoàng thượng hạ chỉ tử hôn? Người đang nói giống sao? Điều này sao có thể?

Nói cũng phải, người đừng hồ ngôn loạn ngữ mê hoặc lòng người, nữ tử dung nhan xấu như vậy, nếu không có thân phận quận chúa, thì cho dù tặng không cho người ta làm nha hoàn rửa chân e rằng cũng khiến người ta khinh thường quay đầu đấy!

Suyt! Nhỏ giọng chút, người không muốn sống nữa à?

Ngôn luận như vậy ở kinh thành gần như đi đâu cũng nghe được, Đoan Mộc Diễm so với chuột qua đường còn khiến cho người ta khinh thường chán ghét hơn, có người nào đó ở lâu hai trà lâu khó chịu nói: “Diễm quận chúa kia thật sự là quá phận, ý vào Hoàng thượng không chỉ trích nàng mà làm ra việc những chăm Tam điện hạ, khiến hoàng thượng không thể không hạ chỉ tử hôn, để nàng trở thành Nghiêu vương phi. Cũng không nhìn xem nàng lớn lên có bộ dạng gì nữa, phong thái Tam điện hạ đi lễ tựa trích tiên, chỉ có danh môn khuê tú đoan trang thanh tao lịch sự như tiểu thư mới có thể xứng đôi, nô tỳ lo lắng bằng với bộ dạng của nàng, Tam điện hạ nhìn thấy cũng ngủ không được, ghê tởm đến cơm ăn không vô.”

Bên cạnh, một nữ tử mặc tuyết y đứng cạnh song cửa sổ, nhìn không rõ khuôn mặt nàng, nhưng chỉ một bóng dáng đã khiến người ta cảm thấy vô cùng xinh đẹp, uyển chuyển hàm xúc thướt tha, mờ ảo như tiên.

Nghe nha hoàn phía sau khó chịu nói thầm, ngón tay ngọc đặt trên song cửa sổ của nàng kia hơi co lại, rồi sau đó giọng nói uyển chuyển hàm xúc như nhạc vang lên: “Ta nghe phụ thân nói, là Tam điện hạ chủ động xin hoàng thượng hạ chỉ tử hôn, vì thế còn không tiếc đại náo Kim Loan điện. Lúc sau, Đức phi nương nương phái người mời qua, hẳn cũng bỏ mặc, xuất cung đi Đoan Mộc vương phủ, đến nay đã qua ba ngày vẫn như cũ không có trở về Nghiêu vương phủ.”

Nha hoàn kia há miệng thở dốc, lại rút trở về, lát sau mới nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, ngài đừng thương tâm, nô tỳ cảm thấy Tam điện hạ không phải bởi vì thích Diễm quận chúa kia nên mới muốn kết hôn với nàng ta, bộ dạng nàng ta xấu như vậy, có nam nhân nào nguyện ý cưới chứ?”

Ngón tay ngọc của vị tiểu thư kia lại bóp chặt, thì thào giống như lầm bầm, lại giống như tự an ủi mình nói: “Đoan Mộc vương phủ đòi hỏi hoàng đế Đại Viêm ta dốc sức giành thiên hạ, là hiền quý trong hiền quý, hiện tại Đoan Mộc vương gia xuất chinh Bắc Cương, vô luận trong quân đội hay ở nhân gian, đều có danh vọng cực cao.....”

Nói tới đây, giọng nàng lại càng nhỏ, khiến cho người ta nghe không rõ đến cuối cùng cái gì cũng nghe không được.

Nha hoàn kia vẫn dùng sức gât đầu nói: “Đứng dậy, Tam điện hạ tất nhiên không phải thực sự thích Diễm quận chúa kia!”

“Thì tính sao? Nàng ta là quận chúa Đoan Mộc vương phủ, cho dù bộ dạng xấu, thì người bình thường cũng không thể sánh bằng.”

“Tiểu thư, người cũng từng tự ti, chỉ luận về thân phận địa vị, người cũng không kém Diễm quận chúa kia, luận dung mạo phẩm tính tài hoa, Diễm quận chúa kia dù thúc ngựa cũng kém ngài. Lại nói, Đức phi nương nương khẳng định sẽ giúp ngài, ngài chính là cháu gái ruột của bà ấy a, bà ấy sẽ luôn luôn đứng về phía ngài.”

Một chỗ khác trên lầu, ở vị trí bên cạnh cửa sổ, một nữ tử cực kỳ xinh đẹp lãnh ngạo nghe được tiếng bàn luận kể bên, bỗng nhiên hừ nhẹ một tiếng, nói: “Loạn thất bát tao cái gì? Ta thật cảm thấy Đoan Mộc Diễm kia thật không tồi, nể tình nàng giúp ta chinh chiến ả tiểu tiện nhân Vinh Cầm Viện kia, thì

bỏn tiểu thư cũng nên tin tưởng nhân phẩm của nàng khẳng định không thể kém!”

Nhà hoàn bên cạnh kinh hải, liên tục nói: “Tiểu thư, nhỏ giọng chút, tất cả mọi người đều nhìn cô đó!”

Nàng đột nhiên quay đầu đi, về mặt cực kì hùng hổ trừng đám người bên cạnh, ngạo nghễ nói: “Nhìn cái gì? Chưa thấy qua mỹ nữ hả?”

Có người ở trong góc cười nói: “Mỹ nữ thì thấy nhiều, nhưng mỹ nữ mạnh mẽ có cá tính như vậy thật ra lại hiếm thấy a.”

Mọi người đều quay đầu nhìn sáng một bóng người mặc quần áo đỏ rực ngồi trong góc, nhất thời tiếng hít không khí vang lên liên tiếp.

Thần công tử? Hấn hấn...hấn lặng yên không tiếng động xuất hiện trong này từ khi nào vậy? Những lời bọn họ vừa nói kia chẳng phải đều đã bị hấn nghe hết sao?

Thần công tử lãnh lạnh đảo qua đám người trong tửu lâu, cười lạnh nói: “Hình như các người đều rất có ý kiến với cháu gái bảo bối của bỏn công tử a, đến đến đến, mau mau đến nói cùng bỏn công tử, cháu gái nhà ta làm chuyện gì tội ác tày trời nhân thần căm phẫn, thế nhưng lại để các người kích động thảo luận như thế này?”

Nàng kia bỗng nhiên lại xuy một tiếng nói: “Người người này thật dong dài, muốn giúp cháu gái người tính sổ thì trực tiếp động thủ là được, cần gì phải chít chít méo mó nói nhiều như vậy?”

Thần công tử ghé mắt nói: “Đây là tu đường của đại tiểu thư Vinh quận vương phủ sao? Thấy bản công tử không đến thỉnh an thì thôi, chẳng lẽ ngay cả một tiếng biểu thức cũng không có sao?”

“Người... .”

Nàng vỗ bàn nhảy dựng lên, Thần công tử lại thần nhiên phe phẩy quạt giấy, chậm rãi nói: “Bản công tử mới lười động thủ với người, có một số việc cũng không phải động thủ là có thể giải quyết.”

Vinh Cẩm Tĩnh híp mắt cười lạnh, lại ngồi xuống, ngửa cằm nói: “Tốt lắm, bỏn tiểu thư lại muốn nhìn, người có biện pháp nào không cần động thủ!”

Sau nửa canh giờ, có người bị ném từ trên tửu lâu xuống, Thần công tử đứng trên lầu cao ngạo nói: “Bản công tử hiếm khi tâm trạng không tệ muốn nói chuyện từ tế với các người, các người lại hếch mũi lên cao tưởng bản công tử dễ bắt nạt? Cút, nếu lại để bản công tử nghe được các người không biết tốt xấu chửi bới cháu gái ta, thì cứ lấy tội nhục mạ quận chúa mà xử!”

Bên cạnh, Vinh Cẩm Tĩnh vỗ bàn cười đến tùy ý đường hoàng, chỉ vào hấn nói: “Người không phải nói là không động thủ sao? Vậy người vừa rồi làm cái gì? Nói a nói a!”

Thần công tử tà nghệ nhìn nàng nói: “Bản công tử nói là không động thủ lúc nào? Là ta lười động thủ với người! Tuy nói có một số việc không phải động thủ thì có thể giải quyết, nhưng có một số việc khi giải quyết vẫn nên trực tiếp động thủ thì nhanh hơn.”

Ngay lúc hấn nói chuyện, có kẻ đồng lõa với gã vừa rồi bị ném bay phần nộ vọt lên, kêu gào: “Khốn kiếp, người dám ném huynh đệ ta xuống lầu, đừng tưởng mình là công tử danh môn thì giỏi lắm, ta liều mạng với người!”

Vinh Cẩm Tĩnh vụt đứng lên, một cước đá bay người nọ ra ngoài, cả giận nói: “Thứ vô liêm sỉ, không thấy bỏn tiểu thư đang cùng hấn nói chuyện sao? Có hiểu quy củ hay không?”

Thần công tử nhất thời mắt sáng lên, nhin không được vỗ tay trầm trồ khen ngợi!

Bên trong tửu lâu loạn thành một đoàn, có người sợ hãi phải chạy ra ngoài, có người tẩn vào trong góc vậy xem náo nhiệt, mặc khác còn có mấy người thế nhưng lại ngang nhiên đánh lộn với Thần công tử vang danh đệ nhất hoàn khổ của kinh thành.

Cũng may hấn công tử không nặng tay với bọn họ, nhưng không hiểu sao sau khi cùng Vinh Cẩm Tĩnh liên thủ, khóe mắt giống như không chút để ý hướng về một chỗ nào đó liếc mắt một cái.

Nơi đó, Cảnh thế tử đang đứng nhìn tiểu thúc nhà mình cùng với đại tiểu thư Vinh quận vương phủ đánh người, sắc mặt biến đen, khóe miệng khẽ nhếch, sau đó ánh mắt rơi xuống mấy người kia có chút đăm chiêu.

“Lập tức đi tra rõ ràng, là kẻ nào tránh ở phía sau tung lời đồn bắt lợi với Điem Điem.”

“Thuộc hạ lập tức đi, nhưng sau khi tra được, nên xử trí như thế nào?”

“Giết!”

“Dạ!”

Trong một ngõ hẻm ít ai lui tới của kinh thành, có một đám du côn bị người ta vây đến cùng đường, nhìn chằm chằm đám người lạnh lùng hờ hững kia, chúng chỉ cảm thấy từng cơn uy áp khiến cho bọn chúng hít thở không thông.

“Các ngươi. Các ngươi muốn làm gì?”

Đối phương thế nhưng không thèm để ý đến bọn chúng, mà đứng tại chỗ thảo luận với nhau.

“Chính là mấy tên này ở khắp nơi tung lời đồn về vương phi hả? Thực làm cho người ta không thể tin được, thế đạo gì vậy? Ngay cả du côn vô lại cũng dám chửi bới vương phi nhà chúng ta, du côn bây giờ đều trở nên to gan lớn mật vậy sao?”

“Ngươi ăn phân lớn lên hả? Không cần nghĩ cũng biết nhất định là có người sau lưng chỉ thị bọn chúng, uống cho ngươi đi theo chủ tử nhiều năm như vậy, ngay cả chuyện rõ ràng như thế cũng nhìn không rõ!”

“Tiểu Thuận Tử, ngươi muốn chết!”

“Hai người các ngươi đừng náo loạn nữa, chính sự quan trọng hơn. Ai đi qua hỏi một chút, sau lưng bọn chúng là kẻ đáng chết nào?”

“Ta đi!”

“Ta đi ta đi!”

“Tiểu tử chán sống này, dám giành với ta?”

“Cùng nhau qua đó chẳng phải xong sao?”

“Vẫn là lão đại thông minh, một chữ trúng hồng tâm a!”

“Không hổ là người đi theo chủ tử lâu nhất, quả nhiên có lối suy nghĩ nhanh nhẹn thông minh tức trí đa mưu, phạm phu tặc tử chúng ta không thể đánh đồng a!”

Chỉ nghe “vút” một tiếng vang lên, có hàn kiếm từ trong vỏ rút ra, mấy người bên cạnh nhất thời vèo một cái tản ra tứ phía.

Đoan Mộc vương phủ, Đoan Mộc Diễm nhìn Cẩm Tú đứng trước mặt hỏi: “Có việc sao?”

Cẩm Tú biểu tình có chút cứng nhắc, ánh mắt chần chờ, bộ dạng tâm thần không yên, nghe vậy không hiểu sao run run, rồi sau đó hỏi: “Quận chúa, ngài đây là đi ra ngoài sao?”

“Ừ.”

« Không biết quận chúa muốn đi làm gì? Không bằng để nô tỳ đi đi. Mấy hôm nay ngày chiều cô Tam diện hạ cũng rất vất vả, nên ở trong phủ nghỉ ngơi thì hơn. Lại nói, ngày mai là sinh thần của thái hậu nương nương, vì quận chúa ngài chưa bao giờ vào cung, cho nên lão vương phi cố ý mời một ma ma tới để dạy quận chúa một chút lễ nghi cung đình. »

Nghĩ đến ma ma kia, Đoan Mộc Diễm không khỏi nhũn mảy, quy củ nhiều như vậy, còn có tư thế đi đường, âm điệu tốc độ nói chuyện, thậm chí ngay cả biểu tình trên mặt cũng có quy củ nghiêm khắc, nàng đã chịu đủ rồi!

Thật không phải bị quy củ này dọa đến, mà là chịu không nổi bị một lão mama cả ngày nhìn chăm chăm như vậy, còn phải nghe tiếng lẩm nhảm của bà ta. Nếu không phải ma ma kia do tổ mẫu mời đến, nàng đã sớm tát cho một cái rồi.

Cho nên giờ phút này nghe Cẩm Tú nhắc đến, nàng không nhịn được sắc mặt lạnh lùng, nói: “Quy củ trong cung cùng những chuyện cần chú ý khi tiến cung ta đều đã biết, ngươi hiện tại đem ma ma kia đưa về cung đi thôi.”

Nói xong liền đi thẳng tới cửa lớn.

Cẩm Tú quỳnh lên, vội lại ngăn nàng lại, đối mặt với ánh mắt tương như nhẹ nhàng lại khiến cho nàng cảm thấy áp bách của quận chúa, tim nàng không khỏi run rẩy một chút, miễn cưỡng nói: “Quận nếu nếu có gì cần hoặc muốn làm gì, chỉ cần phân phó nô tỳ là được. Quận chúa ngài quý giá như vậy, làm sao có thể tự thân làm mọi chuyện chứ?”

Đoan Mộc Diễm chậm rãi nheo mắt.

Nàng lướt qua vai Cẩm Tú nhìn về phía cửa lớn vương phủ, có chút dăm chiêu nói: “Bên ngoài đã xảy ra chuyện gì không tiện để ta biết sao?”

Cẩm Tú chỉ cảm thấy như bị núi lớn đè, hai bên bả vai suýt nữa sụp xuống, vội lên tinh thần nhanh chóng lắc đầu nói: “Quận chúa, ngài nói cái gì vậy? Nô tỳ chỉ là.....”

“Cẩm Tú!” Đoan Mộc Diễm bỗng nhiên chặn ngang lời nàng nói: “Nếu còn muốn đi theo bên người ta, thì đừng có ý đồ giấu giếm hoặc là gây trở ngại chuyện của ta.”

Nàng khoa trương há mồm, ngẩng đầu chống lại đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của quận chúa, chợt thấy tim đập nhanh, sau đó chậm rãi cúi thấp đầu xuống, ngập ngừng nói: “Quận chúa ngài đừng nóng giận, những người đó căn bản là không biết cái gì, hồ ngôn loạn ngữ, nô tỳ là sợ ngài nghe xong trong lòng không thoải mái, cho nên mới.”

“Bên ngoài lại có lời đồn mới? Về chuyện gì? Đao Mộc vương phủ Điem quận chúa không biết liêm sỉ phẩm tính bại hoại thế nhưng làm nhục Tam điện hạ tựa như trích tiên? Hay là lang tâm cầu phế tâm ngoan thủ lạt bất nhân bất nghĩa bất hiếu, hãm hại bá thím đường thúc bá huynh đệ tỷ muội đuổi bọn họ ra khỏi Đao Mộc vương phủ?”

Cầm Tú đột nhiên ngẩng đầu nhìn nàng, há miệng thở dốc, cũng hoàn toàn hết chỗ nói rồi.

Quận chúa hình như biết được rất rõ ràng à?

Nhìn phản ứng củ Cầm Tú, Đao Mộc Điem liền biết mình đoán đúng rồi, ánh mắt không khỏi rét lạnh, sau đó bước nhanh ra cửa lớn của Đao Mộc vương phủ.

Nàng đi như gió, ung dung tiêu sái, không hề giống tiểu thư khuê các di chuyển thon thon từng bước nhỏ, ngược lại càng giống như công tử phong lưu phóng khoáng, đứng ở trên người nàng vậy mà không có gì đột ngột hay thô tục, ngược lại khiến cho người ta cảm thấy tiêu sái không giống người thường.

Ngay cả đề sư đại nhân cũng nói, bộ dạng đã xấu thì đừng học mấy tư thái tiểu nữ nhân của đám thiên kim tiểu thư khuê các kia.

Cầm Tú ở sau lưng ngẩn ngơ nhìn quận chúa, thiết tình cảm thấy quận chúa làm cho người ta hoa mắt thần mê. Giây tiếp theo nàng tỉnh táo lại, vội đuổi theo, nhỏ giọng nói: “Quận chúa, ngài đi chậm một chút! Ngài chính là quận chúa, sao có thể đi như thế? Ở bên ngoài thì không sao, nếu sau này vào trong cung, ngàn vạn lần không thể như thế, sẽ bị người có tâm muốn khó xử ngài vắn tội đó.”

Đao Mộc Điem chỉ nhún mày, vẻ mặt từ chối cho ý kiến, cũng không biết có nghe vào hay không, nhưng bước chân đi đường không thay đổi chút nào.

Nàng mấy năm nay hành tẩu bên ngoài, đều giả dạng nam tử, kỳ thật đi đường như vậy cũng đã thành thói quen.

Đương nhiên, nếu là giả dạng thì nàng tuyệt đối có thể giả còn giống hơn so với bất luận tiểu thư khuê các nào.

Thấy nàng không nói, Cầm Tú cũng không nhiều lời nữa, chủ tớ hai người cùng nhau đi về phía trước, cũng không đi đường lớn, mà đi xuyên qua ngõ tắt, đáng vẻ quen đường kia làm cho Cầm Tú không khỏi âm thầm lưu luyến, thầm nghĩ quận chúa như thế nào lại quen thuộc nơi này như vậy? Thật sự người mới chỉ hồi kinh nửa tháng thôi sao?

Phía trước truyền đến tiếng huyền áo, hiển nhiên đã tới đám đông chen chúc trên đường, Đao Mộc Điem từ trong lòng ngực lấy ra một tấm khăn lụa gắn trên hai sườn trâm cài tóc, vừa lúc che đi cái bớt trên mặt.

Như ca ca nói với nàng lúc trước, mặc dù nàng không để ý đến cái bớt này, nhưng bị người ta vây xem, bị người nhận ra trong nháy mắt cũng đủ loại ánh mắt, chung quy vẫn khiến nàng cảm thấy không thoải mái.

Vừa đi vào phố xá sầm uất, nàng lập tức nghe được lời đồn ồn ào huyền áo có liên quan đến mình, Cầm Tú theo sát bên cạnh nàng, nhếch môi nhún mày, có chút phẫn uất lại có chút lo lắng nghiêng đầu nhìn quận chúa một cái.

Nhưng nàng nhìn thấy quận chúa vẻ mặt bình tĩnh, giống như căn bản không nghe thấy mấy loại đồn đại khó nghe này.

Có một người mập mạp cao lớn đứng trước song cửa sổ đối diện, thân không ngừng rướn lên nhìn ra xung quanh, giống như đang tìm ai đó.

Rốt cục, hắn thấy được Đao Mộc Điem đang từ đám người đi tới, mắt lập tức sáng lên, sau đó dáng người to mọng của hắn rút nhanh khỏi cửa sổ, tốc độ rất khó tưởng tượng bỏ chạy xuống lầu.

Tiếng đế giày va chạm với cầu thang ầm ầm vang lên, như muốn đem vị công tử đang đi lên tầng hai chấn động ngã xuống.

Bước chân hắn hơi dừng lại, liếc nhìn ánh mắt trừng lớn về mặt kinh sợ của vị công tử kia, giống như cảm thấy hành vi như vậy là không đúng, liền xoay người rầm rầm xông lên lầu.

Lúc này, Đao Mộc Điem mang theo Cầm Tú tiến vào lầu, ngẩng đầu lên liền bắt gặp một cái mông lớn to mọng đang xoay xoay lướt qua ở cửa cầu thang, khoe miệng không khỏi giật giật, thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Nàng đi lên cầu thang, vào một gian phòng bên trong, vừa bước vào đã bị một người mập mạp xông tới nghênh đón.

Cầm Tú kinh hãi, vội vàng ra tay nhưng bị quận chúa ngăn cản, sau đó lại thấy cái người mập mạp kia dừng lại cách quận chúa hai bước, kinh hi nói: “Điem Điem, chúng ta rốt cục cũng gặp lại nhau rồi!”

“Ta nghe Bình nhi nói, huynh đưa cha mẹ trở về, sao lại mất nhiều thời gian như vậy?”

Hắn cau mày buồn rầu nói: “Ài, cha mẹ ta nói ở kinh thành không quen, còn không bằng ở thôn nhỏ kia tự do tự tại, liền âm ỉ đòi về, còn lo lắng cho mấy cái con heo trong nhà, ta cùng Bình nhi khuyên can mãi cũng không được đành đưa bọn họ về, thuận đường đi qua Hoa Thành dạo một vòng nên giờ mới đến kinh thành.”

Người này, không phải là con của Vương đồ tể – Vương Thông sao? Mới trước đây bộ dạng hắn đã rất béo, hiện tại trưởng thành dáng người càng lúc

càng to, giống như khí cầu bị thổi căng, tầng tầng lớp lớp tất cả đều là thịt.

Hắn ngẩng đầu liền thấy Cẩm Tú đi theo bên cạnh Đoan Mộc Diễm, nhất thời mắt sáng lên, nước miếng cũng sắp chảy ra, “Tiểu mỹ nhân này là ai?”

Đoan Mộc Diễm liếc hắn một cái, thản nhiên nói: “Tin hay không ta đem việc này nói cho Bình nhi?”

Nước miếng kia thoáng chốc thu hồi, vẻ mặt Vương Thông căng thẳng nghiêm túc nói: “Ta vừa hỏi một lúc đã nghe thấy mấy lời đồn đại đầy đường kia, Diễm Diễm muội quả nhiên lợi hại a, mới đó đã đề nghị Tam điện hạ rồi ăn sạch.”

Nói đến câu sau, sắc mặt hắn không nghiêm túc được nữa, lại trở về bộ dáng vô sỉ cợt nhả.

Đoan Mộc Diễm đen mặt, bị hắn nhắc đến như vậy khiến nàng nhớ tới vị đại gia còn đang ở trong Xuất Vân Các kia, sắc mặt càng thêm không ổn.

Nàng gõ bàn, nói: “Hôm nay ta tìm người không phải để nói chuyện tào lao, có một số việc phải giao cho người đi làm.”

Nàng dặn dò kỹ càng công chuyện một lần rồi rời đi, bỗng nhiên cảm thấy ánh mắt đê tiện của Vương béo, lúc sau đi ra lại là đồn đại đầy trời làm cho nàng không khỏi nhú mi, sau đó chậm rãi thở ra một hơi, xoay người trở về Đoan Mộc vương phủ.

Tình huống như thế, nàng không còn tâm tình nào đi dạo phố.

Thời điểm trở lại Đoan Mộc gia, vừa lúc tình cờ đụng phải Tông An, tiểu tử này mỗi ngày đều chạy đến Đoan Mộc vương phủ bẩm báo sự vụ lớn nhỏ cho chủ tử, giờ phút này nhìn thấy nàng vội dừng lại, hành lễ nói: “Tham kiến vương phi!”

Nàng nhất thời cảm nín, mấy ngày nay, nàng gặp phải người Nghiêu vương phủ, ai ai cũng xưng hô với nàng như thế, điều này làm cho nàng cảm thấy bất đắc dĩ cùng vô lực, bất kể nàng sửa đúng thể nào, bọn họ vẫn như cũ không chịu thay đổi.

Đoan Mộc Diễm hít sâu một hơi nói: “Thương thế của tam điện hạ đã không còn trở ngại, các người có thể đưa hắn trở về.”

Tông An tròn mắt xoay chuyển, ngẩng đầu, vẻ mặt mờ mịt nhìn nàng nói: “Vậy sao? Nhưng vừa rồi thuộc hạ đi xem chủ tử, đã thấy sắc mặt ngài tái nhợt, hơi thở không xong, ngay cả nói nhiều mấy câu cũng phải dừng nghỉ tạm, thoát nhìn còn cực kỳ suy yếu a!”

“.....” Người xác định, người nhìn thấy chính là chủ tử nhà mình sao?

Hắn lại sâu kín bái hạ một cái, vẻ mặt thâm trầm thông khô, nói: “Chủ tử chịu trọng thương này, thuộc hạ không thể chia sẻ thật sự vạn phần tự trách, còn kính xin vương phi chịu khó chăm sóc chủ tử mấy ngày, bọn thuộc hạ vô cùng cảm kích. Chỉ khi thấy vương phi, tâm tình chủ tử mới có thể tốt, như thế cũng có lợi cho việc dưỡng thương a.”

“.....”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 18: Nhào đến hôn một cái

Edit: Quán Quán

Beta: Nhà Vy

Tam điện hạ sắc mặt tái nhợt thở không xong, ngay cả nói nhiều mấy câu cũng phải dừng lại tạm nghỉ, thoát nhìn còn thật sự suy yếu kia, người bị cấp dưới vô cùng sâu lắng còn thật sự nghiêm đau lòng kính nhờ Đoan Mộc Diễm vất vả chiều cố kia, người đồn đại là bị Đoan Mộc vương phủ Diễm quận chúa làm bản trong sạch lại phải phụng chỉ cười nàng mà hết sức không hay ho kia.....

Vào thời điểm Đoan Mộc Diễm trở lại Xuất Vân các, nàng liền nhìn thấy Tam điện hạ mặt hầm xuân sắc thần thái sáng láng ở trong khuê phòng của nàng chiều phong dẫn bướm.

Phanh một tiếng, nàng một cước đá bay cửa phòng, khiến cho cả Xuất Vân các đều bởi vậy mà run rẩy hai cái, sợ tới mức người trong Xuất Vân các đều kinh hãi, đều quay đầu lại nhìn, có kinh hách, có sợ hãi, đương nhiên cũng có ý cười hoà thuận vui vẻ.

Đoan Mộc Diễm lạnh lùng, không có nửa điểm tự giác đảo qua trên người Quân Tu Nhiễm, lại rơi xuống hai người không nên xuất hiện ở đây, nói: “Không biết hai vị tiểu thư đến Xuất Vân các của ta là có việc gì?”

Tuy rằng Đoan Mộc vương phủ phân nhà, nhưng phần này chỉ mới là mấy người cùng đời với tổ phụ của Đoan Mộc Diễm, còn những người cùng đời với Đoan Mộc Tranh lại bởi vì liên quan đến lão vương phi, đều vẫn ở lại trong vương phủ, hai vị tiểu thư trước mắt này, chính là do tam phòng sinh.

Tổ phụ của Đoàn Mộc Diễm có hai con trai trưởng ba con trai thứ, con trai trưởng tất nhiên là Đoàn Mộc Tranh và Đoàn Mộc Thần, còn lão nhị, một trong ba người con trai thứ, 17 năm trước, lúc chưa xảy ra biến cố kia đã theo Đoàn Mộc Tranh cùng đi Bắc Cường, lúc sau còn ở lại đó, lão tứ mấy ngày trước đi theo Đoàn Mộc Tranh, chỉ còn lại một lão Tam.

Lão Tam này sinh ra từ tam phòng, ở trong năm huynh đệ là đứng hàng thứ ba, rất được phu nhân tam phòng yêu thương, lại ý có tỷ tỷ là Minh Vinh quận vương phủ sùng phi, lão vương phi lại không thèm quản hắn, vì thế hắn từ nhỏ đã là một tên không học vẫn không nghề nghiệp quần áo lụa là, mười hai mười ba tuổi bắt đầu việc quan hệ bất chính nhục thân trong sạch, riêng việc mê thiếp thú vào cửa đã có tám phòng, mặt khác còn có rất nhiều thị thiếp âm giương, hơn cả ngày đều chạy ra bên ngoài đến Câu Lan Viện làm việc xằng bậy, thậm chí ngay cả tiểu quan, linh nhân (đào kép) cũng không tha.

Hai người đang ở trong Xuất Vân các lúc này chính là hai đứa con của hắn.

Đoàn Mộc Nhu, là con gái của chính thể của Đoàn Mộc Khước, mười bảy tuổi, diện mạo ôn nhu, một bộ chị gái mềm mại nhỏ yếu đáng yêu, rất khiến người yêu thương, nghe nói là đã đính hôn với người ta.

Đoàn Mộc Thiên, là con gái của tứ phòng của Đoàn Mộc Khước, mười lăm tuổi, xinh đẹp động lòng người, giờ phút này đang cúi đầu đứng bên người Đoàn Mộc Nhu, thần sắc sợ hãi không dám lên tiếng, trông mắt lại quay tròn loạn chuyển.

Hai người quý gối hành lễ với Đoàn Mộc Diễm, nói: "Thỉnh an quận chúa!"

Đoàn Mộc Nhu kia còn nói thêm: "Ta cùng muội muội vốn là muốn muốn tới mời quận chúa cùng đi ngắm hoa, lại không khéo đến đúng lúc quận chúa không ở đây, liền ở đây chờ quận chúa trở về."

"Chờ ta thì chỉ cần chờ trong đại sảnh là được, như thế nào lại tới chờ trong phòng Tam điện hạ?"

"Việc này.....chúng... chúng ta trong lúc chờ có tán gẫu một chút, lại nghe nói Tam điện hạ lúc này đang dưỡng thương, liền nghĩ theo tình theo lý, cũng nên đến đây thăm viếng."

Đoàn Mộc Diễm nghe vậy cười lạnh, nói: "Việc này thật đúng là bản quận chúa không đúng, lại để hai vị tiểu thư phải chờ đợi."

Nàng vốn nên gọi các nàng là tỷ tỷ muội muội, xưng hô tiểu thư như vậy, có chút không hợp lý, nhưng có thể nói rõ ràng nàng đối với vị tỷ muội này, cũng không có hảo cảm gì, thậm chí ngay cả làm bộ thân thiết một chút cũng không đáng.

Hai người hai mặt nhìn nhau, sau đó "Phanh" một chút liền quỳ xuống trước mặt Đoàn Mộc Diễm, buồn bã khóc nói: "Xin quận chúa thứ tội, chúng ta không nên không hiểu quy củ tự tiện tới thăm Tam điện hạ, chọc giận quận chúa."

Bộ dáng này, sao nhìn thế nào cũng giống như nàng đang khi dễ các nàng vậy?

Đoàn Mộc Diễm không khỏi nhàu mày, ngẩng đầu đã thấy Quân Tu Nhiễm đang nửa nằm ở trên giường nhìn nàng, không có nửa điểm tự giác bản thân là đầu sỏ gây nên chuyện, ngược lại cười như hồ ly với nàng, làm cho nàng bỗng nhiên không hiểu sao liền khó chịu, lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn một cái, sau đó nói: "Người đâu, mời hai vị tiểu thư đi ra ngoài! Về sau bản quận chúa không ở đây, không được lại tùy tiện để a miêu a câu gì tiến vào!" Sớm có nha hoàn ở cửa như hồ rình mồi, nghe vậy vội chạy đến lên tiếng trả lời, đem hai vị tiểu thư đang bối vì một câu "A miêu a câu" của quận chúa mà sắc mặt nhẵn nhụi, mời đi ra ngoài.

Lúc này Nguyên Hương vẫn đứng ở bên cạnh đã đi tới, đoan đoan chính chính quỳ xuống ở trước mặt Đoàn Mộc Diễm, nói: "Nô tỳ ngăn không được, hai vị tiểu thư kia nhất định phải tới thăm Tam điện hạ, xin quận chúa trách phạt!"

"Không còn cách nào khác, ta thấy Tam điện hạ dường như thật sự cao hứng, nói không chừng ngược lại là ta xen vào việc của người khác, cản trở chuyện tốt của Tam điện hạ."

Nụ cười của Quân Tu Nhiễm nhất thời trở nên cứng nhắc, sao đột nhiên lại liên lụy đến hắn rồi? Thật oan uổng mà! Hắn cũng thật là muốn đuổi hai người kia ra ngoài, chỉ là hắn chỉ là khách, mà đây là khuê phòng của Diễm Diễm nhà hắn.

Nguyên Hương cũng chớp chớp mắt, sau đó ngẩng đầu nhìn nàng nói: "Quận chúa yên tâm, nô tỳ vẫn nhìn chăm chăm vào hai vị tiểu thư kia, tuyệt không để các nàng mạo phạm Tam điện hạ một chút nào!"

Sắc mặt Diễm Diễm lập tức đen lại.

Nàng dời mắt, lạnh lạnh lườm về phía Nguyên Hương về mặt còn vô tội, nói: "Người thân có trách nhiệm chiếu cố Tam điện hạ, nhưng lại để cho mấy kẻ linh tinh vào phòng tự tiện quấy rầy, phạt một mình dọn dẹp Xuất Vân các một tháng."

"Ái?" Không phải vừa nói không còn cách nào khác sao?

Nguyên Hương mở to mắt, ùy khua vô cùng!

Cầm Tú ở phía sau quận chúa co rút khóe miệng, mím chặt môi, lại áp chế không được, khóe miệng khẽ nhếch, sau đó vội vàng đi tới kéo nha đầu đơn thuần không hề tâm cơ ra ngoài, sợ là cho nàng nghĩ hơn ba ngày cũng nhất định nghĩ không ra vì sao quận chúa đột nhiên lại tức giận.

Cửa phòng nhẹ nhàng khép lại, chỉ để lại hai người Đoàn Mộc Diễm cùng Quân Tu Nhiễm, cả phòng yên tĩnh, không khí hình như cũng có chút khác thường.

Trầm mặc một chút, Đoàn Mộc Diễm bỗng nhiên xoay người định rời đi.

Quân Tu Nhiễm ngăn ra, vội mở miệng: “Diễm diễm.” Nàng dừng lại quay đầu nhìn đến ánh mắt có vài phần ủy khuất của hắn, không khỏi có chút buồn bực. Lại nói, vai diễn của họ có phải ngược rồi không, sao lại cảm giác ngược thế này?

Ai, Tiểu Diễm Diễm à, người không cố tạo dáng chim nhỏ áp vào người, vậy thì cũng phải có người đến đóng vai yếu đuối mỏng manh chứ!

Nhìn đến bộ dáng này của nàng, Quân Tu Nhiễm không khỏi sâu kín thở dài nói: “Diễm Diễm, lời đồn đại bên ngoài ta đều đã nghe nói rồi.”

Nàng nâng mi, từ chối cho ý kiến.

Trong mắt hắn nhanh chóng xẹt qua cái gì đó, nói: “Ta có cái biện pháp, có thể đem áp chế toàn bộ lời đồn đại xuống, nhưng cần nàng phối hợp.”

Nàng hơi nhíu đôi mi thanh tú, híp mắt đánh giá hắn, dường như muốn nhìn ra manh mối âm mưu tính kế trên người hắn.

Sau đó, nàng xoay người, trực tiếp rời đi.

Cho dù tâm tính cứng cỏi bình tĩnh, Quân Tu Nhiễm ở phía sau nàng giờ phút này cũng không khỏi hỗn loạn, không ngờ được nàng lại phản ứng như thế.

Nhưng ngay sau đó, hắn lại bình tĩnh lại, nhìn hướng Đoàn Mộc Diễm rời đi, có chút đắm chiều, đáy mắt lóe sáng chói mắt, câu hồn nhân tâm.

Ngày tiếp theo, đang lúc mặt trời lên cao, kinh thành phố lớn ngõ nhỏ người đi như nước chảy, thời khắc náo nhiệt nhất trong ngày sắp đến.

Mọi người bận rộn một ngày, đàm luận đề tài bọn họ cảm thấy hứng nhất trong ngày, tung ra loại bát quát náo nhiệt kì lạ nhất, đương nhiên khiến người nói chuyện say sưa nhất vẫn là chuyện của Đoàn Mộc Diễm quận chúa.

Dường như sau khi nàng trở lại kinh thành, những lời đồn liên quan đến nàng đều chưa bao giờ ngớt.

Đầu đường, chột này sinh rối loạn hấp dẫn người khác nhìn qua, có người ở trong đám đông tò mò nhìn xung quanh, vẻ mặt tò mò.

Làm sao vậy làm sao vậy? Nơi đó xảy ra chuyện gì sao?

Đám người dần dần tách ra từ chính giữa, nhưng ánh mắt mọi người vẫn gắt gao nhìn chăm chú vào đầu đường như cũ, từ nơi đó, một nam một nữ dắt tay đi tới, nam tử từ từ sam cầm bảo, phong thái dĩ lệ, thêm vào đó là một đôi mắt màu tím, lại thần bí khó lường, câu hồn nhân tâm, mà bị người hắn lôi kéo, nữ tử giống như còn có chút không cam lòng không muốn, cố gắng muốn giãy ra khỏi tay hắn, mặc một thân thủy lam la quần lụa mỏng, nhưng mà cho dù có đẹp đến mấy, mặc lên người nàng cũng khiến người khác giật giữ giằng chân, bởi vì nàng. Thật sự là rất xấu !

Tùng đột tiếng kinh hô vang lên trong đám người, hai người này không phải là Tam điện hạ cùng Diễm quận chúa sao? Nhưng sao lại thế này? Vì sao Tam điện hạ lại mạnh mẽ lôi kéo tay của Diễm quận chúa? Về mặt còn ôn nhu tươi cười, ánh mắt dung túng lại sùng nịnh, người dường như không cam lòng không muốn kia lại là Diễm quận chúa?

Có người hai mắt nhìn nhau nghi hoặc, có người ngẩng đầu nhìn trời xem có phải mặt trời hôm nay mọc đằng tây không, có người trong lòng kinh hãi không hiểu, đều cảm thấy được thế giới này biến ảo khó tin.

Tam điện hạ phong tư dĩ lệ tuyệt đại tao nhã của bọn họ, Tam điện hạ khiến cho hàng vạn hàng nghìn cô nương trong kinh thành hăm xuân hăm mộ yêu say đắm, Tam điện hạ cho tới bây giờ sắc mặt không đổi, kính nhi viễn chi, có đôi khi không có chút thương hoa tiếc ngọc nào, ra tay độc ác, giờ phút này lại nắm tay người bị cả kinh thành coi là xấu nhất, khó coi nhất, tâm tư ác độc bụng dạ nham hiểm nhất, quý quận chúa, công khai quang minh chính đại đi trên đường cái?

Còn có còn có, Diễm quận chúa vì sao lại vắn cau mày vẻ mặt không kiên nhẫn? Vì sao vẻ mặt nàng lại giống như còn đang giãy dụa suy nghĩ phải vùng thoát khỏi Tam điện hạ? Vì sao vẻ mặt nàng lãnh liệt, đầy người sát khí thẳng hướng Tam điện hạ?

Mọi người vây xem đều đầu vác đầu vác nhìn náo nức, sâu sắc cảm nhận được bản thân chỉ có một cái đầu đúng là không đủ dùng.

“Buông tay!” Trong khi mọi người trong mơ màng không hiểu nguyên do gì, đã nghe Diễm quận chúa lãnh liệt lên tiếng, đằng đằng sát khí.

Mỗ điện hạ lại làm như không nghe thấy, còn quay đầu ôn nhu cười nói với nữ tử bên cạnh: “Ngoan, đừng nháo. Ta nghe nói bên ngoài có rất nhiều lời đồn đại không tốt cho nàng, ta làm sao có thể nhẫn tâm để nàng bị người chửi bới oan uổng như vậy? Hôm nay để cho bọn họ biết, mọi chuyện đều không phải là như bọn họ suy nghĩ, Vương phi của bản vương tất nhiên là một nữ tử tốt nhất trên đời, là bản vương mặt dày mày dạn vô liêm sỉ muốn ôm trân bảo về nhà.”

Người này, sao nói ra những lời này mà mặt cũng có thể không đổi sắc vậy?

Đoàn Mộc Diễm bị chọc tức đến mức trong ngực buồn bực, khuôn mặt lại không khỏi hơi hơi có chút nóng lên.

Tam điện hạ nói lời này cũng không hạ giọng, thế cho nên đám người trên đường nghe được lời này, lại càng đầu vầng mắt hoa phần không rõ phương hướng.

Một lúc lâu sau, Đao Mộc Diễm bị Tam điện hạ một đường lời ngon tiếng ngọt kéo vào trong Nghiêu vương phủ, ngoài cửa lớn vương phủ sớm đã có nhiều thị vệ tùy tùng xếp hàng chờ đợi, sau khi nhìn thấy chủ tử lôi kéo Diễm quận chúa đến, đồng loạt khom người, hô lớn: "Thỉnh an vương phi!"

Đao Mộc Diễm tâm can không khỏi theo run lên, muốn giãy ra, lại không được, chỉ có thể dùng sức véo tay hấn.

Nàng cảm thấy nàng quả thật sắp điên rồi, một đường đến đây, chính là bị một đường vây xem, một đường chỉ trích, một đường bị quần chúng chú mục, còn có một đường kinh hô kinh ngạc.

Còn có một màn trước mắt này.....

Mi tâm nàng không ngừng run rẩy, sắc mặt đã đen đến không thể đen hơn, trầm đến không thể trầm nữa.

"Quân Tu Nhiễm, ngươi đồ điên này!" Nàng rốt cục nhìn không được, buồn bực thắp hô một tiếng.

Còn không phải là người điên sao?

Hôm nay mới sáng sớm, hấn đột nhiên xông vào phòng nàng, nàng đang nghĩ hấn muốn giữ lại trò cũ lặp lại việc phi lễ nàng mà chuẩn bị trận địa sẵn sàng nghênh địch, hấn lại bỗng nhiên kéo nàng xuất môn.

Nàng lúc đầu không rõ nên cũng theo hấn ra khỏi Xuất Vân các, ra khỏi Đao Mộc vương phủ, sau khi ra đường mới đột nhiên phản ứng lại, hấn rốt cuộc muốn làm cái gì.

Hấn đây là muốn lôi kéo nàng dạo phố!

Một khắc kia, nàng từ trước đến nay vẫn trong treo lạnh lùng cũng nhìn không được muốn chửi ầm lên, dùng sức muốn hất tay hấn ra, nhưng thế nào cũng giãy không thoát.

Hấn không phải còn bị thương sao? Không phải suy yếu đến mức nói chuyện cũng không có sức sao? Bây giờ sao sức lại lớn như vậy?

(Tác giả: Tiểu Diễm Diễm bên ngoài là mạnh mẽ, rõ ràng là sợ lại làm bị thương đến Nhiễm Nhiễm nhà mình mà không dùng toàn lực, bằng không như thế nào ngay cả tay đều giãy không thoát chứ? Ai ôi!)

Từ Đao Mộc Vương phủ đến Nghiêu vương phủ, cơ hồ là xuyên qua hơn nửa kinh thành, đi khoảng chừng hai canh giờ, thật đúng là gần như hấp dẫn gần hết người trong thành tới rồi.

Giờ phút này, ở ngoài cửa Nghiêu vương phủ, người trong vương phủ xếp thành hàng cung nghênh, Quân Tu Nhiễm kéo nàng đi lên bậc thang trước cửa, sau đó xoay người lại với dân chúng xem náo nhiệt đến tận Nghiêu vương phủ, cũng không quản bên trong hỗn loạn có người có dụng tâm kín đáo hay không, hấn liền cứ như vậy lôi kéo Diễm Diễm đứng ở đại môn nói: "Bốn vương hôm qua nghe nhiều lời đồn đãi ngoài đường, thực sự là thực đau lòng Diễm Diễm gặp phải tai bay vạ gió như vậy, cho nên hôm nay nhân lúc này tuyên cáo: mặc kệ người khác nhìn Diễm Diễm như thế nào, ở trong mắt bốn vương, nàng là độc nhất vô nhị, là trân bảo quý giá nhất trên đời này. Có thể cùng nàng có duyên phận như thế này, lại được phụ hoàng tứ hôn, bốn vương chỉ cảm thấy được mình có phúc ba đời, hi vọng tương lai không lâu, có thể được nàng thật tình thật lòng đồng ý gả cho bốn vương. Cái gì ủy khuất, cái gì không hay ho, chẳng qua cũng chỉ là ý tưởng của người ngoài, ở trong lòng bốn vương, Đao Mộc Diễm chính là tốt nhất trên đời, cũng hi vọng từ nay về sau sẽ không xuất hiện lời đồn đãi chửi bới nói xấu nàng, bằng không, chính là đối địch với Nghiêu vương phủ!"

Nhẹ nhàng nói mấy câu, hấn thậm chí là nhẹ cười mà nói, như trận gió nhẹ trong đất bằng, nhẹ nhàng êm ái dừng lại trong tai người, lại bỗng như long trời lở đất, rung động khiến cho người ta tâm thần không khỏi lay động, một đám mờ to hai mắt nhìn, không dám tin, cũng có chút đắm chiêu, gạt mình như mộng.

Trong đám người, có người cầm khăn trong tay vò đến rách buồm, gất gao nhìn chăm chăm thân ảnh thủy lam đứng cạnh bên người Quân Tu Nhiễm, gần như nghiêng ngã.

Có người lại ghé vào, nhỏ giọng nghị luận.

"Ta thấy rất kỳ quái mà, Tam điện hạ võ công cao cường, nếu không phải chính hấn nguyện ý, có muốn thân mật với hấn cũng không được, lại há có thể còn làm được chuyện đó với hấn?"

"Ta nghe nói Diễm quận chúa là do bị hạ được, mới có thể làm ra chuyện đó với Tam điện hạ."

"Ai, lúc trước ngươi sao lại không nói?"

"Còn không phải là vì người khác nói Diễm quận chúa như thế, khiến ta cũng hồ đồ sao?"

Bên kia, lại có người nói: "Tam điện hạ thế mà lại chờ có mặt nhiều người, làm ra chuyện này, có thể thấy được không phải nói bậy, hơn nữa nhìn hấn vẫn nắm tay của Diễm quận chúa, đối với Diễm quận chúa đều là tươi cười ôn nhu."

“Đúng vậy, ta xem Diễm quận chúa là ngược lại, lại giống như thật không vừa lòng với Tam điện hạ.”

” Tam điện hạ phong thái tựa tiên nhân, thân phận lại tôn quý, không biết có bao nhiêu cô nương ái mộ, Diễm quận chúa tại sao lại không hài lòng?”

Ở bên kia, cũng có người nhỏ giọng nói:” Ta không nghe nhầm chứ? Tam điện hạ lại thừa nhận thích quý quận chúa tiếng xấu lan xa ở trước mặt mọi? Đây đây đây.....”

Quân Tu Nhiễm nói một phen, không chỉ khiến cho nhóm quần chúng vây xem chấn động, ngay cả Đoan Mộc Diễm ở bên cạnh hắn, cũng đột nhiên có chút giật mình sửng sốt, không khỏi nghiêng đầu nhìn về phía hắn, liền thấy hắn vẻ mặt bình thản, tươi cười mềm nhẹ.

Giống như cảm giác được bị nàng nhìn chăm chú, hắn cũng quay đầu nhìn về phía nàng, nhất thời trong mắt lóe sáng, cũng trong khoảnh khắc dung nhập đến bên trong đôi mắt của nàng.

Trong lòng nàng không hiểu sao nhẹ nhàng run lên, ánh mắt vội né ra chỗ khác.

Bên tai truyền đến âm thanh cười khẽ của hắn, mang theo một chút vui sướng chờ mong đặc ý, ở bên tai nàng nhẹ giọng hỏi:” Diễm Diễm, nàng đang nhìn lên ta?”

Hơi thở hắn thổi ra phun vào ở vành tai nàng, vừa nóng vừa ngứa, khiến cho nàng nghiêng đầu tránh ra một chút, nói:” Cần gì nhìn lên?”

“Ừ, nếu như Diễm Diễm muốn nhìn, ta tự nhiên là để cho nàng tùy ý thưởng thức.”

“.....”

Lúc trước hắn hình như không vô liêm sỉ như vậy!!

Quân Tu Nhiễm cười khẽ hai tiếng, lại quay đầu nói với đám người:” Còn về chuyện ở riêng của Đoan Mộc vương phủ, bốn vương dù sao cũng xem như là người ngoài, không tiện nhiều lời, nhưng một gia tộc, ở riêng chẳng qua vốn là chuyện rất bình thường, quận chúa lại đem các tộc nhân đều an trí thỏa đáng, cho phép bọn họ ngoài việc tự mình mang theo tài vật, còn thêm vào đó mỗi phòng đều được chia cho đại lượng tiền tài, không ngờ lại có người dựa vào việc này đến nói xấu quận chúa bất nhân bất nghĩa bất hiếu, bốn vương cảm thấy cực kì buồn cười!”

Đám người vì thế lại xôn xao một trận, mà Quân Tu Nhiễm sau khi nói xong lời này, cũng không tiếp tục nhiều lời, mà trực tiếp kéo Đoan Mộc Diễm cùng nhau tiến vào Nghiêu vương phủ.

Thị vệ hai bên theo sát bên sau, sau đó cửa lớn ” Âm âm” đóng chặt lại.

Đám người còn tụ tập ngoài cửa lớn Nghiêu vương phủ, qua một lúc lâu mới dần dần tản đi.

Bên trong Nghiêu vương phủ, Đoan Mộc Diễm bị kéo đi vào, bỗng nhiên nói:” Ngươi đây là đang hăm hại.”

Tam điện hạ quanh co cười, đáy mắt hơi tỏa ra chút hơi lạnh, nói:” Lòng tham không đủ, còn làm chuyện chửi bới người đến mức này, bị bắt luận kẻ nào đến thăm cũng là bình thường.”

Đoan Mộc Diễm trầm mặt xuống, chột sâu kín nói:” So với việc tiện nghi cho người khác, chẳng bằng tự mình đi lấy lại mười chín vạn lượng bạc kia.”

Quân Tu Nhiễm nghe vậy chột mím cười nói:” Ta đi cùng nàng.”

” Ta không có hứng thú mang nhân sĩ tàn tật đi cùng.”

“.....”

Một câu trong đó của Quân Tu Nhiễm, quả thật là có tâm hăm hại.

Dưới trường hợp tại nơi thường nhiều người hỗn tạp, hắn thân nhiên nói ra hai phòng mới phân ra từ Đoan Mộc vương phủ mang theo đại lượng tiền tài, cũng không phải là vì để cho bọn đạo chích nào đó tham lam động tâm sao?

Trên đời này, vĩnh viễn sẽ không thiếu người mang năng lực đặc thù, lại càng không thiếu người lớn mật vì tiền tài mà không tiếc thân xông vào nguy hiểm, mặc dù nơi này là trọng địa kinh thành. Nhưng nguyên nhân chính là vì là trọng địa kinh thành, người tài ở nơi hỗn tạp này làm mưa gió, tất cả đều là những người rất bản lĩnh.

Như các loại phủ đệ, các đại gia tộc của vương phủ là nơi tuyệt đối thâm nghiêm, bọn họ không dám tiếp cận, nhưng mới từ Đoan Mộc vương phủ phân đi ra ngoài, lại còn vừa vào ở phủ đệ mới, dường như cũng không có nhiều thủ vệ lắm, còn mang theo đại lượng tiền tài Đoan Mộc vương phủ phân cho bọn họ, chẳng phải chính là dê béo siêu lớn sao?

Đoan Mộc Diễm giá lâm Nghiêu vương phủ, đã được tiếp đãi cực kì nhiệt tình, tuy là nói nàng bị người ta mạnh mẽ kéo tới, đoán chừng chính bởi bị lôi kéo tới, mới càng làm cho người ta kích động.

Mọi người đều tiến đến bái kiến Vương phi, ai cũng không nhìn đến sắc mặt nàng càng ngày càng đen, người sau khi bái kiến liền lập tức bị người phía sau chen chen đi xuống, sau đó ghé vào nơi đó lo đầu nhìn xung quanh, hoặc là nháy mắt ra hiệu cho nhau.

Ai da, chủ tử thế mà lại kéo vương phi tới vương phủ rồi đây.

Xem bộ dáng nhu nhược kia của chủ tử, ai nha má ơi, ta lên con đau tim mất!

Tiểu tử, người biết cái gì? Đây là tỏ ra yếu đuối trước kẻ địch, sau đó ở thời điểm địch nhân không phòng bị nhất, làm một mẻ tóm gọn!

Phi phi phi, người có biết nói chuyện hay không hử? Chủ tử đây là giả vờ nhu nhược, muốn tranh thủ tình thương của vương phi. Dù sao vương phi cường hãn như vậy, chủ tử nếu lấy cứng đối cứng với nàng, khó tránh khỏi dẫn đến tai nạn khó ngờ. Chỉ bằng giả nhu nhược, Vương phi cũng sẽ đối xử tốt, không lãnh đạm với chủ tử nữa.

À, thì ra là thế!

Đoan Mộc Diễm dùng sức day day mi tâm, quay đầu nhìn về phía Quân Tu Nhiễm đang yếu ớt ngồi bên cạnh, nói: “Đủ chưa?”

Ai ai ai, vương phi bảo nổi!

Có người ghé vào bên trong khe cửa, có người ngồi xôm trên nóc nhà, có người ẩn thân sau cây bên cạnh núi giả, một đám toàn bộ ánh mắt lờ lờ, cứ gọi là hưng phấn kích động vô cùng!

Quân Tu Nhiễm lãnh lạnh liếc mắt ra ngoài cửa một cái, nhất thời có vô số cái đầu “hư” một cái rụt đầu trở về, lập tức khiến cho cả thế giới đều phảng phất thanh tịnh trở lại.

Đoan Mộc Diễm đã chờ đến cùng cực rồi, nàng thậm chí còn đang nghi ngờ tại sao lại sẽ bị hấn kéo đến Nghiêu vương phủ thế này?

Việc này thật sự có chút không thể tưởng tượng.

Đây dường như không phải là tác phong của nàng.

Nàng bỗng nhiên đứng lên, cất bước đi ra ngoài cửa, lãnh đạm nói: “Ta đi về!”

Quân Tu Nhiễm chống má ngồi tại chỗ, vẫn không nhúc nhích, chỉ là tầm mắt chuyển động theo thân thể của nàng, vẻ mặt sâu kín, ngữ khí càng thêm u oán, nhẹ giọng thì thào, giống như lầm bầm lầu bầu nói: “Ta kỳ thật cho tới bây giờ cũng không nghĩ đến Diễm Diễm lại mang theo tin vật đính ước bên người nhiều năm như vậy, cho nên ngày đó ở trong xe ngựa sau khi nhìn đến, không khỏi có chút mừng rỡ như điên, thậm chí còn tưởng rằng mười năm qua, Diễm Diễm cũng nhớ ta như ta nhớ nàng vậy.”

Đoan Mộc Diễm đang bước đi, lập tức liền dừng lại.

Thần tình trên mặt Tam điện hạ kia có thể gọi là mặt mày hớn hở, thông thả lấy ra một cái tiểu hà bao tinh xảo từ trong lòng ngực.

Tiểu hà bao này từ khi bắt đầu vào trong Đoan Mộc vương phủ hấn không treo bên hông mà là cẩn thận cất vào trong ngực, chính là vì đề phòng bị nàng nhìn thấy, giờ phút này quả thật có hiệu quả.

Hà bao rất nhỏ rất tinh xảo, màu cánh sen nhàn nhạt, mặt trên lấy chỉ bạc thêu hoa lan vân lộ, ở giữa, chỉ đen thêu thành hình bầu dục hẹp dài, ở giữa một vòng màu tím.

Đây không phải là con mắt sao?

Ngón tay Quân Tu Nhiễm theo trên ánh mắt kia nhẹ nhàng lướt qua, nhất thời cảm thấy được ngay cả trái tim cũng mềm.

Trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại, có bóng người mềm mại lao thẳng tới.

Thân mình hấn đột nhiên ngửa ra sau, thuận theo ngồi xuống ghé dựa đồng thời xoay một vòng, hà bao trong tay bởi vì vậy mà vẽ ra một độ cong duyên dáng, theo giữa khe hở mềm mại lưu loát chui qua, cũng không bị nàng bắt lấy.

Trở tay đem hà bao bắt vào trong lòng bàn tay, hấn nghiêng đầu khiến cho ngọc thủ nhỏ dài lướt qua bên mặt, mũi chân điểm trên mặt đất, liền lại xoay một vòng ngồi xuống ghé dựa, tựa như có một mảnh hư ảnh hiện lên, một chút liền bắt lấy cổ tay nàng, dùng sức kéo nàng vào trong lòng.

Tuy cổ tay bị bắt, nàng cũng không có một chút kinh hoảng nào, thân mình cũng theo lực đạo của hấn nhào tới trong ngực hấn, chân lại nâng lên, dùng lực đá qua hấn.

Trong mơ hồ, dường như có thể nghe thấy được chút gì đó tan vỡ, có thể thấy được lực đạo của nàng lớn thế nào.

”Phanh” một tiếng vang lên, nhưng không phải nàng đá trúng hấn, mà là thân hình hấn lại ngửa ra sau, tay cầm lấy cổ tay nàng, một chút cũng không nói lỏng, sau đó cứ lôi kéo nàng cùng nhau ngã xuống mặt đất như thế, lưng vẫn dựa ghé, va chạm của lưng và mặt đất, phát ra tiếng vang thật lớn, mà đồng thời Đoan Mộc Diễm cũng lập tức nhào vào trong ngực hấn.

Một tia lạnh lẽo lóe ra trong mắt nàng, một tay khác tự do trên mặt đất, dùng lực muốn đứng lên, lúc này Quân Tu Nhiễm lại giờ chân đá bay ghé dựa dưới thân, bắt được một tay khác đang đánh tới của nàng, lại dùng lực kẹp lấy hai chân không an phận của nàng, đem sức nặng cả thân mình đè lên thân mình nàng.

Hai người lại một lần nữa ở trong tư thế quý dị.

Đoan Mộc Diễm không khỏi có chút tức giận, vừa rồi nếu không phải bận tâm thương thế của hắn vừa mới ổn định, không có toàn lực ứng phó, nếu không làm sao có thể bị hắn dễ dàng áp chế như thế?

Quả nhiên, nàng không nên mềm lòng!

Trong ánh mắt nàng có chút tức giận, muốn đá bay người đang ở trên người nàng, đã thấy Quân Tu Nhiễm bỗng nhiên cúi đầu, môi hôn lên môi của nàng.

“Hôn... Ừm!”

Tiếng nói của nàng biến mất lúc hắn lợi dụng thời gian rảnh, đầu lưỡi tiến vào trong miệng nàng, dây dưa tàn sát bừa bãi, cả người nàng không hiểu sao lại run rẩy một trận, điều này không khỏi khiến cho nàng ảo não xấu hổ.

Nàng lắc lắc thân mình muốn giãy ra khỏi lòng ngực hắn, nhưng hai chân lại bị hắn gắt gao kẹp chặt, không thể động đậy chút nào, mà hai tay....

Hắn bỗng nhiên buông lỏng kiềm chế với hai tay nàng, chỉ dùng lực ôm thắt lưng nàng, nâng đầu nàng, nồng nhiệt hôn môi nàng, bỏ qua bộ dáng muốn giết hắn của nàng.

Đoan Mộc Diễm giờ tay lên, không biết vì sao lại mất đi khí lực rơi xuống trên người hắn.

Hắn ở trước mặt nàng phóng đại vô hạn, làn da màu lúa mạch không có một chút tỳ vết nào, đẹp đến khiến cho người ta không nhận được muốn cắn một cái, hắn nhẹ nhàng liếc mắt, một tay đang giữ khuôn mặt nàng mà hôn, hôn đến dị thường trầm mê chuyên chú, bộ dáng kia, chết tiệt lại cực kỳ gợi cảm.

Trong lòng hiện ra tâm tình khác thường, tay nàng ở không trung trong lúc không tự giác nhẹ nhàng chênh hướng, đặt trên lưng hắn, làm cho thân mình hắn bỗng cứng đờ, vốn là hôn ôn nhu trìu mến cũng đột nhiên thêm vài phần cuồng nhiệt.

Bên cạnh, hà bao kia lẳng lẳng nằm ở nơi đó, nút thắt trên dây lưng có chút buông lỏng, lộ ra vật nhỏ giấu ở bên trong hà bao kia.

Đó là một cái tượng người gỗ nhỏ, bởi vì trải qua thời gian quá dài mà hơi có chút biến sắc biến hình, nhưng vẫn có thể nhận ra như cũ, đây là khắc theo dáng vẻ trước đây của Đoan Mộc Diễm.

Năm đó, khi Quân Tu Nhiễm đưa lễ vật này cho Đoan Mộc Diễm, từng nói qua, hắn vốn định làm cái lớn, nhưng cuối cùng lại chỉ còn lại có một chút như vậy.

Hắn vốn tìm được một khối gỗ thật lớn, chỉ là liên tục điêu khắc, thế nào cũng không vừa lòng, đầu gỗ kia bị hắn gọt nhỏ từng chút từng chút, cho tới khi cảm thấy vừa lòng, cũng chỉ còn lại một chút thế này.

Bên ngoài, lại có mấy cái đầu trộm ló ra dò xét, nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, một đám tất cả đều mắt bốc lên lục quang, thần sắc hưng phấn.

Không khí bị phá hỏng, có tiếng bước chân tiến về phía bên này, nhất thời thức tỉnh Đoan Mộc Diễm, nàng liền đưa tay đẩy người nào đó ra.

Người nào đó khuôn mặt lạnh lẽo nằm trên mặt đất, lạnh lùng quay đầu nhìn về phía ngoài cửa.

Chết tiệt, là tên khốn nào dám quấy rầy hắn thật vất vả mới thân thiết được với Đoan Mộc Diễm?

Nhưng mà.....

Hắn lại từ từ chuyển ánh mắt đến trên người Đoan Mộc Diễm, nàng vừa rồi hình như có kháng cự đâu, điều này thể hiện cái gì?

Trong mắt hắn tràn ngập màu sắc khiến cho Đoan Mộc Diễm cả người không thoải mái, khóe mắt quét qua hà bao rơi bên cạnh tay nàng, ngón tay vừa động đã thấy hắn động tay, nhận ra ánh mắt dừng trên người nàng đột nhiên nóng rực, động tác của nàng không khỏi cứng đờ, sau đó nhanh chóng đem tượng người gỗ trong hà bao đó ra, ném vào trong ngực hắn, hồ hững nói:” Trả lại cho người!”

Tam diện hạ không khỏi ngẩn ra, sau đó chậm rãi chuyển ánh mắt từ hà bao trong tay nàng sang tượng gỗ nhỏ trong lòng ngực, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gật đầu nói:” Ta cũng hiểu tặng tượng gỗ nhỏ này cho Diễm Diễm hình như không thỏa đáng, quả thật nên trao đổi một chút, hơn nữa tượng người gỗ này được Diễm Diễm mang theo bên người mười năm, sớm đã vương hơi thở của nàng, ta thực luyện tiếu trả lại cho nàng.”

“Phanh” một tiếng, Đoan Mộc Diễm trực tiếp nhảy dựng lên từ trên mặt đất, sau đó một ước đá hắn xuống, đồng thời dẫm lên ngực của hắn, bộ dáng bề ngỗ của kẻ bề trên nhìn xuống!

Vừa lúc này, tiếng bước chân vội vàng đi tới cửa, người tới ngừng đầu liền nhìn thấy chủ tử nằm trên mặt đất ở trong phòng cười ngớ ngẩn, mà vương

phi lại một cước dẫm lên ngực chủ tử, về mặt sát khí lạnh lùng.

Hắn sợ sệt, thậm chí quên luôn bấm báo chuyện quan trọng với chủ tử.

Oái? Ái ái... đây là tình huống gì thế này? Hắn chắc không phải là gặp rắc rối rồi, nhìn thấy chuyện không nên nhìn rồi chứ?

Chung quanh sao lại tĩnh mịch vậy? Hắn một đường đến đây còn có thể nhìn thấy mấy tên hỗn đản ló đầu ra nhìn mà, giờ phút này toàn thể cùng nhau biến mất không thấy, ngay cả hơi thở cũng không cảm nhận được nữa là sao?

Hắn bỗng nhiên nhìn thấy chủ tử quay đầu, lạnh lạnh nhìn hắn một cái, nhất thời khiến cho hắn giật cả mình, thiếu chút nữa quay đầu bỏ chạy.

Đoan Mộc Diễm lúc này thu chân lại, đá một cái, tởm đứng ở cửa trong nháy mắt tim run rẩy, nâng đá vào bên cạnh người Quân Tu Nhiễm, lạnh lùng nói: "Đứng lên!"

Thần sắc trên mặt của Tam điện hạ thế thâm u oán, sâu kín liếc nhìn Đoan Mộc Diễm một cái, lúc này mới ngồi dậy từ trên mặt đất, bộ dáng như thế, so với tiêu thế từ bị vứt bỏ còn khiến người ta thương tiếc hơn, tởm ở cửa kia nhìn thấy nhện không được trong lòng hô to, chủ tử à, tiết tháo ở đâu mất rồi?

Đương nhiên, chủ tử nhà hắn sẽ không thảo luận với hắn vấn đề tiết tháo, sau khi ngồi dậy cũng không đứng lên, mà cứ như vậy nghiêng người ngồi trên thảm, lại là lạnh lùng liếc về phía hắn, rốt cục từ bi mở miệng nói: "Có chuyện gì?"

Hắn vội khom người nói: "Khởi bẩm chủ tử, trong cung người tới, nói Đức phi nương nương thân thể không khỏe, muốn gặp ngài. Còn có lục công chúa cũng âm ỉ một mực muốn gặp chủ tử."

Đáy mắt Quân Tu Nhiễm trong phút chốc phủ lên một tầng sương dày, khóe miệng rõ ràng còn có ý cười, nhưng nhìn thấy lại khiến cho người ta chỉ cảm thấy lạnh lẽo.

Đoan Mộc Diễm nhìn thấy phản ứng của hắn như vậy, ánh mắt không khỏi khẽ nhúc nhích, ngẩng đầu nhìn phía ngoài cửa, về hướng hoàng cung.

Đức phi nương nương sao?

Quân Tu Nhiễm cứ ngồi như thế trên thảm, thay đổi thành một tư thế thoải mái, sau đó nhàn nhạt nói: "Thân thể không khỏe thì tìm thái y xem một chút, bốn vương không phải thầy thuốc, tìm ta có ích lợi gì? Về phần lục công chúa, ai quy định nàng muốn gặp bốn vương, bốn vương liền tiến cung để cho nàng gặp?"

"Dạ, nô tài lập tức đuổi người đi."

Tên nô tài kia xoay người liền lui xuống, Đoan Mộc Diễm không khỏi quay đầu nhìn Quân Tu Nhiễm, đã thấy hắn thần sắc thản nhiên, ngay cả một chút hắc trầm lạnh lẽo vừa rồi cũng đã thu liễm lại, lại nhìn không ra cảm xúc gì.

Vốn dĩ nhóm cấp dưới ở bên ngoài muốn ló đầu ra thưởng thức trò hay, giờ đây dường như cũng biết được chủ tử lúc này tâm trạng không tốt, đều bí mật bỏ chạy.

"Diễm Diễm"

Hắn bỗng nhiên nhẹ giọng kêu.

Đoan Mộc Diễm nghe vậy khẽ nhích mảy, im lặng nhìn hắn.

Hắn nâng tay lên cầm tay nàng, ánh mắt nàng ngưng lại, nhưng nghĩ đến giờ phút này tâm tình hắn không tốt, cũng có thể là muốn nói gì đó với nàng, nên không phát tay bỏ ra.

Sau đó một giây, hai giây.....mười giây.....một phút đồng hồ cũng đã trôi qua, hắn vẫn chỉ nắm tay nàng, không có động tĩnh gì khác.

Đoan Mộc Diễm không khỏi có chút hồ nghi nhìn về phía hắn, liền thấy nét lạnh lùng đậm đặc trên mặt hắn không biết từ lúc nào đã không còn, mà giờ phút này hắn đang nắm tay nàng, cười đến thần tình dịu dàng, về mặt xuân sắc.

Mặt quận chúa đại nhân, trong phút chốc liền đen hoàn toàn.

Dùng sức "Bốp" một chút hất tay hắn ra, Đoan Mộc Diễm cố nhịn không đáp cho hắn mấy phát, chỉ trừng mắt liếc hắn một cái, sau đó xoay người liền sai bước rồi đi.

Ở phía sau, Quân Tu Nhiễm vẫn như cũ ngồi ở trên thảm, nhìn bóng dáng nổi giận đùng đùng rồi đi của nàng, khóe miệng nhẹ nhàng gợi lên, cười còn sáng lạn hơn cả cảnh xuân.

Bên ngoài đã sớm vì một phen dạo phố của Tam điện hạ và Diễm quận chúa mà náo loạn trước Nghiêu vương phủ, tất cả bát quái ngôn luận đều thay đổi hoàn toàn, Đoan Mộc Diễm ở trong mắt dân chúng kinh thành, hình tượng trong nháy mắt thay đổi lớn, trở thành không phải xấu xí khó coi, cũng không phải bụng dạ nham hiểm bất nhân bất nghĩa bất hiếu nữa.

Mà ở bên trong nhóm dân chúng đang nói chuyện phiếm trong quán trà, một làn sóng mới đang dần dâng lên.

Đương nhiên, ngoại lệ trong đám này, còn có một đám người sớm đã đặt ánh mắt trù ố lên hai phòng mới chuyển ra từ Đoan Mộc vương phủ.

Đoan Mộc Diễm về tới Đoan Mộc vương phủ vào ban đêm, bên sau đột nhiên xuất hiện thêm một Tam điện hạ.

Hắn kéo nàng dạo phố một vòng trong kinh thành, đến Nghiêu vương phủ, sau khi ăn hai bữa cơm, lại đi theo Đoan Mộc Diễm trở lại Đoan Mộc vương phủ!

Đứng ở cửa Đoan Mộc vương phủ, Đoan Mộc Diễm thần sắc đăm đăm, không nói được gì mà chỉ nhìn trời.

Nàng nên làm thế nào mới có thể thoát khỏi tên hỗn đản ở sau lưng đây?

Nàng nhớ rõ trước đây, hắn không mặt dày vô sỉ âm hiểm dễ tiện như vậy mà!

”Diễm Diễm, đêm nay nàng không xuất môn sao?” Quan Tu Nhiễm đứng trước cửa sổ nhìn bóng đêm bên ngoài, hiện tại là đã sắp đến canh ba đêm khuya, Diễm Diễm lúc trước không phải nói muốn không muốn tiện nghi mấy vạn lượng bạc kia cho bọn đạo chích sao? Sao bây giờ còn chưa xuất phát?

Đoan Mộc Diễm ngồi ở trên tháp phía sau hắn, đang cúi đầuthêu hoa!

Nghe được vấn đề của hắn, nàng ngay cả đầu cũng không ngẩng lên một chút, cũng không đáp lại hắn, thật giống như căn bản không nghe thấy lời nói của hắn.

Tam điện hạ không khỏi quay đầu, thần tình oán niệm.

Tầm mắt rơi xuống đồ thêu trên tay nàng, không biết là nghĩ đến cái gì, ánh mắt bắt đầu ảm ảm tỏa sáng.

”Diễm Diễm, nàng đang thêu cái gì vậy?”

“Hoa.”

“.....” Đây xem như trả lời sao? Tam điện hạ tỏ ra có chút đau khổ, nhưng ngay sau đó hắn lại duỗi tay niết niết vải dệt nàng đang thêu, cười khanh khách nói:” Đây, hình như là một kiện ngoại bào của nam tử.”

“Ừ, của ca ca.”

Tựa như có mũi tên vô hình, trong khoảnh khắc xuyên thấu trái tim Tam điện hạ, buồn bực đến mức hắn trực tiếp muốn học máu.

Sao lại là tên Đoan Mộc Cảnh kia chứ?

Hơn nữa nhìn như vậy, thậm chí còn tinh xảo hơn so với mấy cái áo choàng hắn từng thấy qua.

Lúc này hắn liền buông tay ra, không còn đụng vào cái áo choàng khiến hắn vừa nhìn thấy là chướng mắt kia nữa, mi tâm nhẹ nhàng nhú chặt, bộ dáng dường như có chút ủy khuất.

Cảm nhận được không khí bên cạnh dị thường, Đoan Mộc Diễm không khỏi nghiêng đầu nhìn hắn một cái, chỉ liếc mắt một cái liền quay lại, tiếp tục việc trên tay, rồi lại ngoài ý muốn mở miệng nói:” Chưa đến nửa tháng nữa chính là sinh nhật hai mươi tuổi của ca ca.”

Tam điện hạ lúc này sóng mắt lưu chuyển, vừa cười trong suốt vừa sáp lại gần, nói:” Diễm Diễm, qua hơn bốn tháng nữa là sinh nhật hai mươi tuổi của ta.”

”Vậy hả.”

“.....” Sau đó đâu rồi? Sau đó sau đó đâu rồi?

Hoàn thành xong một kim cuối cùng, Đoan Mộc Diễm lưu loát thu thập tốt tất cả, vừa cẩn thận đem cái áo choàng kia gấp lại, xoay người đi về hướng khuê phòng, thần nhiên nói:” Nên nghỉ tạm, ngày mai chính là ngày sinh của thái hậu nương nương, nghe tổ mẫu nói, phải dậy sớm chuẩn bị tiến cung.”

Sau đó một mình rời đi, chỉ lưu lại Tam điện hạ lòng dạ u ám rối loạn ở đằng kia.

Hắn có thể lên làm hồng cái áo choàng kia không?

Tiện tay lấy cái quạt lụa của Diễm Diễm ở bên cạnh, phe phẩy gió như muốn quạt bay buồn bực đầy trong lòng, mi tâm rối rắm nửa buổi, chợt hàm ý sâu kín thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 19: Khuê tú tràn ngập sảnh đường

Edit: Quán Quán

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Đại thọ sáu mươi sáu tuổi của thái hậu nương nương, khắp chốn vui mừng.

Ở Đại Viêm, sáu mươi sáu là số tuổi rất đặc biệt, so với mừng thọ mười năm một lần còn long trọng hơn.

Tất cả quý nhân đều đến kinh thành từ nhiều ngày trước, trong kinh thành có thể nói là cực kì náo nhiệt, nhưng tất cả náo nhiệt đều bị náo nhiệt của Đoàn Mộc vương phủ che mất, khiến cho dân chúng kinh thành không còn tâm tư nào chú ý đến nhóm vương công quý tử lũ lượt đi vào kinh thành nữa.

Sáng sớm hôm nay, Đoàn Mộc Diễm vẫn rời giường như mọi khi, chọn một bộ xiêm y màu tím nhạt, vấn một búi tóc đơn giản, chỉ dùng hai cây trâm cố định, trước sau như một đơn giản thanh lịch, thật giống như hôm nay không phải ngày trọng yếu gì, nàng không cần theo tổ mẫu tiến cung đi chúc thọ thái hậu nương nương.

Quần Tu Nhiễm đã không còn ở trong Xuất Vân Các, đêm qua trong mơ hồ nàng nghe thấy tổ mẫu tự mình đến đây, ‘đuổi’ hẳn ra khỏi Đoàn Mộc vương phủ.

Lúc ấy nàng đang đang đứng bên cửa sổ trong khuê phòng, nhìn thấy hẳn bị tổ mẫu trực tiếp lôi ra ngoài.

Nghĩ đến cảnh tượng đó, khóe miệng nàng không khỏi cong lên, tâm tình dường như rất tốt.

Ngẩng đầu nhìn đám nha hoàn trong Xuất Vân Các, nàng hơi trầm ngâm, nói: “Nguyên Hương, hôm nay theo ta tiến cung.”

Nguyên Hương không khỏi kinh hãi, vội gập đầu không ngừng đi đến bên cạnh nàng, có thể theo quận chúa tiến cung, thật là chuyện khiến người ta chờ mong a!

Bọn nha hoàn khác đều tỏ vẻ hâm mộ, Cẩm Tú không khỏi nhú này nói: “Quận chúa, Nguyên Hương tính tình đơn thuần không hiểu chuyện, sợ là không thích hợp theo ngài tiến cung, nếu gây ra họa gì thì phải làm sao?”

Đoàn Mộc Diễm bây giờ đã là mục tiêu cho mọi người chỉ trích, không phải vì thân phận quận chúa Đoàn Mộc vương phủ, mà là bởi vì thánh chỉ tứ hôn kia.

Thân là quận chúa Đoàn Mộc vương phủ, cho dù nàng có quá quái thế nào đi nữa cũng không ai dám đắc tội chọc giận nàng, nhưng một khi thêm vào một danh hiệu Nghiêu vương phi tương lai, nàng lập tức sẽ biến thành mục tiêu bị nhiều thế lực khác nhìn chòng chọc.

Tam điện hạ dù hết mực che chở Quận chúa, nhưng người khác lại muốn gây sự với nàng, nhất là nhóm tiểu thư khuê tú hâm mộ Tam điện hạ này, sợ rằng quận chúa đã trở thành cái đinh trong mắt cái gai trong thịt họ, nếu không đi ra đập đá vài cái thì đêm sẽ ngủ không ngon.

Dưới tình huống này, quận chúa lại mang theo một nha hoàn đơn thuần, trong đầu chỉ toàn cơ thịt tiến cung, chẳng phải càng thuận tiện cho đám người muốn gây phiền toái kia sao?

Đoàn Mộc Diễm không có ý thay đổi quyết định, lắc đầu nói: “Không sao, cứ quyết định như vậy đi.”

Cẩm Tú thấy khuyên không được quận chúa, cũng không có cách nào, chỉ đành kéo Nguyên Hương qua, nói: “Nha đầu người thật sự là không hiểu chuyện, hôm nay sau khi quận chúa tiến cung, không biết sẽ có bao nhiêu người nhìn chằm chằm muốn gây phiền toái cho nàng, người lại chỉ muốn tiến cung để thỏa mãn lòng hiếu kì, một chút quy củ cũng không có.”

Lúc trước, Nguyên Hương quả thật vô cùng hứng thú với chuyện tiến cung này nhưng bây giờ nghe Cẩm Tú tỷ tỷ nói như thế, Nguyên Hương không khỏi co rúm lại, gấp ngừng nói: “Muội... muội chỉ là tò mò không biết hoàng cung trông thế nào, vậy, nếu không muội không đi nữa?”

“Nếu quận chúa đã lên tiếng thì người phải đi theo quận chúa thôi. Sau khi tiến cung, người phải cẩn thận, nhất định phải theo sát phía sau quận chúa, nói ít, không được chạy loạn khắp nơi, ngay cả mắt cũng không được nhìn loạn biết chưa?”

“Ai?” Cẩm giác thật khủng khiếp a! Nàng có thể không đi được không?

Cẩm Tú lúc này nhú mi, trầm giọng nói: “Nghe rõ chưa?”

Nàng liên tục gập đầu nói: “Nghe rõ rồi, Cẩm Tú tỷ tỷ yên tâm, muội nhất định sẽ theo sát phía sau quận chúa, quận chúa bảo muội làm gì muội sẽ làm cái

đó, ngoài ra một câu cũng không nói!”

“Ừ! Còn nữa, nếu gặp phải các tiểu thư có ý đến tìm quận chúa gây sự, người không được giống mấy ngày trước đối mặt với cô nãi nãi không có tiền đồ như vậy, nên ngăn trở thì ngăn trở, khi nào quận chúa cho người động thủ, người phải động thủ, đừng lấp bắp làm mất mặt quận chúa.”

Nguyên Hương không khỏi vẻ mặt mờ mịt, ngay cả ánh mắt cũng mơ hồ.

Lúc nên động thủ thì động thủ? Giống như lúc trước Cẩm Tú tỷ tỷ đánh Vinh trắc phi hai cái tát sao?

Cảm cảm... cảm giác thật đáng sợ, nàng có thể không đi được không?

Đoan Mộc Diễm an vị ở một bên, để mặc Cẩm Tú ân cần dạy bảo Nguyên Hương, đủ loại lo lắng, khiến vẻ mặt Nguyên Hương bắt đầu hoảng hốt, bước chân lao đảo.

Nàng rút cục mở miệng, nói: “Đến giờ rồi.”

Nguyên Hương nhất thời giật mình một cái, tỉnh táo lại vài phần, Cẩm Tú cũng dừng dặn dò, sau đó một người theo sát quận chúa đi đến viện lão vương phi, một người ở lại bên trong Xuất Vân Các nhìn bóng dáng chủ tử, khẽ nhủ mi, không khỏi có chút lo lắng.

Đoan Mộc Diễm cùng tổ mẫu ăn sáng không lâu, Đoan Mộc Thần và Đoan Mộc Cảnh cũng tới.

Hôm nay vào cung chúc thọ, Đoan Mộc vương phủ chỉ có bốn người bọn họ được đi, còn lại tất cả thứ xuất đều không có tư cách tiến cung, chủ yếu là do lão vương phi không muốn dẫn bọn họ vào cung.

Tất cả những việc để tiến cung đều đã chuẩn bị xong, sau khi ăn sáng, lão vương phi lại tùy ý dặn dò vài câu, rồi dẫn cháu trai cháu gái xuất phủ, bước lên xe ngựa của hoàng cung, Đoan Mộc Thần và Đoan Mộc Cảnh cười ngượng đi bên cạnh.

“Diễm Diễm, hôm nay là thọ yến của Thái hậu nương nương, cháu nên đi theo bên cạnh ta, mọi chuyện đều phải cẩn trọng.” Bên trong xe ngựa, lão vương phi lo lắng dặn dò, chỉ sợ sau khi tiến cung cháu gái sẽ bị người ta khi dễ.

Còn chưa tiến cung, bà cũng đã đoán được cháu gái bà hôm nay sẽ phải chịu cô lập gây khó dễ như thế nào, mà tất cả đều do Quân Tu Nhiễm ban tặng!

Đoan Mộc Diễm thần nhiên gật đầu, nói: “Tổ mẫu yên tâm, cháu sẽ cẩn thận.”

Nha hoàn Xảo Vân hầu hạ bên người lão vương phi cười nói chen vào: “Chủ tử, ngài cũng đừng lo lắng, quận chúa của chúng ta băng tuyết thông minh, há lại có thể để người ta tùy tiện khi dễ chứ? Lại nói, có chủ tử ngài, thế tử cùng Thần công tử ở bên che chở, chắc những người đó cũng không dám quá phận đâu.”

“Xảo Vân cô cô nói đúng, tổ mẫu không cần phải lo lắng, cháu biết ứng phó loại chuyện này thế nào.”

Xe ngựa lộc cộc, một đường nói chuyện, bọn họ rất nhanh đi đến hoàng cung.

Xe ngựa Đoan Mộc vương phủ vừa dừng lại, lập tức có thái giám khom người cúi đầu, bước nhỏ đi lên đón, hành lễ nói: “Thỉnh an lão vương phi, Cảnh thế tử, Diễm quận chúa cùng Thần công tử. Nô tài phụng mệnh chờ ở đây nghênh đón lão vương phi, Cảnh thế tử, Diễm quận chúa và Thần công tử vào cung.”

“Làm phiền.” Xảo Vân nói xong, đem một thỏi bạc nhét vào trong tay thái giám.

Thái giám không dấu vết nhét bạc vào mặt trong tay áo, xoay người ân cần dẫn đường ở phía trước, lại bỗng nhiên có thân ảnh màu tím nhạt hiện lên, lập tức xuất hiện trước mặt mấy người Đoan Mộc vương phủ.

Thái giám kia sùng sốt, vội hành lễ nói: “Thỉnh an tam điện hạ!”

Người tới, chẳng phải là Quân Tu Nhiễm sao?

Hắn hôm nay mặc một bộ cẩm bào tím nhạt, thắt đai lưng bạch ngọc, mang giày gấm mạ vàng thêu hoa văn tím, vóc dáng cao lớn, phong tư thoát tục.

Nhìn thấy Đoan Mộc Diễm, mày kiếm hắn hơi nhíu lên, đôi mắt màu tím ẩn chứa ý cười mềm mại, bộ dáng ẩn ý đưa tình kia có thể khiến cho trái tim người ta trở nên mềm yếu, bên trong màu tím lại pha lẫn một chút thần bí tôn quý, làm người ta muốn quý gồi, cam tâm cúi đầu dưới chân hắn.

Sống mũi thẳng, môi so với hoa đào còn kiều diễm hơn, da thịt tím không ra chút gì vết nào, tựa như ngọc thạch được tinh tế mài giũa, tốt đẹp đến mức mọi người dường như không dám liếc mắt nhìn thêm một cái.

Giờ phút này, khóe miệng hắn khẽ cong, cười tủm tỉm đi đến trước mặt Đoan Mộc Diễm.

Ngoài cửa cung có không ít người tụ tập, đang định đi vào cung đều đồng loạt dừng bước nhìn sang bên này, thấy Tam điện hạ thế nhưng lại chủ động đi đến trước mặt Đoan Mộc Diễm, ý cười dịu dàng, không hề nhìn thấy một chút âm lương lạnh lùng nào, mọi người nhất thời ngẩn ra sau đó đồng loạt hít

một ngum khí lạnh.

Lời đồn bên ngoài nói hôm qua Tam điện hạ nắm tay Diêm quận chúa đi dạo một vòng, còn lên tiếng thừa nhận hân thích Diêm quận chúa.

Đối với phần lớn mọi người ở đây mà nói, chuyện này chỉ là nghe qua, có chút không thể tin được, nhưng giờ phút này chính mắt nhìn thấy tam điện hạ biểu hiện như thế, đột nhiên cảm thấy không dám tin.

Nghe nói và tận mắt chứng kiến dù sao cũng vẫn khác biệt.

Đương nhiên, Quân Tu Nhiễm sẽ không để ý đến cảm tưởng của những người này, cái hân quan tâm là Diêm Diêm nhà hân, hân đã ở cửa cung đợi nàng lâu rồi.

“Diêm Diêm, chúng ta cùng nhau tiến cung.” Hân cười nói, lại đưa tay đặt trên vai nàng đem nàng kéo vào trong lòng.

Đoan Mộc Diêm không khỏi giật giật khóe miệng, mặt biến đen, khuỷu tay dùng sức huyếch mạnh vào bụng hân, đẩy hân ra, không thèm nhìn đám người xung quanh lại hít khí lạnh, nàng nghiêng người đi vào phòng phi nói: “Tổ mẫu chúng ta vào đi thôi.”

Lão vương phi tựa tiểu phi tiểu nhìn Quân Tu Nhiễm đang nhíu mày xoa bụng, sau đó kéo cháu gái đi vào cung, ven đường đụng phải các chủ phủ, tất cả đều nhường đường cho bọn họ, thần sắc khác nhau, thái độ cũng khác nhau.

Lại có xe ngựa dừng trước cửa cung, một nam tử trung niên uy nghiêm từ trên xe đi xuống, tiếp theo là vị phu nhân ung dung hoa lệ cùng các tiểu thư dịu dàng mỹ mạo.

Lão vương phi không khỏi tạm dừng bước, hướng nam tử trung niên kia chào nói: “Hữu tướng đại nhân.”

Nam tử trung niên cũng chấp tay hoàn lễ: “Lão vương phi!”

Sau khi chào nhau, hân ngẩng đầu đảo mắt qua Đoan Mộc Cảnh, sau đó ánh mắt thẳng tắp rơi xuống trên người Đoan Mộc Diêm đang đứng cạnh lão vương phi, trên mặt phủ lên một tầng ý cười, nói: “Đây là Cảnh thế tử và Diêm quận chúa sao? Cảnh thế tử thật là tuấn tú xuất chúng rất có phong thái của Đoan Mộc vương gia năm đó, Diêm quận chúa thì phú quý trời sinh, không thể nói thành lời!”

Nghe vậy Đoan Mộc Diêm cùng ca ca hành lễ nói: “Tham kiến hữu tướng đại nhân. Đại nhân khen quá lời rồi.”

Lúc này hữu tướng phu nhân cùng các công tử tiểu thư phía sau cũng đi tới, đều hướng đám người lão vương phi hành lễ.

Không khí rất tốt, mặc dù mặt ngoài đều thân thiết khách sáo nhưng đây là tình huống bình thường nhất giữa đám quan to trong triều, nhưng Đoan Mộc Diêm lại nhạy cảm nhận ra người nhà Hữu tướng phủ có chút địch ý với mình.

Đúng vậy, địch ý này chính là nhằm vào nàng.

Nàng không khỏi hí mắt, tầm mắt không dấu vết đảo qua trên người bọn họ, cuối cùng dừng lại ở nữ tử thanh xuân đứng bên cạnh tướng phủ phu nhân.

Nữ tử này ước chừng mười tám tuổi, mặc xiêm y màu lam, trên đầu cài trâm ngọc, da trắng nõn nà, mắt long lanh, lông mày lá liễu, môi như chu sa, đứng ở đó liền khiến người ta thấy được vẻ ôn nhã thành thực, cao xa mê người, thật sự là một thực nữ yêu điệu.

Dường như cảm thấy được Đoan Mộc Diêm nhìn mình, nàng kia cũng ngẩng đầu nhìn lại, môi hồng khê mím, ôn nhu cười, càng giống như một hồ xuân thủy gọn sóng lăn tăn, phong tình vạn chủng.

Thần công tử ở bên cạnh phe phẩy quạt giấy, cười có chút thâm ý, khóe mắt quét về phía Quân Tu Nhiễm bị cháu gái bảo bối đẩy ra, giờ phút này đang đi tới chỗ bọn họ.

Một nhà Hữu tướng phủ lại hành lễ, lúc sau, có một giọng nói mềm mại như gió mát phát qua vang lên: “Biểu ca.”

Đoan Mộc Diêm nhất thời khẽ nhướn mày, tầm mắt lại nhìn về phía Hữu tướng tiểu thư nhu hòa như nước, đẹp tựa như mây kia.

Đúng rồi, Hữu tướng phủ là nhà mẹ đẻ của Đức phi nương nương, nghe nói Đức phi vẫn hi vọng đem cô cháu gái nào đó tác hợp cùng Quân Tu Nhiễm thành một đôi.

Nàng kia dịu dàng động lòng người, xinh đẹp như hoa, giờ phút này dịu dàng cúi người với Quân Tu Nhiễm, mắt ẩn xuân tình, thiên kiều bá mị.

Đoan Mộc Diêm chợt có chút không thoải mái, đôi mắt hơi nhíu khê loé tinh quang, trong lòng bỗng nhiên rung mình, thầm nghĩ mình thật quái lạ!

Vì thế nàng rất nhanh thu liễm cảm xúc, đạm mạc đỡ tổ mẫu xoay người đi về phía hoàng cung.

Quân Tu Nhiễm nhìn thấy Diêm Diêm xoay người rời đi thì sững sốt, hơn nữa đúng lúc này Đoan Mộc Cảnh liếc xéo hân cười lạnh một cái, hân không hiểu ra sao khẽ nhíu mày.

Nhưng trước mặt có người của thừa tướng hành lễ, hân đành tạm thời thu tâm, chấp tay hành lễ nói: “Hữu tướng đại nhân hôm nay tới thật sớm.”

“Hôm nay chính là ngày sinh của thái hậu nương nương, đương nhiên nên sớm tiến cung để thỉnh an lão nhân gia ngài.”

“Đúng vậy. Hữu tướng đại nhân mời tự nhiên, bốn vương tiến cung trước.”

Nói xong, hần chấp tay ra sau, xoay người tiến vào cửa cung, từ đầu tới cuối không thèm liếc mắt ra đám người phía sau Hữu tướng một cái.

Sắc mặt Hữu tướng không khỏi trầm xuống, nhìn thân ảnh rời đi của Quân Tu Nhiễm, cả giận hừ một tiếng.

Tiểu tử này đúng là càng ngày càng không bỏ hần vào mắt, thấy cậu ruột mà cứ như thấy người ngoài, chẳng lẽ nó cho rằng nó quan trọng lắm sao?

P phía sau, Thành Mộng Tuyền rúc vào bên người mẫu thân, nhìn biểu ca xoay người rời đi, ngay cả nhìn cũng không nhìn nằng một cái, không khỏi vịn chặt khăn thêu trong tay, đôi mi thanh tú nhũn lại đầy buồn bã, tựa như đã chịu uất ức cực lớn.

Nàng là tiểu thư con vợ cả của Hữu tướng, từ nhỏ đã được nâng trong lòng bàn tay che chở lớn lên, bất kể người nhà hay người bên ngoài.

Nàng có thân phận tôn quý, dung nhan tuyệt mỹ, dịu dàng thanh nhã, tài nghệ song tuyệt, là tài nữ nổi danh khắp kinh thành, không biết có bao nhiêu người quỳ gối dưới váy của nàng, nhớ thương nàng.

Nhưng nhiều năm qua, người nàng ái mộ kia, cự tuyệt nàng đến ngay cả ánh mắt cũng không thèm liếc nàng nhiều thêm một cái.

Hiện tại, từ trên trời đột nhiên rơi xuống một quận chúa Đoan Mộc vương phủ, dễ dàng cướp đi cả người và vị trí mà nàng tâm niệm nhớ thương.

Vì sao lại như vậy? Vì sao lại xảy ra việc này?

Mang theo tràn ngập không cam lòng, tràn ngập buồn giận, nằng cơ hồ vịn nát tú khăn trong tay, trên mặt lại không hiện ra chút dấu vết oán hận nào, vẫn như cũ bộ dáng mềm mại dịu ngoan, rúc vào bên cạnh mẫu thân, tiến vào hoàng cung.

Có người ở phía sau nhìn thấy hết một màn ở cửa cung, thấy vậy không khỏi cười khế, thì thầm nói: “Thú vị nha, xem ra buổi thọ yến của thái hậu nương nương lần này sẽ không nhàm chán.”

Từ bên cạnh đột nhiên có một bàn tay duỗi tới, bất ngờ “bóp” một cái gõ lên đầu nàng, nằng: “Người an phận một chút cho ta! Nếu gây ra họa gì trong cung, ai cũng không cứu được người đâu.”

Nàng vùng đầu hất cái tay kia ra, lầu bầu nói: “Hôm nay làm gì tới lượt ta gây chuyện sinh sự? Chẳng qua là ở bên cạnh xem náo nhiệt mà thôi.”

Dứt lời nàng nghiêng đầu nhìn tổ mẫu bên cạnh một cái, thấy sắc mặt đen sì của bà, liền khẽ méo miệng, sắp tới bên cạnh mẫu thân, vui vẻ nói: “Có thể được Đoan Mộc lão vương phi sủng ái, lại có Đoan Mộc vương gia cùng Cảnh thể tử coi nàng như trân bảo, ngay cả Thần công tử nổi tiếng bất cần đời kia cũng thật tình che chở nàng, hơn nữa, Tam điện hạ đối với nàng tình ý miên miên, nói vậy Đệ quân chúa kia sẽ không thể kém cỏi được, phải không mẹ?”

Mẫu thân vỗ tay nàng, ý bảo nàng không cần nói ra mấy lời kích thích tổ mẫu mình nữa.

Nàng cong môi không tiếng động cười lạnh, trong mắt nổi lên một tầng băng sương, chân mày nhíu lên.

Nàng chính là Vinh Cẩm Tĩnh, đại tiểu thư con vợ cả của Vinh quận vương phủ.

Đoan Mộc Đệ theo tổ mẫu vào cung, ngồi trên kiệu trực tiếp đi qua tầm cung thái hậu, còn chưa tới bên ngoài cửa cung Duyên Hu, chung quanh đã thấp phần náo nhiệt, rất xa đã có cung nữ tiếp đón, kính cẩn hành lễ nói: “Thỉnh an lão vương phi, Cảnh thể tử, Đệ quân chúa, Thần công tử, thái hậu nương nương từ sáng sớm đã nhắc tới lão vương phi, lệnh nô tỳ tới đây cung nghênh.”

Trong cung Duyên Hi sớm tụ tập đông đúc phu nhân, tiểu thư, công tử các phủ, đương nhiên còn có các vị nương nương hậu cung, nhóm công chúa cùng chư vị hoàng tử.

Lão vương phi kéo Đoan Mộc Đệ cùng nhau bước vào cung Duyên Hi, thỉnh an thái hậu nương nương và nhóm nương nương các cung.

Đó là một bà lão mặt cười hòa ái, thoạt nhìn không có gì đặc biệt ra vẻ uy nghiêm, thời điểm Đoan Mộc Đệ đi vào, bà đang nói chuyện cùng người bên cạnh, tiếp đó ngẩng đầu nói: “Mau mau miến lễ! Hôm nay là ngày sinh của ai gia, đều là đến chúc mừng, không cần phải câu nệ nghi thức xã giao này.”

“Tạ ơn thái hậu nương nương!”

Thái hậu lập tức đem ánh mắt dừng lại trên người Đoan Mộc Cảnh đứng phía sau lão vương phi, cười nói: “Đây là Tiểu Cảnh sao? Về kinh nhiều ngày rồi mà bây giờ ta mới thấy lần đầu đó, mới trước đây chỉ là đứa nhỏ trưởng thành nhất trong đám trẻ con cùng tuổi, hiện tại lớn lên quả nhiên phong độ cử chỉ tuấn tú lịch sự, rất có phong thái của A Tranh năm đó, thoạt nhìn hình như giống mẹ của ngươi hơn một chút.”

Lão vương phi ở bên nói: “Còn không phải sao? Hai đứa nhỏ này đều giống mẹ hơn giống cha.”

Thái hậu quay đầu nhìn về phía Đoan Mộc Diễm, nhìn đến cái bốt kia đỏ tươi trên mặt nàng kia, ánh mắt bà không khỏi chột lóe, giống như có chút nhìn không nổi, nhưng lại thuận theo cười nói: “Ai gia cũng đã nghe nói, Diễm Diễm thể nhưng lại gặp phải đau khổ như vậy, thực làm cho ai gia đau lòng không thôi. Nhưng cũng may vừa vận dụng phải Tam hoàng tử, thật là nhân duyên trời định, hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, Diễm Diễm bây giờ xem như con dâu của hoàng gia rồi.”

Theo một câu nói này của thái hậu nương nương, không khí trong cung Duyên Hi đột nhiên biến hoá khó lường.

Bên trong bình phong phía sau thái hậu là các tiểu thư khuê các xinh đẹp đợi bên trong, tiếng nhỏ giọng nghị luận từ trong đó truyền ra, nghe không rõ lắm, nhưng cũng biết các nàng đang nghị luận cái gì.

Thiên điện bên cạnh, có nhóm công tử tụ tập cũng lo đầu nhìn sang bên này, thần sắc khác nhau, giống như đang bàn luận chuyện gì đó.

Lão vương phi sắc mặt không đổi, nhưng ánh mắt lại bỗng nhiên trầm xuống, lúc này, bên ngoài chợt có tiếng hô vang lên: “Tam điện hạ giả lâm!”

Tất cả mọi người trong cung Duyên Hi đồng loạt quay đầu nhìn ra cửa, đã thấy một bóng người mặc áo tím nhạt xải bước tao nhã bước vào.

Hắn trước tiên đem ánh mắt dừng lại trên người Đoan Mộc Diễm, sau đó mới như nhận ra không khí khác thường, khẽ nhướn mày, cười đến ung dung tiêu sái hành lễ với thái hậu phía trên: “Thỉnh an hoàng tổ mẫu.”

Thái hậu vẫn cười hòa ái dễ gần như cũ, nói: “Ngươi đến thật đúng lúc, vừa hay Diễm Diễm vừa đến, ngươi đã nói gót xuất hiện.”

“Kỳ thật bốn vương đúng là đi theo Diễm Diễm cùng đến, nhưng vừa rồi bị trì hoãn một chút, cho nên mới đến chậm một bước.”

“.....”

Không khí trong cung Duyên Hi nhất thời càng phát ra quỷ dị.

Một nữ tử mặc phượng bào đỏ thắm ngồi bên cạnh thái hậu cười khẽ một tiếng, nói: “Một số lời đồn bên ngoài thật đúng là không thể tin. Hiện tại tam hoàng tử nói như vậy, dường như là thật tâm thích Diễm quận chúa, làm cho bản cung cảm thấy rất vui mừng.”

“Mẫu hậu lúc trước vì sao lại nghĩ bốn vương không phải thật tình thích Diễm Diễm? Bốn vương nghĩ, mẫu hậu tôn quý như vậy hẳn là không học đám người phạm phu tục tử bên ngoài, chỉ thấy ngoài mặt liền tự tiện nghĩ bốn vương nhất định sẽ không thích Diễm Diễm.”

Tam điện hạ, hôm nay ngươi tiến cung là có ý đến kiểm chuyện sao?

Sắc mặt hoàng hậu cứng ngắc, ghé mắt nhìn Đức phi cực kì an vị bên cạnh một cái, bỗng nhiên cười nói: “Bản cung chỉ là nghĩ đến tam hoàng tử đối với nữ tử luôn mang thái độ không đổi, còn không ngừng làm ra chuyện lật thủ tội hoa (thủ đoạn ác độc), ngay cả đại tiểu thư danh môn nhà Hữu tướng phủ cũng không lén thêm một cái, thật sự không ngờ ngươi nhanh như vậy đã gặp được cô nương mình thích, mẫu hậu đây thực sự vui mừng cho ngươi.”

Lời này nói đến cực kì đường hoàng, khiến cho sắc mặt Đức phi khẽ biến, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn về phía Đoan Mộc Diễm.

Đoan Mộc Diễm nhận thấy địch ý truyền từ trên người Đức phi, đôi mi thanh tú khẽ nhíu lại, ánh mắt trầm xuống, sau đó cũng lạnh lùng trừng lại.

Đối với nữ nhân này, tuy nói là mẹ đẻ của Quân Tu Nhiễm, nhưng nàng không thể thích nổi, cũng không tôn trọng nổi.

Cho nên giờ phút này đối mặt với địch ý của mẹ, Đoan Mộc Diễm có thể không chút do dự lạnh lùng đáp lễ. (TNN: xin phép cho ta được dùng chữ ‘mẹ’ để chỉ con mẹ Đức phi này, à quá là độc ác luôn =.=)

Ánh mắt Đức phi nương nương nhất thời hiện lên lệ quang, song sau khi thấy sự thờ ơ của Quân Tu Nhiễm bên cạnh, mẹ chậm rãi thu trở về, tiếp tục cúi đầu im lặng phẩm trà, các đốt ngón tay cầm chén trà hơi hơi trắng bệch.

Hoàng hậu nhìn Đức phi một cái, mím môi mỉm cười dường như rất vừa lòng, cũng không nói thêm cái gì nữa.

Lúc này lại nghe Quân Tu Nhiễm thông thả nói: “Mẫu hậu hiểu lầm, bốn vương chỉ coi Mộng Tuyền như muối mè, không muốn nàng tâm sinh hiểu lầm nên mới kiêng dè, dù sao bất kể thế nào nàng cũng là thiên kim tiểu thư tướng phủ, luôn luôn tri thủ đạt lễ dịu dàng thanh nhã, là tiểu thư khuê các danh môn kinh thành, còn đúng tuổi cô nương hoài xuân, hơn nữa bốn vương tin tưởng nàng kiên quyết sẽ không giống như Mẫu tam tiểu thư làm ra loại chuyện tự mình hiến thân này.”

“Ngươi...”

Sắc mặt hoàng hậu nhất thời âm trầm, Mẫu tam tiểu thư kia chính là tiểu thư Ngự Sử đại phu từng tự mình hiến thân cho Quân Tu Nhiễm song lại bị trảm trường ném ra cửa, đồng thời cũng là cháu gái bên ngoài của hoàng hậu.

Sau sự kiện đó, không chỉ Mẫu tam tiểu thư, ngay cả phủ Ngự Sử đại nhân thậm chí là hoàng hậu nương nương cũng bị liên lụy vào trò cười của kinh thành, thật lâu sau mới bình ổn xuống.

Đương nhiên, Quân Tu Nhiễm nói lời này tuyệt đối không phải vì xả giận thay mẫu phi, mà chỉ đơn thuần là không muốn nhìn hoàng hậu đắc ý.

Thái hậu ngồi một chỗ nhìn trận tranh đấu nhỏ trước mắt này, im lặng không nói một câu, chỉ liếc mắt nhìn Đao Mộc Diễm một cái, trong mơ hồ có chút kinh ngạc, kinh ngạc vì Quân Tu Nhiễm luôn mắt cao hơn đầu không gần nữ sắc nhưng lại thay đổi thái độ với nàng.

Thuận theo, bà đành cười hòa giải nói: “Được rồi được rồi, sao đang nói chuyện hòa hợp đã thành ra ầm ĩ như vậy? Các người đều nghỉ một chút đi, đến bên cạnh ngồi xuống.”

Có cung nữ tiến lại dẫn Đao Mộc Diễm đi ra phía sau bình phong, mà đám Đao Mộc Cảnh phải tiến vào Thiên điện, nơi tụ tập của nhóm công tử.

Sau bình phong, oanh oanh yến yến một phòng kiều hoa, khi thấy Đao Mộc Diễm đi vào liền lập tức im lặng, sau đó đều hành lễ với nàng: “Tham kiến Diễm quận chúa!”

Dù sao thân thế của nàng cũng bày ra đó, quận chúa Đao Mộc vương phủ cực kì tôn quý, chỉ thấp hơn một chút so với công chúa hoàng thất, thậm chí công chúa thất sủng còn phải nịnh bợ nàng.

Nhưng các nàng hành lễ tuy hành lễ, song thần sắc lại khác nhau, quả thật có cung kính, nhưng đa phần đều cúi thấp đầu, giống như không thể nhìn nổi nàng nhiều thêm một cái.

Có tiếng mềm mại hừ lạnh từ phía sau đám người vang lên, Đao Mộc Diễm ngẩng đầu nhìn, thấy một tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi ngồi ngay ngắn trên ghế, mắt lạnh nhìn nàng.

Trong mơ hồ có chút quen mắt, giống như đã gặp qua ở chỗ nào.

Một giọng nói mềm nhẹ truyền vào trong tai nàng: “Quận chúa về kinh không bao lâu, lại lần đầu tiên tham gia loại yến tiệc này, chắc là không biết phần lớn những người ở đây đi? Vị này là lục công chúa.”

Lục công chúa?

Khó trách nhìn quen mắt, thì ra là con gái của Đức phi nương nương, xem bộ dạng này cùng Đức phi nương nương có vài phần tương tự, ngay cả thần thái mắt lạnh cũng giống nhau.

Đao Mộc Diễm thu hồi vẻ mặt, hoàn lễ với chư vị tiểu thư, nhận nhạ cười hờ hững nói: “Các vị công chúa tiểu thư có lễ, lần đầu gặp mặt, cũng không biết thân phận các vị tiểu thư, nếu có chỗ nào thất lễ, xin thứ lỗi.”

“Người căn bản không cần phân biệt, dù sao cũng không có ai nguyện ý cùng người giao hảo đâu. Đừng tưởng về kinh rồi, vào Đao Mộc vương phủ thành quận chúa liền thật sự thành kim tôn ngọc quý, có thể cùng nhóm tiểu thư khuê các sánh vai, nói cho cùng người cũng chỉ là kẻ từ nhỏ sinh trưởng bên ngoài, ngay cả quy củ lễ nghi cơ bản cũng không biết, chỉ là nữ tử thô tục mà thôi, lại vọng tưởng giống như tiểu thư khuê các chân chính? Đúng là cười chết người ta!”

Lục công chúa ngồi tại chỗ, mặt lạnh buốt tràn đầy khinh miệt, hơi héch cằm nhìn Đao Mộc Diễm nói.

Đao Mộc Diễm cũng không bởi vì loại lời này mà tỏ vẻ tức giận, ngay cả tâm cũng không có nửa điểm dao động, chỉ ngẩng đầu hờ hững nhìn lục công chúa này, đạm mạc nói: “Đây là giáo đường của công chúa hoàng thất sao?”

Trong phòng thoáng cái tĩnh lặng, ai cũng không ngờ được Đao Mộc Diễm lại dám nói như vậy với lục công chúa được hoàng thượng sủng ái nhất này, hơn nữa lục công chúa còn là muội muội cùng cha cùng mẹ với tam điện hạ.

Trên mặt mỗi người đều là vẻ kinh ngạc, không dám tin, ngay cả lục công chúa kia cũng sửng sốt, sau đó “rầm” một tiếng vỗ bàn đứng lên.

Nàng đưa tay trực tiếp chỉ về phía Đao Mộc Diễm, sắc mặt bởi vì tức giận mà hơi vặn vẹo, gần như là rống giận nói: “Lớn mật! Người dám ngang nhiên nói chuyện với công chúa như vậy! Cái loại nữ tử không biết liêm sỉ dâm đẳng như người theo lý phải xử chết, phụ hoàng chẳng qua nể tình Đao Mộc vương phủ công lao lớn nên mới không trách tội, còn tử hôn người cho Tam hoàng huynh ta, vậy mà người vẫn không biết xấu hổ xuất hiện ở đây, còn không có nửa điểm thẹn thùng tiếp thánh chỉ, người xứng sao? Người đồ xấu xí này có điểm nào xứng đôi với hoàng huynh của ta?”

Lời này chính là kéo cả Đao Mộc vương phủ vào, cũng không biết lục công chúa này tâm tư đơn thuần, nghĩ cái gì nói cái đó, hay là căn bản không đem Đao Mộc vương phủ để vào mắt.

Đao Mộc Diễm vốn không muốn cùng nàng dây dưa, giờ phút này đôi mắt không khỏi trầm xuống, lạnh lùng nhìn về phía lục công chúa. Bên cạnh lục công chúa đang có người giật góc áo nàng, ý bảo lời nàng nói hơi quá phận. Số người bên cạnh Đao Mộc Diễm cảm thấy được hơi thở nghiêm nghị trên người nàng, không khỏi lui về phía sau, có người lại tiến lên đề phòng, sợ nàng nhào đến đánh công chúa.

Nghe nói Diễm quận chúa Đao Mộc vương phủ thân thủ bất phàm

Lục công chúa bị sự lãnh liệt của nàng làm cho sợ hãi, trong lòng không khỏi căng thẳng, ngược lại nói: “Sao hả? Người muốn ngang nhiên động thủ với bốn công chúa sao?”

Đao Mộc Diễm lạnh lùng nhìn nàng, ánh mắt chậm rãi đảo qua các thiên kim tiểu thư trong phòng, sau đó chậm rãi thu liễm hơi thở, nhìn lục công chúa cười lạnh nói: “Ngủ xuân!”

“Phịch” một tiếng, có người ngồi không vững trượt khỏi ghế, có người đang uống nước bị sặc, có người dưới chân lao đảo thiếu chút nữa ngã quỵ trên đất.phản ứng của mọi người không nhiều, nhưng đều bị hai chữ này của Đoan Mộc Điềm làm cho sợ hãi.

Lúc này có người vừa vặn tiến vào, nghe động tĩnh bên trong không khỏi sửng sốt, ánh mắt không dấu vết đảo qua trên người Đoan Mộc Điềm, cuối cùng nhìn lục công chúa, ôn nhu cười hỏi: “Đây là làm sao vậy? Phát sinh chuyện gì sao?”

Người này chính là đại tiểu thư Hữu tướng phủ Thành Mộng Tuyền, phía sau còn có mấy muội muội của nàng đi theo.

Lục công chúa nhìn thấy nàng, ánh mắt nhất thời giống như nhìn thấy chị ruột, nhào qua, rồi lại có người từ phía sau Thành Mộng Tuyền đi vào, kinh ngạc hỏi: “Ồ bên ngoài cũng nghe thấy tiếng động lớn trong này, chẳng lẽ đây là phương thức hoan nghênh đặc biệt của kinh thành sao?”

Có người hướng qua nàng nghênh đón, nói: “Vinh tỷ tỷ, tỷ cuối cùng cũng tới, người ta chờ tỷ lâu rồi đó.”

Lục công chúa cũng nhìn về phía nàng, nghe đến đó không khỏi biến sắc, cũng nói: “Làm cho Vinh tỷ tỷ chê cười, thật sự có lỗi, chỉ là Đoan Mộc Điềm này quá phận, dám nhục mạ bản công chúa!”

Thành Mộng Tuyền kinh ngạc nhìn Đoan Mộc Điềm một cái, lại nhìn lục công chúa hỏi: “Công chúa, đây là có chuyện gì?”

Lục công chúa lúc này ủy khuất bĩu môi nói: “Ta chỉ nói nàng không xứng với hoàng huynh ta, nàng liền buông lời nhục mạ. Chẳng lẽ ta nói sai rồi sao? Bộ dạng của nàng như vậy, nhìn thôi cũng khiến người ta ghê tởm ăn không ngon, ta thực thay hoàng huynh cảm thấy ủy khuất. Hoàng huynh ta phong thái tựa tiên nhân như vậy, cũng chỉ có biểu tỷ xinh đẹp như thiên tiên mới có thể xứng đôi, làm sao lại bị kẻ xấu xí trên mặt mang bớt đồ lớn lên ở thôn quê nhúng chàm chứ?”

Thành Mộng Tuyền nghe vậy không khỏi đỏ mặt, liền nói: “Công chúa ngàn vạn lần đừng nói như vậy, Điềm quận chúa đương nhiên có điểm tốt khiến người ta không thể với tới, bằng không Tam điện hạ cũng không tình thâm ý trọng với nàng.”

Nói đến câu sau, lại không khỏi ảm đạm, bộ dáng nhu nhược yếu ớt kia thật khiến người ta đau lòng, thương tiếc.

Lập tức có người sắp tới nói: “Thành tỷ tỷ là mỹ nữ cùng tài nữ số một Đại Viêm, biết tri thư đạt lễ, tuyệt đối không phải người nào cũng có thể tùy tiện so sánh, tỷ cùng Tam điện hạ mới chân chính là trai tài gái sắc ông trời tác hợp.”

Những người khác cũng đều phụ họa, nhưng không phải ai cũng là thật tình an ủi Thành Mộng Tuyền, trong đó có không ít người vui sướng khi người gặp họa.

“Ta thấy tam hoàng huynh chắc là bị quý mê hoặc rồi!”

Lục công chúa phẫn hận nói, quay đầu nhìn Đoan Mộc Điềm bên cạnh, không khỏi sửng sốt.

Người đâu?

Thì ra trong lúc các nàng nói chuyện, Đoan Mộc Điềm vốn đứng đó đã không thấy bóng dáng.

Tầm mắt nhanh chóng rời đi, rốt cục nhìn thấy bóng Đoan Mộc Điềm ở bên cửa sổ, nàng chống má ngồi tại chỗ, ngưng thần nhìn phong cảnh bên ngoài, hoa hoa lệ lệ ném toàn bộ khuê tú trong phòng ra một bên.

Hóa ra các nàng nói nhiều như vậy đều chỉ là diễn tuồng thôi sao, nàng căn bản còn không thèm nhìn vào mắt nghe vào tai?

Một hơi bị nghẹn ở ngực, không ngừng phồng lên mãnh liệt, song lại phát tiết không được, lục công chúa hậm hực đến sắp học máu.

Cái này. thật sự quá đáng!

Vinh Cầm Tĩnh nhìn toàn bộ mọi chuyện, cũng hiểu được đã xảy ra chuyện gì, lúc này nhìn đến phản ứng của Đoan Mộc Điềm, không khỏi nhin không được bật cười.

Lục công chúa nhìn về phía nàng bất mãn nói: “Vinh tỷ tỷ, nàng lăng nhục muội muội người như vậy, chẳng lẽ người không hề tức giận dù chỉ một chút sao?”

Vinh Cầm Tĩnh kinh ngạc nhìn nàng nói: “Lục công chúa, ngài đây chẳng lẽ là đang châm ngòi ly gián?”

“.....”

Trong phòng lại một lần nữa im lặng, Thành Mộng Tuyền nhẹ giọng nói: “Công chúa người có điều không biết, Vinh tỷ tỷ cùng thứ muội kia luôn bất hòa, bình thường rất hay va chạm.”

Sắc mặt Vinh Cầm Tĩnh nhất thời lạnh xuống, nhìn Thành Mộng Tuyền nói: “Thành đại tiểu thư đối với chuyện nhà ta hiểu biết thật rõ ràng, bốn tiểu thư thật đúng là không vừa mắt tiểu tiện nhân kia, thập phần cảm kích Điềm quận chúa giúp ta giáo huấn tiểu tiện nhân kia đấy! Nhưng thật ra Thành đại tiểu thư người thân là tiểu thư khuê các nổi danh ôn hương thanh nhã ở kinh thành, bây giờ giáp mặt lại nói chuyện huyên thuyên như thế, người không lo lắng thanh danh của mình bị tổn hại sao?”

Sắc mặt Thành Mộng Tuyền trong phút chốc nửa xanh nửa tím, Vinh Cầm Tĩnh lại hừ lạnh một tiếng, đi tới bên cạnh Đoan Mộc Diễm, theo tầm mắt nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, xuy nhẹ nói: “Ngay cả cái rắm cũng không có, một người còn chăm chú nhìn như vậy.”

Đoan Mộc Diễm không khỏi cười khẽ, thầm nghĩ đại tiểu thư Vinh quận vương phủ này thật ra không hề giống cô em kia của nàng, so với Vinh Cầm Viện còn thú vị hơn. Nghe nói hai ngày trước, nàng còn cùng tiểu thúc liên thủ đánh nhau ở bên ngoài.

Đoan Mộc Diễm nghiêng đầu nhìn về phía nàng nói: “Nếu thực sự có rắm, thì ngược lại rất phân kích.”

Vinh Cầm Tĩnh sùng sốt, sau đó gật đầu cười khẽ: “Cũng phải ha!”

Nàng bỗng nhiên ngồi xuống đối diện, ngẩng đầu nhìn Đoan Mộc Diễm nói: “Ta tên là Vinh Cầm Tĩnh, vẫn luôn muốn gặp mặt người cảm tạ người thay ta giáo huấn tiểu tiện nhân Vinh Cầm Viện kia, hai ngày trước ở trên đường nghe được có người nói bậy về người ta còn thuận tay giúp người giáo huấn đấy.”

Nàng nói lưu loát trắng trợn thế này, ngay cả Đoan Mộc Diễm cũng không khỏi kinh ngạc, quay đầu nhìn nhóm khuê tú đã lão đảo trước gió, khẽ cười nói: “Những lời này của người, hình như không thích hợp nói ra trước công chúng như vậy đi?”

Nàng cười lạnh nói: “Không sao, cho dù ta không nói thì khẳng định đã có người sớm biết ta cùng Vinh Cầm Viện kia không hợp, rồi lại thuận tiện lan truyền cho nhiều người khác. Nếu đã thế, ta việc gì phải che che đây đây, thú vị sao?”

Thành Mộng Tuyền ở bên cạnh sắc mặt khế biến, các thiên kim tiểu thư khác cũng ghé vào nhau nhỏ giọng thảo luận.

Nhìn thấy bộ dáng nàng nghiêm trang lại giống như không thèm để ý, Đoan Mộc Diễm cũng không ngại mở miệng cười nói: “Nói rất hay, nhưng cảm tạ ta thì không cần, ta cũng là báo thù cho mình thôi, không liên quan đến người.”

Động tĩnh nơi này không nhỏ, đương nhiên mọi người ngoài bình phong đều nghe được, vô luận là thái hậu, nương nương phi tử hay vương phi các phủ cùng các phu nhân đều mang sắc mặt khác nhau, trực giác cho rằng yến hội hôm nay sợ là so với bình thường còn náo nhiệt hơn.

Vinh quận vương phi khòe miệng run rẩy, hướng thái hậu xin lỗi: “Nha đầu nhà nô tỳ rất không có quy củ, làm cho thái hậu nương nương chê cười.”

Thái hậu nghe vậy hơi hơi hoà hoãn sắc mặt, cười nói: “Đã sớm nghe nói đại tiểu thư Vinh quận vương phủ tính tình ngay thẳng, không mềm mại ôn hòa như khuê tú bình thường, hôm nay nhìn thấy quả nhiên danh bất hư truyền, thẳng thắn như thế cũng là cực kì hiếm có.”

Đoan Mộc lão vương phi ngồi tại chỗ giống như nhập định, căn bản cái gì cũng không nghe thấy, ánh mắt thỉnh thoảng liếc Đức phi nương nương vô cùng lạnh lẽo.

Trong Thiên điện, Đoan Mộc Cảnh nhận được đãi ngộ hoàn toàn bất đồng với muội muội nhà hần, các vị công tử liên tục tiến lên kết giao.

Quân Tu Nhiễm nửa dựa trên nhuyễn tháp, cũng không gia nhập mà đứng lố tai nghe động tĩnh bên ngoài, một ly rượu bạch ngọc trong tay nhẹ nhàng chuyển động, mũi nhọn lạnh lẽo trong mắt âm thầm dao động.

Bên cạnh, Thần công tử chui ra từ trong đám người, kéo theo một công tử tuần tú tuổi trẻ ghé vào bên cạnh cửa sổ nhìn xung quanh, thì thảo nói: “Muội muội nhà người không tồi, hình như rất hợp ý với cháu gái bảo bối nhà ta.”

“Tạ biểu thúc kích lệ.”

“.....Ai, bản công tử đều bị các người kêu cho già đi mất rồi.”

Lúc này lại nghe thái hậu nương nương ở bên ngoài mở miệng nói: “Ta thấy mọi người cũng đừng ngồi ở trong này nữa, ngự hoa viên tràn ngập hoa tươi, phong cảnh như tranh, không bằng tới đó một chút đi.”

Các nương nương phu nhân vui vẻ đồng ý, Tam điện hạ bỗng nhiên rời khỏi nhuyễn tháp, đi ra ngoài cửa.

Thần công tử tựa bên cửa sổ nhìn thấy cảnh tượng này không khỏi vuốt cằm thì thảo nói: “Bản công tử làm sao lại cảm thấy trong lòng bất an đây? Chẳng lẽ sắp xảy ra chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 20: Đánh công chúa

Dưới hiệu triệu của Thái hậu nương nương, mọi người tiến về trước ngự hoa viên. Trong ngự hoa viên quả nhiên màu sắc rực rỡ, phong cảnh như vẽ,

chúng tiểu thư công tử đều không tự giác mà phân ra, kết bạn thưởng thức cảnh đẹp ý vui.

“Hừ! Người quái dị, cả vườn phong cảnh này đều vì bị người thưởng thức mà bị chà đạp làm ô uế!” Lục công chúa trợn mắt liếc Đao Mộc Diễm, sau đó xoay người chạy tới phía Đức phi nương nương.

Phân đông khuê tú vì những lời này của công chúa mà có sắc mặt khác nhau, có người giả bộ không nghe, quay người phối hợp bỏ đi, có người đồng tình thương cảm hoặc có chút hà hê với Đao Mộc Diễm, cũng có người thì lễ với nàng, sau đó mới thưởng thức phong cảnh bên cạnh.

Vinh Cầm Tĩnh ở bên cạnh nhìn, nhẹ “Xùy” một tiếng nói: “Lục công chúa này tuổi còn nhỏ, sao tâm tư lại nặng như vậy?”

“Nuông chiều quá mức, dĩ nhiên là được chiều sinh kiêu rồi.”

“Người nên nhìn rõ ràng, nàng ta là do Đức phi nương nương sinh ra, là muội muội của Tam điện hạ đấy.”

“Thì sao?”

Vinh Cầm Tĩnh trừng mắt nhìn, lại chợt cười nói: “Người xem ra cũng có chút thú vị!”

Đao Mộc Diễm im lặng, hồ hững ngẩng đầu nhìn phía Lục công chúa rồi đi, đã thấy nàng rúc vào bên cạnh Đức phi nương nương, quệt mồ hôi nhai nói gì đó, thỉnh thoảng lại chỉ tay về phía này, có lẽ là đang cáo trạng, cũng có lẽ là đang nói bậy gì đó về nàng.

Chỉ nhìn thoáng qua một cái, nàng liền hồ hững chuyển ánh mắt, đối với Đức phi nương nương và Lục công chúa, nàng thật sự một chút cũng không để ý, thậm chí trong lòng còn có chút khinh thường.

Nhất là người đàn bà kia, không để ý con trai ruột của mình, từ bỏ Quân Tu Nhiễm, đẩy hắn vào địa ngục thâm sâu, để hắn chịu đựng nỗi khổ gặm nhấm tâm hồn, mà mẹ ta lại có thể hào phóng diễn kịch, đoạt sủng hạnh của hoàng thượng, sau đó lại sinh ra tiểu nha đầu kia.

Các ả chẳng qua đều là chà đạp lên đau khổ của Quân Tu Nhiễm mà tồn tại!

Cho dù nàng khá mâu thuẫn với chuyện giả cho Quân Tu Nhiễm, nhưng chuyện này cũng không thể dập tắt tình cảm nhiều năm trước giữa hai người, ít nhất hẳn cũng là bạn nàng, quan tâm bạn bè là chuyện nên làm.

Chuyện mười năm trước nàng chưa bao giờ quên, ký ức lần đầu nhìn thấy hắn vẫn như còn mới, mà nàng chính là hạng người bao che khuyết điểm.

Vinh Cầm Tĩnh bên cạnh cũng đang đánh giá nàng, cảm thấy quận chúa này quả thực rất đặc biệt, rất thú vị.

Một bóng người quanh co đi tới, không thêm để ý tới sự tồn tại của đại tiểu thư đang sống sờ sờ đứng kia, hắn cười dịu dàng với Đao Mộc Diễm, nhẹ nhàng nói: “Diễm Diễm, nàng lần đầu tiên cùng, không mấy quen thuộc với chỗ này, nếu không ta mang nàng dạo chơi Ngự hoa viên nha?”

“Tự ta đi được.”

“...”

Sau đó Tam điện hạ mới nhìn đến người dư ra bên cạnh, đồng thời phát hiện Vinh Cầm Tĩnh đang ngo chừng nhì hắn, hắn nhẹ nhún mày, cũng nhìn lại nàng chằm chằm.

Sau mấy tích tắc, Vinh Cầm Tĩnh nhẹ kéo môi, cười đến bại hoại.

Nàng cảm thấy, Tam điện hạ rất bất mãn với sự hiện hữu của nàng, cũng có ý đồ đuổi nàng đi, chỉ bởi vì đang ở trước mặt Đao Mộc Diễm nên không tiện mở miệng.

Nàng đột nhiên cảm thấy vô cùng thú vị, ngày hôm qua nghe nói Tam Điện hạ thừa nhận thích Đao Mộc Diễm trước mặt bàn dân thiên hạ, là hắn quán quýt lấy Đao Mộc Diễm, muốn đưa nàng hồi phủ, lừa nàng làm Vương Phi, nàng còn cảm thấy khó tin, cho là không có khả năng, bây giờ mới phát hiện, chuyện kia quả thật có thể là thật.

Vì vậy nàng chủ động lui về sau hai bước, ánh mắt rào qua trên người hai người, bỗng nhiên nói: “Ta nói, các người đây là thỏa thuận trước rồi hả? Ăn mặc xứng đôi như vậy.”

Còn không phải sao? Đầu là quần áo màu tím, đều là tinh phẩm từ Nghê Thường các, ngay cả chất liệu cũng giống nhau, kiểu dáng đặc biệt phối hợp, giống như quần áo tình nhân trong truyền thuyết vậy.

Đao Mộc Diễm sững sờ, đột nhiên cảm thấy hơi mất tự nhiên, mà Vinh Cầm Tĩnh nói xong một câu như vậy, liền xoay người rồi đi, đi nơi khác đi dạo.

Trong Ngự hoa viên rất náo nhiệt, khắp nơi đều là những nhóm khuê tú oanh oanh yến yến, đám công tử mịt mù, còn có mấy người tụ tập một chỗ ngâm thơ, có đám người lại cũng vẽ tranh đánh đàn, xôn xao ca tụng, Đao Mộc Diễm đứng ở đằng kia nhìn lại, cảm giác bản thân không hợp với những thứ thế này.

Lòng bàn tay đột nhiên ấm áp, nàng nghiêng đầu, liền nhìn thấy Quân Tu Nhiễm đang nắm tay nàng, cười nói: “Ồ đây quá nhầm chán, có lẽ Diễm Diễm

cũng không thích những người nhảm chán làm những chuyện nhảm chán kia, ta mang nàng đi nơi khác ngắm”

Nàng gật đầu không phản đối, nhưng lại giãy tay ra, nói: “Buông tay, tự ta đi!”

Tam điện hạ khẽ hoảng hốt, trực tiếp quay đầu giả bộ không nghe, kéo tay nàng đi tới bên kia ngự hoa viên.

Tay trong tay thật là tốt, giẫy cái gì chứ?

Ở gần đó, lại có mấy người nhìn thấy được cảnh này, thần sắc ai nấy đều không giống nhau, có kinh ngạc sợ hãi, có mỉm cười thán phục, đương nhiên cũng có hâm mộ ghen ghét.

Thành Mộng Tuyền vò nát khăn tay trong tay nàng, khóe miệng cố gắng lắm mới không vụn vỡ dù tôn phá hỏng thanh tao lịch sự của nàng, mắt thấy hai người kia tay trong tay muốn rời đi, nàng đột nhiên đuổi theo vài bước, nói: “Biểu ca, huyênh muốn đi đâu vậy? Bọn muội đang muốn mượn cảnh ngắm thơ, huyênh không cùng ngắm sao?”

Có người hướng phía Quân Tu Nhiễm, thờ dài mà nói: “Tam điện hạ tài văn chương xuất chúng, tại hạ một mực thập phần kính ngưỡng, không biết có may mắn được tam điện hạ chỉ điểm hay không?”

Chỉ điểm cái cọng lông ấy! Không thấy bản vương đang vội vàng trao đổi tình cảm với bảo bối Diễm Diễm nhà ta sao?

Tam điện hạ không nhúc nhích lấy một chút, chỉ nhàn nhạt lườm bọn họ một cái rồi liền quay người muốn đi, lại đúng lúc này, Thành Mộng Tuyền lại nói thêm: “Nghe đồn Đoàn Mộc vương phi văn võ song toàn, cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú vô cùng tinh thông, hẳn quận chúa nhất định cũng được truyền thừa tài hoa của Vương phi, không biết ta có may mắn có thể được quận chúa chỉ điểm không?”

Vì thế Tam điện hạ cũng không khỏi dừng bước, nghiêng đầu nhìn về phía Quận chúa đại nhân ở bên cạnh.

Hắn có thể không có kỳ vọng đám người này ở lại đây, nhưng đã liên lụy đến Diễm Diễm, hắn liền không thể lại một mực rời đi, dù sao cũng phải xem nàng có ý gì.

Hơn nữa Thành Mộng Tuyền nói như thế đã rất rõ ràng rồi, ả ta là đang vạch lá tìm sâu!

Hắn hơi híp mắt, đáy mắt lóe lên tinh quang.

Đoàn Mộc Diễm cũng quay đầu nhìn về phía Thành Mộng Tuyền mặt mũi tràn đầy khẩn thiết, khiến cho người ta không đành lòng cự tuyệt, hờ hững nói: “Chỉ sợ làm Thành đại tiểu thư thất vọng rồi, ta thuở nhỏ đã sống nơi hoang dã, cho tới giờ cũng chưa từng học qua những thứ văn chương này.”

Trong mắt ả ta có một tia khinh miệt lóe lên, lại nhanh chóng bị thu lại không chút dấu vết, ả ta nhu hòa cười, ôn nhu nói: “Quận chúa thật là khiêm tốn, ngày xưa Vương phi tài hoa lỗi lạc có một không hai trong thiên hạ, Quận chúa làm sao có thể là người bình thường được chứ?”

“Người không biết mẹ ta từ lúc ta sinh ra đã chết rồi sao, hay là người cố ý dăm vào vết sẹo của ta, hoặc giả, là người hứng thú với việc xem ta trưng cái xấu của mình ra?”

Ngôn luận trực tiếp như thế khiến cho Thành Mộng Tuyền thay đổi sắc mặt, ngẩng đầu nhìn nàng một cái, sau đó buồn bã ừ ừ khuất, có chút khổ sở nói: “Ta không có ý này, quận chúa xin đừng hiểu lầm.”

Quả nhiên đám công tử bị phong thái của Thành đại tiểu thư mê hoặc lập tức đứng dậy, thờ dài nói với Đoàn Mộc Diễm: “Quận Chúa nói như vậy không khỏi có chút quá đáng rồi, Thành đại tiểu thư cũng chỉ là có ý tốt, người nói vậy nàng làm sao chịu nổi?”

Lúc nói đến đây, trên mặt hắn đã có không cam lòng, nếu Quân Tu Nhiễm không đứng bên cạnh, chỉ sợ đã trực tiếp tỏ vẻ khinh thường rồi.

Đoàn Mộc Diễm lúc này liếc nhìn hắn một cái, nói: “Đương nhiên, Thành đại tiểu thư ôn lương thanh tao lịch sự, tài nghệ song tuyệt, tên vang khắp kinh thành, sao có thể có tâm tư thâm trầm như vậy chứ? Nếu có, cũng phải là loại người dung nhan như quý, xấu xí vô cùng như ta mới đúng, bằng không hẳn là khiến những người ái mộ Thành đại tiểu thư thất vọng rồi?”

Mặt Thành Mộng Tuyền lập tức biến sắc, trong mắt nhanh chóng dâng lên một làn hơi nước, chỉ chực rơi xuống là đã, đáng thương vô cùng.

Công tử kia cũng sững sờ, sau đó cả giận nói: “Quận chúa sao người có thể nói vậy? Thành tiểu thư nàng...”

“Ta nói cái gì không đúng sao? Hẳn là vị công tử này cho rằng ta nói sai đúng không, Thành đại tiểu thư kỳ thật tâm tư thâm trầm, giống như ta hả?”

“Ta...”

Sắc mặt Đoàn Mộc Diễm bỗng nhiên lạnh lẽo hẳn, nhìn hắn nói: “Người cảm thấy người trong lòng của người là người tốt nhất thế gian, đó là chuyện của người, nhưng đừng mưu toan truyền loại tư tưởng này đến trên người bản quận chúa. Vừa rồi bản quận chúa đã nói không tình huống những thứ văn chương kia, hay là biểu hiện tài trí hơn người hả? Người nào đó lại vẫn luôn mồm nói đến mẹ ruột đã sớm mất của ta, đến tột cùng là ai quá đáng? Tên tuổi nàng ta vang khắp kinh thành, là đại tiểu thư phủ hữu tướng trứ danh ôn lương thanh tao lịch sự, là người tài nghệ song toàn xinh đẹp như hoa, đương nhiên là được mọi người ủng hộ, luôn miệng nhắc tới người mẹ đã mất của ta cũng phải được tha thứ. Loại người như ta hẳn xấu xí vô cùng, tự nhiên cũng là loại tâm tư độc ác, cố tình gây sự không buông tha người, tùy tiện nói một câu khiến nữ thân của các người mất hứng đều là sai, là quá

đáng!”

Công tử kia lập tức mặt đỏ tới mang tai, phần nộ trùng mắt nhìn nàng, ghen không ra lời.

Thành Mộng Tuyền lập tức roi nước mắt, khóc lóc nói: “Quận chúa, ta không có ý này, tuyệt đối không có ý này, người hiểu lầm rồi. Ta chỉ là nghe nói sự tích của Vương phi, kính ngưỡng nàng vô cùng, tuyệt đối không hề có ý mạo phạm.”

Những công tử tiểu thư bên cạnh nhỏ giọng nghị luận, có người hồ nghi nhìn Thành Mộng Tuyền, đương nhiên phần đa vẫn là giận dữ nhìn Đao Mộc Diễm, hiển nhiên cho là Đao Mộc Diễm bắt nạt Thành đại tiểu thư mềm mại ôn hòa, thuần lương thanh tao lịch sự của bọn họ.

Đao Mộc Diễm hờ hững, Quân Tu Nhiễm ở bên cạnh đột nhiên mở miệng, nói: “Diễm Diễm nàng giận làm gì? Cái này gọi là ở lâu mới biết lòng người, ta tin rằng trên đời này người thông minh vẫn còn rất nhiều, không phải ai cũng bị vẻ bề ngoài che mắt.”

“Ta không giận.”

“Thật sao?”

Nàng lạnh lạnh liếc mắt nhìn hắn, cười lạnh nói. “Người nói, những chuyện kia liên quan gì tới ta? Từ khi ta trở lại kinh tới giờ, những lời đồn đãi về khuôn mặt bên trái của ta đã sớm bay đầy trời, ta cho tới giờ cũng chưa từng để ý. Trên đời này có vô số người, làm cho mỗi người đều yêu thích ta là chuyện không thể, ta cũng không phải bạc! Không cùng đạo, không cùng suy nghĩ, ta cũng không cùng đường với bọn họ, người đồng hành với ta, tự nhiên sẽ tin tưởng ta!”

Quân Tu Nhiễm không khỏi sững sờ, sau đó ôn nhu nở nụ cười.

Nụ cười kia như ánh nắng rực rỡ, khiến cho tất cả mọi người không khỏi giật mình sững sờ, nhất là các vị tiểu thư, đáy mắt càng không nhận được lóe sáng, cảm thấy như sa vào bên trong nhu tình của Tam điện hạ, chết cũng không hối tiếc.

Thành Mộng Tuyền cũng trầm mê trong đó, nhưng lại rất nhanh phản ứng lại, lại nghe một tiếng “Xoẹt” từ trong tay, chiếc khăn rút cục cũng không chịu được chà đạp của nàng, bị xé rách thành hai mảnh, bông hoa sen nở rộ trên khăn cũng vì vậy mà vỡ vụn, nhả nhúm lại thành một đồng đứ tợn.

Người bên cạnh cũng không khỏi hoảng sợ, nhao nhao quay đầu nhìn về phía Thành đại tiểu thư, nhìn thấy chiếc khăn tay thô thảm trong tay nàng, thần sắc biến ảo, suy nghĩ vô cùng.

Sắc mặt Thành Mộng Tuyền lập tức xám trắng, sau đó nhanh chóng vò chiếc khăn thành một nhúm nhét vào lòng bàn tay, một giọt nước mắt chảy xuống, “tách” một tiếng rơi trên mặt đất.

Nàng cũng không nói gì, chỉ là im lặng cúi đầu rơi lệ, ngược lại càng khiến cho lòng người thương tiếc, ánh mắt xoi mói lại rơi lên người Đao Mộc Diễm.

Đao Mộc Diễm không khỏi nhú mày, biết rõ ả ta hành động như thế cũng là vì ái mộ Quân Tu Nhiễm, lại không hiểu sao khiến nàng có chút bức bối.

Vì thế nàng tiến lên một bước, lạnh giọng nói: “Giả vờ mềm mại nhu nhược, người chiếm được đồng tình thương tiếc của người khắp thiên hạ, khiến cho người ta nghi kỵ ta thì sao? Không chiếm được coi trọng của ý trung nhân, cùng lắm chỉ là tôm tép nhãi nhép, thú vị chứ?”

Ả ta toàn thân chấn động, mảnh liệt ngẩng đầu. Ánh mắt kia phần hận mà oán độc, lại xen lẫn ỷ khuất không cam lòng, nhìn thẳng vào mặt Đao Mộc Diễm.

Đao Mộc Diễm không hề sợ hãi, ánh mắt càng lạnh lùng đậm thẳng, đậm tới mức tâm thần ả ta cũng lạnh lẽo, khiến ả ta không khỏi lui về sau một bước.

Lại quay đầu, nàng lạnh lùng đảo qua những người kia, sau đó nhẹ nhàng lướt đi!

Mọi người giật mình, cứ thế mà đi sao?!

Quân Tu Nhiễm bỗng nhiên cười khế, liếc mắt nhìn đám người này, cười nhẹ quay đi, đuổi theo Đao Mộc Diễm.

Hắn thật sự là càng ngày càng cảm thấy Đao Mộc Diễm nhà hắn quá là đáng yêu rồi.

“Diễm Diễm, nàng đi chậm chút.”

“Người cách xa ta ra một chút!”

“Sao có thể chứ? Ta còn có chuyện quan trọng muốn thương lượng với nàng.”

“Chuyện gì?”

“Về hôn sự của hai ta... Ái, Diễm Diễm, chờ ta chút!”

Bên này, khăn tay đã bị xé nát kia bị Thành Mộng Tuyền gần như vò nát, có công tử tiểu thư tiến lên an ủi, trên mặt đều là không cam lòng, trách cứ lời

nói việc làm của Đoàn Mộc Diễm quá đáng. Thành đại tiểu thư ôn nhu rộng lượng, không cần so đo với nàng. Cũng có người ném cho nàng ánh mắt hồ nghi xoi mói, sau đó yên lặng đi ra chỗ khác.

Thành Mộng Tuyền thu hết vào mắt, không khỏi nghiêng răng.

Lại nói, trên đời soa có thể có một Đoàn Mộc Diễm đậm mực như vậy, không để ý người ta bình phán nàng như thế nào?

Nàng nắm chặt tay, khiến các đốt ngón tay trắng bệch, ngẩng đầu nhìn bóng lưng Đoàn Mộc Diễm đi xa, trong mắt dừ tợn, mặt mũi tràn đầy oán độc.

Không biết là tiểu thư nhà ai đứng bên cạnh ý đồ an ủi nàng nhìn thấy thần thái như vậy, không khỏi hoảng sợ, đột nhiên thu tay lại, lui về sau non nửa bước, lại đứng lúc này Thành Mộng Tuyền hồi phục tinh thần, trên mặt nhanh chóng khôi phục thái độ ôn nhu mảnh mai, giống như dừ tợn vừa rồi chỉ là ảo giác của người khác.

Thần sắc của tiểu thư kia cũng nhanh chóng biến ảo, không dấu vết lui về phía sau nửa bước.

Xa xa, mấy người Thái hậu nương nương ngồi ở đằng kia dường như bị động tĩnh bên này hấp dẫn, Lục công chúa vốn rúc vào bên cạnh Đức Phi nương nương vênh cái miệng nhỏ nhắn lên, nói mấy câu bên tai mẫu phi của nàng, sau đó đứng lên, lần này không phải là đi tìm Thành Mộng Tuyền, mà là đuổi theo phía Quân Tu Nhiễm.

“Bên kia xảy ra chuyện gì?” Thái hậu nương nương hỏi thái giám bên cạnh.

Thái giám kia nghe vậy lui xuống nghe ngóng, rất nhanh liền trở về, kính cẩn nói: “Khởi bẩm thái hậu nương nương, là đại tiểu thư hữu tướng phủ xảy ra chút tranh chấp với Diễm quận chúa, bây giờ đã không còn gì đáng ngại.”

Có cung phi che miệng vừa cười vừa nói: “Diễm quận chúa này mới rồi còn ồn ào với Lục công chúa, sao đảo mắt một cái lại xảy ra tranh chấp với đại tiểu thư hữu tướng phủ rồi?”

Đoàn Mộc lão vương phi nghe thế sắc mặt lập tức biến đổi, “cách” một tiếng thả chén trà nhỏ tay xuống, ngẩng đầu nhìn cung phi kia, nói: “Uyển phi nương nương chẳng lẽ có ý kiến gì với cháu gái của lão thân?”

Yên Phi làm dáng tươi cười, dịu dàng nói: “Lão vương phi đừng hiểu lầm, ta sao lại có ý kiến với Diễm quận chúa chứ? Chỉ là cảm thấy quận chúa lần đầu tiên cung tham gia thịnh yến thế này, sợ là không tránh khỏi có chút không quen.”

Lời nói mặc dù như thế, nhưng trên khuôn mặt vui vẻ lại nhẹ nhàng nổi lên vài phần khinh thường.

Lão vương phi nhìn nàng một cái, bỗng nhiên mỉm cười, gật đầu thờ dài nói: “Uyển Phi nương nương nói cũng đúng, cháu gái này của lão thân là lớn lên ở bên ngoài, trước lúc trở lại kinh thành chưa từng học qua quy củ gì, lúc trước còn có ý mời ma ma trong cung dạy nàng quy củ, chính là phòng ngừa hôm nay tiến cung chúc thọ thái hậu nương nương lại chọc ra chuyện cười. Hôm nay xem ra, ngược lại là học uống công rồi.”

Uyển phi lập tức sững sờ, không ngờ lão vương phi lại thừa nhận Đoàn Mộc Diễm không hiểu quy củ.

À ta khê giật mình, sắc mặt không khỏi có chút mất tự nhiên, chau mày cười nói: “Lão vương phi quá lời rồi, ta thấy quận chúa cử chỉ ưu nhã, tiến lui có độ, thật sự là không có nửa điểm thất lễ, chỉ là có thể là thói quen từ nhỏ, khiến cho nàng không giống với nhóm thiên kim khuê tú trong kinh, mới khiến xảy ra tranh chấp.”

Lời nói mặc dù như thế, nhưng trong lòng ả ta lại khinh thường, người lớn lên nơi thôn dã, tự nhiên không thể so với nhóm tiểu thư khuê các trong kinh thành, thân phận tôn quý thì sao? Cũng không che được khí tức thô bỉ quanh người.

Lão Vương Phi thông thả nhấp một ngụm trà, cười cười như hoa cúc nở rộ, mặt mũi tràn ngập yêu thương với cháu gái mình, có chút không kìm được vui mừng nói: “Được Uyển phi khích lệ, nha đầu kia quả thật không dám nhận rồi, nàng nhanh mồm nhanh miệng, nghĩ gì nói nấy, muốn gì làm nấy. Xem ra, cũng có chút tương tự với Lục tiểu thư của Tĩnh Hầu phủ rồi, Lục tiểu thư cũng là cô nương lưu loát hoạt bát, không giống những tiểu thư khác trong kinh.”

Nụ cười nở rộ trên khuôn mặt Uyển Phi nhất thời đông lại triệt để.

Tĩnh Hầu phủ là nhà mẹ đẻ của ả ta, mà Lục tiểu thư Tĩnh Hầu phủ chính là cháu ruột của ả ta.

Cháu gái ruột này của nàng ái mộ Tam điện hạ, không tiếc tự hiến dâng đến tận giường, cuối cùng lại bị Tam Điện hạ ban cho thị vệ của hần, làm tiểu thiếp của thị vệ!

Việc này khiến Tĩnh Hầu phủ trở thành trò cười trong kinh thành, nhà ả ta lại hết lần này tới lần khác không thể tìm Tam điện hạ đòi công đạo, giống như Tam tiểu thư nhà Ngực sử đại phu gia bị trần trường ném ra cửa cũng không cách nào tính sổ với Tam điện hạ.

Đây chính là cô nương nhà bọn họ tự đâm mình, làm ra chuyện không biết liêm sỉ như vậy, càng náo loạn, lại càng khiến bọn họ xấu hổ.

Mà lúc này Lão vương phi đột nhiên nhắc đến chuyện này, rõ ràng là cố ý vả vào miệng Uyển Phi nương nương!

Lục tiểu thư nhà người là tiểu thư khuê các được giáo dưỡng, từ nhỏ đã được dạy bảo các loại quy củ lễ nghi, còn không phải là làm ra chuyện bỉ ổi kia

sao? Hơn nữa dù là tự mình bò lên giường, Tam điện hạ cũng chẳng thèm ngó tới, thường cho thị vệ, chỉ kiếm được một thân phận tiểu thiếp.

Quận chúa nhà ta quả thực không hiểu quy củ đây, chỉ là nha đầu lớn lên nơi sơn dã không được giáo dưỡng nhiều, lớn lên khó khăn. Nhưng thế thì sao? Chẳng những ăn Tam điện hạ sạch sẽ, lại còn lọt vào mắt xanh của hắn, khiến hắn nâng niu nàg như trân bảo, yêu thương vô cùng.

Lão vương phi thân nhiên thường trà, cảm thấy mùi vị kia quả thực là mỹ vị. Khóe miệng cười lạnh, trong lòng thầm mắng một câu tiện nhân.

Đấu với lão thân hả? Coi chừng lão thân cáo bới ba tầng phần trên mặt ngươi ra!

Được Hoàng thượng sủng ái là giới rồi sao? Hoàng thượng thấy lão thân còn phải nể mặt ba phần đây này!

Bên cạnh, sắc mặt Hoàng hậu cũng có vài phần không ngờ, hiển nhiên là bị lão vương phi gọi nhớ đến cháu gái trần truồng bị Quân Tu Nhiễm ném ra ngoài của mình.

Nâng hưng trà lên hớp một ngụm nhỏ, lòng mi hơi rũ xuống, ả ta che dấu ánh sáng lấp lờ trong mắt.

Vừa rồi là Quân Tu Nhiễm, bây giờ là Đoan Mộc lão vương phi... Chuyện này, hôm nay lại liên tục bị nhắc lên đặt xuống hai lần.

Uyển Phi cũng ngồi ở đằng kia nắm chặt đốt ngón tay đến trắng bệch, thật lâu sau mới khẽ hừ một tiếng lờm lờm ánh mắt.

Chung quanh ngự hoa viên cảnh sắc như vẽ, xa xa, Lục công chúa nâng váy đuổi theo Tam điện hạ, Lục công chúa đưa tay kéo tay xuyneh trưởng, lại bị gãy ra, không khỏi có chút ủy khuất, hung tợn liếc Đoan Mộc Điềm bên cạnh, sau đó quay đầu nói chuyện với Quân Tu Nhiễm.

Nhìn thấy vậy, Uyển Phi cũng không khỏi vui vẻ.

Được Tam điện hạ yêu thương thì sao nào? Được Hoàng thượng tứ hôn thì sao nào? Sau này chỉ sợ còn không ít phiền toái! Đức phi nương nương, Lục công chúa, thậm chí là đại tiểu thư hữu tướng phủ kia, có thể không để ý người khác, nhưng chẳng lẽ Tam điện hạ còn có thể vì một nữ tử dung nhan như quý mà không để ý cả mẹ ruột của mình?

Chẳng qua là không thể tưởng tượng được, Tam điện hạ không thèm để ý tiểu thư khuê các tuyệt sắc giai nhân khắp kinh thành, lại yêu thích nữ tử xấu xí thô bỉ, tính tình cổ quái như vậy, ánh mắt thật sự quá kỳ lạ.

Bên kia, Lục công chúa ngăn trước mặt Quân Tu Nhiễm, vênh miệng lên ủy khuất làm nũng: “Hoàng huynh, huynh đã rất lâu không tiến cung thăm muội rồi, lúc trước sau khi huynh về kinh, cũng không qua thăm người ta.”

Quân Tu Nhiễm không thể không dừng bước, nhìn em gái ruột trước mặt làm nũng, khóe miệng nhẹ nhếch, trong mắt ngẫu nhiên xẹt qua vài tia sáng, lộ ra vẻ phức tạp.

Lục công chúa thấy hoàng huynh chỉ nhìn nàng không nói lời nào, cái miệng nhỏ nhắn càng vênh lên cao, bỗng nhiên chỉ một ngón tay vào Đoan Mộc Điềm ở bên cạnh, nói: “Hoàng huynh, nhiều tiểu thư tướng mạo xinh đẹp trong kinh thành ái mộ huynh như vậy, sao huynh lại hết lần này tới lượt khác chọn một người xấu như vậy làm vương phi của mình? Hơn nữa ả ta còn không biết liêm sỉ, thân là nữ tử, lại làm ra chuyện vậy bản hoàng huynh!”

Đoan Mộc Điềm lạnh lùng liếc nhìn vị kiều nữ hoàng gia này, sau đó xoay người, cất bước đi thẳng ra xa.

Nếu như vừa rồi sắc mặt Quân Tu Nhiễm vẫn là tươi cười ôn hòa thân thiết, thì giờ phút này hắn lại cười càng ôn nhu thân thiết hơn, chỉ là ẩn trong ôn nhu ấy lại là lạnh lẽo băng sương.

Hắn hơi cúi đầu, nhìn ả ta, sau đó rút cục cũng mở miệng nói: “Lục hoàng muội, muội thân là công chúa hoàng thất, sao lại hô to gọi nhỏ, không tuân thủ lễ nghi như thế, ở trước mặt người khác nhục mạ, đây là mẫu phi dạy bảo người sao?”

Sắc mặt của Lục công chúa nháy mắt đông lại, mở to hai mắt nhìn chằm chằm Quân Tu Nhiễm, dường như không ngờ được hoàng huynh ả ta kính yêu nhất lại nói với ả ta như vậy.

Lời này, cùng với lời lúc trước Đoan Mộc Điềm nói, sau lại giống nhau như vậy?

Ả ta đột nhiên cảm thấy oan ức, phần nộ vô cùng, cảm thấy đây là do kẻ quái dị Đoan Mộc Điềm, tiện nhân kia tạo thành.

Nhưng không đợi ả ta phản ứng, Quân Tu Nhiễm đã một bước vượt qua nàng, quay lưng về phía nàng, nhu hòa nhưng lạnh nhạt vô cùng nói: “Nhớ kỹ, về sau gặp mặt, người phải cung kính gọi nàng một tiếng haongf tẩu.”

Lục công chúa “Vũ” một cái xoay người lại, nhìn thấy bóng hoàng huynh đang đi xa, nàng tròn tròn mắt, tròn mắt lưu động, thân thể rung rung, nhịn không được run rẩy.

Nàng cảm thấy đã lớn như vậy, tới giờ cũng chưa từng trải qua khuất nhục như hôm nay.

Cho dù hoàng huynh vẫn đối xử với nàng không mấy nhiệt tình, nhưng cho tới bây giờ đều vẫn ôn nhu thân thiết, mỉm cười với nàng, mặc dù lúc nàng còn nhỏ, đã từng sợ hãi hắn, ghét cay ghét đắng hắn, trêu cợt khi dễ hắn, hắn vẫn là một bộ ôn nhu kia.

Nàng nhìn hai người một trước một sau rồi đi, nắm đầm xiết chặt, nhìn không được toàn thân run rẩy, sắc mặt nhợt nhạt, thần sắc dữ tợn, bỗng nhiên hét lên một tiếng, đuổi theo hướng Đoan Mộc Diễm rồi đi.

Mọi người trong ngự hoa viên bởi vì một tiếng hét đột ngột này mà sợ hãi, sau đó tất cả đều xoay người nhìn về phía bên này, nhìn thấy Lục công chúa thần sắc vận vạt tối chỗ Đoan Mộc Diễm, không khỏi kinh ngạc.

Đức Phi ở bên kia từ đầu đến cuối chưa nói câu nào, xảy ra chuyện gì cũng làm bộ lãnh đạm đột ngột đứng dậy.

Sau lưng xảy ra biến cố khiến cho Quân Tu Nhiễm cũng không khỏi sợ hãi, nghiêng người nhìn em gái ruột kiều căng thần sắc dữ tợn xông tới, trong mắt lóe lên.

Chỉ là cánh tay hắn đang muốn đưa ra ngăn trở giữa đường lại thu về, chỉ lạnh mắt nhìn ả ta gào thét chạy qua hắn, thẳng về hướng Diễm Diễm nhà hắn.

Đoan Mộc Diễm dừng bước, đứng tại chỗ ngẩng đầu lên trời.

Từ lúc tiên cung cho tới giờ, nàng hình như chưa thấy chuyện gì hãi hùng.

Thái hậu nghĩ một đằng nói một nẻo, hoàng hậu âm dương quái khí, Đức phi đối xử lạnh nhạt, còn có chư vị khuê tú thiên kim xa lánh cười cợt.

Nàng đều nhìn, mà ngay cả Thành Mộc Tuyền tận lực gây phiền toái cho nàng nàng cũng nhìn, bởi vì biết rõ nơi này là hoàng cung, hôm nay là thọ yến của thái hậu nương nương, không thể vắng mặt, không thể gây rắc rối, không thể gây thêm phiền toái cho Đoan Mộc Vương phủ, không thể...

Giờ phút này sau lưng có người lao tới, thần sắc dữ tợn, sát khí ảm đạm.

Sát khí?

Lục công chúa mười hai tuổi, sống trong nội cung, rất được Hoàng thượng và Đức phi nương nương sủng ái sinh kiều.

Nhưng kiểu người như vậy, thật sự không có chút lực sát thương nào.

Nhưng bây giờ, nàng lại cảm nhận được sát khí.

Đoan Mộc Diễm nhắm mắt lại, khắp người thâm trầm, sát khí như đến từ địa ngục, sau đó xoay người, phát tay, “Bốp” một cái tát bay Lục công chúa ra ngoài.

Lục công chúa hét lên một tiếng, mọi người chung quanh nháy mắt như nín thở, trong khoảnh khắc, trong ngự hoa viên, đến tiếng kim rơi cũng có thể nghe được, một mảnh tĩnh mịch.

Tất cả mọi người bị cái vung tay này của Đoan Mộc Diễm dọa sợ ngây người, ngơ ngác nhìn theo thân hình Lục công chúa, đã thấy ả ta văng ra, bay vào không trung, sau đó văng xa ra ngoài, vòng thành đường vòng cung trên không, lại lần nữa té xuống mặt đất, rơi trên hoa cỏ trần quý.

Một tiếng “Phanh” của vật nặng rơi xuống đất, cũng nện vào lòng mọi người một tiếng như thế, khiến bọn họ chấn động, đánh tỉnh bọn họ.

Trong ngự hoa viên, thoáng cái đã sôi trào.

Lục công chúa bị một tát đánh bay ra ngoài, gặp phải loại chuyện khiến cho người ta không dám tin, vận vạt dữ tợn mà ả ta biểu hiện lúc hét lên đã sớm biến mất, thay vào đó là khiếp sợ vô cùng.

Đúng vậy, là khiếp sợ!

Tuyệt đối là khiếp sợ, ả ta thậm chí còn quên cả phần hận ban đầu, chỉ có lại ngạo nhiên tràn đầy, không dám tin, nằm rạp trên mặt đất như thế, một tay ôm mặt, ngẩng đầu ngơ ngác nhìn Đoan Mộc Diễm thần sắc lạnh lùng.

Trên mặt đau, lại thêm trên người đau nhức, rốt cục cũng khiến ả ta hồi hồn một chút, sau đó ả ta liền há mồm muốn khóc lớn.

Theo cái há miệng này của ả ta, có dịch máu chảy ra từ trong miệng, vừa khóc, cuống họng lại giống như bị cái gì chèn vào, thoáng cái không thể không tiếp, chỉ có thể ho khò khè, sau đó “Phụt” một tiếng phun ra một búng máu, trong đó còn có hai cái răng trắng dính máu.

Ả ta nhìn chăm chăm vào hai cái răng kia, lại ngẩn ngơ, còn đưa tay sờ miệng, rốt cục “Oa” một tiếng, khóc ròng lên.

Ả ta dường như bị sợ hãi, người bên cạnh cũng bị sợ hãi như thế, vô số ánh mắt nhìn chăm chăm vào vũng máu trước mặt Lục công chúa kia, hai cái răng dính máu, còn có cái miệng đầy máu đang ngoác ra.

Sau đó từng chút một, ngày càng nhiều ánh mắt nhìn lên Đoan Mộc Diễm, người này thế mà lại trước mặt nhiều người, ở trong ngự hoa viên, vào ngày sinh thần của thái hậu nương nương, tát cho lục công chúa một cái, đập bay ả ta.

Đây quả thật là bị đập bay mà!

Tất cả mọi người ngơ ngác, cảm thấy đầu không đủ dùng nữa rồi. Ngay cả Đức phi nương nương lúc Đoan Mộc Diễm ra tay cũng giật mình, bây giờ sắc mặt mới đại biến chạy vội tới.

Thái hậu hoàng hậu cùng tất cả các nương nương, vương phi, phu nhân đều bị kinh động, đều mãnh liệt đứng lên chạy sát sau Đức Phi nương nương.

Vừa rồi Lục công chúa đột nhiên thét lên bọn họ cũng nghe thấy, cũng nhìn thấy ả ta sát khí đằng đằng xông tới Đoan Mộc Diễm, sau lại nhìn thấy Đoan Mộc Diễm khoan thai xoay người, phát tay đánh bay công chúa hoàng gia ra ngoài.

Lục công chúa bụm mặt nằm rạp trên mặt đất gào khóc, cung nữ thái giám cuống quýt chạy tới muốn dìu ả ta đứng dậy, lại bị ả ta dùng sức đẩy ra, ả ta nện xuống mặt đất khóc lớn, gào gào mắng to Đoan Mộc Diễm “Vô liêm sỉ, vô liêm sỉ...”

Nhưng bởi vì đột nhiên thiếu mất hai cái răng, mặc dù không phải răng cửa, nhưng cũng khiến ả ta có chút mồm miệng không rõ ràng, lời nói ra cũng có chút buồn cười. ả ta rất nhanh liền phát hiện ra tình huống này, không tiếp tục mắng to nữa mà chỉ lẩn qua lẩn lại khóc lớn trên nền đất.

Đức phi nương nương vội chạy tới trước mặt ả ta, trên mặt không còn chút lạnh lùng nào, tràn đầy đau lòng nhìn con gái trên mặt đất đứng dậy.

Trước mặt mẫu thân, Lục công chúa cuối cùng cũng không đẩy mẹ ta ra nữa, mà chôn đầu vào lòng mẹ ta, nức nở nghẹn ngào khóc rống lên.

Mặt mũi Đức Phi tràn đầy đau lòng, một tay ôm lấy ả ta, đồng thời phần nộ ngẩng đầu nhìn Đoan Mộc Diễm

“Đoan Mộc Diễm lớn mặt, dám ra tay đánh công chúa, ngươi đáng bị tội gì!”

Giọng nói của mẹ ta bởi vì quá kích động phần nộ mà có chút sắc nhọn, khiến cho sắc mặt lão Vương Phi biến sắc, lúc này liền đứng trước mặt Đoan Mộc Diễm, nói với Đức Phi: “Đức phi nương nương thứ tội, nha đầu này lỗ mãng đã quen, mới có thể vô ý phản kích ý đồ công kích của công chúa, khiến Lục công chúa bị thương, lão thân ở đây thay nha đầu này bồi tội với Đức Phi nương nương và Lục công chúa.”

Sắc mặt Đức Phi lập tức lạnh lẽo, nói: “Nói như lão Vương phi, vậy là công chúa của bốn cung không đứng trước hay sao?”

Tự nhiên chính là công chúa của người không đứng trước đây, bằng không tại sao Diễm Diễm nhà ta đang tốt lại làm ra loại chuyện đập bay công chúa này chứ?”

Trong lòng lão Vương phi tuy là nghĩ vậy, nhưng lại không nói ra, nghe vậy chỉ nói gấp: “Lão thân tuyệt không có ý này, chỉ là Diễm Diễm không hiểu quy củ, không cẩn thận làm công chúa bị thương, kính xin Đức Phi nương nương đại nhân đại lượng, tha cho nàng lần này.”

“Không cần thận?” Đức phi sắc giọng nhìn thẳng Đoan Mộc Diễm đứng sau lưng lão vương phi, cả giận nói, “Bốn cung tận mắt thấy nàng ta quay người phát tay đánh công chúa, hơn nữa còn ra tay tàn nhẫn như vậy, lão vương phi lại nói là không cần thận? Ngươi cho là bốn cung mù sao?”

Lục công chúa rúc vào ngực mẹ ta, khóc càng thê lương hơn.

Lão vương phi sắc mặt trầm ngưng, như đang nhủ mảy, còn nói thêm: “Diễm Diễm lỗ mãng không biết nặng nhẹ, quả thực là quá mức, xin Đức phi nương nương thứ tội. Lão thân hơi hiểu y thuật, không bằng trước tiên để lão thân chẩn bệnh cho công chúa một lúc?”

Nghe vậy, Đức phi còn chưa lên tiếng, Lục công chúa kia lại đột nhiên phản ứng kịch liệt, vung mạnh tay ra ngoài, thét chói tai: “Cút ngay cút ngay! Không cần người gái tốt bụng! Các người chính là cùng một giuộc!”

Công chúa điện hạ được chiều chuộng quen này, từ khi sinh ra đến giờ, chỉ có ả ta đánh người khác, hôm nay rốt cục cũng lần đầu tiên bị ném mùi vị bị bạt tai.

Đức Phi cười lạnh liên tục, nói: “Không dám làm phiền lão Vương phi, bốn cung sẽ tự mời thái y đến khám bệnh cho công chúa. Công chúa chính là kim chi ngọc diệp, hôm nay ném trái nhục nhĩ này, bốn cung còn muốn mời hoàng thượng đến chủ trì công đạo!”

Uyển Phi vừa rồi còn bị Đoan Mộc lão Vương phi đâm chọc thấy vậy cũng không nhịn được nữa mà tiến lên, nói với Đức phi: “Tỷ tỷ không cần tức giận, Hoàng thượng vô cùng yêu thương Lục công chúa, tin rằng sẽ không để ai bắt nạt Lục công chúa như vậy.”

Sau đó ả ta lờn lão vương phi đứng sâu lưng, nhủ mảy liếc Đoan Mộc Diễm, vừa cười nhẹ vừa nói: “Ta thấy Diễm quận chúa hẳn cũng không phải cố ý đâu, dù sao nàng từ nhỏ cũng lớn lên trong son dã, nghe nói Đoan Mộc vương gia cũng không quản giáo, không dạy quy củ lễ nghi, Vương phi lại chết sớm, sợ là không cẩn thận mang tư tưởng giang hồ đến kinh thành, lại mang đến trong hoàng cung này rồi.”

Đoan Mộc Cảnh vừa đi tới bên này đột nhiên dừng bước, sắc mặt thoáng chốc âm trầm.

Đây là đang mắng muội muội của hân có mẹ sinh không có mẹ dạy?

Cảm giác được ý lạnh đâm thẳng đến, trong lòng Uyển Phi cảm giác như lông mao dựng đứng, vội vàng quay đầu nhìn sang, nhìn thấy Đoan Mộc Cảnh, không khỏi biến sắc, lại nhanh chóng vừa cười nhẹ vừa nói: “Nghe nói Cảnh thế tử phong thái trác tuyệt, cử chỉ khiêm tốn, tôn nhĩ trời sinh. Đây cũng là cùng một mẹ sinh ra, nhưng lại bất đồng thế này.”

“Đúng vậy, giống như Uyển phi có mẹ sinh lại có mẹ dạy, cũng không giống ta, loại người từ nhỏ mẹ đã mất, lại càng không có người dạy.”

Sắc mặt Uyển phi lập tức chìm xuống, mi tâm lão Vương Phi cũng không khỏi nhăn lại, nhẹ trách mắng: “Điềm Điềm, không được vô lễ!”

Đoan Mộc Điềm đi ra từ phía sau lưng tổ mẫu, lạnh lùng đảo qua sắc mặt âm trầm của Uyển phi, cuối cùng rơi xuống trên người Đức Phi, hành lễ nói: “Thần nữ vô ý, làm Lục công chúa bị thương, xin Đức phi nương nương giáng tội, Đoan Mộc Điềm cam nguyện chịu phạt.”

Trông mặt Đức phi lóe lên, lại nghe Đoan Mộc Điềm nói tiếp: “Chỉ là sau này, kính xin Đức phi nương nương trông coi Lục công chúa. Đoan Mộc Điềm tự do bên ngoài đã quen, không chịu nổi bị mạo phạm kích thích, vừa rồi rat ay chỉ thuần túy là xuất phát từ bản năng, lần sau nếu Lục công chúa vẫn đột nhiên đằng đằng sát khí xông tới, ta cũng không dám chắc sẽ không làm công chúa bị thương lần nữa.”

Ngươi đây là thái độ nhận tội sao?

Mọi người đều như bị nòng dọa, thái hậu và hoàng hậu thần sắc bỗng nhiên khê động, nhìn nàng như có điều suy nghĩ.

Đức phi giận quá mà cười, gật đầu nói: “Được được được, thật không hổ là quận chúa Đoan Mộc vương phi, không coi ai ra gì, cuồng vọng tự đại, bình sinh bốn cung quả thật ít thấy! Ngươi nhận tội, nhận phạt sao? Tốt, vậy ngươi...”

“Không biết nhục nhã xông tới vương phi, nên bị tội gì? Bất kính với anh trai, chị dâu, nên bị phạt gì?”

Quần Tu Nhiễm bỗng nhiên đánh gãy lời nói của Đức phi, thần nhiên đứng bên cạnh mỉm cười mở miệng, thần sắc tựa như có chút sung sướng, đáng tươi cười nhìn sáng lạn vô cùng.

Đức Phi quay ngoắt đầu nhìn hấn, mặt mũi tức giận vô cùng, nói: “Nhiễm, Đoan Mộc Điềm này bắt nạt hoàng muội của con như vậy, con vẫn muốn che chở nàng sao?”

“Lời này của mẫu phi thật kỳ quái. Điềm Điềm là Vương phi ta ngàn chọn vạn tuyển, ta không che chở nàng thì che chở ai? Điềm Điềm rộng lượng, không so đo Lục muội vô lễ nhục mạ, Lục muội lại không biết thu liễm, ý đồ công kích Điềm Điềm, nên mới bị Điềm Điềm vô ý đã thương. Mẫu phi đau lòng hoàng muội, nhi thần lại đau lòng vương phi của ta.”

Đức phi lúc này hừ lạnh một tiếng, nói: “Ngươi lại vì nữ tử như vậy mà không để ý huyết mạch thân tình, tùy người khi nhục em gái ruột, còn muốn che chở nàng ta!”

“Huyết mạch thân tình?”

Câu nói này đúng thật là muốn kể chuyện cười cho người ta, hấn thề mà lại nghe được bốn chữ như thế từ miệng mẫu phi của ả.

Nụ cười của Quần Tu Nhiễm càng thêm chói lọi, đáy mắt lại nổi lên một tầng khói đen dọa chết người.

Nhìn thẳng vào hấn, ngực Đức phi bỗng nhiên cứng lại, sắc mặt khê cứng, không tự giác mất đi vài phần khí thế, vẫn ôm con gái đang khóc rống như cũ lui về sau non nửa bước.

Quần Tu Nhiễm bước lên trước, đứng bên cạnh Đoan Mộc Điềm, chợt thấy trong tay căng thẳng, là Đoan Mộc Điềm chủ động nắm tay hấn.

Hấn khê giật mình, nghiêng đầu nhìn nét mặt đậm mạc như cũ của nàng, trong lòng chốc lát ảm áp lại, khói đen trong mắt cũng tiêu tan.

Từ lần đầu gặp mặt trên núi Tử hà mười năm trước, đến bây giờ sóng vai đứng trong hoàng cung xa hoa, Điềm Điềm vĩnh viễn cho hấn cảm giác ôn hòa hạnh phúc, khiến hấn càng ngày càng không có cách nào buông tay nàng.

Hấn nắm chặt bàn tay nàng, mỉm cười đảo qua đám người đang tụ tập bên cạnh, lại nói với Đức Phi: “Ta biết mẫu phi đau lòng Lục hoàng muội bị thương, nhưng Điềm Điềm là con dâu ngài, coi như là nửa đứa con gái, chẳng lẽ ngài không yêu thương nàng?”

Cái này xem như một bậc thang, Đức phi nếu không muốn trình diễn trò hay mẫu tử tranh chấp trước mặt nhiều người như vậy, làm chuyện cười cho mọi nười, nhất là thái hậu và hoàng hậu, vậy chuyện này nên dừng ở đây.

Đức phi híp mắt lại, ôm chặt con gái, lại chậm rãi buông lỏng.

Mặc kệ tình thật hay ý giả, mục ta quả thực là đang hòa hoãn sắc mặt, lúc đang định nói gì, Lục công chúa trong ngực mục ta đột nhiên giẫy người ta, một tay bụm lấy một bên mặt đã sưng cao lên, một tay chỉ Đoan Mộc Điềm, giận dữ hét: “Bốn công chúa mới không thừa nhận nàng ta là hoàng tẩu của bốn công chúa, đồ quái dị, không biết liêm sỉ dám dâng hạ lưu tiện nhân này, nàng ta đâu xứng làm hoàng tẩu của bốn công chúa hả? Nàng...”

“Bốp!~”

Lục công chúa lập tức ngừng kêu gào, những âm thanh khác cũng im bật, ngay cả tiếng hít thở cũng nghe thấy được.

Một tiếng kêu kia cũng như tát vào lòng mọi người, khiến cho mặt bên kia của Lục công chúa cũng bắt đầu sưng lên.

Không biết từ lúc nào, hoàng thượng đã đi tới ngự hoa viên, lúc này đứng trước mặt Lục công chúa, chậm rãi thu tay về, trên mặt tràn đầy tức giận, nhìn chằm chằm Lục công chúa, cả giận nói: “Chửi ầm lên như vậy, cử chỉ vô độ, còn đầu tôn ngi của công chúa? Nhân duyên giữa Tam hoàng huynh của ngươi và vương phi chính là do trâm khâm thương, ngươi nói không thừa nhận là có thể không thừa nhận sao? Quả nhiên là được sủng ái quá mức khiến

ngươi coi trời bằng vung rồi!”

Lục công chúa ngơ ngác nhìn phụ hoàng đột nhiên xuất hiện trước mặt ả ta, phụ hoàng gần đây vô cùng yêu thương sủng ái ả ta, vừa rồi lại đánh ả ta một bạt tai!

Ả ta đột nhiên cảm thấy không dám tin, ủy khuất vô cùng, mắt dâng đầy nước, lập tức muốn khóc.

Nhưng không đợi ả ta khóc, Đức phi đã lôi ả ta quỳ xuống, “Nô tỳ tham kiến hoàng thượng! Linh Nhi cũng là hôm nay bị ủy khuất mới có thể nhất thời xúc động không lựa lời, tuyệt không có ý nghi ngờ thánh ý, xin hoàng thượng minh xét!”

Một cái quỳ gối này của Đức phi, lập tức cũng thức tỉnh những người khác, mọi người trong ngự hoa viên lập tức rầm rập quỳ xuống trước mặt mình hoàng, kính cẩn hô: “Tham kiến hoàng thượng!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 21: Trừng phạt

Đoan Mộc Diễm cảm thấy, lần này, Lục công chúa đã hận mình triệt để rồi. Đế vương giận dữ, mọi người lập tức quỳ xuống, còn ai dám phát ra nửa tiếng vang thu hút con thịnh nộ của đế vương? Ngay cả Lục công chúa từ trước đến nay kiêu căng tuý húng cũng bị dọa sợ, bùm mặt quỳ gối cắn môi khóc thút thít, không dám tiếp tục làm càn. Hoàng Thượng về mặt bình tĩnh, lạnh lùng đảo qua đám người trước mắt này, tức giận hừ nói: “Người đâu, mang Lục công chúa về tẩm cung của nó, không có trẫm cho phép tuyệt đối không được bước ra khỏi cửa tẩm cung nửa bước! Để nó mau chóng kiểm điểm lại hành vi cử chỉ lời nói của mình, kiêu căng ngang ngược như thế, thậm chí ngay cả trẫm cũng không coi ra gì, đâu còn nửa bộ dáng của công chúa nên có?” Lập tức có thái giám lĩnh mệnh tiến lên muốn đưa Lục công chúa về tẩm cung. Thời điểm Lục công chúa nghe thấy phụ hoàng nói ra lời này đột nhiên ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn sưng đỏ tràn đầy nước mắt, khóc lóc kể lể: “Phụ hoàng, người không thương con, người không thương con!” Đức phi vội vàng đưa tay bịt miệng ả lại để tránh ả tiếp tục chọc giận Hoàng Thượng, nhẹ giọng nói: “Linh nhi, không được càn quấy! Lời nói việc làm của con hôm nay quả thật không thỏa đáng, phụ hoàng theo lý phải trách phạt con, con ngoan ngoãn quay về tẩm cung kiểm điểm lại sai lầm đi.” Tuy nói như thế, nhưng ánh mắt oán giận lại rơi xuống trên người Đoan Mộc Diễm. Quân hoàng đế cũng lạnh lùng liếc nàng một cái, rồi quay đầu nhìn về phía Đoan Mộc Diễm, trầm giọng nói: “Đoan Mộc Diễm! Cho dù ngươi có bao nhiêu lý do lớn, thì đánh công chúa cũng là không đúng, ngươi có nhận sai hay không?” “Thần nữ biết sai, xin Hoàng Thượng trách phạt!” Sắc mặt Quân hoàng đế dịu lại một chút, nói: “Trẫm thấy hình như ngươi và đám tiểu thư khuê các ở đây hình như không hợp nhau cho lắm, vậy dứt khoát không cần tiếp tục tham gia thọ yến nữa, quỳ ở đây cho đến khi thọ yến kết thúc đi.” “Phụ hoàng.” Quân Tu Nhiễm không khỏi khản trương, muốn đứng lên cầu tình, chợt Đoan Mộc Diễm kéo tay hắn lại, sau đó hai tay đặt lên đất lạy một cái, nói: “Thần nữ lĩnh chỉ, tạ ơn Hoàng Thượng!” Sắc mặt đám người quỳ lạy trên đất biến đổi, có người nhú mày trầm tư, có người vội vàng lo lắng, cũng có người vui sướng khi người ta gặp họa. Thành Mộng Tuyền quỳ gối cách Đoan Mộc Diễm không xa, khẽ ngẩng đầu xuyên qua khe hở đám người nhìn sang bên này, thay đổi sự dữ tợn phần hận lúc trước, khóe miệng ả cười yếu ớt dịu dàng, so với xuân thủy còn mềm mại đáng yêu hơn. Bên cạnh Đoan Mộc Diễm, Quân Tu Nhiễm khẽ chau mày kiểm, nhếch miệng lên, còn chưa muốn bỏ qua, nói: “Phụ Hoàng.” Nhưng hắn vừa mở miệng, Quân hoàng đế đã trầm giọng cắt ngang lời hắn: “Sao hả, con cũng muốn quỳ chung với nàng?” Đây là tỏ vẻ không hề có thương lượng, sắc mặt mọi người lại thay đổi, Đức phi đột nhiên thu hồi ánh mắt oán hận trên người Đoan Mộc Diễm định mở miệng cầu xin, thần sắc Quân Tu Nhiễm hơi cứng lại rồi cong môi nở một nụ cười khuyếch đảo chứng sinh, gật đầu nói: “Vâng! Xin phụ hoàng thành toàn.” Đức phi kinh hãi, hô to: “Nhiễm nhi, con điên rồi sao? Còn không mau thỉnh tội xin tha với phụ hoàng?” Quân Tu Nhiễm không thèm liếc nhìn mẹ ta một cái, chỉ ngẩng đầu nhìn phụ hoàng mình, về mặt kiến định. Quân hoàng đế đứng tại chỗ, cúi đầu nhìn hắn, trong mắt như có hào quang khác thường lóe qua, cười lạnh nói: “Chuẩn!” Đức phi khản trương, vội nói: “Hoàng Thượng.” “Sao? Ngươi cũng muốn gia nhập?” Hoàng đế lạnh lùng hỏi, nhất thời làm cho Đức phi lập tức ngậm miệng, không dám nhiều lời. Hắn lại quay đầu, đảo qua đám người đang quỳ trên đất nói: “Đứng lên hết đi!” “Tạ ơn Hoàng Thượng!” Mọi người tạ ơn, sau đó lục tục đứng lên, cơ hồ theo bản năng nhìn sang hai người đang quỳ tại chỗ. Lục công chúa bị dẫn về tẩm cung suy nghĩ lỗi lầm, ả cũng không tiếp tục khóc nháo, chỉ là trước khi đi hung hăng trừng mắt nhìn Đoan Mộc Diễm một cái. “Hôm nay là đại thọ của người, không ngờ rằng lại xảy ra việc không thoải mái thế này, làm mất hậu mất hứng.” Quân hoàng đế cung kính nói với Thái hậu nương nương, biểu tình nghiêm túc thần thái uy nghiêm, khi tức đế vương không bỏ sót lộ ra rõ rệt. Đây chính là đế vương, thiên hạ chỉ tôn! Thái Hậu nương nương vịn tay cung nữ mỉm cười, phong thái tôn quý ung dung, hiền lành vui vẻ, nói: “Kỳ thật cũng chỉ là hai đứa nhỏ nháo loạn một chút mà thôi, rắn dạy vài câu là được rồi, hoàng thượng trừng phạt như vậy không khỏi quá nghiêm khắc. Ai gia còn muốn cháu dâu tương lai chúc thọ đó, bây giờ lại bị hoàng thượng trách phạt quỳ ở ngự hoa viên lạnh như băng này.” “Mẫu hậu nhân từ. Nhưng hai tiểu nha đầu này thật sự là rất to gan, nếu không phạt, sau này không biết sẽ còn làm ra chuyện gì khác người nữa, nhưng trẫm cũng đã niệm tình hôm nay là ngày sinh của mẫu hậu, không nên làm to chuyện ảnh hưởng đến không khí vui mừng, chỉ trừng phạt khuyên răn nhỏ mà thôi.” Thái hậu cười càng vui vẻ, ngoài miệng lại nói: “Đây mà còn tính là phạt nhẹ? Con cũng đừng làm ra chuyện phạt nghiêm khắc hơn làm gì, đều là cháu nội và cháu dâu của ai gia, nếu bị thương, ai gia sẽ đau lòng.” “Mẫu hậu không cần để ý tới bọn chúng, làm sai thì nên bị phạt. Nhưng thật ra cũng đã trúa rồi, mẫu hậu đừng tiếp tục lưu lại trong ngự hoa viên nữa.” “Được.” Bà ta lại quay đầu nhìn hai người Quân Tu Nhiễm và Đoan Mộc Diễm quỳ gối, chần chờ nói: “Vậy hai đứa nhỏ kia.” “Để cho bọn nó quỳ đi.” Quân hoàng đế tự mình đỡ Thái Hậu nương nương rời khỏi ngự hoa viên, những người khác cũng chậm rãi cúi đầu đi theo phía sau. Thành Mộng Tuyền nhìn thấy Quân Tu Nhiễm quỳ ở đó, cắn môi dường như muốn lại gần song thấy Tam điện hạ chỉ nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, trong mắt giống như chỉ tồn tại một người. ả không khỏi dùng thêm sức, cơ hồ cắn đứt môi đỏ phẩn nhuận kia, không cam lòng xoay người rời đi theo những người khác. Lão vương phi dừng bước bên cạnh Đoan Mộc Diễm than nhẹ nói: “Nha đầu sao con lại lỗ mãng như thế? Bây giờ thật sự là không ai cứu nổi con, tạm thời quỳ trong này đi, tin rằng có Tam điện hạ ở đây, chắc sẽ không có kẻ dui mù nào dám đến tìm con gây phiền toái.” “Dạ tở nẫu yên tâm, chỉ quỳ một lát thôi, không có việc gì.” Lão vương phi khẽ gật đầu, chuyển bước đi về phía ngoài ngự hoa viên. Thần công tử bước đến ngồi xổm xuống trước mặt nàng, vuốt cằm nói: “Trong lòng ta vừa rồi đã cảm

giác không ổn, luôn cảm thấy sắp có chuyện xui xẻo xảy ra, xem đi, quả nhiên đã xảy ra chuyện.” Đao Mộc Diễm liếc mắt nhìn hân, thần nhiên nói một câu: “Mà hậu pháo, nói vuốt đuôi!” [ý nói hành động không kịp thời, chẳng giúp ích được gì =.=] Thần công tử lão đảo một cái ngả quy xuống đất, Đao Mộc Cảnh đi qua, không chút để ý nhẹ nhàng nhấc chân, một cước đá hân sang bên cạnh, sau đó làm như không có chuyện gì ngồi xồm xuống trước mặt muội muội, cau mày hơi đau lòng nói: “Muội tạm thời chịu thiệt một chút, huynh sẽ tìm cơ hội cầu tình với hoàng thượng.” “Ca ca không cần phiền toái như vậy, dù sao muội cũng không thích thọ yến gì gì đó, ồn ào ầm ĩ, ganh đua sắc đẹp tranh đấu gay gắt như vậy, chẳng bằng quỳ gối yên tĩnh ở đây.” “..... Thọ yến còn chưa bắt đầu, sợ là phải chờ đến đêm khuya mới có thể chấm dứt.” “Ừ, muội biết rồi.” Cảnh thế tử không khỏi nhủ nhủ mày, cực kì đau lòng. Thần công tử ở bên cạnh vỗ vỗ góc áo đứng lên, cười tìm tìm nhấc chân nhắm thẳng cháu trai tiểu Cảnh đập tới. Thằng nhóc này thật sự đại nghịch bất đạo, dám lấy chân đập thốc thốc mình. Đao Mộc Cảnh đưa tay ra đỡ, hai người đấu mấy chiêu, rồi cũng không dám nán lại chỗ này quá lâu. Đao Mộc Diễm đưa mắt nhìn bọn họ rồi đi, chợt có một hòn đá “quay tròn” rơi xuống trước mặt nàng, khiến nàng ngẩn ra quay đầu nhìn lại, liền thấy Vinh Cẩm Tĩnh đang ở bên kia giường nanh múa vuốt với nàng. Sau khi mọi người rời đi, Vinh Cẩm Tĩnh lắc mình trốn vào bên cạnh núi giả, lấy đá nhỏ thu hút sự chú ý của Đao Mộc Diễm, thấy nàng nhìn qua, nhất thời mặt mày hớn hớn, há mồm không tiếng động nói một câu: “Đáng đời!” Nói xong nàng lại vươn ngón tay cười hi hi giờ ngón cái với Đao Mộc Diễm, lúc sau mới rút trở về, xoay người chạy nhanh đuổi kịp đám người phía trước. Đao Mộc Diễm không khỏi 囧, cảm thấy đại tiểu thư Vinh quận vương phủ này thật sự là cực kì khác biệt so với các thiên kim tiểu thư tầm thường, rất..... thú vị. Khóe miệng nàng hơi cong lên, cũng thu hồi ánh mắt. Lúc này đám người Quân hoàng đế đã đi đến bên cạnh hồ nước trong ngự hoa viên, hồ nước kia mát lạnh, hiện lên sóng nước lăn tăn, phong cảnh cực kì mê người. Đao Mộc Diễm hơi nghiêng đầu nhìn, bỗng nhiên neho mắt lại, ngón tay kẹp lấy viên đá nhỏ lúc này bị Vinh đại tiểu thư ném qua, bấm tay, khẽ bắn. Nhất thời có một độ cung nhanh đến không quan sát được lại cực kì kinh diễm xẹt qua từ phía chân trời, cùng với tiếng xé gió rất nhỏ, bay về phía trước. Quân Tu Nhiễm hơi nhượng mày, ở xa xa một tiếng “Á” duyên dáng vang lên, hân nghiêng đầu cười như không cười nhìn về phía bảo bới Diễm Diễm bên cạnh. Đương nhiên, một tiếng “Á” kia kì thật cũng không phải chấm dứt, mà chỉ là bắt đầu mà thôi. Uyển phi nương nương vốn thu mình kính cẩn đi theo phía sau hoàng thượng, cả trái tim đều đặt trên thân ảnh màu vàng phía trước, ngay cả cảnh sắc xung quanh cũng không còn lòng dạ nào thưởng thức. Lúc này đang đi ở bên hồ, sóng nước lăn tăn chiếu vào trong mắt nàng ta, càng hiện ra đôi mắt linh động, lại đột nhiên, giống như có vật nhỏ gì đó đập vào đầu gối nhất thời làm cho cả chân nàng ta tê dại, đứng thẳng cũng không xong liền ngã nghiêng sang bên cạnh. Nàng ta chân kinh hét lên một tiếng kinh hãi, sắc mặt kinh hoàng, sau đó “bùm” một tiếng ngã vào trong hồ nước. Bên cạnh, phía trước, phía sau, tất cả mọi người sợ ngây người không kịp phản ứng, trơ mắt nhìn Uyển phi ngã xuống hồ, ngay cả cung nữ ở bên cạnh nàng ta cũng không kịp đưa tay ra kéo. Vì thế, tiếng bọt nước ‘ùng ục’ nổi lên mặt hồ, Uyển phi ở trong nước vùng vẫy chìm nổi, thỉnh thoảng ngoi đầu, có lúc lại giờ lên một cánh tay ngơ sen trắng nõn, ngay cả chân ngọc nhỏ dài cũng nghịch ngợm chạy đến giúp vui. “Cứu..... ục ục..... Cứu mạng.....” Cuối cùng mọi người mới hoàn hồn, sau đó cả ngự hoa viên lại một lần nữa loạn thành một đoàn. Tiếng kinh hô, tiếng la hét, từng tiếng lọt vào tai, nhiều người như vậy tụ lại một chỗ, tất cả đều chạy nhanh, xô đẩy, đụng vào nhau, chen chúc như nôi lều. Thái giám cung nữ bên người Uyển phi nương nương nóng vội muốn cứu nương nương nhà mình, đưa tay đến túm, ngay cả chính bọn họ cũng “không cần thận” kêu to sợ hãi rồi rơi vào trong nước, dẫn tới một loạt tiếng “bùm bùm” liên tục, phong cảnh tú lệ trong hồ nhân tạo kia thoáng cái giống như đang ném sỏi vào, thêm rất nhiều sinh vật không rõ đập nước. Nhóm nương nương phu nhân, các tiểu thư kêu sợ hãi đến sắp ngất đi, nhóm Vương gia hoàng tử công tử muốn nhân cơ hội này biểu hiện một chút khí khái nam nhi, muốn ở trước mặt hoàng thượng biểu hiện thật tốt một phen, song càng giúp thì chuyện càng rối. Đám người bên cạnh, Đao Mộc Cảnh thần nhiên thu tay, tay áo buông xuống che đi viên đá nhỏ cuối cùng còn nắm trong lòng bàn tay. Đối mặt với cảnh tượng hỗn loạn này, hân mặt không đổi sắc thậm chí còn mang theo nụ cười ôn hòa yếu ớt, nhìn thấy Uyển phi nương nương đập nước trong hồ, nhìn thị vệ hoàng cung từ xa xa vội vàng chạy tới, sau đó lại nghiêng đầu nhìn về phía sau, hai cái người sóng vai quỳ gối kia, bỏ qua tên Quân Tu Nhiễm chướng mắt, chỉ thấy muội muội bảo bới nhà mình đang cực kì ngoan ngoãn, quỳ đến cực kì kính cẩn. Hân hơi cong khóe môi, nhợt nhạt nở nụ cười. Uyển phi này dám lấy chuyện mẫu thân đã mất của bọn họ ra nói, còn nhục mạ muội muội bảo bới của hân, cực kì quá mức, tuyệt không thể dễ dàng tha thứ như vậy. Song không ngờ muội muội và hân cùng chung suy nghĩ, giành trước ra tay khiến Uyển phi nương nương rơi xuống hồ, hân cũng chỉ có thể xuống tay được với đám cung nữ thái giám kia của nàng ta. Ồ, vừa rồi thiếu suy nghĩ nhặt dư ra một “hung khí”, người của Uyển phi nương nương đều đã rơi cả xuống hồ, viên cuối cùng này nên tặng cho ai đây? Ánh mắt hân ở bên hồ tìm kiếm, liền nhìn đến đám người Thái hậu, Hoàng Hậu, Đức phi, nhưng chỉ liếc mắt một cái sau đó trực tiếp bỏ qua. Lại nhìn phía Đại tiểu thư Hữu tướng phủ Thành Mộng Tuyền, trong lòng tính toán phát hiện góc độ không nắm chắc lắm, hơn nữa nàng ta cách hồ hơi xa, xuống tay không ổn. Lại nhìn kĩ nhóm khuê tú còn lại, vừa rồi mấy kẻ không khách khí với muội muội nhà hân, hân đều nhớ kĩ đấy. Nhưng nhóm tỷ muội này đều rời xa hồ. Ánh mắt Đao Mộc Cảnh chợt ngưng tụ, nhìn sang thân ảnh đang lấp loáng bên hồ chỉ huy mấy thị vệ cứu người, kẻ này vừa rồi thích thể hiện trước mặt Thành Mộng Tuyền nhất, dám khinh miệt muội muội hân, vô lễ bất kính. Như có gió nhẹ hiu hiu, cổ tay áo Đao Mộc Cảnh hơi hơi phấp phật một chút, lộ ra phong thái xinh đẹp, sau đó người nào đó đang cong mông đứng bên hồ bỗng nhiên “Á” một tiếng, nhào đầu lên phía trước, sau đó một tiếng ‘bùm’ vang lên, trong nôi nước kia lại có thêm một nguyên liệu nấu ăn mới. Cảnh thế tử chinh chinh tay áo, ngẩng đầu nhìn trời. Bên kia, Tam điện hạ cũng từ từ thu hồi ánh mắt, ngẩng đầu nhìn trời, lại cúi đầu ngấm đất, sau đó quay sang cười xinh đẹp với người bên cạnh, nói: “Diễm Diễm, nàng tính lấy cái gì bịt miệng của ta, phòng ta nói ra chuyện này đây?” “Ta đây luôn thích dùng cách giết người diệt khẩu, người muốn thử không?” “.....” Tam điện hạ không khỏi bóp cổ tay thở dài, đau khổ nản lòng, hân rốt cuộc phải làm sao mới có thể chân chính áp đảo Diễm Diễm nhà hân đây? >_ « Chương sauChương tiếp » Tham gia cuộc thi dịch truyện giải thưởng trị giá 60 triệu đồng

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Đừng ngại

Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số kí tự: 0

Họ tên Email +=

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 22: Ân mạng

Trong ngự hoa viên mặc dù nhìn như im lặng nhưng kỳ thật rất náo nhiệt, trong Khôn Nghi điện thật sự rất náo nhiệt, ngay cả những nơi khác cũng thế. Dường như hôm nay, toàn bộ hoàng cung đều được bao phủ trong một bầu không khí náo nhiệt.

“Choang” một tiếng, một cái chén sứ phượng ngọc rơi xuống đất, nước trà trong chén văng khắp nơi, đồng thời văng các mảnh nhỏ đi khắp nơi, vút qua phía cung nữ lục y đang quỳ trên đất.

Nước trà nóng bỏng và mảnh sứ sắc bén vỡ rơi xuống trên người, làm cho cung nữ không khỏi hạ thân xuống, lại vẫn quỳ ở nơi đó như cũ, không dám nhúc nhích.

Nữ tử mặc cung trang đứng trước mặt nàng, khuôn mặt vốn nhỏ nhắn tuyệt điểm lại bởi vì năm ngón tay bao phủ mà cao cao sừng lên, khiến ngũ quan xinh đẹp dìm gió, lại bởi vì phần nộ mà vẻ mặt vặn vẹo, khiến cho khuôn mặt đó nhìn qua càng phát ra dữ tợn đáng sợ, rõ ràng cơ thể mới mười hai tuổi nhỏ nhỏ, lại tản ra đông lạnh hung sát.

Nàng vẫn còn duy trì tư thế ngã trà, giận dữ trừng mắt cung nữ quỳ gối trước mặt, lạnh lùng nói: “Cầu nô tài chết tiệt, ngươi vừa nói cái gì? Bản công chúa cho ngươi đi giáo huấn tiện nhân Đoàn Mộc Diễm kia, ngươi lại nói ngay cả ngự hoa viên cũng không thể vào, chán sống rồi phải không?”

Cung nữ co rúm lại, dập đầu “Bôm bốp” liên tục nói: “Công chúa xin thứ tội, nô tỳ thật sự là tìm không ra cơ hội, tam điện hạ đang ở bên người Diễm quận chúa, ai cũng không dám tiếp cận!”

“Vô liêm sỉ!” Lục công chúa nghe vậy lại càng giận, lại “Xoảng” một tiếng, ả ta tùy tay ném bình hoa đồ sứ bên cạnh xuống đất, khuôn mặt vặn vẹo, phiền não qua lại đi thông thả vài bước, bên nhón nói, “Ta mặc kệ, tóm lại ngươi phải giáo huấn tiện nhân Đoàn Mộc Diễm kia cho ta, nếu không, xem bản công chúa thu thập ngươi thế nào!”

Sắc mặt cung nữ kia nhất thời tái nhợt, nghĩ đến thủ đoạn giày vò của công chúa, lại nghĩ tới trong ngự hoa viên, tam điện hạ bên cạnh Diễm quận chúa, khiến nàng ta quả thực muốn chết.

“Công chúa...”

“Ngươi còn ngốc ở trong này làm cái gì? Mau cút đi ra ngoài!”

Trong Khôn Nghi điện, có nha hoàn vụng trộm đi vào bên cạnh Thành Mộng Tuyền, nhẹ giọng nói bên tai nàng vài câu, làm cho Thành đại tiểu thư nhất thời biến sắc, ánh mắt tìm trong Khôn Nghi điện một vòng, quả nhiên không nhìn thấy Đoàn Mộc Thần.

Về oán độc của ả ta nhanh chóng hiện lên, đang muốn mở miệng nhắc nhở một chút Thần công tử chẳng biết đi đâu, đã thấy cửa đại điện Khôn Nghi có một bóng người đỏ rực bồng bênh đi vào, bóp chặt lời chưa nói của Thành Mộng Tuyền trong cổ họng.

Sao lại trở lại đúng lúc như vậy?

Ả không khỏi lạnh lùng tròn mắt nhìn nha hoàn một cái, khiến cho sắc mặt nha hoàn trắng nhợt, rút đầu, nhẹ giọng nói: “Nô tỳ đúng là thấy Thần công tử đi về phía ngự hoa viên kia, liền lập tức vội vàng chạy tới bẩm báo tiểu thư.”

Thành Mộng Tuyền hừ lạnh một tiếng, nhẹ giọng hỏi: “Hắn đi ngự hoa viên làm cái gì?”

“Chuyện này. Nô tỳ không biết. Nô tỳ thấy Thần công tử đi qua bên kia liền trực tiếp về bẩm báo tiểu thư, cũng không đi theo hắn.”

“Vậy còn không nhanh đi xem một chút tình hình trong ngự hoa viên?”

“Dạ, nô tỳ lập tức đi ngay.”

Nha hoàn kia vừa nhanh chóng lạng lẽ lui ra ngoài, Thành Mộng Tuyền xiết chặt tay, đốt ngón tay trắng bệch, gân xanh hiện lên.

Bên kia Thần công tử sau khi tiến vào, liền hèn mọn cười với Thành Mộng Tuyền, không kinh động đến những người khác, nhanh chóng trở về vị trí của hắn.

Tiểu tiện nhân, ngươi thật muốn nói ra sao! Có bản lĩnh liền mở miệng đi, xem bản công tử xé sắc mặt giả nhân giả nghĩa của ngươi như thế nào!

Mọi người cũng biết tình hình bên Ngự Hoa Viên, sắc mặt không giống nhau, đương nhiên suy nghĩ cũng không giống nhau, có người có lòng muốn bắm với Hoàng Thượng, nhưng lại phát hiện bọn họ không địch nổi hai miệng một lời của Tam điện hạ và Diễm quận chúa.

Bọn họ làm sao lại biết rõ tình hình bên ngự hoa viên như thế? Hoàng Thượng còn chưa biết, bọn họ lại đã biết.

Có người vụng trộm xem xét sắc mặt Hoàng Thượng, kỳ thật bọn họ cũng không cho rằng bọn họ đều đã biết hết mọi chuyện, Hoàng Thượng có thật là không biết không, nhưng về mặt Hoàng Thượng giờ phút này bình tĩnh, bộ dáng thật giống như gì cũng không biết.

Thấy vậy, mọi người không khỏi lại một lần nữa âm thầm phỏng đoán.

Thời gian trôi qua không nhanh không chậm, rất nhanh đã qua thời gian nửa ngày, Quân Tu Nhiễm thu hồi ô, xoa bóp cánh tay hơi đau nhức, sau đó giờ tay lên, “vút” một tiếng, ô trong tay liền bay thẳng một đường, bay qua mấy bụi hoa, trực tiếp bay ra khỏi ngự hoa viên, “Bộp” một tiếng vang nhỏ, rơi xuống trước mặt người đang ẩn thân gần đó.

Người này cũng phản ứng nhanh chóng, bay nhanh đến nhặt ô lên giấu đi.

Chứng cứ phạm tội thế này, vẫn là nên tiêu diệt không để người khác tìm thấy, tuy rằng Hoàng Thượng đến giờ vẫn không hề có động tĩnh, hiển nhiên là ngầm đồng ý việc phạt quý nhưng vẫn được dùng ô này, nhưng len lén dùng thì được, nếu như còn để y tận mắt thấy, e là không còn gì để nói.

Thọ yến dường như đã bắt đầu, tiếng chúc tụng truyền tới từ rất xa, càng làm nổi bật thanh tĩnh nơi ngự hoa viên.

Người ngồi chồm hổm gần đó chờ nửa ngày rốt cục cũng dần dần có chút dao động.

Chỉ là muốn ra tay căn nhưng bản là không hạ thủ được, mặc dù cũng không nhìn thấy, nhưng quả thật có thể cảm giác được bên cạnh có rất nhiều ánh mắt đang ngó chừng. Người phụ trách thủ hộ không dám lơ là, chỉ sợ mình không để ý một chút sẽ khiến người khác có cơ hội bắt nạt chủ tử và quận chúa. Mặt khác còn đang xem thế nào, nhưng hai người trong ngự hoa viên lại hoàn toàn yên tĩnh.

Cách đó không xa trên đình bên cạnh ngọn núi giả, có một bóng dáng áo đỏ xinh đẹp tà tà tựa tại chỗ, hẳn đang nhìn hai bóng người sóng vai kia, lại thay đổi tầm mắt nhìn qua nơi gần đó..

Hắn nhẹ nhàng chuyển chén rượu trong tay, đuôi lông mày khẽ vén lên, một chút khinh thường tràn ra ngoài, khẽ mở môi tron bóng mê hoặc người phạm tội, lạnh lạnh phun bốn chữ: “Một đám ngu ngốc!”

Đến tận sau lúc đó, vẫn có người muốn ra tay với Đao Mộc Diễm, không phải cả gan làm loạn thì là tự xưng là quyền thế kinh thiên, chỉ là không biết nặng nhẹ, không biết tốt xấu, ngu không ai bằng.

Quận chúa Đao Mộc Vương Phủ, dù có thật sự lật ngược hoàng cung này, hoàng thượng cũng sẽ không đẩy nàng vào đường chết, huống chi, Đao Mộc Diễm còn là cháu ngoại của Đế sư phủ, con gái của Ninh Thanh.

Nghĩ đến Đế sư phủ, hẳn không khỏi hạ mắt, trong mắt chợt hiện lên tinh quang.

Nhắc mới nhớ, hôm nay Đế Sư đại nhân phản ứng rất khác thường, mặc dù ông đến sau, cũng không tự chứng kiến một màn hỗn loạn trong ngự hoa viên kia, với tính tình bao che khuyết điểm như thế, sao lại biết cháu gái ngoại duy nhất đang bị phạt quý trong ngự hoa viên lại không kích động chút nào như vậy?

Hắn sờ sờ cằm như có điều suy nghĩ, bỗng nhiên bóng dáng chợt lóe lên rồi biến mất, mờ mờ ảo ảo, chỉ thấy trong không trung lập lờ bóng màu đỏ, nhanh chóng bay vút về phía tổ chức thọ yến.

Trong ngự hoa viên, hai người đã quỳ hơn ba canh giờ vẫn an tĩnh quỳ trên mặt đất như vậy, quỳ quá lâu, huyết mạch không lưu thông, Đao Mộc Diễm dường như đã không cảm giác được hai chân mình tồn tại.

Tay nắm nhẹ nhàng trên đùi, muốn thúc đẩy lưu thông một chút, nghiêng đầu lại thấy người bên cạnh vẫn không nhúc nhích, dường như không có tí cảm giác khó chịu nào, thậm chí ánh mắt còn hơn cúi, nhẹ nhàng rơi xuống người nàng, toát ra vẻ mềm dịu.

Hắn đưa tay kéo nàng dựa vào người hắn, nhẹ giọng nói: “Nghỉ ngơi trước một chút đi, thọ yến sẽ kết thúc rất nhanh.”

Thân thể nàng không khỏi cứng đờ, tránh khỏi lồng ngực hắn, quỳ thẳng lại, đạm mạc nói: “Ta không sao.”

Tam điện hạ sâu kín nhủ mày, lại sâu kín than nhẹ một tiếng, âm thầm nói: “Muốn thừa dịp này ôm nàng một lát cũng không cho.”

“.....” Tam điện hạ, ngài có thể đừng nói chuyện này quang minh chính đại như thế không?

Phía sau bụi hoa trong rừng liễu, chỉ nghe “bịch” một tiếng, hình như có vật nặng gì rơi xuống từ trên cao, sau đó nhanh chóng loạt xoạt máu tiếng, lại rất nhanh khôi phục bình tĩnh.

Tam điện hạ hơi nghiêng đầu, lạnh lạnh quét qua hướng kia.

Cành lá dường như khẽ động, sau đó lại an tĩnh.

Có người núp trong bụi hoa trân quý trong ngự hoa viên, cả người rét run, mặt nhăn nhó.

Chủ tử, ngài không thể trách ta được!

“Bảo hắn tránh xa một chút.” Đao Mộc Diễm bỗng nhiên mở miệng nói, “Ta không thích sau lưng có người ẩn núp, không nhận được muốn xuất thủ đánh chết.”

Vừa dứt lời, lại nghe “Rầm” một tiếng, mồ thị vệ đáng thương vừa đứng vững lại ngã xuống mặt đất, sau đó nhanh chóng bò dậy, “vù” một chút lui về

phía sau ít nhất mười bước.

Vương Phi uy vũ, sao hẳn có cảm giác còn khủng bố hơn cả chủ tử vậy?

Xa xa trong cung điện đang ca múa mừng cảnh thái bình, có tiếng sáo trúc là lướt vòn tới đây, nhưng lại không chút liên quan tới hai người đang quỳ trong ngự hoa viên, bọn họ chỉ sống vai quỳ, đợi thọ yến hôm nay kết thúc.

Đèn lồng trong hành lang sáng lên, ngọn đèn chiếu thẳng tới đây, một mảng mờ mịt, chung quanh rốt cục cũng dần an tĩnh, người ăn nấp bên sau cũng an lặng nấp kĩ.

Rốt cục tiếng sáo trúc xa xa như dần ngừng, lại có tiếng bước chân huyền ảo đến gần.

Ánh sáng chiếu mờ mờ, có thái giám tay cầm đèn lồng tiến thật nhanh vào ngự hoa viên, chiếu sáng con đường cho nhóm quý nhân phía sau.

Người đi trước, hiển nhiên là Thái hậu nương nương!

Một đám người “Phân phạt” đi tới ngự hoa viên, lúc tới bên cạnh hai người, Đoan Mộc Cảnh bước lên phía trước đỡ muội muội đứng lên, nhưng bởi vì quỳ quá lâu, lúc Đoan Mộc Diễm đứng lên lảo đảo một chút, Đoan Mộc Cảnh nhất thời nhíu mày, vừa dìu nàng ngồi xuống, vừa đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve chân của nàng.

Phượng Lâu cũng tới đỡ Quân Tu Nhiễm, cười duyên nói: “Tam điện hạ, ngài chịu khổ rồi. Hoàng thượng cố ý phân phó nô tài tới đây đưa ngài xuất cung, còn nói để cho ngài sau khi trở về nghỉ ngơi thật tốt.”

Bên cạnh, Thái hậu được cung nữ đỡ lộ khuôn mặt đau lòng, vừa nói: “Hai người các ngươi thật đúng là lỗ mãng, nếu không cũng sẽ không bị hoàng đế phạt quỳ.” Rồi nói với bọn cung nữ thái giám bên cạnh, “Còn thất thần làm cái gì? Còn không mau đi xoa bóp chân cho Tam điện hạ và Quận chúa? Quý lâu như vậy, ngàn vạn lần đừng để bị thương.”

Bà ta giống như đang đóng vai tỏ mẫu hòa ái dễ gần nhân hậu, đau lòng tiểu bối bị trách phạt, khuôn mặt đau lòng kia, mặt mày tràn đầy lo lắng, không ngừng biểu hiện bà ta thật tâm quan tâm hai người.

Hơn nữa hôm nay sau khi thọ yến kết thúc, bà ta còn tự chạy tới ngự hoa viên.

Thật là ân sủng có thừa, thụ sủng nhược kinh, tam sinh hữu hạnh.

Đoan Mộc Diễm muốn đứng lên hành lễ, lại bị Thái hậu nương nương đưa tay nhấn về, nói: “Không cần đa lễ, ngươi vẫn là mau ngồi cho người ta xoa bóp chân.”

Có cung nữ tiến lên, lại bị Thần công từ từ phía sau chen tới cản đường, hánngồi xỏm xuống một bên khác của Đoan Mộc Diễm nhẹ xoa bóp.

Tại sao có thể để cho người khác động tay được?

Thái hậu vừa xoay người nói với lão Vương phi: “Sắc trời cũng không sớm, nha đầu quý đến bây giờ nhất định đã mệt mỏi, hay là mau dẫn nàng trở về nghỉ ngơi thật tốt.”

“Dạ, nô tì mang Diễm Diễm trở về, làm phiền Thái hậu nương nương quan tâm, Diễm Diễm nha đầu này coi như là không uống phí lần bị tội này.”

Lão Vương phi cung kính đáp ứng, trong lòng cũng đang trợn trắng mắt.

Ngươi thật đang quan tâm, sao còn cố ý kéo dài thọ yến tới bây giờ mới kết thúc?

Đoan Mộc Cảnh chặn ngang ôm lấy muội muội, cáo từ Thái hậu nương nương, theo tổ mẫu rời ngự hoa viên, về mặt ôn hòa trước sau như một, đáy mắt lại có một tia lạnh lẽo.

Đoan Mộc Diễm đang dựa vào hán bổng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về bóng người đứng cạnh Thái hậu nương nương, ngang nhiên lạnh mắt nhìn.

Đức Phi nương nương!

Đưa mắt nhìn nhóm người Đoan Mộc Vương Phủ rời đi, những người khác mới thu hồi ánh mắt, lại nhìn Quân Tu Nhiễm, Thái hậu lại nói liên miên mấy câu quan tâm, sau cũng để hán rời ngự hoa viên, trở về tẩm cung mình, còn lại mấy người theo sau Thái Hậu cũng nói thêm mấy câu rồi theo Thái Hậu rời đi.

Quân Tu Nhiễm đứng tại chỗ, thần sắc bình tĩnh, tư thái tự nhiên, tựa như không hề khó chịu vì phải quỳ mấy canh giờ liền, nụ cười phù phiếm nhìn những người đó rời đi, sau đó chậm rãi quay đầu, vẫn như cũ nhìn mẫu phi hán đang ở lại đứng nhìn hán.

Thần sắc Đức phi lãnh đạm, lẳng lặng nhìn hán, một hồi lâu sau rốt cục mới mở miệng, nói: “Nhiễm nhi, hôm nay con quá lỗ mãng, nhờ may chộc giận phụ hoàng, người không may chính là con.”

“Ngài muốn ở lại nói với ta những câu này sao?” Quân Tu Nhiễm nhợt nhạt cười, ý cười lại chỉ là mặt ngoài, không có chút độ ấm vui mừng nào.

Nghe hần hỏi lại như thế, khuôn mặt Đức Phi nhất thời giãn nở, nói: “Người đây là thái độ gì? Mẫu phi đây là suy nghĩ cho người. Người thật vất vả mới có địa vị hôm nay, phụ hoàng người cũng coi trọng người, người lại càng phải cẩn thận, không thể xuất hiện nửa điểm sai lầm, nếu không phụ hoàng người giận dữ, toàn bộ mà người có sẽ dễ dàng bị phá hủy.”

“Ta mẫu phi dạy bảo, nhi thần ghi nhớ trong lòng.”

Đức phi lại càng nhũn nhũn, còn nói thêm: “Người vì một nữ tử lại không tiếc thân thể, cùng nàng chịu phạt, quỳ gối trong ngự hoa viên, thật không ra thể thống gì! Người là người làm đại sự, há có thể vì nữ tử tình trường? Hơn nữa lại là một nữ tử tâm ngoan thủ lạt, xấu xí vô cùng, cho dù người vì Đoàn Mộc vương phủ, cũng không cần làm đến như thế! Người đừng quên thân phận của người, cũng đừng...”

“Người nói xong chưa?”

Đột nhiên bị cắt lời, Đức Phi ngẩn ra, sắc mặt trầm xuống, nói: “Người nói cái gì?”

Quân Tu Nhiễm nắm chặt tay trong ống tay áo, cười khế, cười đến toa nhũn trắng, thần nhiên nói: “Mặc kệ thật lòng hay không, hoàng tử mẫu cũng là đích thân đến, không nửa câu trách cứ, lại dặn dò thân thiết, ngay cả Hoàng Hậu cũng ân cần quan tâm, nói nên hồi phủ nghỉ sớm, còn muốn tìm Thái y cẩn thận xem xem, càng không cần phải nói các chữ vị nương nương khác. Ngay cả phụ hoàng, tuy trách phạt ta nhưng cũng phái Phụng Lâu đến đây. Nhưng mẫu phi người, từ đầu tới cuối, có từng lo lắng ta ở trong này quỳ một ngày, đói bụng một ngày, thân thể có không khỏe hay không, có bình yên vô sự hay không?”

Trái tim Đức phi nhất thời co rút lại, hừ lạnh nói: “Các nàng chẳng qua chỉ là hư tình giả ý, nào có ai thật tâm lo lắng cho con?”

“Người lại ngay cả hư tình giả ý cũng không có?”

“Ta là người mẫu phi, chẳng lẽ ta còn làm hại con?”

“Người sẽ không sao?”

Quân Tu Nhiễm bỗng nhiên cười khế, tràn ngập kinh ngạc nhìn mụ.

Đức phi nhất thời ghen hờn, đèn lồng mờ ảo không chiếu ra sắc mặt của mụ, chỉ còn lại có một mảng tối tăm.

“Ta biết con oán ta.” Mụ trầm giọng nói, “Nhưng con cũng là do ta mang thai chín tháng mười ngày, ta cũng không...”

“Bạch Phong!” Quân Tu Nhiễm bỗng nhiên chuyển tầm mắt, lại một lần nữa cắt lời Đức phi.

Mà theo lời nói của hần, một hắc y nhân liền lặng yên không một tiếng động xuất hiện bên cạnh hần, cung kính nói: “Chủ tử!”

Quân Tu Nhiễm xoay người, đạm mạc nói: “Hồi phủ!”

“Dạ!”

Bạch Phong lên tiếng trả lời, sau đó đi lên trước hai bước đỡ chủ tử, nhảy lên khỏi mặt đất, trong nháy mắt đã không thấy tung tích.

Đức phi còn đứng ở đó nhìn nơi không còn bóng người nào, sắc mặt đen tối khó hiểu, mãi đến khi cung nữ bên cạnh khẽ gọi mụ một tiếng, mụ mới phản ứng lại, lạnh lùng nói một câu: “Trở về!”

Sau đó xoay người rời ngự hoa viên.

Sau khi tất cả mọi người khi rời đi, vẫn còn có người còn bồi hồi trong ngự hoa viên, mãi không chịu rời đi.

Chợt có tiếng khóc nhỏ vang lên, nàng bỗng nhiên dừng bước, ngơ ngác nhìn hòn núi giả bên cạnh, không biết là nghĩ đến cái gì, sau một lúc bỗng nhiên lao tới núi giả, đập đầu chết ngay lập tức.

Khi đó, Đoàn Mộc Diễm vừa mới đi ra hoàng cung, một đám người Đế sư phủ đi tới trước mặt.

Đế sư đại nhân, lão phu nhân, Ninh đại gia, phu nhân và công tử tiểu thư thiếu phu nhân chậm rãi đi tới, tất cả dừng ánh mắt thân thiết trên người nằm trong lòng Đoàn Mộc Cảnh kia.

“Sao rồi? Có bị thương không?”

Lão phu nhân vội vàng hỏi, đồng thời cầm tay Đoàn Mộc Diễm.

“Bà ngoại yên tâm, chỉ là quỳ lâu, chân có chút đau nhức mà thôi, nghỉ ngơi sẽ không có việc gì.” Đoàn Mộc Diễm nhẹ giọng trấn an.

Nghe vậy lão phu nhân gật đầu liên tục, nói: “Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi. Sau khi trở về để tổ cháu kiểm tra một chút, lại để cho bọn nha hoàn xoa bóp chân cho cháu, nhưng ngàn vạn phải chú ý nghỉ ngơi đấy.”

“Vâng!”

Lão gia tử đang vuốt mép ở bên cạnh ghé mắt liếc xéo, lạnh lùng hừ một tiếng, tức giận nói: “Không có tiền đồ, dám đánh lục công chúa trước mặt mọi người, thật sự là không phạt cháu thì không thể trấn an lòng người! Lục công chúa chọc giận cháu, cháu thấy tiểu nha đầu đó không vừa mắt, có thể tạm thời nhẫn nhịn, chờ quay đầu cẩn thận mưu kế, tìm cơ hội tự nhiên có thể giáo huấn tiểu nha đầu không biết tốt xấu đó? Lão phu đã dạy cháu rồi, nhỏ không nhịn sẽ loạn mưu lớn!”

Không chỉ Doan Mộc Diễm, dường như tất cả vẻ mặt của tất cả mọi người đều đại ra.

Đế sư đại nhân à, có người dạy người như vậy sao? Một ông còn là đế sư đại nhân đức cao vọng trọng.

Ninh đại gia đưa tay lau mồ hôi lạnh, tiến đến trước mặt cháu gái, trên mặt nho nhả tràn đầy đau lòng, than nhẹ nói: “Diễm Diễm à, về sau đừng xúc động như vậy. Lục công chúa muốn động thủ, cháu để cho nàng động thủ, so với bị phạt quý gối ở ngự hoa viên một ngày cũng tốt hơn, không chỉ thương thân còn dễ dàng liên lụy đến người bên cạnh. Lục công chúa luôn luôn được Hoàng Thượng sủng ái, ở trong cung nổi danh xảo quyết trong ngành, tính huống như hôm nay, cháu nhường cho nàng cũng không sao, chờ thời điểm không có người lại báo thù mới là chính đạo!”

“...” người Đế sư phủ đầu óc đều âm u như vậy sao?

Có hai bé trai bé gái đứng ở nơi đó nhìn Doan Mộc Diễm, vẻ mặt tò mò.

Nhìn nửa ngày, bé trai quay đầu nhìn nữ tử trẻ tuổi bên cạnh, nói: “Mẹ, đây là quận chúa cô cô xấu xí không biết liêm sỉ tâm ngoan thủ lạt bất nhân bất nghĩa bất hiếu trong truyền thuyết kia sao?”

Biểu tình nữ tử trên mặt khoảnh khắc đông lại, vẻ mặt kinh ngạc.

Đột nhiên từ một bàn tay thò ra từ bên cạnh gõ nhẹ lên đầu hắn, bé gái thân nhiên thu hồi tay, không thèm nhìn đệ đệ phần nộ, giong giọng nói: “Đệ đệ thật là không lễ phép, sao có thể nói cô cô như vậy? Sẽ bị người ta nói không có giáo dưỡng!”

Bé trai mếu máo, “Oa” một tiếng liền khóc, xoa mắt ủy khuất nói: “Tỷ mới không lễ phép, tỷ mới không giáo dưỡng! Mấy người ở học đường không phải đều nói như vậy sao? Hu... Oa...”

Mẫu thân bên cạnh sắc mặt lúng túng, vừa muốn bồi tội với Doan Mộc Diễm, vừa muốn an ủi tiểu tử tông lời nói kinh người này, cả nàng cũng sắp khóc đến nơi.

Thật đúng là tiểu tử tông mà, trước cho tới giờ cũng không nghe nó nhắc tới đến chuyện này!

Khóe miệng nam tử bên cạnh co rút, sắc mặt cũng lúng túng, chấp tay hướng Doan Mộc Diễm nói: “Tiểu tử này ở học đường nghe xằng bậy liền nói năng bậy bạ, biểu muội không nên tức giận.”

Bé trai cũng đáng thương hề hề nhìn nàng, dường như cũng đã nhận ra hình như mình phạm sai lầm, hít hít mũi, sau đó thở ra, “Bang” một tiếng, bong bóng nước mũi trên mũi nó vỡ ra.

Nó sừng sốt, sau đó mạnh mẽ xoay người nhào vào lòng mẫu thân, lại gào khóc, còn hung mãnh hơn vừa nãy.

Mất mặt mất mặt, thể diện của nó mất hết rồi!

Những người khác cũng bị một màn vừa rồi dọa hoảng, Doan Mộc Diễm sừng sốt rồi cũng nhịn không được “Phụt” một tiếng bật cười.

Ngẩng đầu nói với nam tử kia: “Biểu ca không cần để ý, đồng ngôn vô kỵ. Lại nói, bên ngoài quả thật là đồn đãi như vậy.”

Một lát sau, người hai phủ cáo từ tách ra, bên trong một chiếc xe ngựa của đế sư phủ, bé trai còn rúc vào bên người mẫu thân khóc thút thít, vẻ mặt phụ thân đối diện nó nghiêm túc, trầm giọng nói: “Thật sự là càng ngày càng kỳ cục, lúc trước dạy tất cả con toàn quên hết rồi?”

Nó lại khóc thút thít một chút, bé gái bên cạnh phụ thân đùa cười nói: “Ta đã nói rồi, quận chúa cô cô khẳng định sẽ không giống lời đồn bên ngoài, đệ còn tranh luận với ta.”

Nó liếc nhìn cô bé một cái, râm rì nói: “Đệ thấy cô cô còn hư hơn lời đồn, vừa rồi cô cô còn cười nhạo đệ!”

Bé gái vô tội trừng mắt nhìn, bỗng nhiên cũng vỗ đùi phụ thân bên cạnh há mồm phá lên cười, “Ha ha ha! Đệ vừa rồi lại thổi bong bóng bằng nước mũi, thật sự là rất buồn cười! Phụt ~ ha ha...”

Bé trai nhất thời liền nóng nảy, nhảy dựng lên giương nanh múa vuốt xông đến đối diện, nữ tử trẻ tuổi oán trách con gái, nói: “Không có tí bộ dáng tiểu thư khuê các nào, thân là nữ hài tử, sao có thể tùy ý cười to như thế?”

Một cước đá đệ đệ đang lao tới, khuôn mặt bé gái tươi cười nói: “Có tổ gia gia nói, nữ nhân nhà chúng ta không cần phải đi học những tiểu thư tầm thường kia, chỉ cần bản thân thích là được.”

“...”

Bên kia trên xe ngựa Đoàn Mộc vương phủ, Đoàn Mộc Cảnh và Đoàn Mộc Thần đều cùng nhau xâm nhập vào trong xe ngựa, cẩn thận đỡ Đoàn Mộc Diễm ngồi xong, sau đó lại vén làn váy, đặt hai cái gối con dưới chân nàng, sau đó cuốn ống quần lên, liền thấy hai đầu gối nàng đã sưng đến phát tím.

Đoàn Mộc Cảnh nhú chặt mày, nhẹ tay vuốt ve trên đùi nàng, nội lực ngưng tụ ở lòng bàn tay, mang theo một chút cảm giác mát mẻ.

Thần công tử bị lão Vương phi đẩy ra bên cạnh, lão Vương phi cúi đầu cẩn thận kiểm tra thương thế của nàng, tay niết nhẹ gần đầu gối, lại nhỏ giọng hỏi: “Đau lắm sao?”

“Cũng không đau lắm ạ.”

Bà tự mình kiểm tra một lát nữa mới thở ra một hơi, nói: “Hắn là không thương tổn đến gân cốt, chỉ là huyết mạch không thông mà cứng ngắc đau nhức thôi, nghỉ ngơi vài ngày sẽ không có việc gì.”

“Dạ!”

Kỳ thật từ nãy, nàng đã cảm thấy không có gì đáng ngại.

Huyết mạch lúc trước tắc nghẽn đã lưu loát, cơ bắp cứng ngắc cũng dịu lại, trừ bỏ cảm thấy bên ngoài còn hơi đau, còn lại cũng không quá khó chịu, bây giờ tự đi lại cũng không có gì đáng lo nữa.

Bọn họ đều là quá khản trương, cũng chỉ là quý một ngày mà thôi, chủ yếu vấn đề ở huyết mạch không thông cơ bắp cứng ngắc, nhưng giờ cũng đã tốt lắm rồi.

Xe ngựa đi lại im lặng đi trên ngã tư đường kinh thành, cũng không mất quá lâu để về tới Đoàn Mộc vương phủ, Đoàn Mộc Cảnh bế nàng vào phủ, nàng cũng không cự tuyệt.

Trở lại Xuất Vân các sau, mấy người lại hỗn loạn lần nữa, rốt cục chờ toàn bộ im lặng cũng đã qua nửa đêm canh ba.

Đoàn Mộc Diễm rất nhanh mơ ngủ, tuy rằng hai đầu gối đều đau, nhưng đau đón như vậy cũng không quá với nàng.

Trong mơ hồ, nàng dường như nghe thấy Cẩm Tú nhỏ giọng răn dạy Nguyên Hương, nói nàng không bảo vệ tốt quận chúa.

Nàng mơ hồ nghe, cũng không có ý muốn đi ra ngoài ngăn cản, cũng rất nhanh liền ngủ say.

Ngày hôm sau, lúc ca ca tan học trong cung trở về, thuận tiện mang về một tin tức, tối hôm qua lại có cung nữ đụng đầu chết ở ngự hoa viên.

Lúc đấy, Đoàn Mộc Diễm đang hưởng thụ mát xa ân cần của Nguyên Hương, nghe được tin tức này cũng hơi kinh ngạc.

Hôm qua là ngày sinh thần của Thái Hậu nương nương.

Nhưng trong ngự hoa viên lại có người đụng đầu chết?

Kinh ngạc xong, nàng thấy thần sắc ca ca sung sướng, nhăn mày, hỏi: “Cung nữ đó là người của chủ tử nào?”

Cảnh thế tử tươi cười ôn nhuận, vẻ mặt sung sướng, nghe vậy cúi đầu sửa lại tay áo sạch sẽ, nói: “Cung tỳ bên người Lục công chúa.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 23: Đức phi cho mời

Sinh thần của Thái Hậu lại có cung tỳ hầu hạ bên người Lục công chúa chết ở ngự hoa viên, đây không phải là định làm cho Thái Hậu nương nương khó chịu bức bối sao? Chuyện này bất kể vì nguyên do gì thì Lục công chúa cũng sẽ bị chỉ trích, thậm chí nếu không xử lý tốt tai nạn ắt sẽ ập xuống.

Cho nên tâm tình Đoàn Mộc Cảnh cực kì tốt.

Thật sự quá tốt.

Vừa nghĩ đến hôm qua muội muội phải chịu tội như vậy đều là do Lục công chúa làm, Đoàn Mộc Cảnh lập tức tràn đầy sát khí, đương nhiên nói cho

cùng thì kẻ đầu sỏ chân chính vẫn là tên khốn kiếp Quân Tu Nhiễm kia!

Đoan Mộc Cảnh ngồi ở Xuất Vân Các một lát, chia sẻ với muội muội một số chuyện làm cho tâm tình hắn sung sướng, rồi dặn dò đám nha hoàn chăm sóc quận chúa cho tốt, sau đó mới cáo từ rời đi.

Ra khỏi Xuất Vân các, hắn đứng ở trước cửa, mặt mày mỉm cười, khoé môi nhẹ cong, như có điều suy nghĩ.

Lại nói, chuyện tỳ nữ của Lục công chúa đập đầu chết ở ngự hoa viên, hắn có nên tìm cơ hội xúi giục thêm một chút mối lửa không?

Đoan Mộc Cảnh cười ôn hoà, xoay người đi ra khỏi Đoan Mộc vương phủ.

Mặc kệ tình huống bên ngoài rốt cuộc ra sao, một ngày này Đoan Mộc Diễm trôi qua rất bình tĩnh, nàng luôn ở Xuất Vân các, ngay cả cửa cũng không bước ra.

Buổi tối, có bóng người nhanh chóng xẹt qua màn đêm yên tĩnh, lách khỏi tầng tầng thủ vệ, đi tới phụ cận Xuất Vân các.

Thân ảnh chợt lóe, hắn vọt người lên, nhanh chóng mở rộng cửa sổ nhẹ nhàng đi vào.

Ban đêm gió mát thoang thoảng thổi lên tay áo tung bay, vừa nhẹ nhàng hạ xuống liền biến mất ở trong khuê phòng.

Hắn thả nhẹ cước bộ, vòng qua bình phong đi vào bên giường trong nội thất.

Dưới màn đêm, chợt có mũi nhọn sắc bén loé lên, giống như cầu vồng thất luyện, xé đôi không khí đánh thẳng về phía hắn.

Hắn vội vàng né tránh, “Phịch” một tiếng ngã lên giường.

Mũi kiếm bén nhọn tiếp tục đâm về phía sau lưng, hắn lập tức trở mình, chỉ nghe phập một cái, là tiếng dao kiếm cắm vào ván giường, cách đầu hắn không đến một ngón tay.

Sau khi cắm vào, đoàn kiếm lại nhanh chóng chuyển hướng, xẹt thẳng vào đầu hắn.

“Diễm Diễm, là ta!”

Sát khí chợt ngưng lại, hắn ngửa đầu nằm trên giường, cảm thấy mũi kiếm kia đang dừng ở trước mặt hắn, gần như đã sắp chạm vào da hắn rồi, xung quanh rất im lặng, nhưng hắn lại có thể cảm giác được Diễm Diễm đang ở đây.

Lúc này, cả phòng yên tĩnh, hắn nói xong một câu liền im lặng nằm, nàng cũng không phát ra bất kì tiếng động nào.

Một lúc sau, mũi kiếm dí sát mặt hắn hơi rời ra một chút, bên cạnh có tiếng người bước lên giường, lựa găm phát qua mu bàn tay hắn, giống như cọ qua tim, nhột nhột mà ngứa ngứa, khiến tâm thần hắn hơi nhộn nhạo.

“Diễm Diễm.”

Hắn khẽ gọi, cảm giác được nàng đang ở bên cạnh, còn cực kì gần, đưa tay là có thể chạm vào.

Trên người bỗng nhiên nặng xuống, nàng đặt mông ngồi trên người hắn, sau đó vạt áo trước ngực căng ra, Đoan Mộc Diễm túm áo hắn kéo dậy, mũi kiếm sắc nhọn một lần nữa kề sát người hắn.

Lần này vị trí càng nguy hiểm hơn.

Nàng để đoàn kiếm lạnh lẽo kề sát gáy hắn, lạnh lùng nói: “Hơn nửa đêm ngươi vụng trộm lên vào Đoan Mộc vương phủ, còn đột nhập vào khuê phòng của ta, muốn làm gì?”

Hơi thở của nàng đập vào mặt, người nào đó trực tiếp không nhìn đến uy hiếp trí mạng mà tâm thần nhộn nhạo tiến thêm một bước.

“Một ngày không thấy như cách ba thu mà.” Hắn khẽ lẩm bẩm, cũng đưa tay sờ eo nhỏ của nàng, nói, “Hôm qua nàng vội vàng rời đi, ta cũng không biết nàng có việc gì hay không, hôm nay lại bị công chuyện quấn thân, đến tận đêm mới được yên tĩnh, không nhịn được nên chạy tới đây gặp nàng.”

Cổ nhất thời đau xót, một chất lỏng ấm áp chảy xuống, trong không khí tản ra một chút mùi máu tươi nhàn nhạt.

Trong bóng đêm, ánh mắt ánh lóe ra nhiều điểm sáng mềm nhẹ, tuy bị thương nhưng lại cười khê ra tiếng, ôm chặt nàng, vô lại nói: “Muốn giết ta thì mau ra tay đi, nhưng đừng do dự, sẽ khiến ta nghĩ là nàng đau lòng cho ta, không nỡ giết ta đó.”

“...”

Nếu lúc này có đầy đủ ánh sáng thì có thể phát hiện sắc mặt Đoan Mộc Diễm so với màn đêm còn âm u hơn, đối diện với đôi mắt loé sáng kia, nàng lạnh lùng rời đoàn kiếm sang chỗ khác, nhưng ngay sau đó liền đâm mạnh một cú vào bụng Quân Tu Nhiễm.

Hắn không khỏi thét lớn, lại nghe giọng nói của nàng vang lên trên đỉnh đầu: “Ngươi là hoàng tử điện hạ, giết ngươi, còn phải chôn cùng ngươi!”

Hắn ôm bụng nhúu mầy hừ nhẹ, nghe vậy lại không sợ chết thắp giọng nói: “Ừ, không sinh cùng ngày nhưng chết cùng huyết.”

Vì thế không hề ngoài ý muốn lại một tiếng vang lên, hắn bị ném xuống giường không chút thương tiếc, một cái chân ngọc theo sát tới, hung hăng giẫm lên ngực hắn, dùng sức nghiền nghiền.

Nghe tiếng vang, bọn nha hoàn dưới lầu đều bị đánh thức, vội vàng chạy lên, Cẩm Tú khăn trương đứng ngoài cửa hỏi: “Quận chúa, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không có gì, các ngươi trở về nghỉ ngơi đi. Bất kể nghe thấy động tĩnh gì cũng không cần qua đây.”

Cẩm Tú chân chờ một chút, lỗ tai chợt dựng thẳng, trái tim run lên.

Vừa rồi hình như nàng nghe được tiếng Tam điện hạ? Hắn giống như đang...rên rĩ?

Ngoài cửa, mặt Cẩm Tú đỏ bừng, không chút do dự lui xuống, còn dặn dò đám nha hoàn khác rời xa phòng quận chúa, không được quấy rầy.

“Nha hoàn của Điem Điem thực am hiểu ý người?” Tam điện hạ nằm ở dưới chân nàng, không thềm để ý tới cơn đau trước ngực, cười khanh khách nói.

Đoan Mộc Điem lạnh lùng nhìn hắn, nói: “Cô nương hiểu ý như vậy, không bằng đưa cho tam điện hạ đi, thế nào?”

“Ta sao có thể đoạt người của Điem Điem chứ?”

“Có thể hầu hạ Tam điện hạ, cũng là phúc phận tu suốt ba đời của nàng.”

“Ta chỉ cần một người là Điem Điem thôi... Ừm, Điem Điemmm~ “

Sắc mặt Đoan Mộc Điem nhất thời đen kịt, tên khốn này, sao lại rên rĩ nhộn nhạo như thế?

Vì vậy, nàng không chút thương tiếc nhấc chân đá bay hắn ra ngoài.

Nghe nói một đêm này trong khuê phòng Điem quận chúa cực kì náo nhiệt, thỉnh thoảng có tiếng va chạm tiếng rên rĩ truyền ra, trong Xuất Vân các một đám nha hoàn người thì ngây thơ không biết, người mặt đỏ tai hồng, nhưng tất cả đều một đêm khó ngủ.

Ngày hôm sau, bọn nha hoàn ngáp suốt cả ngày, mệt mỏi không thôi, lại thấy trong phòng quận chúa không chút động tĩnh gì, các nàng không khỏi hai mặt nhìn nhau, nháy mắt ra hiệu, xấu hổ mang e sợ lại đẩy tò mò.

Quận chúa thật uy vũ, thế mà lại có thể khiến Tam điện hạ nửa đêm mò tới gặp gỡ, đây chính là mơ ước của bao nhiêu tiểu thư khuê các Đại Viêm, cầu đến chết vẫn cầu không được nha?

Bộ dạng khó coi thì sao? Quận chúa nhà ta có chỗ tuyệt đại tào nhả của nàng, khiến Tam điện hạ cam nguyện quỳ gối dưới váy nàng, sủng ái có thêm, nâng niu như trân bảo.

Ai ui ui, không biết bây giờ tình huống trong phòng thế nào rồi?

Trong phòng, người bị cho là trải qua một đêm xuân, ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng – Tam điện hạ lúc này chống má nằm nghiêng trên tháp bên ngoài, u oán chếp miệng, thỉnh thoảng đảo mắt nhìn qua bình phong, trong ánh mắt lóe lên một loại hào quang có tên là nóng lòng rục rịch, cuối cùng tất cả đều hóa thành một tiếng thở dài, thực u oán thực tịch tịch thực mất mát thực uất ức thực nhiều ưu tư.

“Ai~”

Ngoài cửa có tiếng bước chân dừng lại, có người ở bên ngoài gõ gõ cửa, nhẹ giọng hỏi: “Muội muội, muội dậy chưa?”

Nội thất chợt vang lên tiếng xột xoạt, nhưng chỉ trong giây lát Đoan Mộc Điem đã mặc xong quần áo đi ra, nói: “Ca ca mời vào.”

Cửa phòng bị đẩy ra, Đoan Mộc Cảnh vừa tiến vào liền nhìn thấy Quân Tu Nhiễm đang nằm trên nhuyễn tháp trong phòng, không khỏi ngăn ra, lại nhớ đến vẻ mặt bọn nha hoàn bên ngoài, đôi mắt Đoan Mộc Cảnh chợt sầm xuống.

“Tam điện hạ tới thật sớm.”

Tam điện hạ nhẹ nhàng cười, nói: “Không sớm, tối hôm qua gần canh ba mới tới đây.”

Đoan Mộc Cảnh nhất thời biến sắc, ánh mắt đảo qua người muội muội ngồi bên cạnh như không, giống như có chút suy nghĩ, rồi quay lại mỉm cười nói với Quân Tu Nhiễm “Ủy khuất cho Tam điện hạ ngủ một đêm trên tháp, tiếp đãi không chu toàn, xin Tam điện hạ thứ lỗi.”

“...”

Nhìn thấy Quân Tu Nhiễm bị ghen, tâm tình Đoàn Mộc Cảnh cực kì vui vẻ.

Muội muội nhà hần sao hần lại không biết? Tình huống trước mắt này, cho dù Quân Tu Nhiễm ở đây một đêm thì cũng không có khả năng hai người ngủ cùng giường, như thế, hần an tâm.

“Ca ca, huynh hôm nay không cần tiến cung đi học sao?” Thấy hai người tạm ngừng tranh đấu, Đoàn Mộc Diễm mới thừa dịp lên tiếng hỏi.

Nói đến vấn đề này, về mặt Đoàn Mộc Cảnh hơi thu lại, nói: “Hôm nay ông ngoại xin nghỉ, nói là thân mình có chút khó chịu, tìm học sĩ khác giảng bài, nên huynh về trước.”

“Ông ngoại thân mình không khoẻ?” Đoàn Mộc Diễm không khỏi kinh ngạc, nhìn không được có chút lo lắng.

Lão gia tử này, từ sau nàng hồi kinh, mặc dù chưa bao giờ có sắc mặt hoà nhã, nhưng là thật tâm yêu quý nàng, tuy nàng tính tình lạnh lùng đậm mực nhưng cũng không phải người vô tâm vô tình, đương nhiên cũng kính trọng lão nhân gia.

Đoàn Mộc Cảnh gật đầu, nói: “Ừ, huynh tới đây là muốn nói với muội việc này. Còn nữa, huynh định đi thăm ông, muội muốn đi cùng không?”

“Đương nhiên muốn!”

Đoàn Mộc Diễm lập tức đứng lên, kéo ca ca đi ra cửa.

Phía sau, Tam điện hạ trừng mắt nhìn, nháy mắt mấy cái nhìn hai huynh muội tay trong tay rời đi, ngay cả khóe mắt cũng không liếc sang mình một cái, hần rốt cục nhìn không được sưng sờ.

Diễm Diễm, ít nhất nàng cũng nên quay đầu liếc ta một cái chứ!

Đoàn Mộc Diễm cùng ca ca tới phủ Đế Sư vấn an lão gia tử, nhưng chỉ thấy lão gia tử sinh long hoạt hổ tinh thần sáng láng vui vẻ, làm gì có vẻ thân mình khó chịu?

“Ông ngoại, không phải ông nói thân mình khó chịu sao?”

“Sao hà, các ngươi có ý kiến à? Lão phu ta mỗi sáng sớm đều phải tiến cung giảng bài cho đám nhóc các ngươi, không thể tìm cơ hội nghỉ ngơi vài ngày sao?”

“...”

Nhìn hai người ánh mắt vô thần, ông lại rầm rì một tiếng nói: “Nếu đã tới thì ở lại ăn cơm trưa đi, nếu không nhớ bắt cần truyền ra ngoài, người ta lại nói lão phu không hiểu đạo đãi khách, ngay cả bữa cơm cũng không chiêu đãi.”

Nói xong ông liền đứng dậy đi dạo.

Đây cũng chỉ là một đoạn nhạc đệm, mọi chuyện qua đi thì mau chóng khôi phục yên bình, Đoàn Mộc Diễm lại trở về với cuộc sống nhàn nhã của mình, Đoàn Mộc vương phủ sau khi giải quyết xong chuyện ở riêng liền ít việc đi rất nhiều, tổ mẫu có thể tự mình giải quyết ổn thỏa, cho nên nàng cũng không bận bịu gì, chỉ cần xử lý tốt chuyện làm ăn rồi thuận tiện nghe các tin tức vụn vặt của người khác.

Nghe nói việc tỷ nữ bên người lục công chúa chết trong ngày sinh Thái Hậu nương nương ngày đó rốt cuộc khiến thái hậu vô cùng tức giận, hoàng thượng cũng cực kì phẫn nộ, hạ lệnh điều tra rõ ràng mọi chuyện. Sau đó, lục công chúa vốn luôn được cung phụng như minh châu, kiêu căng đã quen lại dám ăn nói lỗ mãng với Thái Hậu nương nương, Đức phi ngăn cản không kịp, chọc Hoàng Thượng giận dữ, hạ lệnh cấm túc Lục công chúa.

Nghe nói Đức phi nương nương lo lắng Lục công chúa, suy nghĩ quá nhiều nên ốm liệt giường, phu nhân tiểu thư của Hữu tướng phủ tiến cung thăm hỏi khuyên giải an ủi Đức phi nương nương rồi rời đi, song đại tiểu thư Hữu tướng phủ Thành Mộng Tuyền lại bị Đức phi nương nương giữ lại trong cung làm bạn.

Nghe nói Đức phi sai thái giám xuất cung triệu Quân Tu Nhiễm vào gặp, nhưng lại bị cự tuyệt.

Lúc này, Đoàn Mộc Diễm mất lạnh nhìn tam điện hạ ngồi đối diện cười tủm tỉm, nói: “Những lời đồn nói ta hãm hại thân nhân trưởng bối, quả thực vô cùng bất hiểu, nhưng so với Tam điện hạ thì đúng là chưa đủ tầm rồi.”

Hần nghe vậy vô tội nhìn nàng, mỉm cười nói: “Điều này chẳng lẽ không phải lúc trước Diễm Diễm muốn ta làm thế sao?”

“Ta có yêu cầu như vậy với ngươi khi nào?”

“Mười năm trước, lúc chia tay ở thôn Tam Thạch, nàng nói với ta, người không đáng tin nhiệm thì đừng tin tưởng.”

“...” Nàng có nói như vậy sao?

Hần chống cằm nhìn nàng, cười đến phong hoa tuyết đại, rướn người kề sát vào nàng nói: “Ta là nghe lời Diễm Diễm dặn dò nha, người đó không đáng tin nhiệm nên ta không tin bà ta, thậm chí cũng không muốn gặp lại bà ta.”

Đoan Mộc Diễm hơi ngửa ra sau, cách xa hẳn một chút, nói: “Ngươi đang đổ hết tội lỗi lên đầu ta?”

Hắn ngần ra, chợt đổi giọng nói: “Vừa rồi chỉ nói đùa nàng thôi, sao có thể vì Diễm Diễm mà không tin tưởng mẫu phi chứ? Chỉ là ta cảm thấy bà ấy đã gánh vác lên tín nhiệm của ta đối với bà, nên không muốn dễ dàng tin tưởng bà ấy nữa.”

Đoan Mộc Diễm liếc hẳn một cái, sau đó quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Có một đội quan binh vọt qua đường nhanh như tên bắn, sau đó lập tức biến mất ở đầu phố, người đi trên đường cũng không có phản ứng gì quá lớn, bởi vì ở kinh thành chuyện này rất bình thường, song Đoan Mộc Diễm lại chợt nhíu chặt mày.

Nàng cảm thấy đám quan binh vừa chạy trên đường kia không giống với đám quan binh trong kinh thành nàng từng gặp, đồng phục không giống, khí thế cũng không giống.

Quân Tu Nhiễm cũng nhìn theo hướng đội quân biến mất, hơi suy tư, chợt ánh mắt hắn khẽ động, đứng lên.

“Sao thế?”

Hắn đưa tay kéo nàng, xoay người đi ra cửa, nói: “Nếu ta không nhìn lầm thì những người vừa rồi hẳn là theo Long quân đi Bắc Cương từ trước.”

Vừa nghe đến hai chữ “Bắc Cương”, mắt Đoan Mộc Diễm sáng rực lên, phụ thân xuất chinh Bắc Cương đã một tháng, chỉ thỉnh thoảng có chiến báo truyền về kinh thành, nói là từ sau khi Đoan Mộc vương gia trở về, chiến sự Bắc Cương liền thay đổi thế yếu lúc trước, Đoan Mộc vương gia thống soái ngang nhiên phản kích, gần ba ngày đã đoạt lại một thành.

Có thể có chiến báo truyền về, nhưng lại chưa từng có binh lính Bắc Cương xuất hiện ở kinh thành, hôm nay vội vàng đến, chẳng lẽ là xảy ra chuyện gì?

Nghĩ vậy Đoan Mộc Diễm không ngồi yên được nữa, kéo Quân Tu Nhiễm bước ra ngoài cửa.

Nhưng vừa mới ra khỏi ghế lô, hai người lập tức thu hút các ánh nhìn từ bốn phương tám hướng, tất cả đều nhìn chằm vào họ không nói gì.

Từ lâu trong nháy mắt im lặng, Đoan Mộc Diễm hồ hững hồ lơ kéo Quân Tu Nhiễm đi xuyên qua đại đường đi ra đường cái.

Mãi cho đến hai người đi rất xa, không khí trong từ lâu mới thay đổi, mọi người túm năm tụm ba nghị luận rồi rít.

“Thật làm cho người ta không thể tin được, Đoan Mộc vương gia lúc còn trẻ rất tuấn kiệt, Vương phi lại là đệ nhất mỹ nhân của Đại Viêm, làm sao con gái bọn họ lớn lên lại có bộ dáng như vậy?”

“Ngươi không biết? Mới lần đầu tiên nhìn thấy Diễm quận chúa à?”

“Quả thật là vậy, lúc trước chỉ nghe nói, quận chúa là người quý giá như vậy há lại để tiểu dân gặp mặt dễ dàng sao?”

“Diễm quận chúa này bởi vì có bớt trên mặt nên tiếng xấu truyền xa, lại nói, chuyện làm cho người ta không thể tin được chính là Tam điện hạ thế mà lại chung tình với Diễm quận chúa.”

“Không phải chứ? Lúc trước ta còn nghe nói là Diễm quận chúa mạnh mẽ cường đoạt Tam điện hạ, Hoàng Thượng nhớ công ơn của Đoan Mộc vương phủ nên mới hạ chỉ tứ hôn. Lại nghe nói đoạn thời gian trước Tam điện hạ chiêu cáo thiên hạ, nói hẳn thật tâm thật lòng thích Diễm quận chúa, còn tưởng rằng chỉ là đồn nhảm, nhưng hôm nay vừa thấy, vẻ mặt kia của Tam điện hạ có chỗ nào là tâm không cam lòng không nguyện chứ?”

“Chuyện lạ chuyện lạ, Tam điện hạ đáng người y như thần tiên, lại cự tuyệt hết các tuyệt sắc giai nhân khắp thiên hạ, cố tình chọn người xấu nhất.”

“Cũng là tôn quý nhất đây này.”

Bên cạnh chợt có giọng nói sâu kín thêm vào, khiến cho tất cả lời nghị luận chợt dừng lại, sau đó vẻ mặt mọi người cũng khác nhau.

Có thể không tôn quý nhất được sao? Trừ bỏ hoàng thất công chúa ra, ai có thể tôn quý bằng quận của của Bắc thành Đoan Mộc và Đông thành Phụng gia? Nay Phụng gia không có quận chúa, thậm chí ngay cả huyết mạch truyền thừa cũng sắp đoạn tuyệt, chỉ còn lại Đoan Mộc vương phủ.

Mà luận độ tôn quý e rằng ngay cả đám quận chúa của thân vương hoàng thất cũng so ra không bằng vị quận chúa đến từ Đoan Mộc gia – gia tộc tồn tại từ khi khai quốc, dốc sức cùng hoàng thượng làm ra thiên hạ này, được phong thân vương, kế thừa địa vị.

Bên này dân chúng nghị luận rồi rít, bên kia Đoan Mộc Diễm sau khi ra khỏi từ lâu liền nhanh chóng đuổi theo hướng binh sĩ Long quân biến mất, một đường đi theo lại trực tiếp đuổi tới cửa lớn Đoan Mộc vương phủ.

Thời điểm nàng tiến vào Đoan Mộc vương phủ, đám quân sĩ kia đang đứng trong chính điện vương phủ, cung kính bẩm báo với lão vương phi phía trên.

“Lão Vương phi yên tâm, vương gia hết thấy mạnh khỏe, ít ngày nữa sẽ khôi hoàn hồi kinh.”

Nàng vừa vào cửa liền nghe được một câu như vậy, không khỏi kinh ngạc.

Ít ngày nữa sẽ khai hoàn hồi kinh? Nhanh như vậy?

Mấy quân sĩ nhận thấy có người tiến vào lập tức xoay người nhìn sang, sau đó hướng Đoàn Mộc Diễm hành lễ, đồng thanh: “Tham kiến quận chúa!”

Lại nhìn Quân Tu Nhiễm bên cạnh một cái, mới hành lễ, nói: “Tham kiến Tam điện hạ!”

Đoàn Mộc Diễm không chú ý đến thứ tự hành lễ của bọn họ, chỉ nói: “Các người nói cha ta ít ngày nữa sẽ khai hoàn hồi kinh? Chiến sự Bắc Cương đã kết thúc rồi sao?”

Trong đó có một gã quân sĩ mặt đen bầm báo: “Bẩm quận chúa, Vương gia tài năng hơn người, từ khi ngài trở về thống lĩnh chúng thần đánh bại mười vạn đại quân của Liên Nhạc, ba ngày liền đoạt lại một thành, sau đó tiếp tục công thành lược trận, uy danh của Vương gia làm cho khí thế của đại quân sĩ Liên Nhạc sụp đổ, một đường liên tiếp bại lui, sáu ngày trước đã đưa tới thư xin hoà. Vương gia lệnh cho thuộc hạ hồi kinh tự mình tiến cung gặp mặt Hoàng Thượng, đem việc này bẩm báo và xin Hoàng Thượng định đoạt, Vương gia vẫn ở lại trong quân tiếp tục trông chừng Liên Nhạc để ngừa bọn họ có dị động gì.”

Nàng có nên hô một câu “Phụ thân uy vũ” không?

Mới chỉ ngắn ngủn không đầy một tháng, đội quân Liên Nhạc từng khiến vô số võ tướng trong triều sút đầu mẻ trán mặc cho chúng xâm chiếm, nay lại bị sự phản kích và uy danh của phụ thân đánh lui dễ dàng như vậy, còn khiến Liên Nhạc phải chủ động đưa hoà thư tới?

Hoàn hồn lại, nàng liền nhận ra vẻ khác thường, nhìn bọn họ hỏi: “Nếu phụ thân bảo các người hồi kinh bẩm báo việc này cho Hoàng Thượng định đoạt, sao các người lại đến Đoàn Mộc vương phủ trước?”

“Trước khi đi, Vương gia giao cho mặt tướng một phong thư nói là muốn giao cho lão vương phi, thế tử hoặc là quận chúa đều được, trên đường đến hoàng cung có đi qua Đoàn Mộc vương phủ, nên mặt tướng liền đưa thư tới trước. Bây giờ chúng ta phải lập tức tiến cung.”

Nói xong, hắn lại xoay người hành lễ với lão vương phi rồi rời khỏi chính điện, rời khỏi Đoàn Mộc vương phủ vội vã đi về phía hoàng cung.

Đoàn Mộc Diễm nhìn bọn họ rời đi rồi mới xoay người nhìn về phía tổ mẫu, nói: “Tổ mẫu, trong thư phụ thân có dặn dò gì không?”

Lão Vương phi trực tiếp đưa thư cho nàng, nói: “Không có gì đặc biệt, chỉ báo bình an, còn nói chỉ chờ tin tức từ kinh thành, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn là rất nhanh là có thể hồi kinh.”

Đoàn Mộc Diễm thật vất vả kiềm chế tâm trạng nhảy nhót, khóe mắt đuôi lông mày nhẹ nhàng cong lên, khóe miệng tươi cười mềm mại.

Quân Tu Nhiễm ở bên cạnh nhìn nàng, ánh mắt ôn nhu.

Tin chiến sự nơi Bắc Cương lấy được toàn thắng rất nhanh truyền khắp triều đình dân chúng, truyền vào dân gian, nhất thời làm cho cả kinh thành sôi trào, hơn nữa nhanh chóng lan sang bốn phương tám hướng.

Thâm cung nội viện, có người đứng dưới hành lang về mặt khiếp sợ: “Người nói cái gì? Đoàn Mộc vương gia đánh bại Liên Nhạc, chiến sự Bắc Cương đã sắp chấm dứt, chờ giải quyết xong liền khai hoàn hồi kinh?”

“Còn không phải sao? Chuyện này đã sớm truyền ra rồi, tiểu thư ở hậu cung hầu hạ Đức phi nương nương nên bây giờ mới biết. Lại nói, Đoàn Mộc vương gia này không khỏi quá lợi hại đi, dễ dàng đánh lui Liên Nhạc quốc xâm chiếm.”

“Làm sao có thể? Sao có thể như vậy?” Nàng ta thất thần thì thảo tự nói, “Liên Nhạc đại quân sao lại giống phế vật như thế. Chiến sự chấm dứt, chẳng phải Đoàn Mộc vương gia sắp hồi kinh sao? Đến lúc đó ta chẳng phải là sẽ càng khó tranh với Đoàn Mộc Diễm sao? Không không, ta phải lập tức đi nói việc này cho cô!”

Vừa nói nàng ta vừa vội vàng xoay người, chạy về phía tẩm cung của Đức phi.

Trong một cung khác, Thái Hậu nương nương mặt mũi hiền lành thối hơi nước lượn lờ trên chén trà, nhẹ giọng nói: “Bắc Cương đại thắng, Liên Nhạc bại lui cầu hòa, đây là chuyện lớn khắp chốn vui mừng, sao người lại bày ra cái vẻ buồn bức thế kia? Nếu để người ta nhìn thấy nói linh tinh rơi vào tai Hoàng Thượng, coi chừng rước họa vào thân.”

Bên cạnh, Thục phi nhủ mi ngồi ngay ngắn, nghe vậy vẻ mặt run sợ, nói: “Cô, sao cô còn có thể trấn định như thế? Đoàn Mộc Tranh khai hoàn quay về, Đoàn Mộc vương phủ sẽ càng lớn mạnh, lại có Hoàng Thượng tứ hôn Đoàn Mộc Diễm làm Vương phi của tam hoàng tử, chỉ chờ Đoàn Mộc Tranh hồi kinh, hôn sự này cũng sẽ tiến hành rồi.”

Thái Hậu nhẹ nhàng liếc nàng ta một cái, có chút bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nói: “Người đúng là nhìn không thấu rất nhiều chuyện, khó trách nhiều năm như vậy vẫn không phải đối thủ của hoàng hậu.”

Sắc mặt Thục phi nhất thời cứng đờ, lại nói: “Xin cô chỉ điểm.”

Vì thế Thái Hậu buông chén trà nhỏ trong tay, tùy tay chỉ một hướng khác, nói: “Cái người trong cung Tuyên Đức kia cũng không muốn quận chúa Đoàn Mộc vương phủ làm con dâu của ả ta đâu.”

Bên trong ngự thư phòng đã có tiếng cười to sảng khoái vang lên, Quân hoàng đế đứng trước ngự án, khó nén hưng phấn kích động bước đi thông thả, nói: “Tốt tốt tốt, thật không hổ là A Tranh, chỉ riêng uy danh hiển hách của hần đã dọa đám nhãi con Liên Nhạc kia sợ bể mật rồi, Bắc Cương đại thắng, Liên Nhạc cầu hòa. Tốt, rất tốt! Người đâu, truyền chỉ đến phủ Tả tướng, bảo Sùng Văn Trọng lập tức đi tới Bắc Cương hiệp trợ Đao Mộc Thạc thân vương thương lượng việc đình chiến với Liên Nhạc, tranh thủ sớm ngày nghênh đón Đao Mộc Thạc thân vương khai hoàn hồi kinh!”

Lập tức có thái giám khom người lĩnh mệnh, đi đến bên cạnh thay Hoàng Thượng viết thánh chỉ.

Trên hoàng thành, có người tay áo tung bay nhìn về phương bắc, tay cầm chén rượu bạch ngọc kính vọng xa xa, cười khê thì thào nói: “Đao Mộc đại ca, mười bảy năm lánh đời, huynh vẫn như cũ là chiến thần vô song của Đại Viêm.”

Kinh thành, trong một tửu lâu, giữa ban ngày ban mặt đã có người đầu đầu trước mặt mọi người.

“Bịch” một tiếng, có người bị đập xuống đất, một băng ghế ngang trời bay tới, “rầm” một cái đặt lên trên người nọ.

Có thân ảnh màu đỏ thản nhiên ngồi ngay ngắn trên đầu ghế, áp chế người nọ gãy dựa bên dưới, vẻ mặt không kềm chế được nụ cười, nhấc chân giẫm lên đầu người nọ dùng sức nghiền vài cái, hỏi: “Tiểu tử, người có ý kiến với việc đại ca bản công tử – chính là chiến thần vô song của Đại Viêm đánh lui Liên Nhạc sao?”

Trong Nghiêu vương phủ, một đám người tụ tập cùng một chỗ, nhỏ giọng nói thầm: “Chủ tử hình như lại không ở trong phủ?”

“Thấy ngu chưa? Từ sau khi Vương phi hồi kinh, chủ tử có ngày nào ngoan ngoãn ở trong phủ?”

“Ai u các người có nghe nói không? Bắc Cương đại thắng. Chuyện làm cho cả triều văn võ đều sứt đầu mẻ trán chân tay luống cuống mặc Liên Nhạc xâm chiếm, thế mà lại được Đao Mộc vương gia giải quyết dễ dàng, thật không hổ là một thế hệ chiến thần a.”

“Thật không hổ là cha của Vương phi nhà ta!”

“Đúng vậy đúng vậy!”

Kinh thành phố lớn ngõ nhỏ, chỉ cần là nơi có người đều nghị luận chuyện này, mỗi người đều hai mắt tỏa sáng, nước miếng tung bay.

Mà bên trong Đao Mộc vương phủ, mỗi người đều tràn đầy vui mừng, dưới hành lang trên tường thậm chí đều bắt đầu treo lụa hồng, Đao Mộc Diễm đứng ở trên hành lang, ngẩng đầu nhìn phương Bắc xa xa, tâm tình sung sướng.

Nàng cũng không để ý đến thắng hay bại, nàng chỉ cần biết là phụ thân bình yên vô sự, hơn nữa sắp hồi kinh rồi.

Nhưng không biết cha có phát tiết được chút thù hận trong bụng hay không, Liên Khải Minh bây giờ đã là nhiếp chính vương của Liên Nhạc, muốn giết y khó càng thêm khó, nếu mang binh tiếp tục tấn công...

Liên Nhạc dù sao cũng không kém Đại Viêm, mặc dù phụ thân quả nhiên là chiến thần chuyển thế, nhưng lợi hại cỡ nào thì muốn tiêu diệt Liên Nhạc cũng không là chuyện dễ.

Cầm Tú vội vàng đi tới, sắc mặt âm trầm hoàn toàn khác đáng vẻ hân hoan của mọi người xung quanh, nàng đi đến bên cạnh Đao Mộc Diễm nhẹ giọng nói: “Quận chúa, trong cung có người tới đây, nói là Đức phi nương nương mời ngài tiến cung một chuyến.”

Đức phi?

Đao Mộc Diễm nhất thời nhũn mảy, chậm rãi thu hồi tầm mắt.

“Bà ta mời ta tiến cung làm gì?”

“Nô tỳ cảm thấy chắc chắn sẽ không phải chuyện tốt lành gì, đại tiểu thư Hữu tướng phủ vẫn đang ở trong cung cùng bà ta đó.” Oán niệm của Cầm Tú đối với Đức phi có thể nói là cực kỳ sâu sắc, giờ phút này chung quanh lại không có người ngoài nên thần thái ngữ khí của nàng không khỏi có chút vô lễ.

Thấy quận chúa nghe mình nói như vậy cũng chỉ trầm mặc, nàng liền nói thêm: “Quận chúa, nếu không nô tỳ đi tìm Tam điện hạ đến?”

“Tìm hần làm gì?” Đao Mộc Diễm không khỏi bất đắc dĩ, phát hiện những người bên cạnh nàng dường như đều cực kỳ xem trọng việc tư hôn của Hoàng Thượng, rõ ràng đã coi Quân Tu Nhiễm như chủ tử thứ hai của các nàng mà đối đãi.

Lại nói, hần bây giờ cũng không ở đây.

Ban này, ca ca hình như đã kéo vị tam điện hạ suốt ngày đeo bám bên cạnh nàng đi trao đổi cảm tình rồi, cũng không biết kéo đi đâu.

“Người truyền tin kia bây giờ đang ở đâu?”

“Ở tiền viện, lão vương phi bảo nô tỳ lại đây mời quận chúa qua, nhưng quận chúa không ở Xuất Vân các, nên nô tỳ tìm tới đây.”

“Tổ mẫu còn nói gì không?”

Nói đến đây, Cẩm Tú liền nhượng mảy, mang theo vài phần hồ nghi khó hiểu nói: “Ý tứ lão vương phi là, quận chúa nên tiến cung gặp Đức phi nương nương một lần, dù sao Đức phi nương nương đã phái người đến mời, nếu cự tuyệt thoái thác, khó tránh khỏi thành vấn đề đàm tiếu, dù sao cũng là nương nương trong cung, còn là mẫu phi của Tam điện hạ.”

Đoan Mộc Diễm nghe vậy gật đầu, xoay người đi về phía tiền viện, nói: “Nếu vậy thì tiến cung một chuyến đi.”

“Quận chúa, ngài phải cẩn thận, đừng để người ta tính kế khi dễ.”

“Ừ.”

“Còn có đại tiểu thư Hữu tướng phủ kia nữa, nhìn thì có vẻ nhu nhược ôn hòa, kỳ thật nô tỳ cảm thấy người này tâm cơ rất nặng, còn ái mộ Tam điện hạ luôn muốn làm Vương phi, hơn nữa lại là cháu gái bên nhà mẹ đẻ của Đức phi nương nương, quận chúa ngài cũng phải cẩn thận nằng ta.”

“Ừ.”

“Lục công chúa bị Hoàng Thượng cấm túc, nghe nói bây giờ còn chưa được thả ra, hôm nay cũng không cần lo lắng ả. Nhưng Đức phi nương nương vẫn muốn để cháu gái mình gả vào Nghiêu vương phủ làm vương phi, nói không chừng bây giờ sẽ cảm thấy là quận chúa đoạt vị trí của cháu gái bà ta đây.”

“Ừ.”

“Nếu không, hay là để nô tỳ đi tìm Tam điện hạ đến rồi nói sau?”

“... Không cần!”

“Quận chúa...”

“Nhớ kỹ, người là nha hoàn của ta, không phải của người khác.”

Cẩm Tú ngẩn ra, sau đó cúi đầu nói: “Vâng, nô tỳ biết sai rồi. Quận chúa, ngài phải cẩn thận.”

“Ừ!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 24: Huyết nhiễm Tuyên Đức Cung

Đoan Mộc Diễm được thái giám Đức Phi sắp xếp dẫn vào cung, một đường đi vào trong Tuyên Đức cung của Đức Phi.

Vào đến tẩm cung, nàng nhìn người đang nửa nằm nửa ngồi trên ghế, nhìn thế này, Đức phi nương nương dường như bệnh thật, cũng không phải làm bộ.

Nàng mặc dù không tinh thông y thuật như tổ mẫu, nhưng từ nhỏ mưa dầm thấm đất cẩn thận nghiên cứu, bình thường bệnh nhỏ đau nhỏ vẫn có thể xem chẩn. Lúc này sắc mặt Đức phi xanh trắng, hai mắt hơi loạn, quả thật là sinh bệnh, nhưng cũng không phải quá nghiêm trọng.

Kết luận như vậy xong, nàng mới hành lễ với Đức Phi, nói: “Thỉnh an Đức Phi nương nương. Không biết Đức phi nương nương triệu Đoan Mộc Diễm vào cung là có phân phó gì?”

Thành Mộng Tuyên ngồi hầu bên cạnh Đức Phi nương nương cũng đứng lên, hành lễ với Đoan Mộc Diễm: “Bái kiến Diễm quận chúa.”

Đức phi ngồi dậy, Thành Mộng Tuyên việc xoay người lại thêm đệm sau lưng Đức phi, để mẹ ta ngồi thêm thoải mái.

Làm xong những việc này, Đức phi mới ngẩng đầu nhìn Đoan Mộc Diễm, vẻ mặt lạnh lùng, âm u lạnh lẽo.

“Diễm quận chúa không cần đa lễ, tự tìm chỗ ngồi xuống đi.”

Việc này xem như là gì?

Sóng mắt Đoan Mộc Diễm khẽ chuyển, thần sắc cũng không động, đứng thẳng dậy đến ghế bên cạnh Đức Phi ngồi xuống.

“Tạ Đức phi nương nương ban thưởng chỗ ngồi.”

Đức phi lẳng lặng nhìn nàng, rất lâu không nói gì, Đoan Mộc Diễm im lặng cúi đầu ngồi ở kia, mặc mụ nhìn.

Có cung nữ cẩn thận tiến vào, dâng hương trà, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, nhẹ nhàng đặt trà xuống rồi lui ra ngoài.

“Đây là cống trà Hoàng Thượng ban cho, đương nhiên đối với người tùy tay cũng có thể lấy ra trà thượng hạng Vân sơn tuyết vụ như ngươi, hẳn là cũng không là gì, ngươi coi như là thưởng thức cái mới đi.” Đức phi rốt cục cũng mở miệng, bình thân không có gì kì lạ, ngòi lạnh xa cách, giọng nói tràn đầy khách sáo.

Đoan Mộc Diễm cũng không ngạc nhiên chuyện Đức Phi biết nàng tùy tay cũng có thể lấy trà Vân sơn tuyết vụ ra, dù sao lúc ấy nàng cũng không né tránh, lấy địa vị của Đức Phi, muốn nghe ngóng chuyện này cũng rất dễ dàng.

Nàng làm như không nghe thấy ngữ điệu lạnh nhạt như âm băng, lạnh nhạt trả lời: “Tạ nương nương.”

Sau đó bê chén trà nhỏ, nhẹ nhắc nắp ly, nhất thời không khí mang theo mùi trà thơm ngát tỏa ra bốn phía, thấm vào ruột gan.

Nàng nhấp một ngụm, nước trà mát lạnh, một chút đắng, đắng xong lại phảng phất ngọt, mùi thơm ngát tràn đầy.

“Ngươi hẳn là biết bản cung hôm nay tìm ngươi vào cung là vì chuyện gì.” Đức phi vào lúc này bỗng nhiên mở miệng, hấp dẫn lực chú ý của Đoan Mộc Diễm.

Ngẩng đầu nhìn Đức Phi đang dựa trên ghế, vẻ mặt Đoan Mộc Diễm lạnh nhạt, khuôn mặt không hề thay đổi vì hoàn cảnh, không lạnh nhạt, chỉ là vô cùng đạm mạc, dường như nàng chỉ đang nói chuyện với không khí mà thôi.

“Nương nương thứ tội, ta không rõ ngài tìm ta vào cung là vì chuyện gì. Ngài nếu có phân phó cái gì, cứ việc nói thẳng, ta luôn luôn không am hiểu chuyện đoán tâm tư của người khác.”

Ánh mắt của Đức phi nhất thời càng thêm lạnh lẽo, cười lạnh nói: “Ngươi nếu muốn giả ngu, bản cung cũng lười dây dưa với ngươi nhiều. Ngươi nên biết, bản cung vô cùng không hài lòng với hôn sự của ngươi và tam điện hạ.”

“Đức phi nương nương, ngài nếu không hài lòng việc ta gả cho tam điện hạ, đúng lý phải là đi tìm Hoàng Thượng mới đúng. Dù sao đây cũng là thánh chỉ của hoàng thượng, ta cũng vì tuân thánh mệnh, cho dù có tuân theo phân phó của Đức phi cũng không thể làm ra chuyện kháng chỉ. Hoặc là, Đức phi nương nương đang ý đồ xúi giục ta làm chuyện đại nghịch bất đạo?”

Bỗng nhiên bị đoạt lời, Đức phi ngẩn ra, nghe rõ ý tứ của Đoan Mộc Diễm, ánh mắt không khỏi hung dữ.

Xúi giục nàng kháng chỉ? Cái mũi này cũng thật là lớn!

Ánh mắt Đức phi âm trầm, giọng nói lạnh lùng: “Nếu không phải ngươi không biết liêm sỉ làm ra loại việc dâm tục đó, cho dù ngươi có thân phận tôn quý, chỉ bằng vào dung mạo của ngươi, làm sao có đủ tư cách gả cho tam hoàng tử? Ngươi đừng có làm bộ làm tịch trước mặt bản cung, bản cung tuyệt đối sẽ không để Nhiễm nhi cưới ngươi làm Vương phi!”

Đoan Mộc Diễm hờ hững nhìn mụ, mặt thờ ơ, lạnh nhạt không chút thay đổi nói: “Đức phi nương nương nói nhiều như vậy, kỳ thật căn bản không phải cũng không có tác dụng gì sau? Ngài không hài lòng với hôn sự của ta và tam hoàng tử, vậy nên đi tìm Hoàng Thượng, ngài không muốn tam điện hạ cưới ta, vậy nên đi tìm tam điện hạ, ngồi đây nói với ta thì có ích gì?”

“Chỉ cần ngươi tự thừa nhận nam tử ngươi cùng thiên miên hôm đó không phải là tam hoàng tử, hôn sự của các ngươi tự nhiên cũng sẽ không tồn tại nữa!”

Ngón tay Đoan Mộc Diễm khẽ run, ánh mắt đạm mạc khẽ có chút mất mát, khóe miệng nở một nụ cười yếu ớt, nói: “Đức phi nương nương thật biết tính kẻ, chỉ là người đó nếu không phải tam điện hạ thì còn có thể là ai?”

“Nơi kinh thành không thiếu tuấn kiệt, ngươi muốn nói ai thì là người đó. Lấy thân phận Đoan Mộc vương phủ quận chúa của ngươi, chuyện cưới gả còn khó khăn sao?”

“Ví như... Thái tử điện hạ, hoặc là nhị điện hạ, thậm chí là ngũ điện hạ?”

“Ngươi...”

“Đức phi nương nương thật sự là mẫu thân tốt, vì để con trai ruột không phải chịu ủy khuất mà cưới nữ tử xấu như ta, lại không tiếc cự tuyệt thế lực lớn như vậy của Đoan Mộc Vương Phủ, thậm chí là dâng cho đối thủ cạnh tranh. Ta tin rằng, cho dù bề ngoài của ta có xấu xí thế nào, bọn họ cũng sẽ tình nguyện dành ra một vị trí trong hậu viện cho ta.”

Đức phi gắt gao nhìn chằm chằm Đoan Mộc Diễm, dường như cũng không ngờ nàng sẽ phản ứng bình tĩnh như thế, dám thẳng thắn với mụ ta như thế, mà nàng ta lại hờ hững không để tâm, ánh mắt cũng không thêm chuyển.

Ánh mắt mẹ ta thâm trầm, còn nói thêm: “Nghe nói người vừa trở lại kinh thành liền cứu công tử hình thượng thư gia từ tay Phụng Lưu, để hắn không bị nhục nhã. Theo bản cung biết, Đệ quân chúa cũng không phải là người nhiệt tâm.”

Công tử hình thượng thư gia?

Đoan Mộc Đệ cảm thấy quái lạ, nghĩ đến việc mình làm hôm đó cũng không mấy ai hay biết, chỉ có mấy người bọn họ và tên quần là áo lượt hung hăng càn quấy kia, cùng với đám cầu bằng hữu của hắn.

Xem ra Đức phi nương nương thật đúng là đã vô cùng cẩn thận điều tra qua chuyện của nàng, ngay cả chuyện nàng cũng sắp quên hẳn cũng biết rõ như vậy.

Nhưng lời này của mẹ là có ý gì? Hiếm khi nàng tâm huyết dâng trào rat ay cứu người, nhưng người kia có cảm kích hay không?

Đoan Mộc Đệ mỉm cười, cười đến mềm nhẹ động lòng người, gật đầu nói: “Có thể được Đức phi nương nương quan tâm hiểu biết như thế, thật sự là tam sinh hữu hạnh. Chỉ là Đức phi nương nương, dù cho ta có nói người tối hôm đó không phải là tam điện hạ, mà là ta lúc ấy thần trí không rõ, nhưng tam điện hạ lại hoàn toàn tỉnh táo, cho dù lúc ấy chỉ là ngọn đèn dầu trong đêm tối nhưng hắn cũng không thể nhận lầm.”

“Việc này không cần người quan tâm.” Đức phi lạnh lùng nói, “Bản cung là mẹ đẻ của hắn, hắn tự nhiên sẽ nghe theo phân phó của bản cung!”

Lần này, Đoan Mộc Đệ cũng thật kinh ngạc .

Nhíu mày lẳng lặng nhìn vẻ mặt lạnh lùng khí thế bất phàm uy nghiêm ung dung của Đức phi nương nương, thầm nghĩ Đức phi nương nương nhìn cũng không giống loại người ngu xuẩn vô tâm cơ, thủ đoạn kiên thức cũng bất phàm, nhưng sao lại còn dám ý lại thân phận mẹ đẻ của Quân Tu Nhiễm này mà muốn hắn nghe lời?

Ngay cả nàng là người ngoài cũng đã sớm nhìn ra hắn chẳng còn ôm hi vọng gì với mẹ nữa, mà với tính tình của hắn cũng sẽ không cho phép ai có ý đồ khống chế hành vi quyết định của hắn.

Là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, hay là quá thông minh, hoặc là quá tự mãn?

Khóe mắt quét tới Thành Mộng Tuyền đang ở bên cạnh, người Đức phi nương nương yêu thích, muốn gả cho tam điện hạ làm Nghiêu vương phi.

Việc này thật kỳ quái, không hề có nửa điểm yêu thương con trai ruột của mình, lại vô cùng yêu thương cháu gái nhà mẹ đẻ, cũng cực kỳ sủng ái con gái.

Đây chính là trọng nữ khinh nam sao?

Thấy Đoan Mộc Đệ im lặng không nói gì, Đức phi nhíu mày, hỏi: “Người lo lắng điều gì? Yên tâm, cho dù người không thể gả cho tam hoàng tử, gả cho công tử hình thượng thư gia cũng có thể tiếp tục cống hiến cho tam điện hạ.”

Đoan Mộc Đệ trực tiếp cười ra tiếng, đôi mắt cong cong khiến khuôn mặt dữ tợn xinh đẹp hơn vì phần, ánh mắt lại lạnh buốt nhìn Đức phi, nói: “Đức phi nương nương, ngài có phải quá không biết lượng sức rồi không? Đừng nói người chính là Đức phi, cho dù là Hoàng Hậu nương nương cũng không có tư cách quyết định hôn sự của bản quận chúa. Còn người nói cống hiến? Không quen vô cớ, ta vì sao phải cống hiến cho Quân Tu Nhiễm? Hoặc là nói, là cống hiến cho người! Ta đường đường là thiên kim quận chúa Đoan Mộc vương phủ, nguyện ý gả cho Quân Tu Nhiễm là cho hắn vinh hạnh, người lại đưa ra yêu cầu không thể tưởng tượng, không biết tốt xấu như vậy với ta, ta nói, người tính làm cái gì vậy?”

Thành Mộng Tuyền bên cạnh đột nhiên mở to hai mắt nhìn, tư thái mềm mại của ả ta từ trước tới nay cũng vỡ vụn, nhìn chằm chằm Đoan Mộc Đệ giống như đang nhìn một quái vật vũ trụ.

Sắc mặt Đức phi cũng lập tức âm trầm, lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng.

Đoan Mộc Đệ nói xong liền tươi cười, lại là khuôn mặt đạm mạc không có bất kỳ cảm xúc gì, chỉ là ánh mắt nhìn Đức phi không hề che giấu khinh thường lạnh buốt chói mắt.

Nàng cảm thấy đã nói đến nước này rồi, nói thêm gì đi nữa cũng không có ý nghĩa gì, liền đứng lên, nói: “Xem ra Đức phi nương nương dường như không có gì muốn phân phó, nếu như thế, ta trước xin cáo lui.”

Nói xong nàng xoay người bước đi, lại bỗng nhiên mềm nhũn cả người, thân mình khẽ đảo, nội lực cũng ngưng trệ không thể động đậy .

Nàng cả kinh, quay đầu nhìn về chén trà mà nàng đã uống một ngụm đặt trên bàn, lại nhìn về Đức phi nương nương đang nhìn nàng cười lạnh, chính nàng cũng cười lạnh, nói: “Đức phi nương nương quả nhiên là mưu tính sâu xa, chuyện chưa xảy ra đã bắt đầu đề phòng hạ được, đề phòng bất trắc. Chỉ là Đức phi nương nương, không biết người có nghe câu này hay không, mời thần dễ tiền thần khó.”

Sắc mặt Đức phi nương nương trầm xuống, Đoan Mộc Đệ lại ngồi khoanh chân tại chỗ, cười lạnh nói: “Mặc kệ người muốn làm gì, người đã không muốn bản quận chúa đi như thế, ta đây liền cung kính không bằng tuân mệnh, ở tại chỗ này không đi !”

Phản ứng thế này thật sự là quá ngoài ý liệu của Đức phi, đối mặt với ánh mắt hờ hững của Đoan Mộc Đệ, không hiểu sao mẹ ta lại có cảm giác hồi hộp sợ hãi.

Nhưng mẹ ta nhanh chóng gạt chuyện này đi, ánh mắt nhìn Đoàn Mộc Diễm cũng nhu hòa hơn, nói: “Điềm quận chúa nói gì vậy? Bản cung chỉ là muốn giữ người ở lại trò chuyện.”

“Đức phi nương nương yên tâm, ta ở lại cũng không có chút khó xử nào, tin tưởng Đức phi nương nương tất nhiên cũng sẽ không làm ra loại chuyện thương tổn ta. Dù sao nếu ta xảy ra chuyện gì sau khi Đức phi tuyên triệu, người khẳng định không thể giải thích được gì với tổ mẫu và phụ thân của ta, nếu không cẩn thận bị hoàng thượng hỏi tội, vậy thì lại không xong rồi.”

Ánh mắt vừa nhu hòa lại đành lại, mẹ gạt đầu nói: “Điềm quận chúa thật sự vô cùng thông minh, bản cung làm sao dám cho người dù chỉ một chút chứ? Chỉ là gặp quận chúa nên rất vui vẻ, muốn giữ người lại mấy ngày làm khách thôi.”

“Đây là vinh hạnh của ta.”

Đức phi vỗ tay, lập tức liền có một mama đại khái hơn năm mươi tuổi xuất hiện, nhìn tư thế đứng thẳng của bà ta, còn có hô hấp nhẹ nhàng, có thể thấy được là người có võ công.

“Đưa quận chúa đi xuống nghỉ ngơi, nhất định phải hầu hạ quận chúa thật tốt, không được chậm trễ.”

“Vâng!”

Mama lĩnh mệnh tới bên cạnh Đoàn Mộc Diễm, đưa tay nâng nàng dậy đi ra ngoài cửa

Quả nhiên là thân thái cung kính, động tác giúp đỡ nàng cũng vô cùng nhẹ nhàng, không có chút bất kính nào.

Đức phi nhìn Đoàn Mộc Diễm không hề quay đầu lại, ngoan ngoãn để mama dìu đi, không hiểu tại sao tim bỗng đập nhanh hai nhịp, bất an trong lòng, hình như có chuyện gì quan trọng đã bị mẹ ta xem nhẹ.

Mẹ đưa tay vuốt vuốt ngực, quay đầu nói với Thành Mộng Tuyền: “Tuyền nhi, cháu ra ngoài đến thông báo cho Đoàn Mộc Vương phủ một tiếng, nói bản cung và Diễm quận chúa tâm đầu ý hợp, muốn giữ nàng ở lại trong cung làm bạn mấy ngày, để lão vương phi và Cảnh thế tử không cần lo lắng.”

Thành Mộng Tuyền cúi đầu, đáp: “Vâng!”

Đoàn Mộc Diễm nói đúng, Đức phi quả thật không dám để nàng chịu bất cứ thương tổn nào, bởi vì như thế chính là chọc cho toàn bộ Đoàn Mộc vương phủ tức giận, tội danh này mẹ không gánh nổi. Hơn nữa Bắc Cung đại thắng, Hoàng Thượng cũng đương nhiên sẽ không để yên việc quận chúa Đoàn Mộc vương phủ gặp chuyện mà không xử lý.

Nhưng việc này cũng không quan trọng, bởi vì Đức phi chưa bao giờ nghĩ tới việc gây bất lợi cho Đoàn Mộc Diễm bây giờ, mẹ ta chỉ muốn giữ Đoàn Mộc Diễm lại trong cung.

Nhưng Đoàn Mộc Diễm quả thật là bị mẹ thành công vây ở trong hoàng cung, mẹ lại không nghĩ rằng trước khi kế hoạch được thực hiện, đã có người tìm tới cửa nhanh như vậy.

“Biểu ca.” Thành Mộng Tuyền ở nhìn thấy người tới trước tiên, theo bản năng xấu hổ e lệ, thi lễ với hắn, ả cúi đầu, che khuất sự ghen ghét trong đáy mắt.

Biểu ca tiến cung lúc này nhất định là vì Đoàn Mộc Diễm!

Nữ nhân đó có tài cán gì mà khiến biểu ca yêu thích đối tốt như thế?

Ngón tay ả xiết chặt khăn tay, Quân Tu Nhiễm lại liếc cũng chẳng buồn liếc ả một cái, mang theo gió lạnh đi qua trước mặt ả, đi tới trước mặt Đức phi đang nằm trên ghế.

“Điềm Diễm đâu?”

Đức phi vừa định mở miệng lại thấy hắn đã hỏi Đoàn Mộc Diễm, ngay cả vấn an hành lễ cơ bản với mẹ cũng không có, nhất thời tức khí nghẹn họng, che miệng ho khan một hồi.

Thành Mộng Tuyền bước tới phía trước, đưa tay nhẹ vỗ lưng mẹ, ngẩng đầu nói với Quân Tu Nhiễm “Biểu ca, cô cô thân mình không khoẻ, vẫn hy vọng huynh có thể tiến cung tới thăm...”

Giọng nói biến mất khi ánh mắt của Quân Tu Nhiễm rơi lên người ả, mẹ cười ả dịu dàng nhưng đôi mắt lại u ám.

Quân Tu Nhiễm cũng chỉ liếc ả ta một cái, chuyển ánh mắt sang Đức phi đang ho khan: “Điềm Diễm ở chỗ nào?”

Đức phi không khỏi dùng sức thở dốc vài tiếng, ngẩng đầu nhìn hắn nói: “Nếu không có Đoàn Mộc Diễm đang ở trong cung, con căn bản sẽ không tiến cung gặp ta đúng không?”

“Nếu bà có chuyện gì, phái người đến nói một tiếng là được, còn muốn bản vương tiến cung làm gì? Bản vương cũng có rất nhiều việc phải làm.”

“Việc? Nếu thực có việc, người sẽ cả ngày chạy tới Đoàn Mộc vương phủ? Cả ngày đi theo dây dưa không rõ với Đoàn Mộc Diễm kia?”

“Mẫu phi, xin chú ý lời nói. Cái gì gọi là dây dưa không rõ? Điem Điem chính là Vương phi tương lai của bốn vương, bốn vương bồi dưỡng cảm tình với nàng có gì không đúng? Nhưng mẫu phi lại đột nhiên gọi Điem Điem tiến cung, lại nói cái gì mà vô cùng tâm đầu ý hợp với Điem Điem, rốt cục là muốn làm gì?”

Sắc mặt Đức Phi vô cùng khó coi, âm trầm nói: “Con đây là thái độ gì? Ta làm như vậy còn không phải đều vì con? Con rốt cục là bị cái gì mê hoặc, sao có thể yêu thích Đoan Mộc Điem? Con cũng không nhìn xem bề ngoài của nàng ta, cho dù là thân phận tôn quý nhưng làm sao có thể xứng đôi với con? Con không sợ nhưng bản cung còn lo lắng sau này nàng ta tiến cung vẫn an còn hại bản cung gặp ác mộng!”

Đáy mắt Quân Tu Nhiễm nhuộm sương mù, cười càng thêm lạnh lẽo, đột nhiên ghé sát mặt, nói: “Năm đó bà nhìn thấy ta, có phải cũng thường xuyên gặp ác mộng? Nếu ta mười năm trước không thể trở lại kinh thành, không có thân phận và địa vị hôm nay, có phải bà vẫn nhìn ta như ác mộng? Bà luôn mồm vì ta, bà không thấy vô căn cứ nhưng ta lại thấy vô cùng ghê tởm!”

“Ngươi...”

“Bà cũng chỉ muốn ta cưới Thành Mộng Tuyền, kéo dài vinh quang gia thế. Bà còn ghen ghét mẫu thân của Điem Điem, vì thế nhìn thấy Điem Điem khỏe mạnh trước mắt bà, bà liền cảm thấy khó chịu. Bà còn mưu đồ áp đặt ta, khống chế ta.” Không nhìn sắc mặt mẫu phi đột nhiên tái nhợt, Quân Tu Nhiễm tiếp tục nói, “Bà xem ta là cái gì? Bà nghĩ bà là ai? Bà cùng lắm cũng chỉ ý vào chuyện hai mươi năm trước sinh ra ta, liền cho là ta sẽ tùy ý để bà giật giây, muốn làm gì thì làm?”

Đức phi túm chặt cái chân mỏng đắp trên người, nhìn ánh mắt lạnh lẽo của hắn, cắn răng nói: “Mặc kệ thế nào, ngươi không thể quên ta là mẫu phi của ngươi!”

“Bà sai rồi, ta đã sớm không có mẫu thân, những năm gần đây sở dĩ còn có thể mở miệng gọi bà một tiếng mẫu phi cũng chỉ là vì không để người ta xem đây là nhược điểm của ta. Bà... quá tự đề cao mình rồi.”

Nói xong, hắn mặc kệ sắc mặt Đức phi đột nhiên trắng bệch, quét mắt xung quanh, lạnh giọng hỏi: “Điem Điem ở nơi nào?”

Một hơi nghẹn ở ngực, lại bị một câu này của hắn chặn lại, Đức phi lại dùng sức ho khan.

Thành Mộng Tuyền ở bên cạnh sắc mặt cũng trắng bệch, tay khẽ vuốt lưng cô cô giảm bớt ho khan của mặt, lại ngẩng đầu đáng thương nhìn Quân Tu Nhiễm, nói: “Biểu ca, sao huynh có thể nói những lời này? Cô cô là mẫu phi thân sinh của huynh, cũng là vì huynh.”

“Bốn vương nói chuyện vi vu Đức phi nương nương, đâu đến lượt ngươi chõ mồm vào? Đại tiểu thư Hữu tướng phủ cũng chỉ được giáo dục thể này mà thôi.”

Thành Mộng Tuyền cứng người, sau đó nước mắt tí tách rơi.

Quân Tu Nhiễm tiếp tục không nhìn, lần thứ ba hỏi: “Điem Điem đâu? Nàng ở nơi nào?”

“Ngươi thực sự coi trọng nàng ta?”

“Đúng!”

“Nàng đến tốt cùng có cái gì đáng giá để ngươi coi trọng như thế?”

“Bà không cần biết!”

“Ngươi... Khụ khụ!” Ho khan vài tiếng, dùng sức bình ổn thân thể, ánh mắt Đức Phi nhợt như tên, nói, “Nàng là quận chúa Đoan Mộc vương phủ, ta chẳng lẽ còn có thể làm gì nàng sao?”

“Nàng ở nơi nào?”

“Ta cũng chỉ muốn giữ nàng lại trong cung hai ngày, ngươi cần gì phải như thế?”

Thần sắc như cũ, ngữ khí lại tăng thêm chút, “Nàng ở nơi nào?”

“Ta chẳng lẽ ngay cả tư cách muốn giữ nàng làm bạn mấy ngày cũng không có? Lại nói, nàng là con dâu của bản cung, ở lại nói chuyện với bản cung cũng là việc nên làm!”

“Nàng ở nơi nào?”

Giọng nói của hắn bỗng nhiên trầm thấp khiến trong lòng Đức phi nhảy dựng, nhưng vẫn nói: “Qua hai ngày, ta tự nhiên sẽ hộ tống nàng không chút tổn thương rời cung.”

Quân Tu Nhiễm không tiếp tục hỏi, chỉ lạnh lùng nhìn Đức phi, sau đó bỗng nhiên đưa tay bóp chặt cổ Thành Mộng Tuyền.

“Ngươi làm cái gì?”

Đức phi kinh hãi, giật bắn người ngồi thẳng dậy, trừng lớn mắt nhìn Quân Tu Nhiễm, vẻ mặt khiếp sợ phần nộ cái giận, xen lẫn nhiều cảm xúc.

“Còn không mau buông Tuyên nhi ra, nàng là biểu muội của ngươi!”

Quân Tu Nhiễm nhìn Thành Mộng Tuyên giãy dụa trong tay hắn, ôn nhu thân thiết vô cùng, nếu không có ánh mắt u ám giăng đầy sương, quả thực có thể khiến người ta nhầm lẫn với ánh mắt hắn nhìn Đoàn Mộc Diễm.

Chỉ là động tác của hắn vô cùng thô bạo, ngón tay xiết chặt cổ Thành Mộng Tuyên, mơ hồ nghe ra tiếng răng rắc, ngữ khí cũng mềm nhẹ, hỏi: “Ngươi hẳn là biết quận chúa ở nơi nào chứ?”

Lúc hắn hỏi, ngón tay cũng nói lỏng một chút.

Khuôn mặt Thành đại tiểu thư đỏ bừng, ánh mắt khổ sở, hoảng hốt kinh khiếp, cảm giác được cánh tay ở cổ buông lỏng, ả ra sức hít thở, trong mắt là giọt lệ trong suốt, mềm mại nhu nhược nói: “Ta... Ta không biết, ách!”

Ngón tay của Quân Tu Nhiễm lại dùng sức, cản trở hô hấp của ả.

Mắt Đức phi nhìn thấy tình huống này, cơ thể phát bệnh như muốn ngất, lập tức lao qua Quân Tu Nhiễm.

“Vô liêm sỉ! Ngươi muốn làm cái gì? Mau buông Tuyên nhi ra!”

Quân Tu Nhiễm tùy ý phát tay một cái, dễ dàng khiến Đức Phi ngã phịch xuống.

Đức phi bị đẩy ngã, ngồi trên đất không dám tin hỏi: “Nghiệp chướng! Ngươi dám động thủ với ta!”

Chất vấn của muội không được đáp trả, muội chỉ nhìn thấy một đôi mắt tà dị vô cùng, ánh tím trong mắt khiến người ta khiếp đảm, rõ ràng đang cười mà lại lạnh lẽo như băng.

“Mấy năm nay ta vẫn nhẫn nhịn chỉ là vì không muốn để người ta nắm được nhược điểm, bà cho là ta vẫn còn nhớ tới hai tiếng mẫu thân này sao? Bà xứng sao?”

Dường như có ai đó hắt một chậu nước đá xuống đầu Đức phi, khiến muội ta rùng mình lạnh lẽo tới tận gót chân, muội ta không chịu được rùng mình một cái.

Cho tới giờ, muội cũng thật sự chưa từng nghĩ qua tình huống này.

Cho dù mười năm trước đã khiến tính tình hắn biến đổi, cho dù hắn không muốn thân cận muội, cho dù giờ hắn đã là Thông Thiên thân vương quyền thế danh truyền trong thiên hạ, nhưng trong tiềm thức của muội, cho đến nay hắn vẫn chỉ là một quân cờ phải nghe lời muội.

Mụ là mẫu thân sinh ra hắn, hoài thai hắn mười tháng, lại gặp nhiều cực khổ vì hắn, hắn lý ra phải nghe mụ, phải làm theo những gì mụ muốn.

Bởi vì mụ là mẫu thân sinh ra hắn!

Trước nay mụ vẫn cho là như thế, cho là hắn không thể thoát khỏi bàn tay mụ, mặc dù ngẫu nhiên có tranh chấp có xung đột, hắn cũng là chuyện bình thường, là chuyện còn có thể khống chế.

Nhưng bây giờ, mụ đột nhiên phát hiện ra mụ sai rồi, đứa con trai này của mụ từ mười mấy năm trước đã sớm không phải là đứa nhỏ phải theo bài bố của mụ nữa, hắn thậm chí đã không xem mụ là người thân nữa!

Một chậu nước lạnh, không không, căn bản chính là một chậu nước đá lạnh lẽo dội xuống đầu lay Đức Phi tỉnh khỏi giấc mộng tự cho là đúng kia.

Mọi chuyện không nên như thế này!

Thành Mộng Tuyên đã bắt đầu giãy dụa yếu ớt, Quân Tu Nhiễm thu hồi ánh mắt nhìn Đức phi, liếc Thành Mộng Tuyên một cái, sau đó vung tay ném ả ra ngoài.

Ả rơi mạnh xuống đất, lại bất chấp thân thể đau đớn, chỉ tham lam há to mồm hít thở không khí mới mẻ, liều mạng ho khan đến mức muốn ói mửa.

Động tĩnh liên tiếp trong phòng cũng kinh động bọn cung nữ thái giám bên ngoài, nhưng không có chủ tử phân phó, các nàng cũng không dám tùy tiện tiến vào, chỉ ở ngoài cửa cẩn thận nhìn xung quanh, này vừa thấy liền không khỏi quá sợ hãi.

“Chủ tử, ngài làm sao vậy?” Có cung nữ bất chấp quy củ vội tiến vào, vội tới bên người Đức phi muốn nâng mụ dậy.

Quân Tu Nhiễm lại đột nhiên tiến lên một bước đá nàng ra, ngay cả khóe mắt cũng không thèm động, chỉ nhìn chằm chằm Đức phi, nói: “Diễm Diễm ở nơi nào?”

Đức phi giận dữ mà cười, nói: “Ngươi thực sự có tiền đồ đấy, lại vì một nữ tử mà động thủ với mẹ đẻ.”

Ánh mắt Quân Tu Nhiễm càng thêm lạnh lẽo, lạnh lùng nói: “Ta làm sao có thể động thủ với ngài chứ? Ta chỉ từ từ giết chết từng người bên cạnh bà, đến khi tìm được Diễm Diễm mới thôi.”

Đức phi nhất thời biến sắc, Quân Tu Nhiễm cũng đã chuyển ánh mắt, từng bước đến trước mặt cung nữ vừa bị hấn đá ra kia, tay khẽ động một cái, nhuyễn kiếm liền xuất hiện trong tay hắn, sau đó một kiếm xuất ra, “Xoẹt” một tiếng, máu tươi vẩy khắp, cung nữ kia trực tiếp ngã xuống, ngay cả hét cũng không kịp.

Đức phi lại một lần nữa biến sắc, không hấn lại dám giết người trong cung nữa, hấn quả thực là điên rồi!

“Người thứ nhất.”

Ánh mắt Quân Tu Nhiễm lạnh lẽo, vẻ mặt không hề xuất hiện chút gợn sóng, nói xong xoay người, đi qua Thành Mộng Tuyền ở gần hấn nhất.

Thành Mộng Tuyền bị dọa cho sợ hãi, ngã ngồi dưới đất không ngừng lui về phía sau, muốn cách hấn xa một chút, nước mắt nhòa trên mặt, khiến người ta như muốn yêu thương, ả lắc lắc đầu, há mồm muốn nói gì, lại bởi vì cổ bị bóp chặt lâu, khàn khàn cất tiếng ủa mức khản trương, nhưng lại phát không ra chút âm thanh nào.

Quân Tu Nhiễm hờ hững giơ kiếm, chia về phía Thành Mộng Tuyền, nói: “Người thứ hai.”

Nói xong, mũi kiếm nhanh chóng lao về phía ả.

“Dừng tay! Ta cho ngươi mạng Đao Mộc Diễm đi!” Đức phi rốt cục nhìn không được hô to, khiến mũi kiếm đang xé gió ngừng lại, cách cổ họng Thành Mộng Tuyền không tới một tấc.

Thành Mộng Tuyền nhìn chằm chằm mũi kiếm dừng ngay trước cổ họng ả, cảm giác được hàn ý trên đó như cắt da thịt mềm mại của ả, sau đó ả bỗng nhiên khép mắt, ngắt xiu.

Quân Tu Nhiễm thu hồi mũi kiếm không dính chút máu nào, trên mặt lại hiện lên ý cười trong suốt, xoay người nhìn Đức phi nói: “Mẫu phi sớm nên quyết định như thế, như vậy còn có thể miễn cho vị cung nữ tâm phúc bên người ngài uống mạng.”

Người cung nữ này đã đi theo Đức phi vào cung từ hai mươi năm trước, quả thực là tâm phúc trong tâm phúc, bình thường Đức phi vô cùng tín nhiệm bà ta, đương nhiên, nhiều năm trước, bà ta không chỉ một lần ức hiếp vị tiểu chủ tử này.

Quân Tu Nhiễm cười trong suốt, ánh mắt sâu kín, tĩnh lặng nhìn Đức phi chờ mụ thả người.

Đức phi quả nhiên cắn môi một cái, vụn vụn không ngờ đứa con trong lòng bàn tay của mụ có thể thoát khỏi tay mụ như thế.

Hấn quả thực chính là người điên, dám không hề kiêng nể mà giết người trong cung như thế.

Rất nhanh sau đó, Đao Mộc Diễm lại được mama lúc này đưa ra, ánh mắt nhanh chóng đảo qua trong tầm cung, làm như không nhìn thấy mùi máu tanh, chỉ đảo mắt qua người Quân Tu Nhiễm, hờ hững nói: “Thật chậm!”

Giây tiếp theo, nàng liền rơi vào một cái ôm ấm áp, mồ hôi hạ xiết tay gắt gao ôm nàng, nhẹ giọng nói bên tai nàng: “Thật có lỗi, để nàng chịu khổ rồi.”

Thành Mộng Tuyền cũng vừa tỉnh, vừa mở mắt liền thấy biểu ca nàng yêu mến đang ôm Đao Mộc Diễm, vẻ mặt vô cùng ôn nhu, từ chỗ sâu nhất trong đáy mắt là nuông chiều sủng nịnh vô đối, khiến Thành đại tiểu thư trần đầy ghen ghét, thiếu chút nữa lại ngất.

Nghĩ đến nơi đây dù sao cũng không phải nơi tốt để tán tỉnh, Quân Tu Nhiễm lưu luyến không rời buông tay, nói với nàng: “Đã không có việc gì, chúng ta ra cung đi.”

Ánh mắt Đao Mộc Diễm lại đảo qua trong cung, vốn là muốn quấy thêm một trận, nhưng nhìn tình huống trước mắt, hình như nơi này đã bị Quân Tu Nhiễm dày vò không ít.

Nàng liền gật gật đầu, nói: “Được.”

Xoay người bước ra ngoài, thế nhưng bước chân của nàng lại lao đảo, Quân Tu Nhiễm liếc mắt một cái liền nhìn ra điểm khác lạ, giữ chặt nàng, nhều mày hỏi: “Diễm Diễm, nàng không khỏe sao?”

Nàng sửng sốt, sau đó liền hiểu ý hấn, nói: “Chỉ là nhuyễn cân tán tâm thường, ta có thể nhanh chóng tự giải, không có việc gì.”

“Nhuyễn cân tán?” Sắc mặt hấn nhất thời khó coi, quay đầu lạnh lùng liếc Đức phi một cái, lại quay đầu nói với Đao Mộc Diễm, “Sao nàng lại không cẩn thận như thế? Bị người khác hạ độc cũng không biết.”

“Đức phi nương nương có dự kiến trước, trước kê đơn sau mới trao đổi với ta. Trải qua kinh nghiệm này, về sau ta sẽ cẩn thận hơn.”

“Nàng không ngủi ra?”

“Hòa tan trong trà, hương vị bị che dấy.”

Quân Tu Nhiễm lại nhú mày, sau đó bỗng nhiên xoay người bế nàng lên, không hề quay đầu rồi hỏi Tuyên Đức Cung.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 25: Cầu phúc ở Lăng Vân Tự

Việc Quân Tu Nhiễm giết người trong Tuyên Đức cung cũng chẳng gây ra sóng gió gì to lớn, một cung nữ chết là vì nàng không hiểu quy củ thị sùng mà kiêu nhưng lại không biết tốt xấu mạo phạm va chạm tam điện hạ.

Chỉ là một cung nữ mà thôi, chết cũng đã chết rồi, trong chốn thâm cung này người chết còn ít sao?

Lúc trước cung nữ bên người Lục công chúa chết lại để lại hậu quả nghiêm trọng như vậy là vì nàng chết rất không phải lúc, hơn nữa Lục công chúa kiêu hoành không biết nặng nhẹ, lại còn đụng chạm Thái Hậu mới có thể bị Hoàng Thượng trong cơn giận dữ mà trừng phạt.

Mà trải qua chuyện này, bệnh tình của Đức phi lại nặng thêm, nhiều lần truyền lời ra cung muốn Quân Tu Nhiễm tiến cung đi gặp mụ, nói là mụ có chuyện muốn nói với hân, nhưng Quân Tu Nhiễm không thèm để ý tới, tiếp tục mỗi ngày tới tới lui lui ba chỗ: Đường triều, Nghiêu vương phủ và Đoan Mộc vương phủ.

Đoan Mộc Điềm cũng không còn bị quấy rầy nữa, cũng có thể nói Đức phi nương nương bây giờ cũng không còn tâm trí nào mà để ý tới nàng.

Coi trọng hôn sự của Quân Tu Nhiễm nhưng lại không hề coi trọng người mấu chốt là Quân Tu Nhiễm.

Tự cho là người trong lòng bàn tay mụ nhất định không thể thoát khỏi mụ, đây là chuyện khiến người ta khó chịu nhất, dù sao Đức phi giờ đây có địa vị như thế chủ yếu cũng nhờ vào Quân Tu Nhiễm, nếu mụ ta muốn tiến thêm một bước cũng nhất định phải dựa vào hân.

Mụ ta muốn cứu vãn tâm tử của Quân Tu Nhiễm.

“Người thực định vào cung gặp bà ta sao?” Trong hoa viên của Đoan Mộc Vương phủ, Thần công tử một thân đồ rực ngồi trên ghế, phe phẩy quạt hỏi.

Quân Tu Nhiễm đứng bên lương đình nhìn mặt ao, vẻ mặt mềm nhẹ lại đậm đặc, giọng nói bình tĩnh không chút gọn sóng: “Bổn vương sự vụ bận rộn, làm sao có thời giờ đi nghe bà ta nói mấy lời ghê tởm?”

Thần công tử nhất thời x cười một tiếng, nói: “Tam điện hạ người cũng thật bận rộn đó, sáng sớm chạy tới Đoan Mộc vương phủ chúng ta. Ta nói, từ sau khi người hồi kinh, thời gian người ở đây không phải là còn nhiều hơn thời gian người ở vương phủ của người sao?”

Tam điện hạ cười mà không nói, tùy tay bóp vụn điểm tâm trong tay quảng vào ao, nhìn đàn cá cảnh chen chúc bơi tới, há mồm thưởng thức bột vụn kia.

Thần công tử quay đầu nhìn ra, cảm thán nói: “Vẫn là chúng nó tự tại, vô ưu vô lự vô khiên vô quái(*), còn có người chủ động đưa đồ ăn tới cho chúng hưởng.”

(*) Vô ưu vô lự vô khiên vô quái: Không ưu lo tư lự, không mang gánh nặng trên người.

Quân Tu Nhiễm lại nói: “Bị trời buộc trong ao nhỏ này, không biết bên ngoài trời cao đất rộng ra sao, tại sao lại tự tại? Nếu không còn ai có hứng thú ngắm chúng, vậy ai cho chúng ăn?”

Nghe vậy, Đoan Mộc Thần không khỏi liếc hân mà cười thâm ý.

Lại vuốt cằm không biết suy nghĩ cái gì, mụ cười lại càng không có ý tốt, thì thảo nói: “Cháu trai tiểu Cảnh của bản công tử xem ra tức giận không ít, từ hôm qua về bắt đầu ra tay với Hữu tướng phủ, tới giờ vẫn chưa về.”

Quân Tu Nhiễm không tự giác nhẹ chau lông mày như có điều suy nghĩ.

Nhìn thấy phản ứng này của hân, Thần công tử không khỏi cười càng vui vẻ hơn, cười tủm tỉm rung đùi đắc ý nói: “Tiểu Cảnh nhà ta thập phần bất mãn với người thì phải, ai bảo người vừa xuất hiện liền không chuyện gì tốt? Năm đó hại Tiểu Điềm Điềm bị thương, sau còn bị người ta đuổi giết thiếu chút nữa chết chum với người. Thật vất vả ngóng trông rồi khỏi người, bình an sống qua mười năm, vậy mà mới vừa trở lại kinh thành không được bao lâu đâu, lại liền vì người mà bị đồn đãi không ngừng, tiến cung mừng thọ Thái Hậu lại bị phạt quỳ một ngày, ngày hôm qua thì bị Đức phi nương nương hạ được ý đồ giữ nó lại trong cung. Cũng may mắn chỉ là nhuễn cân tán, nếu đôi lại là kịch độc khác thì làm sao bây giờ? Khó trách Tiểu Cảnh lại xem người như tai vạ của Tiểu Điềm, vô cùng không vui khi thấy người tiếp cận.”

Nghe Thần công tử nói như vậy, Quân Tu Nhiễm cúi đầu nhủ mi, không nói gì.

Đoan Mộc Thần đứng lên, cười tủm tỉm nói: “Tuy rằng bản công tử luôn luôn cho rằng Tiểu Điem Điem nhà ta băng tuyết thông minh, làm việc quyết đoán mạnh mẽ, thủ đoạn cũng rất tuyệt, sẽ không tùy ý ai ức hiếp, nhưng nhìn thấy nó bị phạt quỳ, bị tính kế, bản công tử cũng thật không vui.”

Nói xong một câu này, hắn liền cất bước đi ra ngoài, ngữ điệu cũng đỗi, khôi phục bộ dáng bất cần đời, vừa đi vừa lẩm nhẩm, “Cả ngày mài mặt trong vương phủ, bản công tử cũng mọc meo mắt rồi! Đi ra ngoài đi dạo!”

Quân Tu Nhiễm vẫn đứng tại chỗ, không quay đầu nhìn Thần công tử rời đi, chỉ tiếp tục cúi đầu im lặng nhìn bảy cá trong ao đang rung đùi đắc ý, lại bóp nát một miếng diêm tâm ném xuống.

Một cái đầu thò xuống từ nóc lương đình, cẩn thận ngắm chủ tử đang trầm tĩnh, khuôn mặt có chút lo lắng.

Chủ tử trăm ngàn lần đừng vì như thế mà bị đả kích đấy, tuy nói Vương phi quả thật là vì chủ tử mà gặp không ít chuyện, nhưng tin rằng chủ tử chắc chắn sẽ dọn sạch đống chương ngại này nhanh chóng, cũng sẽ tốt với Vương phi gấp bội.

Chút bột phấn còn vương trên tay bay là tả xuống mặt nước, Quân Tu Nhiễm đàn cá há to miệng.

Hắn thu hồi tầm mắt, nhìn về mấy khóm cẩm chướng xa xa, cùng với lầu các như ẩn như hiện, ánh mắt trầm ngưng, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Tòng An!”

Hắn đột nhiên mở miệng, khiến Tòng An tâm tư đang du lịch xa ngàn dặm sợ tới mức ngã bịch xuống đấy, trong miệng đầy bụi bùn.

Hắn phun phì phì, nhảy một cái lại đứng lên, xoay người chấp tay nói: “Chủ tử có gì phân phó?”

“Trong cung có tin gì truyền ra không?”

Tòng An trầm ngâm, lắc đầu nói: “Thuộc hạ không nghe thấy tin tức mới mẻ gì, chỉ nghe nói Đức phi nương nương ốm đau liệt giường, bệnh tình lại nặng thêm, còn có Hoàng thượng đặc biệt cho phép Lục công chúa được ra ngoài vào ngày cầu phúc ở Lăng Vân Tự.”

“Ngày cầu phúc.” Hắn nhẹ thốt ra một tiếng, trầm ngâm không biết đang suy nghĩ cái gì.

Trong Xuất Vân các, Đoan Mộc Điem kinh ngạc nhìn Cẩm Tú đứng trước mặt nàng, nói: “Ngày cầu phúc? Có quan hệ gì với ta?”

Cẩm tú vô tội trừng mắt, nói: “Quận chúa, mỗi năm đều có một ngày cầu phúc, tất cả mọi người trong thành đều xuất môn lên miếu chùa cầu phúc, ngay cả Hoàng Thượng cũng xuất cung, thân thượng đi Lăng Vân Tự cầu một năm quốc thái dân an, dân chúng yên vui, người nhà các đại thần trong triều đều phải đi cùng.”

“Ta cũng phải đi?”

“Người là quận chúa Đoan Mộc vương phủ, đương nhiên cũng phải đi!”

Thân phận quận chúa này cũng thật phiền toái mà

Đoan Mộc Điem nhẹ nhủ đôi mày thanh tú, lãnh đạm gật đầu, “Được, ta biết rồi.”

Cẩm tú có chút hỗn độn, nàng cảm thấy quận chúa căn bản là không biết!

Lấy lại bình tĩnh, nàng còn nói thêm “Quận chúa, sau ngày sau sẽ là ngày cầu phúc, ngày hôm đó người phải rời giường vào giờ dần, chuẩn bị thỏa đáng sau đó theo lão Vương phi xuất phủ, giờ mẹo tới trước quảng trường trong hoàng cung, sau đó đi theo mọi người tới Lăng Vân Tự.”

“Giờ dần?” Nàng mặc dù bình thường đều thức dậy sớm, nhưng cũng chưa sớm tới mức đó, giờ đây trời vẫn còn tối om, mọi người đều trong thời gian mệt mỏi nhất!

Cẩm tú kiên định gật đầu, nói: “Còn có ngày cầu phúc không thể ăn mặc quá bình thường, quận chúa ngày thường ăn mặc quả thật quá bình thường.”

Đoan Mộc Điem không khỏi nhủ mi tâm, hỏi: “Có sao?”

“Những thứ này nô tì sẽ chuẩn bị thỏa đáng cho quận chúa, quận chúa không cần lo lắng. Nhưng quận chúa phải nhớ kĩ tranh thủ ăn gì đó trước khi đi, vì trong suốt ba ngày cầu phúc, ngoại trừ cháo và nước loãng sẽ không được ăn gì khác.”

“...”

Sáu ngày nhanh chóng trôi qua, trong sáu ngày này Đoan Mộc Điem vô cùng bình tĩnh, ngoại trừ Quân Tu Nhiễm thường xuyên tới quấy rầy nàng, mọi chuyện đều vô cùng thông thuận.

Nhưng nàng bình tĩnh không có nghĩa là bên ngoài cũng sẽ không náo nhiệt.

Trong sáu ngày này, không biết một tờ giấy ghi chứng cứ phạm tội của hữu tướng phủ rơi xuống tay các đại thần, trong triều điều tra ngọn nguồn, sau đó những người liên quan đều bị giáng chức, cách chức hoặc bị nhốt vào đại lao.

Còn nghe nói công tử bọn họ bị người ức hiếp, trong lúc nhất thời giận dữ mà rat ay xuất kích, khiến cho danh nghĩa và sản nghiệp của hữu tướng phủ liên tục bị tàn phá, tổn thất nặng nề.

Trong sáu ngày này, kinh thành phải nói là vô cùng náo nhiệt, thế lực khắp nơi chòng chéo, hữu tướng phủ sút đầu mẻ trán.

Hôm nay là mười sáu tháng tư, ngày cầu phúc mỗi năm một lần bắt đầu từ hôm nay.

Đoan Mộc Diễm giờ dần đã bị đánh thức, vừa rời giường liền bị chinh đón nghiêm túc, đến nỗi con tức giận của nàng cũng suýt bộc phát.

Tuy nói ngày cầu phúc không thể ăn mặc bình thường, nhưng nàng cũng vì thế mà ép buộc bản thân, vẫn bộ dáng như cũ, chỉ cài thêm một vài kim trâm lên đầu, coi như là để mặt mũi cho ngày cầu phúc này.

Nàng theo tổ mẫu vào phòng, cùng tiểu thúc và ca ca thưởng thức đồ ăn sáng phong phú, sau đó hộ tống ra phủ, lên xe ngựa, không đúng, nên nói là lên xe chạy mới đúng, chạy nhanh tới hoàng cung.

Sắc trời còn chưa sáng, đèn lồng treo trước kiệu khẽ động, dọc theo đường đi thỉnh thoảng có thể gặp một vài xe ngựa khác, tất cả đi tới hướng hoàng cung.

Đội mọi người trong Đoan Mộc vương phủ đến nơi, sớm đã có đầy người tụ lại ở quảng trường trước hoàng cung, bọn họ đều im lặng đứng đúng vị trí, xe ngựa cũng xếp thành hàng bên cạnh.

Chân trời rớt cục cũng rạng dần, cửa chính hoàng cung cũng ầm ầm mở ra, uy nghiêm, tôn quý, xa hoa, long trọng cũng chậm rãi lan tràn.

Đoan Mộc Diễm lúc này buồn ngủ vô cùng, quý xuống theo đám người, sau đó dựa vào vai ca ca, thở ra một hơi.

Buồn ngủ quá!

Tối hôm qua bị Quân Tu Nhiễm quấy rầy, nàng mãi cho đến nửa đêm canh ba cũng chưa được ngủ, hôm nay lại đã bị đánh thức sớm như thế khiến đầu cũng ần ần đau.

Vì thế những nghi thức tiếp theo, nàng đều mơ màng được ca ca và tiểu thúc mỗi người một bên che chở dẫn dắt, cũng vì bên người có hai người này, trong lòng của nàng mới cảm thấy thực an ổn, thực yên tâm.

Trong mơ hồ, nàng lại leo lên xe, bên ngoài nghi thức thịnh trọng, kèn vang vọng, lá cờ minh hoàng kỳ được treo lên phát ra phàn phật tiếng gió.

Ngựa hí một tiếng, móng ngựa gõ xuống nền đất nghe lộc cộc, xe chậm chạp chuyển bánh.

Đi đầu là đám người hoàng gia, Đoan Mộc vương phủ và Phụng vương phủ sóng vai theo sát bên sau, tiếp theo mới là các quan to trong triều, đám người đi qua quần chúng, qua cửa lớn hoàng thành, lên phố rồi thẳng hướng ra khỏi kinh thành.

Đoan Mộc Diễm nhắm nửa mắt, nhìn qua khe hở của cửa sổ, trên đường dân chúng bắt đầu khởi động, một đám người về mặt kích động, nhón nháo như muốn gần bọn họ hơn một chút.

“Thật phiền, từng người tới Lăng Vân Tự không phải tốt hơn sao?”

Nàng nhử mi thì thầm một tiếng, sau đó lại nằm úp sấp trở lại trong xe ngựa.

Lão Vương phi ở bên cạnh nhìn thấy buồn cười, để ý vuốt tóc nàng cười nói: “Khó có khi thấy Diễm Diễm nhà ta mềm mại thế này.”

Xảo Vân cô cô ở bên cạnh cười, nói: “Quận chúa chẳng qua không giống với những tiểu thư bình thường kia thôi, kỳ thật là đáng yêu nhất.”

Đoan Mộc Diễm nghe không khỏi hơi ửng, sau đó vùi đầu ngủ bù.

Lăng Vân Tự cũng không gần kinh thành, cũng có đường núi uốn lượn, đám xe ngựa tăng tốc đi về phía Lăng Vân Tự.

Cách kinh thành ba mươi dặm có núi Lăng Vân, trên núi Lăng Vân có Lăng Vân Tự, là chùa miếu cường thịnh hương khói nhất Đại Viêm, ngày bình thường khách hành hương cũng không ít, hôm nay Lăng Vân Tự lại yên tĩnh an tường, vết chân ít ỏi, đơn giản là vì hôm nay Hoàng Thượng giá lâm, trừ Hoàng thượng và các vương công quý tộc kia ra, những người khác không thể lên núi.

Đoan Mộc Diễm là bị ngã mà tỉnh, ngã xong lại cảm giác cả người nhẹ nhàng khoan khoái, đưa tay xốc rèm cửa sổ nhìn ra phía bên ngoài.

Bọn họ đang đi lên núi, đường lên núi uốn lượn nhưng lại được tu chỉnh vô cùng tốt, hai bên đều là cây cối tươi tốt, cây rừng xanh xanh, cảnh sắc hợp lòng người.

Lúc này mặt trời đã sớm mọc, ở trên cao chiếu nắng xuống đây, ánh nắng lại không nóng bức, ánh sáng vàng rực chiếu xuống, phủ lên cảnh sắc như một tầng sáng vàng.

Đường núi cũng không rộng, chỉ đủ để hai cỗ xe ngựa đi song song, ngay lúc Đao Mộc Diễm vén rèm lên, xe ngựa bên cạnh cũng lộ ra một cánh tay thon ngọc nhấc màn che lên, một nha hoàn xinh đẹp xuất hiện trước mắt Đao Mộc Diễm

Lúc nàng ta nhìn thấy Đao Mộc Diễm cũng hơi sững sờ, sau đó nhu hòa cung kính hành lễ với bên này.

Hành lễ xong, nàng lại chuyển người tránh khỏi tầm nhìn của chủ tử, sau đó Đao Mộc Diễm liền nhìn thấy một phụ nhân xinh đẹp tuyệt trần, thần thái ôn nhu.

Phụ nhân kia nhìn thấy nàng không khỏi mỉm cười gật đầu, nói: “Quận chúa hồi kinh nhiều ngày, ta vẫn muốn tới Đao Mộc vương phủ bái phỏng lại bất đắc dĩ luôn bị mấy chuyện tạp vụ quán thân, vốn định gặp mặt Quận chúa và Thế tử trong đại thọ của thái hậu, không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hôm nay vẫn là lần đầu tiên gặp mặt quận chúa.”

Người này là ai?

Đầu óc Đao Mộc Diễm nhanh chóng dịch chuyển, có thể sống vai đi ngang Đao Mộc vương phủ, hẳn là Phụng vương phủ, Phụng vương phủ chỉ có một nam đinh thừa kế là Phụng Lâu, Phụng Lâu cũng không có thể thiệp gì, mà phụ nhân này bề ngoài bất phàm, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có một người là hợp lí.

Nhưng là... sao lại trẻ tuổi thế này?

Vị phụ nhân kia thấy nét kinh ngạc trên mặt Đao Mộc Diễm cũng sững sờ, sau lại nói: “E là quận chúa không biết ta, ta là mẫu thân của Phụng Lâu.”

“Phụng... Lão Vương phi.” Một từ lão vòng vo quanh đầu lưỡi nàng rồi mới thoát khỏi miệng, cũng là bởi vì quan hệ với Phụng Lâu, nàng đương nhiên cũng không lãnh đạm với mẫu thân của hắn, nói, “Nhìn người trẻ tuổi như vậy khiến cho ta có chút không dám xác định người lại là mẫu thân của Phụng Lâu.”

Nàng nghe vậy không khỏi cười khẽ, nói: “Quận chúa quá khen rồi. Cũng sắp tới đình Lãng Vân Tự, có dịp chúng ta lại tán gẫu tiếp.”

“Được!”

Nàng lại buông rèm cửa sổ, dường như vừa rồi để nha hoàn nhắc rèm lên cũng chỉ vì nói với Đao Mộc Diễm vài lời như thế.

Đình núi đang ở trước mắt, Lãng Vân Tự cũng hiện dần trong tầm mắt, Đao Mộc Diễm nhìn qua một lát rồi cũng buông rèm cửa sổ, quay đầu hỏi tổ mẫu: “Ngày cầu phúc có quy định gì không ạ?”

“Quy định thì cũng có, đi qua đi lại cũng ít nhất một canh giờ, sợ là Diễm Diễm cháu không đủ kiên nhẫn. Không bằng lát nữa tới, cháu liền đi dạ xung quanh đi.”

“...” Tổ mẫu đại nhân, ngài nói lời này hình như cũng quá không có trách nhiệm rồi!

Lão Vương phi lại cười như hoa nở, không hề nghĩ lấy thân phận của bà nói thế thì có gì không đúng, ngược lại nói: “Đi chơi đi, đừng ở đây lãng phí thời gian, năm tổ mẫu bằng tuổi con cũng hay trốn đi chơi như vậy, đừng để ai chú ý là được. Tiểu tử Tiểu Thần kia năm nào tới đây cũng không thêm ngoan ngoan cầu phúc, con cứ theo sát tiểu thúc mà đi, cam đoan sẽ thần không biết quỷ không hay.”

“... Vâng!”

Có được vị tổ mẫu đại nhân anh minh thần võ thế này quả thật là có phúc ba đời mà!

Đang lúc nói chuyện, bọn họ cũng đã tới cửa Lãng Vân Tự, mọi người xuống xe ngựa hoặc xuống ngựa, lúc Đao Mộc Diễm bước xuống, Đao Mộc Cảnh và Đao Mộc Thần đều đứng ở bên cạnh, nàng liền tự động đứng bên người tiểu thúc.

Ca ca nhìn nàng một cái, cũng bất động thanh sắc không dấu vết tiếp cận tiểu thúc.

Lại thấy Tổ mẫu đại nhân bỗng kéo hắn lại, nói: “Tiểu Cảnh, con thân là thế tử Đao Mộc vương phủ, lại vừa trở lại kinh thành, lần đầu tiên đến Lãng Vân Tự cầu phúc, phải đi theo sau tổ mẫu, đừng phạm sai lầm.”

Cảnh thế tử: “...”

Thần công tử mở quạt che mặt, khóe miệng run rẩy cười không có ý tốt.

Đao Mộc Diễm cũng sâu kín chuyển mắt, nghĩ đến cảnh ca ca đi theo tổ mẫu và hoàng thượng cầu phúc liền cảm thấy vô cùng thâm trầm.

Có hòa thượng từ trong Lãng Vân Tự đi ra đón, miệng đọc phật hiệu với Hoàng Thượng, hành lễ với chư vị quý nhân, sau đó dẫn đường phía trước, dẫn mọi người tiến vào sơn môn, đi trước lên bậc thang Lãng Vân Tự.

Vừa mới nhích người, Thần công tử đã lặng yên không dấu vết dịch sang một góc, Đoan Mộc Diễm đương nhiên cũng theo sát bên người hắn.

Tuy rằng cho tới chưa từng tham gia buổi cầu phúc nào, nhưng theo lời tổ mẫu thì nàng không hề hứng thú với chuyện này, lại được tổ mẫu đặc biệt cho phép, nàng sao có thể khách khí nữa?

Đám người từng bước lên bậc đá, mà hai thúc cháu Đoan Mộc Thần và Đoan Mộc Diễm lại chậm rãi tụt phía sau, ngẩng đầu nhìn lại, phía trước càng ngày càng nhiều người, xoay người đi xuống, đoàn người phía người vẫn hồi hải đi lên không để ý tới hai người, mắt thấy Lăng Vân Tự cửa chùa đã xuất hiện cuối tầm mắt, hai người bọn họ lại vẫn không nhanh không chậm để đám người còn lại vượt qua.

Đúng vào thời điểm này, Thần công tử bỗng thò tay kéo Đoan Mộc Diễm, “vào” một cái chui vào trong rừng, sau đó bóng người liền biến mất.

Một gã công tử vốn đi cạnh bọn họ không khỏi ngăn người, quay đầu nhìn quanh đã không thấy bóng hai người, lại nháy mắt nghĩ chẳng nhẽ mình hoa mắt?

Đồng thời, Tam điện hạ đi bên cạnh hoàng thượng như có cảm giác, quay đầu nhìn thoáng qua bên này.

Dứt bỏ được nghi thức cầu phúc phiền nhiễu, phong cảnh trên núi Lăng Vân này còn đẹp vô cùng, Đoan Mộc Thần kéo chất nữ rời đám người kia nhưng cũng không dừng lại, mà vẫn một đường quen thuộc dọc theo đường rừng bên cạnh Lăng Vân Tự, Đoan Mộc Diễm mặc hắn kéo, quay đầu nhìn khung cảnh chung quanh.

“Tiểu Diễm Diễm, ta nói với cháu. Sau núi Lăng Vân này có một rừng đào, kỳ lạ là đào ở đây chín sớm hơn nơi khác, ngày cầu phúc hằng năm quả chín đã lơ lửng trên cành. Hơn nữa đào này tươi ngon mọng nước, hương vị ngọt ngào ngon miệng, cháu đến đây không nếm thử hương vị này thì quả thật đáng tiếc!”

Lời này thành công hấp dẫn lực chú ý của Đoan Mộc Diễm, nghĩ tới mọi người lúc này đang thành tâm kính phật, khẩn cầu bình an phú quý, nàng lại ở sau núi tiện tay hái đào, hương vị ngọt ngào mỹ vị này dường như...

Rất ngon!

Thần công tử hiển nhiên đã sớm thèm khát mấy quả đào này, nói xong liền nuốt nước miếng, còn nói thêm: “Đi sâu vào rừng đào còn có một rừng mơ, mơ ở đây cũng chín sớm hơn nơi khác, vừa hay cùng chín vào ngày cầu phúc. Ở sâu trong rừng đào nhóm lửa nấu rượu, lại nướng mấy thứ đồ dân dã, sau đó ăn mơ gặm đào, ai nha nha, tư vị này quả thật quá tuyệt vời!”

Điều này thật khiến người ta hoài nghi Thần công tử hẳn lại cam tâm tình nguyện chạy tới núi Lăng Vân Tự xa xôi như vậy chỉ là vì rừng đào và rừng mơ này!

Nhưng nói ra cũng thật hợp tâm ý của Đoan Mộc Diễm.

Thần công tử kéo tay nàng, nói xong liền đi tới hướng quen thuộc, rốt cục sau khoảng hai khắc cũng tới nơi.

Từ xa nhìn lại đã thấy đào chín treo trĩu trên cành, trên cuống hơi phồng phồng, lại căng tròn đầu đặn khiến người ta thèm nhỏ rãi.

Lại nhìn sâu trong rừng, rừng mơ sai trĩu hiện ra, xanh bóng như ngọc khiến người ta nhỏ nước miếng cả 3000 mét.

Hai người lập tức liền bận rộn hẳn.

Hái đào chọn mơ, kiểm củi nhóm lửa, Thần công tử đào một vỏ rượu ngon trong rừng mơ, cười hi hi khoe khoang trước mặt Đoan Mộc Diễm, sau đó lại tiến sâu vào rừng tìm chút đồ ăn.

Đang bận rộn lại thấy bóng nhân yêu xuất hiện trong rừng đào, nhìn thấy Đoan Mộc Diễm lại không hề có chút ngoài ý muốn nào, cũng thành thực tiến tới, thò tay nhận lấy củi trên tay nàng, nói: “Ai da, quận chúa ngài sao có thể làm loại việc nặng nhọc này chứ? Củi này thô ráp như vậy, vạn nhất thương tổn thương da thịt non mềm của ngài thì làm sao bây giờ? Vẫn là để nô tài làm đi, quận chúa chỉ cần qua bên cạnh ngồi là được.”

Phượng lâu!

Đoan Mộc Diễm không còn củi trên tay, sau đó Phượng tổng quản đại nhân kim tôn ngọc quý hơn bất cứ ai lại bắt đầu làm việc nặng, động tác nhanh nhẹn, rất nhanh đã chất củi thành đống, sau đó lại vào rừng tìm thêm củi khô..

“Người trước kia có phải cũng thường tới đây làm những chuyện này không?” Đoan Mộc Diễm thật đúng là an ổn ngồi ở bên cạnh, nhìn lại Phượng Lâu ôm củi đi ra mà hỏi.

Quen thuộc nhẹ nhàng tới mức này, tuyệt đối phải là người thường xuyên làm chuyện này mới có tư thái như thế!

Phượng lâu nghe vậy liền đá lông nheo với nàng, hé miệng cười duyên nói: “Quận chúa ngài quả thực là hiểu nô tài! Thế loại cầu phúc nhằm chán phiền toái như thế, ta mới không đi lãng phí thời gian lãng phí sinh mệnh đâu! Nơi này phong cảnh hợp lòng người, lại có đào có mơ, còn có rượu ngon như vậy, thức ăn dân dã nguyên vị, thế này mới thú chứ!”

Đoan Mộc Diễm lại cảm thán người này quả thật giống tiểu thúc nhà mình, ngay cả lời nói cũng không khác gì nhau.

Trong rừng có tiếng lá đác vang lên, theo cành lá phát phơ, một bóng người đỏ rực chui ra, trên tay còn mang theo mấy khối thịt gì đó đã rửa sạch, vừa thấy Phụng Lâu liền bấu môi trừng mắt.

“Phụng gay, Làm sao mà ngươi lại tới đây?”

“Sao ta không thể tới đây?”

“Có thể có thể, nhưng cái gì cũng có trước có sau, nơi này bị chúng ta chiếm trước, có thể phiền ngươi tới bên cạnh không?”

“Ta thích nơi này, muốn đi thì ngươi tự đi đi!”

“Phụng gay, ngươi muốn đánh nhau!”

“Đánh thì đánh, chẳng lẽ ta còn sợ ngươi hả?”

Mắt thấy này hai người giống như thật sự muốn đánh nhau, Đoan Mộc Diễm lại vẫn ngồi tại chỗ thờ ơ, thậm chí nhanh chóng lấy miếng thịt trong tay Đoan Mộc Thần ra, chùi thủ dùng tùy thân xè ra, lại rắc gia vị hân mang theo lên.

Không thể không nói Thần công tử chuẩn bị vô cùng chu đáo, hẳn quả thật là ý định tới Lăng Vân Tự này phóng túng ma ngày, cầu phúc cái gì cũng chỉ là nhạc đệm cho kế hoạch của hắn, tâm tình tốt thì đi cúng bô tát, tâm tình không tốt thì ngay cả cửa Lăng Vân Tự hắn cũng không thêm vào.

Tiếng tụng kinh truyền tới từ Lăng Vân Tự, bên này ba người lại cãi võ mồm ngắm phong cảnh, lại thêm uống rượu hái đào.

“Thật nhàm chán!” Phụng lâu há miệng dùng sức cắn một miếng đào, mỹ nhân chính là mỹ nhân, dáng ăn như hổ báo mà hắn cũng có thể khiến người ta có cảm giác cảnh đẹp ý vui như thế. Hắn nhai ngấu nghiến, lại quệt mồm nói, “Cầu thần bái phật mà có ích thì thế giới này không phải loạn rồi sao? Phật tổ cũng bận lắm chứ bộ.”

Thần công tử lúc này ở bên cạnh cười nhạo, nói: “Nếu thực sự Phật tổ thần minh, khẳng định đầu tiên sẽ tiêu diệt tên nhân yêu ngươi!”

Phụng lâu vì thế lé mắt nhìn sang, khoe miệng cong cong: “Thần tiểu tử, ngươi sao càng lúc càng đáng bị coi thường như thế? Ngựa da hả?”

“Buồn cười! Bản công tử chẳng lẽ còn sợ tên nhân yêu ngươi hay sao?”

Đoan Mộc Diễm cắn đào đồ dẫn nhìn hai người, tùy tay di chuyển xiên thịt nướng trên tay, lạnh nhạt nói: “Ăn uống như thế dễ bị tiêu chảy lắm.”

“Hả?” Phụng lâu nhất thời cứng ngắc cả người, sâu kín liếc nàng một cái, nói, “Quận chúa, ngài đường đường là Đoan Mộc vương phủ thiên kim quận chúa, sao có thể nói những lời thô tục vậy chứ? Cho dù muốn nói cũng nên chờ sau khi ăn xong mới phải.”

Đoan Mộc Diễm thần nhiên liếc nhìn hắn một cái, im lặng không nói gì.

Lúc đang ăn lại có tiếng loạt xoạt vang lên, ba người đều quay đầu nhìn qua, chỉ thấy cành lá lay động, một bóng người như ẩn như hiện trong rừng đào, cũng đang tới gần bọn họ.

Phụng lâu hơi nhíu mày, hình như có chút hờn giận với chuyện bị quấy rầy này.

Rốt cục, người kia hoàn toàn xuất hiện trước mắt bọn họ, chỉ thấy nàng một thân áo gấm màu xanh, làn váy bị buộc cao lên đai lưng, lộ ra quần trắng và giày bên trong, mái tóc như mây rủ xuống, dáng người thướt tha mềm mại, khuôn mặt xinh đẹp động lòng người mang theo vài phần thanh cao

Người này không phải là đại tiểu thư Vinh quận vương phủ Vinh Cầm Tĩnh sao?

Lúc nàng nhìn thấy Đoan Mộc Diễm và Đoan Mộc Thần cũng không khỏi sửng sốt, sau đó lại đột nhiên tươi cười, xoạt một tiếng liền ngồi xuống bên cạnh Đoan Mộc Diễm, nói: “Thì ra là các người ăn vụng thịt nướng ở đây, ta cách một dặm cũng ngửi thấy mùi. Mau đưa cho ta một ít, đói gần chết mất!”

Nói xong liền trực tiếp chụp lấy xiên thịt nướng, đưa lên miệng ăn, cũng không sợ nóng.

Đoan Mộc Diễm ngạc nhiên nhìn nàng nói: “Ngươi chưa rời kinh thành?”

Lúc này nàng lại liếc xeo qua, hỏi ngược lại: “Ngươi nghe thấy tin bọn ta rời kinh sao?”

“Không phải, nhưng không phải là các ngươi phải rời đi ngay sau thọ yến của Thái hậu sao?”

“Sinh thần của thái hậu mới qua mấy ngày chứ? Ở lâu mấy ngày cũng không sao! Hơn nữa, Bắc Cương đại thắng, cha ngươi chắc cũng sắp khai hoàn hồi kinh, cha ta muốn nhân cơ hội này gặp lại cha ngươi ôn chuyện, Hoàng Thượng cũng cho phép ... Ừm, thịt này ăn ngon thật, bữa sáng hôm nay bản tiểu thư còn chưa ăn đâu, nghe nói ngày cầu phúc chỉ có thể uống nước húp cháo, không thể ăn cái gì khác, ôi chao, vậy không phải là muốn lấy mạng bản tiểu thư sao? Ai, các ngươi ở đây ăn vụng không sao chứ?”

“Chỉ cần không để người khác biết thì không sao.”

“Vậy là tốt rồi. Yên tâm, nếu lát nữa có ai phát hiện, ta sẽ phụ trách diệt khẩu.”

“...”

Đại tiểu thư ngơoi cũng nhận thân nhanh quá đó.

Lúc này nghi thức cầu phúc trong Lăng Vân Tự cũng đã kết thúc, Quân Tu Nhiệm cùng các huynh đệ khác theo sau phụ hoàng, tiến hành nghi thức cuối cùng.

Xoay người đảo mắt nhìn quanh, sau đó hần lại nhìn ra sau núi phía sau Lăng Vân Tự.

Cuối cùng cũng sắp xong, không biết Điem Điem bây giờ chơi có vui không?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 26: Cả người ẩm ướt

Tiếng lễ phạt xa xa đã lắng dần, hần là cầu phúc đã xong, sâu trong rừng đào này, bốn người lại vây quanh nhau cùng phóng túng.

Tính tình của Vinh đại tiểu thư quả thật rất tốt, tuy rằng nếu lấy tiêu chuẩn thời đại này mà nói, nàng không đủ tiểu thư khuê các, không đủ nhàn nhã thực đức, không đủ dịu dàng, nhưng đối với Đoan Mộc Điem, thẳng thắn lỗ mãng như vậy, đàng hoàng lại có chút kiêu căng như vậy, mãnh liệt lại có chút cuồng vọng như vậy mới khiến người ta ưa thích.

Phượng Lâu xem ra cũng rất thuận mắt với vị tiểu thư này, ngoại trừ việc lúc đầu hơi bất ngờ, về sau cũng lao vào nhe nanh múa vuốt cùng nàng.

“Này, đó là của ta mà!” Vinh Cầm Tĩnh tro mắt nhìn xiên thịt nướng nàng bỏ công nướng rất lâu bị Phượng Lâu mó mắt, lập tức khẩn trương muốn ra tay chém giết.

Phượng Lâu nghiêng người một cái, xiên thịt liền tọt luôn vào miệng, nhướn mày khiêu khích nhìn nàng, nói: “Lửa này do ngơoi nhóm, thịt này do ngơoi sẵn hả? Có làm cái gì đâu mà còn đòi ngồi mát ăn bát vàng, còn không biết tốt xấu đòi của ta? Đại tiểu thư Vinh quận Vương phủ sao da mặt lại dày vậy cả?”

Khóe miệng Vinh Cầm Tĩnh co giật đến cứng ngắc, nàng đúng là cái gì cũng không làm đó, thế thì sao?

“Bản tiểu thư nhún mình ăn đồ của các ngơoi đã là phúc của các ngơoi rồi đó có biết chưa hả.”

“Ôi ôi ôi, người ta thật là được sủng mà kinh, thịt ăn cũng không vào được nữa rồi! Để cho thịt càng ngon càng ngọt hơn, phiền đại tiểu thư tự đi nướng tiếp đi ha.”

Đại tiểu thư lúc này hứ một tiếng, chụp lấy một xiên thịt khác qua cắn xé, lầu bầu nói: “Muốn thì tự làm đi há! Bản tiểu thư ở đây chờ.”

Nàng Vinh Cầm Tĩnh đại tiểu thư kim tôn ngọc quý ngay cả ăn cơm cũng chỉ có việc há miệng đó, sao có thể tự tay làm mấy thứ này chứ? Với tính cách của nàng, nướng thịt thì hơi khó nhưng đốt cả núi sau Lăng Vân Tự này có vẻ dễ hơn đó!

Phượng Lâu há miệng giải quyết nốt, lưng búng nói: “Thứ tự đó, thứ tự trước sau đó biết chưa? Nhanh đi nhanh đi, đừng có mà ở đây chường mắt bốn tổng quản à nha.”

Thần công tử lúc này ở bên cạnh mặt đen như đất nồi nói: “Ngơoi cũng biết thứ tự đến trước sau hả? Sao còn không nhanh tự đi nướng thêm đi?”

“Thần tiểu tử, ngơoi một ngày không đấu với ta thì sẽ chết chắc?”

“Phượng gay, rõ ràng là ngơoi đối đầu với ta trước, ghen chết ngơoi đi!”

Đoan Mộc Điem cúi đầu cắn quả đào, lại duỗi tay chỉnh lại xiên thịt nướng, không thèm nhìn hai người đang tính lao vào đánh nhau kia. Vinh Cầm Tĩnh ở một bên xem kịch vui, miệng cười ha hả.

“Ta đi tìm thêm ít đồ ăn!” Thần công tử đột nhiên đứng lên, nói.

Đoan Mộc Diễm sùng sốt, “Bọn cháu đều đã ăn gần no rồi, ăn thêm nữa sẽ đầy bụng mất, không tốt lắm đâu.”

“Ta còn chưa ăn ăn no đâu!”

“...” Trước kia hình như đâu thấy người ăn nhiều vậy đâu cà!

Thần công tử nói xong lại liếc Phượng Lâu một cái, nói: “Bản công tử cũng không giống mỡ nào đó, đi ăn chùa còn tự cho là nhóm đồng lứa là giỏi lắm hử!”

Phượng Lâu nghe vậy liền đá lông nheo tùm lum: “Người cũng chỉ bắt mấy con gà rừng thôi, có gì giỏi mà khoe hử?”

“Người ngay cả chút gà còm cũng không bắt được!”

“Hó! Những thứ này đâu có xứng để bản công tử ra tay chứ? Quá mất hình tượng. Ta mà ra tay ít nhất cũng phải săn được một con lợn về!”

“Ha ha ha, giỡn hoài? Buồn cười chết ta, người chọc bản công tử cười muốn chết!”

Đoan Mộc Diễm ngẩng đầu nhìn tiểu thúc nhà mình, lại quay đầu nhìn Phượng Lâu, sau đó lại nhìn lên trời hừ mũi vẻ khinh bỉ.

Hai người cứ đấu mắt như thế cũng không xong, vì thế cuối cùng đều đứng lên, xoay người đi hai hướng ngược nhau, đi săn thú.

Đi... Săn thú!

“Hôm nay không phải là ngày cầu phúc sao ta?” Vinh đại tiểu thư cười đến co giật, đôi mắt xoay tròn nhẹ giọng băng khuâng.

Đoan Mộc Diễm cũng không biết nói gì hơn, đành thi thảo nói: “Nghe đồn ngày cầu phúc chỉ được húp cháo với uống nước سوối, không được dính tới đồ ăn mặn gì cả đó.”

Vinh đại tiểu thư liền giơ ngón tay ngọc ngà chỉ chỉ Lăng Vân Tự cách đó không xa, nói: “Săn thú sau Lăng Vân Tự, chắc không đến nỗi bị hòa thượng đuổi giết chứ?”

“... Thực ra thì có khả năng lắm.”

Vì thế Vinh Cẩm Tĩnh không nhịn được nữa bò lăn bò toái ra cười như điên, dường như cảm thấy kịch này quá kích thích luôn rồi.

Phượng Lâu và Đoan Mộc Thần đi săn thú, còn lại hai người cũng không nhàn rồi, Vinh đại tiểu thư không chịu cô đơn nhảy lên một gốc mơ cao nhất bắt đầu chọn mơ, Đoan Mộc Diễm cũng đứng dậy hái vài quả đào trong rừng đào, hái được đào cũng không thèm dịch móng, ngồi nguyên tại chỗ mà ăn.

So với mơ thì nàng thích đào hơn, hơn nữa đào này quả thực rất ngon.

Hai người kia cũng không thể nhanh chóng trở về, mắt thấy đồng lứa đã sắp tắt, Đoan Mộc Diễm cũng không có ý thêm lửa, ngồi bên cạnh vừa gặm đào vừa phát sầu.

Lấy giá trị vũ lực của hai người này mà nói, nàng không nghi ngờ gì cho dù bọn họ có săn thú động vật gì lớn về, hơn nữa hai người oán hận chất chứa đã lâu, lại đều là nhân vật coi trời bằng vung, vì đấu nhau cái gì cũng giống làm, vậy lỡ gây họa thì làm sao giải quyết giờ?

Nghĩ vậy nàng lại bất chợt thấy buồn cười. Từ khi nào nàng lại bắt đầu phát sầu vì những chuyện thế này vậy?

Vinh Cẩm Tĩnh tuồn xuống ngồi trước mặt nàng chà chà quả mơ, quả mơ màu xanh mọng nước vừa hái xuống, Đoan Mộc Diễm nhìn thấy mà nước miếng cũng sắp trào.

“Không chua sao?” Thấy nàng ta trực tiếp nhét quả mơ vào miệng, dùng sức cắn một cái, phát ra tiếng rộp thanh thúy, Đoan Mộc Diễm rùng hết cả mình.

Nàng ta quay đầu vô tội nháy mắt mấy cái, đáy mắt không có ý tốt nhìn nàng, cầm quả mơ muốn nhét thẳng vào miệng nàng, nói: “Người ném thử xem! Chẳng chua chút nào!”

Các nàng ngồi xôm trên một tảng đá không lớn lắm, mắt thấy tay Vinh Cẩm Tĩnh đang lao tới, Đoan Mộc Diễm theo bản năng tránh né, lạt chợt thấy sau chân chẳng còn chỗ nào trốn nữa.

Mà Vinh Cẩm Tĩnh lúc này cũng nhào lên người nàng, thò tay muốn nhét quả mơ vào miệng nàng.

Quả mơ này nếu nguyên quả thì ăn không vấn đề gì, nhưng Vinh đại tiểu thư à, không phải nàng mới cắn một cái sao, lúc này vào miệng nước mơ lập tức tràn ra, khiến Đoan Mộc Diễm lạnh run, sau đó “tùm” một tiếng rơi vào nước bên sau.

Vinh Cẩm Tĩnh bò trên tảng đá không khỏi sợ ngây người.

Nàng ta chỉ là thấy Đoan Mộc Diễm hình như chỉ dám đứng xa nhìn cây mơ mà không dám lại gần, liền đoán nàng nhất định không dám ăn chua, vì thế chỉ muốn đùa một chút, tuyệt đối không ngờ nàng lại rơi xuống nước.

Đoan Mộc Diễm rơi vào nước một chút lại “ào” một tiếng trời lên, mơ trong miệng cũng phun ra, nhưng miệng vẫn có cảm giác chua chát như cũ, rùng mình mấy cái mà cả xương cũng thấy chua luôn.

Nàng quả thật không dám ăn chua, vì thế lúc này đột nhiên ăn phải chua, dù cho tình tình nàng kiên cường dẻo dai nhưng khuôn mặt vẫn nhăn như khi ăn ớt.

Vinh Cầm Tĩnh rốt cục cũng phản ứng lại, vội vươn tay ra, trên mặt có áy náy nhưng vẫn cười hi hi: “Thực xin lỗi thực xin lỗi, người mau lên đi kéo cảm lạnh.”

Ngón tay như ngọc chìa đến trước mặt, Đoan Mộc Diễm ngẩng đầu liếc nhìn nàng ta một cái, chau mày, khóe miệng nhếch lên, không phải vì tức giận mà là vì trong miệng vẫn y nguyên vị chua chát.

Nàng vươn tay nắm lấy bàn tay kia, Vinh Cầm Tĩnh lập tức dùng lực muốn kéo nàng lên, đột nhiên lại bị một lực kéo ngược lại, nhoáng một cái, cả người nàng cũng rơi tùm vào trong nước.

“Phụt!” Nàng ta giấy dựa ngoi lên mặt nước, phun hết nước trong miệng, tay chân khua khoắng trong nước.

Đoan Mộc Diễm ở một bên nhìn, đưa tay kéo tay nàng ta, nhìn Vinh đại tiểu thư quần chật lên người nàng, đầu mày khẽ nhướn lên, nàng nở nụ cười không có ý tốt, nói: “À há, hóa ra người không biết bơi hử?”

Vinh đại tiểu thư lập tức liền cảm giác nguy cơ, tay chân bấu chặt, quần kỹ trên người Đoan Mộc Diễm, lại phun ra một ngụm nước, mặt lau loạn lên quần áo của nàng: “Người thật quá đáng, uống cho ta còn có ý kéo người lên bờ!”

“Ai hại ta té nước vậy ta?” Nói xong nàng lại không nhịn được mà run một cái, cảm thấy vị chua còn chưa tan hết.

“Ặc, không phải đùa chút không cần thận thoi sao? Aiz, sao người lại mang thù vậy chứ?”

“Mắt của bản quận chúa còn nhỏ hơn lỗ kim đấy(*)..”

(*)Ý nói không bao dung.

Nói xong, Đoan Mộc Diễm giơ tay túm lấy cổ áo bên sau của người đang dính lên người mình, khiến Vinh đại tiểu thư sợ đến mức kêu lên một tiếng, chân càng quần chặt hơn.

“Đừng đừng đừng! Quận chúa đại nhân, quận chúa nương nương, tiểu nữ biết sai rồi, không nên biết ngài không ăn chua mà còn chọc ngài, còn làm hại ngài không cần thận ngã xuống nước, ngài đại nhân không chấp kè tiểu nhân, tha cho ta đi mà! A a a a! Cứu mạng —— “

Sau đó liền nghe “Ừm” một tiếng, Vinh đại tiểu thư gương nanh múa vuốt chìm vào trong nước, mà Đoan Mộc Diễm thì nhẹ nhàng nhảy lên, đáp lên tảng đá lúc nãy.

Xoay người nhìn đại tiểu thư đang quẫy đạp trong nước, Đoan Mộc Diễm vươn tay tới trước mặt nàng ta, mặc kệ ánh mắt thù địch của nàng ta, nàng thân nhiên đậm mặc nhẹ giọng hỏi: “Muốn ta kéo người lên không?”

Vinh Cầm Tĩnh lập tức đổi sắc mặt, một bên phun nước, một bên liên tục gật đầu.

Cảnh là trong rừng lác lác, có bóng người lóe lên lao vút từ trong rừng tới bên cạnh hồ nước.

Vừa nhìn thấy một cảnh này, hai người đang lật đật chạy tới cũng sững sờ.

“Từ xa đã nghe tiếng kêu cứu, còn tưởng là Diễm Diễm gặp việc gì nên vội chạy tới, thì ra là đang nghịch nước sao?”

Vinh đại tiểu thư nghe xong liền uất hận không thôi, một tay cố sống cố chết nắm lấy tay Đoan Mộc Diễm, một tay vỗ vỗ mạnh xuống mặt nước: “Nghieu vương điện hạ, mắt người bị bệnh hả? Con mắt nào của người nhìn thấy bọn ta đang nghịch nước hả?”

Người tới chính là Quân Tu Nhiễm và Đoan Mộc Cảnh thừa lúc lể xong chạy tới, nghe thấy lời nói của Vinh Cầm Tĩnh, ánh mắt của tam điện hạ đảo qua nàng, sau đó kinh ngạc nói: “Đây không phải là Vinh đại tiểu thư sao? Sao người lại ở đây? Ồ, chắc là hôm nay nóng quá nên người mới xuống nước tắm đúng không?”

“...” Tắm cái đầu nhà người đó, tên khốn này...

Đoan Mộc Cảnh ở bên cạnh khóe miệng co quắp, liếc mắt đảo qua người đang nắm chặt cứng tay muội muội nhà mình, lại thấy cả người muội muội đều ướt sũng liền ngạch nhiên.

“Muội muội, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Muội muội nhà ngươi kéo ta xuống nước!” Không đợi Đoàn Mộc Diễm trả lời, Vinh Cầm Tĩnh phần uất mở miệng trước, đôi mắt tròn tròn, cánh tay bầu cứng lấy tay Đoàn Mộc Diễm, người ngâm trong nước, đầu lại ướt sũng nhìn đến là đáng thương.

Khóe miệng Đoàn Mộc Cảnh co lại, Quân Tu Nhiễm lại tranh thủ thời gian cởi áo bào trên người hất khoác lên người Đoàn Mộc Diễm, sau đó xoa người ôm lấy nàng, nói: “Vẫn nên đi thay xiêm y trước đi, coi chừng cảm lạnh.”

Lúc hán ôm lấy Đoàn Mộc Diễm cũng thuận tay kéo Vinh đại tiểu thư ra khỏi nước, lại liếc mắt nhìn Đoàn Mộc Cảnh một cái, sau đó ôm Đoàn Mộc Diễm liền xoa người rồi khỏi đấy.

Đoàn Mộc Cảnh ghé mắt nhìn hai người rồi đi, sau đó quay lại đầu nhìn Vinh Cầm Tĩnh chặt vật bò toái lên hòn đá, lại nhanh chóng dời ánh mắt, nói: “Đọa Vinh đại tiểu thư rồi, không bằng trước tiên về thay y phục sạch sẽ đi.”

“Không đi!” Vinh Cầm Tĩnh lại quả quyết nói, “Bỏ tiểu thư thật vất vả mới chuồn ra được đây, quay về thì khác gì chui đầu vào lưới?”

“... Nhưng ngươi cũng không thể cứ mặc quần áo ướt sũng vậy mà? Coi chừng cảm lạnh.”

Mắt đẹp của nàng đảo qua người Đoàn Mộc Cảnh, bỗng nhiên giọng tay chỉ hán, nói: “Cởi quần áo của ngươi ra cho ta!”

“...”

“Còn đứng đó ừ ừ cạc cạc cái gì? Chỉ mượn một cái áo của ngươi thôi mà, sau khi về trả ngươi là được chứ gì!”

Cảnh thế tử hít sâu một hơi, ngẩng đầu không nói gì nhìn trời.

Hình như Vinh đại tiểu thư này hơi hơi không câu nệ tiểu tiết rồi đó nha!

Khóe miệng vẫn còn co giật, hán lui về phía sau hai bước, nói: “Nếu như thế, ta trở về đến lấy một bộ quần áo của muội muội, phiền ngươi chờ một chút.”

Vinh Cầm Tĩnh nghĩ thấy cũng được, liền gật đầu.

“Ngươi速 đi trước đi, coi chừng cảm lạnh.”

“Được, ngươi nhanh chút đi!”

Đoàn Mộc Cảnh gật đầu rồi xoa người rồi đi.

Vinh Cầm Tĩnh thân nhiên đứng lên, tiện tay ôm áo ngoài ướt sũng, lưng la lưng lay tới cạnh đồng lửa, cái miệng nhỏ nhắn vênh lên, nghe kỹ còn thấy tiếng lẩm bả lẩm bầm nhét ra từ kẽ răng, không cần nghe cũng biết là đang mắng Đoàn Mộc Diễm.

Đoàn Mộc Cảnh quả nhiên trở lại rất nhanh, Vinh Cầm Tĩnh cả người đang không thoải mái, nhìn thấy hán liền vội lao lên, đoạt lấy quần áo trong tay hán, sau đó lặc mình đi vào khu rừng trước mặt.

Từ rất xa còn nghe được giọng nàng, “Không được nhìn lên đó!”

Cảnh thế tử cũng không thèm để ý tới nàng, chỉ quay lại ngồi cạnh đồng lửa, nhắm mắt lại không biết đang suy nghĩ gì.

Từ trong rừng sâu có tiếng vang ầm ầm truyền ra, Đoàn Mộc Cảnh không khỏi ngẩng đầu nhìn qua, nhìn thấy Vinh Cầm Tĩnh đã thay xiêm y xong, xông ra ngoài leo tót lên ngọn cây nhìn ra xung quanh.

Đoàn Mộc Cảnh không khỏi không khỏi ghé mắt nhìn Vinh Cầm Tĩnh trên cây, sau đó nhanh chóng thu hồi ánh mắt, khóe miệng khẽ cong.

Hán luôn luôn cảm thấy tác phong làm việc của muội muội không giống nữ tử tầm thường, nhưng chỉ vì tính nàng lạnh nhạt, làm việc quả quyết, lúc bình thường vẫn là tính cách của nữ tử, nhưng Vinh đại tiểu thư này quả thật không giống nữ nhân mà.

“Oa! Đó là cái gì vậy?” Vinh Cầm Tĩnh ở trên cây bỗng nhiên kinh ngạc hô một tiếng, không biết là nhìn thấy gì khiến nàng ta kinh ngạc.

Đoàn Mộc Cảnh nghe vậy liền ngẩng đầu, đã thấy bóng nàng xẹt vào không trung tạo thành một đường cong, sau đó liền lập tức lui vào rừng, khiến cho hán không khỏi ngán ra, liền cũng muốn đứng lên theo sau.

Dù sao nếu Vinh Cầm Tĩnh xảy ra cái gì ngoài ý muốn, hán cũng chịu tội khó thoát khỏi.

Dường như có tiếng vật nặng bị kéo lê, Đoàn Mộc Cảnh vừa đứng lên liền lại nghe được bên kia cũng có tiếng động tương tự, hán còn mơ hồ nghe thấy Vinh Cầm Tĩnh nói chuyện với ai đó.

Hán suy nghĩ một chút, sau đó lại ngồi xuống.

Không lâu sau, một bóng người đỏ thẫm đi ra từ trong rừng, trên tay là một cành cây to có buộc một con vật rất to, nhìn kỹ lại thấy là một con lợn rừng.

Hắn thật sự săn được một con lợn rừng!

Vinh Cầm Tĩnh đi theo phía sau hắn, hai mắt sáng quắc nhìn chăm chăm con lợn rừng, vẻ mặt đến là hưng phấn kích động, liên tục hỏi: “Đây là con gì vậy? Ta trước đây chưa thấy qua bao giờ!”

Nàng thân là Đại tiểu thư Vinh quận vương phủ, e là chỉ mới ăn thịt heo chứ chưa thấy heo chạy bao giờ.

Mà lúc này, phía sau một bóng người đỏ rực cũng đi ra, trên vai cũng vác một cành cây buộc một con lợn rừng rất to!

Đoan Mộc Cảnh bỗng nhiên [E], dùng cái đầu thông minh của hắn nghĩ mãi cũng không ra, đang yên lành ăn đồ ăn, sao tự nhiên lại rủ nhau đi săn lợn rừng vậy? Bọn họ muốn làm gì chứ? Ăn hết được chắc?

Vinh Cầm Tĩnh lập tức luồn tới cạnh Đoan Mộc Thần bên cạnh, nhìn chăm chăm con lợn sau lưng hắn, hỏi: “Người cũng săn một con nữa hả? Nhưng mà đây là con gì vậy? Nói chút nghe coi?”

“Lợn rừng!”

Thần công tử tùy tay ném cành cây xuống, đi qua nhìn con lợn rừng của Phụng Lâu một chút, sau đó bĩu môi nói: “Không lớn bằng của bốn công tử.”

Phụng Lâu khinh bỉ đáp lại: “Của ta có vẻ dài hơn.”

Bên này hai vị đại gia săn hai con lợn rừng về, rốt cục lại bắt đầu tranh chấp là của ai to hơn, của ai dài hơn.

Bên kia, Đoan Mộc Diễm được Quân Tu Nhiễm rời khỏi rừng đào tới thiện phòng cạnh sân trong Lăng Vân tự.

Nơi này là nơi tạm ở của Đoan Mộc vương phủ, lão Vương phi đang tu thiền, bên cạnh có nha hoàn tùy tùng, vừa thấy quận chúa cả người ướt sũng được ôm về liền không khỏi khiếp sợ liên tục hỏi chuyện gì xảy ra.

Đoan Mộc Diễm vừa mới bắt đầu nói vài câu không sao lại đã thấy ca ca trở về, nàng liền đơn giản thuật lại mấy câu, sau đó nhìn hắn sai người lấy y phục..

Lão Vương phi kinh ngạc nhìn hắn như đang suy nghĩ, mà Đoan Mộc Diễm lập tức tiến vào phòng thay đồ, khoe miệng vẫn mang nụ cười yếu ớt, dường như rất vui vẻ.

“Diễm Diễm hình như rất thân thiết với Vinh đại tiểu thư.”

Lúc nàng thay quần áo xong đi ra, tổ mẫu cười cười nói với nàng.

Nghe vậy nàng liền ngăn ra, trầm ngâm nói: “Nàng tính tình ngay thẳng, làm việc hay nói chuyện đều không quanh co lòng vòng, đáng kết bạn.”

“Chẳng lẽ không phải là tính tình độc đoán cuồng vọng?”

“Nếu nhất định phải nói như thế thì cũng không sai.”

Lão Vương phi không khỏi mỉm cười, đưa tay vỗ vỗ lưng nàng, nói: “Có thể nhìn thấy Diễm Diễm nguyện ý kết làm bằng hữu, tổ mẫu nhìn thấy thực vui vẻ, Vinh quận vương phủ đại tiểu thư đó tuy không giống người thường, nhưng tổ mẫu nhìn cũng thấy thích, nếu là nữ tử tầm thường sao có thể khiến Diễm Diễm nhà ta nhìn với cặp mắt khác chứ?”

Dừng một chút, bà lại nói thêm: “Đều là tiểu thư Vinh quận Vương phủ nhưng tỷ tỷ lại dễ ưa hơn muội muội nhiều.”

Đoan Mộc Diễm không khỏi nhìn bà một cái, nghe thế nào cũng thấy lời này của tổ mẫu vô cùng có thâm ý.

Nhưng lão Vương phi không nói thêm gì nữa, buông tay nàng ra cười tủm tỉm nói: “Được rồi, cháu đi ra ngoài bên ngoài ngắm cảnh chút đi, cảnh trên núi Lăng Vân này cũng rất đẹp đấy.”

“Tổ mẫu không đi dạo sao?”

“Năm nào ta cũng tới đây, ngắm cũng ngắm chán rồi, chẳng bằng ngồi đây tụng kinh niệm phật.”

“Vậy cháu ra ngoài trước ạ.”

“Được, đi đi.”

Ngoài cửa, Quân Tu Nhiễm đứng ở trong sân chờ nàng, vừa rồi một đường ôm nàng về y bào bị dính ẩm ướt cũng phải đi thay, lúc này mặc một bộ cẩm bào màu tím, tư thái phong nhã, yêu khí ngất trời.

Ta nói, người này sao lại có bề ngoài yêu nghiệt vậy chứ?

Thật ra trong những người mà Đoan Mộc Diễm biết, nói đẹp nhất phải nói đến Phượng Lâu.

Nhưng trên người Quân Tu Nhiễm tỏa ra một loại khí tức thần bí ưu nhã, phảng phất như ma vương ở ma giới, lại như thần tiên chậm rãi bước chân vào địa ngục, không lúc nào mà không tỏa ra một loại hơi thở hấp dẫn người ta, khiến người khác muốn phạm tội với hắn, lại không dám tới gần, thậm chí không dám nhìn thẳng vào hai mắt hắn, sợ trúng độc của hắn.

Nói hắn là yêu ma chuyển thế dường như cũng không phải là không thể.

Đuôi lông mày của hắn giãn ra, khóe miệng mỉm cười, ánh mắt mềm nhẹ tình ý kéo dài, lúc này lại như có chút bồn chột, nhìn nàng nói: “Diễm Diễm sao ngắm ta đắm đuối vậy?”

“Thấy người rất đẹp mắt!”

Hắn ngăn ra, sau đó bước chân nhẹ bay tới gần nàng, cười khanh khách nói: “Hoan nghênh thưởng thức, có cần ta thoát y cho nàng dễ ngắm hơn không?”

“...”

Nàng lạnh lùng nhìn hắn một cái, lại hồ hững vòng qua người hắn đi ra ngoài, phía sau có cười khẽ tiếng vang lên, một làn gió mát phất qua, tam điện hạ đã sóng vai đi cạnh nàng.

“Diễm Diễm, nàng muốn đi đâu vậy?”

“Trở về rừng đào!”

“Ồ?” Hắn ghé mắt, trong lòng hơi buồn phiền, lại tới nơi nhiều người vậy sao.

Nhưng bọn họ còn chưa đi xa lại đụng phải một đám người khác, chính là Thành Mộng Tuyên, lục công chúa, còn có vài vị tiểu thư của các quan trong triều.

“Biểu ca.” Thành Mộng Tuyên ôn nhu hành lễ với Quân Tu Nhiễm, trong mắt còn có vài phần nể sợ, dường như chuyện trong Tuyên Đức cung hôm đó cũng dọa tới cả ta, nhưng tình yêu vẫn không thay đổi, đáy mắt lúng liếng như nước mùa thu. Sau đó nàng mới lại hành lễ với Đoan Mộc Diễm, “Diễm quận chúa.”

Mấy vị tiểu thư bên cạnh cũng hành lễ vắn an, trong đó có vài đôi mắt nhìn Quân Tu Nhiễm với vẻ khiếp sợ nhưng vẫn say đắm, mà lục công chúa lại hung dữ trợn mắt với Đoan Mộc Diễm một cái, trực tiếp chạy tới trước mặt Quân Tu Nhiễm, nói: “Hoàng huynh, sao huynh lại đi cùng với loại người này? Á ta...”

Tất cả oán giận tui thân lên án chạm tới đáy mắt lạnh lùng của Quân Tu Nhiễm lại nín bật, á bất giác lùi về phía sau, khiếp sợ nhìn hoàng huynh của mình.

Quân Tu Nhiễm lạnh lùng nhìn á, nói: “Bị cấm túc nhiều ngày như vậy, người dường như vẫn chưa tỉnh ra chút nào.”

Sắc mặt Lục công chúa thoát cái liền đành lại, tui thân nói: “Hoàng huynh sao lại nói vậy? Muội bị phụ hoàng trừng phạt, huynh không giúp muội cầu xin thì thôi, sao còn nói vậy?”

Ánh mắt Quân Tu Nhiễm thâm sâu nhưng trên mặt lại dịu dàng, nói: “Có phải người quá đề cao mình rồi không?”

Đoan Mộc Diễm ở bên cạnh nghiêng đầu nhìn phong cảnh chung quanh, nghe thấy thế cũng nhìn lại, liền thấy sắc mặt Lục công chúa vô cùng khó coi, thầm nghĩ lục công chúa này thật ra rất giống mẫu phi của á, đều không biết tự lượng sức mình, không biết nhìn rõ hoàn cảnh.

Cảm giác được ánh mắt của nàng, lục công chúa quay đầu qua, cả giận nói: “Nhìn cái gì vậy? Đồ xấu xí này...”

Á bỗng nhiên im bật, còn nhanh hơn so với lúc nãy nhìn thấy ánh mắt lạnh băng của Quân Tu Nhiễm, nhìn Đoan Mộc Diễm lại vô thức lùi ra sau.

“Sao không mắng tiếp đi?” Đoan Mộc Diễm hồ hững nhìn á, ánh mắt như nhìn một người chết.

Lục công chúa lại lùi từng bước ra sau, á đột nhiên phát hiện ra đồ quái dị này rất đáng sợ, dường như chỉ cần á mắng thêm một câu sẽ lập tức bị nàng biến thành một người chết.

Đoan Mộc Diễm khinh bỉ nhìn á, lại chuyển mắt ra chỗ khác, tiếp tục xem phong cảnh chung quanh, chỉ như thi thảo lắm bả nói thêm một câu: “Công chúa hoàng gia sao lại được giáo dục thành cái loại thể này chứ? Thực làm cho người ta không dám khen tặng.”

“Người... To gan, dám nhục mạ bản công chúa, người phải tội gì?”

“Có bản lĩnh thì đi tố cáo ta với hoàng thượng đi!”

“Người...”

Lục công chúa này tuy kiêu căng nhưng vẫn chưa tới nước ngu hết thuốc chữa, biết bản thân hôm nay có thể xuất cung đều là vì mẫu phi sinh bệnh, phụ hoàng phá lệ khai ân, nếu lại làm xảy ra chuyện gì, phụ hoàng đảm bảo sẽ không cho phép ở lại mà lập tức đuổi ả về cung, tiếp tục cảm tức.

Vì thế nhìn Đao Mộc Diễm, ả chỉ biết tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, đám tiểu thư bên cạnh rất biết nghe lời, ngay cả Thành Mộng Tuyền cũng yên lặng đưa tay nhẹ kéo Lục công chúa lại.

Ả ta lại đảo mắt, kính cẩn lễ độ hỏi: “Thật khéo vừa hay lại gặp biểu ca và Diễm quận chúa ra ngoài ngắm cảnh, bọn ta cũng không biết đi đâu, không có vinh hạnh được ngắm hoa cùng biểu ca và tiểu thư không?”

Aiz, thật ra đáng một tiểu cô nương, thân phận tôn quý, xinh đẹp như hoa, tài nghệ song tuyệt, sao có thể làm loại chuyện lấy lòng tới bực này chứ?

Đao Mộc Diễm vẫn thờ ơ như cũ, Quân Tu Nhiễm lại lạnh lạnh liếc ả một cái, nói: “Núi Lăng Vân nơi nơi đều là cảnh đẹp, tới đâu cũng có thể ngắm cảnh, Thành tiểu thư muốn quấy rầy bốn vương bối đường tình cảm với Diễm Diễm sao?”

Thành Mộng Tuyền biến sắc, quanh co nói: “Biểu ca, muội... Muội không có ý gì, chỉ là... Chỉ là cảm thấy không có nơi nào hay, vì thế muốn... muốn hỏi một chút.”

“Không có nơi nào hay thì ở trong thiện phòng niệm kinh cầu phúc, cũng không ai quy định là nhất thiết phải ra đây lác lư, dù sao mỗi năm cũng chỉ có một ngày cầu phúc này.”

“Muội...”

“Được rồi, bốn vương bối còn có việc, các người tùy ý, thích đi đâu thì đi!”

Nói xong liền đưa tay kéo Đao Mộc Diễm đang buồn chán chột chột đá bên cạnh, vòng qua đi thẳng ra sau các nàng.

Phía sau, lồng ngực Thành Mộng Tuyền như bị đè nén, mãi đến khi ánh mắt dữ tợn, sắc mặt trắng bệch, răng nanh đầy nghiêng khóe môi mới chững đứng được con tức trong lòng

Lục công chúa cũng tức giận đến mức đỏ bừng cả mặt, trừng to mắt nhìn chằm chằm Đao Mộc Diễm đang ngênh ngang mà đi, đưa tay kéo Thành Mộng Tuyền, nói: “Biểu tỷ, tỷ yên tâm, muội nhất định sẽ không để Đao Mộc Diễm thực hiện được ý đồ đâu, đại mỹ nhân giống tỷ mới có thể xứng đôi với hoàng huynh!”

Bên cạnh các vị tiểu thư không khỏi xấu hổ, Thành Mộng Tuyền cũng hiểu được lục công chúa những lời này trước mặt nhiều người như vậy có chút không hay, vì thế nhanh chóng chỉnh lại cảm xúc, kéo nàng nói: “Công chúa đừng nói như vậy, biểu ca như thần tiên trên trời, làm sao là ta có thể vọng tưởng chứ? Ta chỉ tùy thân thay biểu ca. Đương nhiên, Diễm quận chúa mặc dù dung mạo không được xinh đẹp lắm nhưng chắc chắn sẽ có chỗ đặc biệt.”

Lúc này về mặt của các vị tiểu thư mới dịu đi, nhẹ gật đầu hưởng ứng.

Bên kia, Đao Mộc Diễm bị kéo đi được một đoạn, nàng liền bắt đầu giãy dụa muốn rút tay ra, nhưng cánh tay nắm lấy nàng rất chặt, dù nàng có giãy dụa cách mấy cũng không khỏi rùng mình, lạnh lùng nói: “Buông tay!”

Ánh mắt Tam điện hạ rồi rầm, về mặt oán, quay đầu sâu kín nhìn nàng, nói: “Ôm cũng ôm rồi, nàng cũng đừng so đo với việc nhỏ như con thỏ này chứ.”

“... Người trở nên vô sỉ như thế từ bao giờ vậy?”

“Đa mặt không dây sao có thể lấy được nương tử yêu quý chứ?”

“...”

“Diễm Diễm, xa nhau mười năm nàng có nhớ ta không?”

“Có!”

Không ngờ lại nhận được câu trả lời khẳng định, Quân Tu Nhiễm vô cùng sùng sốt, sau đó khuôn mặt lập tức tỏa sáng như ngọc, ánh mắt sáng rực, kinh hi nhìn chằm chằm nàng nói: “Thật sao?”

“Có gì mà phải hỏi thật giả chứ? Tuy rằng mới chung đụng một tháng đã tạm biệt nhau nhưng dù sao cũng là bạn, nhớ đến bạn bè thì có gì không đúng?”

“Chỉ là bạn sao?” Hân nháy mắt mấy cái, trong chốc lát trở nên điềm đạm đáng yêu.

“Không thì là gì?”

Bà vai Quân Tu Nhiễm lập tức sụp xuống, về mặt oán, thì thào nói: “Nhưng mà trong sạch của ta đều bị nàng chiếm hết rồi, chẳng lẽ nàng không chịu phụ trách?”

“Ta tin rằng vẫn còn rất nhiều cô nương không để ý chuyện người không còn bằng thanh ngọc khiết, nguyện ý gả cho người.”

“Nhưng người ta chỉ muốn nàng thôi à.”

Đoan Mộc Diễm trực tiếp đẩy cái đầu kia qua chỗ khác, thờ ơ như không nghe thấy gì.

Chỉ là đáy mắt nàng khẽ gọn sóng, khóe môi dường như cũng hơi cong cong.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 27: Bị ám sát, nhảy vực.

Bỏ rơi đám người Lục công chúa, Quân Tu Nhiễm và Đoan Mộc Diễm lại trở về chỗ sâu trong rừng đào, nhưng vừa vào nhìn thấy hai cái đầu heo vĩ đại nằm chồng lên nhau ở đằng kia, không khỏi trợn tròn mắt.

Di chuyển tầm mắt, rồi đến trên người Thần công tử đang lưu loát xử lý hai con heo rừng hấn sẵn về, khóe miệng Đoan Mộc Diễm co lại, bốn cợt nói: “Tiểu thúc, thúc vẫn luôn khoe khoang mình tôn quý tao nhả mà? Từ bao giờ công tử kim tôn ngọc quý lại biết giết heo vậy?”

Động tác trên tay Thần công tử hơi dừng lại, sau đó ngẩng mặt nhìn trời thờ dài yếu ớt, kiểu như rất bị thương, rất mờ mịt, rất u oán, rất cô độc, thờ nhẹ nói: “Tiểu Diễm Diễm, cháu thật sự quá không quan tâm đến thúc rồi, tiểu thúc ta biết rất nhiều thứ, giết heo chỉ là chuyện nhỏ vậy mà cháu còn ngạc nhiên như vậy, thật sự khiến bản công tử đau lòng mà!”

Giờ phút này, cái áo khoác màu đỏ của Thần công tử đã được cởi ra, vắt trên cái cây bên cạnh, vạt áo thì bị vén lên nhét trong đai lưng, tay áo xắn gọn, để lộ ra một đoạn cánh tay trắng như tuyết, một chân thì giẫm lên mình con heo rừng, trên tay cầm một cái chủy thủ sáng loáng, tay hấn vừa dùng lực, lập tức một miếng thịt ngon nạc mỡ đầy đủ rơi ra từ trên người con heo.

Khóe miệng Đoan Mộc Diễm không khỏi co rút, bên kia, Vinh Cẩm Tinh thấy vậy thì chấp hai tay lại, lắc đầu cực kì giả tạo nói: “A di đà phật, thiện tai thiện tai. Thánh địa của Phật môn mà các người lại trốn ở đây làm chuyện sát hại sinh linh, tàn bạo đâm máu như thế, phật tổ sẽ không tha thứ cho các người đâu!”

Đang ở bên cạnh xếp một đồng lửa lớn, còn túm hai cái chân giò khổng lồ lên, Phượng Lâu nghe vậy liền quay đầu lại lườm một cái, lên giọng nói: “Vậy thật đúng là tội lỗi, chúng tôi ở đây làm chuyện khiến người thần phẫn nộ như này, dù thế nào đi chăng nữa cũng sẽ không để Vinh đại tiểu thư ngài bị liên lụy đâu, ta thấy lão nhân gia ngài vẫn nên nhanh rời khỏi vùng đất thị phi này đi.”

“Bản tiểu thư thích đi đâu thì đi.”

“Vậy cũng được, ngài thích chờ thì cứ chờ, đợi lát nữa tuyệt đối đừng thò tay vào lấy đồ ăn nha. Hôm nay là ngày cầu phúc đấy, chỉ được uống nước và ăn cháo loãng thôi, nhất định phải kiêng ăn mặn, Vương đại tiểu thư ngài thành tâm kính phật như thế, nhất định phải tuân thủ nghiêm ngặt nha!”

Về mặt Vinh đại tiểu thư lập tức cứng đờ, sau đó ngẩng đầu nhìn trời giống như đang suy nghĩ, rồi lại cúi đầu thì thào nói: “Nếu tội nghiệt đã tạo thành, vậy thì cứ để cho bản tiểu thư giúp các người gánh chịu một phần đi. Lại nói, các người cũng không ăn hết hai con heo này, làm lãng phí là chuyện đáng xấu hổ, lãng phí đồ ăn càng là nghiệp chướng nặng nề, bản tiểu thư nguyện giúp các người tiêu trừ tội nghiệt.”

Thần công tử ở bên cạnh phì cười, nghiêng đầu liếc mắt nhìn nàng, nói: “Đại tiểu thư, ngài đúng là người quen mình vì người khác nha, dám phạm phu tục tử như chúng ta sao có thể không biết xấu hổ như vậy chứ?”

“Không cần khách sáo.”

“Ai khách sáo với cô? Lát nữa không cho cô ăn!”

Đại tiểu thư lập tức chán ghét quay đầu đi, khóe mắt quét đến Đoan Mộc Cẩm đang ngồi xếp bằng dưới gốc cây mai, không xê thịt giúp Thần công tử, cũng không giúp Phượng tổng quản dựng bếp, lập tức như tìm thấy quân đồng minh, mắt sáng rực, suy nghĩ linh hoạt, cười rực rỡ vô cùng.

“Sao huynh lại ngồi ở đây không chịu làm gì cả? Chẳng lẽ một đại nam nhân còn muốn ngồi mát ăn bát vàng sao?”

Cảnh thế tử quay đầu lại, nhìn thoáng qua nàng một cái rồi nói: “Vừa nãy ta kéo hai con heo rừng này đến bờ sông rửa sạch rồi.”

“À...”

Sau đó nàng chuyển mắt, nhìn về phía Đoan Mộc Diễm và Quân Tu Nhiễm vừa mới quay về rừng đào.

Nhưng chưa chờ nàng mở miệng nói gì thì Đoan Mộc Diễm đã thân nhiên nói: “Heo rừng là tiểu thúc ta săn được, rửa sạch là ca ca ta ra tay, xẻ thịt lại là công của tiểu thúc, dù Phượng tổng quản không phải là người nhà, nhưng dầu gì cũng là bạn bè chung sống hòa thuận với nhau, ta không thể ngồi mát ăn bát vàng sao?”

“Tam điện...”

“Ta không ăn thịt.” Tam điện hạ mím cười mở miệng nói, lý do này còn đường hoàng hơn.

Vinh đại tiểu thư lập tức xì một tiếng, tỏ vẻ tuyệt đối không tin, Đoan Mộc Diễm thì lập tức quay đầu nhìn hán, trong mắt có ý hỏi thăm kèm một chút lo lắng.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, người thấy mùi thịt nướng đang bay lượn trong không khí, có phải sẽ không thoải mái không?

Hai con heo rừng khổng lồ chỉ còn lại bộ xương, bên cạnh lại có một đồng thịt thật lớn chồng chất lên nhau, trên lửa có một tảng thịt lớn được gác lên, phát ra tiếng lách tách dưới nhiệt độ cực lớn, mỡ nhỏ giọt vào lửa khiến cho một trận khói nhẹ hoặc một chút tia lửa loé ra, mùi thịt nướng mê người cứ như vậy phiêu đảng ra ngoài.

Cũng may nơi này cách Lăng Vân Tự rất xa, bằng không mùi thơm nồng nặc như thế còn không thu hút những gã hòa thượng trong Lăng Vân Tự tới đây sao?

Đến lúc đó, không biết là sẽ bị đuổi đi hay bị truy sát nữa?

Thần công tử lại vào trong rừng mơ đào ra một vỏ rượu, bên trong ngâm hoa mai, vừa mở nắp là có mùi rượu thơm mê người tỏa ra.

“Tiểu thúc, thúc chôn rượu mai ở đây từ bao giờ vậy?”

Thần công tử nháy mắt rồi cười cười với nàng, nói ra hai chữ: “Năm ngoái!”

“Thúc chôn nhiều không?”

“Yên tâm đi, đủ cho cháu uống.”

“...”

Vinh Cẩm Tĩnh ngồi bên cạnh, mãi ăn nên miệng dính đầy dầu mỡ, mặc kệ có ai xem thường hay không, cũng chẳng quan tâm đến sự bồn chồn trào phúng, chỉ nói một câu “Bản tiểu thư chịu ăn thịt của các người đã là cho các người rất nhiều thể diện rồi”, sau đó để ngoài tai những lời khó nghe.

Đang mãi ăn, nàng chợt nói: “Năm sau ta vẫn muốn tới đây!”

Thần công tử lại liếc xéo nàng, nói: “Đại tiểu thư, cô lại quên mất chuyện không lâu nữa là phải rời khỏi kinh thành à? Sang năm? Còn không biết phải chờ đến khi nào cô mới lại bước chân vào kinh đây!”

“Á...”

“Trừ phi cô xuất giá ở trong kinh.” Phượng Lâu ở bên cạnh cười xấu xa, thông thả nói.

Vinh đại tiểu thư lại ngẩng đầu nhìn trời, bộ dáng như có điều suy nghĩ, như đang nghĩ coi chuyện này có thể thực hiện được không.

Sau đó nàng “vèo” một tiếng, quay đầu nhìn Đoan Mộc Cảnh, nói: “Ta gả cho huynh nhé!”

“Phụt!”

Trong nháy mắt, một ngụm rượu phun ra khỏi miệng Cảnh thế tử, trông như sương mù, phun đến chỗ ánh mặt trời chiếu đến tạo thành một cái cầu vồng xinh xắn.

Hán ho khan vài tiếng, ngẩng đầu nhìn Vinh Cẩm Tĩnh đang mang vẻ mặt vô tội, khóe miệng run rẩy nói: “Ta không dám trèo cao.”

Nàng sờ sờ cằm, đảo mắt nói: “Huynh là thế tử Đoan Mộc vương phủ, ta là đại tiểu thư con vợ cả của Vinh quận vương phủ, chẳng lẽ không môn đăng hộ đối? Vả lại, hai nhà chúng ta vốn là thân thích, như thế vừa vặn có thể thân càng thêm thân, ừm, không tệ, không tệ.”

Cảnh thế tử từ từ lau khóe miệng, lạnh nhạt nói: “Họ hàng gần kết hôn, con sinh ra dễ bị nhục trí (thiếu năng).”

“Phụt!”

Lần này đổi thành Đoan Mộc Diễm phun rượu, bởi vì hình như nàng từng nói câu này.

Nàng mở miệng định nói rằng khi đó nàng chỉ thuận miệng nói ra thôi, chứ thực ra họ hàng gần kết hôn, ngoại trừ khả năng cực nhỏ là con cái sinh ra bị nhược trí, thì còn có khả năng sinh ra thiên tài.

Chẳng qua nàng còn chưa mở miệng đã thấy ca ca nghiêng đầu lườm nàng một cái, khiến nàng lập tức nuốt lại lời vừa ra đến miệng, chỉ cúi đầu cười trộm, đối với chuyện Vinh đại tiểu thư nhắc đến, ngược lại không nói lời nào.

Vinh đại tiểu thư thấy Cảnh thế tử phản ứng như thế, sừng sốt một chút rồi tức giận vô cùng, bực bội nói: “Huynh mới sinh ra con bị nhược trí ấy!”

Sau đó lại quay đầu nhìn về phía mấy người bên cạnh, dừng lại trên người Quân Tu Nhiễm trong nháy mắt rồi bỏ qua, sau đó nhìn Đoan Mộc Thần, chép chép miệng nói: “Hay là huynh cưới ta đi.”

Thần công tử lập tức kinh hãi, một miếng thịt lớn bị kẹt trong cổ họng, nuốt không được mà nhổ cũng không xong, nghẹn đến mức mặt đỏ bừng, giống hệt hoa sen!

Cuối cùng, rất vất vả nuốt xuống được miếng thịt kia, hắt thở ra một hơi thật dài, trong khoảnh khắc, loại cảm giác ‘còn sống thật tốt’ được sinh ra, sau đó chuyển tầm mắt liếc về phía Vinh đại tiểu thư đang nhìn hắn với vẻ mặt khó coi, nhẹ nhàng nói ra một câu trọng tâm: “Tiểu Tình Tình à, bản công tử tính ra lại là biểu thức của cháu đấy, cho dù cháu vội vã muốn gả đi thì cũng phải chú ý một chút chứ.”

Thế là Vinh đại tiểu thư lại bĩu môi, quay về phía Phượng Lâu. Lại thấy đôi mắt đẹp của Phượng Lâu mang theo xuân sắc, ngại ngần xấu hổ liếc mắt đưa tình với nàng, bộ dáng yên lặng chờ nàng nói muốn gả cho mình, bảo đảm hắn sẽ đáp ứng ngay lập tức.

Vinh đại tiểu thư lập tức “ừ” một tiếng, lập tức chuyển tầm mắt, bỏ lại Phượng Lâu đang ngón ngang trong gió, cúi đầu lẩm bẩm tự nói với mình: “Thoải bỏ đi, bản tiểu thư đi tới chỗ khác tìm vậy. Kinh thành lớn như vậy, nhiều vương công quý tử như thế, kiểu gì cũng sẽ chọn được người thích hợp.”

Chẳng lẽ vì muốn sang năm có thể ăn đồ nướng ở Lăng Vân Tự mà vị tiểu thư này định lấy chồng ở kinh thành tùy ý như vậy sao?

Đoan Mộc Điềm vẫn luôn cảm thấy, bất luận là Thần công tử hay là Phượng Lâu đều đã không còn từ gì để nói nữa rồi, hôm nay lại đột nhiên phát hiện ra một người còn hơn thế.

Nửa canh giờ sau, mấy người đều đã ăn uống no say, phần lớn thịt còn dư đều đặt ở trên lửa nướng tiếp.

Đoan Mộc Điềm không khỏi im lặng nhìn trời, thật sự cảm thấy Phượng Lâu và Đoan Mộc Thần tạo nghiệp chương quá rồi, mặc dù heo rừng nhỏ hơn so với heo nhà nuôi, nhưng cho dù nhỏ hơn nữa thì đó cũng là một con heo!

Vinh đại tiểu thư cũng không giữ hình tượng, nằm dài dưới bóng cây không nhúc nhích, Đoan Mộc Điềm quay đầu lại mới nhận ra không thấy Quân Tu Nhiễm đâu.

Nàng không khỏi ngần ra, sau đó đứng lên đi men theo con đường nhỏ trong rừng, rồi nhanh chóng tìm thấy hắn trên sườn núi cách đấy không xa.

Hắn đang ngồi trên sườn núi nhìn phong cảnh đằng xa, nghe thấy có tiếng bước chân ở phía sau thì quay đầu lại nhìn, dịu dàng cười với nàng, nói: “Sao nàng cũng đến đây vậy?”

Ngồi đây ngắm phong cảnh có thể nhìn thấy cảnh rất đẹp, cây cối trùng điệp, xanh mướt, trong rừng cây Lăng Vân Tự như ẩn như hiện, hương khói lượn lờ, tiếng tụng kinh xa xăm.

Đoan Mộc Điềm đi tới ngồi xuống bên cạnh hắn, không nhìn ra xa mà ngẩng đầu nhìn trời, nhìn thấy bầu trời trong vắt, cao thăm thẳm, một trận gió thổi tới, đám mây trên trời cũng chậm chậm trôi theo, còn hơi thay đổi hình dạng.

Quân Tu Nhiễm lại nghiêng đầu nhìn nàng, nhìn thấy lông mày nàng cong cong, lông mi hơi vênh, mắt sáng long lanh tràn đầy màu sắc như ngọc, cái mũi thẳng đáng yêu, đôi môi màu hồng phấn khê cong, cũng không biết là đang nghĩ cái gì, cái bốt màu đỏ trên mặt vẫn rực rỡ như cũ, Quân Tu Nhiễm chợt nghiêng người, hôn một cái lên má nàng.

“Chát” một tiếng, trên mặt hắn lập tức xuất hiện năm ngón tay, hắn ngẩn người, Đoan Mộc Điềm cũng sừng sốt, sau đó “vụt” một cái rút tay lại, khoe miệng nhếch lên, lạnh lùng nói: “Đừng đột nhiên làm loại chuyện như vậy.”

Vừa rồi nàng vung tay thuần túy là phản ứng theo bản năng, sau khi tát xong mới kịp phản ứng lại, nhưng các loại động tay động chân đùa giỡn nàng thì đương nhiên là phải đánh.

Tam điện hạ đưa tay sờ sờ bên mặt bị in dấu tay, nghe thấy câu trả lời nhẹ nhàng như vậy, yếu ớt thở dài, nói: “Một cái tát đổi lấy một nụ hôn, cũng không thiệt.”

“...” Nàng có thể tát hắn thêm một cái nữa không?

Tam điện hạ vẫn sờ mặt mình, ánh mắt rơi ở trên người nàng, sâu trong đáy mắt tràn đầy nhu tình mật ý, ngoài những thứ này, còn có một chút bất thường không giống với thường ngày, giống như đang đấu tranh gì đó.

Hắn đột nhiên cầm tay nàng, trước khi nàng kịp làm ra phản ứng quá khích thì mở miệng nói: “Điềm Điềm, có chuyện vẫn không thể nói với nàng, không dám nói với nàng, nhưng ta cảm thấy không nên giấu nàng.”

Tinh thần lập tức bị lời nói của hắn hấp dẫn, Đoan Mộc Diễm ngưng thần nhìn hắn, hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Hắn mở miệng, vẻ mặt có chút do dự, đầu tranh, thật lâu sau mới nói: “Nàng cũng biết, mười ba năm trước, ta xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, bị giam cầm ba năm, tuy rằng sau đó đã lấy lại tự do, nhưng bởi vì trải qua ba năm đó mà trong cơ thể bị trúng độc, đến nay vẫn chưa thể giải trừ. Những năm gần đây, hoàn toàn dựa vào y thuật của Lão vương phi và nội lực của ta áp chế nên mới giống như người bình thường, thực ra, bất cứ lúc nào ta cũng có thể chết vì độc trong cơ thể phát tác.”

Đoan Mộc Diễm ngưng thần nhìn hắn, vẻ mặt không khỏi có chút hoảng hốt, giống như không nghe rõ lời hắn nói, lại giống như nhất thời không hiểu hắn muốn nói gì.

Thật lâu sau, rốt cuộc ánh mắt của nàng mới hơi dao động, nhìn hắn nói: “Có độc trong người, không thể giải trừ?”

“Có thể giải được, nhưng cần một số dược liệu hiếm thấy.”

“Huynh không lấy được nó?”

“Có thể lấy được, nhưng không biết tới tháng nào, năm nào.”

“Sao lại nói cho ta biết chuyện này?”

“Bởi vì ta muốn nàng biết, trước khi nàng yêu ta, để cho nàng biết.”

Đoan Mộc Diễm đột nhiên trầm mặc, lẳng lặng nhìn hắn, ánh mắt bình tĩnh, lại lộ ra mấy phần thâm ý, cứ nhìn như vậy cho tới mức Quân Tu Nhiễm cảm thấy thấp thòm không yên, không biết nên phản ứng như thế nào mới tốt.

Thật lâu sau nàng mới dời ánh mắt, tiếp tục nhìn phong cảnh ở đằng xa, thản nhiên nói: “Ừ, ta biết rồi.”

“...” Đây là phản ứng gì vậy?

Quân Tu Nhiễm hơi phát ngốc, còn có chút không biết nên thế nào, ngưng nhìn vẻ mặt bình tĩnh không gợn sóng của nàng, mày kiếm khẽ chau lại, không có cách nào đoán được suy nghĩ của nàng.

“Diễm Diễm...”

“Huynh nói là cần một số loại dược liệu hiếm có, là những loại nào?”

“...”

Khi mặt trời xuống núi, màn đêm sắp buông xuống, bọn họ – đám người chạy ra sau núi săn thú nướng ăn vào ngày cầu phúc ở Lăng Vân Tự, làm cái việc ác khiến cho người và thần phẫn nộ, tuyệt đối ly kinh phản đạo – cuối cùng cũng rời khỏi rừng mai, đi về phía Lăng Vân Tự.

Chỉ là trên đường đi, ánh mắt của mấy người khác đặt lên trên người Quân Tu Nhiễm... à không, phải là đặt lên trên mặt hắn, nhìn thế nào cũng thấy ánh mắt đó có mấy phần gian trá.

Cuối cùng Thần công tử không nhịn nổi nữa, bĩ ỏi cực kỳ, tiến lên, lấy khuỷu tay huých huých hắn, mặt mày gian xảo hỏi: “Ta bảo này Tam điện hạ, người làm chuyện gì khiến cho Tiểu Diễm Diễm nhà ta nổi giận vậy, để cho nó phải in hoa trên mặt người.”

Mấy người ở bên cạnh lập tức dựng tai lên, muốn nghe ngóng chuyện của Tam điện hạ, Vinh đại tiểu thư thì đến bên cạnh Đoan Mộc Diễm, âm thầm dựng ngón tay cái với nàng.

Trâu bò! Ngay cả Tam điện hạ cũng dám ra tay đánh, người tuyệt đối là người đứng đầu trong các thiếu nữ hoài xuân của tất cả các thiên kim khuê tú Đại Viêm này!

Khóe miệng Đoan Mộc Diễm co rút, sau đó mặt không biểu tình.

Quân Tu Nhiễm thì mỉm cười nhìn nàng một cái, sau đó chuyển thành u oán, sờ mặt nói: “Bởi vì vừa nãy ta kim lòng không đậu...”

“Hả?” Mấy cái lỗ tai ở bên cạnh “xoẹt xoẹt” vênh cao, mắt lóe ra vẻ hóng hốt, chỉ có Cảnh thế tử là liếc xéo, ánh mắt lạnh lùng của Diễm quận chúa bay thẳng tới.

Tam điện hạ cong cong khóe môi, lại cười như vô cùng hoài niệm tình cảnh khi đó, đối với phản ứng của mọi người bên cạnh coi như không thấy, tiếp tục nói: “...kim lòng không đậu nên hôn Diễm Diễm một cái.”

“À!” Thế là mọi người như bưng bình, chuyển ánh mắt lên người Đoan Mộc Diễm, nháy mắt với nàng một hồi, cười gian xảo.

Mặt Đoan Mộc Diễm hơi đen lại, cười lạnh, đằng đằng sát khí nói: “Cho nên ta mới cho hắn một cái tát!”

“Vèo” một cái, Vinh đại tiểu thư lập tức tránh xa nàng, lại nghe Phụng Lâu yêu kiều cười nói: “Ô kìa, cũng đã đính hôn rồi, nắm tay, hôn môi cũng không phải là chuyện lớn gì, Quận chúa như vậy cũng không khỏi hơi quá đáng rồi nha, phải biết lúc trước ngài đề Tam điện hạ xuống, ăn xong chùi mép, Tam điện hạ còn không nổi đánh ngài mà!”

Lần đầu tiên từ lúc sinh ra đến nay, Tam điện hạ cảm thấy Phụng Lâu đúng là tri kỷ của hắn!

Nhưng mà hắn cũng không dám thể hiện chút suy nghĩ này ra ngoài, bởi vì người bên cạnh đã tản ra lãnh khí rồi.

Sau khi trở lại Lăng Vân Tự, lại gây ra một chút xôn xao nho nhỏ.

Cũng không biết là thật sự trùng hợp, hay căn bản là vẫn luôn quanh quẩn ở chung quanh đó, chờ đến lúc tình cờ gặp người trong truyền thuyết, lúc mấy người Đoan Mộc Diễm về đến sân của thiện phòng, vừa khéo gặp phải Thành Mộng Tuyền.

Thiện phòng của Quân Tu Nhiễm và Đoan Mộc vương phủ ở trong cùng một viện, cũng không biết là do xui xẻo hay do ai đó sắp xếp, mà sau khi tiến vào Lăng Vân Tự, Phụng Lâu xinh đẹp lướt đi, Vinh đại tiểu thư âm thầm trở về thiện phòng của mình, bốn người còn lại đi về thiện phòng của họ, sau đó ở cửa viện, “tình cờ” gặp Thành đại tiểu thư.

Từ xa nàng ta đã bày ra bộ dáng xấu hổ, nhát gan e thẹn, đang muốn hành lễ thì kinh sợ khi nhìn thấy dấu năm ngón tay trên mặt Tam điện hạ, lập tức kinh hô: “Biểu ca, mặt của huynh bị sao vậy?”

“Bị ta đánh!” Đoan Mộc Diễm lạnh lùng mở miệng, thật sự cảm thấy vị đại tiểu thư của Hữu tướng phủ này phiền nhiễu cực kỳ, cứ lượn lờ ở trước mặt, không biết là khiến cho người ta rất chán ghét sao?

Cho nên nàng trực tiếp mở miệng chắn ngang ý đồ của nàng ta, liền thấy Thành tiểu thư nghe vậy khẽ giật mình, sau đó yếu ớt cúi đầu nói: “Quận chúa, sao cô có thể đối xử vô lễ với biểu ca như thế? Biểu ca chính là hoàng tử, thân phận tôn quý...”

“Liên quan ch* gì đến ngươi?”

“A?”

Đoan Mộc Diễm khẽ nhíu mày, lạnh lùng nhìn nàng một cái, sau đó đi vòng qua nàng, bước thẳng vào trong sân.

Thành Mộng Tuyền vẫn đứng yên bất động ngoài cửa, chợt có giọng nói truyền đến từ phía sau: “Còn nói bản quận chúa không biết liêm sỉ, cho dù bản quận chúa không biết liêm sỉ cũng sẽ không làm chuyện quần lấy nam nhân nào đó, đuổi cũng không đi, Đại tiểu thư của Hữu tướng phủ tri thư đạt lý trong truyền thuyết, tài mạo song toàn, dịu dàng nhã nhặn, là người tình trong mộng của vô số thiếu niên công tử Đại Viêm, hoá ra cũng chỉ như thế mà thôi.”

“Diễm Diễm, hoan nghênh nàng quần lấy bốn vương bất cứ lúc nào.”

“Cút!”

“Cút xa rồi, lúc Diễm Diễm nhớ tới ta muốn tìm ta nhưng không thấy thì sao giờ?”

Đoan Mộc Diễm hơi dừng chân, nghiêng đầu nhìn hắn mang vẻ mặt đầy bối rối nhưng vẫn cứ lộ ra ý cười, khoe miệng khẽ co rút, rồi lại dờ mắt, đi về phía thiện phòng, giọng nói ung dung tràn ra, nói: “Ngươi có thể lựa chọn, cút thẳng hoặc là cút đi cút lại.”

Quân Tu Nhiễm ngừng chân, đưa mắt nhìn nàng đi vào thiện phòng đóng cửa lại, không khỏi khẽ cười một tiếng vui vẻ, quay người đi vào thiện phòng đối diện.

Trong góc nào đó, có cái đầu lén lút thò ra, nhìn mấy gian thiện phòng đang đóng kín cửa, lại thò người quay đầu nhìn Thành Mộng Tuyền vẫn đang đứng bất động ở ngoài cửa một cái, lắc đầu “chặc chặc” hai tiếng, lại rút đầu lại.

“Vương phi thật uy vũ!”

“Nói nhảm! Còn không nhìn xem Vương phi nhà ai!”

“Vương phi cái gì? Rõ ràng là Quận chúa nhà ta!”

“Chao ôi, thì ra là Cẩm Tú cô nương, Cẩm Tú cô nương đã hứa hôn với ai chưa?”

“Liên quan gì với các ngươi?”

“Chúng ta có một đồng huynh đệ, phần lớn đều chưa có hôn phối, không biết Cẩm Tú cô nương thích kiểu gì, cứ tùy tiện chọn lựa đi.”

“...”

“Này này, Cẩm Tú cô nương, cô đừng đi mà! Á, Nguyên Hương cô nương, cô thích phu quân như thế nào?”

“Hả? Ta đi trước.”

“Đừng mà, huynh đệ chúng ta nhiều như vậy, thực sự chỉ cần tùy tiện chọn tùy tiện lấy thôi. Cô thích nghiêm túc, đứng đắn thì đã có lão đại của chúng ta, thích phong lưu phóng khoáng thì có Tông An, thích tính tình ôn hòa tốt bụng thì có Tiểu Thuận Tử, thích hào phóng thì có Trương Nghị, thích người có thể chọc cho cô vui vẻ thì có ta, thích... Này này, Nguyên Hương cô nương, cô đừng đi trước mà, thật là muốn thế nào thì có thể đó mà, loại hình phong cách nào cũng có đủ cả, ngoại trừ tính cách ra, tất cả đều am hiểu đủ nghề, cho dù là bị ném vào trong đám dân chạy nạn cũng có thể tìm được cách sinh tồn đó, ngoại trừ ăn xin, tuyệt đối sẽ không để cho cô chịu một chút thiệt thòi nào, càng đừng nói đến loại chuyện bất nết cô! Này này này, cô đừng đi mà—”

Nguyên Hương vẻ mặt hoảng hốt, lão đà lão đảo đi vào thiện phòng hầu hạ Quận chúa, hu hu hu, những người đó thật đáng sợ mà!

Ngày đầu tiên của chuỗi ngày cầu phúc đã trôi qua như vậy, đêm dài người yên tĩnh, khi tất cả mọi người đều vì nước sôi cháo loãng mà cảm thấy bụng đói kêu vang, thì ở trong gian thiện phòng nào đó, có người đang ngồi xỏm trong bóng tối, bởi vì ăn quá nhiều dầu mỡ linh tinh mà đau khổ vì... tiêu chảy.

Ngày kế tiếp, khi mấy người gặp nhau, Đoan Mộc Diễm lập tức phát hiện ai đó mặt mũi tái nhợt, bước chân phù phiếm, hư thoát như bị cái gì đó tra tấn cả đêm.

*Hư thoát: triệu chứng mất nước, hạ đường huyết.

“Phượng gay, ngươi làm sao vậy?” Thần công tử phe phe quạt, có chút buồn bực hỏi.

Hắn ta vẫn luôn ồn ào, tự chơi một mình cũng có thể làm ra ‘n’ loại, hơn nữa vừa thấy Thần công tử là lập tức biến thân thành gà chọi, đấu đến mức hôn thiên địa âm cũng không muốn ngừng, hôm nay lại mệt mỏi, đối mặt với sự khiêu khích của Thần công tử cũng chỉ miễn cưỡng nhìn hắn một cái, cho nên Thần công tử từ ra rất buồn bực.

Lần này, ngay cả nhìn Phượng Lâu cũng không nhìn hắn, giống như không xương mà nằm bò ra bên cạnh lan can, yếu ớt thờ dài.

“Hôm nay có đi không?”

Vinh đại tiểu thư hứng trí bùng bùng, Phượng Lâu nghe xong lại biến sắc, lập tức nói: “Không đi không đi, hôm nay bản tổng quản hơi mệt, sẽ không đi với các ngươi, đi về ngủ đây.”

Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hắn quay người dậm bước chân yếu ớt lão đảo về phòng.

Ngày thứ hai trôi qua rất yên ổn, thậm chí ngay cả Thành Mộng Tuyền chỉ chờ cơ hội đi tới lượn lờ trước mặt Quân Tu Nhiễm cũng im hơi lặng tiếng, không biết là có phải bị câu nói kia của Đoan Mộc Diễm đã kích hay không.

Ba ngày cầu phúc đã đến ngày cuối cùng, nghi thức hồi cung của Hoàng thượng đã xong, chỉ chuẩn bị lên đường trở về, người nhà của những quan viên khác cũng đang chờ xuất phát, nhưng hơi khác so với lúc đến, lúc về không cần hộ tống mà đi cùng Hoàng thượng.

Dựa vào tình huống của những năm trước, thực ra sau khi cung tiễn Hoàng thượng, có nhiều người còn nán lại Lăng Vân Tự thêm nửa ngày nữa, đến chiều mới hồi kinh, bởi vì đối với những vị phu nhân tiểu thư mà nói, hiếm khi có được một lần xa nhà.

Nói là lễ Phật, thực ra phần lớn là đi dạo, ngắm phong cảnh.

Phong cảnh ở đây, năm nào cũng có thể tới ngắm một lần, nhưng dường như bọn họ không thấy nhàm chán, còn thưởng thức rất say sưa.

Đoan Mộc Diễm ngồi trên một chiếc ghế đá trong Lăng Vân Tự, nhìn những oanh oanh yến yến trong tầm mắt, có người cầu thần bái Phật, có người xin quẻ cầu nguyện, giống như cầu hai ngày vẫn chưa không đủ. Bên kia còn có công tử tiểu thư đi cạnh nhau, nói chuyện nhẹ nhàng, công tử xuân phong đắc ý, tiểu thư thì xấu hổ ngại ngùng, không biết đang nói cái gì mà tiểu thư hờn dậm chân lườm công tử một cái, khiến hắn cười sung sướng một trận.

Ở nơi chùa chiền cửa Phật thanh tịnh này, ngày cầu phúc hàng năm cũng là ngày lành, là cơ hội tốt, là nơi các công tử tiểu thư thân cận.

Ba ngày nay không biết đã tác thành cho bao nhiêu mối nhân duyên, cũng không biết có ai đứng núi này trông núi nọ, có mối nhân duyên nào bị phá hỏng?

Đoan Mộc Diễm nghĩ hơi u ám, từ xa có người đi về phía này, đó là người đã hai ngày không thấy – Đại tiểu thư của Hữu tướng phủ.

Thành Mộng Tuyền cũng nhìn thấy nàng, vẻ mặt không khỏi có chút miễn cưỡng, xấu hổ, oán độc và ghen ghét chọt lóe lên trong mắt rồi biến mất ngay lập tức, không ngờ sau đó lại dịu dàng thì lẽ với nàng, cũng không nói gì, hành lễ xong liền cùng hai người không biết là tiểu thư nhà nào đi tới chỗ khác.

Trong mơ hồ nghe thấy một vị cô nương trong đó nói thầm với nàng ta: “Thành tỷ tỷ, tỷ quá thiện lương rồi, cái loại không biết liêm sỉ này thì cứ coi như nàng ta không tồn tại là được.”

“Nàng là quận chúa, sao chúng ta có thể thất lễ?”

Đoan Mộc Diễm liếc mắt nhìn nàng kia một cái, rồi sau đó quay đầu lại như không có việc gì, ngẩng mặt nhìn trời, thầm nghĩ “thật là ngao mạn”!

Lúc nàng đang phàn nàn thì có người đi về phía này, trên tay cầm hai cái túi phúc đại màu sắc rực rỡ, cười dịu dàng với nàng rồi nói: “Điềm Điềm, chúng ta cùng đi treo túi phúc đi.”

Còn chưa đi xa, ba người Thành Mộng Tuyền nghe vậy liền dừng chân, quay đầu lại, nhìn thấy nam tử tay cầm hai chiếc túi cầu phúc, đứng ở đó cười dịu dàng với nữ tử, gió thổi qua làm ống tay áo của hắn khẽ lay động, giống như tiên nhân thuận gió mà đi, phong nhã vô cùng.

Mà ở phía đối diện, nữ tử hơi ngẩng đầu nhìn hắn, bên mặt trong suốt khuynh thành vô song.

Nàng nhìn hắn, giống như còn có chút không kiên nhẫn, chân mày chau lại, cái miệng nhỏ nhắn hơi mấp máy, nhẹ giọng nói: “Thực phiền toái!”

Hắn nghe vậy cười khẽ, nhất thời làm cho thiên địa không khỏi trở nên âm trầm thất sắc, chỉ tiếc rằng sự ôn nhu của hắn chỉ hiện ra với nữ tử trước mặt.

Hắn lại tiến lên phía trước vài bước, đưa tay kéo người đang ngồi trên ghế đá lên rồi quay người đi về phía sau Lăng Vân Tự, giống như đang dỗ dành trẻ nhỏ, nói: “Không phiền đâu, không phiền đâu, chỉ cầm cái túi này ném lên cây cầu phúc thôi, làm rất nhanh.”

“Ừ.” Nàng thờ ơ đáp một tiếng.

Cảnh này rơi vào trong mắt vô số người, nhất thời có vô số tiểu thư người thì hâm mộ, người chán nản, người thì chuyển toàn bộ oán niệm lên người Đoan Mộc Điềm.

Thành Mộng Tuyền nắm chặt khăn, dùng sức cắn cắn môi, chột hai vị tiểu thư đi cùng nói: “Nhắc đến túi cầu phúc, ta lại quên không đi tới cây cầu phúc để cầu nguyện rồi, đây là chuyện trọng yếu nhất khi đến đây đây.”

“Ta cũng chưa đi, hay là chúng ta cùng đi đi.”

“Ừ.”

Đoan Mộc Điềm bị kéo đi về phía cây cầu phúc trong truyền thuyết, nghe nói cây cầu phúc này có thần linh phù hộ, vô cùng linh nghiệm.

Cây đó cũng không phải nằm trong Lăng Vân Tự, mà phải đi ra đằng sau Lăng Vân Tự, có thêm đá đi lên đỉnh núi, cây cầu phúc ở chính giữa đỉnh núi. Thêm đá này là con đường duy nhất đi lên đó, bởi vì bên kia đỉnh núi là vách núi sâu vạn trượng.

“Đây là của nàng.” Quân Tu Nhiễm cầm một túi đưa cho nàng, hỏi: “Điềm Điềm, nàng muốn cầu xin điều gì?”

“Hy vọng phụ thân bình an hồi kinh sớm.”

Tam điện hạ gật gật đầu, cũng không có vẻ thất vọng hụt hẫng gì, mà như có điều suy nghĩ, sau đó đi tới dưới cây cầu phúc, chấp hai tay lại, mặt đầy thành kính, nhẹ giọng nói: “Hy vọng Đoan Mộc vương thúc có thể khai hoàn về kinh sớm, như vậy mới có thể lấy Điềm Điềm về nhà sớm.”

Đoan Mộc Điềm: “...”

Hai người vừa treo túi xong thì thấy Thành Mộng Tuyền và hai vị tiểu thư khác cũng đi lên tới đỉnh núi, trên tay mỗi người đều cầm một chiếc túi cầu phúc màu sắc sặc sỡ.

Đoan Mộc Điềm không biết nói gì.

Da mặt người này sao lại dày như thế? Ngay cả tiểu thúc nhà nàng so với người này chỉ sợ cũng tự thấy thua kém, xấu hổ mà tự sát.

Ba vị cô nương dịu dàng hành lễ, rồi ngay sau đó, Quân Tu Nhiễm và Đoan Mộc Điềm đều gần như cùng biến sắc, đột nhiên quay đầu nhìn rừng cây rậm rạp ở phía sau.

Cành lá ở đó rung động nhỏ đến mức không thể nhìn ra, sau đó “vụt” một tiếng, có một mũi tên nhọn hoắt sắc bén bay ra, nhắm thẳng vào Đoan Mộc Điềm.

Ám sát ngay lúc ban ngày ban mặt.

Đoan Mộc Điềm chột nheo mắt, nhìn chăm chăm vào mũi tên đang bay thẳng sát khí đang bay thẳng về phía mình, khẽ xoay mũi chân, lập tức cơ thể cũng chuyển động theo, gần như là cùng lúc, mũi tên “vù” qua ngực nàng một cái rồi cắm “phập” lên cây cầu phúc.

Cũng cùng lúc đó, Quân Tu Nhiễm chột tung người bay lên, lao vào trong rừng cây trước mặt.

Ngay sau đó trong rừng có tiếng đánh nhau vang lên, lại thấy cành lá lắc lư, cùng với tiếng “vèo vèo”, có rất nhiều người ở sâu trong rừng tuôn ra, xông về phía này.

Đến lúc này ba người Thành Mộng Tuyền mới có phản ứng, bị dọa đến mức kinh hoàng, thét lên chói tai, quay người muốn chạy xuống núi, túi phúc vừa rồi còn được trân trọng nâng niu trong tay cũng bị vứt xuống đất, có vô số dấu chân dẫm đạp lên.

Lại có người dẫn đầu xông về phía đó bức ba người quay lại, ba người lại chen chúc nhau chạy về phía Đoan Mộc Diễm.

Vô số người bật mặt từ trong rừng xông ra, liều chết xông về phía Đoan Mộc Diễm, trong rừng có tiếng đánh nhau kịch liệt, rõ ràng người đang đánh nhau với Quân Tu Nhiễm là cao thủ, nếu không cũng sẽ không đến nỗi trốn ở trong đó mà không bị hai người phát giác, đến lúc hẳn định ra tay thì mới phát hiện ra.

Ba vị tiểu thư đang hét chói tai chạy về phía Đoan Mộc Diễm, đồng thời cũng có vô số hắc y nhân xông tới đây. Đoan Mộc Diễm đưa tay sờ vào bên hông, có một thứ xinh xắn giống như ống đồng xuất hiện ở trong tay nàng, tiếp đó “phụt” một tiếng, một quả cầu lửa kéo theo làn khói xanh bay lên không trung, đến điểm cao nhất thì “đùng” một cái, nổ mạnh.

“Tốc chiến tốc thắng!” Trong rừng có một tiếng quát lạnh lẽo vang lên, lập tức khiến cho tốc độ chém giết bên ngoài trở nên nhanh hơn, mà tiếng đánh nhau trong rừng cũng càng ngày càng kịch liệt.

“Là ai phát các người đến?”

Quân Tu Nhiễm trầm giọng hỏi, nhưng không có ai trả lời câu hỏi của hắn.

Sát khí ập đến, Đoan Mộc Diễm đứng im bất động, rồi đột ngột bật lên, đầu tiên là kéo ba vị tiểu thư về phía mình, rõ ràng vương tay vương chân nhưng nàng lại không thể giết được, nếu không sẽ khiến Đoan Mộc vương phủ chọc phải phiền toái lớn, lại đá mấy vị tiểu thư đi, đồng thời đám người kia cũng xông tới trước mặt nàng.

“Vù!”

Người xông lên đầu tiên chỉ thấy có tia sáng đen chọt lóe trước mắt, sau đó thấy cổ mát lạnh, còn chưa biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì thì thấy máu đột ngột phun ra từ cổ, hẳn mở to hai mắt, ngay cả cái bóng cũng không thấy.

Trong chút ý thức cuối cùng, hắn như nghe thấy bên tai có tiếng máu phun ra không ngừng. Có tiếng vật nặng ngã xuống đất, còn có chất lỏng ấm áp phun lên, rơi xuống mặt hắn, rồi im lặng, ngay cả một tiếng kêu cũng không có.

Giờ phút này, Đoan Mộc Diễm biến thành sát thần chỉ trong một khoảng thời gian cực ngắn, tiến vào trong đám người liều chết, chủy thủ trong tay bay lượn, vẫy gọi đoạt mệnh người ta.

Nhưng dù sao đối phương cũng người đông thể mạnh, hơn nữa bọn chúng đều là cao thủ, cuối cùng “keeng” một tiếng, có thanh đoản kiếm bay ngang tới, ngăn thanh chủy thủ đang nhắm về cổ hòng địch nhân của nàng, có người chặn ở trước mặt, đồng thời cũng có người từ phía sau vọt tới, nhắm thẳng vào lưng nàng.

Đoan Mộc Diễm lạnh lùng nhìn người chết đầy đất, giẫm lên trên thì thể đầy máu tươi, nàng không chớp mắt, ngang nhiên xông lên phía trước, thanh chủy thủ xoay tròn thoát khỏi đoản kiếm, “xoẹt” một cái đã cắt cổ tay đối phương.

Đồng thời nhún người, mũi chân vẽ thành một vòng tròn trên mặt đất, thân thể thay đổi góc độ một cách kỳ lạ, nhấc chân đá ra phía sau một cái.

Một chiêu hóa giải nguy cơ, ngăn cản chiêu thức giết người của hai kẻ phía trước và phía sau, còn chưa kịp thở thì bên cạnh đã có sát khí xông tới, hai gã bị nàng bức lui cũng quay người lại, đám người bật mặt chen nhau liều chết xông về phía nàng.

Ở chân núi đã xuất hiện bóng người – những người trông thấy tín hiệu nên vội vàng chạy tới, dựa vào tốc độ của bọn họ, không mất nhiều thời gian đã xông lên đỉnh núi.

Trên đỉnh núi, đám người bật mặt càng thêm điên cuồng, trong lúc không chú ý, Đoan Mộc Diễm dần dần đến gần vách núi, Quân Tu Nhiễm vẫn còn ở trong rừng chưa đi ra, chỉ nghe thấy tiếng đánh nhau kịch liệt.

Ở chỗ khác, có ba vị tiểu thư như ruồi mất đầu, chạy thực mạng khắp nơi, hét chói tai phối hợp với cảnh giết chóc này, cho dù đám sát thủ bật mặt này dường như có chỗ cố kỵ không ra tay gây bất lợi với các nàng, nhưng cảnh này vẫn dọa những vị tiểu thư đến cả giết gà cũng chưa từng thấy sợ hãi mà hét chói tai, ngược lại, còn khiến cho đám người bật mặt này bị vương chân vương tay, làm Đoan Mộc Diễm giảm bớt áp lực.

Rất hiển nhiên, mục tiêu của bọn họ là Đoan Mộc Diễm, cũng bởi vì chút nguyên nhân đặc biệt nào đó mà không thể giết luôn ba vị tiểu thư đến từ gia đình quan to trong triều.

Lại có thứ gì đó sắc bén từ phía sau đâm thẳng đến, trước mặt thì có hai tên bật mặt liên thủ kiềm chế nàng, thậm chí nàng còn cảm thấy đau đớn ở lưng.

Tránh không kịp, phản kích lại càng không kịp, trong mắt nàng chọt lóe lên lệ khí, cũng đột ngột xoay người ngay trong lúc nguy cấp, mặc kệ thứ sắc bén ở phía sau, nhấc chân đá bay người trước mặt, đồng thời cũng xoay chủy thủ trong tay, “phập” một tiếng, chủy thủ đâm vào ngực tên còn lại.

Lúc này sau lưng chọt lạnh buốt, kiếm đã đâm vào thịt, người kia chỉ cần dùng lực đẩy về phía trước là có thể đâm thấu tim nàng.

Cũng vào lúc này, nàng đột nhiên nhào về phía trước, cũng không quay đầu nhìn cú thế mà đã cánh tay kia.

“Bịch” một tiếng, nàng đá vào một cánh tay rắn chắc, cũng bởi vậy mà khoảng cách nàng nhào lên phía trước tăng lên rất nhiều, nó cũng làm cho nàng cách vách núi gần hơn.

“Quận chúa cẩn thận!” Chợt có một giọng nữ hét to vang lên, ngược lại khiến nàng giật mình quay đầu nhìn, nhận ra đó là một vị tiểu thư đi cùng Thành Mộng Tuyền, cũng không biết là con vị đại nhân nào.

Ngay sau tiếng kêu này của nàng ta, ở bên kia có sát khí dội tới, “vù” một tiếng, tên sát thủ xông tới đây.

Đoan Mộc Diễm hừ lạnh một tiếng, bàn tay dùng lực vỗ một cái xuống mặt đất, cả người đều bay lên, cũng vào lúc này, bóng người ở phía trước chợt lóe, sau đó “bịch” một tiếng, có thứ gì đó đụng vào người nàng, khiến nàng lại bị mất thăng bằng ngã xuống mặt đất, rồi “xoẹt” một cái, trên tay nàng bị cứa một nhát, tạo thành một vết thương lớn.

Quay đầu lại nhìn thì thấy vị tiểu thư ban nãy lúc này đang nhìn nàng không biết làm sao, nói: “Thực... thực xin lỗi... ta không cố ý.”

Từ góc độ vừa nãy nàng đứng tới, có lẽ là nàng ta muốn đứng rút kiếm của gã bị mặt, lại không ngờ đúng lúc này Đoan Mộc Diễm lại nhảy bật lên, vì thế mới tạo thành cái hậu quả này.

Nhanh chóng hiểu rõ tình huống, Đoan Mộc Diễm không khỏi nhìn nàng một cái thật sâu, nói một câu “Cảm ơn” rồi nhanh chóng đứng lên.

Lại có thêm người tới trước mặt, mà cái tên không thể một chiêu giết nàng lúc nãy lộn người xông lên, nhưng lại cầm kiếm đâm về phía nữ tử đang kinh hoàng.

Đoan Mộc Diễm giật mình, theo bản năng đưa tay kéo nàng lại đây, sau đó nàng chợt cảm thấy có lực gì đó đụng vào bụng dưới, lại còn dùng sức đẩy nàng ra phía sau, rồi nàng rơi thẳng xuống vách núi.

Nàng đột nhiên nâng mắt, nhìn thấy khuôn mặt đang cười đầy đắc ý.

Trúng kế rồi!

Trong mắt nàng lập tức tràn đầy sâm lãnh, vào khoảnh khắc cuối cùng thì dùng sức duỗi tay, đột nhiên kéo nữ tử vẫn còn đang đứng ở bên vách núi nhìn nàng xuống theo.

“A ——”

Hai người bị rơi xuống phía dưới, nữ tử kia mặt đầy hoảng sợ, nắm chặt lấy tay Đoan Mộc Diễm, bất luận như thế nào cũng không có cách đẩy nàng ta ra.

Ánh mắt Đoan Mộc Diễm lạnh lẽo, chợt phát tay một cái, có thứ gì đó màu đen lướt qua, chém thẳng về phía cổ tay ả, cùng với tiếng kêu càng ngày càng thảm thiết là máu tươi tóe ra, Đoan Mộc Diễm giờ chân đạp ả một cái, nhanh chóng bật người lên.

Bên cạnh vách núi trước mắt, lại có một đám người bị mặt đang đứng đó chờ sẵn, cùng nhau vung kiếm đâm về phía nàng.

Nàng đã không còn sức lực thì chớ, ở giữa không trung còn phải uốn người tránh khỏi sự ám sát, sau đó lại ngã xuống vách núi.

“Diễm Diễm!”

“Muội muội!”

“Tiểu Diễm Diễm!”

“Vương phi!”

Dường như có rất nhiều giọng nói vang lên bên tai nàng, nàng cố gắng ngẩng đầu lên nhìn, thấy có máu bắn tung tóe, có thi thể ngã xuống, sau đó còn có bóng người màu tím chợt lóe lên, trong lúc nàng mở lớn mắt, có người bay từ trên vách núi xuống.

Hắn đuổi theo nàng, cũng một phát túm được nàng, sau đó ở trên không trung mạnh mẽ xoay người, dùng sức đẩy nàng lên, còn chính hắn thì bị rơi xuống núi với tốc độ nhanh hơn.

“Quân Tu Nhiễm...”

Trên không trung, nàng cố gắng đưa tay ra muốn nắm lấy người đang rơi xuống càng lúc càng nhanh, mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào hắn, thấy hắn nhoẻn miệng cười với nàng, khuôn mặt đầy nhu tình và quyến luyến.

“KHÔNGGGG...”

Nàng cố gắng vươn tay nhưng chỉ thấy hắn càng ngày càng rời xa nàng, đột nhiên trong lòng đầy sợ hãi, giống như có thứ gì đó rất quan trọng bị lấy đi.

Mười năm trước, Quân Tu Nhiễm – người bị xiềng xích trói buộc trên núi Từ Hà, toàn thân bẩn thỉu gần như đã mất đi nhân tính, Quân Tu Nhiễm – người trầm mặc ít nói ẩn hiện kiệt khí, Quân Tu Nhiễm – người đẩy nàng ra, một mình chống lại tên hồ ly mắt xanh, người đánh lạc đường hắn ta để bảo vệ cho tính mạng của nàng, mười năm sau, Quân Tu Nhiễm – người trở nên vô liêm sỉ, ép buộc nàng lấy hắn, cả ngày không thèm lo chính sự, chỉ lo dâm

đưa quấy rầy nàng không ngừng, Quân Tu Nhiễm – người chịu phạt quý với nàng, bảo vệ nàng chu đáo, vì nàng mà khiến cho Tuyên Đức Cung nhuộm máu, Quân Tu Nhiễm – người... đã đẩy nàng lên còn bản thân thì lại ngã xuống vách núi...

“Quân Tu Nhiễm!”

Đột nhiên cổ áo bị kéo căng, sau đó nàng bị người ta dùng sức kéo lên, rốt cục cũng đặt chân trên mặt đất.

Có người lại đưa tay dùng sức ôm nàng, kéo nàng lại không cho nàng xông về phía vách núi, còn có rất nhiều người nói gì đó ở bên tai nàng, nhưng nàng không nghe thấy, nàng chỉ nghe thấy bên tai vang lên tiếng “ừ ừ”, vang đến nỗi đầu nàng phát đau, lòng đầy tức giận mà không có cách nào phát tiết.

“Muội muội, tìm ra kẻ đứng sau màn ám sát lần này rồi huynh sẽ báo thù cho muội!”

Câu nói này truyền vào tai nàng vô cùng rõ ràng, khiến nàng chợt giật mình rồi trở nên vô cùng tỉnh táo, quay đầu lại nhìn chăm chăm vào người bên cạnh.

“Ai nói huynh ấy đã chết?”

“Tiểu Diễm Diễm?” Thần công tử đang kéo nàng không khỏi lo lắng.

Đoan Mộc Diễm lại quay đầu nhìn chăm chăm xuống vách núi, đáy mắt đột nhiên tối sầm lại, cắn răng nói: “Ai nói huynh ấy đã chết?”

Đang sau chợt có tiếng khóc thê lương vang lên: “Biểu ca! Đoan Mộc Diễm, là người hại chết biểu ca, đều là do người làm hại! Từ sau khi người hồi kinh, không có xảy ra một chuyện tốt nào, người là đồ sao chổi, đồ sao chổi!”

Đoan Mộc Diễm cúi đầu, nhìn chăm chăm vào Tông An đang ôm chặt đùi nàng, ngẩng mặt lên nhìn nàng ta, rồi sau đó nàng đá bay hắn, xoay người “chất” một cái tát mạnh lên mặt người nào đó họ Thành.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 28: Nàng uống nhầm thuốc?

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Tam điện hạ gặp chuyện rơi xuống vực, chuyện này khiến cho cả lăng vân tự đều sôi trào lên, lúc người của hai vương phủ đuổi tới, các tăng nhân trong Lăng Vân tự cũng theo sát sau.

Mà dưới tàng cây được thần linh phù hộ trong truyền thuyết, Đoan Mộc Diễm lúc này đang tát lên mặt Thành Mộng Tuyền, tiếng vang thanh thúy khiến mọi người trong Đoan Mộc Vương phủ sửng sốt, sau đó liền vụt một cái, vây quanh Thành đại tiểu thư.

Thành Mộng Tuyền bị đánh, lao đảo té qua bên cạnh, khuôn mặt sợ sệt, sau đó đột nhiên vận vẹo, ngẩng đầu hung dữ trừng mắt với Đoan Mộc Diễm, cái gì mà tư thái ôn nhu gì gì đó đều mất hết.

“Người...”

Nhưng mà không đợi ả nói xong nói, Đoan Mộc Diễm lại tiến lên từng bước, nhấc chân đạp ả bay ra ngoài.

Lúc này người trong phủ Hữu tướng cũng tới, vừa đến đã nhìn thấy đại tiểu thư nhà mình bị Diễm quận chúa ngược đãi như thế, không khỏi giận dữ, cảm kích lao lên, lại bị người của Đoan Mộc vương phủ chặn lại, không cho bọn họ chút cơ hội mạo phạm quận chúa Đoan Mộc vương phủ nào, bọn họ đâu không được, liền ngẩng đầu kêu lên với Đoan Mộc Diễm: “Diễm quận chúa, sao ngài dám đối đãi với tiểu thư nhà chúng ta như thế, không phải ngài muốn Đoan Mộc vương phủ đối đầu phủ hữu tướng với ngài chứ?”

Đoan Mộc Diễm thờ ơ như không nghe thấy gì, lại tiến lên vài bước, đạp Thành Mộng Tuyền đang muốn giãy dụa đứng lên kia một cái, khiến ả ta thét chói tai, lăn ra ngoài “nhanh như chớp”.

Người Phủ hữu tướng càng thêm tức giận, nhưng người Đoan Mộc vương phủ chặn trước mặt, bọn họ vượt không được, Đoan Mộc Cảnh và Đoan Mộc thần hồ hững hờ nhìn Đoan Mộc Diễm, không có tí chút ý muốn ngăn cản nào.

“Cảnh thế tử, Thần công tử, phủ hữu tướng và Đoan Mộc vương phủ luôn luôn giao hảo, Diễm quận chúa như vậy là có ý gì?”

Đoan Mộc Thần đứng đằng kia, nghe vậy lạnh lùng nở nụ cười một tiếng, vẫn không có ý ra tay như cũ, Đoan Mộc Cảnh thì ngẩng đầu thần nhiên liếc qua người nọ, nói: “Bản thế tử tin tưởng muội muội nhà ta hành động đều có đạo lý, bất cứ lúc nào chỗ nào chuyện gì, quận chúa chính là đại biểu Đoan Mộc

vuơng phủ!”

Đoan Mộc Diễm đi phía trước vì câu nói này mà dừng một chút, ngẩng đầu nhìn những người đó, nói: “Ta hoài nghi Thành Mộng Tuyền cầu kết với người khác, ý đồ ám sát bản quận chúa và tam điện hạ!”

“Không thể nào!”

“Ta không phải!”

Thành Mộng Tuyền giãy dụa muốn đứng lên, ngẩng đầu dùng sức nhìn chăm chăm nàng, nói: “Người nói vậy, ta làm sao có thể làm ra loại chuyện này? Rõ ràng là người làm hại biểu ca rơi xuống vực, lại còn muốn quy tội cho ta, sao người có thể rắp tâm như thế?”

“Không phải? Người muốn đẩy bản quận chúa xuống vực không phải cùng hội với người sao?”

“Không! Ta chỉ vừa vặn cùng đường với nàng ta, căn bản không biết nàng ta sẽ làm ra loại chuyện bực này, người dựa vào cái gì mà nói ta cùng hội với nàng ta?”

Đoan Mộc Diễm ngẩng đầu nhìn vị tiểu thư đang lui bên cạnh vẻ mặt hoảng sợ, nói: “Người nói đi, vị tiểu thư nữa đi cùng người lên núi là của quý phủ nhà ai?”

Cô nương này rung mình một cái, hơi tỉnh táo lại, cẩn thận nhìn Thành Mộng Tuyền một cái, sau đó quỳ xuống đất nói: “Hồi... Hồi bẩm quận chúa, đó là... Đó là tứ tiểu thư hàn lâm học sĩ phủ.”

“Bản quận chúa và học sĩ phủ không quen không biết, cũng không có thù oán gì với nàng ta, cứ làm sao nàng ta lại muốn sát hại bản quận chúa? Sao còn đứng dịp đi cùng Thành tiểu thư người? Nàng ta là một tiểu thư khuê trung, nếu sau lưng không có ai sai sử làm chỗ dựa, nàng ta lấy đâu ra lá gan ám sát tam điện hạ?”

“Mục tiêu của nàng ta không phải là biểu ca mà là người.”

“Làm sao người biết?”

“Ta...”

“Bởi vì người cũng tham dự?”

“Người nói vậy! Người sáng suốt đều nhìn ra lúc đó nàng ta nhắm tới người.”

“Người không thấy tam điện hạ từ đầu với người trong rừng?”

“Ta...”

“Theo ta được biết, hàn lâm học sĩ chính là môn sinh của phủ hữu tướng, tứ tiểu thư học sĩ phủ này lại cùng người lớn lên từ nhỏ, luôn luôn do người làm chủ, sai đâu đánh đó, người chắc chắn cái gì người cũng không biết?”

“Không biết!” Á lão đảo đứng lên, lạnh lẽo nói, “Lại nói, toàn bộ đều chỉ là lời một phía của người mà thôi, người nói nàng ta đẩy người, ta lại nghĩ căn bản chính là người thấy nàng tới cùng ta, liền cố ý muốn kéo nàng ta xuống vách núi, muốn lấy cớ này hãm hại ta! Cho dù người là quận chúa cũng không thể tùy ý làm vậy, ngấm máu phun người như thế!”

Không khí lập tức căng thẳng, tất cả mọi người trên đỉnh núi đang nhìn hai người các nàng, tâm tình đám người phủ hữu tướng kích động, Đoan Mộc vương phủ lạnh lùng, các tăng nhân Lăng Vân Tự thì đứng bên cạnh, không dám ra tay.

Lúc này rốt cục có tăng nhân đi ra, hai tay chấp lại nói: “A di đà phật, dưới thần thụ nơi thánh địa phật môn lại xảy ra chuyện này, thật có lỗi. Nhưng sự cũng đã rồi, xin quận chúa nén bi thương, trước mắt tìm ra tam điện hạ là quan trọng nhất. Lão nạp từng xem qua mệnh tướng của Tam điện hạ, ngài ấy là người có phúc, sẽ không đoán mệnh như thế. Mà vách núi này cũng không quá cao, dưới vực là một con sông, nước sông sâu, vài thập niên trước lúc lão nạp vừa vào Lăng Vân Tự đã từng có nhân vô ý ngã xuống đây nhưng vẫn còn sống sót, nói không chừng tam điện hạ cũng có thể may mắn thoát khỏi kiếp nạn này.”

Đoan Mộc Diễm nhất thời giật mình, mặc dù lúc trước nàng một mực chắc chắn Quân Tu Nhiễm sẽ không chết nhưng nàng biết đó cũng chỉ là tự an ủi, lúc này này đột nhiên nghe lão hòa thượng bình tĩnh nói thế mới có thêm hy vọng.

Không còn tâm tư đầu với Thành Mộng Tuyền nữa, nàng bỗng nhiên bước tới trước, lại dọa cho Thành Mộng Tuyền không khỏi lui về phía sau, nàng lạnh lùng nhìn vị đại tiểu thư phủ hữu tướng này, cười lạnh nói: “Yên tâm, ta nhất định sẽ tra ra chứng cứ, bắt được người đứng phía sau, bao gồm người, còn bao gồm... Đức phi nương nương.”

Bốn chữ cuối cùng dường như là dán vào tai ả nói, chỉ có Thành Mộng Tuyền có thể nghe thấy.

Đây cũng chỉ là nàng đoán mà thôi, vì tuy rằng nàng tự nhận lúc hồi thành tới giờ còn mang tiếng ác nhân, người xem nàng là cái gai trong mắt cũng không thiếu, tỷ như nhóm hoàng tử nương nương khác, nhưng chỉ nhằm vào nàng mà không động tới Quân Tu Nhiễm, hơn nữa Thành Mộng Tuyền gặp đám

người bị mặt đỏ còn bình yên vô sự, người đứng sau chắc chắn không thể là hoàng tử nương nương nào, càng nghĩ càng cảm thấy chỉ có một người hợp điều kiện.

Thành Mộng Tuyền nghe nàng nói bốn chữ cuối cùng liền lập tức cứng cả người, Đoan Mộc Diễm liền ác định được, cười lạnh một tiếng rồi cũng không để ý tới ả nữa, xoay người chạy vội xuống núi.

Nàng muốn đi tìm Quân Tu Nhiễm, nhất định phải tìm được hắn!

Lúc này nàng bỗng nhiên vô cùng tinh táo, tinh táo biết nàng muốn cái gì, muốn làm cái gì, cũng tinh táo hiểu rõ tình ý của nàng với Quân Tu Nhiễm.

Không chỉ là bằng hữu, nàng thích hắn, không chỉ thích có một chút.

Tam điện hạ gặp chuyện rơi xuống vực cũng nhanh chóng lan tới kinh thành, Hoàng Thượng vừa trở lại hoàng cung, thậm chí còn chưa kịp ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, ần chút nỷ vị đã nghe được tin tức này, kinh sợ vô cùng, liền lập tức điều quân tới Lăng Vân tự, nhất định phải tìm được tam điện hạ, đồng thời cũng hạ lệnh nhất định phải tìm được thủ phạm!

Nhất thời, kinh thành vừa mới bình ổn một chút lại gió nổi mây bay, tin tức tam điện hạ rơi xuống vực như một ngọn gió, thổi tung mưa gió trong triều.

Trong Tuyên Đức cung Đức phi nương nương, còn đang ồm ồm đột nhiên nghe được tin tức này, ngây người một lúc, sau đó kinh hô một tiếng: “Tại sao có thể như vậy?” sau đó liền té xỉu, dọa cho Tuyên Đức cung gà bay chó sủa, đám cung nữ thái giám chạy như điên tới thái y viện mời thái y.

Trong Nghiêu vương phủ lúc này lại hoàn toàn yên lặng, ngẫu nhiên có vài nha hoàn phó dịch vội vội vàng vàng, nhưng ở trong góc không người nhìn đến đã có người nói nhau vụt lao ra khỏi phủ, hướng thẳng Lăng Vân tự.

Nhưng cho dù trong thành có mưa bay gió vẫn thế nào cũng không ảnh hưởng nổi đến Đoan Mộc Diễm, lúc này nàng xuống tới vách núi, quả nhiên nhìn thấy dưới vách núi chính là một con sông sâu.

Nàng cẩn thận điều tra, nhìn qua vẻ mặt bình tĩnh, ánh mắt lạnh lùng, điều tra tỉ mỉ không vội không nóng nảy không buông tha một tấc, thậm chí nàng còn leo lên trên vách núi, tay ném một viên đá xuống vực, linh hoạt như chim, khiến người xem bên dưới hết hồn, sợ nàng cứ rơi thẳng từ trên đấy xuống.

Nàng tìm được trên vách núi mấy miếng vải rách dính màu, nhưng lại là màu phấn hồng, hẳn là của tứ tiểu thư phủ học sĩ, mặt khác cây bên vách núi đều bị quệt gãy, bên trên vương mấy sợi tơ vải. Nàng liền theo này dấu vết này leo xuống, xác nhận Quân Tu Nhiễm không ở giữa vách núi mà quả thật rơi xuống sông.

Nhưng người đâu?

Dường như tất cả mọi người đều lao xuống sông tìm kiếm, đội quân hoàng thượng phái đến cũng đã đến, phân công nhau cẩn thận tìm kiếm, nhưng đến nay vẫn không có chút tin tức nào, ngay cả chút dấu vết cũng không tìm được, cho dù là của tứ tiểu thư phủ học sĩ hay Quân Tu Nhiễm, dường như bọn họ rơi xuống sông rồi lại biến mất luôn vậy.

Đoan Mộc Diễm leo lên vách núi, cách mặt sông khoảng ba mét, nàng cúi đầu dòng nước chảy bên dưới, lại ngẩng đầu nhìn một đường dấu vết bên người, bỗng nhiên thả người theo dấu vết mà nhảy thẳng xuống.

Có tiếng hét sợ hãi, sau đó “Rầm” một tiếng, nàng liền rơi xuống nước, tác lực cực mạnh đánh lên người khiến lưng nàng đau đớn, nàng mơ hồ nhìn thấy có người nhảy xuống bơi theo nàng.

Nàng sợ run lên, muốn nói cho bọn họ biết nàng chỉ thí nghiệm một chút, lại đúng vào lúc này bỗng nhiên cảm giác được lực hút từ bên dưới khiến trước mắt nàng xẹt sáng một cái, cũng không quản người phía trên, nàng lại càng trầm mình xuống.

Nước dưới đáy chảy xiết hơn trên mặt sông, nước sông chảy qua đụng phải vách núi dội lại tạo thành lốc xoáy, Đoan Mộc Diễm chưa chìm xuống bao lâu đã bị lốc xoáy này cuốn vào.

Nàng nín thở, trừng to mắt nhìn chăm chăm cảnh tượng trước mắt, thân mình theo lốc xoáy mà không ngừng xoay tròn, càng chuyển càng nhanh, đến lúc nàng cuối cùng không nhận ra phương hướng nổi nữa, bỗng nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm lại, sau đó cũng không thấy gì nữa, mà đó lực hút của lốc xoáy lại yếu dần, cuối cùng chảy nhẹ nhàng như trên mặt sông.

Trước mắt tối đen, cái gì cũng không nhìn thấy, đang lúc nàng nhủ may suy tư thì bỗng nhiên đầu đụng vào khối thạch bích cứng như đá, nàng vội vàng đưa tay sờ thì liền thấy bên trên toàn là thạch bích, không thấy mặt trời.

Nàng lại sờ soạng một chút, sau đó bỗng nhiên xoay người bơi nhanh xuống hướng chảy.

Sau đó rất nhanh nàng đã thấy ánh sáng, nhưng hít mấy hơi, nàng lại bị sặc nước.

Nàng phun nước ra đầy miệng, lại há to miệng hít lấy không khí mới mẻ, đồng cũng phát hiện nơi này là một đầu sông không nhỏ, nhưng vẫn còn kém xe đầu sông bên kia.

Nàng nổi lên giữa sông, quay nhìn cảnh tượng xung quanh bỗng nhiên lại ngẩn ra, bởi vì nàng lại thấy một góc miếu thờ như ẩn như hiện ở xa xa, ngoại trừ Lăng Vân tự, nơi này làm gì còn chùa miếu khác nữa đâu.

Mấy người nhảy theo nàng cũng liên tiếp trôi ra theo, từng cái đầu chìm nổi trong nước, nhìn thấy tình hình trước mắt cũng không khỏi ngẩn người: “Hay là chủ tử bị cuốn sang đây?”

Khó trách tìm bên kia nửa ngày cũng không thấy bóng.

“Thế này là sao?” Nàng cũng không lên bờ mà tiếp tục trôi nổi theo dòng nước.

Có người ở bên cạnh nói: “Xem cảnh tượng bên này thì hẳn là đầu sông bên kia còn có một nhánh sông nữa, chỉ là nhánh sông này hình như cao hơn nhánh bên Lăng Vân tự, không ngờ dưới đáy sông lại còn có lốc xoáy.”

“May mà Vương phi thông minh, nghĩ ra được cách này để dò xét, chủ tử chắc chắn bị cuốn sang đây rồi.”

“Hẳn là như vậy, chủ tử rơi xuống từ trên cao như vậy chắc chắn sẽ chìm xuống rất sâu, bị cuốn vào đây cũng là chuyện bình thường.”

Có người bơi tới bên cạnh nàng, kéo nàng lên bờ, nói: “Đừng ngâm trong nước, lên bờ cùng tìm.”

“Ca ca? Sao huynh cũng ở đây?”

“Muội đột nhiên nhảy xuống như vậy, huynh có thể không nhảy theo sao?”

“... Thật xin lỗi, làm huynh lo lắng rồi.”

“Ừ.”

Mọi người cùng lên bờ, trên người đều ướt như chuột lột, quần áo tất cả đều dính sát lên người, Đao Mộc Cảnh nhíu mày liếc mắt nhìn muội muội một cái, cúi đầu phát hiện quần áo trên người mình có cơi ra che cho muội ấy cũng chẳng che được cái gì.

Bên cạnh có người bỗng nhiên phụt máu mũi, Đao Mộc Diễm quay đầu nhìn lại liền thấy một thiếu niên cao gầy còn có nét trẻ con lúc này đang bịt chặt mũi, khuôn mặt đỏ bừng.

Thấy mọi người đều nhìn về phía hắn, hắn liên tục đảo mắt, nói: “Gần đây hay tức giận, hơi nóng trong, ha ha, hơi nóng trong!”

Có người dùng sức vỗ đầu hắn, mắng: “Tiểu tử thôi cả ngày suy nghĩ cái gì? Dám nhìn vương phi đến mức xịt máu mũi, nếu để chủ tử biết chắc chắn sẽ chụp chết ngươi!”

“Không không không, là ta bị nóng trong mà.”

Khuôn mặt hắn càng lúc càng đỏ, mắt đảo quanh không dám nhìn Đao Mộc Diễm.

Đao Mộc Diễm không khỏi cúi đầu nhìn quần áo trên người, khóe miệng nhếch lên, nói: “Ngươi lập tức trở về gọi người qua đây tìm kiếm, tiện mang mấy bộ quần áo sạch sẽ tới để mọi người thay, tránh bị bệnh ảnh hưởng thân thể.”

Hắn nghe vậy liền gật đầu liên tục, sau đó xoay người lui không thấy bóng.

Đao Mộc Diễm nhìn hắn rồi đi liền quay người lại, nói: “Chúng ta không cần đứng đây đợi, trước tiên phân nhau tìm kiếm quanh sông.”

“Vâng!”

Mấy người kia lĩnh mệnh rồi phân nhau ra, Đao Mộc Diễm quay đầu nhìn ca ca còn đứng bên cạnh, nói: “Ca ca, có phải huynh muốn nói chuyện với muội không?”

Đao Mộc Cảnh cúi đầu lẳng lặng nhìn nàng, ánh mắt mềm nhẹ lo lắng, vươn tay sờ đầu của nàng, than nhẹ một tiếng, nói: “Không có gì, muội bình tĩnh hơn huynh nghĩ nhiều, lại khiến huynh hơi lo lắng. Diễm Diễm, mặc kệ chuyện này có kết quả thế nào, muội cũng phải nhớ rõ còn có rất nhiều người ở bên cạnh muội, quan tâm muội.”

Nàng gật mình, cúi đầu lên tiếng, sau đó xoay người tìm kiếm theo dọc sông.

Đao Mộc Cảnh lo lắng nhìn bóng dáng của nàng, khẽ thở dài, cất bước đuổi theo.

Không bao lâu sau, bọn họ phát hiện mấy mảnh áo nhuộm máu, nhưng đều không phải là của Quân Tu Nhiễm, mọi người đều thất vọng thở dài.

Theo vết máu trên mấy mảnh y phục này, người nọ hẳn đang bị trọng thương nghiêm trọng, Đao Mộc Diễm nhìn y bào đó, liếc mắt một cái liền nhận ra đúng là đó của tứ tiểu thư phủ học sĩ.

Xem ra nàng ta bị cuốn tới đây, hơn nữa dường như còn sống, bằng không sao mảnh vải này lại lọt vào tay nàng mà người lại không thấy đâu?

Đao Mộc Diễm bỗng nhiên run cả người, hy vọng tận đáy lòng càng nhiều thêm.

Một nữ tử chỉ bị thương nhưng vẫn sống thì có gì Quân Tu Nhiễm lại có thể chết được?

Lúc này Tiểu Thuận Từ cũng đã đưa người và quần áo tới, vừa thấy mảnh quần áo trong tay Đoan Mộc Diễm liền run rẩy, nhưng lại phát hiện đây dường như là của nữ nhân lại nhẹ nhàng thở ra, còn không chờ hần mở miệng nói chuyện, Cẩm Tú đã vọt ra từ phía sau hần, lôi kéo Đoan Mộc Diễm nói: “Quận chúa, người dọa chết nô tỳ rồi! Sao người có thể nhảy xuống từ nơi cao như vậy? Lỡ sai sót thì phải làm sao chứ?”

Nói xong lại vội vàng mở bao đồ mang theo, kéo Đoan Mộc Diễm vào sâu trong rừng, lại nói: “Người bây giờ cả người ướt sũng, vẫn nên để nô tỳ hầu hạ người thay đồ nhanh chút kéo cảm lạnh.”

Đội người ngựa mới tới theo tìm bóng dáng của Quân Tu Nhiễm, lại phát hiện ít dấu vết bên bờ sông. Dường như mọi người đều nhìn chăm chăm bên bờ sông.

Đến nơi rồi, mọi người đều khẳng định Tam điện hạ nhất định chưa chết, bởi vì bờ sông có lưu lại một ít dấu vết xử lý miệng vết thương, người chết sẽ không xử lý miệng vết thương.

Nhưng Tam điện hạ cũng đã tỉnh rồi nhưng sao người lại mãi không thấy?

“Thuận Từ, người lập tức trở về Lăng Vân tự, xem xem chủ tử đã về hay chưa.” Một nam tử mặc đồ đen đột nhiên mở miệng nói với thiếu niên bên cạnh.

Tiểu Thuận Từ nghe vậy việc gấp đầu, nói: “Được, ta lập tức đi!”

Nói xong liền xoay người chạy về Lăng Vân Tự, tốc độ nhanh chóng, chẳng mấy chốc đã thấy không thấy bóng đầu.

Hần lại quay đầu nhìn về phía những người khác, lại thấy Đoan Mộc Diễm cất bước vào trong rừng, không khỏi cả kinh, vội vàng nói: “Vương phi, người...”

“Hần nhất định ở ngay đây, người an bài nhân mã vào rừng tìm người đi!” Đoan Mộc Diễm nói xong cũng không dừng chân, tiếp tục đi sâu vào trong rừng.

Nàng lần theo dấu vết bên bờ sông, vào trong rừng, nhưng chỉ mới đi một lát đã không thấy dấu vết đầu nữa.

Đoan Mộc Diễm không khỏi dừng bước, ngẩng đầu cẩn thận xem xét hoàn cảnh chung quanh, tìm bỗng đập nhanh hơn.

Trong lúc không hay biết, tay nàng đã nắm chặt lại, lúc này chung quanh không có ai, chỉ có một mình nàng, khuôn mặt bình tĩnh của nàng như dính một vết nứt, bắt đầu biến mất.

Phía trước tối đen như mực, tĩnh mịch không chút dao động, đột nhiên cuộn cuộn nổi lên sóng triều màu đen, dường như là chôn vùi nàng.

Tàng hơi nước bao phủ, mi tâm nàng nhú chặt, hàm răng trắng nõn dùng sức cắn chặt môi, máu tươi nhất thời chảy xuống, nhuộm lên vạt áo trước ngực.

Đến thế giới này đã mười mấy năm, chưa có khi nào nàng hoảng loạn như bây giờ, ngực nàng xiết chặt, muốn phát tiết lại không có chỗ phát tiết.

Quân Tu Nhiễm, rốt cục chàng đang ở đâu?

Chung quanh rất nhiều âm thanh, là tiếng động mọi người đang tìm Quân Tu Nhiễm.

Muốn tìm người ở chốn rừng rậm thâm sâu này không dễ, nhưng thật không rõ nếu hần còn sống, vì sao lại không ở yên đó chờ đợi, không trở về Lăng Vân Tự? Rốt cục hần đã đi đâu?

Người ngựa tiến sâu vào rừng nhưng lập tức đã bị núi rừng rộng lớn nuốt hết, mãi cho đến màn đêm buông xuống vẫn không có chút kết quả nào, thậm chí ngay cả bóng dáng tử thi phù học sĩ cũng không có.

Đoan Mộc Diễm cẩn thận xem xét chung quanh, nàng luôn có thể phát hiện một ít dấu vết người khác phát hiện không được, lúc này nàng đã tiến sâu vào rừng.

Nàng vẫn chỉ có một mình như cũ.

Mà lúc này, ngay trong rừng sâu đang diễn ra một màn đuổi giết đẫm máu.

Quả thật như lão hòa thượng nói, vách núi kia không quá cao, dưới lại là nước sâu, nếu may mắn rơi xuống không nhất định sẽ chết, tỳ như Quân Tu Nhiễm, hần vốn không chết.

Lúc hần ngã xuống lốc xoáy kia, sau đó bị cuốn tới đây cũng bị thương không nhẹ, nhất thời không thể động đậy, hần bị cuốn theo dòng nước, đành vận chuyển chút nội lực, giảm bớt va chạm tránh nội thương.

Lúc cử động được hấn mới vất và bơi vào bờ, chịu đựng cả người đau nhức ngồi ở bên bờ tự băng bó một chút, ngẩng đầu nhìn miếu thờ như ẩn như hiện xa xa, hấn liền ngồi xuống bên bờ vận công, chờ người tới tìm.

Nhưng người một nhà chưa đợi được đã có một tốp người xuất hiện trước mặt hấn, không khác những người gặp lúc trước mắt, đều là hắc y che mặt, nhưng vừa thấy mặt liền trực tiếp vung đao lao tới hấn.

Hấn bị thương không nhẹ, nếu còn dây dưa với những người này thì thật không sáng suốt, liền trực tiếp lùi vào bên trong núi rừng bên cạnh, thậm chí muốn cắt đuôi bọn họ hoặc là kéo dài thời gian, chắc chắn người nhà sẽ tới tìm rất nhanh.

Nhưng lúc này hấn bị uôi chạy thực mạng, còn bị đám người kia bức vào sâu trong rừng, ngẩng đầu đã không thấy mặt trời, lúc trước còn có thể nghe được tiếng niệm phật ầm ầm, hấn tìm cơ hội đánh chết không ít người nhưng đám người vẫn đuổi giết như cũ, thậm chí hấn còn cảm thấy người đuổi giết hấn dường như không bớt chút nào.

Lúc này hấn cũng không biết có nhóm cao thủ theo sát sau bọn họ xóa dấu vết, thế nên mọi người tìm kiếm hấn tới nay vẫn không thấy chút dấu vết.

Hấn dựa lưng vào một cây đại thụ, nhìn chăm chăm hắc y nhân không ngừng tiếp cận phía trước.

Lúc này bị ám sát, tuy trăng mười tám còn rất tròn rất sáng nhưng bị tán cây rậm rạp chắn mất, những hắc y nhân kia dường như hòa cùng một thể với rừng rậm đen tối.

Thương thế càng lúc càng nghiêm trọng, mỗi một lần hô hấp đều khiến thân thể đau đớn, hấn lại vẫn dùng sức hô hấp, một đôi mắt tím lóe ra trong bóng đêm, tựa như cô sói(*) bị thương, nhìn chăm chăm bóng đêm mơ hồ.

(*)Cô sói: Cô ở đây là cô độc.

Người phía trước cũng không tùy tiện xông lên, đều ẩn trong bóng đêm, bọn họ dường như cũng sợ bị giết, vì vậy vẫn còn đang khiếp đảm.

Nhưng bọn hấn vẫn tới gần từng chút một, sát khí sắc bén dày đặc cơ hồ như cắt lên da thịt, khiến cho da thịt của Quân Tu Nhiễm mơ hồ đau đớn.

Hấn chậm rãi nhắm hai mắt lại, thần thức khuếch tán, trong hoảng hốt, hấn như trở về mười năm trước, lúc vẫn còn ở trong sơn động kia, bị xích trói chặt, lặng lẽ mất phương hướng.

Yên tĩnh như thế, lòng hấn bỗng nhiên rung động, sau đó hấn mạnh mẽ mở mắt.

Mà đúng lúc này, có tiếng dẫm lên cành cây vang lên phía sau lưng đám hắc y nhân, có người đi ra từ trong rừng, trong trẻo nhưng lạnh lùng, hồ hững như không chút tình cảm nào: “Tìm được rồi!”

Điềm Điềm?

Hấn bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn, há mồm muốn kêu, đột nhiên lại phát hiện hấn không thể phát ra chút âm thanh nào, chỉ có mấy chữ không ngừng xoay quanh trong đầu hấn: Điềm Điềm tới rồi!

Tới ngay lúc hấn trọng thương bị thảm.

Nàng xuất hiện còn mang theo mùi máu tươi, cách một đám người âm thầm nhìn hấn.

Có cái gì đó bị nàng đá lạc rơi trên mặt đất, đập vụn vô số lá khô, phát ra âm thanh vỡ vụn, sau đó “Nhanh như chớp” lăn tới chỗ đám hắc y nhân.

Đám người kia không khỏi lui về phía sau, lại nghe nàng nhẹ nhàng nở nụ cười, cười một tiếng, giọng nói âm u như quỷ: “Chỉ là một cái đầu người mà thôi, các người gặp cái gì?”

Gió thổi qua bóng cây lắc lư, tán lá trên đỉnh đầu phiêu tán tạo thành những khe hở, trong khoảnh khắc có ánh trăng trút xuống, vừa vịn chiếu lên cơ thể nàng.

Ánh trăng sâu kín, nàng còn lạnh hơn cả ánh trăng, cả người đều dính đầy máu tươi nhưng cái bốt đỏ tươi vẫn nổi bật vô ngần, trong tay nắm một thanh đao ngắn.

Nàng nhẹ nhàng cười, tiếng cười trong trẻo nhưng như vọng từ địa ngục, trong mắt lóe ra tia bén nhọn dị thường, nhẹ giọng nói: “Dám so chỉ kỹ ám sát với ta? Các người nói giỡn với ta đó hả?”

Ánh trăng chỉ lóe lên cũng đủ chiếu lên bóng dáng của nàng, đám hắc y nhân lui xa nàng ra một chút, có người trầm giọng nói: “Điềm quận chúa, bọn ta không muốn đối địch với ta.”

“Nhưng các người đang đuổi giết vị hôn phu của ta, ý đồ để ta mang xác quả phụ trước khi xuất giá.”

Vì thế, giết chóc nổi lên, trong bóng đêm, đầu rơi máu chảy, nhưng tia bén nhọn lóe lên, máu tươi phun ba thước.

Bóng đêm là quần áo tàng hình tốt nhất, nàng ẩn thân trong đó, một chiêu giết chết.

Rốt cục tất thấy cũng im lặng, không còn ai uy hiếp tới họ nữa, Quân Tu Nhiễm vẫn tựa vào thân cây như cũ, từ đầu tới cuối không dám động chút xíu nào, chỉ lo nhìn chăm chăm bóng người như múa trong bóng đêm kia. Trải nghiệm ba năm kia ban tặng cho hắn một đôi mắt có thể nhìn rõ trong bóng đêm.

Đã xong hết nhưng người kia vẫn đứng yên như cũ, hắn không đứng được mà nhẹ giọng gọi: “Điềm Điềm.”

Cơ thể nàng cứng ngắc một chút, sau đó lập tức lao vào hắn.

Nàng nhào vào lòng hắn, ôm chặt lấy hắn, ngẩng đầu hôn lên môi hắn.

Quân Tu Nhiễm đột nhiên cứng ngắc cả người, vươn tay nắm chặt bả vai nàng, cúi đầu hỏi: “Điềm Điềm, nàng uống nhầm thuốc sao?”

Sắc mặt Đao Mộc Điềm nhất thời đen lại, cả giận nói: “Chàng mới uống nhầm thuốc thì có!”

Hắn lại thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó không nói hai lời lại kéo nàng lại, cúi đầu ngăn bờ môi nhỏ nhắn đang muốn chửi người của nàng.

Môi lưỡi giao nhau, triển miên liêu chết.

Mãi tới lúc hai người đều thở hổn hển, có chút không kìm lòng nổi nữa, Đao Mộc Điềm bỗng nhiên đẩy hắn ra khiến tam điện hạ bất mãn rên rĩ một tiếng, “Điềm Điềm?”

Nàng thở dốc hai cái khôi phục nhịp tim, nói: “Chàng bị thương.”

“Chỉ có trên người bị thương thôi, nơi đó cũng không bị thương.”

Đao Mộc Điềm không khỏi đen mặt, nàng vốn tính nói hắn bị thương, nên nhanh chóng rời khỏi đây trị thương, sao hắn có thể nghĩ đến chuyện kia chứ?

Khóe miệng nàng co giật, bỗng nhiên nghiêm mặt nói: “Ta sợ chàng lại ói máu.”

“...” Tam điện hạ lúc này buồn bực tột đỉnh, một hơi nghẹn trước ngực, khiến cho hắn muốn ói máu thật!

Quá sỉ nhục!

Xa xa có ánh lửa truyền đến, còn có tiếng bước chân đạp đá, vì không còn ai xử lý dấu vết đằng sau nữa, hơn nữa Đao Mộc Điềm lại một đường giết chóc tới đây, rốt cục rất nhanh đã có người phát hiện, một đám người chậm rãi đuổi theo dấu vết của nàng.

Mùi máu tươi ngập trời này, thi thể bê bết máu đầy đất này, còn có hai người đang đứng vững, người cũng đầy máu tươi, sát khí ngập trời kia khiến cho tất cả mọi người không khỏi chấn kinh, xôn xao, sau đó có thị vệ Nghiêu vương phủ dẫn đầu quý xuống, nói: “Thuộc hạ cứu hộ đến chậm, xin chủ tử trách phạt!”

Đám người nhất tề yên lặng, sau đó “Phản phật” quý xuống một loạt, hô: “Ty chúc cứu hộ đến chậm, khiến tam điện hạ kinh sợ!”

Lúc bọn họ đi ra từ trong rừng, chân trời sáng dần, Đao Mộc Điềm và Quân Tu Nhiễm đứng trên núi nhìn đường chân trời sáng dần lên, hắn bỗng nhiên nắm tay nàng, nhẹ giọng nói: “Trở về đi.”

“Ừ!”

Sớm đã có xe ngựa chuẩn bị tốt chờ ở bên cạnh, hai người cùng nhau lên xe ngựa, trong lúc mơ hồ nàng dường như nghe thấy có ai đang nói: “Không hổ là nữ nhi của Đao Mộc vương gia, Điềm quận chúa quả cường hãn.”

Bước chân của nàng hơi lảo đảo, sau đó không quay đầu leo lên xe ngựa.

“Điềm Điềm đây là một trận chiến thành danh, ngay cả tướng sĩ trong quân cũng bị nàng thuyết phục rồi.” Trong xe ngựa, Quân Tu Nhiễm không cứng cỏi như vừa rồi nữa, mềm nhũn ngồi phục trên giường, một bộ ta thực suy yếu, ta rất khổ sở, ta rất khó chịu, ta bị thương thực nghiêm trọng cực cần an ủi chiều cổ quan tâm đầy đủ.

Đao Mộc Điềm liếc hắn, làm như không có gì mà chuyển mắt.

Xe ngựa chuyển bánh, nhìn mặt trời nhô lên bên đường chân trời, tia nắng mai dần lộ ra, không khí tươi mát, chim đua nhau hót, tất thấy đều có vẻ đẹp để đây hi vọng, tìm nàng từ lúc gặp chuyện hôm qua vẫn căng cứng, bây giờ mới như thả lỏng, ánh mắt nhu hòa, khóe miệng nở nụ cười yếu ớt.

Quân Tu Nhiễm ở bên cạnh nhìn nàng, ánh mắt cũng dịu dàng, khóe miệng hàm chứa cười.

Tam điện hạ an toàn đã trở về, dân chúng kinh thành khăn trương một ngày rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng trong triều đình lại càng mạnh mẽ hơn.

Đương nhiên, trước đó, tam điện hạ của bọn họ dứt khoát từ chối hồi Nghiêu vương phủ, mặt dày mày dạn nhất định phải ở lại Đao Mộc vương phủ,

cuối cùng lại vẫn bị lão Vương phi nhét vào trong xe ngựa, trực tiếp đuổi về Nghiêu vương phủ.

Hắn u oán vô cùng, lại thấy người con gái của hắn tựa cửa nhìn hắn cười bất hảo, không có chút ý giữ hắn lại chút nào.

“Ai ~” hắn thở dài một tiếng sâu kín, nói, “Điềm Điềm, ta về trước.”

“Ồ.”

“Nàng có rảnh thì năng tới Nghiêu Vương phủ một chút, làm quen hoàn cảnh.”

“...”

“Lúc ta rảnh cũng sẽ thường sang thăm nàng.”

“Chàng không đến cũng không sao.”

“Sao có thể chứ? Ta sợ Điềm Điềm nhớ ta đó.”

“...”

“Đương nhiên ta cũng sẽ nhớ nàng.”

Lão Vương phi ở bên cạnh nghe thấy thế miệng cũng rút gân, trực tiếp đưa tay vỗ lên mông ngựa, để nó kéo mỡ điện hạ nào đó hồi phủ.

Đoan Mộc Điềm nhìn xe ngựa chạy về hướng Nghiêu vương phủ, quay đầu nhìn tổ mẫu, hỏi: “Tổ mẫu, thương thế của hắn không sao chứ?”

Lão Vương phi nghiêng đầu nhìn nàng, vẻ mặt hơi chán chường, lại nhìn Đoan Mộc Điềm không có chút phản ứng nào.

Khẽ cười một tiếng, bà lại nhẹ nhàng thở dài, nói: “Cứ nuôi đi, rồi sẽ tốt thôi.”

Đoan Mộc Điềm không khỏi biến sắc, lại hỏi: “Độc trong cơ thể hắn...”

“Tạm thời không ngại.” Thấy vẻ mặt cháu gái buồn bực buồn bực, bà vỗ tay nàng, nói, “Yên tâm đi, hắn là người luyện võ công lực thâm hậu, thương thế khôi phục nhanh hơn người thường, cũng không để lại bệnh căn gì đâu. Độc của hắn nếu có thể giải, những dược liệu quý hiếm tự nhiên có thể tẩy gân lọc tủy cho hắn, khỏe mạnh hơn bất cứ kẻ nào, nếu không tìm được dược liệu giải độc, sợ rằng hắn cũng không sống được tới ngày bị độc căn tra tấn đâu.”

Đoan Mộc Điềm xiết chặt góc áo, gật đầu nói: “Cháu biết rồi. Tổ mẫu, cháu đi nghỉ ngơi trước.”

“Đi đi. Cánh tay cháu cũng bị thương, hôm nay tiết trời nóng bức, cẩn thận miệng vết thương.”

“Vâng!”

Sâu trong lầu các, có người đang bộc phát.

Chỉ nghe rầm một tiếng, cái bàn trước người y lập tức tan tành, dọa cho những tôi tớ phía dưới nhảy dựng, vội cúi đầu không dám nhúc nhích.

“Phé vật!” Vẻ mặt hắn thịnh nộ, nói, “Nhiều người vậy mà ngay cả một Quân Tu Nhiễm rớt vực trọng thương cũng giết không được, tại sao lại bắt tài như thế? Còn bị Đoan Mộc Điềm kia theo sau lưng đánh lén, một đồng đàn ông lại bị một con đàn bà dọa chạy mất mặt? Ha, ha ha! Đồ ăn hại, tất cả đều là CMN đồ ăn hại!”

Hắn phiền chán đi đi lại lại, bỗng nhiên quay đầu nhìn tôi tớ hỏi: “Tình hình Trần Diệu Yến thế nào?”

Tên tôi tớ kia liền đáp: “Bẩm chủ tử, Trần tứ tẩu thư kia lúc bị phát hiện cũng chỉ còn một hơi tàn, gấp rút chạy về không tránh khỏi va chạm, đến nay vẫn còn đang hôn mê, không biết có thể tỉnh lại hay không. Hơn nữa một tay của nàng ta bị thương khá nghiêm trọng, chỉ sợ đã bị phế.”

Đôi mắt hắn ta âm u lạnh lẽo, suy tư một lát rồi âm trầm nói: “Nhất định phải cứu sống nàng ta, quân cờ quan trọng như vậy sao có thể để nàng ta chết? Nàng ta sống còn có chỗ cần dùng, há có thể để nàng ta chết như vậy, hừ!”

“Vâng!”

Sâu trong cung đình, có người ốm đau nằm trên giường, nhẹ giọng nói: “Tam hoàng tử đã an toàn trở lại, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.”

Có người bất mãn nói thầm, “Còn không phải đều là vì ả dị người Đoan Mộc Điềm kia, bằng không hoàng huynh cũng sẽ không rơi xuống vực như thế.”

“Được rồi, Bình Nhi, con còn muốn bị phụ hoàng cấm túc sao?” Nhìn nữ tử quyết miệng giận dữ, mặt sờn ả, nói, “Mẫu phi biết con tủi thân, nhưng tính tình này của con cũng phải sửa đi, không thể lỗ mãng như thế.”

“Mẫu phi...”

“Mẫu phi là vì tốt cho con, con phải ghi nhớ. Bằng không nếu ngày nào đó lại chộc phụ hoàng con mất hứng, ai cũng không thể cứu con được nữa đâu.”

“Hừ!”

“Được rồi, con lui ra trước đi, mẫu phi hơi mệt.”

Lục công chúa đứng lên lui ra, trong tâm cung chợt có bóng đen hiện ra, cú đầu nói: “Nương nương thứ tội, tiểu nhân không thể hoàn thành nhiệm vụ ngài giao phó, ngược lại còn hại tam điện hạ rơi xuống vực.”

Mụ nửa nằm nửa ngồi, nghe vậy cũng không nói gì, chỉ yên lặng trầm tư, hồi lâu mới đột nhiên hỏi: “Tứ tiểu thư phủ học sĩ kia tìm được chưa?”

Người quỳ trên đất đột nhiên toát mồ hôi lạnh, nói: “Nương nương thứ tội, đến nay vẫn chưa tìm thấy, dường như đã biến mất.”

“Hừm?”

“Theo tiểu nhân điều tra, tam điện hạ sau khi rơi xuống vực liền bị đuổi giết, có lẽ Tứ tiểu thư rơi vào tay những người đó chăng?”

“Cái gì? Còn có người đuổi giết tam điện hạ? Tại sao bây giờ bản cung mới biết?”

“Tin tức vừa đến tiểu nhân đã vội bẩm báo, không dám lừa gạt.”

“Chuyện này là người phương nào gây nên?”

“Nương nương thứ tội, tiểu nhân không biết.”

“Vậy người quỳ trong này làm gì? Còn không mau đi điều tra?”

“Vâng, tạ nương nương không trách phạt, tiểu nhân cáo lui.”

Bên kia, Đoan Mộc vương phủ, Quân Tu Nhiễm vừa mới rời đi không bao lâu liền có người tới cửa bái phỏng, rung đùi đắc ý, vẻ mặt thích chí nói với nàng: “Vương phi, chủ tử nói vừa chia xa đã nhớ thương, nhớ người đến mức trà không muốn uống, cơm không muốn ăn, cả người càng lúc càng đau đớn, khổ sở không chịu nổi, không chịu được nhẫn nại, không chịu được tịch mịch... Á, là không chịu được nhớ nhung, thuộc hạ thật sự không đành lòng nhìn chủ tử khổ sở như thế, liền tự tiện chạy tới đây bái phỏng Vương phi, không biết người có thể chuyển tới Nghiêu vương phủ ở một thời gian không? Chăm sóc chủ tử để ngài ấy nhanh khỏi một chút. Lần trước vì có Vương phi bầu bạn, thương thế của chủ tử khỏi phục nhanh chưa từng thấy.”

Đoan Mộc Điềm ghé mắt nhìn hán, nhay nhay mi tâm, lấy lại bình tĩnh, nói: “Ta chỉ cảm thấy người nói một tràng dài như vậy, tuyệt chi có năm chữ có thể tin.”

“Năm chữ gì ạ?”

“Không chịu nổi tịch mịch.”

“Ái...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 29: Cái chết của Thái Thiên

Edit: Thu

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Vừa mới khỏi phục được vài ngày, Tam điện hạ lại xin nghỉ hồi phủ dưỡng thương, nhưng toàn bộ triều đình Đại Viêm không vì hán xin nghỉ mà bình ổn phong ba, ngược lại, sóng ngầm càng mãnh liệt, các thế lực không ngừng tranh đấu gay gắt khắp nơi.

Đúng vào thời điểm hỗn loạn này, Đoan Mộc lão Vương phi đích thân tới điện Kim Loan, cáo trạng Hàn lâm học sĩ xúi giục con gái hán hợp tác với thích khách ám sát Quận chúa của Đoan Mộc vương phủ.

Phủ Học sĩ không thể nào ngồi chờ chết, lại cắn ngược nói là lão Vương phi vu oan giá họa, lão Vương phi nói Tứ tiểu thư nhà họ ý đồ mưu hại Điem quận chúa, bọn họ lại nói rõ ràng là Điem quận chúa lâm nguy còn kéo Tứ tiểu thư nhà họ rơi xuống vách núi cùng, khiến cho đứa nhỏ đáng thương đó đến nay vẫn không thấy tung tích, sống không thấy người, chết không thấy xác, xin Hoàng thượng vì phủ Học sĩ mà chủ trì lẽ phải.

Hai phe bên nào cũng cho là mình đúng, tranh chấp không ngừng, vẫn võ cả triều đều im lặng đứng ở giữa, không giúp ai, thậm chí còn rũ mắt xuống không quan tâm, coi như không nghe thấy, không nhìn thấy gì hết. Đương nhiên cũng có người đứng gia ủng hộ Đao Mộc vương phủ hoặc là phủ Học sĩ, cũng có người trợ giúp châm ngòi ly gián.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ triều đình trở thành chiến trường của bọn họ, thuốc súng dày đặc.

Trong quá trình này, rốt cuộc phủ Hữu tướng cũng bị kéo xuống nước, nói là vào ngày mừng thọ của Thái hậu, Đại tiểu thư phủ Hữu tướng và Điem quận chúa có chút không thoải mái, chuyện năng ta thích Tam điện hạ gần như cả thiên hạ này đều biết, ghen ghét Điem quận chúa là chuyện dễ hiểu, hơn nữa từ nhỏ Tứ tiểu thư của phủ Học sĩ đã ở cùng Thành tiểu thư, vâng dạ như thiên lôi sai đâu đánh đó, ra tay đẩy Điem quận chúa xuống vách núi nói không chừng chính là do Thành đại tiểu thư giật dây, năng ta hoàn toàn không có động cơ và năng lực để làm việc này.

Người bên phủ Hữu tướng lập tức cười nhạt, nói là cả thiên hạ này có ai không biết Đại tiểu thư phủ Hữu tướng có tri thức hiểu lẽ nghĩa, dịu dàng hòa nhã, lương thiện nhân từ, sao có thể làm ra loại chuyện đó?

Có người liền nói, biết người biết mặt không biết lòng.

Cho nên bọn họ nói, quả quyết như thế thực vô trách nhiệm, không bằng không chứng lại nói ra lời gièm pha như vậy, rốt cuộc có ý gì, rõ ràng chính là muốn hắt nước bẩn lên phủ Hữu tướng, quả thực là khinh người quá đáng, xin Hoàng thượng minh xét, lấy lại công bằng.

Hai bên tranh chấp càng ngày càng quyết liệt, đến cuối cùng, không biết là ai đột nhiên nhắc tới chuyện khi ấy, ở dưới cây cầu phúc còn có một vị tiểu thư khác nữa.

Vì vậy, lúc này mọi ánh mắt đều tập trung vào Thái quốc công đang đứng ở bên cạnh ngủ gà ngủ gật, vị tiểu thư đó không phải là Tôn tiểu thư của quý phủ Thái quốc công sao?

Lão nhân kia đang bận ngủ gà ngủ gật, đột ngột có nhiều tầm mắt nhìn chăm chú vào mình như vậy lại không có chút cảnh giác nào, tiếp tục đứng đó ngủ gà ngủ gật thiên hôn địa ám.

Quân hoàng đế ho nhẹ hai tiếng, rốt cục cũng thân nhiên mở miệng nói: “Thái ái khanh.”

Vừa nghe thấy giọng của Hoàng thượng, Thái quốc công lập tức giật mình một cái, tỉnh lại, run rẩy xoay người hành lễ nói: “Hoàng thượng thứ tội, lão thần sơ suất, ngủ gật ở điện Kim Loan, thật là vô lễ.”

Đám quần thần nghe vậy đều quăng cho lão một cái nhìn khinh bỉ, ở chỗ ồn ào thế này mà ông cũng có thể ngủ? Ông có ý lừa ai vậy? Lão thất phu!

Quân hoàng đế tỏ vẻ rất độ lượng không trách cứ, ngược lại còn nói: “Chúng ái khanh đang nói chuyện ngày ấy Tam hoàng tử và Đao Mộc Điem bị ám sát, một vị Tôn tiểu thư của quý phủ ái khanh cũng có mặt ở hiện trường, không biết ái khanh có biết việc này không?”

Lão đầu sừng sốt, giống như cho tới bây giờ chưa từng nghe nói tới chuyện này, run rẩy đáp: “Hoàng thượng thứ tội, lão thần không biết có chuyện này, xin cho phép lão thần quay về hỏi mọi người một chút, xem rốt cuộc là lúc ấy nha đầu nào có mặt ở đó.”

Tất cả mọi người đều biết lão gia hỏa này đang giả vờ, nhưng biết rồi thì sao?

Quân hoàng đế lại chuyển tầm mắt sang những đại thần khác, nói: “Có ái khanh nào biết ngày đó vị Tôn tiểu thư nào của phủ Thái quốc công có mặt hay không?”

Hữu tướng đại nhân bèn nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, theo thần biết, Thiên Nhi tiểu thư của phủ Thái quốc công và tiểu nữ luôn khen ngợi lẫn nhau, ngày cầu phúc ở chùa Lăng Vân cũng thường xuyên đi cầu phúc với nhau.”

“À, nếu là như thế, xem ra chính là vị này rồi.” Quân hoàng đế mỉm cười kết luận, nói, “Người tới, truyền Thiên Nhi tiểu thư của phủ Thái quốc công thượng điện.”

Chúng đại thần đều không khỏi sừng sốt, Thái quốc công vội nói: “Hoàng thượng, tuyệt đối không thể. Nha đầu Thiên Nhi sao có tư cách đi vào điện Kim Loan?”

“Tình huống đặc biệt, trẫm cho phép!” Nói xong, không chờ người khác phản đối, Quân hoàng đế đề tài nói: “Việc này chỉ cần chờ Tôn tiểu thư của quý phủ ái khanh thượng điện là có thể rõ ràng rồi, các ái khanh khác có chuyện quan trọng gì cần bẩm tấu không?”

Triều đình tạm thời bình tĩnh lại, tất cả mọi người đều đang chờ Tôn tiểu thư của phủ Thái quốc công thượng điện. Giờ phút này, đám đại thần vẫn luôn trầm mặc cũng thở dài một hơi, sau đó có người đứng ra bẩm báo nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, trong châu cảnh ở phương nam xảy ra nạn úng lụt, phần lớn nhà cửa bị phá hủy, dân chúng trôi giạt khắp nơi, cần triều đình cứu nạn gấp.”

Tào triều trở về trật tự như bình thường, thảo luận các loại quốc gia đại sự của Đại Viêm phát sinh gần đây, mãi cho tới khi có người bẩm báo, nói Tôn tiểu thư của phủ Thái quốc công đang ở bên ngoài điện chờ truyền triệu.

Toàn bộ điện lập tức yên tĩnh lại.

Sau khi tuyên triệu, Tôn tiểu thư của phủ Thái Quốc Công run sợ đi vào trong điện, một mực cúi đầu không dám ngẩng lên, quỳ xuống đất, dập đầu lạy, nói: “Dân nữ Thái Thiên khấu kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Bình thân!”

“Tạ Hoàng Thượng!”

“Thái Thiên, trăm hỏi người, ngày đó ở dưới tàng cây cầu phúc của Lăng Vân Tự, Tam hoàng tử và Diêm quận chúa gặp chuyện, người có ở đấy không?”

Nàng không khỏi run rẩy cả người, cúi đầu nắm chặt góc áo, sợ hãi nói: “Bẩm Hoàng thượng, dân nữ có ở đó.”

“Rất tốt, xem ra không tìm nhầm người. Vậy trăm lại hỏi người, người có nhìn thấy tình cảnh lúc Diêm quận chúa rơi xuống vách núi không?”

Lần này Thái Thiên bị giật mình, bả vai nảy lên, theo bản năng lo lắng quay đầu nhìn sang bên cạnh, ở trong đám đông vẫn vỗ đại thần, rất nhanh, nàng đã nhìn thấy mấy người bắt mắt nhất, nhìn Hữu tướng một cái, thấy ánh mắt của hắn trầm ngưng nhìn chằm chằm vào nàng, nàng lại quay đầu nhìn về phía tổ phụ mình, lại thấy ông ấy hoàn toàn không nhìn nàng, chỉ đứng ở đó nhắm mắt dưỡng thần.

Nàng không khỏi có chút không biết giải thích thế nào, theo bản năng, ngón tay dùng sức nắm chặt khăn, ấp úng không biết nên trả lời ra sao.

Trên điện Kim Loan, Hoàng thất uy nghiêm bắt phàm, Hoàng thượng uy vũ, còn có ánh mắt khiến cho nàng hoảng loạn cực kỳ, tâm loạn như ma, hơn nữa phần lớn ánh mắt của các vị đại nhân đồng loạt rơi vào người nàng, khiến cho một nữ tử yếu đuối như nàng sinh lòng sợ hãi, trong đầu cũng rối loạn, không biết nên làm sao cho phải.

Trong nháy mắt, trán nàng toát ra mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt, người lung lay sắp đổ, bộ dáng suy yếu đến nỗi bất cứ lúc nào cũng có thể hôn mê bất tỉnh.

Hoàng thượng thấy nàng mãi không chịu trả lời, không khỏi trầm giọng, lạnh lùng nói một tiếng “Sao hả?” Khiến nàng sợ đến nỗi “bịch” một tiếng quỳ xuống đất. Kinh hoàng nói: “Dân... dân... dân nữ không biết, dân... dân nữ... cái gì cũng... cái gì cũng không nhìn thấy.”

Thái quốc công đột nhiên mở to mắt, quay đầu nhìn nàng một cái.

Bên ngoài cung, từ trong đông sở sách, Đoan Mộc Diêm ngẩng đầu lên kinh ngạc nói: “Buổi đầu giá của Trân Bảo các?”

Bình cô nương phe phẩy cái quạt tròn, mặt mày đầy ý cười nói: “Đúng vậy, là Trân Bảo các vợ vet trân bảo trong thiên hạ, hơn nữa năm nào cũng tổ chức một buổi đầu giá trong kinh thành, không phải là người có chức có quyền hoặc người có tiền thì không thể tham gia, khiến cho vô số công tử danh môn trong kinh thành cạnh tranh tán tụng nhau, cũng có vô số tiểu thư lấy làm vinh dự khi có được một món trân phẩm trong buổi đầu giá của Trân Bảo các. Năm trước, bởi vì Tam công chúa muốn có được một món trang sức được làm bằng ngọc tủy mà trong kinh thành đã có vô số công tử điên cuồng, có rất nhiều người không ngại táng gia bại sản cũng muốn mua cho được bộ trang sức này tặng Tam công chúa, cuối cùng bị Nhị công tử của phủ Thái quốc công đoạt được, tặng cho Tam công chúa. Sau khi Hoàng thượng biết chuyện này, cho rằng Thái nhị công tử và Tam công chúa tình đầu ý hợp, hạ chỉ tứ hôn, kết thúc giấc mơ của biết bao quý công tử hào môn đấy.”

“Cưới công chúa thì có gì tốt?” Vương Thông ở bên cạnh lắc đầu nói, “Khác gì cưới một vị tổ tông sống?”

Bình cô nương “cách” một cái, ném hạt dẻ vào đầu Vương Thông, nói: “Huynh thì biết cái gì? Nghe nói Tam công chúa khuynh quốc khuynh thành, tuyệt thế vô song, cho dù cưới về nhà cũng chỉ đặt ở đầu đó ngăm hàng ngày thì cũng có không biết bao nhiêu người cầu còn không được đấy. Huống chi, người ta còn là công chúa nữa.”

“Hừ! Phụ nữ cưới về nhà là để dùng, ngắm thì có nghĩa lý gì?”

“Huynh nói cái gì?”

“À... ý của ta là, một người cao cao tại thượng, một người nho nhã lễ độ thì gọi gì là vợ chồng chứ? Bình Nhi, nàng tính khi nào thì lo liệu việc hôn sự của chúng ta? Chuyện linh tinh của người khác, đừng quản.”

“Vội cái gì? Chờ tiếp đi!”

“Còn chờ nữa sao?”

“Sao hả, huynh không vui à? Vậy huynh đừng chờ nữa, cưới người khác đi!”

“Không không không, sao có thể không vui? Bình Nhi, nàng nói khi nào thành thân thì khi đó thành thân, ta không có ý kiến gì, một chút ý kiến cũng không có!”

Đoan Mộc Diễm ở bên cạnh nhìn hai người đấu võ mồm, chờ bọn họ tranh cãi được tương đối mới nói thêm: “Sao đột nhiên muội lại nói với ta chuyện này? Muội nên biết, đối với những thứ này, gần đây ta không có hứng thú. Nếu muội muốn đi thì tự đi là được. Chắc là Nghê Thường các có tư cách tham gia.”

“Muội rất bận, nào có thời gian đi xem náo nhiệt? Nhưng mà công tử, không phải ngài đang tìm ngọc linh chi sao?”

Đoan Mộc Diễm sững sốt, trong mắt đột nhiên lóe ra tia sáng.

“Trong Trần Bảo các có ngọc linh chi?”

“Có chứ. Nhưng mà theo như chúng ta biết, hiện tại có không ít người đang nhìn chăm chăm vào ngọc linh chi đâu.”

“Vậy thì sao?”

Bình cô nương che miệng cười khế, nói: “Công tử, còn có cái gì chúng ta có thể cống hiến sức lực được không?”

“Chuẩn bị bạc cho tốt.”

“Đó là đương nhiên rồi, công tử muốn bao nhiêu thì sẽ có bấy nhiêu.”

“Có tin tức về mấy thứ khác không?”

Nàng lắc đầu, nói: “Công tử của muội ơi, mấy thứ quý hiếm ngài muốn, cái nào cũng vừa xuất hiện là sẽ dẫn đến oanh động, không phải là thứ thấy ở đây đường đâu. Vừa khéo buổi bán đấu giá lần này của Trần Bảo các có một loại vô cùng hiếm thấy.”

Thấy Đoan Mộc Diễm nhũn mảy, nàng dừng lại một chút rồi mới nói thêm: “Nhưng muội có nghe ngóng được một tin, không biết là thật hay giả.”

“Tin tức gì?”

“Nghe nói trong Thiên Ma cung có giấu một đóa mặc liên (hoa sen màu đen), trong hoàng cung của Liên Nhạc quốc có giấu một cây tử tham vương (nhân sâm tím).”

“Liên Nhạc?” Đoan Mộc Diễm không khỏi giật mình, sau đó hơi nhắm mắt, trong mắt lóe ra âm mưu và tính kế, còn có một chút ánh sáng tàn nhẫn.

Nàng biết Thiên Ma Cung, bởi vì Quân Tu Nhiễm nên nàng biết trong Thiên ma cung có một thứ mà hần cần, nhưng cho tới nay vẫn chưa có cách nào đoạt được. Không ngờ trong hoàng cung Liên Nhạc cũng giấu một cây tử tham vương.

Trong cơ thể Quân Tu Nhiễm có nhiều loại kịch độc kỳ lạ trộn lẫn với nhau, vốn không quá nặng, nhưng tiếc là thời gian bị áp chế quá dài, lại thông qua phương thức kỳ lạ tiến vào trong cơ thể hần, nên chứng cực kì quái đản, đến nỗi nếu như bây giờ độc phát thì chỉ còn con đường chết mà thôi.

Muốn giải độc triệt để, cần sáu loại dược vật mà thế gian này cực hiếm thấy, ba loại kịch độc lại thêm ba loại đại bổ, đến nay hần mới chỉ lấy được hai cái, cũng biết tung tích của một loại khác, đó chính là đóa mặc liên của Thiên Ma cung, ba loại còn lại thì vẫn bặt vô âm tín.

Đương nhiên bây giờ chỉ có một loại cuối cùng là bặt vô âm tín.

Ngọc linh chi của Trần Bảo các sắp xuất hiện, còn mặc liên giấu ở trong Thiên ma cung và tử tham vương trong hoàng cung Liên Nhạc, lại thêm hai loại đang giấu trong Nghiêu vương phủ, bỗng chốc chỉ còn lại có một loại cuối cùng!

Đoan Mộc Diễm không kiềm được, cảm thấy tâm trạng rất tốt, cùng ngày, sau khi xử lý xong đồng sở sách nàng liền đi thẳng đến Nghiêu vương phủ.

“Vương phi!”

Ở cửa Nghiêu Vương phủ, người gác cổng vừa thấy nàng đã hành lễ từ xa, bộ dáng cung kính, quan trọng nhất là giọng nói vô cùng to, thoáng cái đã truyền đi rất xa, sau đó khi nàng còn chưa đi tới cổng chính đã có người chạy “rầm rập” từ trong ra, xếp thành hàng chào đón.

“...”

Đoan Mộc Diễm sầm mặt, vẻ mặt cứng ngắc, tâm trạng đang tốt bị hành động của những người này làm cho mất sạch, rất muốn quay người rời đi.

Nhưng mà khi chống lại một đôi mắt tha thiết, nhìn thấy trong đó hiện lên sự kích động, hưng phấn và chờ mong, khiến cho nàng cảm thấy nếu nàng cứ như vậy mà rời đi, quả thực chính là tội ác tày trời, nhân thần cộng phẫn.

[*Nhân thần cộng phẫn: người và thần đều phẫn nộ.]

Vì vậy, nàng thân nhiên đi qua bọn họ, không để ý tới những ánh mắt nóng rực, sau đó đứng lại, hỏi: “Chủ tử của các người đang ở đâu?”

Lập tức có người tiến lên, nói: “Thỉnh Vương phi đi theo tiểu nhân!”

Sau đó đi trước dẫn đường.

Phía sau, thấy Vương phi đi về phía hậu viện, bọn họ lại ào ào tụm lại một chỗ, thầm thì buồn chuyện.

“Này này, vậy mà Vương phi lại chủ động đi tìm chủ tử, người ta thật cảm động!” Có người cắn tay áo, nước mắt giàn giụa.

“Sao tốc độ của Tiểu Thuận Tử lại nhanh vậy, dám vượt mặt đại gia ta, lát nữa quay lại phải dạy dỗ hần một chút!” Có người nắm chặt nắm đấm, nghiêng răng nghiêng lợi nói, hần cũng muốn dẫn đường cho Vương phi.

“Bây giờ thì tốt rồi, nhất định là hôm nay chủ tử sẽ ăn ngon miệng hơn.” Có người gật đầu thờ dài.

“Ăn cái gì mà ăn? Ta cảm thấy chủ tử nên ăn Vương phi sớm một chút, đó mới là chính đạo!” Có người rung đùi đắc ý nói, vẻ mặt nhộn nhạo.

“Tôi nay tới phiên ai trực?” Có người mất tóa kim quang, xoa xoa tay, bộ dáng dăm dăng, muốn chạy tới góc tường nghe lén.

“Ta đi!”

“Ta đi ta đi!”

“Ta đi!”

Nhất thời có vô số người tranh nhau nhảy lên, bắt phân thắng bại, không lâu sau đã thành đấu võ.

Trận chiến trình diễn ở cửa Nghiêu Vương phủ đương nhiên không liên quan chút nào tới Đoan Mộc Diễm, dưới dự dẫn dắt của Tiểu Thuận Tử, nàng đi về phía hậu viện của Vương phủ, đi một mạch, rất nhanh đã tới bên ngoài thư phòng của Quân Tu Nhiệm.

Từ xa, nàng đã nghe thấy tiếng thờ dài truyền ra từ trong thư phòng, nghe rất cô quạnh, rất đìu hiu, rất buồn tẻ, rất buồn bực.

Tiểu Thuận Tử mở miệng đang định bẩm báo, nàng cảm hần lại, sau đó đi thẳng vào trong thư phòng.

Tiểu Thuận Tử ngẩn người, lại do dự một chút, rồi “vù” một tiếng, lên đến góc khuất ở bên cạnh, sau đó có một cái đầu cẩn thận thò ra từ phía sau một cái cột.

“Cộp” một tiếng, một hạt dẻ đập vào đỉnh đầu hần rồi vỡ tung, dọa hần đột ngột nhảy dựng lên, xoay người sang chỗ khác, liền bắt gặp một nam tử trẻ tuổi nghiêm túc, lạnh lùng đang đứng ở phía sau nhìn hần.

Hần không khỏi sờ đầu, rụt cổ, cười hi hi nói: “Bạch lão đại, sao huynh lại ở đây?”

Bạch Phong không để ý tới hần, lạnh lùng nói: “Cách thư phòng ngoài mười trượng, bằng không ta sẽ bẩm báo với chủ tử chuyện ngươi chảy máu mũi khi nhìn thấy y phục của Vương phi bị ẩm ướt.”

“Á? Bạch lão đại, huynh đừng như vậy, lần trước là bởi vì có chút hỏa vượng, có chút hỏa vượng mà thôi, ngài tuyệt đối đừng hại ta nhaaaaa!”

“Ừ, nhìn thấy Vương phi liền hỏa vượng.”

“...” Đây là hãm hại, ti bỉ, vô sỉ, hạ lưu!

Cuối cùng hần cũng khiếp sợ trước uy quyền, cúi đầu đi ra khỏi đó ngoài mười trượng, thân ảnh Bạch Phong chợt lóe lên rồi biến mất, mà Đoan Mộc Diễm thì đi tới cửa thư phòng, đưa tay lên gõ cửa.

“Chuyện gì?”

Trong thư phòng, vị Vương gia nào đó đang nằm bò trên tháp, mặt bàn trước mặt có một chồng công văn cao ngất ngưởng, hần đang xoa đầu, nghe thấy tiếng gõ cửa liền ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua.

Vừa nhìn, hần thấy thân ảnh đang đứng ở cửa thư phòng, không khỏi sùng sốt, sau đó trong mắt hiện đầy những tia sáng rực rỡ, sức khỏe cũng tốt lên, tâm tình cũng tốt, mà ngay cả vết thương cũng tựa như đã khỏi hoàn toàn. Lập tức xuống giường, “vù” một cái đã bay tới cửa thư phòng, đưa tay mở cửa ra.

Ngoài cửa, Đoan Mộc Diễm đang đứng ở đó, ngẩng đầu nhìn hần, vẻ mặt mang theo mấy phần kinh ngạc, nhưng đã bình tĩnh lại rất nhanh.

“Diễm Diễm, sao nàng lại tới đây?”

Hần vô cùng vui vẻ cho nên nụ cười trên mặt cũng vô cùng xán lạn, vừa nói, vừa đưa tay kéo nàng vào trong thư phòng.

Có một người ngồi trong bóng tối, ở bên ngoài đối diện với thư phòng ra dấu, nhất thời có thân ảnh lóe lên, tất cả đều rời xa thư phòng.

Đoan Mộc Diễm như có cảm ứng, quay đầu đưa mắt nhìn bên ngoài thư phòng, sau đó chuyển ánh mắt lên người hắn, không nói gì nữa.

Hắn đứng ở trước mặt nàng, thân thể hơi nghiêng về phía trước, ánh mắt dịu dàng tình cảm, chỉ thiếu viết mấy chữ to ở trên mặt: “Ta rất vui!”

Nàng không khỏi hơi ngả người ra phía sau, nói: “Buổi đầu giá của Trần Bảo các, chàng biết không?”

Hắn đứng thẳng người lên, yên lặng nhìn nàng, như là muốn nhìn ra cái gì đó ở trên mặt nàng, hồi lâu sau chợt cười dịu dàng, cười đến mặt mày cong cong, rất là động lòng người, nói: “Không ngờ Diễm Diễm lại quan tâm ta như thế, còn cố ý tới đây vì chuyện này.”

Bộ dáng vui mừng đắc ý này, thoát nhìn có chút bi ối, Đoan Mộc Diễm nhìn hắn, khóe môi không khỏi hơi cong, nói: “Ta cũng không muốn chưa xuất giá đã thành quả phụ, bằng không sau này muốn tái giá cũng không dễ dàng.”

“Diễm Diễm, nàng quá khiêm tốn rồi.”

“Là ánh mắt của chàng kỳ lạ, đối với khuôn mặt khủng bố như vậy mà cũng xuống miệng được.”

Nụ cười của hắn hơi cứng lại, có chút đau lòng xẹt qua đáy mắt, sau đó lại toét miệng cười, đưa tay kéo nàng vào trong ngực, khẽ nói ở bên tai nàng: “Cho nên, nàng nhất định phải nắm chặt ta, đừng buông tay, tuyệt đối đừng buông tay, nam nhân tốt như ta, cho dù nàng có đốt đèn lồng tìm khắp thiên hạ cũng tìm không thấy đâu.”

Người này... vừa không cẩn thận là đã đắc chí rồi.

Đoan Mộc Diễm rúc ở trong ngực hắn không nói gì, nhưng trong đáy mắt lại tràn ra ý cười, đưa tay ôm eo hắn.

“Ừ.”

Lập tức yên tĩnh, cho đến khi cánh tay ôm người nàng dần dần không an phận, có hơi thờ ảm áp thổi vào gáy nàng, bờ môi nhẹ nhàng dán lên.

Khóe miệng nàng co lại, nhấc chân đạp lên mu bàn chân hắn một cái, đổi lại là tiếng cười khê ở bên tai nàng, còn há mồm cắn một cái lên vành tai nàng.

Tên đáng ghét này!

Lắc đầu, muốn thoát khỏi cái cắn của hắn, nói: “Nghe nói có rất nhiều người nhìn chăm chăm vào góc ngọc linh chi kia.”

Hắn vẫn bám chặt, lần này là cắn mặt của nàng.

Mặt!

Nàng thẳng tay tát một cái “chào hời”, cả giận nói: “Ta đang nói chuyện với chàng đấy!”

Hắn sờ sờ mặt, cười giống như hồ ly, không để ý tới ánh mắt như đao đang bay “vèo vèo” tới, lại ôm nàng vào lòng, nói: “Yên tâm đi, ngọc linh chi đó nhất định sẽ không để cho người khác có được.”

Hắn ôm nàng cọ cọ, rồi thờ dài một tiếng, còn nói thêm: “Ta cảm thấy, từ sau khi chúng ta gặp lại, có rất nhiều chuyện tốt theo nhau đến.”

“Đúng vậy, mấy ngày hôm trước rơi xuống núi, lại còn bị người truy sát, bản thân thì bị trọng thương, nếu không phải ta đuổi tới đúng lúc, có lẽ chàng đã thành xác chết, còn cần ta đỡ điện hạ ngài ra khỏi rừng, thật nhiều chuyện tốt nha!”

Nghe thấy giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng này, hắn bật cười, nói: “Bởi vậy mới khiến Diễm Diễm lần đầu tiên ôm ta lúc tỉnh táo, còn dâng môi thơm lên, đây là chuyện tốt nha!”

“...”

Sao lại cảm thấy suy nghĩ của nàng với hắn không giống nhau vậy?

Dùng im lặng kháng nghị, nàng còn nói thêm “Lần trước chàng nói với ta, trong Thiên Ma cung có mặc liên, vẫn không có cách nào lấy được sao?”

Nghe thấy sự quan tâm của nàng đối với mình, ánh mắt Quân Tu Nhiễm chứa đầy ôn nhu, điều này khiến cho hắn cảm thấy vui vẻ hơn cả việc nhận được bất kỳ thứ gì.

Gật đầu, nói: “Đó là một nơi vô cùng quý dị, địa thế đặc biệt, muốn lên vào đó là vô cùng khó khăn, càng đừng nói đến chuyện lấy mặc liên ra khỏi đó. Cung chủ của Thiên Ma cung lại là người đầu muối không ăn, hi vọng vô thường, không thể dùng các loại cách thức bình thường để trao đổi với hắn.”

Đoan Mộc Diễm nghe vậy trầm tư, nói: “Hôm nay tới đây, ngoại trừ việc hỏi chàng có biết chuyện của Trần Bảo các hay không, còn có một tin tức muốn thông báo với chàng.”

“Tin gì vậy?”

“Nghe nói, trong hoàng cung Liên Nhạc có cất giấu một gốc cây tử tham vương.”

Nháy mắt, trong đôi mắt của Quân Tu Nhiễm có ánh sáng tím lưu chuyển, chợt dùng sức cắn một cái lên mặt nàng, nói: “Điềm Điềm, nàng quả là phúc tinh của ta, nàng vừa tới bên cạnh ta, chuyện tốt cũng theo nàng vào cửa.”

“...”

“Ừ, đương nhiên, ta cảm thấy chuyện tốt lớn nhất, hẳn là Đoan Mộc vương thúc nhanh chóng hồi kinh, như thế ta với nàng mới có thể nhanh chóng thành hôn.”

Đoan Mộc Điềm hơi nhướn mày, khoe miệng cũng hơi gọi lên một độ cong, nghiêng mắt lườm hắn.

“Bên cạnh chàng, có ai có khinh công đặc biệt tốt không?” Nàng đột nhiên hỏi, nói.

Hắn hơi kinh ngạc, đây là lần đầu tiên Điềm Điềm hỏi người ở bên cạnh hắn.

Suy nghĩ một chút rồi nói: “Khinh công của Thuận Tử là tốt nhất, nếu như Điềm Điềm có chuyện gì cần hắn đi làm, chỉ cần phân phó là được, ta đã sớm bảo bọn họ nghe theo mệnh lệnh của nàng rồi.”

Nàng gật gù đầu, sau đó quay đầu nhìn về phía cửa, bởi vì hình như nàng nghe thấy có người đang đi về phía này,

Là tên khôn chán sống nào dám đến quấy rầy bốn vương quyền rũ xuống từ tương lai?

Khoe mắt Quân Tu Nhiễm nhướn lên, cũng nhìn về phía cánh cửa đang đóng chặt, nghe thấy có người tới đây, đứng ở trước cửa, nói: “Chủ tử, vừa rồi Lão Vương phi của Đoan Mộc vương phủ bảo người tới truyền lời.”

Lão Vương phi?

Đây chính là một người rất quan trọng!

Quân Tu Nhiễm lập tức thu lại vẻ mặt, nói: “Tiến vào!”

Người ngoài cửa liền đẩy cửa tiến vào, hành lễ với hai người.

Đoan Mộc Điềm đứng ở bên cạnh, như có điều suy nghĩ, lắm bả nói: “Hôm nay tổ mẫu tiến cung, nói là muốn lên điện Kim Loan cáo trạng Hàn lâm học sĩ thuê sát thủ, xúi giục con gái đẩy ta xuống vách núi.”

“Chuyện này sợ là không đơn giản như vậy, không có bằng chứng, nói không chừng sẽ bị cắn ngược, nhưng mà việc này quả thực không thể kéo dài, cho dù bị cắn ngược thì cũng phải tố cáo trước rồi nói sau.” Quân Tu Nhiễm khẽ nói, rồi quay đầu hỏi thuộc hạ: “Lão Vương phi truyền lời gì tới đây?”

“Lão Vương phi nói, hôm nay Hoàng thượng truyền Tôn tiểu thư Thái Thiên của phủ Thái quốc công lên điện hỏi, nhưng vị Thái tiểu thư này lại nói ngày đó, ở dưới cây cầu phúc, trong lúc hoảng loạn, nàng không nhìn rõ lúc ấy là Trần Tứ tiểu thư đẩy Vương phi xuống vách núi, hay là Vương phi kéo Trần Tứ tiểu thư ngã xuống theo làm đệm lưng.”

“Có vấn đề gì?”

“Lão Vương phi nói, phản ứng của Thái tiểu thư khi đó rất khiến người ta phải suy nghĩ.”

Nhất thời ánh mắt Quân Tu Nhiễm ngưng tụ lại, nói: “Lão Vương phi còn nói gì khác nữa không?”

“Không có.”

“Được, bốn vương đã biết, người cứ đi xuống trước đi.”

“Dạ! Thuộc hạ cáo lui.”

Trong thư phòng chỉ còn lại bọn họ, hai người quay mặt nhìn nhau, đều đang suy nghĩ.

Ngày tiếp theo, trên triều tiếp tục âm ỉ, cuộc sống của Đoan Mộc Điềm lại tương đối bình tĩnh, ngay cả Tam điện hạ cũng có chút dễ chịu, thương thế cũng lành rất nhanh.

Có tin tức từ Bắc Cương truyền tới, nói là đàm phán với Liên Nhạc vô cùng thuận lợi, có lẽ rất nhanh sẽ chấm dứt, khởi hành hồi kinh.

Mà ở kinh thành, buổi bán đấu giá của Trần Bảo các cũng sắp mở ra.

Bóng đêm phủ xuống, Đoan Mộc Điềm đứng bên cửa sổ trong khuê phòng của nàng ở Xuất Vân các, nghĩ đến buổi đấu giá bắt đầu vào ngày mai, vẻ mặt rất ngưng trọng.

Chuyện liên quan đến Quân Tu Nhiễm, nàng không thể không ngưng trọng.

Giờ phút này, cửa sau của phủ Thái quốc công chợt chậm rãi mở ra, có người cẩn thận đi ra.

“Thành tỷ tỷ, tỷ hẹn ta ra gặp mặt trễ như vậy là có chuyện gì sao?”

Ánh đèn mờ mờ truyền đến từ đằng xa, có thể nhìn thấy người đi ra từ cửa sau của phủ Thái quốc công chính là Thái Thiên, mà ở trước mặt nàng, Thành Mộng Tuyền vĩnh viễn tôn quý trang nhã, bụi trần không nhiễm đang cười dịu dàng như thánh mẫu.

Nhìn thấy nàng cười như thế, không biết vì sao đột nhiên Thái Thiên cảm thấy hơi lạnh.

“Thành tỷ tỷ, tỷ yên tâm đi, muội cái gì cũng không nói.” Nàng cúi đầu nhẹ giọng nói.

Thành Mộng Tuyền tiếp tục cười, nói: “Đương nhiên là ta biết Thiên Nhi muội muội không nói gì, dù sao đây chính là chuyện liên quan đến chung thân đại sự của Thiên Nhi muội muội.”

Không hiểu sao Thái Thiên lại co người lại một chút, cảm thấy thời tiết đêm nay đặc biệt rét lạnh.

“Thành tỷ tỷ nói đùa rồi, cho tới bây giờ muội cũng không hy vọng xa vời là Tam điện hạ sẽ nhìn muội thêm vài lần, đó chỉ là một chút suy nghĩ nhỏ của muội mà thôi.”

Thành Mộng Tuyền đột nhiên tiến lên, cầm tay nàng, cười nói: “Vậy cũng không đúng rồi, người giống biểu ca ta, cô gái nào thích cũng là bình thường, muội yên tâm, cô cô bảo ta tới nói lại với muội, chỉ cần muội thể hiện tốt, chắc chắn người sẽ làm chủ cho biểu ca cưới muội.”

Thái Thiên cả kinh, hất tay ả ra theo bản năng, sau khi khẽ giật mình là cảm thấy vô thố, nói: “Thành tỷ tỷ, thật sự là cho tới bây giờ muội chưa từng nghĩ như thế, tỷ đừng như vậy, muội... muội sẽ không nói gì hết, bất kể là ai hỏi, cái gì muội cũng không biết.”

Trong bóng đêm, ánh mắt Thành Mộng Tuyền chợt lóe sáng một cái, nói: “Thiên Nhi muội muội, muội đang sợ cái gì?”

“Không! Muội không có!” Thái Thiên đột nhiên cả kinh, giống như bị chọc đúng tâm sự, hoặc là bị giẫm phải đuôi, thực ra chính bản thân nàng cũng không hiểu tại sao lại cảm thấy đêm nay đặc biệt thấp thòm lo âu.

Thành Mộng Tuyền lại bước lên một bước nữa, đối diện nàng, nói: “Có phải là muội không nhận được, muốn nói ra rồi?”

“Không không, muội không có...”

“Vậy tại sao gần đây muội luôn trốn tránh, không muốn gặp ta? Nếu không phải là hôm nay ta tự mình tới đây chờ muội, có phải là muội vẫn tiếp tục muốn trốn tránh ta không?”

“Không... không phải đâu... chỉ là... chỉ là gia gia không cho phép muội xuất môn, còn phái người tới trông chừng muội.”

Nàng kích động giống như muốn giải thích điều gì đó, lại hơi nói năng lộn xộn, vẻ mặt vô thố tái nhợt, cho nên mới không phát hiện thấy một thanh chùy thủ lạnh lẽo đang từ từ rút ra khỏi ống tay áo của Thành Mộng Tuyền, cũng không nhìn thấy thanh chùy thủ đó đang dần dần đến gần nàng.

Chùy thủ đã đến gần, mục tiêu là bụng của Thái Thiên, Thành Mộng Tuyền đang muốn dùng sức đâm tới, ở phía sau chợt có bóng người lóe lên, xuất hiện ở bên cạnh nàng, sau đó nắm lấy cổ tay nàng.

Chùy thủ rơi xuống đất, vang lên một tiếng “keeng” chói tai, khiến cho Thái Thiên ngẩn ra, rồi sau đó chậm rãi cúi đầu xuống nhìn, thấy thanh chùy thủ nằm ở bên cạnh chân nàng, còn nhìn thấy thân ảnh không biết xuất hiện từ lúc nào, cùng với cánh tay đang nắm chặt cổ tay của Thành Mộng Tuyền, lại ngẩng người một chút, rồi nàng mới giật mình tỉnh lại, lập tức sợ hãi hét to một tiếng, sau đó “bịch” một tiếng, ngã xuống mặt đất, ngẩng đầu nhìn Thành Mộng Tuyền, trong mắt chứa đầy hoảng sợ.

“Thành... Thành...”

Nàng lắp bắp không thể nói nên lời, Thành Mộng Tuyền thì kinh hãi một chút rồi đột nhiên quay đầu nhìn về phía người không biết từ đâu ra kia, quát: “Người là ai?”

Chung quanh chợt đèn đuốc sáng trưng, có nhiều người từ trong bóng tối tuôn ra, trong nháy mắt đã bao vây nàng, người dẫn đầu chính là Thái quốc công.

Ông lạnh lùng quét mắt nhìn thanh chùy thủ rơi trên mặt đất, rồi nhìn Thành Mộng Tuyền đang biến sắc, nói: “Thành đại tiểu thư, cô muốn làm gì?”

Sắc mặt Thành Mộng Tuyền nhanh chóng thay đổi, đột nhiên chỉ về phía người đang nắm cổ tay nàng, nghĩa chính ngôn từ nói: “Quốc công đại nhân, ta hẹn Thiên Nhi muội muội gặp nhau ở đây, muốn bàn bạc một chút chuyện ngày mai cùng nhau đến buổi đấu giá của Trần Bảo Các, nhưng không ngờ người này đột nhiên xông ra định hành thích Thiên Nhi muội muội. Thiên Nhi muội muội bị sợ đến nỗi ngã xuống đất, ta muốn tiến lên giúp nhưng bị người này giữ chặt, may mà Quốc công đại nhân xuất hiện kịp thời, khiến cho hần ta không dám vọng động, kính xin Quốc công đại nhân nhanh chóng bắt giữ người này.”

Dù Thái quốc công là lão hồ ly, nghe thấy câu trả lời như thế không khỏi há hốc mồm.

Rõ ràng là đã bắt tận tay day tận trán, vậy mà ả lại có thể mặt không đổi sắc, nghĩa chính ngôn từ nói ra lời như vậy, nếu không phải ông tận mắt nhìn thấy, có lẽ sẽ thật sự tin lời của nàng.

Thái quốc công chợt cười lạnh, nói: “Người đời đều nói Thành đại tiểu thư thông minh hiền lành, hôm nay không khỏi khiến cho lão phu phải thay đổi cách nhìn. Người có vẻ da mịn thịt mềm, không ngờ hoàn toàn không có thịt mà toàn là da. Bản lãnh đôi trắng thay đen, chỉ hươu bảo ngựa, trợn mắt nói dối thật sự là số một nha. Người đang giữ người chính là tùy tùng của lão phu, chỉ chờ ở đây để bắt quả tang người, bằng không người sẽ thật sự nắn bóp Thái gia ta rồi!”

Thành Mộng Tuyền hơi mở to hai mắt, ra vẻ không dám tin, oan ức cực kỳ, nói: “Quốc công đại nhân, lời này của ngài là có ý gì? Chẳng lẽ ngài cho rằng ta muốn hại Thiên Nhi muội muội? Chuyện này sao có khả năng? Ta với Thiên Nhi muội muội cùng nhau lớn lên, tình cảm giống như tỷ muội ruột thịt, sao ta có thể làm ra chuyện bất lợi với muội ấy đây? Quả thực là người này muốn làm hại Thiên Nhi muội muội mà, ngài lại nói người này là tùy tùng của ngài, chuyện này... Quốc công đại nhân, ngài phải tin tưởng ta, rõ ràng là người này vô si phản bội ngài, còn muốn giết hại Thiên Nhi muội muội, nếu không tin, ngài hỏi chính Thiên Nhi muội muội mà xem”

Lời vừa nói ra, những người có mặt ở đây đều ồ lên, không ngờ Đại tiểu thư của Hữu tướng phủ nổi danh khắp kinh thành, người được cho là tấm gương đứng đầu của tiểu thư khuê các lại mặt dày, vô liêm sỉ như thế!

Thái quốc công giận quá hóa cười, quay đầu nhìn Thái Thiên đang ngã ngối ở trên mặt đất, giờ phút này đang trợn to hai mắt, khiếp sợ nhìn chằm chằm vào Thành Mộng Tuyền, nói: “Thiên Nhi, cháu tới nói xem, rốt cuộc là ai muốn hại cháu?”

Bị tố phụ quát như vậy, Thái Thiên cũng tỉnh lại trong cơn khiếp sợ vô cùng, đưa tay chỉ vào Thành Mộng Tuyền, mở miệng muốn nói, nhưng chỉ há miệng thờ đốc, không phát ra âm thanh nào.

Nàng sừng sốt, tất cả mọi người cũng vậy, nhìn nàng mở miệng như muốn nói điều gì đó, nhưng lại không phát ra âm thanh nào.

Sắc mặt nàng chợt tái nhợt, đột nhiên đưa tay nắm chặt cổ mình, há miệng cố gắng nói chuyện nhưng nàng không nói nên lời.

Tất cả mọi người không khỏi kinh hãi, Thái quốc công đột nhiên xông lên, “Thiên Nhi!”

Người bắt được cổ tay của Thành Mộng Tuyền cũng lo lắng nhìn về phía Thái Thiên, cùng lúc đó, tay kia của Thành Mộng Tuyền cảm thấy gì đó đâm vào tay người này, người này bị đau, theo bản năng rút tay lại, Thành Mộng Tuyền lập tức giật cổ tay, giành được tự do, tung người bay lên, nhảy lên mấy cái nóc nhà rồi biến mất trong bóng đêm.

Tất cả mọi người đều sững sờ, tùy tùng kia của Thái quốc công buông tay ra xem thì thấy trên mu bàn tay có một vết thương lớn như vết kim, hắt hủ lạnh một tiếng, phi thân vào trong bóng tối, đuổi theo.

Thái quốc công giận tím mặt, nhìn chằm chằm về hướng Thành Mộng Tuyền phi thân rời đi, nổi giận gầm lên một tiếng: “Khốn kiếp!”

Quay đầu lại thì thấy cháu gái mình đang ôm lấy cổ họng, cả người run rẩy, ông biến sắc, tự mình ôm nàng về phủ Quốc công, nói: “Nhanh đi mời đại phu!”

Nửa đêm canh ba, cổng chính của Đoan Mộc vương phủ đột nhiên bị gõ vang, đánh thức lão Vương phi đã chìm vào giấc ngủ từ lâu.

Đoan Mộc Diễm cũng đã chìm vào giấc ngủ, lại bị tiếng động từ xa truyền đến làm cho bừng tỉnh, cẩn thận phân biệt thì nhận ra nó được truyền đến từ phía phòng của tổ mẫu, nàng lập tức tỉnh lại, trực tiếp bay ra ngoài qua đường cửa sổ.

Lúc nàng tới nơi, lão Vương phi đã ăn mặc chỉnh tề, đang đi ra ngoài, vừa thấy nàng đã nói: “Thiên Nhi tiểu thư của phủ Thái quốc công đã xảy ra chuyện, các đại phu đành chịu, nên trực tiếp tới tìm lão thân.”

Nói xong cũng không tiếp tục dây dưa nữa, vội vã đi ra ngoài, Đoan Mộc Diễm ngẩn người, cũng xoay người đi theo.

Xe ngựa chạy rất nhanh, giống như bay trên con đường vắng vẻ của kinh thành, đám người tuần tra nhìn thấy là xe ngựa của phủ Quốc công đều nhường đường không dám ngăn cản.

Dùng tốc độ nhanh nhất để chạy tới phủ Thái quốc công, nhưng khi Đoan Mộc Diễm và tổ mẫu vào trong khuê phòng của Thái Thiên thì nghe thấy tiếng khóc, có phụ nhân trung niên ghé vào trên giường khóc ngất, mà Thái Thiên thì im lặng nằm ở đó, không còn hô hấp.

Đã chết?

Phụ nhân đó thấy lão Vương phi tới, lập tức nhào đến, khóc lóc kêu: “Lão Vương phi, cầu xin ngài, cầu xin ngài cứu Thiên Nhi! Con bé mới mười sáu tuổi, ta còn chưa kịp tìm cho nó một gia đình để đính hôn, sao lại... sao lại...”

Lão Vương phi vỗ vỗ tay nàng, đi tới bên giường cầm cổ tay Thái Thiên lên, lại thăm dò gáy nàng, lắc đầu nói: “Đã đi rồi.”

Tiếng khóc ở trong phòng chợt lớn hơn, vị phụ nhân kia lại càng khóc càng đau lòng, cuối cùng hôn mê.

Thái quốc công đi tới hành lễ với lão Vương phi, nói: “Đã khuya như vậy rồi lại tới quấy rầy lão Vương phi, thật có lỗi.”

Lão Vương phi vội lắc đầu, nói: “Thái quốc công quá lời rồi, mạng người là quan trọng, lão thân sao có thể không đến? Chỉ là đáng tiếc, lại đến chậm một bước. Nhưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Nhìn bộ dáng của nha đầu Thiên Nhi tựa như trúng độc.”

Nói đến đây, Thái quốc công lập tức trầm mặt, con giận dâng trào, nổi giận nói: “Thành Mộng Tuyền, giỏi cho một ả Thành Mộng Tuyền!”

Bất kể có phải Thái quốc công vô cùng yêu thương đứa cháu gái này, hay là Thành Mộng Tuyền giết Thái Thiên đã đánh vào mặt phủ Thái quốc công, hay là không đặt Thái gia ông vào trong mắt, thì việc này tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Nhưng dù có người đuổi theo ngay lập tức, lại vẫn không bắt được Thành Mộng Tuyền mà bị người khác đánh lạc hướng. Như vậy, cho dù tới chỗ Hoàng thượng cáo trạng, phủ Hữu tướng cũng có thể nói là bọn họ cố ý hãm hại Thành Mộng Tuyền, bị bọn chúng cản ngược một cái.

Ai cũng không ngờ Thành Mộng Tuyền lại biết võ công.

Lúc biết được chuyện này, Đoan Mộc Diễm không khỏi kinh ngạc, nàng thực sự không nhìn ra nữ nhân đó lại biết võ công, lúc ở Lăng Vân Tự còn bị nàng đánh đá tùy ý, nghe nói trước đó ở trong cung Tuyên Đức, cũng thiếu chút nữa đã bị Quân Tu Nhiễm giết.

Hai người ở phủ Thái quốc công không lâu lắm, sau khi lão Vương phi cẩn thận kiểm tra tình trạng của Thái Thiên xong liền cáo từ rời đi.

Bên trong xe ngựa, Đoan Mộc Diễm hỏi: “Tổ mẫu, Thái Thiên trúng độc gì vậy?”

Tổ mẫu lại không trả lời nàng ngay, mà cau mày như đang nghĩ gì đó, hồi lâu sau mới lầm bầm nói: “Độc này cực kỳ bá đạo, nhưng nếu phát hiện kịp thời thì có thể cứu chữa, sẽ không ảnh hưởng tới tính mạng, chỉ tiếc là ngay từ đầu đã bị Thành Mộng Tuyền kéo dài thời gian, đại phu bình thường lại không biết cách chữa, đợi tới khi chúng ta tới nơi thì đã không còn kịp nữa rồi.”

Dừng một chút, bà lại nói tiếp: “Hơn nữa, ta thấy loại độc này dường như có chút giống với một loại độc tố nào đó trong cơ thể Tam điện hạ. Nhưng các loại độc trong cơ thể Tam điện hạ hỗn tạp, đã không phân rõ được từ lâu rồi.”

Tìm Đoan Mộc Diễm chợt nảy mạnh một cái, một bóng người chợt hiện lên trong đầu nàng.

Hồ ly mắt xanh!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vương Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.